Diana Gabaldon s-a născut pe 11 ianuarie 1952 în Arizona, unde locuieşte şi astăzi, împreună cu familia. A studiat zoologia la Northern Arizona University şi biologia marină la University of California, San Diego, şi are un doctorat în ecologie. A fost profesor universitar înainte de a se dedica în întregime literaturii. A semnat numeroase articole ştiinţifice şi de popularizare a ştiinţei înainte de a deveni scriitoare full-time. În anul 1991 a debutat cu romanul *Călătoarea* (recompensat, printre altele, cu Romance Writers of America's RITA Award), primul volum din seria *Outlander*, concepută iniţial ca trilogie. După mărturisirea scriitoarei aflate la debut, care era departe de a bănui succesul ce va urma, cartea a rezultat, după o documentare „de modă veche", din interesul pentru călătoria în timp şi pentru universul scoţian. Romanul a cucerit imediat publicul şi au urmat încă şapte romane în aceeaşi serie, toate bestselleruri *New York Times: Dragonfly in Amber (Talismanul* – Nemira, 2016*), Voyager (Cercul de piatră* – Nemira, 2017*), Drums of Autumn (Tobele toamnei* – Nemira, 2017*), The Fiery Cross (Crucea de foc* – Nemira, 2018*), A Breath of Snow and Ashes (Prin zăpadă şi cenuşă* – Nemira, 2019*), An Echo in the Bone* şi *Written in My Own Heart's Blood.* Seria a fost publicată în 26 de ţări şi a inspirat, începând cu anul 2014, un serial de televiziune american care se bucură de mare succes. Printre celelalte scrieri ale autoarei se numără seria *Lord John,* precum şi povestiri apărute în antologii şi volume colective.

DIANA GABALDON

PRIN ZĂPADĂ ȘI CENUȘĂ

VOL. I

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

NEMIRA

.

Coperta: Adnan Vasile

Redactor: Maria CRĂCIUN

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor epub: Magda BITAY

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

gabaldon, diana

Prin zăpadă şi cenuşă / Diana Gabaldon; trad. din lb. engleză: Stoian Gabriel. -
Bucureşti : Nemira Publishing House, 2019

2 vol.

ISBN print 978-606-43-0545-9

ISBN .epub 978-606-43-0810-8

ISBN .mobi 978-606-43-0811-5

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

Diana Gabaldon

A Breath of Snow and Ashes

Copyright © 2005 by Diana Gabaldon

All rights reserved.

© Nemira, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI. Zvonuri de război

PARTEA A DOUA. Adunarea umbrelor

PARTEA A TREIA. Există un timp pentru toate

PARTEA A PATRA. Răpirea

PARTEA A CINCEA. Marile nesperanţe

PARTEA A ŞASEA. Pe munte

PARTEA A ŞAPTEA. Totul o ia la vale

Această carte se dedică
lui Charles Dickens,

Robert Louis Stevenson,

Dorothy L. Sayers,

John D. MacDonald

şi *P.G. Wodehouse*

MULŢUMIRI

Nenumăratele mele mulţumiri se îndreaptă spre:

Cei doi editori minunaţi, Jackie Cantor şi Bill Massey, pentru intuiţie, sprijin, sugestii bune („Ce se întâmplă cu Marsali?!“), reacţii entuziaste („Bravo!“) şi comparaţii (favorabile, mă grăbesc să adaug) cu Charles Dickens.

Excelenţii şi admirabilii mei agenţi literari Russell Galen şi Danny Baror, care fac foarte multe pentru a aduce aceste cărţi în atenţia lumii şi îmi ajută copiii să urmeze colegiul.

Bill McCrea, curator la North Carolina Museum of History, şi personalul lui, pentru hărţi, schiţe biografice, informaţii generale şi pentru un dejun minunat în muzeu. Am savurat preparatele lor cu brânză!

Personalul de la Centrul pentru Vizitatori de la câmpul de luptă Moore’s Creek Bridge, pentru amabilitatea şi atenţia pe care mi-au acordat-o şi pentru că mi-a dat aproape douăzeci de kilograme de cărţi noi şi interesante, îndeosebi lucrări precum *Roster of the Patriots in the Battle of Moore’s Creek Bridge and Roster of the Loyalists în the Battle of Moore’s Creek Bridge*, şi pentru explicaţiile despre ce înseamnă o ploaie îngheţată, deoarece tocmai avuseseră parte de aşa ceva. În Arizona nu ne confruntăm cu un asemenea fenomen.

Linda Grimes, pentru că a pariat cu mine că nu voi putea scrie o scenă atrăgătoare despre scobitul în nas. Asta este numai greşeala ei.

Barbara Schnell, superumană, care inspiră un respect deosebit, pentru că a tradus cartea în limba germană în timp ce eu o scriam, aproape în acelaşi timp cu mine, pentru a o încheia la vreme în vederea lansării ei în limba germană.

Silvia Kuttny-Walser şi Petra Zimmerman, care au mutat munţii din loc pentru a susţine debutul în limba germană.

Doctor Amarilis Iscold, pentru nenumărate amănunte şi sfaturi şi pentru că tot timpul a fost cât pe ce să se rostogolească pe podea de râs la scenele care ţineau de medicină. Orice alte libertăţi sau greşeli făcute îmi aparţin în întregime.

Doctor Doug Hamilton, pentru recomandări de expert în domeniul stomatologiei şi privind ceea ce se poate face sau nu cu un forceps, o sticlă de whisky şi o pilă pentru pilirea dinţilor de cai.

Doctor David Blacklidge, pentru sfaturi utile privind producerea eterului, folosirea lui şi pericolele pe care le prezintă eterul.

Doctor William Reed şi doctor Amy Silverthorn, care m-au ajutat să respir în anotimpul polenului, astfel încât să pot termina această carte.

Laura Bailey, pentru comentarii de sepcialitate – cu desene, ca să vedeţi – privind îmbrăcămintea de epocă şi îndeosebi pentru sugestii utile despre modul în care poate fi înjunghiată o femeie care poartă corset cu fanoane de balenă.

Christiane Schreiter, ale cărei calităţi de detectiv (şi prin bunăvoinţa bibliotecarilor de la Biblioteca Braunschweig) mă fac să fiu datoare pentru

versiunea în germană a fugii pe cal a lui Paul Revere.

Reverendul Jay McMillan, pentru o sumedenie de informaţii utile şi fascinante privind Biserica Prezbiteriană din America colonială, Becky Morgan, care m-a prezentat reverendului Jay, şi doamnei Amy Jones, pentru informaţii legate de doctrina prezbiteriană.

Rafe Steinberg, pentru informaţii despre date, maree şi, în general, lucruri care ţin de navigaţia pe mare, mai ales pentru informaţia utilă că mareea se schimbă la douăsprezece ore. Orice greşeli în această privinţă îmi aparţin în exclusivitate. Iar dacă mareea nu s-a produs la ora cinci dimineaţa pe 10 iulie 1776, nici nu vreau să aflu.

Asistenta mea, Susan Butler, care s-a confruntat cu zece milioane de post-it-uri, a fotocopiat trei exemplare a câte 2 500 de pagini de manuscris, şi a trimis totul prin FedEx pretutindeni, eficient şi la vreme.

Neobosita şi zeloasa Kathy Lord, care a redactat întregul manuscris într-un timp extrem de scurt, fără să orbească sau să-şi piardă simţul umorului.

Virginia Norey, Zeiţa Graficii de Carte, care a reuşit încă o dată să îngrămădească tot între două coperte şi să o facă nu doar lizibilă, ci şi elegantă.

Steven Lopata, pentru recomandări tehnice de nepreţuit privind exploziile şi incendierea unor lucruri.

Arnold Wagner, Lisa Harrison, Kateri van Huystee, Luz, Suzann Shepherd şi Jo Bourne, pentru recomandări tehnice despre măcinarea pigmenţilor, depozitarea vopselelor şi alte amănunte pitoreşti, cum ar fi cel despre culoarea „maro egiptean“, care se face din mumii măcinate. Nu am reuşit să îmi dau seama cum să strecor asemenea lucruri în carte, însă ele erau prea preţioase pentru a nu le împărtăşi.

Karen Watson, pentru remarcabilul comentariu al fostului ei cumnat despre senzaţia pe care o are cineva care suferă de hemoroizi.

Pamela Hatchet, pentru excelenta şi sugestiva ei descriere a felului în care pătrude o aşchie de aproape zece centimetri sub o unghie.

Margaret Campbell, pentru minunatul exemplar din *Piedmont Plantation*.

Janet McConnaughey, pentru viziunea ei despre Jamie şi Brianna jucând brag1.

Marte Brengle, Julie Kentner, Joanne Cutting, Carol Spradling, Beth Shope, Cindy R., Kathy Burdette, Sherry şi Kathleen Eschenburg, pentru sfaturi utile şi comentarii antrenante privind Imnurile de tristeţe şi durere.

Lauri Klobas, Becky Morgan, Linda Allen, Nikki Rowe şi Lori Benton pentru sfaturi tehnice despre fabricarea hârtiei.

Kim Laird, Joel Altman, Cara Stockton, Carol Isler, Jo Murphey, Elise Skidmore, Ron Kenner şi mulţi, mulţi (mulţi, mulţi) alţi participanţi la Compuserve Literary Forum (în prezent redenumit Books and Writers Community (http://community.compuserve.com/books), însă acelaşi grup de oameni excentrici şi eclectici, deţinând comori de erudiţie şi o sursă de lucruri de-a dreptul ciudate, pentru contribuţia lor la link-uri, realităţi şi

articole despre care au socotit că îmi vor fi de folos. Întotdeauna folosesc astfel de sugestii.

Chris Stuart şi Backcountry, pentru CD-urile lor minunate primite în dar, *Saints and Strangers* şi *Mohave River*, despre care am scris în această carte.

Ewan MacColl, a cărui interpretare a piesei *Eppie Morrie* a inspirat capitolul 85.

Gabi Eleby, pentru şosete, fursecuri şi, în general, pentru sprijin moral, şi Doamnelor din Lallybroch, pentru nemărginita lor bunăvoinţă, exprimată prin cutii cu mâncare, cărţi de vizită şi cantităţi enorme de săpun, atât din comerţ, cât şi făcut în casă („Jack Randall Lavender“ e plăcut şi îmi place foarte mult cel numit „Breath of Snow.“ Însă „Lick Jamie All Over“ a fost atât de dulce, că unul dintre câinii mei l-a mâncat).

Bev LaFrance, Carol Krentz, Gilbert Sureau, Laura Bradbury, Julianne, Julie şi alte câteva persoane agreabile, ale căror nume, din nefericire, am uitat să mi le notez, pentru ajutorul acordat cu expresiile în limba franceză.

Monika Berrisch, pentru că m-a lăsat să iau cu împrumut *persona* ei.

Şi soţul meu, Doug Watkins, care de data asta mi-a oferit primele rânduri ale Prologului.

Joc de cărţi din secolul al XVI-lea, premergător pocherului, cu trei cărţi, în loc de cinci, în care se licitează (n. tr.).

PROLOG

Timpul înseamnă o mulţime de lucruri care înseamnă Dumnezeu, aşa zic oamenii. El există întotdeauna dinainte şi nu are sfârşit. Este atotputernic – nimic nu poate rezista trecerii lui, nu-i aşa? Nici munţii, nici armatele.

Iar timpul, desigur, vindecă tot. Totul se rezolvă, că e îndeajuns timp: durerile se uită, greutăţile se depăşesc, iar pierderile sunt asumate.

„În sudoarea feţei tale îţi vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care eşti luat; căci pământ eşti şi în pământ te vei întoarce.“2

Iar dacă timpul este ceva apropiat de Dumnezeu, Memoria trebuie să fie totuna cu Diavolul.

Facerea, 3:19 (n. tr.).

PARTEA ÎNTÂI

Zvonuri de război

1

O CONVERSAŢIE ÎNTRERUPTĂ

Câinele i-a depistat din prima. Deşi era beznă, Ian Murray mai mult a simţit decât a văzut capul lui Rollo ridicându-se brusc de lângă coapsa lui şi ciulind urechile. A pus o mână pe gâtul câinelui şi i-a pipăit blana zbârlită în semn de avertisment.

Întrucât erau extrem de obişnuiţi unul cu altul, nici măcar n-a gândit conştient „Oameni“, ci a dus mâna cealaltă la cuţit şi a rămas neclintit, doar respirând. Ascultând.

Pădurea era tăcută. Mai erau câteva ore până în zori, dar aerul era nemişcat ca acela dintr-o biserică, iar negura, ca fumul din cădelniţă, se înălţa încet din pământ. Se întinsese să se odihnească pe trunchiul prăbuşit al unui tulipier uriaş, preferând gâdilăturile micilor păduchi de lemn în locul umezelii pătrunzătoare. Stătea cu mâna lipită de blana câinelui, aşteptând.

Rollo mârâia încet şi fără oprire, dar Ian abia dacă îl auzea, însă îl simţea cu uşurinţă, iar vibraţiile îi urcau prin braţ, stârnindu-i toţi nervii din corp. Nu adormise – oricum nu mai dormea noaptea –, dar stătuse liniştit, privind bolta cerului, cufundat în cearta lui obişnuită cu Dumnezeu. Liniştea se risipise odată cu tresăririle lui Rollo. S-a ridicat încet în şezut, trecându-şi picioarele peste buşteanul pe jumătate putred, şi a simţit că inima îi bate mai repede.

Avertismentul lui Rollo nu se schimbase, însă el a întors capul mare, urmărind ceva nevăzut. Era o noapte fără lună. Ian a văzut siluetele neclare ale copacilor şi umbrele mişcătoare ale nopţii, dar nimic altceva.

Apoi a auzit. Trecea cineva. Destul de departe, dar apropiindu-se clipă de clipă. S-a ridicat şi a păşit uşor într-un loc întunecos de sub un brad parfumat. A plescăit din limbă, Rollo a încetat să mârâie şi l-a urmat, tăcut ca lupul care îi fusese tată.

Adăpostul lui Ian dădea spre o zonă de vânătoare. Însă oamenii care urmau acel drum nu porniseră la vânătoare.

Albi. Era ciudat, chiar mai mult. Nu îi vedea, dar nici nu era nevoie; zgomotele pe care le făceau erau greu de confundat. Şi indienii care călătoreau făceau zgomot, iar mulţi dintre highlanderii între care trăia se puteau deplasa ca nişte fantome prin pădure, însă acum n-a avut nicio îndoială. Metal, asta era. A auzit zornăitul harnaşamentelor, clinchetul nasturilor de metal şi al cataramelor, dar şi al ţevilor de puşcă.

Şi erau mulţi. Atât de aproape, că deja le simţea mirosul. S-a aplecat puţin în faţă ca să surprindă un indiciu, orice.

Aveau la ei blănuri de animale; a simţit izul de blană rece, cu sânge uscat, care probabil că îl trezise pe Rollo, însă oamenii nu erau vânători, sigur, pentru că erau prea mulţi. Asemenea vânători merg de obicei singuri sau doi câte doi.

Oameni săraci şi murdari. Nu vânători, nici vorbă. În acel anotimp era

uşor să vânezi cu capcane, însă inşii cu pricina emanau un miros de oameni flămânzi. Iar sudoarea le duhnea a băutură proastă.

Se apropiaseră de el, ajungând la vreo trei metri de el. Rollo a scos un pufnet vag, iar Ian i-a strâns iar botul cu mâna, numai că oamenii făceau prea multă zarvă ca să îi audă. A numărat paşii celor care treceau prin dreptul lui, zgomotele făcute de gamele şi de cutiile cu cartuşe, gemetele provocate de rănile de la picioare şi suspinele provocate de extenuare.

Douăzeci şi trei de oameni, a numărat el, plus un catâr – ba nu, doi; auzea scârţâitul coşurilor pline şi felul duşmănos în care respiră un catâr, mereu gata să se plângă.

Oamenii nu i-ar fi descoperit, însă o adiere de vânt a purtat mirosul lui Rollo până la catâri. Un răcnet asurzitor a spintecat întunericul, iar în faţa lui pădurea a explodat într-un vacarm de zgomote şi strigăte de oameni surprinşi. Ian fugea deja când, în urma lui, s-au auzit pocnete de pistol.

– *A Dhia!*

Ceva l-a lovit în cap şi s-a prăbuşit în faţă. O fi murit?

Nu. Îngrijorat, Rollo şi-a vârât botul umed în urechea lui. Capul îi vuia ca un stup şi a văzut străfulgerări de lumină în faţa ochilor.

– *Fugi! Ruith!* i-a zis gâfâind, împingând câinele. Fugi de aici! Du-te!

Scheunând în adâncul gâtlejului, animalul a ezitat. Ian nu vedea, dar a simţit corpul mare al patrupedului care a dat să plece, apoi s-a întors, încă nehotărât.

– *Ruith!*

S-a ridicat pe mâini şi genunchi, l-a îndemnat din nou, iar câinele s-a supus în cele din urmă şi a rupt-o la fugă, aşa cum fusese dresat.

Chiar dacă ar fi reuşit să se ridice în picioare, tot nu mai avea timp să fugă. A căzut cu faţa în jos, şi-a înfipt mâinile şi labele picioarelor în stratul de frunze pe jumătate putrezite şi s-a zvârcolit cu disperare, îngropându-se.

Cineva i-a tras un picior între omoplaţi, însă icnetul lui a rămas înfundat în frunzele ude. Nu avea importanţă, pentru că oamenii făceau mult zgomot. Cel care îl călcase nu l-a observat; îl lovise din întâmplare, căci, cuprins de panică, insul acela alerga şi probabil crezuse că a dat peste un buştean putred.

Împuşcăturile au încetat. Nu şi strigătele, dar Ian nu înţelegea nimic. Ştia că zace întins pe burtă, simţea umezeala rece pe obraji şi mirosul tare de frunze moarte, dar parcă era beat, iar lumea se rotea încet în jurul lui. După prima explozie de durere, capul nu-l mai durea chiar atât de tare, dar nu era în stare să şi-l ridice.

I-a trecut vag prin cap că nimeni nu ar afla, dacă ar muri acolo. Mama lui s-ar îngrijora, fiindcă nu ştia ce se întâmplase cu el.

Zgomotele se auzeau acum mai încet şi par într-o ordine. Cineva încă răcnea, iar cuvintele îi sunau ca nişte comenzi. Indivizii plecau. S-a gândit ca prin vis că ar putea striga spre ei. Dacă ar fi văzut că e alb, poate că l-ar fi ajutat. Ori poate nu.

A rămas tăcut. Ori murea, ori trăia. Dacă era pe moarte, nu avea cine să îl ajute. Dacă nu, atunci, nu avea nevoie de ajutor.

Păi, nu? am întrebat, a gândit Ian, reluându-şi calm discuaţia cu Dumnezeu ca şi cum ar fi stat pe trunchiul tulipierului, privind în adâncimile cerului. *Un semn,* am spus, *dar nu mă aşteptam să fii atât de prompt.*

2

CABANA OLANDEZĂ

Martie 1773

Nimeni n-a avut habar de existenţa cabanei decât în clipa în care Kenny Lindsay a văzut flăcările, în timp ce urca spre pârâu.

– Nici n-aş fi văzut-o, a repetat el, probabil pentru a şasea oară. Doar că se întuneca. Dacă era lumină, n-aş fi văzut-o, zău.

Şi-a trecut palma murdară peste faţă, dar nu a putut să-şi dezlipească ochii de la şirul de cadavre de la marginea pădurii.

– Au fost sălbatici, *Mac Dubh?* a continuat. Nu i-au scalpat, da' poate…

– Nu.

Jamie a pus delicat batista mânjită de funingine pe faţa învineţită a unei fetiţe moarte, rămase cu ochii deschişi.

– Niciunul nu e rănit, i-a explicat. Ai văzut şi tu când i-ai scos de acolo, nu?

Cu ochii închişi şi tremurând necontrolat, Lindsay a clătinat din cap. Era spre sfârşitul după-amiezii şi, deşi era o zi de primăvară friguroasă, toţi bărbaţii transpiraseră.

– Nu m-am uitat, a spus el simplu.

Îmi simţeam mâinile ca de gheaţă, amorţite precum carnea moartei pe care o examinam. Oamenii erau morţi de mai mult de o zi; rigiditatea de corp neînsufleţit trecuse, acum cadavrele erau flasce şi reci; frigul de la munte le ferise deocamdată de umilinţele aduse de putrefacţie.

Stând nemişcată, respiram uşor; aerul era încărcat de mirosul înţepător de lemn ars. Firicele de abur se ridicau din când în când din rămăşiţele carbonizate ale cabanei minuscule. L-am văzut cu coada ochiului pe Roger dând cu piciorul într-un buştean, aplecându-se şi ridicând ceva de sub buştean.

Kenny bătuse la uşa noastră cu mult înainte de primele raze de lumină, scoţându-ne din paturile calde. Veniserăm în grabă, chiar dacă ştiam că era mult prea târziu pentru a ajuta pe cineva. Veniseră şi câţiva arendaşi de la Fraser's Ridge; Evan, fratele lui Kenny, stătea lângă Fergus şi Ronnie Sinclair, sub pomi, şi şuşoteau în gaelică.

– Englezoaico, poţi afla ce i-a ucis? m-a întrebat Jamie tulburat, lăsându-se pe vine alături de mine. Pe cei de sub copaci. Ştiu ce a ucis-o, a continuat şi a făcut semn către moarta din faţă.

Fusta lungă a femeii s-a înfoiat puţin în vânt, iar poalele s-au ridicat, lăsând la vedere picioarele lungi şi subţiri, încălţate cu saboţi din piele. Avea mâinile la fel de subţiri întinse pe lângă trup. Era înaltă, dar nu la fel de înaltă ca Brianna, am gândit eu şi am căutat imediat din ochi părul strălucitor al fiicei mele, care se mişca printre crengile copacilor de pe partea cealaltă a luminişului.

Întorsesem şorţul răposatei ca să-i acopăr cu el partea de sus şi capul.

Avea mâinile înroşite şi palmele bătucite, însă, judecând după fermitatea coapselor şi zvelteţea trupului, am bănuit că nu avea mai mult de treizeci de ani, ba poate chiar mult mai puţin. N-aveai cum să-ţi dai seama dacă fusese frumoasă sau nu.

Auzind remarca lui Jamie, am clătinat din cap.

– Nu cred că a murit arsă, am spus eu. Uite, picioarele şi labele au rămas neatinse. Probabil că s-a prăbuşit peste vatră. I-a luat foc părul şi flăcările s-au dus spre umeri şi rochie. O fi zăcut aproape de perete sau de gaura de fum, iar flăcările au atins-o. După aceea a luat foc toată cabana.

Rămas cu ochii la moartă, Jamie a dat din cap.

– Da, aşa se explică. Dar ce i-a ucis pe toţi, englezoaico? Ceilalţi sunt pârliţi doar un pic, nu arşi ca ea. Au murit înainte să se facă scrum cabana, că niciunul nu a fugit. Să fi fost vreo boală mortală?

– Nu cred. Să mă uit şi la ceilalţi încă o dată.

Am păşit încet de-a lungul şirului de cadavre cu feţe acoperite, aplecându-mă deasupra fiecăruia să mă uit sub giulgiurile improvizate. Multe boli puteau fi fatale în acele vremuri – fără antibiotice şi fără posibilitatea de a administra fluide decât oral sau prin rect, o simplă diaree te putea ucide în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Văzusem asemenea lucruri îndeajuns de des ca să le recunosc imediat; e valabil pentru orice doctor, iar eu practicasem medicina mai bine de douăzeci de ani. În secolul ăsta mă trezisem în situaţii cu care nu mă confruntasem în secolul meu, îndeosebi boli oribile provocate de paraziţi, venite odată cu dezvoltarea comerţului cu sclavi aduşi de la tropice, dar nu un parazit îi ucisese pe sărmanii aceia şi nici vreo boală de care să am ştiinţă, care lăsa asemenea semne asupra victimelor.

Toate cadavrele – femeia arsă, încă una, mult mai bătrână, şi trei copii – fuseseră găsite în casa în flăcări. Kenny le scosese cu puţin timp înainte de prăbuşirea acoperişului, apoi venise să ceară ajutor. Muriseră toţi înainte de declanşarea incendiului, muriseră în acelaşi timp, apoi, pentru că focul începuse să mocnească după ce femeia căzuse moartă peste vatră?

Victimele fuseseră întinse jos, sub crengile unui molid uriaş, iar bărbaţii se apucaseră să sape un mormânt comun în apropiere. Brianna a rămas cu capul plecat lângă fetiţa cea mai mică.

Am îngenuncheat lângă trupşorul copilei, iar ea de cealaltă parte.

– Ce a fost? a întrebat ea încet. Otravă?

Surprinsă, am ridicat privirea spre ea.

– Cred că da. Cum de ţi-a venit ideea?

Ea a arătat din cap spre chipul cu nuanţe albăstrui de sub noi. Încercase să închidă ochii fetiţei, dar îi erau umflaţi sub pleoape, dându-i o expresie de oroare şi uimire. Trăsăturile ei delicate, simple, erau contorsionate într-un rictus de agonie şi avea urme de vomă în colţurile gurii.

– Manualul fetei-cercetaş, a spus Brianna.

S-a uitat spre bărbaţi, însă niciunul nu se afla în apropiere ca să audă. Buzele i-au tresărit şi şi-a mutat privirea de la cadavru, întinzând o mână în

faţă:

– „Nu mâncaţi ciuperci cu aspect ciudat“, a citat ea. „Există multe specii otrăvitoare, însă doar de un specialist le poate deosebi.“ Roger le-a găsit crescute într-un cerc de vrăjitoare pe lângă buşteanul de acolo.

Pălării cărnoase, umede, de un cafeniu-deschis cu negi albi, cu lamelele deschise şi picioruşe subţiri, atât de palide, că păreau aproape fosforescente în umbra molidului. Aveau o înfăţişare plăcută, normală, care le contrazicea puterea de a ucide.

– Ciuperca panteră, am zis eu, mai mult pentru mine, şi am ridicat cu grijă una din palma ei. *Agaricus pantherinus* sau cum s-or numi, când cineva va ajunge să le denumească în mod adecvat. *Pantherinus,* fiindcă ucid iute – ca o felină care atacă.

Am văzut că pe antebraţ i se face piele de găină şi i se ridică perişorii moi şi aurii. Şi-a înclinat palma şi a lăsat restul ciupercilor să cadă.

– Dar ce om cu mintea întreagă ar mânca ciuperci otrăvitoare? a întrebat, ştergându-şi palma de rochie, cutremurându-se uşor.

– Oameni care nu ştiu altceva. Oameni flămânzi, probabil, am răspuns eu încet.

Am ridicat o mână a fetiţei şi mi-am plimbat degetele peste oasele delicate ale antebraţului ei. Pântecul mic avea semne de umflare, dar nu mi-am dat seama dacă de la malnutriţie sau de la modificările postmortem, iar claviculele erau ascuţite ca nişte lame de seceră. Toate cadavrele erau slabe, dar nu până la emaciere. M-am uitat spre umbrele albăstrui al versantului de deasupra cabanei. Era cam devreme pentru a căuta de mâncare, dar în pădure exista hrană din belşug – pentru cei care se pricepeau să o recunoască.

Jamie a îngenuncheat alături de mine, lăsându-şi uşor mâna pe spatele meu. Deşi era frig, o dâră de sudoare i se scurgea pe gât, iar părul des şi roşcat îi era întunecat la tâmple.

– Am pregătit mormântul, a şoptit, ca şi cum s-ar fi temut că o trezeşte pe copilă, dacă vorbeşte mai tare. Astea au ucis-o?

A făcut semn spre ciupercile împrăştiate pe jos.

– Aşa cred. Pe ea şi pe ceilalţi. Te-ai uitat în jur? Ştie cineva cine au fost?

– Nu-s englezi, a clătinat el din cap, hainele nu se potrivesc. Germanii s-ar fi dus la Salem, sunt oameni de clan, nu se stabilesc undeva de capul lor. Probabil că erau olandezi, a făcut el semn spre saboţii din lemn din picioarele bătrânei, crăpaţi şi pătaţi de prea multă folosire. În primul rând, n-am găsit cărţi sau înscrisuri. Nimic care să ne spună numele lor. Însă…

– Nu se află aici de mult.

Auzind răspunsul acesta şoptit, reţinut, am ridicat privirea. Venise Roger. S-a lăsat pe vine lângă Brianna şi a făcut semn cu capul spre rămăşiţele fumegânde ale cabanei. În apropiere fusese înjghebată o grădiniţă, însă puţinele plante de-acolo nu erau decât nişte muguri, iar frunzele abia apărute erau moi şi înnegrite de la gerul târziu. Nu existau şoproane, nici urmă de animale, nici vreun catâr sau porc.

– Emigranţi recenţi, a şoptit Roger. Nu slugi tocmite, asta a fost o familie. Nici nu erau obişnuiţi cu munca pământului; mâinile femeilor prezintă băşicări şi răni făcute recent.

Fără să-şi dea seama, şi-a trecut palmele mari peste pânza aspră a pantalonilor de la genunchi; erau pline de bătături, ca şi ale lui Jamie, deşi avusese piele delicată de învăţat. Şi-a amintit durerile prin care trecuse până se obişnuise.

– Mă-ntreb dacă mai au rude în… în Europa, a murmurat Brianna, aranjând părul blond al fetiţei pe frunte, apoi punându-i batista la loc peste faţă. I-am văzut mărul lui Adam mişcându-se când a înghiţit. Nu vor şti ce s-a întâmplat cu ei.

– Aşa e, a răspuns Jamie, ridicându-se brusc. Se spune că Domnul îi apără pe cei săraci cu duhul, dar cred că până şi El îşi pierde răbdarea din când în când.

S-a întors şi le-a făcut semne lui Lindsay şi lui Sinclair.

– Căutaţi-l pe bărbat! i-a poruncit lui Lindsay.

Toţi au întors capul spre el.

– Pe bărbat? a repetat Roger, apoi s-a uitat brusc spre cabană, pentru că şi-a dat seama despre ce era vorba. Dar… cine le-a construit cabana?

– Puteau să o construiască şi nişte femei, a vorbit Bree, ridicând bărbia.

– Da, *tu* ai fi putut, a spus el, tresărind uşor când s-a uitat spre soţia lui.

Brianna arăta ca Jamie şi nu doar la culoarea părului. Avea un metru şi optzeci înălţime şi braţele tari ca ale tatălui ei.

– Probabil că puteau, dar nu ele au înălţat-o, i-a repezit Jamie.

A făcut un semn spre ce mai rămăsese din cabană, în care puţinele piese de mobilier încă îşi păstraseră formele fragile. Cât m-am uitat eu într-acolo, vântul de seară a coborât pe pantă, spulberând ruinele, iar resturile unui taburet s-au năruit fără niciun zgomot, făcându-se praf şi pulbere, iar norişori de funingine şi lemn ars s-au mişcat fantomatic deasupra ţărânei.

– Ce vrei să spui?

M-am ridicat şi am ajuns la el, după care am privit spre cabană. Înăuntru nu mai rămăsese nimic întreg, deşi coşul de fum era în picioare, iar unele porţiuni de perete rămăseseră la locul lor, cu buştenii căzuţi şi aşezaţi ca la un joc de marocco.

– Nu văd nimic din metal, a spus el, făcând un semn spre vatra înnegrită, în care se aflau rămăşiţele unui cazan, crăpat în două din cauza căldurii, după ce conţinutul se evaporase. Nu văd vase, în afară de ăsta, care e prea greu pentru a-l căra. Nici unelte. Nici un cuţit şi nici secure şi e clar că cel care a construit cabana a avut nevoie de aşa ceva.

Am înţeles; buştenii aveau coajă pe ei, însă la noduri şi la capete se vedea limpede că le atinsese o secure.

Încruntându-se, Roger a ridicat o creangă lungă de pin şi s-a apucat să scotocească prin movilele de cenuşă şi resturi, voind să se asigure. Kenny Lindsay şi Sinclair nu s-au sinchisit; Jamie le spusese să caute un bărbat, iar

ei au plecat imediat să îi execute ordinul, dispărând în pădure. Fergus s-a dus cu ei. Evan Lindsay, fratele lui, Murdo, şi cei doi McGillivray s-au apucat să adune pietre ca să facă un tumul.

– Dacă a *existat* un bărbat, să le fi părăsit el pe femei? a murmurat Brianna spre mine, plimbându-şi privirea de la tatăl ei spre şirul de cadavre. Femeia asta o fi crezut că nu vor supravieţui singure?

Şi astfel îşi luase viaţa, ucigându-i şi pe copii, ca să evite o moarte chinuitoare de foame şi de frig?

– Adică le-a părăsit şi a luat toate sculele? Doamne, sper să nu fie aşa!

Mi-am făcut cruce, cu toate că aveam îndoieli.

– N-ar fi plecat de aici după ajutor? am continuat. Chiar dacă avea copii… Zăpada s-a topit cam peste tot.

Doar cele mai înalte trecători din munţi erau încă pline de zăpadă şi, deşi umede şi înnoroite de la scurgerile de apă, potecile şi pantele erau accesibile de cel puţin o lună.

– L-am găsit pe bărbat, a zis Roger foarte calm, întrerupându-mi şirul gândurilor, apoi a făcut o pauză pentru a-şi drege glasul. Însă… chiar aici.

Lumina zilei se stingea, dar tot am băgat de seamă că pălise la faţă. Nici nu era de mirare, stârvul ghemuit pe care-l dezgropase sub buştenii carbonizaţi dintr-un zid prăbuşit arăta groaznic şi ar fi înfiorat pe oricine. Carbonizat şi înnegrit, cu mâinile ridicate ca boxer care se apără, cum se întâmplă adesea în cazul celor morţi în incendii, chiar era greu de spus dacă *este* bărbat, deşi, din câte am văzut, asta a fost impresia mea.

Speculaţiile despre nou descoperitul cadavru mi-au fost tulburate de un strigăt dinspre marginea pădurii.

– I-am găsit, milord!

Toţi am ridicat ochii şi l-am văzut pe Fergus făcând semn cu mâna dinspre pădure.

„I-am găsit“, într-adevăr. De data asta, doi bărbaţi. Întinşi pe pământ la umbra copacilor, găsiţi nici împreună, nici departe unul de celălalt, şi aproape de casă. Din câte am văzut, amândoi morţi din cauza ciupercilor otrăvitoare mâncate.

– *Ăsta* nu-i olandez, a spus Sinclair, probabil a patra oară, clătinând din cap.

– Ar putea fi, l-a contrazis Fergus, deşi părea să se îndoiască.

S-a scărpinat la nas cu vârful cârligului pe care îl avea în locul mâinii stângi.

– Din Indii, *non?* a continuat.

Unul dintre cadavre era al unui negru. Celălalt era al unui alb şi amândoi purtau straie modeste şi ponosite, din pânză ţesută în casă, cămăşi şi pantaloni. În ciuda frigului, nu aveau haine deasupra. Şi erau amândoi desculţi.

– Nu, a scuturat din cap Jamie şi, fără să îşi dea seama, şi-a frecat o mână de pantaloni, ca şi cum ar fi vrut să şteargă urma morţii. Olandezii au sclavi în Barbuda, sigur, dar ăştia arată mai bine hrăniţi decât cei din cabană.

A ridicat bărbia spre şirul de femei şi copii:

– N-au locuit aici, a explicat. Pe de altă parte…

Am văzut că se uită la picioarele morţilor, care erau murdari la glezne şi pline de bătături, dar labele le aveau curate. Tălpile negrului era rozalii spre galben, fără urme de noroi sau frunze care ar fi trebuit să i se prindă între degete. Nu merseseră desculţi prin noroiul din pădure, asta era limpede.

– Aşadar nu au fost mai mulţi? Iar când cei doi au murit, camarazii le-au luat încălţările şi tot ce aveau de valoare, a adăugat Fergus, cu simţ practic, făcând un semn dinspre cabană, la stârvurile dezbrăcate, şi au fugit.

– Da, probabil.

Jamie a strâns din buze, apoi şi-a plimbat privirea încet pe pământul din curte, frământat de paşi, unde smocuri de iarbă fuseseră scoase din rădăcină şi totul era plin de cenuşă şi lemn ars. Părea un loc devastat de hipopotami înfuriaţi.

– Păcat că Ian cel Tânăr nu e aici. E cel mai priceput să descâlcească urme şi ne-ar putea spune ce s-a întâmplat. Câţi au fost şi încotro au plecat.

Şi Jamie se pricepea să citească urmele. Însă lumina scădea cu repeziciune; chiar şi în luminiş întunericul creştea, parcă îndesindu-se sub copaci, furişându-se ca uleiul pe pământul răscolit. Şi-a îndreptat ochii spre orizont, unde fuioare de nori radiau o lumină aurie şi roz pe măsură ce soarele apunea înapoia lor, după care a clătinat din cap.

– Să-i îngropăm. Şi apoi putem pleca.

Mai rămăsese să facem o descoperire sumbră. Singurul dintre oameni, cel carbonizat, nu murise otrăvit sau ars. Când i-au ridicat cadavrul din cenuşă să-l ducă la mormânt, a căzut ceva din el şi a aterizat pe jos cu o mic zgomot. Brianna a ridicat obiectul şi l-a şters cu un colţ al şorţului.

– Cred că au uitat de ăsta, a spus ea deprimată, ridicând obiectul în aer.

Era un cuţit sau, mai bine zis, doar lama unui cuţit. Mânerul din lemn arsese de tot, iar lama era deformată din cauza căldurii. Silindu-mă să nu iau în seamă duhoarea grea şi înţepătoare de carne şi de grăsime arsă, m-am aplecat deasupra cadavrului şi am pipăit uşor în jurul taliei. Incendiile distrug multe, dar păstrează cele mai ciudate lucruri. Rana triunghiulară era foarte clară, pârlită în scobitura de sub coaste.

– L-au înjunghiat, am spus şi mi-am şters mâinile transpirate de şorţ.

– L-au ucis, a zis Bree, urmărindu-mi mimica. Iar apoi pe soţia lui… s-a uitat la tânăra de pe pământ şi la şorţul care îi ascundea faţa. Ea a gătit ciupercile, iar ei le-au mâncat. Şi copiii la fel.

În luminiş s-a făcut linişte. Se auzeau doar chemările păsărilor de pe munte. Răzbunare? Ori pur şi simplu disperare?

– Da, probabil, a şoptit Jamie, aplecându-se să ridice un capăt al pânzei de cort pe care puseseră cadavrul bărbatului. Să zicem c-a fost un accident.

Olandezul şi familia lui au fost depuşi într-o groapă, iar ce doi străini, în alta.

Pe măsură ce soarele apunea, s-a stârnit un vânt rece. O pală a ridicat şorţul de pe faţa femeii când a fost ridicată de pe pământ. Şocat, Sinclair a scăpat un ţipăt, cât pe ce să o scape jos. Femeia nu mai avea faţă; talia ei zveltă se subţia brusc într-o ruină carbonizată. Capul îi arsese complet şi nu mai rămăsese decât craniul ciudat de mic, înnegrit, în care dinţii rânjeau cu o frivolitate deconcertantă. Bărbaţii au coborât-o în grabă în mormântul nu prea adânc, iar copiii au fost depuşi alături de ea, lăsându-ne pe mine şi pe Brianna să punem pietre deasupra ca să facem un tumul, după obiceiul scoţian, pentru a marca locul şi a asigura protecţie faţă de animalele sălbatice, timp în care s-a săpat un mormânt rudimentar pentru cei doi bărbaţi desculţi.

După ce am terminat, palizi şi tăcuţi, ne-am strâns toţi în jurul movilelor. L-am văzut pe Roger alături de Brianna, ţinând-o protector de mijloc. Ea tremura uşor şi mi-am dat seama că fără legătură cu frigul. Copilul lor, Jemmy, era cam cu un an mai mic decât cea mai mică dintre fetiţe.

– *Mac Dubh,* vrei să spui câteva cuvinte? a întrebat Kenny Lindsay, uitându-se la Jamie şi trăgându-şi boneta tricotată peste urechi ca să şi le ferească de frig.

Era aproape noapte şi nimeni nu voia să mai zăbovească. Trebuia să facem tabără undeva departe de mirosul de ars şi avea să ne fie greu să găsim un loc potrivit pe întuneric. Însă Kenny avea dreptate. Nu puteam pleca fără să încropim o scurtă ceremonie, în semn de rămas-bun faţă de acei necunoscuţi.

Jamie a clătinat din cap:

– Nu. Să vorbească Roger Mac. Dacă au fost olandezi, probabil că erau protestanţi.

Deşi nu prea era lumină, am văzut privirea tăioasă pe care Brianna i-a aruncat-o tatălui ei. Adevărat, Roger era prezbiterian; la fel şi Tom Christie, un bărbat mult mai în vârstă, pe a cărui faţă mohorâtă se citea părerea lui despre ceremonie. Religia nu era decât un pretext şi toată lumea ştia, inclusiv Roger. Şi-a dres glasul cu un sunet care mi-a amintit de cum sună o bucată de stambă când e sfâşiată. Era întotdeauna un sunet dureros. Acum în el se simţea şi furie. Însă nu a protestat şi l-a privit direct în ochi pe Jamie când s-a apropiat de căpătâiul mormântului. Crezusem că va rosti o rugăciune către Dumnezeu ori vreun psalm mai duios. Însă de pe buzele lui au pornit alte cuvinte:

– *Dacă strig de multă apăsare, nu primesc niciun răspuns. Ţip în gura mare, dar nimeni nu-mi face dreptate. El a astupat calea mea, ca să nu mai trec pe ea şi a acoperit cu beznă toate drumurile mele*[3]*.*

Vocea îi fusese cândva puternică şi frumoasă. Acum era sugrumată, doar o umbră hârâită a frumuseţii, însă avea suficientă putere în patima cu care vorbea ca să îi facă pe toţi cei care îl ascultau acum să-şi plece capul, cu chipurile pierdute în umbră.

– *M-a dezbrăcat de mărirea mea şi mi-a smuls cununa de pe cap. M-a dărâmat de jur împrejur şi sunt în ceasul morţii şi nădejdea mea a scos-o din*

rădăcină ca pe un copac.

I se citea hotărârea pe faţă, însă ochii i-au rămas un moment la ciotul pe care familia de olandezi îl folosise drept butuc de spart lemne.

– *A depărtat pe fraţii mei de lângă mine şi cunoscuţii mei îşi întorc faţa când mă văd. Rudele mele au pierit, casnicii mei au uitat de mine.*

I-am văzut pe cei trei fraţi Lindsay schimbând priviri şi toţi ne-am dus mai aproape unul de altul ca să ne apărăm de vânt.

– *Milă fie-vă de mine, aveţi milă de mine, o, voi, prietenii mei!* a spus el şi glasul i s-a înmuiat, astfel că ne-a fost greu să auzim din cauza copacilor care oftau în vânt. *Căci mâna lui Dumnezeu m-a lovit.*

Lângă el, Brianna a făcut o mişcare, iar el şi-a dres încă o dată glasul, de data asta exploziv, înălţând capul, astfel că i-am surprins pe gât urma cicatricii de la frânghie.

– *Cât aş vrea ca vorbele mele să fie scrise, cât aş vrea să fie săpate în aramă! Să fie săpate pe veci, cu un condei de fier şi de plumb într-o stâncă!*

Rămânând fără nicio expresie pe faţă, s-a uitat în jur, la fiecare dintre noi, apoi a inspirat adânc ca să continue şi glasul i-a sunat spart:

– *Dar eu ştiu că răscumpărătorul meu este viu şi că El, în ziua cea de pe urmă, va ridica iar din pulbere această piele a mea care se destramă* – Brianna s-a cutremurat convulsiv – *şi afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu. Pe El îl voi vedea şi ochii mei Îl vor privi, nu ai altuia.*

S-a oprit şi a urmat un suspin din piepturile tuturor, ca şi cum toţi şi-ar fi descătuşat răsuflarea pe care până atunci şi-o reţinuseră. Dar încă nu încheiase. Fără să-şi dea seama, a întins o mână după a Briannei şi a prins-o strâns. A rostit ultimele cuvinte aproape pentru sine, aşa mi s-a părut, fără să se gândească la cei care îl ascultau.

– *Temeţi-vă de sabie, pentru voi înşivă, când mânia va izbucni împotriva greşelii voastre. Şi atunci veţi învăţa că este o judecată!*

Am început să tremur, iar Jamie şi-a înfăşurat mâna în jurul mâinii mele, rece, dar puternică. A coborât ochii spre mine şi i-a răspuns la privire. Ştiam la ce se gândeşte. Ca şi mine, nu la prezent, ci la viitor. La un mic articol care va apărea peste trei ani în publicaţia *Wilmington Gazette*, pe 13 februarie 1776.

Cu mâhnire am primit vestea morţii lui James MacKenzie Fraser şi a soţiei sale, Claire Fraser, într-o conflagraţie care a distrus casa din Fraser's Ridge în ziua de 21 ianuarie trecut. Domnul Fraser, nepot al regretatului Hector Cameron de la Plantaţia River Run, s-a născut în Broch Tuarach, în Scoţia. A fost bine-cunoscut şi s-a bucurat de respect în colonie. Nu lasă în urma sa niciun copil.

Deocamdată ne fusese uşor să nu ne gândim prea mult la asta. Evenimentul făcea parte dintr-un viitor îndepărtat şi, cu siguranţă, un viitor care să nu poată fi schimbat – la o adică, paza bună trece primejdia rea… păi, nu?

Am aruncat o privire spre tumul şi am simţit un fior mai profund. M-am lipit de Jamie şi am pus şi cealaltă mână pe braţul lui. El mi-a acoperit mâna cu palma şi mi-a strâns-o uşor ca să mă liniştească. Nu, mi-a spus el

fără cuvinte. Voi avea grijă să nu se întâmple aşa ceva. Dar, părăsind luminişul dezolant, nu-mi puteam alunga din minte o imagine extrem de vie. Nu cabana arsă, nici cadavrele care stârneau mila, nici grădina jalnică. Imaginea care mă urmărea era una văzută cu ani în urmă: un mormânt din ruinele Mănăstirii Beauly, de pe înălţimile din Highland.

Era mormântul unei doamne de viţă nobilă, unde deasupra numelui ei era scrijelit în piatră un craniu rânjind – foarte asemănător cu cel de sub şorţul care acoperise faţa olandezei. Sub craniu era un motto:

Hodie mihi cras tibi – sic tranzit gloria mundi.

Azi e rândul meu – mâine, al tău. Aşa trece gloria lumii.

Cartea lui Iov, 19: 7-10, 13-14, 23, 25-26, 29 (n. tr.).

3

ŢINE-ŢI PRIETENII APROAPE!

Ne-am întors la Fraser’s Ridge în ziua următoare, cu puţin înainte de apusul soarelui, şi am dat de un vizitator care ne aştepta. Maiorul Donald MacDonald, retras din armata Maiestăţii Sale, iar apoi parte din garda personală de cavalerie a guvernatorului Tryon, stătea pe veranda din faţă, cu pisoiul meu în braţe şi cu o cană cu bere.

– Doamnă Fraser! Sluga dumneavoastră, doamnă! mi-a spus cu însufleţire când m-a văzut apropiindu-mă.

A încercat să se ridice, însă a scos un oftat când Adso, protestând faţă de pierderea cuibului plăcut şi cald, şi-a înfipt ghearele în coapsa lui.

– Nu vă ridicaţi, domnule maior, i-am răspus eu, făcându-i iute semn să rămână aşezat.

El s-a supus cu o grimasă, însă s-a abţinut cu nobleţe să îl azvârle pe Adso în tufişuri. Am ajuns pe verandă, lângă el, şi m-am aşezat, oftând uşurată.

– Soţul meu se ocupă de cai. Vine imediat. Constat că totuşi v-a întâmpinat cineva, nu?

Am făcut semn spre bere, pe care mi-a oferit-o imediat cu un gest curtenitor, ştergând buza căniicu mâneca.

– A, da, doamnă, m-a asigurat el. Doamna Bug s-a ocupat asiduu să-mi fie bine.

Ca să nu par lipsită de politeţe, am acceptat berea, care, ca s-o spun pe-a dreaptă, mi-a priit foarte mult. Jamie ţinuse mult să ne întoarcem cât mai repede, astfel că rămăseserăm în şa încă din zori, făcând doar o mică pauză la miezul zilei ca să ne revenim cât de cât.

– Excelentă băutură! a exclamat maiorul, zâmbind în timp ce eu expiram, închizând ochii pe jumătate. E făcută după reţeta dumneavoastră, bănuiesc.

Am clătinat din cap şi am mai luat o gură, după care i-am înapoiat cana.

– Nu. E reţeta lui Lizzie. Lizzie Wemyss.

– A, servitoarea. Da, desigur. Vă rog să îi transmiteţi complimentele mele.

– Dar nu este aici?

Destul de surprinsă, am aruncat o privire spre uşa deschisă din spatele lui. Credeam că Lizzie e în bucătărie la ora aceea, pregătind cina, dar sigur ar fi auzit că am sosit şi ar fi ieşit. N-am simţit miros de mâncare gătită, dar mi-am dat seama de asta cu întârziere. Nu avea cum să ştie când ne întoarcem, desigur, dar…

– Nu. Este…

Maiorul s-a încruntat, străduindu-se să-şi aducă aminte, şi m-am întrebat cât de plină o fi fost cana înainte să bea. Acum mai erau doar câteva

degete de bere.

– A, da, a plecat la familia McGillivray cu tatăl ei, aşa mi-a spus doamna Bug. O vizită la rude, nu?

– Da, e logodită cu Manfred McGillivray. Dar doamna Bug…

– …este în seră, a continuat el, făcând un semn din cap spre deal, spre micul şopron. Ceva legat de caşcaval, aşa cred că a spus. O omletă, care mi s-a propus drept cină, cu multă politeţe.

– Aha…

M-am mai calmat, iar praful călătoriei s-a aşternut odată cu efectul berii. Era minunat să mă văd din nou acasă, deşi senzaţia mea de linişte, afectată de amintirile despre cabana arsă, era neclară şi nefirească. Am presupus că doamna Bug îi zisese scopul plecării noastre, însă n-am făcut nicio aluzie la ea şi nici la motivul care îl făcuse să urce până la Ridge. Bineînţeles că nu. Totul va aştepta până la sosirea lui Jamie. Fiind femeie, între timp mă voi bucura de o curtenie impecabilă şi de mici bârfe din societate.

Îmi conveneau bârfele din societate, dar trebuia să fiu pregătită pentru ele. Nu aveam niciun telent înnăscut la aşa ceva.

– A… Relaţia dumneavoastră cu motanul meu pare să se fi îmbunătăţit, am riscat eu un comentariu.

Fără să vreau, am aruncat privirea la capul lui, însă peruca fusese reparată cu pricepere.

– Cred că e un principiu acceptat în politică, a răspuns el, trecându-şi degetele prin blana groasă şi argintie de pe pântecul lui Adso. Ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii, şi mai aproape.

– Foarte inteligent! am replicat zâmbind. Hm… Sper că nu aşteptaţi de mult.

El a ridicat din umeri, sugerând că nu e nicio problemă, ceea ce, în general, era adevărat. Munţii au propriul lor timp, iar oamenii înţelepţi nu îi grăbesc. MacDonald era un soldat călit şi călătorise mult, dar se născuse în Pitlochry, îndeajuns de aproape de Highland ca să le cunoască obiceiurile.

– Am sosit azi-dimineaţă, a spus el. De la New Bern.

Am simţit un fior ca un avertisment. Probabil că drumul călare până la New Bern îi luase zece zile, iar asta, dacă venise direct de acolo, ceea ce şi sugera uniforma lui boţită şi înnoroită. New Bern se afla în locul în care se instalase noul guvernator regal, Josiah Martin. Iar MacDonald spusese „De la New Bern“, fără să menţioneze altă oprire pe drum, ceea ce îmi arăta limpede că motivul vizitei îşi avea originea *la* New Bern. În privinţa guvernatorilor, eram circumspectă. M-am uitat la drumeagul spre padoc, dar încă nu l-am văzut pe Jamie. Am zărit-o însă pe doamna Bug ieşind din seră. I-am făcut semn cu o mână, iar ea a gesticulat plină de entuziasm în chip de bun venit, deşi căra o găleată cu lapte într-o mână şi un coş cu ouă în cealaltă, având o oală cu unt sub un braţ şi o bucată mare de caşcaval prinsă sub bărbie. A reuşit să coboare panta, după care a dispărut în spatele casei, ducându-se spre bucătărie.

– S-ar părea că avem parte de omletă, toţi, am remarcat eu,

întorcându-mă spre maior. Aţi venit întâmplător prin Cross Creek?

– Întocmai, doamnă. Mătuşa soţului dumneavoastră vă trimite urările ei de bine, precum şi nişte cărţi şi ziare pe care le-am adus.

Eram reticentă şi faţă de ziare pe-atunci, cu toate că evenimentele relatate se petrecuseră în urmă cu câteva săptămâni sau chiar luni. M-am arătat totuşi recunoscătoare, dorindu-mi ca Jamie să se grăbească, astfel încât să mă pot retrage. Părul îmi mirosea a lemn ars, iar mâinile încă îmi aminteau de pielea rece a cadavrelor. Voiam din tot sufletul să fac baie.

– Scuzaţi-mă, ce aţi spus?

Îmi scăpase ceva din vorbele lui. El s-a aplecat politicos şi a repetat, apoi, făcând ochii mari, a tresărit brusc.

– Pisică afurisită!

Adso, care mimase splendid o cârpă moale de spălat vase, îi sărise dintr-odată din poală, cu ochii sticlind, cu coada înfoiată şi şuierând ca un ceainic încins când îşi înfipsese adânc ghearele în picioarele lui. N-am avut timp să reacţionez când i-a sărit pe umăr şi s-a năpustit prin fereastra deschisă a camerei mele medicale, sfâşiindu-i gulerul şi deranjându-i peruca. MacDonald a înjurat fără menajamente, dar nu mi-am făcut timp să îi acord atenţie. Rollo venea pe potecă spre casă, ca un lup sinistru în apusul de soare, comportându-se atât de ciudat, că am ţâşnit imediat în picioare.

De obicei, câinele făcea câţiva paşi spre casă, îi dădea roată o dată sau de două ori, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî ce anume să facă în continuare, apoi alerga până în pădure, se întorcea, se rotea din nou în jurul casei, în tot acest timp scheunând agitat, ţinându-şi coada în jos şi dând din ea dintr-o parte în alta.

– Doamne, Dumnezeule! am exclamat. Amărâtul de Tommy o fi ajuns în fântână!

Am coborât treptele valvârtej şi am alergat pe potecă, abia băgând în seamă înjurăturile maiorului uimit, rămas în urmă. L-am găsit pe Ian la câteva sute de metri, căzut pe potecă. Era conştient, dar ameţit. Stătea în fund, cu ochii închişi şi cu mâinile la cap, strângându-l ca şi cum ar fi încercat să îşi împiedice oasele să se desfacă unul de altul. Când m-am lăsat în genunchi lângă el, a deschis ochii şi mi-a aruncat un zâmbet care nu era al lui.

– Mătuşică, a zis cu glas dogit.

Parcă voia să mai spună ceva, dar nu putea hotărî ce anume. A deschis gura, dar a rămas aşa, mişcând limba.

– Ian, uită-te la mine! i-am vorbit eu cât de calm am putut.

Mi-a dat ascultare, ceea ce era bine. Era prea întuneric să văd dacă pupilele îi sunt dilatate nefiresc, dar chiar şi în umbra pinilor care mărgineau poteca i-am remarcat paloarea feţei şi dâra întunecată de sânge de pe pieptul cămăşii. În spate am auzit paşi grăbiţi. Jamie, urmat îndeaproape de MacDonald.

– Cum te simţi, flăcăule?

Jamie l-a prins de un braţ, iar Ian s-a legănat foarte slăbit spre el, apoi a lăsat mâinile în jos, a închis ochii şi, cu un suspin, s-a relaxat în braţele lui

Jamie.

– E grav? a întrebat cel din urmă cu îngrijorare, peste umărul lui Ian, susţinându-l în timp ce eu căutam să descopăr ce alte vătămări mai are.

Spatele cămăşii îi era îmbibat cu sânge uscat, dar era *uscat*. Coada în care îşi ţinea părul era întărită de sânge, dar am găsit curând rana de la cap.

– Nu cred. L-a lovit ceva în cap tare şi i-a sfâşiat o parte a scalpului.

– Un tomahawk?

Foarte curios, MacDonald s-a aplecat peste noi.

– Nu, a răspuns Ian somnoros, cu glasul înfundat în cămaşa lui Jamie. O bilă.

– Câine, pleacă de-aici! i-a spus Jamie lui Rollo, care îşi vârâse botul în urechea lui Ian, obţinând un chicot înfundat de la pacient şi o ridicare din umeri.

– O să mă uit la lumină, dar nu poate fi prea grav, am zis eu. La urma urmelor, a făcut ceva drum până aici. Să-l ducem în casă.

Bărbaţii au făcut cu rândul şi l-au urcat pe potecă, iar Ian s-a ţinut de umerii lor şi în câteva minute l-au aşezat pe burtă pe masa din camera mea medicală. Acolo ne-a povestit confuz aventura lui, scoţând câte un ţipăt în timp ce-i curăţam rana de păr îmbibat de sânge şi i-am pus cinci sau şase copci în scalp.

– Am crezut că o să mor, a spus Ian şi a tras aer în piept printre dinţii încleştaţi, în timp ce eu coseam cu aţă groasă marginea rănii de la cap.

– Iisuse, Hristoase, mătuşică! M-am trezit totuşi de dimineaţă, deci nu murisem, deşi aveam capul crăpat, şi simţeam că şi creierul îmi cursese peste gât.

– A fost cât pe ce, am murmurat eu, concentrându-mă. Dar tot nu cred că a fost un glonţ.

Asta le-a atras atenţia celor din cameră.

– Nu m-au împuşcat?

Glasul lui Ian trăda o oarecare indignare. Şi-a dus mâna mare spre ceafă, iar eu i-am îndepărtat-o uşor.

– Stai liniştit! Nu, nu te-au împuşcat, aşa că nu te mai făli! În rană am găsit multă murdărie şi aşchii de lemn şi scoarţă de copac. Dacă ar fi să ghicesc ce s-a întâmplat, împuşcăturile au lovit o creangă uscată, care ţi-a căzut în cap.

– Eşti sigură că n-a fost un tomahawk?

Şi maiorul părea dezamăgit.

Am făcut ultimul nod şi am tăiat firul, apoi am scuturat din cap.

– Nu cred că am văzut vreodată o rană făcută de un tomahawk, dar aici nu e asta. Vedeţi marginile zimţate? Şi scalpul este sfâşiat grav, dar nu cred că osul e fracturat.

– Era beznă, aşa a zis flăcăul, a intervenit Jamie, punând lucrurile în ordine. Niciun om întreg la minte n-ar arunca un tomahawk în bezna pădurii spre cineva pe care nu-l vede.

Ţinea lampa cu spirt ridicată ca să pot lucra în continuare. A apropiat-

o şi aşa am văzut amândoi nu numai copcile, ci şi julitura vineţie din jur, care, după ce i-am tăiat părul, a ieşit clar la iveală.

– Da. Ia te uită! a spus Jamie, care a îndepărtat delicat smocurile de păr rămase, plimbându-şi un deget peste zgârieturile adânci ce marcau zona afectată. Mătuşa are dreptate, Ian. Ai fost atacat de un copac.

El a întredeschis un ochi.

– Unchiule Jamie, ţi-a spus cineva vreodată ce haz ai?

– Nu.

Ian a închis ochiul.

– Asta-i bine, pentru că acum n-ai niciun haz.

Jamie a zâmbit, însă eu l-a strâns pe Ian de umăr.

– Te simţi ceva mai bine, nu?

– Nu.

– În fine, a intervenit maiorul MacDonald, băiatul a dat peste nişte bandiţi, nu? Are motive să creadă că erau indieni?

– Nu, a repetat Ian, dar acum a deschis ochiul complet. Era injectat. Nu erau indieni.

MacDonald nu a părut încântat de răspuns.

– Cum de eşti atât de sigur, flăcăule? l-a întrebat el foarte tăios. Dacă era întuneric, aşa cum spui?

L-am văzut pe Jamie aruncându-i o privire întrebătoare, dar nu l-a întrerupt. Ian a gemut uşor, apoi a oftat şi a răspuns:

– I-am mirosit, a spus el, adăugând aproape imediat: Cred c-o să vărs.

S-a ridicat într-un cot şi chiar asta a făcut. Şi astfel a pus capăt întrebărilor, iar Jamie l-a condus pe maiorul MacDonald spre bucătărie, lăsându-mă să îl curăţ pe Ian şi să îl aşez cât mai comod.

– Poţi deschide ambii ochi? l-am întrebat, după ce l-a aranjat pe o parte, cu o pernă sub cap.

I-a deschis, clipind puţin din cauza luminii. Flăcăruia albăstruie a lămpii cu spirt s-a reflectat de două ori în întunecimea ochilor lui, dar pupilele s-au contractat imediat, amândouă odată.

– E bine, am zis eu şi am aşezat lampa pe masă. Las-o, câine! m-am răstit la Rollo, care adulmeca mirosul ei ciudat – ardeam un amestec de brandy slab şi terebentină. Ian, ia-mă de degete!

I-am întins degetele arătătoare, iar el m-a prins cu mâna mare şi osoasă de amândouă. L-am examinat atent să văd dacă are ceva neurologic, punându-l să strângă, să tragă, să împingă, şi apoi i-am ascultat inima, care bătea liniştitor.

– O uşoară contuzie, am declarat, după care m-am îndreptat de spate şi i-am zâmbit.

– Poftim? a întrebat el, uitându-se printre gene la mine.

– Înseamnă că te doare capul şi ai greţuri. Peste câteva zile o să te simţi mai bine.

– Asta puteam s-o spun şi eu, a mormăit el, aşezându-se la loc.

– Puteai, l-am aprobat eu. Dar „contuzie“ sună mai elegant decât „cap spart“, nu?

Nu a râs, ci doar a zâmbit vag.

– Mătuşă, îi dai de mâncare lui Rollo? N-a vrut să se dezlipească de mine tot drumul, i-o fi foame.

Auzindu-şi numele, Rollo a ciulit urechile şi, scheunând uşor, şi-a împins botul în mâna lui Ian, care voia să îl atingă.

– E bine, i-am spus eu câinelui. Nu-ţi face griji! Şi da, am adăugat spre Ian, aduc ceva. Poţi mânca pâine cu lapte?

– Nu, a răspuns el cu convingere. Un păhărel de whisky, poate?

– Nu, am zis eu cu aceeaşi convingere şi am stins lampa.

– Mătuşică? a continuat el când m-am întors spre uşă.

– Da?

Îi lăsasem o singură lumânare aprinsă şi în lumina ei tremurătoare arăta foarte tânăr şi palid.

– De ce crezi că maiorul MacDonald vrea ca eu să fi dat peste indieni în pădure?

– Nu ştiu. Dar îmi închipui că Jamie ştie. Ori o fi aflat între timp.

4

ŞARPELE DIN RAI

Brianna a deschis uşa de la cabana ei, trăgând cu urechea prudent la paşii mărunţi, de rozătoare, sau la foşnetul de solzi pe podea. Intrase o dată pe întuneric, călcase la câţiva centimetri de un şerpişor cu clopoţei, care fusese însă la fel de speriat ca ea şi se îndepărtase şerpuind printre pietrele vetrei, aşa că-şi învăţase lecţia.

De data asta n-a auzit paşi furişaţi de şoareci de casă sau de câmp, dar ceva mai mare pătrunsese acolo şi ieşise, făcându-şi loc prin pielea unsă cu ulei, prinsă peste fereastră. Soarele tocmai apunea şi era suficientă lumină să vadă coşul împletit din iarbă în care ţinea arahide prăjite, răsturnat de pe raftul lui pe podea. Nu mai era nimic în el, iar cojite erau împrăştiate pe jos. Un foşnet puternic a făcut-o să încremenească o clipă şi să asculte. S-a auzit din nou, urmat de un zăngănit puternic, de la ceva ce a căzut pe podea, de partea cealaltă a peretelui din spate.

– *Ticălosule!* a strigat ea. Eşti în cămara mea.

Mânată de o indignare îndreptăţită, a înşfăcat mătura, a intrat valvârtej în şopron şi a ţipat din toţi rărunchii. Un raton imens, care mesteca liniştit un păstrăv afumat, a scăpat prada din labe când a văzut-o, i-a ţâşnit printre picioare şi a şters-o ca un bancher gras care fuge de creditori, mârâind de spaimă.

Plină de adrenalină, Brianna a lăsat mătura, s-a aplecat să ia ce se mai putea din harababura de jos şi a înjurat în barbă. Ratonii erau mai puţin stricători decât veveriţele, care rodeau şi fărâmiţau tot cu dăruire, dar ei aveau o poftă de mâncare mai mare.

Dumnezeu ştie de când o fi acolo lighioana, se gândea ea. De destulă vreme, pentru că reuşise să lingă tot untul, să tragă jos o mână de peşti afumaţi de sub căpriori – dar cum de izbutise animalul gras o asemenea acrobaţie ca să ajungă tocmai acolo, sus…? Din fericire, fagurii cu miere erau în trei vase de lut şi şterpelise doar unul. Însă rădăcinoasele fuseseră aruncate pe jos, o roată de caşcaval proaspăt fusese devorată, iar preţioasa oală cu sirop de arţar era răsturnată, ajungând o băltoacă lipicioasă în ţărână. Văzând pierderea, s-a înfuriat din nou şi a strâns cartoful pe care tocmai îl ridicase atât de tare, încât unghiile îi pătrunseseră în coaja lui.

– Fiară nenorocită, fiară ticăloasă!

– Cine? a auzit o voce din spate.

Luată prin surprindere, s-a răsucit şi a aruncat cartoful în intrusul care s-a dovedit a fi Roger. L-a nimerit drept în frunte, ceea ce l-a făcut să se bălăbănească pe picioare şi să se prindă de cadrul uşii.

– O! Iisuse! Au! Ce dracului se întâmplă aici?

– Un raton, a spus ea iute şi s-a retras, lumina scăzută dinspre uşă dezvăluind ravagiile.

– A ajuns la siropul de arţar? La naiba! L-ai prins pe nemernic?

Cu o mână pe frunte, Roger s-a aplecat să intre în cămară şi s-a uitat în jur, căutând intrusul.

Văzând că Roger îi împărtăşea şi priorităţile, şi sentimentul de revoltă, Brianna s-a mai liniştit.

– Nu, a spus ea. A fugit. Îţi curge sânge? Şi unde-i Jem?

– Nu cred, a răspuns el, dezlipindu-şi cu fereală mâna de la frunte şi aruncând o privire la palmă. Au! Ce braţ tare ai, fato! Jem e la familia McGillivray. Lizzie şi domnul Wemyss l-a luat la petrecerea pentru logodna lui Senga.

– Serios? Şi pe cine a ales?

Furia şi remuşcarea s-au transformat imediat în curiozitate. Cu o minuţiozitate nemţească, Ute McGillivray alesese parteneri pentru fiul ei şi pentru cele trei fiice, potrivit criteriilor ei – pământul, banii şi respectabilitatea fiind socotite cele mai importante, iar înfăţişarea şi farmecul figurând la coada listei. Deloc surprinzător, copiii ei aveau alte idei, deşi *Frau* Ute se impusese aşa de ferm, că Inga şi Hilda se căsătoriseră cu bărbaţii agreaţi de ea.

Cu toate acestea, Senga era bucăţică ruptă din ea, adică avea aceleaşi păreri de nezdruncinat şi aceeaşi lipsă de inhibiţii când era vorba să şi le exprime. Luni întregi oscilase între doi peţitori: Heinrich Strasse, un tânăr încântător, dar sărac – şi luteran, pe deasupra! – din Bethania, şi Ronnie Sinclair, dogarul. Un bărbat înstărit, după standardele de la Ridge, iar faptul că Ronnie era cu treizeci de ani mai mare decât Senga nu reprezenta un impediment.

Căsătoria Sengăi McGillivray fusese aprig discutată pe Ridge în ultimele luni, iar Brianna ştia că se făcuseră multe pariuri pe sume substanţiale în legătură cu alegerea finală.

– Şi cine-i fericitul ales? a repetat ea.

– Doamna Bug n-a aflat, ceea ce o înnebuneşte, i-a răspuns Roger şi a zâmbit. Manfred McGillivray i-a adus ieri-dimineaţă, dar doamna Bug încă nu ajunsese la Casa Mare, aşa că Lizzie a lăsat un bilet pe uşa din spate, prin care o anunţa unde pleacă, dar nu s-a gândit să spună cine e fericitul mire.

Brianna a aruncat o privire spre soarele care apunea; globul lui coborâse şi nu se mai vedea, deşi lumina încă trecea printre castani şi cădea pe curte, făcând iarba primăvăratică să pară înaltă şi moale ca o catifea de culoarea smaraldului.

– Va trebui să aşteptăm până mâine ca să aflăm, a zis ea cu oarecare regret.

Casa familiei McGillivray era la peste opt kilometri distanţă. Ar fi fost întuneric beznă când ar fi ajuns acolo şi, chiar dacă dezgheţul se petrecuse, nimeni nu rătăceşte noaptea pe munte fără un motiv întemeiat ori nu fără unul mai bun decât simpla curiozitate.

– Da. Vrei să mergem la Casa Mare să cinăm? A venit şi maiorul MacDonald.

– A, el?

A rămas pe gânduri o clipă. Dorea să afle veşti de la el şi ar fi fost plăcut să mănânce ceva gătit de doamna Bug. Pe de altă parte, nu prea era dispusă să se arate sociabilă după trei zile sumbre, după un drum lung şi după ce i se profanase cămara.

Şi-a dat seama că Roger are grijă să nu avanseze nicio propunere. Rezemat cu un braţ de raftul cu provizia de mere păstrate peste iarnă, care se micşorase, el a mângâiat absent un fruct, plimbându-şi degetul mare pe coaja gălbuie. Dinspre el veneau vibraţii slabe, cunoscute, sugerând că e un avantaj să petreci o seară acasă, fără părinţi, fără cunoştinţe sau fără copil.

I-a zâmbit lui Roger.

– Te mai doare capul?

El s-a uitat la ea, iar ultimele raze de soare îi poleiau nasul, aruncând o sclipire verzuie dintr-un ochi. Şi-a dres glasul:

– Cred că ar fi bine să-l săruţi, a sugerat cu timiditate. Dacă doreşti.

Ea s-a ridicat îndatoritoare pe vârfuri şi l-a sărutat delicat, ridicându-i părul des de pe frunte. A simţit un mic cucui, care încă nu începuse să se învineţească.

– Aşa e mai bine?

– Nu chiar. Mai încearcă. Poate un pic mai jos.

Roger şi-a lăsat mâinile pe coapsele ei şi a tras-o spre el. Brianna era aproape cât el de înaltă. Observase şi în alte ocazii ce avantaj oferea potrivirea asta, însă impresia a mirat-o din nou. S-a mişcat puţin, bucurându-se de senzaţie, şi Roger a inspirat adânc, oarecum hârâit.

– Nu chiar atât de jos, a spus el. Măcar deocamdată.

– Pretenţiosule! i-a replicat ea îngăduitor şi l-a sărutat pe gură.

Avea buzele calde, dar mirosul de cenuşă şi de pământ reavăn se lipise de el – ca şi de ea – şi a tremurat vag, retrăgându-se. El a rămas cu o mână aşezată uşor pe spatele ei, dar s-a aplecat peste ea, şi-a plimbat un deget pe marginea raftului pe care se răsturnase vasul cu sirop de arţar. Şi-a trecut uşor degetul peste buza ei de jos şi s-a aplecat să o sărute şi atunci dulceaţa dintre ei a crescut.

– Nici nu mai ţin minte de când nu te-am mai văzut goală.

Ea a închis un ochi şi l-a privit neîncrezătoare.

– De vreo trei zile. Cred că n-a fost ceva memorabil.

Simţise o mare uşurare să lepede hainele pe care le purtase în ultimele trei zile şi nopţi. Chiar goală şi după ce se spălase în grabă, tot simţea miros de ţărână în păr şi praful pătruns între degetele picioarelor în timpul drumului.

– A, în fine, da. Nu asta voiam să spun. De mult n-am mai făcut dragoste la lumina zilei.

S-a aşezat pe o parte, cu faţa spre ea, şi a zâmbit când şi-a trecut uşor palma peste rotundul adânc al taliei ei şi peste fesele ferme.

– Nici nu ştii, i-a zis, ce frumoasă eşti goală, cu lumina soarelui venind din spate. Numai auriu, cufundată în auriu.

A închis un ochi, de parcă imaginea l-ar fi ameţit. Brianna s-a mişcat, iar razele soarelui i-au căzut pe faţă lui Roger, ochiul deschis lucindu-i ca un

smarald în fracţiunea de secundă cât a clipit. A întins lenevos o mână şi i-a tras capul mai aproape ca s-o sărute. Ea nu şi-a dat seama ce voise să spună el. Era ciudat – aproape nemilos, dar într-un fel plăcut. De cele mai multe ori făceau dragoste noaptea, după ce adormea Jem, şuşotind în umbrele iluminate de jarul din vatră, găsindu-se unul pe celălalt între straturile secrete, foşnitoare ale plăpumilor şi ale hainelor de noapte. Şi, deşi Jem dormea dus, erau întotdeauna conştienţi de moviliţa care respira greu sub plapuma de pe pătuţul din apropiere.

Chiar şi în absenţa copilaşului, ea era ciudat de conştientă de prezenţa lui. I se părea straniu să nu îl aibă aproape, să nu ştie tot timpul unde se afla, să nu îi simtă corpuşorul ca pe o prelungire mică şi foarte mobilă a ei. Libertatea era o fericire, dar o neliniştea, ca şi cum ar fi pus anapoda ceva de valoare.

Lăsaseră uşa deschisă ca să se bucure de lumină şi de aer pe piele. Soarele coborâse aproape de tot şi, cu toate că aerul lucea precum mierea, aducea şi o adiere de răcoare. O pală neaşteptată de vânt a făcut să fluture pielea prinsă în cadrul ferestrei şi a străbătut încăperea, trântind uşa şi lăsându-i brusc pe întuneric. Brianna a tresărit. Surprins, Roger a icnit, s-a ridicat imediat din pat şi s-a îndreptat spre uşă. A deschis-o larg, iar ea a sorbit aerul proaspăt şi razele de soare, dându-şi seama abia după aceea că îşi ţinuse răsuflarea când se închisese uşa, o clipă simţindu-se ca şi cum ar fi fost îngropată de vie. Roger părea să trăiască acelaşi sentiment. A rămas în uşă, prinzându-se cu mâinile de cadrul ei şi lăsând vântul să îi mângâie părul negru şi cârlionţat de pe corp. Încă avea părul legat în coadă la spate, iar ea a simţit dintr-odată dorinţa de a veni în spatele lui şi de a dezlega şiretul din piele ca să-şi plimbe degetele prin părul des, moale şi negru, moştenire de la cine ştie ce spaniol naufragiat printre celţi. S-a ridicat din pat şi a făcut-o de la sine, scoţându-i scaieţi gălbui şi bucăţele de crengi dintre bucle. El a tresărit sub atingerea ei sau a vântului, dar corpul îi rămăsese cald.

– Eşti bronzat ca un fermier, i-a zis ea, ridicându-i părul de pe gât şi sărutându-l pe ceafă.

– Ei, asta-i bună! Cum adică? Nu sunt fermier?

Pielea i-a tresărit sub buzele ei Faţa, gâtul şi antebraţele îi erau mai deschise la culoare după acea iarnă, însă acolo pielea rămăsese ceva mai închisă decât pe spinare şi umeri, iar o linie delicată încă îi rămăsese în jurul taliei, delimitând culoarea pielii de căprioară a torsului de fesele izbitor de albe.

Ea i-a cuprins fesele, apreciindu-le tăria şi rotunjimea, iar el a inspirat adânc, lăsându-se puţin pe spate, astfel că sânii ei i s-au lipit de spinare, iar ea, privind afară, s-a sprijinit cu bărbia de umărul lui.

Era încă lumină, dar se micşora. Ultimele raze lungi ale soarelui care cobora răzbăteau printre crengile castanilor, astfel că verdele delicat al frunzelor abia apărute parcă ardea într-un foc rece, sclipitor, deasupra umbrelor ce se alungeau. Era aproape seară, dar era primăvară; păsările continuau să cânte, ciripind şi făcându-şi curte. Un mierloi cânta în pădurea din apropiere, într-un amestec de triluri, sunete continue şi miorlăieli

ciudate, despre care Brianna îşi închipuia că le învăţase de la motanul mamei. Se lăsa răcoare şi a simţit că i se face pielea de găină pe braţe şi coapse, însă corpul lui Roger, lipit de al ei, era cald. I-a cuprins cu braţele talia, cu degetele de la o mână jucându-se cu părul des.

– La ce te uiţi? a întrebat ea încet, căci el scruta partea îndepărtată a curţii, unde drumul ieşea din pădure.

Capătul lui era neclar, umbrit de câţiva pini întunecaţi – dar pustiu.

– Mă uit după vreun şarpe care să ne aducă mere, i-a răspuns el şi a râs, după care şi-a dres glasul.

– Eva, nu ţi-e foame?

A coborât mâna şi a cuprins-o pe a ei.

– Cam pe-acolo. Dar ţie?

Probabil că era rupt de foame, abia dacă apucaseră să guste ceva pe la miezul zilei.

– Ba da, dar…

S-a oprit, a ezitat, iar degetele lui s-au strâns în jurul degetelor ei.

– Da, cred că-s puţin nebun, dar… te superi dacă mergem să-l aducem acasă pe Jem în noaptea asta, în loc să aşteptăm până mâine-dimineaţă? a întrebat-o. Nu ştiu de ce, dar m-aş simţi mai bine dacă l-aş şti aici.

Drept răspuns, ea l-a strâns de mână şi a simţit că inima i se uşurează.

– Mergem amândoi. E o idee grozavă.

– Poate, dar avem de mers opt kilometri până la familia McGillivray. O să se întunece mult înainte de a ajunge acolo.

Dar a zâmbit şi corpul lui i-a mângâiat sânii când s-a întors spre ea.

Ceva s-a mişcat prin faţa ei, de aceea s-a retras brusc. Un viermişor, verde ca frunzele cu care se hrănise, strălucind viu în părul negru al lui Roger, s-a ridicat în formă de *S,* căutându-şi zadarnic un refugiu.

– Ce e?

Roger s-a uitat într-o parte, încercând să vadă la ce se uita Brianna.

– Ţi-am găsit şarpele. Cred că şi el e-n căutarea unui măr.

A făcut viermele să se aşeze pe un deget, a păşit în lateral şi s-a aşezat pe vine ca să-l lase să se târască pe un fir de iarbă care avea aceeaşi culoare ca el. Însă iarba era în umbră. În doar o clipă, soarele coborâse de tot, iar pădurea nu mai avea culoarea vieţii.

Un firicel de fum i-a ajuns la nas; fum de la hornul Casei Mari, însă şi-a simţit gâtlejul cum se strânge la mirosul de ars. Brusc, neliniştea ei a sporit. Lumina scădea în continuare, iar noaptea se instala. Mierloiul tăcuse şi pădurea părea plină de taine şi de ameninţări.

S-a ridicat în picioare şi şi-a trecut degetele prin păr.

– Atunci, să mergem!

– Nu vrei să mănânci mai întâi? a întrebat-o Roger, cu pantalonii în mână.

Ea a clătinat din cap şi a simţit frigul urcându-i pe picioare.

– Nu. Să mergem!

Nu conta decât să-l recupereze pe Jem, pentru a fi din nou împreună, ca o familie întregită.

– Bine, a răspuns Roger calm, măsurând-o din ochi. Dar mai întâi îţi pui frunza de smochin! În caz că dăm de vreun înger cu sabie înflăcărată.

5

UMBRA FOCULUI

I-am lăsat pe Ian şi Rollo la mâna binevoitoare a doamnei Bug – să văd cum îi zice Ian *ei* că nu vrea pâine cu lapte – şi m-am aşezat să iau cina cu întârziere: omletă fierbinte, nu doar cu caşcaval, ci şi cu bacon sărat, sparanghel, ciuperci de pădure, aromată cu ceapă verde.

Jamie şi maiorul terminaseră de mâncat şi stăteau lângă foc, în fumul de tutun scos de pipa din lut a maiorului. Evident, Jamie tocmai povestise despre cumplita tragedie, pentru că MacDonald era încruntat şi clătina din cap cu regret.

– Sărmanii prostănaci! spunea. Crezi că au fost aceiaşi banditi care l-au atacat şi pe nepotul tău?

– Da, n-aş vrea să cred că există două asemenea bande care cutreieră munţii, i-a răspuns Jamie şi a aruncat o privire spre fereastră, peste care se trăsese oblonul pentru noapte, iar eu am observat brusc că îşi luase flinta pentru păsări de deasupra vetrei şi, cu un aer absent, ştergea ţeava imaculată cu o cârpă înmuiată în ulei. Să înţeleg, prietene, că ai auzit de lucruri asemănătoare?

– Alte trei bande. Cel puţin.

Pipa maiorului ameninţa să se stingă, aşa că a tras din ea cu hotărâre, făcând tutunul din căuş să lucească roşiatic şi să scoată brusc pocnete. O mică presimţire m-a făcut să tac, pentru că am simţit un gust călduţ de ciupercă în gură. Până în acel moment nu îmi trecuse prin minte că o bandă misterioasă de oameni înarmaţi ar putea umbla nestingherită prin ţinut. Evident, Jamie însă se gândise. S-a ridicat, a prins flinta pentru păsări în cârlige, a atins arma ce atârna deasupra ei ca să se asigure, după care s-a dus la dulapul în care ţinea pumnalele şi caseta cu cele două pistoale de duel elegante.

MacDonald l-a urmărit aprobator, scoţând nori de fum albăstrui, în vreme ce Jamie şi-a aşezat metodic armele, pungile cu gloanţe, mulajele pentru gloanţe şi toate celelalte instrumente ale armurăriei lui personale.

– Îhî, a făcut MacDonald. Asta-i o armă foarte frumoasă, domnule colonel.

A făcut semn spre unul dintre pistoale, unul suplu, cu ţeavă lungă şi cu patul având volute şi ornamente argintate. Jamie s-a uitat printre gene la MacDonald când a auzit cuvântul „colonel“, dar i-a răspuns destul de calm:

– Da, e o piesă frumoasă. Nu trage tocmai precis decât de la vreo doi paşi. L-am câştigat la o cursă de cai, a adăugat, făcând un gest vag drept scuză spre armă, pentru ca nu cumva MacDonald să îşi închipuie că plătise mult pe ea.

A verificat cremenea, a înlocuit-o şi a pus arma deoparte.

– Unde? a întrebat Jamie detaşat, întinzând o mână spre mulajul pentru gloanţe.

Eu reîncepusem să mănânc, dar m-am uitat întrebător spre maior.

– Atenţie! E doar ce am aflat din auzite, ne-a prevenit MacDonald, scoţându-şi pipa din gură un moment, apoi punând-o grăbit înapoi ca să mai tragă un fum. O gospodărie la oarece distanţă de Salem a ars până la temelie. Nişte oameni pe nume Zinzer – germani.

A tras tare din pipă, sugându-şi obrajii.

– S-a întâmplat în februarie, spre sfârşitul lunii trecute. Apoi, trei săptămâni mai târziu, un bac de pe Yadkin, la nord de debarcaderul Woram. Casa jefuită, iar omul care se ocupa de bac ucis. A treia oară…

S-a oprit, şi a început să tragă furios din pipă, şi-a îndreptat ochii spre mine, apoi spre Jamie.

– Vorbeşte, prietene, i-a spus cel din urmă în gaelică, părând resemnat. Doamna mea a văzut mult mai multe lucruri groaznice decât tine.

Am dat din cap şi am mai luat o bucată de omletă în furculiţă, iar maiorul a continuat:

– Mda. În fine, făcând abstracţie de prezenţa dumneavoastră, doamnă, s-a întâmplat să mă aflu într-un… stabiliment din Edenton…

– Într-un bordel? am întrebat eu. Da, ceva de genul. Continuaţi, domnule maior!

A continuat, destul de precipitat, iar faţa i s-a înroşit pe sub perucă.

– A… sigur. Cum să zic, una dintre fetele de-acolo mi-a spus că a fost furată de acasă de nişte borfaşi care-i atacaseră căminul pe neaşteptate. Nu avea pe nimeni în afară de bunica ei, pe care au ucis-o, după care au dat foc casei.

– Şi cine a făcut asta, după spusele ei?

Jamie îşi întorsese scaunul cu faţa spre vatră şi amesteca răzătură de plumb într-un polonic pentru a turna metalul topit în formă.

– A, păi…

MacDonald a roşit şi mai mult, iar fumul de la pipa din care trăgea sălbatic l-a învăluit cu totul, astfel că abia reuşeam să îi desluşesc trăsăturile printre vălătuci.

După multe accese de tuse şi vorbe pe ocolite, am înţeles că maiorul nu o crezuse pe fată ori se arătase prea interesat să se bucure de nurii ei ca să acorde atenţie celor spuse de ea. Aşadar îi minimalizase povestea, considerând-o una dornică a stârni dărnicia şi a obţine încă o băutură, aşa că nu se deranjase să îi ceară şi alte amănunte.

– Însă când am auzit din întâmplare despre alte incendieri… Da, înţelegeţi, am fost însărcinat de guvernator să fiu cu urechile ciulite, ca să zic aşa, în zonele mai izolate, ca să descopăr semne de revoltă. Şi am început să cred că acest exemplu aparte de revoltă probabil că nu este chiar o coincidenţă, cum ar părea la prima vedere.

Auzindu-l, eu şi Jamie am schimbat priviri, el fiind oarecum amuzat, iar eu resemnat. Pariase cu mine că MacDonald – ofiţer de cavalerie, plătit cu jumătate de soldă, care trăia din diverse servicii – va supravieţui după demisia guvernatorului Tryon şi, mai mult, va reuşi să îşi croiască drum spre o funcţie bănoasă în noul regim, după ce Tryon preluase o funcţie mai

importantă, în calitate de guvernator al New Yorkului. „Donald ăsta al nostru e un norocos“, aşa spusese.

Mirosul tare de plumb topit deja predomina în cameră, la concurenţă cu fumul de pipă, invadând atmosfera casnică şi plăcută de pâine care dospeşte, de mâncare gătită, de ierburi uscate, perii de spălat vase şi săpun cu leşie care trona de obicei în bucătărie.

Dar plumbul se topeşte brusc. Glonţul deformat sau un nasture îndoit stă în lingură, întreg şi vizibil, iar peste o clipă devine o băltoacă de metal, care licăreşte tern în locul lui. Jamie a turnat cu atenţie plumbul topit în mulaj, ferindu-se de aburi.

– De ce indieni?

– A! Ei bine, aşa mi-a spus târfa din Edenton. Că unii dintre cei care i-au incendiat casa şi au furat-o erau indieni. Dar, repet, la vremea aceea am acordat prea puţină atenţie poveştii ei.

Jamie a scos un sunet specific scoţian, sugerând că înţelesese tot, dar e neîncrezător.

– Şi când ai fost la fetiţa aceea, Donald, şi i-ai ascultat povestea?

– Înainte de Crăciun.

Fără să ridice ochii, maiorul a lovit cu un deget pătat de tutun în căuşul pipei.

– Adică ziua când i-au atacat casa? a continuat. N-a spus, dar cred că… nu cu mult timp înainte. Încă era… cum să zic? Proaspătă.

A tuşit, mi-a surprins privirea, şi-a reţinut răsuflarea, apoi a tuşit din nou, tare, roşind. Jamie a strâns din buze şi a coborât ochii, deschizând mulajul ca să iasă încă o bilă nouă pe vatră. Eu mi-am lăsat furculiţa în farfurie, pentru că-mi dispăruse pofta de mâncare.

– Cum aşa? am întrebat. Cum de-a ajuns tânăra într-un bordel?

– Păi, au vândut-o, doamnă.

Roşeaţa a rămas pe obrajii lui MacDonald, însă îşi recăpătase oarecum stăpânirea de sine ca să se uite la mine.

– Briganzii, mi-a explicat. Au vândut-o unui negustor de pe fluviu, aşa zicea ea, la câteva zile după ce o răpiseră. El a ţinut-o o vreme pe ambarcaţiunea lui, după care, într-o noapte, a venit un bărbat cu afaceri, care a plăcut-o şi a cumpărat-o. A dus-o pe coastă, dar cred că se săturase de ea, aşa că…

Vorbele lui s-au stins, de aceea şi-a vârât din nou muştiucul pipei în gură şi a tras adânc.

– Am înţeles.

Aşa era, iar jumătate din omleta pe care o mâncasem îmi stătea ca o mingiuţă grea pe fundul stomacului.

„Încă proaspătă.“ De cât timp o fi nevoie? m-am întrebat. Cât rezistă o femeie trecută din mână în mână, de pe scândurile crăpate ale punţii unui bac, până să ajungă pe salteaua zdrenţuită a unei camere de închiriat, primind de mâncare cât să rămână în viaţă? Era mai mult decât posibil ca bordelul din Edenton să i se fi părut un fel de rai până să ajungă acolo. Cu toate astea, gândul nu m-a făcut să mă simt mai îngăduitoare faţă de

MacDonald.

– Măcar i-aţi reţinut numele? l-am întrebat politicos, dar glacial.

Am zărit cu coada ochiului că lui Jamie i-a tresărit un colţ al gurii, însă am rămas cu ochii la MacDonald. El şi-a luat pipa din gură, a scos o dâră lungă de fum, apoi s-a uitat la mine şi i-am văzut ochii de un albastru spălăcit privindu-mă direct.

– Ca să fiu sincer, doamnă, a spus el, tuturor le zic Polly. Aşa nu e nevoie să le ţin minte numele, înţelegeţi?

Revenirea doamnei Bug, care avea un bol gol în mână, m-a scutit să-i dau o replică.

– Băietul a mâncat şi-acum doarme, m-a informat ea.

Ochii ei ageri s-au mutat de la faţa mea spre farfuria pe jumătate plină. Încruntându-se, a deschis gura, apoi s-a uitat la Jamie şi a părut să priceapă o poruncă nerostită a lui, de aceea a închis gura şi a ridicat farfuria mea cu un scurt murmur.

– Doamnă Bug, i s-a adresat calm Jamie, n-ai vrea să-l rogi pe Arch să vină până aici? Şi, dacă nu te deranjează, să-i spui acelaşi lucru şi lui Roger Mac?

Ea şi-a plimbat de jur împrejur ochii mici, care i s-au îngustat când s-a uitat la MacDonald, sigur bănuind că, dacă e vorba de necazuri, el le adusese acolo.

– Aşa oi face, a răspuns ea şi, clătinând din cap spre mine, care dovedisem lipsă de poftă de mâncare, a luat farfuriile şi a ieşit punând ivărul la uşă.

– Debarcaderul Woram, i-a zis Jamie lui MacDonald, reluând discuţia ca şi cum nici nu ar fi fost întreruptă. Şi Salem. Şi, dacă e vorba de aceiaşi oameni, Ian cel tânăr a dat peste ei în pădure, la o zi de mers de aici, spre vest. Destul de aproape.

– Destul de aproape ca să fie aceiaşi oameni. Da, aşa e.

– Abia a venit primăvara.

Jamie s-a uitat spre fereastră când a spus asta. Acum era întuneric, iar obloanele fuseseră trase, însă o adiere rece se strecura prin ele şi mişca sforile de care agăţasem ciuperci la uscat, forme întunecate şi zbârcite, care se legănau ca nişte dansatoare minuscule, îngheţate faţă de lemnul deschis la culoare. Ştiam ce voise să spună. Iarna, munţii erau de netrecut; pasurile de pe culmi erau încă înzăpezite, iar pantele de mai jos abia începuseră să înverzească şi să înflorească în ultimele săptămâni. Dacă era o bandă de tâlhari organizată, poate că se deplasează în ţinut după ce petrecuseră iarna stând în piemont.

– Da, l-a aprobat MacDonald. Destul de devreme, probabil, pentru ca oamenii să fie precauţi. Însă înainte să sosească ai tăi, domnule, poate că ar fi bine să discutăm despre problema care m-a adus aici.

– Sigur, a răspuns Jamie, mijind ochii în timp ce turna un firicel sclipitor de plumb topit. Desigur, Donald. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ai bătut atâta drum pentru nimica toată. Despre ce e vorba?

MacDonald a zâmbit ca un rechin; în sfârşit, ajunsese la subiect.

– Te-ai descurcat bine cu proprietatea de aici, domnule colonel. Câte familii trăiesc aici acum?

– Treizeci şi patru, a spus Jamie.

Nu a ridicat ochii, ci a turnat încă un glonţ în cenuşă.

– Ar mai fi loc pentru câteva?

MacDonald continua să zâmbească. Eram înconjuraţi de mii de kilometri pătraţi de sălbăticie. Cele câteva gospodării din Fraser's Ridge abia dacă pătrundeau în ea şi se puteau mistui ca fumul. M-am gândit o clipă la cabana olandeză şi m-a luat tremuratul, în ciuda focului din bucătărie. Am simţit din nou mirosul amărui şi lipicios de carne arsă foarte de apăsător în gâtlej, pândind dincolo de aroma plăcută a omletei.

– Probabil, a răspuns Jamie cu glas neschimbat. E vorba de noii imigranţi scoţieni? De dincolo de Thurso?

Eu şi maiorul am rămas cu ochii căscaţi la el.

– De unde naiba ştii? l-a întrebat MacDonald. Eu, unul, am auzit de ei abia acum zece zile!

– Ieri am stat de vorbă cu cineva la moară, i-a povestit Jamie, ridicând din nou lingura. Cu un domn din Philadelphia, venit aici să culeagă plante. A urcat dinspre Cross Creek şi i-a văzut. Se pare că au cam provocat nemulţumiri la Brunswick şi nu s-au simţit bine primiţi, de aceea au urcat fluviul pe plute.

– Nemulţumiri? Dar ce au făcut? am întrebat.

– Păi, vedeţi, doamnă, foarte mulţi oameni coboară valuri-valuri de pe corăbii direct din Highland. Sate întregi, oameni îngrămădiţi în pântecele corăbiilor, şi arată de parcă ar fi stat în rahat tot drumul. Însă pe coastă nu găsesc nimic, iar când îi văd în hainele alea nefireşti orăşenii îi arată cu degetul şi râd de ei – de aceea majoritatea urcă imediat pe vreo barjă sau o plută şi o iau spre Cape Fear. Bine măcar că unii din Campbelton şi Cross Creek pot sta de vorbă cu ei.

Mi-a zâmbit şi a şters o pată de noroi de pe veston.

– Cei din Brunswick nu-i acceptă uşor pe highlanderii neciopliţi după ce au cunoscut scoţieni civilizaţi ca soţul dumneavoastră şi mătuşa lui.

A dat din cap spre Jamie, care, cu o expresie ironică pe faţă, a făcut o uşoară plecăciune.

– Ei, oarecum civilizaţi! am murmurat eu.

Încă nu eram dispusă să-l iert pe MacDonald pentru relaţiile cu prostituata din Edenton. Dar…

– Din câte am auzit, abia dacă ştiu câteva cuvinte în engleză, s-a grăbit MacDonald să continue. Farquard Campbell a venit să stea de vorbă cu ei şi i-a dus spre nord, la Campbelton, aşa că nu cred că se mai bulucesc pe mal, neştiind ce să facă mai departe.

– Şi ce a făcut Campbell cu ei? a întrebat Jamie.

– A, păi, i-a împărţit pe la cunoştinţele din Campbelton, dar, vă daţi seama, desigur, că situaţia nu poate ţine la nesfârşit.

MacDonald a ridicat din umeri. Campbelton era o aşezare mică, aproape de Cross Creek, care se bizuia pe afacerile reuşite ale lui Farquard

Campbell, iar pământurile din jurul fermei lui erau colonizate, în cea mai mare parte, de membrii familiei Campbell. Farquard avea opt copii, mulţi dintre ei căsătoriţi şi fertili ca tatăl lor.

– Desigur, a zis Jamie precaut. Dar oamenii ăştia vin de pe coasta de nord. Probabil că sunt pescari, Donald, nu agricultori.

– Da, dar sunt dispuşi să-şi schimbe obiceiurile, nu? a făcut MacDonald semn spre uşă şi spre pădure. În Scoţia nu mai au nimic. Au venit aici şi-acum trebuie să se adapteze cât mai bine. Oamenii pot învăţa agricultură, nu?

Jamie se cam îndoia, dar MacDonald se lăsa purtat de un val de entuziasm:

– La fel ca tine, am văzut mulţi pescari şi plugari care s-au făcut soldaţi, pun rămăşag. Agricultura nu e mai grea decât milităria.

Jamie a zâmbit discret. El se lăsase de agricultură la nouăsprezece ani şi luptase câţiva ani ca mercenar în Franţa, după care se întorsese în Scoţia.

– Da, se poate, Donald. Dar când eşti soldat ai pe cineva care-ţi spune ce să faci, din clipa în care te trezeşti şi până noaptea, când te prăbuşeşti şi dormi. Cine-o să le spună amărâţilor unde e ugerul vacii ca să o poată mulge?

– Cred că tu, i-am spus eu şi m-am întins ca să-mi destind muşchii spatelui, ţepeni după atâta mers călare, privind spre MacDonald. Aici voiaţi să ajungeţi, domnule maior, nu?

– Doamnă, farmecul dumneavoastră e depăşit doar de iuţeala gândirii, a răspuns MacDonald cu o plecăciune elegantă spre mine. Da, cam asta e ideea. Toţi de aici sunt highlanderi, domnule, şi agricultori. Le pot vorbi în limba lor, îi vor învăţa ce trebuie şi-i vor ajuta să îşi croiască singuri drumul.

– Sunt şi mulţi alţii în colonie care vorbesc gaelică, a obiectat Jamie. Şi majoritatea se află acolo, în Campbelton.

– Da, dar ai terenuri mari care trebuie defrişate, iar acolo nu sunt.

Simţind că învinsese prin argumente, MacDonald s-a rezemat de spătarul scaunul şi a ridicat cana cu bere, pe care până atunci o neglijase. Ridicând din sprâncene, Jamie s-a uitat la mine. Era întru totul adevărat că aveam pământ neocupat: peste patru mii de hectare, însă nici măcar unul nu era cultivat. E adevărat şi că forţa de muncă era redusă în întreaga colonie, iar situaţia era şi mai gravă în munţi, unde pământul nu permitea cultivarea tutunului sau a orezului, culturi potrivite pentru sclavi. Dar, în acelaşi timp…

– Donald, greu e să-i colonizeze, a explicat Jamie, aplecându-se să mai pună o bilă pe vatră, după care s-a îndreptat, dându-şi după ureche o buclă roşcată. Da, am pământ, dar e puţin altceva. Nu poţi să laşi oameni din Scoţia, veniţi direct în sălbăticie, şi să te aştepţi să-şi încropească traiul de capul lor. Nici măcar nu i-aş putea încălţa şi îmbrăca, lucruri pe care le primesc până şi drept garanţii, ca să nu mai pomenesc unelte. Şi cum i-aş hrăni pe toţi, cu soţii şi copii, iarna? Cum le-aş oferi protecţie?

A ridicat lingura drept ilustrare, apoi a clătinat din cap şi a lăsat să cadă încă o bilă de plumb.

– A, protecţie. Păi, fiindcă ai adus vorba, dă-mi voie să-ţi prezint încă o chestiune minoră care te-ar putea interesa, s-a aplecat în faţă MacDonald şi a coborât glasul de parcă ar fi avut ceva confidenţial de comunicat, deşi nu-l putea auzi nimeni. Ţi-am spus că sunt omul guvernatorului, nu? M-a însărcinat să călătoresc prin ţinut, prin vestul coloniei, şi să trag cu urechea. Există Reglementatori care încă nu au primit scutire şi… s-a uitat precaut într-o parte şi alta, de parcă s-ar fi aşteptat să sară cineva din vatră – ai auzit de Comitetul de Siguranţă?

– Oarecum.

– Nu s-a înfiinţat unul aici, în pustie?

– Nu, n-am auzit.

Jamie terminase plumbul, iar acum strângea bilele abia făcute din cenuşa de la picioare, în lumina caldă a focului părul de pe creştet părându-i roşiatic. M-am aşezat lângă el pe canapeluţă, am ridicat punga pentru bile de pe masă şi i-am întins-o desfăcută la gură.

– A! a răspuns MacDonald satisfăcut. Înţeleg că am venit exact la ţanc.

În urma tulburărilor civile ce însoţiseră războiul Reglementării din anul precedent, apăruseră grupări neoficiale de cetăţeni, ca grupările similare din alte colonii. În situaţia în care Coroana nu mai putea asigura siguranţa coloniştilor, cum susţineau aceşti oameni, atunci ei trebuiau să se ocupe singuri de asta. Nimeni nu mai avea încredere că şerifii pot păstra ordinea. Scandalurile care inspiraseră mişcarea Reglementatorilor o confirmaseră. Desigur, dificultatea era că, întrucât comitetele respective se autonumiseră, nu existau motive pentru a avea mai multă încredere în ele decât în şerifi. Existau şi alte comitete. Comitete ale corespondenţei, asociaţii de oameni care trimiteau scrisori în diverse locuri, răspândind zvonuri între colonii. Şi tocmai din sânul acestor comitete de diverse orientări aveau să răsară seminţele răzmeriţei, care chiar în momentele acelea se prindeau undeva, în noaptea rece de primăvară.

Aşa cum făceam din când în când – iar acum o făceam mai des –, am estimat ce timp ar mai fi. Eram aproape aprilie 1773, iar pe *18 aprilie, în 1775…* după cum s-a exprimat atât de desuet Longfellow… Doi ani. Însă războiul nu izbucneşte dintr-odată şi războaiele nu seamănă unele cu altele. Acesta fusese declanşat în Alamance, iar urmele sclipitoare şi fierbinţi ale incediului din Carolina de Nord erau deja vizibile, pentru cei care ştiau să le descopere.

Din punga pe care o aveam în mână s-au rostogolit bilele şi s-au ciocnit între el. Eu strângeam între degete punga din piele. Jamie a observat şi m-a atins pe un genunchi uşor şi scurt, în semn de promisiune, apoi a luat punga, a strâns-o şi a pus-o în cutia cu gloanţe.

– Exact la ţanc, a repetat el, privindu-l pe MacDonald. Adică, Donald?

– Păi, cine altcineva ar fi mai potrivit pentru a conduce un asemenea comitet, domnule colonel? Asta i-am sugerat guvernatorului.

MacDonald se străduia să pară modest, dar degeaba.

– Îţi sunt foarte îndatorat, domnule maior, a spus sec Jamie.

A ridicat o sprânceană spre mine. Situaţia din colonie sigur era mai

gravă decât crezusem, dacă guvernatorul Martin nu numai că tolera existenţa comitetelor respective, ci în secret le şi aproba.

Scheunatul încet şi prelung al câinelui care a căscat a ajuns până la mine din hol, drept care mi-am cerut scuze şi am plecat să văd cum se mai simţea Ian. Mă întrebam dacă guvernatorul Martin o fi având şi cea mai vagă idee despre ce anume dezlănţuia. Mi-am închipuit că ştie şi vrea să îndrepte lucrurile, deoarece încerca să se asigure că măcar unele dintre Comitetele de Siguranţă erau conduse de oameni care sprijiniseră Coroana în Războiul Reglementării. Realitatea era că nu putea ţine sub control şi nici măcar şti despre multe dintre aceste comitete. Însă oamenii din colonie începuseră să clocotească şi să tresară ca un ceainic în care apa fierbe, iar Martin nu avea sub comandă trupe ale Coroanei, ci doar oameni reangajaţi precum MacDonald şi miliţiile.

Prin urmare MacDonald i se adresa lui Jamie cu „domnule colonel“, desigur. William Tryon, precedentul guvernator, îl numise pe Jamie, împotriva voinţei lui, colonel de miliţie pentru ţinutul de dincolo de Yadkin.

– Ei bine… am îngăimat eu.

Nici MacDonald, nici Martin nu erau proşti. Propunerea ca Jamie să înfiinţeze un Comitet de Siguranţă însemna că el îi va convoca pe oamenii care slujiseră sub comanda lui în miliţie, însă asta nu va angaja guvernul în niciun fel, căci implica plata sau echiparea oamenilor, iar guvernatorul va fi scutit de orice răspundere pentru acţiunile lor, întrucât un Comitet de Siguranţă nu e un organism oficial. Pentru Jamie – dar şi pentru noi, ceilalţi –, să accepte o asemenea propunere era un pericol.

În hol se făcuse întuneric, pentru că dinspre bucătăria din spatele meu răzbătea doar o lumină slabă, la care se adăuga cea a lumânării din camera mea medicală. Ian dormea, dar era neliniştit, vag încruntat de jenă, ceea ce îi făcea pielea subţire dintre sprâncene să i se strângă. Rollo a înălţat capul şi a dat din coada groasă de câteva ori, în semn de bun venit.

Ian nu a reacţionat când i-am rostit numele şi nici când i-am pus o mână pe umăr. L-am scuturat cu delicateţe, apoi mai tare. L-am văzut cum se zbate, prins undeva în straturile stării de somn ca un om purtat de curenţi submarini, care cedează chemării din adâncuri, apoi e prins pe neaşteptate într-un cârlig, ceea ce îi provoacă o durere ca o înţepătură în carnea amorţită de frig.

A deschis brusc ochii întunecaţi şi rătăciţi şi m-a privit fără să priceapă ce se întâmplă.

– Salut! am spus eu încet, uşurată să îl văd treaz. Cum te cheamă?

Mi-am dat seama că întrebarea mea n-are nicio noimă pentru el, de aceea am repetat-o cu răbdare. În adâncul pupilelor lui dilatate s-a stârnit conştienţa.

– Cine sunt? a spus el în gaelică.

A mai îngăimat ceva neclar în limba mohawk, iar pleoapele i-au tremurat, rămânând închise.

– Ian, trezeşte-te! i-am cerut eu ferm, scuturându-l din nou. Spune-mi

cine eşti.

El a deschis din nou ochii şi m-a privit printre gene, cu un aer derutat.

– Încercăm ceva mai uşor, am sugerat eu, ridicând două degete în faţa ochilor lui. Câte degete vezi?

Un licăr de trezie i-a apărut în ochi.

– Să nu te vadă Arch Bug făcând semnul ăla, mătuşică! a spus el somnoros, iar pe faţă i-a apărut o idee de zâmbet. E foarte urât, să ştii.

În fine, măcar mă recunoscuse, dar şi semnul „V“. Asta însemna ceva. Şi sigur ştia cine era, dacă mi se adresa cu „mătuşică.“

– Care ţi-e numele complet? am repetat eu.

– Ian James FitzGibbons Fraser Murray, a răspuns el enervat. De ce mă tot întrebi cum mă cheamă?

– FitzGibbons? m-am mirat eu. De unde l-ai scos?

A gemut şi a dus două degete spre pleoape, icnind când le-a apăsat uşor.

– Unchiul Jamie mi l-a dat, binecuvântat să fie! mi-a zis. E după naşul lui, aşa mi-a spus. Murtagh FitzGibbons Fraser, aşa îl chema, dar mama n-a vrut să primesc şi numele Murtagh. Iar îmi vine să vărs, a adăugat, luând mâna de la cap.

A icnit şi a scuipat puţin într-un lighenaş, dar nu a vărsat, ceea ce era semn bun. L-am ajutat să se aşeze pe o parte, năclăit de sudoare, iar Rollo s-a lăsat în fund, cu labele din faţă ridicate pe tăblia mesei, ca să îl lingă pe faţă, ceea ce pe Ian l-a făcut să chicotească printre gemete şi să încerce, zadarnic, să dea la o parte câinele.

– *Theirig dhachaigh, Okwaho,* a zis.

Theirig dhachaigh însemna „pleacă de-aici“ în gaelică, iar *Okwaho* era mai mult ca sigur numele lui Rollo în limba mohawk. Ian nu părea sigur când era vorba să aleagă între cele trei limbi pe care le vorbea cursiv, deşi era cât se poate de lucid. După ce l-am pus să-mi răspundă la alte câteva întrebări enervante şi ridicole, i-am şters faţa cu o cârpă umedă, l-am lăsat să-şi clătească gura cu puţin vin îndoit bine cu apă şi l-am învelit din nou.

– Mătuşă, a bălmăjit el somnoros când mă întorceam spre uşă, crezi o s-o mai văd vreodată pe mama?

Neştiind ce să-i răspund, m-am oprit. De fapt, nici n-a fost nevoie. Adormise din nou brusc, ca pacienţii cu contuzii la cap, şi deja respira profund înainte să găsesc cuvintele potrivite.

6

AMBUSCADA

Ian s-a trezit brusc şi a înşfăcat tomahawkul. Sau ce ar fi trebuit să fie el, însă a dat doar de stofa pantalonilor. O clipă, nu şi-a dat seama unde se află, de aceea s-a ridicat în capul oaselor, străduindu-se să descopere formele în întuneric. Durerea i-a explodat în cap ca un fulger fierbinte, făcându-l să scâncească fără cuvinte şi să se apuce cu mâinile de el. Undeva, în bezna de dedesubt, Rollo a pufnit încetişor, de mirare.

Isuse! Mirosurile tari din camera medicală a mătuşii l-au luat de nas, alcool, fitil stins, frunze medicinale uscate şi amestecurile puturoase pe care ea le numea peni-silină. A închis ochii, şi-a lipit fruntea de genunchii ridicaţi şi a respirat rar pe gură.

Ce visase? Ceva pericole, ceva violent, însă în minte nu i-a apărut nicio imagine clară, doar senzaţia că era vânat, că îl urmărea cineva prin pădure.

Trebuia neapărat să urineze. Pipăind marginea mesei pe care stătea întins, s-a ridicat încet în şezut, privind în jur printre luminiţele care îi sclipeau în cap de durere. Doamna Bug îi lăsase o oală de noapte, şi-a amintit că îi şi spusese, însă lumânarea se stinsese şi nu avea deloc chef să se târască pe podea ca s-o descopere pe pipăite. O lumină firavă îi arăta unde e uşa. Doamna Bug o lăsase întredeschisă, iar o luminiţă plăpândă se furişa pe hol, dinspre vatra bucătăriei. Luând-o drept reper, s-a îndreptat spre fereastră, a deschis-o, chinuindu-se apoi cu încuietoarea oblonului, şi a rămas în valul de aer rece al nopţii de primăvară, stând cu ochii închişi în timp ce s-a uşurat. S-a simţit ceva mai bine apoi, deşi odată cu uşurarea vezicii au apărut din nou senzaţia de greutate şi greaţă în stomac, dar şi pulsaţie din cap. S-a aşezat, apoi şi-a pus braţele pe genunchi şi capul pe ele, aşteptând să treacă totul. Dinspre bucătărie răzbăteau voci, le auzea limpede dacă se concentra. Erau unchiul Jamie şi MacDonald, dar şi Arch Bug, plus mătuşa Claire, care intervenea când şi când, pronunţia ei englezească fiind în contrast cu murmurul aspru ale scoţienilor şi al celor care vorbeau gaelică.

„Poate ai fi dispus să devii agent indian?“ tocmai spunea MacDonald. Ce o fi asta? s-a întrebat el. Apoi şi-a adus aminte. Da, bineînţeles. Coroana folosea oameni care să se ducă la triburile de indieni să le ofere daruri, tutun, cuţite şi altele asemenea. Să le spună prostioare despre Geordie[4], ca şi cum regele avea să meargă acolo ca să stea în jurul focului la următoarea sărbătoare a Iepurelui de pe Lună care să vorbească precum un om.

Gândindu-se la asta, a zâmbit sumbru. Ideea era clară: îndemnarea indienilor să lupte de partea englezilor când va sosi momentul. Dar de ce se gândeau că e nevoie de asta acum? Francezii cedaseră şi se retrăseseră spre zona pe care încă o controlau în nord, în Acadia[5].

Aha! Cu întârziere, şi-a amintit ce îi zisese Brianna despre luptele ce vor urma. Nu ştiuse dacă să o creadă sau nu – probabil că avea dreptate, caz

în care… nici nu a vrut să se gândească la asta. Sau la altceva. Rollo s-a apropiat de el lipăind, s-a aşezat în fund şi şi-a lăsat corpul greu peste el. Ian s-a retras puţin, rezemându-şi capul de blana deasă.

Odată, în timp ce locuia la Snaketown, venise un agent indian. Un tip scund şi gras, cu ochi care priveau pe furiş şi cu un tremur în glas. A crezut că omul – Iisuse, oare cum îl chema? Tribul mohawk îl poreclise Sudoare Puturoasă şi i se potrivea; duhnea ca şi cum ar fi suferit de o boală mortală – nu le ştia obiceiurile. Nu le cunoştea limba şi era limpede că se aştepta să-l scalpeze în orice clipă, lucru pe care indienii îl socotiseră de râs, iar unul sau doi dintre ei ar fi încercat, doar din glumă, numai că Tewaktenyonh le zisese să fie tratat cu respect. Ian fusese silit să îi fie tălmaci, ceea ce şi făcuse, deşi fără mare plăcere. Prefera să se socotească membru al tribului mohawk decât să recunoască vreo înrudire cu Sudoare Puturoasă. Însă unchiul Jamie… el ar face o treabă mult mai bună. Dar ar face aşa ceva? Ian a ascultat vocile cu oarecare interes, dar era limpede că unchiul Jamie nu va trebui să ia o hotărâre. MacDonald ar putea mai curând să prindă o broască dintr-un pârâu decât să obţină acordul unchiului, s-a gândit el.

A oftat, şi-a petrecut un braţ peste Rollo şi s-a lăsat pe el. Se simţea groaznic. A presupus că va muri, numai că mătuşa Claire spusese că se va simţi rău câteva zile. Era sigur că ea ar fi rămas lângă el, dacă ar fi fost pe moarte, nu l-ar fi lăsat doar cu câinele. Obloanele era încă deschise, iar aerul rece îl învăluia răcoros, dar şi moale, aşa cum era în nopţile de primăvară. L-a simţit pe Rollo că ridică botul şi adulmecă, după care a scos un scheunat gros şi alert. Oposum, probabil, sau un raton.

– Hai, du-te! i-a spus, îndreptându-se şi împingându-l uşor. Mă simt bine.

Patrupedul l-a adulmecat bănuitor şi a încercat să îl lingă pe ceafă, acolo unde erau copcile, dar a renunţat când Ian a scăpat un geamăt de durere şi a acoperit rana cu palmele.

– Du-te, am spus!

I-a tras uşor o palmă, iar Rollo a pufnit, s-a învârtit pe loc o dată, după care a zburat peste capul lui şi a ieşit pe fereastră, aterizând cu un bufnet puternic. Un ţipăt ascuţit a sfârtecat aerul, după care s-au auzit paşi şi foşnete, ceva trecând prin tufişuri.

Dinspre bucătărie răzbăteau voci agitate şi l-a auzit pe unchiul Jamie ieşind pe hol, după care uşa camerei medicale s-a deschis.

– Ian, a spus Jamie încet, unde eşti, flăcăule? Ce s-a întâmplat?

Ian s-a ridicat, dar o pânză de un alb orbitor i-a coborât peste ochi şi s-a legănat pe picioare. Unchiul Jamie l-a prins de un braţ şi l-a ajutat să se aşeze pe un scaun.

– Ce s-a întâmplat, băiete?

Cum vederea i s-a mai limpezit în lumina care pătrundea pe uşă, l-a văzut pe Jamie cu puşca într-o mână. Avea o expresie de îngrijorare pe faţă, dar s-a amuzat când a aruncat o privire spre fereastra deschisă. A inspirat adânc.

– O fi vreun sconcs?

– Da, trebuie să fie ceva de genul, a răspuns Ian, atingându-şi uşor capul. Rollo s-o fi repezit după un sconcs sau l-a fugărit pe motanul mătuşii, care s-o fi suit într-un copac.

– A, da. Mai bine un sconcs.

Jamie a lăsat puşca jos şi s-a dus la fereastră.

– Trag oblonul ori ai nevoie de aer? Arăţi cam fără vlagă.

– Fără vlagă, da, a recunoscut Ian. Da, lasă deschis, te rog, unchiule!

– Vrei să te odihneşti?

Ian a ezitat. Stomacul îi vibra şi ar fi vrut să se întindă din nou, însă camera medicală îl agita din cauza mirosurilor pătrunzătoare şi a sclipirilor aruncate ici şi colo de lame mici şi de alte obiecte misterioase, care provocau dureri. Jamie a părut să ghicească ce îl tulbura, pentru că s-a aplecat şi l-a apucat de un cot.

– Hai, flăcăule! Poţi dormi sus, într-un pat adevărat, dacă nu te deranjează prezenţa maiorului MacDonald în celălalt pat.

– Nu m-ar deranja, a spus el, dar cred că-i mai bine să rămân aici, a făcut el un semn cu mâna către fereastră, dar nu a dat din cap ca să evite încă o durere. S-ar putea ca Rollo să se întoarcă repede.

Jamie nu a comentat, iar Ian a fost recunoscător. Femeile protestau. Bărbaţii treceau cu vederea. Unchiul l-a aşezat pe pat fără menajamente, l-a acoperit, apoi a început să bâjbâie pe întuneric după puşca aşezată pe podea. Ian simţea că, la urma urmei, putea face puţine fasoane.

– Unchiule Jamie, poţi să-mi dai o cană cu apă?

– Poftim? A, da.

Mătuşa Claire lăsase un urcior cu apă la îndemână. S-a auzit sunetul liniştitor al apei gâlgâind, apoi Ian a simţit un urcior pe buze, iar Jamie l-a ajutat să stea drept. Nu avea nevoie de ajutor, dar nu a obiectat, atingerea lui era caldă şi liniştitoare. Nu-şi dăduse seama cât de înfrigurat e din cauza aerului rece al nopţii şi tremura un pic.

– E bine, băiete? a murmurat Jamie, strângându-l de un umăr.

– Da, mai bine. Unchiule Jamie?

– Da.

– Mătuşa Claire ţi-a spus de… de un război? Unul care vine, adică. Cu Anglia.

A urmat un moment de tăcere, iar silueta masivă a lui Jamie a rămas nemişcată în lumina ce pătrundea pe uşă.

– Da, a răspuns el şi şi-a retras mâna. Ţi-a spus şi ţie?

– Nu, mie mi-a zis verişoara Brianna.

S-a lăsat pe o parte, atent să nu se atingă la cap.

– Tu le crezi?

De data asta nu a urmat nicio ezitare.

– Da, le cred.

Vorbele au fost rostite cu detaşarea obişnuită a lui Jamie, dar ceva din ele a făcut ca părul de pe ceafa lui Ian să se zbârlească.

– A! Bine.

Perna cu puf de gâscă de sub obrazul lui era moale şi mirosea a

levănţică. Jamie l-a atins cu palma pe cap şi i-a dat de pe faţă părul răzvrătit.

– Nu te speria, Ian! l-a liniştit încet. Mai e până atunci.

Şi-a luat puşca şi a plecat. Din locul în care stătea întins, Ian vedea dincolo de curte, peste copacii de la marginea Ridge, dincolo de versantul Muntelui Negru, cerul întunecat, presărat cu stele. A auzit uşa din spate deschizându-se şi glasul doamnei Bug, mai ridicat decât ale celorlalţi.

– Nu-s acasă, domnule, zicea ea pe nerăsuflate. E întuneric în casă şi focul nu arde în vatră. Unde-or fi plecat la ora asta din noapte?

Ian s-a întrebat vag cine o fi plecat, dar asta nu părea să conteze prea mult. Dacă ar fi vreo problemă, unchiul Jamie ar rezolva-o. Gândul era liniştitor; se simţea ca un copil mic în siguranţa patului, care aude glasul tatălui răzbătând de afară, discutând cu un arendaş în zorii unei zile reci din Highland.

Căldura l-a învăluit plăcut sub pilotă şi a adormit.

Când au pornit se înălţa luna pe cer, ceea ce era bine, se gândea Brianna. Chiar dacă avea deasupra globul auriu, uşor înclinat, ridicându-se dintr-un cuib de stele şi arunca lumina de împrumut pe cer, drumul de sub picioare era invizibil. La fel şi picioarele, înecate în întunericul pădurii la vreme de noapte. Întuneric, dar nu linişte. Copacii uriaşi foşneau sus, mici vietăţi ţipau şi se furişau prin întuneric, iar din când în când se auzeau firavele bătăi de aripi ale vreunui liliac ce trecea îndeajuns de aproape cât să o facă să tresară, ca şi cum o parte a nopţii se dezlănţuise şi îşi luase zborul de sub nasul ei.

– E fricoasă pisica pastorului? a sugerat Roger când ea a scos un icnet şi s-a strâns lângă el după ce a trecut pe lângă ei o astfel de vedenie cu aripi din piele.

– Pisica pastorului este recunoscătoare, i-a răspuns ea, strângându-l de mână. Mulţumesc.

Probabil că vor dormi pe mantii, în faţa focului, la familia Gillivray, în loc să stea comod în propriul pat, dar măcar îl vor avea pe Jemmy cu ei. El i-a răspuns la strângerea de mână, palma lui mare şi mai puternică decât a ei fiind foarte liniştitoare în beznă.

– E-n regulă, a spus el. Şi eu vreau să fiu lângă el. E o noapte potrivită pentru ca familia să fie împreună, la un loc.

Drept confirmare şi în semn de apreciere, ea a scos un sunet slab din gâtlej, dar voia să continue discuţia ca să se simtă în continuare aproape de el şi pentru că asta va ţine întunericul departe.

– Motanul preotului era foarte vorbăreţ, a spus ea delicat. La… la înmormântare, adică. Pentru bieţii oameni.

Roger a pufnit, iar Brianna a văzut ridicându-se alb în aer vălătucul de aer cald expirat de el.

– Motanul preotului era foarte stânjenit, a răspuns el. Tatăl tău!

Profitând că el nu o vede, ea a zâmbit.

– Te-ai descurcat foarte bine, i-a zis cu blândeţe.

– Ei… a făcut el, pufnind din nou. Cât despre vorbărie… Dacă a existat aşa ceva, nu am niciun merit. N-am făcut decât să citez fragmente dintr-un

psalm. Nici măcar nu ţi-aş putea spune care a fost.

– N-a avut importanţă. De ce ai ales… Totuşi, ce-ai zis? a întrebat ea curioasă. Am crezut că o să spui *Rugăciunea Domnului* ori *Psalmul 23,* toată lumea îl ştie.

– Aşa am crezut şi eu, a recunoscut el. Aşa am vrut. Dar când am început…

A ezitat, iar ea şi-a amintit movilele reci, proaspete şi a tremurat, simţind încă miros de funingine.

– Habar n-am, a vorbit Roger. Doar că mi s-a părut mai potrivit.

– A fost, a şoptit, dar n-a mai insistat, preferând să îndrume discuţia spre ultimul ei proiect ingineresc, o pompă de mână pentru a scoate apă din puţ.

– Dacă aş găsi ceva care să slujească drept ţeavă, aş aduce apă în casă cât se poate de uşor! Am deja aproape tot lemnul ca să fac un rezervor, dacă îl conving pe Ronnie să îl facă – poate reuşim să facem duş măcar cu apă de ploaie. Dar golirea trunchiurilor de copaci – metoda folosită pentru puţinele ţevi întrebuinţate de pompă – mi-ar lua câteva luni, dacă vreau suficient să aduc apă din puţ în casă, nicidecum să ajung la pârâu. Şi nu există nicio şansă de a găsi tablă rulată. Chiar dacă ne-am permite costurile, ceea ce nu e cazul, transportul de la Wilmington ar fi…

În semn de frustrare, a ridicat mâna liberă spre cer, cu mintea la caracterul monumental al unei astfel de misiuni. Roger a rămas pe gânduri o clipă, iar sunetul paşilor lor pe drumul pietros a prins un ritm liniştitor.

– Păi, romanii din vechime făceau tuburi din beton. Reţeta o găseşti în Pliniu.

– Ştiu. Dar e nevoie de un anumit tip de nisip şi nu avem aici. Sau var şi nici aşa ceva nu avem. Şi…

– Da, dar ce zici de lut? a întrerupt-o el. Ai văzut farfuria de la nunta Hildei? Cea întinsă, cafeniu cu roşu, cu modele frumoase?

– Da, a răspuns ea. De ce?

– Ute McGillivray cică i-a adus-o cineva de la Salem. Nu mai ţin minte numele, dar ea a spus că olăritul e la mare modă sau ceea ce numim producerea de farfurii.

– Fac pariu pe cât vrei că ea n-a vorbit chiar aşa!

– Ei, ceva de genul ăsta, a recunoscut, apoi a continuat hotărât. Problema e că a fost ceva făcut *aici*, nu ceva adus din Germania. Aşadar aici există lut care poate fi ars, nu?

– A… *Am înţeles*. Mda, e o idee, nu?

Era, şi încă una pe care au răsucit-o tot restul drumului.

Coborau de pe Ridge, la vreo patru sute de metri de casa familiei Gillivray, când Brianna a simţit o nelinişte pe ceafă. *Putea* fi doar închipuirea ei, după ce văzuse în adâncitura aceea părăsită a terenului, aerul întunecat era ameninţător şi îşi închipuia o ambuscadă la fiecare curbă fără vizibilitate, încordându-se de fiecare dată şi anticipând un atac. Apoi a auzit o pocnitură între copacii din dreapta – o ramură uscată s-a rupt într-un fel cu un zgomot pe care nici vântul, nici vreun animal nu l-ar fi făcut.

Adevăratul pericol avea un gust anume, acid ca sucul de lămâie, în contrast cu limonada slabă a imaginaţiei. Drept avertisment, a strâns degetele asupra braţului lui Roger, care s-a oprit imediat.

– Ce e? a şoptit el, care nu auzise nimic, ducând mâna la pumnal. Unde?

La naiba! De ce nu-şi luase arma cu ea ori măcar pumnalul? Nu avea decât un briceag multifuncţional elveţian, întotdeauna la ea în buzunar, plus ce putea oferi peisajul în materie de arme.

S-a lipit de el şi a arătat cu degetul, cu mâna aproape de corpul lui pentru a fi sigură că se uită în direcţia potrivită. Apoi s-a aplecat, bâjbâind pe întuneric după o piatră mare sau un băţ de folosit drept bâtă.

– Spune mai departe, i-a şoptit ea.

– Pisica pastorului e sperioasă, nu? a întrebat el, evident tachinând-o.

– Pisica pastorului e *feroce*, i-a răspuns ea, încercând să imite tonul lui de glumă şi în aceaşi timp scotocind cu o mână prin buzunar.

Cu degetele celeilalte mâini a dat de o piatră pe care a smuls-o din pământul cleios şi a simţit-o rece şi grea în palmă. S-a ridicat, concentrându-se spre întunericul din dreapta. Ar fi în stare să scoată maţele oricui…

– A, voi eraţi! a exclamat o voce dintre copacii din spate.

Brianna a scăpat un ţipăt ascuţit, iar Roger s-a mişcat din reflex, a făcut stânga-mprejur ca să înfrunte ameninţarea, a prins-o de un braţ şi a împins-o în spatele lui, totul dintr-o singură mişcare. Ea s-a clătinat pe picioare. Un călcâi al ghetei i s-a prins într-o rădăcină ieşită la suprafaţă şi aşa a căzut, aterizând pe fund, poziţie din care, la lumina lunii, l-a văzut cât se poate de limpede pe Roger cu pumnalul în mână, repezindu-se printre copaci şi răcnind asurzitor. În cele din urmă, a analizat ce spusese bărbatul acela, dar şi-a dat seama fără nicio îndoială de tonul dezamăgit. Un glas asemănător, în care se simţea îngrijorarea, a vorbit din pădurea din dreapta ei:

– Jo? Ce e, Jo, ce?

Din dreapta auzea o încăierare şi răcnete. Roger prinsese pe cineva.

– Roger! a strigat ea. Roger, opreşte-te! Sunt fraţii Beardsley!

Când căzuse scăpase piatra pe pământ, aşa că s-a ridicat să-şi scuture o parte a fustei. Inima încă îi bătea tare, simţea o durere în fesa stângă şi ar fi izbucnit în râs, de n-ar fi fost dorinţa aprigă de a-i strânge de gât pe gemenii Beardsley.

– Kezzie Beardsley, ieşi de acolo! a răcnit ea, apoi a repetat, chiar mai tare.

Auzul lui Kezzie se îmbunătăţise după ce mama ei îi extirpase amigdalele şi polipii nazali cu infecţii cronice, însă el putea fi socotit pe jumătate surd.

Cu un foşnet puternic, s-a ivit din tufişuri silueta firavă a lui Keziah Beardsley, cu părul negru şi alb la faţă, înarmat cu o bâtă mare, pe care a ridicat-o de pe umăr şi, ruşinat, a încercat să o ascundă când a văzut-o pe Brianna. Între timp, foşnete şi mai puternice şi ceva înjurături venind din spatele ei au anunţat sosirea lui Roger, care îl ţinea de gâtul subţire pe

Josiah Beardsley, fratele lui Kezzie.

– Ticăloşilor, ce aţi pus la cale? a întrebat Roger, îmbrâncindu-l pe Jo ca să ajungă lângă fratele lui, într-o porţiune de teren luminată de lună. Nu-ţi dai seama că era cât pe ce să te omor?

Era suficientă lumină pentru ca Brianna să vadă o expresie destul de cinică pe chipul lui Jo la auzul acelor vorbe, după care cinismul a dispărut, fiind înlocuit de o expresie rugătoare.

– Ne pare tare rău, domnule Mac. Am auzind pe cineva venind şi-am crezut c-ar putea fi briganzi.

– Briganzi, a repetat Brianna, aproape izbucnind în râs, însă stăpânindu-se cu hotărâre, astfel că doar obrajii i s-au umflat. De unde Dumnezeu ai învăţat cuvântul?

– A, a făcut Jo, coborând ochii spre picioare şi prinzându-şi mâinile la spate. Domnişoara Lizzie ne-a citit din cartea adusă de domnul Jamie. Atunci a apărut. Despre briganzi.

– Am înţeles.

A aruncat o privire spre Roger, care i-a răspuns din ochi, iar iritarea lui s-a transformat în amuzament.

– *Piratul Gow*, a explicat ea. De Daniel Defoe.

– A, da.

Roger şi-a băgat pumnalul în teacă.

– Şi de ce, mă rog, ai crezut că ar putea veni briganzii?

Kezzie, căruia auzul îi juca feste, dar care acum a prins ideea şi a răspuns, la fel de vioi ca fratele lui, deşi vocea îi era mai sonoră şi oarecum fără inflexiuni, ca urmare a surzeniei din copilărie.

– Domnule, ne-am întâlnit cu domnul Lindsay, care se ducea spre casă, şi el ne-a spus ce s-a întâmplat acolo, la Pârâul Olandezului. E adevărat ce ne-a spus? Erau oameni arşi de tot?

– Erau morţi, a răspuns Roger, fără nici cea mai mică urmă de umor. Ce legătură e între asta şi faptul că voi bântuiţi prin pădure cu bâta în mână?

– Păi, vedeţi dumneavoastră, domnule, casa familiei Gillivray e mare şi frumoasă, mai ales că are şi atelierul de dogărie la drum. Păi, dacă aş fi brigand, aşa un loc aş alege ca să-l atac, a răspuns Jo.

– Şi acum sunt acolo domnişoara Lizzie, cu tatăl ei. Şi fiul dumneavoastră, domnule Mac, a adăugat Kezzie cu subînţeles. N-am vrea să păţească ceva niciunul din ei.

– Am înţeles, a zâmbit oarecum strâmb Roger. Mda, vă mulţumesc pentru bunătate. Numai că nu cred că briganzii sunt pe aproape. Pârâul Olandezului e departe.

– Da, domnule, l-a aprobat Jo. Dar briganzii ar putea fi peste tot, nu?

Asta era limpede şi suficient de adevărat ca să îi reînnoiască senzaţia de răceală în golul stomacului.

– Ar putea, dar nu sunt, i-a asigurat Roger. Mergeţi cu noi în casă, bine? Am venit să-l luăm pe micuţul Jem. Sunt sigur că *Frau* Ute o să vă lase să dormiţi lângă foc.

Cei doi Beardsley au schimbat priviri greu de ghicit. Arătau la fel – scunzi şi zvelţi, cu păr negru şi des, putând fi deosebiţi doar datorită surzeniei lui Kezzie şi cicatricii rotunde de pe degetul mare al lui Jo –, iar vederea celor două feţe cu oase fine, cu aceeaşi expresie, a fost oarecum tulburătoare. Orice informaţii schimbaseră ei prin acea privire, ea arăta că se consultaseră, deoarece Kezzie a dat uşor din cap, acceptând ideea fratelui.

– A, nu, domnule, a răspuns politicos Josiah. Cred că mai rămânem aici.

Şi, fără alte lămuriri, s-au întors şi au pornit spre întuneric, risipind frunze şi pietricele în calea lor.

– Jo! Stai puţin! a strigat Brianna după ei, pentru că descoperise ceva în fundul buzunarului.

– Da, doamnă.

Josiah s-a întors lângă ea atât de brusc, încât ea a tresărit. Fratele lui nu era la fel de priceput ca el la a se mişca fără să facă zgomot.

– O! Adică, iată-te!

A inspirat adânc pentru a-şi încetini bătăile inimii şi i-a întins fluierul pe care îl cioplise pentru Germain:

– Poftim. Dacă tot staţi de pază, ăsta v-ar putea fi de folos. Ca să chemaţi ajutoare, dacă vine cineva.

Jo Beardsley nu mai văzuse niciodată un fluier, era clar, dar nu a ţinut s-o recunoască. A răsucit micul obiect între degete, încercând să nu se uite la el. Roger a întins mâna, i l-a luat din palmă şi a suflat tare în el, scoţând un sunet care a sfredelit noaptea. Câteva păsări, speriate de zgomot, au ţâşnit din cuiburile aflate în copacii din apropiere şi au ţipat, ca şi Kezzie Beardsley, care a căscat ochii de uimire.

– Sufli prin capătul ăsta, i-a explicat Roger, atingând cu degetul capătul potrivit, după care i l-a înapoiat. Strângi puţin buzele.

– Vă rămân îndatorat, domnule, a murmurat Jo.

Faţa lui, de obicei exprimând stoicism, se luminase în tăcere. Cu ochii mari ai unui băiat în dimineaţa de Crăciun, a luat fluierul, apoi s-a întors imediat să-i arate premiul fratelui său. Brianna s-a gândit brusc că niciunul din băieţi nu se bucuraseră niciodată de o dimineaţă de Crăciun şi de niciun alt fel de dar.

– O să-ţi fac şi ţie unul, i-a spus ea lui Kezzie. Şi o să puteţi să vă transmiteţi semnale, a adăugat ea zâmbind.

– A, da, doamnă. Aşa o să facem, bineînţeles, a asigurat-o el, abia uitându-se la ea, pentru că ardea de nerăbdare să examineze fluierul pe care fratele i-l pusese în palmele desfăcute.

– Dacă vreţi ajutor, fluieraţi de trei ori! a strigat Roger după ei, prinzând-o de braţ pe Brianna.

– Am înţeles, domnule! s-a auzit răspunsul din întuneric, urmat de: „Mulţumim, doamnă!“, apoi de o rafală de pufăituri, gâfâieli şi accese de tuse, punctate de fluierături scurte şi stridente, semne de reuşită.

– Din câte văd, Lizzie i-a învăţat să se poarte, a comentat Roger. După

cum i-a învăţat să citească. Crezi că vor fi vreodată civilizaţi?

– Nu, a răspuns Brianna cu o undă de regret în glas.

– Serios?

Pe întuneric, ea nu i-a văzut faţa, dar i-a simţit surprinderea din voce.

– Glumeam! Chiar crezi că nu?

– Nu. Şi nu e de mirare, dacă ţinem seama cum au crescut. Ai văzut cum s-au purtat cu fluierul? Nimeni nu le-a dat niciodată un dar sau o jucărie.

– Aşa cred şi eu. Crezi că asta îi face să fie civilizaţi? Dac-ar fi aşa, micuţul Jem va ajunge filozof, artist sau cine ştie ce. Doamna Bug îl răsfaţă din cale-afară.

– Ei, parcă tu nu faci la fel! a replicat ea cu glas îngăduitor. Şi tata, şi Lizzie, şi mama şi toţi cei din jurul lui.

– Ei, în fine, a spus Roger, fără să se simtă jenat de acuzaţie, aşteaptă până o să apară puţină concurenţă. Germain nu e în pericol de a fi răsfăţat, nu?

Germain, Fergus, fiul cel mai mare al lui Marsali, era hărţuit de cele două surori mai mici, cunoscute tuturor drept „pisicile din iad“, care îşi urmăreau fratele peste tot, luându-l peste picior şi sâcâindu-l.

Brianna a râs, dar a simţit o umbră de îngrijorare. Gândul că ar putea avea încă un copil îi crea senzaţia că se află în partea cea mai de sus a unui montaigne-russe, unde e fără suflu şi cu stomacul ghem, sfâşiată între entuziasm şi groază. Mai ales acum, când şi-a amintit de recenta partidă de amor, încă uşor apăsătoare, mişcându-i-se ca mercurul prin pântec. Roger parcă îi pricepea gândurile împrăştiate, pentru că a abandonat subiectul, a prins-o de mână şi i-a ţinut-o în a lui, mare şi caldă. Aerul era rece, pentru că ultimele urme ale frigului iernii încă zăboveau în zonele mai adânci ale terenului.

– Şi-atunci, ce poţi spune de Fergus? a întrebat Roger, reluând firul discuţiei. Din câte-am auzit, nici el n-a avut o copilărie prea fericită, dar pare destul de civilizat.

– Mătuşa Jenny s-a ocupat de el de la zece ani, a obiectat Brianna. N-ai cunoscut-o, dar crede-mă că, dacă şi-ar fi pus mintea, ar fi fost în stare să-l educe şi pe Adolf Hitler. Pe de altă parte, Fergus a crescut la Paris, nu în pustie – chiar dacă într-un *bordel*. Şi, din câte mi-a zis Marsali, un bordel destul de stilat.

– Da? Şi ce ţi-a zis?

– Ei, doar poveştile pe care i spunea el când şi când. Despre clienţi şi târ… fete.

– Aşadar, nu putem spune „târfe“, adevărat? a întrebat el amuzat.

Brianna a simţit că i se ridică sângele în obraji şi a fost încântată că era întuneric, pentru că Roger o sâcâia mai mult când o vedea îmbujorată.

– Asta-i situaţia, am urmat o şcoală catolică, a explicat ea, în semn de apărare. Condiţionare timpurie.

Era adevărat; nu putea rosti anumite cuvinte decât atunci când era cuprinsă de furie sau când era pregătită psihic.

– Tu de ce le poţi pronunţa? Ar trebui ca fiul unui predicator să aibă aceeaşi problemă.

– Nu exact aceeaşi problemă, a râs Roger, puţin isteric. A fost mai curând o chestiune pe care mă simţeam obligat s-o fac ca să mă descurc în faţa prietenilor şi să mă dovedesc în stare de aşa ceva.

– Ce înseamnă să te descurci? a întrebat Brianna, adulmecând o poveste.

Roger nu îi vorbise des despre viaţa lui la Inverness la începuturi, când fusese adoptat de străunchiul lui, pastorul prezbiterian, însă îi făcea plăcere să asculte puţinele amănunte pe care el le scăpa câteodată.

– A, fumatul, berea şi cuvintele obscene scrise pe pereţii din toaleta băieţilor, a spus el, zâmbind. Pubelele răsturnate. Pneurile dezumflate. Dulciurile furate de la Poştă. O vreme am fost un mic infractor.

– Teroarea oraşului Inverness, nu? Făceai parte dintr-o bandă? l-a stârnit ea.

– Da, a spus el şi a izbucnit în râs. Gerry MacMillan, Bobby Cawdor şi Dougie Buchanan. Eu eram ciudatul, nu doar pentru că eram crescut de un predicator, ci pentru că aveam tată şi nume englez. Ceea ce însemna că eu dădeam mereu de bucluc.

– N-aş fi crezut că ai fost un delincvent juvenil! a intervenit Brianna, încântată de idee.

– Ei, nu prea mult, a asigurat-o el ironic. În vara în care am împlinit cincisprezece ani, reverendul m-a angajat pe un vas de pescuit şi m-a trimis să prind hering pe mare. N-aş zice că a făcut-o ca să îmi schimbe caracterul, ca să mă scutească de închisoare ori doar pentru că nu mă mai suporta în casă, dar a mers. E nevoie să dai de oameni duri din când în când şi să ieşi pe mare cu câţiva pescari scoţieni.

– O să ţin minte! a răspuns ea, străduindu-se să nu chicotească, scoţând însă câteva pufăituri. Înseamnă că amicii tăi au ajuns în închisoare ori s-au îndreptat, dacă nu mai erai tu ca să îi duci pe căi greşite?

– Dougie a intrat în armată, a povestit Roger, cu ceva nostalgie în glas. Gerry a preluat magazinul tatălui său, care era tutungiu. Bobby… Ei, în fine, Bobby a murit. S-a înecat în aceeaşi vară, când a plecat la pescuit de homari cu vărul lui în largul coastei Oban.

Brianna s-a apropiat de el şi l-a strâns de mână, atingându-l cu umărul în semn de compasiune.

– Îmi pare rău, a spus ea, apoi a tăcut un moment. Doar că… n-a murit, nu? Încă nu. Nu acum.

Roger a clătinat din cap, apoi a scos un sunet care i-a trădat umorul şi consternarea.

– Asta te linişteşte? a întrebat ea, ori ţi se pare oribil să te gândeşti la aşa ceva?

Brianna voia să îl ţină de vorbă. Roger nu mai vorbise atât de mult de când fusese spânzurat şi-şi pierduse vocea. Când era silit să vorbească în public devenea conştient de sine, iar gâtlejul i se strângea. Vocea îi era încă hârâită, însă acum, când era relaxat, nu se mai îneca şi nu mai tuşea.

– Şi una, şi alta, a spus el şi a scos din nou acelaşi sunet. Oricum ar fi, n-o să-l mai revăd, a adăugat şi a înălţat uşor din umeri, alungând acel gând. Tu te gândeşti la vechii tăi prieteni?

– Nu, nu prea, i-a zis ea încet.

În locul acela drumul se îngusta, de aceea şi-a prins braţul pe după al lui, lipindu-se de el când s-au apropiat de ultima curbă, care urma să îi aducă într-o poziţie din care vedeau casa familiei McGillivray.

– Există prea multe lucruri aici, a continuat, însă n-a dorit să vorbească despre ceea ce *nu* era acolo.

– Crezi că Jo şi Kezzie sunt doar puşi pe joacă, a întrebat Brianna, ori că pun ceva la cale?

– Ce-ar putea pune la cale? a replicat el, acceptând ideea ei de a schimba subiectul fără să comenteze. Nu-mi închipui că ar pândi în pădure să jefuiască pe cineva, mai ales la ora asta din noapte.

– O, nu mă-ndoiesc că stau de pază, a comentat Brianna. Ar face orice ca să o protejeze pe Lizzie. Doar că…

A tăcut. Ieşiseră din pădure pe drumul de căruţe. La marginea cealaltă era o pantă abruptă, care noaptea arăta ca un lac fără fund de catifea neagră, iar ziua era o grămadă încâlcită de copaci prăbuşiţi, pâlcuri de rododendroni, arborele lui Iuda şi lemn-câinesc, cotropită de viţe-de-vie şi plante agăţătoare. Drumul descria apoi o curbă la o sută optzeci de grade, după care urma altă curbă, ajungând la casa familiei McGillivray, aflată treizeci de metri mai jos.

– Încă e lumină la ei, a constatat ea, oarecum surprinsă.

Micul grup de clădiri – Locul Vechi, Locul Nou, atelierul de dogărie al lui Ronnie Sinclair, forja şi cabana fierarului Dai Jones – era cufundat în întuneric, dar pe ferestrele camerelor de la parter din Locul Nou, care aparţinea familiei Gillivray, se furişau raze de lumină trecând prin crăpăturile obloanelor, iar un foc de tabără din faţa casei radia o pată sclipitoare de lumină pe fundalul întunericului.

– Kenny Lindsay, a spus Roger indiferent, fraţii Beardsley susţin că l-au văzut acolo. Probabil s-a oprit ca să anunţe.

– Atunci, ar trebui să fim precauţi. Dacă şi ei sunt în căutare de briganzi, ar putea trage în orice mişcă.

– Nu în seara asta. E o petrecere sau ai uitat? Ce spuneai mai devreme despre fraţii Beardsley, că o protejează pe Lizzie?

– Au!

Brianna s-a lovit cu piciorul de un obstacol ascuns şi l-a prins pe Roger de braţ ca să nu cadă.

– Of! Doar că nu ştiu sigur de cine vor să o protejeze.

Din reflex, Roger a strâns-o mai tare de braţ.

– Adică?

– Dacă aş fi Manfred McGillivray, aş avea grijă să mă port frumos cu Lizzie. Mama spune că băieţii Beardsley o urmează ca nişte căţeluşi, dar nu e adevărat. O urmează ca nişte lupi îmblânziţi.

– Parcă Ian zicea că lupii nu pot fi îmblânziţi.

– Aşa e, a răspuns ea. Hai să ne grăbim, ca să ajungem înainte să stingă focul.

Casa mare, din buşteni, era plină-ochi de oameni. Lumina se revărsa pe uşa deschisă şi sclipea în şirul de ferestre minuscule şi înguste, în formă de săgeată, pe faţada casei şi formele întunecate intrau şi ieşeau din lumina focului de tabără. Până la ei răzbăteau acorduri de vioară, purtate de vânt odată cu mirosul de carne friptă.

– Senga a ales, comenta Roger, prinzând-o de braţ pentru ultima pantă abruptă spre răspântie. Pe cine pariezi? Pe Ronnie Sinclair sau pe flăcăul de origine germană?

– A, un pariu? Care e miza? Au!

S-a lovit de o piatră pe jumătate îngropată în pământ şi s-a împleticit, dar el a ţinut-o strâns de braţ şi a ajutat-o să rămână în picioare.

– Cine pierde face ordine în cămară, a sugerat el.

– S-a făcut! a răspuns ea pe loc. Cred că l-a ales pe Heinrich.

– Da? S-ar putea să ai dreptate, a zis el amuzat. Dar trebuie să-ţi spun că, din câte am auzit ultima oară, cota a fost de cinci la trei în favoarea lui Ronnie. Şi *Frau* Ute e o forţă cu care nu te pui!

– Adevărat, a recunoscut Brianna. Iar, dacă ar fi fost vorba de Hilda sau Inga, aş spune că nici nu s-ar mai fi pariat. Dar Senga are personalitatea mamei ei; nimeni nu-i zice *ei* ce să facă, nici măcar *Frau* Ute.

– De unde au scos numele ăsta, Senga? a adăugat ea. Există o mulţime de Helga şi Hilda în zona Salem, dar n-am auzit de nicio Senga.

– A, sigur că nu, nu în Salem. Nu e nume german, să ştii, e scoţian.

– *Scoţian*? a întrebat ea mirată.

– Da, a replicat el şi vocea i-a trădat zâmbetul. E *Agnes,* citit invers. O fată cu un asemenea nume e predispusă să facă multe chestii invers, nu crezi?

– Glumeşti! Agnes, citit invers?

– N-aş zice că e ceva obişnuit, dar am cunoscut una sau două fete cu numele ăsta în Scoţia.

– Scoţienii o fac şi cu alte nume? a pufnit ea.

– Citite invers? a întrebat şi a rămas o clipă pe gânduri. Da, am avut o colegă de şcoală pe nume Adnil şi era şi băiatul unui băcan care ducea mesaje ale doamnelor bătrâne prin cartier, numele lui se pronunţa „Kirry,“ dar se scria „Cire.“

Ea l-a privit cu asprime, crezându-se luată peste picior, dar el era serios. Brianna a clătinat din cap.

– Cred că mama are dreptate cu scoţienii. Deci numele tău, pronunţat invers, ar fi…

– Regor, a confirmat el. Pare dintr-un film cu Godzilla, nu? Un ţipar uriaş, poate, sau un gândac cu ochi care emit raze mortale.

A părut încântat de idee.

– Te-ai gândit la asta, nu? l-a întrebat ea râzând. Pe care îl preferi?

– Când eram puşti, credeam că cel mai potrivit ar fi gândacul cu raze mortale, a recunoscut el. Apoi am ieşit pe mare şi câteodată găseam în plasă

câte-o murenă. Sunt peşti cu care n-ai vrea să te întâlneşti în ape tulburi, crede-mă.

– E mai agilă decât Godzilla, a comentat ea, cutremurându-se când şi-a amintit de murena pe care o văzuse cu ochii ei.

O creatură de un metru şi douăzeci, numai muşchi arcuiţi, iute ca fulgerul şi cu dinţi ascuţiţi ca bricele, fusese ridicată din barca pescărească pe care o văzuse în timp ce îşi descărcase captura în micul oraş-port MacDuff. Ea şi Roger stăteau rezemaţi de un zid mic, din piatră, urmărind alene pescăruşii zburând în vânt, când un strigăt dinspre barca de dedesubt i-a făcut să coboare privirea la timp să vadă pescarii retrăgându-se din faţa a ceva de pe punte. Un val şerpuitor şi întunecat a ţâşnit din stratul de peşti argintii de pe punte şi a sărit pe sub balustrada bărcii, aterizând pe pietrele ude de pe chei, unde i-a speriat pe pescarii care-şi strângeau sculele, după care s-a zbătut şi a lovit în jur nebuneşte, ca un cablu de înaltă tensiune, până când un ins în cizme de cauciuc şi-a recăpătat sângele rece, s-a repezit la peşte şi l-a împins cu piciorul în apă.

– Ei, murenele nu sunt chiar agresive, a spus Roger înţelept, amintindu-şi aceeaşi întâmplare. La urma urmei, n-au nicio vină. Scos pe neaşteptate de la fundul mării, orice peşte s-ar zbate puţin.

– Da, a încuviinţat ea, gândindu-se la situaţia lor.

L-a prins de mână, strecurându-şi degetele printre ale lui, şi a simţit linişte în strânsoarea fermă şi rece. Ajunseseră destul de aproape pentru a surprinde crâmpeie de râsete şi discuţii înălţându-se în noaptea rece odată cu fumul de la foc. Erau şi copii care se fugăreau. A văzut două siluete întunecate ţâşnind printre picioarelor celor strânşi în jurul focului, cu picioare subţirele ca nişte spiriduşi de Halloween.

Nu cumva era Jem? Nu, el era mai scund şi Lizzie sigur n-ar fi…

– Mej, a spus Roger.

– Poftim?

– Jem invers, a explicat el. Mă gândeam că ar fi foarte amuzant să văd un film cu Godzilla cu el. Poate i-ar plăcea să fie gândacul cu ochi ucigători. Ar fi interesant, nu?

Glasul lui sugera atâta melancolie, că Brianna a simţit un nod în gât, de aceea l-a strâns tare de mână şi a înghiţit.

– Spune-i poveşti cu Godzilla! l-a îndemnat ea. Oricum, sunt nişte închipuiri. Eu o să îi desenez.

– Iisuse, a râs el, dacă faci asta, te vor bate cu pietre că ai relaţii cu diavolul, Bree! Godzilla arată ca din *Apocalipsa după Ioan,* cel puţin aşa mi s-a spus.

– Cine ţi-a spus?

– Eigger.

– Cine? a făcut ea, pronunţând cuvântul invers. Reggie? Cine-i Reggie?

– Reverendul. Străunchiul, tatăl lui adoptiv, a surâs, dar în glasul lui s-a simţit şi puţină nostalgie. Când am mers împreună la un film cu monştri, într-o sâmbătă. Eigger şi Regor. Şi ar fi trebuit să vezi feţele doamnelor din Societatea Altarului şi A Ceaiului când le-a lăsat doamna Graham în casă

fără să anunţe, iar ele au intrat în biblioteca reverendului şi ne-au găsit ţopăind şi răcnind, făcând un tărăboi de nedescris într-un Tokyo construit din cuburi şi cutii de supă.

Brianna a râs, dar cu lacrimi la coada ochilor.

– Îmi pare rău că n-am apucat să-l cunosc pe reverend, i-a zis, strângându-l de mână.

– Şi mie, a răspuns el încet. Te-ar fi plăcut enorm, Bree…

Câteva momente cât au continuat discuţia pădurea întunecată şi focul de dedesubt se stinseseră. Acum erau în Inverness, aşezaţi comod în biblioteca reverendului, cu ploaia bătând în geam şi auzind zgomotul traficului de pe stradă. Asta se întâmpla adesea când stăteau de vorbă, fiind numai ei doi. Apoi apărea câte un mic amănunt care strica momentul – acum, acesta a fost un strigăt dinspre focul de tabără, când oameni au început să aplaude şi să cânte –, iar lumea timpului lor s-a mistuit pe loc.

Ce s-ar întâmpla dacă Roger ar pleca? s-a întrebat ea brusc. Aş putea aduce înapoi lumea aceea singură? Doar pentru o clipă, a străbătut-o un fior de panică viscerală. Fără Roger, piatră de hotar pentru ea, doar cu amintirile care să slujească de ancoră pentru viitor, timpul acela ar rămâne pierdut. S-ar şterge în vise înceţoşate şi ar rămâne pierdut, lăsând-o fără terenul ferm al realităţii pe care să se sprijine. A inspirat adânc aerul rece al nopţii, plin de fum de lemn, apoi a înfipt degetele de la picioare în pământ în timp ce mergeau, străduindu-se să simtă soliditatea lui.

– MamaMamaMAMA!

O mogâldeaţă s-a desprins din vălmăşagul de oameni din jurul focului şi s-a repezit spre ea, ciocnindu-i-se de genunchi cu destulă putere pentru a o face să se prindă din nou de braţul lui Roger.

– Jem! Aici erai?

L-a ridicat în braţe, apoi şi-a îngropat faţa în părul lui, care mirosea plăcut a capre, fân şi cârnaţi condimentaţi. Era greu şi mai mult decât solid. Apoi Ute McGillivray s-a întors şi i-a văzut. Era încruntată, dar faţa i s-a destins într-un zâmbet de încântare când i-a văzut. Oamenii s-au întors când i-au auzit strigătul de salut, iar Brianna şi Roger au fost înconjuraţi de mulţime, toţi punându-le întrebări şi arătându-se surprinşi plăcut de sosirea lor. Au fost întrebaţi despre familia de olandezi, însă Kenny Lindsay adusese vestea despre incendiu ceva mai devreme. Brianna s-a bucurat că nu trebuie să dea explicaţii. Oamenii clătinau din capete şi comentau, dar deja epuizaseră cele mai multe dintre speculaţiile îngrozite şi îşi îndreptau atenţia spre alte chestiuni. Răceala mormintelor de sub crengile brazilor încă zăbovea ca un fior în inima ei. Nu dorea să readucă la realitate experinţa *aceea* vorbind despre ea.

Perechea proaspăt logodită stătea pe două găleţi întoarse cu susul în jos, ţinându-se de mână, fericiţi la lumina focului de tabără.

– Am câştigat, a spus Brianna când i-a văzut pe cei doi. Nu par fericiţi?

– Ba da, a recunoscut Roger. Nu cred că Ronnie Sinclair e la fel de încântat. A mai rămas aici?

S-a uitat în jur, la fel şi Brianna, dar dogarul dispăruse.

– Stai puţin! E în atelier, i-a zis ea, lăsând degetele pe încheietura mâinii lui şi făcând semn spre clădirea mică de pe partea cealaltă a drumului.

Atelierul nu avea ferestre pe latura dinspre drum, însă în jurul uşii închise se vedea o strălucire firavă. Roger a aruncat o privire la mulţimea veselă din jurul focului. Multe dintre rubedeniile lui Ute veniseră călare, împreună cu mirele şi prietenii lui, tocmai de la Salem, aducând un butoi uriaş cu bere neagră, supliment pentru festivităţi. Aerul era încărcat de aroma de hamei. Pe de altă parte, atelierul dogarului sugera dezolare şi nemulţumire. Brianna s-a întrebat dacă vreo persoană din jurul focului o fi băgat de seamă deja absenţa lui Ronnie Sinclair.

– Eu intru să stau puţin de vorbă cu el, bine? a anunţat Roger, atingând-o afectuos pe spate. Probabil că are nevoie de cineva care să-l înţeleagă.

– Câteva vorbe şi ceva tare de băut?

Brianna a făcut semn către casă, unde Robin McGillivray se afla în pragul uşii deschise, turnând pentru câţiva apropiaţi ceea ce a presupus că e whisky.

– Cred că a făcut asta şi singur, i-a răspuns sec Roger.

S-a îndepărtat, ocolind grupul de petrecăreţi de lângă foc. A dispărut în întuneric, apoi ea a văzut uşa dogăriei deschizându-se şi silueta lui Roger, profilată în lumina dinăuntru, blocând lumina, şi dispărând înăuntru.

– Vreau să beau ceva, mama!

Jem se zvârcolea ca un viermişor, încercând să ajungă jos. L-a aşezat, după care el a dispărut ca din puşcă, gata-gata să doboare o grăsană cu o tavă cu porumb copt în mână.

Aroma de porumb copt şi aburind i-a amintit Briannei că nu mâncase de seară, aşa că şi-a croit drum după Jemmy, spre masa cu de-ale gurii, unde Lizzie, în rol de aproape fiică a casei, a servit-o solemn cu varză murată, cârnaţi, ouă fierte şi ceva cu porumb şi dovlecei.

– Lizzie, unde ţi-e *iubitul*? a întrebat-o Brianna, tachinând-o. N-ar trebui să te ajute?

– A, el?

Lizzie parcă îşi aducea aminte de ceva de interes general, dar nu de importanţă imediată.

– Adică Manfred? a continuat E… e acolo.

A mijit ochii, privind dincolo de foc, apoi a arătat cu lingura. Manfred McGillivray, alesul ei, era cu alţi trei sau patru tineri care îşi dăduseră mâinile şi se legănau, cântând ceva în limba germană. Nu păreau să-şi amintească textul, astfel că fiecare vers se topea în chicoteli şi acuzaţii.

– Hai, *schätzchen,* asta înseamnă „iubitule“ în germană, înţelegeţi? a explicat Lizzie, aplecându-se să-i dea lui Jemmy o bucată de cârnat.

El l-a înşfăcat precum o focă flămândă şi a mestecat harnic, după care a bombănit un soi de „mulţumesc“ şi a dispărut în noapte.

– Jem!

Brianna a dat să plece după el, dar s-a împiedicat de un grup de

oameni care se apropiau de masă.

– Ei, nu vă faceţi griji pentru el, a asigurat-o Lizzie. Toată lumea ştie cine e. N-o să păţească nimic.

Brianna ar fi vrut să se ducă după el, numai că a văzut un căpşor blond lângă al lui Jem. Germain era cu doi ani mai mare şi avea cunoştinţe mai bogate despre lume decât un copil de cinci ani obişnuit, mai ales datorită educaţiei pe care i-o făcea tatăl lui. A sperat că nu se apucase să fure din buzunarele celor din mulţime şi s-a gândit să-i facă o percheziţie ceva mai târziu. Germain îl ţinea strâns de mână pe Jem, de aceea Brianna s-a lăsat convinsă să se aşeze lângă Lizzie, Inga şi Hilda, pe baloturile de paie aşezate ceva mai departe de foc.

– Und, unde ţi-e *iubitul?* a întrebat-o Hilda în glumă. Diavolul tău negru şi ciolănos?

– A, el? a făcut Brianna, imitând-o pe Lizzie, după care toate au izbucnit în râs, nu tocmai ca nişte doamne, şi era clar că berea cursese din belşug.

– Îl consolează pe Ronnie, a răspuns ea, făcând un semn spre atelierul de dogărie cufundat în întuneric. Mama voastră e supărată din cauza alegerii făcute de Senga?

– A, da, a spus Inga, dând ochii peste cap în mod foarte convingător. Merita să le auziţi cât s-au ciorovăit, ea şi Senga. În gura mare, zău. Tata a plecat la pescuit şi s-a întors abia după trei zile.

Ca să-şi ascundă zâmbetul, Brianna a lăsat capul în jos. Robin McGillivray îşi dorea o viaţă liniştită, ceea ce nu avea să găsească în compania soţiei şi fiicelor lui.

– A, în fine, a vorbit Hilda cu un aer filozofic, lăsându-se puţin pe spate ca să mai uşureze apăsarea de la prima ei sarcină, destul de avansată, *meine mutter* n-a putut spune prea multe. Heinrich e fiul vărului ei, la o adică. Chiar dacă *e* sărac.

– Dar tânăr, a adăugat Inga, cu simţ practic. Tata susţine că Heinrich are timp să se îmbogăţească.

Ronnie Sinclair nu era chiar bogat – şi *avea* cu treizeci de ani mai mult decât Senga. Pe de altă parte, deţinea atelierul de dogărie şi jumătate din casa în care locuia familia McGillivray. Iar Ute, care îşi îndemnase fiicele mai mari să se mărite cu oameni înstăriţi, întrevăzuse avantajele unei căsătorii între Senga şi Ronnie.

– Îmi dau seama că e o situaţie puţin complicată, a zis Brianna cu tact. Ronnie va trăi mai departe alături de familia voastră, după…

A făcut semn din cap spre tinerii logodiţi, care se hrăneau unul pe celălalt cu bucăţele de prăjitură.

– Da! a exclamat Hilda, dând ochii peste cap. Mă bucur că nu mai locuiesc aici!

Inga a dat din cap aprobator, dar a adăugat:

– Da, dar *Mutti* nu e femeia care să plângă după laptele vărsat în foc. Caută o soţie pentru Ronnie. Uitaţi-vă la ea!

A arătat spre masa cu mâncare, unde Ute stătea de vorbă zâmbind cu

un grup de nemţoaice.

– Pe cine crezi c-o să aleagă? a întrebat-o Inga pe sora ei, îngustându-şi ochii în timp ce o urmărea pe mama ei acţionând. Pe mărunţica Gretchen? Sau pe verişoara ta, Archie? Sau pe cea care pare să aibă ochi de peşte, Seona?

Auzind-o, Hilda, căsătorită cu un scoţian din Comitatul Surry, a clătinat din cap.

– O să vrea o nemţoaică, a obiectat ea. Pentru că se gândeşte ce se va-ntâmpla dacă Ronnie moare, iar soţia lui se mărită din nou. Dacă e nemţoaică, sunt toate şansele ca mama s-o pună să se mărite cu unul dintre nepoţii sau verii ei ca să păstreze proprietatea în familie, nu?

Brianna le asculta fascinată pe fetele care discutau cu o obiectivitate perfectă şi se întreba dacă Ronnie Sinclair o avea cea mai vagă idee că soarta lui era hotărâtă în acel mod pragmatic. Însă el locuise cu familia McGillivray mai bine de un an, îşi spunea, deci sigur îşi făcuse o părere despre metodele lui Ute. Mulţumindu-i lui Dumnezeu că nu era silită să trăiască în aceeaşi casă cu redutabila *Frau* McGillivray, a căutat-o din ochi pe Lizzie, cuprinsă de compătimire pentru cea care îi fusese servitoare. Lizzie avea să-i slujească doamnei Ute după ce, în anul următor, avea să-l ia de soţ pe Manfred. Auzind numele „Wemyss“, şi-a îndreptat din nou atenţia spre conversaţie, însă numai ca să descopere că fetele nu vorbeau despre Lizzie, ci despre tatăl ei.

– Mătuşa Gertrud, a afirmat Hilda, râgâind discret şi ducând un pumn la gură, şi ea e văduvă. Ea ar fi cea mai potrivită pentru el.

– Mătuşica Gertrud l-ar ucide pe micuţul domn Wemyss într-un an, a obiectat Inga râzând. E de două ori cât el. Dacă nu l-ar omorî cu munca, s-ar rostogoli peste el în somn şi l-ar strivi cu totul.

Hilda a dus repede mâinile la gură, dar nu tocmai din cauza şocului, ci pentru a-şi înăbuşi chicotelile. Briannei i s-a părut că şi ea băuse ceva bere; boneta îi stătea strâmb, iar faţa de obicei palidă îi era îmbujorată, chiar şi în lumina focului.

– Mda, în fine, cred că nu-l sperie gândul ăsta. Îl vedeţi?

Hilda a făcut semn dincolo de grupul de băutori, iar Brianna a văzut clar capul domnului Wemyss, cu părul deschis la culoare şi dezlânat ca al fiicei lui. Purta o discuţie animată cu o femeie corpolentă, cu şorţ şi bonetă, care, râzând, îl împungea amical în coaste. Însă în acest timp Ute McGillivray şi-a croit drum până la cei doi, urmată de o blondă înaltă, care a ezitat puţin, ţinând mâinile sub şorţ.

– Ei, cine mai e şi asta? a exclamat Inga, ridicând gâtul ca o gâscă, dar sora ei i-a dat un cot în coaste, spunând scandalizată:

– *Lass das, du alte Ziege6! Mutti* se uită spre noi!

Lizzie se ridicase pe jumătate în picioare ca să vadă.

– Cine…? a întrebat ea, cu glas ca de bufniţă.

Atenţia i-a fost distrasă un moment de Manfred, care s-a lăsat brusc pe balotul de paie şi a zâmbit binedispus.

– Cum e treaba, *Hertzchen7?* a întrebat-o el, petrecându-şi braţul după

talia ei şi încercând să o sărute.

– Freddie, cine-i femeia aceea? a replicat ea, scăpând cu pricepere de îmbrăţişarea lui şi arătând discret spre blonda care zâmbea sfios în timp ce *Frau* Ute i-o prezenta domnului Wemyss.

Legănându-se puţin din genunchi, Manfreed a clipit, dar a răspuns imediat:

– A! E *Fräulein8* Berrisch. Sora pastorului Berrisch.

Inga şi Hida au gângurit un pic în semn de interes. Lizzie s-a încruntat puţin, apoi s-a destins când a văzut că tatăl ei a trebuit să-şi lase capul pe spate ca să se adreseze nou-sositei: *Fräulein* era aproape cât Brianna de înaltă. *Ei, aşa se explică de ce e încă Fräulein*, s-a gândit Brianna cu compasiune. Părul îi era presărat de fire albe, care îi ieşeau pe sub bonetă şi avea o faţă nu tocmai atrăgătoare, deşi în ochi i se citea o amabilitate calmă.

– A, deci e protestantă, a vorbit Lizzie cu reproş, arătând clar că *Fräulein* nu putea fi considerată o partidă posibilă pentru tatăl ei.

– Da, dar e o femeie agreabilă. Hai să dansăm, Elizabeth!

Se vedea clar că Manfred îşi pierduse orice interes faţă de domnul Wemyss şi *Fräulein.* A tras-o în picioare pe Lizzie, care a protestat, după care a împins-o spre cercul de dansatori. Ea a pornit şovăitor, dar Brianna a văzut că, până să ajungă între dansatori, Lizzie râdea de ceva spus de Manfred, care îi zâmbea, iar lumina focului îi lumina trăsăturile frumoase ale feţei. O pereche frumoasă, şi-a zis ea, ca înfăţişare mai potrivită decât Senga şi Heinrich al ei, care era înalt, dar slăbănog şi cu trăsături rudimentare. Inga şi Helda discutau în contradictoriu în germană, iar Brianna a putut să se dedice exclusiv mâncării excelente. Cum era flămândă, ar fi devorat aproape orice, însă varza murată, tare şi crocantă, cu cârnaţii mustind de grăsime şi cu mirodenii erau o adevărată delectare.

Abia după ce a şters de pe platoul din lemn şi ultimele picături de grăsime şi zeamă cu o bucată de pâine din mălai a aruncat o privire spre atelierul dogarului, gândindu-se cu vinovăţie că ar fi trebuit să păstreze ceva şi pentru Roger. Acesta se dovedise extrem de amabil acordând atenţie sentimentelor lui Ronnie. A simţit un val de afecţiune şi mândrie pentru el. Probabil că trebuia să se ducă acolo ca să îl salveze. Pregătindu-se să pună în aplicare planul, tocmai lăsase jos platoul şi îşi aşeza fustele şi juponul, când s-a oprit în clipa în care a văzut două siluete mărunte, care veneau împleticindu-se din întuneric.

– Jem? a început ea uimită. Ce-ai păţit?

În lumina flăcărilor părul lui Jemmy lucea ca arama proaspăt turnată în forme, dar faţa îi era albă, şi ochii, cu privirea fixă, îi deveniseră nişte lacuri enorme şi întunecate.

– Jemmy!

El a întors chipul inexpresiv spre ea, a întrebat firav şi nesigur „Mama?“, apoi s-a aşezat brusc în fund, căci picioarele i-au cedat de parcă ar fi fost din cauciuc. L-a văzut neclar pe Germain legănându-se ca un copăcel în vânt, dar în acele momente nu avea vreme de el. L-a prins pe Jemmy, i-a ridicat capul şi l-a scuturat uşor.

– Jemmy! Trezeşte-te! Ce s-a întâmplat?

– Copilaşul e beat mort, *a nighean*, a zis amuzat cineva de lângă ea. Ce i-ai dat să bea?

Robin McGillivray, şi el ameţit bine, s-a aplecat deasupra micuţului şi l-a îmboldit delicat pe Jemmy, care a scos doar un gâlgâit slab. I-a ridicat un braţ şi i-a dat drumul. Braţul a căzut moale ca o mână de spaghete fierte bine.

– Eu nu i-am dat nimic, a răspuns ea iritată, nu panicată, deoarece a văzut că Jemmy adormise, iar pieptul i se ridica şi cobora liniştitor. Germain!

Şi acesta din urmă căzuse grămadă şi cânta *Alouette* de unul singur, pe un ton aproape visător. Brianna îl învăţase cântecul şi devenise preferatul lui.

– Germain, ce i-ai dat de băut lui Jemmy?

– *J'te plumerai la tête…*

– *Germain!*

L-a prins de un braţ, el s-a oprit şi, când a ridicat privirea, a rămas surprins s-o vadă.

– Germain, ce i-ai dat lui Jemmy?

– Îi era sete, m'dame, a răspuns Germain zâmbind dulce şi cuceritor. A vrut ceva de băut.

Apoi a dat ochii peste cap şi s-a lăţit pe spate, moale ca un peşte mort.

– Of, Iisuse Hristoase şi-o bucată de pâine prăjită!

Inga şi Hilda păreau şocate, dar ea nu era în dispoziţie să-şi facă griji în legătură cu sensibilităţile lor.

– Unde naiba e Marsali?

– Nu-i aici, a spus Helga, aplecându-se în faţă să-l examineze pe Germain. A rămas acasă cu micuţa *madchen*. Iar Fergus e…

S-a îndreptat de spate şi a privit în jur, continuând:

– Ei, l-am văzut acum câteva momente.

– Ce s-a întâmplat?

Glasul răguşit al lui Roger a surprins-o şi, când a întors capul, a văzut că el arăta puţin derutat, căci faţa lui nu etala sobrietatea obişnuită.

– Fiul tău e un beţiv, l-a înştiinţat ea, apoi a simţit mirosul respiraţiei lui Roger. Calcă pe urmele tatălui, din câte observ, a adăugat cu răceală.

Ignorând remarca, Roger s-a aşezat lângă ea şi l-a luat pe Jemmy în poală. Ţinându-l rezemat de genunchi, l-a lovit cu palma pe obraz, uşor, dar insistent.

– Alo, Mej! a spus el încet. Alo, tu! Eşti teafăr, da?

Ca prin minune, copilul a deschis ochii şi i-a zâmbit visător.

– Alo, tati!

Continuând să zâmbească radios, a închis ochii şi s-a lăsat moale, cu obrazul lipit strâns de genunchiul lui Roger.

– N-are nimic, a spus Roger.

– Mda, e bine, a răspuns ea, deşi iritarea nu îi trecuse. Ce crezi că au băut? Bere?

Roger s-a aplecat în faţă şi a mirosit buzele copilului.

– La prima vedere, Cherry Bounce. Am văzut un butoiaş după hambar.

– Dumnezeule!

Nu băuse niciodată Cherry Bounce, dar doamna Bug îi spusese cum se face: „Se ia jumătate de baniţă de vişine, se dizolvă zece-douăsprezece kilograme de zahăr peste ele, se pune tot într-un butoi de o sută cincizeci de litri şi se completează cu whisky.“

– N-a păţit nimic, a bătut-o uşor Roger cu palma peste braţ. Acela e Germain?

– Da.

S-a aplecat peste el, dar copilul dormea liniştit şi zâmbind.

– Cherry Bounce ăsta trebuie să fie ceva tare bun.

Roger a râs.

– E groaznic! Seamănă la gust cu siropul de tuse de tărie industrială. Dar trebuie să recunosc că te binedispune.

– Aşa ceva ai băut acum?

L-a măsurat printre gene, dar buzele lui păreau să aibă aceeaşi culoare.

– Bineînţeles că nu.

S-a aplecat şi a sărutat-o ca să facă dovada.

– Doar nu-ţi închipui, a adăugat, că un scoţian ca Ronnie şi-ar trata dezamăgirea cu Cherry Bounce! Mai ales când există whisky de calitate la îndemână!

– Adevărat, a recunoscut ea.

A aruncat un ochi spre dogărie. Strălucirea vagă a focului din vatră se stinsese, iar conturul uşii dispăruse, clădirea devenind doar un pătrat neclar de negru pe fundalul mai întunecat al pădurii din spatele ei.

– Şi *cum* a primit Ronnie vestea? a întrebat.

A privit în jur, dar Inga şi Hilda plecaseră să o ajute pe *Frau* Ute, toate erau strânse în jurul mesei cu mâncare şi adunau ce mai rămăsese.

– A, Ronnie e bine.

Roger l-a mutat pe Jemmy de pe genunchi şi l-a depus delicat pe o parte pe paie, aproape de Germain.

– La urma urmei, nu era îndrăgostit de Senga. Suferă de frustrare sexuală, nu are inima frântă.

– A, bine, dacă e doar de atât, a replicat ea sec. N-o să mai sufere multă vreme. Am aflat că *Frau* Ute se ocupă de treaba asta.

– Da, i-a spus că o să-i găsească o soţie. Are o atitudine pe care am putea să o considerăm filozofică, deşi încă are dorinţe carnale, a adăugat Roger, strâmbând din nas.

– Au. Nu vrei să mănânci ceva?

S-a uitat repede la băieţi şi s-a ridicat.

– Ar fi bine să-ţi aduc ceva înainte ca Ute şi fetele să ducă tot în casă.

Brusc, Roger a căscat.

– Nu, nu-i nevoie.

A clipit şi i-a zâmbit somnoros.

– Mă duc să-i spun lui Fergus unde e Germain şi poate iau o

îmbucătură pe drum.

A bătut-o uşor pe umăr, s-a ridicat şi, legănându-se, a plecat spre foc.

Brianna i-a examinat din nou pe copii. Respirau adânc şi regulat, dormind duşi. Oftând, i-a lipit unul de altul şi a aranjat paie în jurul împrejurul lor, după care i-a acoperit cu mantia ei. Se lăsa frig, dar iarna trecuse şi în aer nu se simţea nicio sugestie de îngheţ.

Petrecerea continua, dar se mai domolise. Nimeni nu mai dansa, iar mulţimea se despărţise în grupuri mici, bărbaţii strânşi în jurul focului, iar tinerii dispăruseră pe undeva. De jur împrejurul Briannei, familiile se pregăteau de culcare, făcându-şi culcuşuri în fân. Unii erau în casă, alţii, în hambar. Auzea acorduri de chitară răzbătând din spatele casei şi o singură voce cântând ceva lent şi melancolic. I s-a făcut dor de vocea lui Roger, aşa cum fusese cândva, bogată şi tandră. Gândindu-se la asta, şi-a dat seama de ceva: glasul lui sunase mult mai bine după ce se întorsese de la Ronnie, pe care încercase să îl consoleze. Încă viguroasă şi având doar o parte din fosta ei rezonanţă, dar uşurată, fără note care să trădeze înecul. Poate că alcoolul relaxa coardele vocale? Mai probabil că îl relaxa pe Roger, a gândit ea, că-i alunga unele inhibiţii despre cum îi sună vocea. Merita să afle. Mama ei fusese de părere că glasul lui se va îmbunătăţi, dacă va încerca şi va exersa, dar el se ferea să şi-l folosească, deoarece se temea de dureri, fie din pricina senzaţiei pe care o avea când vorbea, fie din cauza diferenţei faţă de felul cum îi sunase vocea înainte.

– Poate o să beau şi eu puţin Cherry Bounce, a anunţat ea tare, apoi s-a uitat la cei doi băieţi care dormeau în fân şi s-a gândit că poate de dimineaţă, când se va trezi, o să descopere trei mahmuri sau, mda, poate că nu.

A împăturit fân cât să-şi facă o pernă, apoi a întins batista peste ea şi probabil că mâine vor avea ceva de furcă să scape de firele prinse de haine, după care s-a întins, ghemuindu-se şi lipindu-se de Jem. Dacă vreunul dintre copii se va agita sau va avea vărsături în somn, va simţi şi se va trezi. Focul se stinsese aproape de tot. Doar un şirag de flăcărui mai licărea pe stratul de cărbuni încinşi, iar felinarele înşirate prin curte se stinseseră sau fuseseră stinse din motive de economie. Chitara şi vocea încetaseră să cânte. Fără lumini şi zgomote care să ţină noaptea departe, iată noaptea s-a instalat deplin, întinzând aripi reci de tăcere peste munte. Stelele ardeau sclipitor pe cer, nişte punctişoare la milenii depărtare. A închis ochii în faţa imensităţii nopţii, după care a plecat capul şi şi-a lipit buzele de capul lui Jem, simţindu-i căldura.

A încercat să-şi pregătească mintea pentru somn, dar fără să se lase distrasă de tovărăşie şi având în nări mirosul de lemn ars ce persista în aer, memoria s-a furişat în trecut, iar rugăciunile de binecuvântare au devenit rugi de îndurare şi protecţie.

A depărtat pe fraţii mei de lângă mine şi cunoscuţii mei îşi întorc faţa când mă văd. Rudele mele au pierit, casnicii mei au uitat de mine. Nu vă voi uita, a spus ea fără cuvinte către morţi. I s-a părut jalnic să zică asta – era ceva mărunt şi inutil. Şi totuşi, atât era în puterea ei.

A simţit un tremurat şi l-a strâns mai aproape pe Jemmy. Un foşnet s-a auzit pe neaşteptate în fân, iar Roger s-a furişat în spatele ei. S-a foit puţin, cât a acoperit-o cu mantia lui, după care a oftat uşurat, iar corpul i s-a destins când s-a lipit de al ei, după care a cuprins-o cu un braţ de talie.

– O zi al naibii de lungă, nu?

Ea a gemut vag, în semn de aprobare. Acum, când era linişte aproape deplină, fără să mai simtă nevoia de a vorbi, fiecare fibră a muşchilor ei părea să se dizolve de oboseală. Exista doar un strat subţire de fân între ea şi frig şi pământul tare, dar a simţit somnul venind clipocind, ca valurile unei maree ce urcă pe un ţărm nisipos, liniştitor şi inexorabil.

– Ai mâncat ceva?

Ea a coborât o mână pe piciorul lui, iar braţul lui s-a încordat, aducând-o mai aproape.

– Da, dacă socoteşti că berea e aliment. Mulţi aşa cred, a râs el, răspândind o ceaţă călduţă cu aromă de hamei. Mă simt bine.

Căldura corpului lui începea să pătrundă prin straturile de stofă dintre ei, alungând frigul nopţii. Jem emana căldură când dormea; parcă ar fi ţinut în braţe un vas de lut. Însă Roger emana şi mai multă căldură. Da, mama ei spusese că flacăra lămpii cu alcool e mai fierbinte decât cea cu terebentină. A suspinat şi s-a lipit mai strâns de el, simţindu-se caldă şi protejată. Acum, când avea familia aproape, reunită şi în siguranţă, imensitatea rece a nopţii se mistuise. Roger fredona ceva. Şi-a dat seama brusc. Nu avea melodie, dar a simţit în spinare vibraţia din pieptul lui. Nu a vrut să rişte să-l oprească. Sigur că lui asta îi făcea bine la coardele vocale. Sperând că aşa va cânta iar, a întins o mână în spate ca să îl mângâie pe picior, încercând să fredoneze chiar ea ceva.

– Îhî?

– Îhî, a răspuns el cu glas în care se îmbinau invitaţia şi satisfacţia.

Ea n-a replicat, ci s-a opus vag, cu o mişcare din fund. În condiţii normale, asta l-ar fi făcut să îi dea drumul. A făcut-o, dar numai cu o mână, pe care şi-a strecurat-o pe piciorul ei, evident, ca să-i ridice fusta. Ea a întins imediat o mână în spate şi a prins-o pe-a lui, aducând-o peste un sân, semn că, deşi aprecia ideea şi că, în alte împrejurări, ar fi fost încântată să dea curs invitaţiei, în clipele acelea… Roger se pricepea în general să înţeleagă limbajul trupului ei, dar era limpede că aptitudinea asta i se dizolvase în whisky. Era vorba de asta sau, s-a gândit ea brusc, pur şi simplu nu se sinchisea ce voia ea.

– Roger! i-a şuierat.

El începuse din nou să fredoneze, sunetul fiind acum întrepătruns de zgomotele grosolane ale unui ceainic în care apa dă să clocotească. Ajunsese cu mâna pe piciorul ei şi în susul rochiei, fierbinte pe coapsa ei, pipăind mereu mai sus şi spre interior. Jemmy a tuşit, tresărind în braţele ei, iar ea a încercat să-l lovească pe Roger în fluierul piciorului ca să-l descurajeze.

– Doamne, ce frumoasă eşti! i-a murmurat el în curbura gâtului. Atât de frumoasă… atât de…

Următoarele cuvinte au fost murmurate cu buzele pe pielea ei, dar

Briannei i s-a părut că a zis „alunecoasă“. Degetele lui îşi găsiseră ţinta, iar ea şi-a arcuit spinarea, încercând să scape.

– Roger, i-a spus, străduindu-se să-şi ţină vocea reţinută, sunt *oameni* în jur!

Şi un copilaş care sforăia, fixat ca un opritor de uşă, în faţa ei. El a mormăit ceva din care ea a desluşit doar „întuneric“ şi „nu vede nimeni“, după care şi-a retras mâna cu care cotrobăia, doar pentru a-i scoate bluza. Fredona iar, oprindu-se o clipă să îngaime:

– Te iubesc, te iubesc nespus…

– Şi eu te iubesc, a răspuns Brianna, întinzând braţul în spate şi încercând să-i prindă mâna. Roger, încetează!

El a cedat, dar imediat după aceea a întins mâna şi a prins-o de umăr. Ea a rămas pe spate, privind stelele îndepărtate, îndată ascunse de capul şi umerii lui Roger, care s-a urcat pe ea cu un foşnet aproape asurzitor de la fânul răscolit şi de hainele pe care şi le scoteau.

– Jem…

Brianna a întins imediat o mână spre Jemmy, nederanjat că, brusc, dispăruse orice apărare din spate, ci stătea ghemuit în fân ca un arici în hibernare. Dacă cineva îşi putea închipui, acum Roger *cânta*, dacă sunetele acelea pot fi numite cântare. Ori incanta, rostind cuvintele unui cântec porcos scoţian, despre un morar sâcâit de o tânără care vrea ca el să îi macine porumbul. Drept care el chiar i-l macină. „A aruncat-o peste saci, şi uite-aşa i-a măcinat porumbul, i-a măcinat porumbul…“, îi cânta el fierbinte în ureche, ţintuind-o cu toată greutatea la pământ, în timp ce stelele se roteau nebuneşte deasupra. Brianna şi-a adus aminte de cum îl descrisese Roger pe Ronnie, „cuprins de dorinţe carnale“, vorbe pe care le socotise o figură de stil, dar se vădea că nu e aşa. Carnea dezgolită a întâlnit carnea dezgolită. Şi nu numai. Ea a scos un icnet. Şi el la fel.

– O, Doamne! a exclamat el.

A tăcut o clipă, încremenit şi profilat pe cer deasupra ei, apoi a oftat într-un extaz de aburi de whisky şi a început să se mişte odată cu ea, fredonând. Era întuneric, Slavă cerului, dar nu îndeajuns de întuneric. Rămăşiţele focului aruncau o lumină ciudată pe faţa lui, astfel că o clipă a arătat ca diavolul negru, mare şi ciolănos, aşa cum îl descrisese Inga.

Stai aşa şi bucură-te de clipă! şi-a zis ea. Fânul foşnea cumplit de tare, dar se auzeau şi alte foşnete în apropiere, iar vântul suspina prin copaci destul de tare să le acopere pe-ale lor. Brianna reuşise să îşi ascundă jena şi chiar începea să îi placă înfruntarea, moment în care Roger a băgat mâinile sub ea, ridicând-o.

– Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu! i-a poruncit şi a muşcat-o uşor de lobul urechii. Prinde-le apoi de spate şi loveşte-mă cu călcâiele în fund!

Îndemnată pe de o parte de o poftă indecentă, pe de alta de dorinţa de a-l lăsa fără aer, ca pe un acordeon strâns, ea şi-a desfăcut picioarele larg şi le-a ridicat, strângându-le ca pe un foarfece peste spinarea lui. El a scos un geamăt de extaz şi şi-a dublat eforturile. Indecenţa câştiga; aproape că uitase unde se află. Agăţându-se de parcă i-ar fi fost în joc viaţa şi stârnită,

şi-a arcuit spatele şi a tresărit, vibrând la căldura lui, la atingerea rece şi electrică a vântului nocturn pe coapsele şi pe fesele dezvelite în întuneric. Tremurând şi gemând, simţea că se topeşte în fân, cu picioarele încă încleştate în jurul coapselor lui. Parcă lipsită de oase şi nervi, şi-a lăsat capul într-o parte şi, încet şi languros, a deschis ochii.

Cineva era aproape de ei. Brianna a văzut o mişcare în beznă şi a îngheţat. Era Fergus, venit să-şi recupereze fiul. I-a auzit vocea murmurându-i în franceză lui Germain, apoi foşnetul uşor al tălpilor lui prin fân îndepărtându-se. Rămasă cu picioarele încolăcite şi simţindu-şi inima bătând cu putere, a încremenit pe loc. Între timp, Roger ajunsese în culmea excitaţiei. Cu capul plecat, astfel încât părul lui lung i-a mângâiat faţa ca nişte pânze de păianjen întâlnite pe întuneric, i-a murmurat:

– Te iubesc… Doamne, cât te iubesc, după care s-a tras deoparte încet şi delicat.

Apoi i-a spus pe nerăsuflate în ureche „Mulţumesc“ şi s-a lăsat moale, pe jumătate conştient, peste ea, răsuflând din greu.

– A… a spus ea, ridicând privirea spre stelele paşnice. Nu e nevoie.

Şi-a desfăcut picioarele înţepenite şi oarecum greu s-a desprins de Roger şi a revenit la o anonimitate binecuvântată în cuibul lor, cu Jemmy prins între ei.

– Auzi? a spus brusc Brianna, iar Roger s-a agitat.

– Da?

– Ce fel de monstru era Eigger?

El a râs gros şi clar.

– A, Eigger a fost un chec uriaş. Cu glazură de ciocolată. Se azvârlea asupra celorlalţi monştri şi îi sufoca cu dulceaţa lui.

A râs din nou, apoi a sughiţat şi s-a lăsat moale pe stratul de fân.

– Roger… i-a şoptit ea peste o clipă.

N-a primit răspuns, de aceea a întins o mână spre corpul copilului adormit, lăsând-o pe braţul lui Roger.

– Cântă-mi ceva! l-a rugat ea în şoaptă, deşi ştia că adormise deja.

Poreclă dată celor din Tyneside, o zonă din nord-estul Angliei, unde se vorbeşte un dialect greu de înţeles pentru englezi (n tr.).

Fostă colonie a Franţei în nord-estul Americii de Nord, care cuprindea zone aflate la est de Quebec, Provinciile Maritime şi Maine, în prezent stat care face parte din SUA.

„Hai, lasă, capră ce eşti!“ – în lb. germ. în orig. (n. tr.).

„Inimioara mea“ – în lb. germ. în orig. (n. tr.).

„Domnişoară“ – în lb. germ. în orig. (n. tr.)

7

JAMES FRASER, AGENT INDIAN

– James Fraser, agent indian, am spus eu, închizând un ochi de parcă ar fi trebuit să citesc de pe un ecran. Pare ceva scos dintr-o emisiune de televiziune despre Vestul Sălbatic.

Jamie s-a oprit o clipă în timp ce îşi scotea ciorapii şi m-a privit precaut:

– Serios? Şi asta e de bine?

– Da, dacă eroul nu moare, indiferent de situaţie.

– Atunci, accept, a răspuns el, examinând ciorapul pe care tocmai şi-l scosese.

L-a mirosit suspicios, şi-a trecut degetul mare al unei mâini peste un petic de la călcâi, a scuturat din cap şi l-a aruncat în coşul pentru rufe de spălat.

– Trebuie să cânt? a întrebat.

– Să că…. vai! am răspuns eu, amintindu-mi că ultima oară când încercasem să îi explic ce înseamnă televiziunea descrierea mea se concentrase pe emisiunea *The Ed Sullivan Show*[9]. Nu, nu cred. Şi nici să te legeni pe un trapez.

– Bine, m-am liniştit. Cum să-ţi zic eu… Nu mai sunt chiar atât de tânăr.

S-a ridicat în picioare şi, gemând, s-a întins.

Când construise casa, amplasase tavanele la doi metri şi patruzeci înălţime ca să îi fie pe măsură, însă, chiar şi aşa, tot atingea cu pumnii grinzile din lemn de pin.

– Dumnezeule, ce zi grea am avut!

– Păi, aproape că s-a terminat, am replicat eu, adulmecând corsajul rochiei de care tocmai mă dezbrăcasem.

Mirosea tare, deşi nu tocmai neplăcut, a cal sau a fum de lemn. Trebuia s-o aerisesc puţin, să văd dacă o mai pot purta o vreme fără să o spăl. Eu n-aş fi putut să mă legăn pe un trapez nici când eram tânără.

– Aş plăti oricât să te văd încercând, a spus el zâmbind.

– Ce *este* acela agent indian? am întrebat. MacDonald credea că ţi-a făcut o favoare propunându-te pentru slujba asta.

Desfăcându-şi kiltul, el a ridicat din umeri.

– Fără îndoială că aşa crede.

A scuturat îmbrăcămintea de probă şi o ploaie uşoară de praf şi păr de cal a căzut pe podea. S-a dus la fereastră, a deschis obloanele şi, ţinând kiltul afară, l-a scuturat mai energic.

– Ar fi, i s-a auzit glasul slab din întuneric, apoi mai tare, când s-a întors spre mine, dacă n-ar fi războiul ăsta al tău.

– Al *meu*? am replicat eu indignată. Vorbeşti de parcă-ţi închipui că eu mi-am propus să-l declanşez de una singură.

A făcut un semn vag de renunţare.

– Ştii ce-am vrut să spun. Englezoaico, un agent indian e chiar ce sugerează cuvintele astea: un individ care se duce să stea de vorbă cu indienii, le oferă daruri şi îi îmbrobodeşte, în speranţa că vor accepta interesele Coroanei, oricare ar fi ele.

– Da? Şi ce e acest Departament de Sud de care a vorbit MacDonald?

Fără să vreau, am aruncat un ochi spre uşa închisă, dar sforăitul înfundat care răzbătea de peste hol arăta că oaspetele nostru se prăbuşise în braţele lui Morfeu.

– Există un Departament de Sud şi unul de Nord pentru a se ocupa de relaţiile cu indienii din colonii. Cel de Sud e condus de John Stuart, care e din Inverness. Întoarce-te, că le desfac eu.

M-am întors recunoscătoare. Cu priceperea căpătată dintr-o experienţă îndelungată, mi-a desfăcut şireturile de la corset în câteva secunde. Am oftat din toţi rărunchii când s-a slăbit strânsoarea şi a alunecat în jos. Mi-a scos cămăşuţa şi mi-a masat coastele în locurile în care oasele de balenă apăsaseră ţesătura umedă de piele.

– Mulţumesc, am oftat uşurată şi m-am rezemat cu spatele de el. Şi, dacă e din Inverness, MacDonald crede că acest Stuart se va folosi de alţi highlanderi?

– Asta, dacă ştie pe vreunul dintre ai mei, a spus el sec. Dar MacDonald aşa crede.

M-a sărutat pe creştet cu afecţiune, apoi şi-a retras mâinile şi s-a apucat să-şi desfacă şiretul cu care îşi prinsese părul.

– Aşază-te! am propus eu, ieşind din corset. Îl desfac eu.

Rămas în cămaşă, s-a aşezat pe un scaun şi a închis ochii în semn de relaxare în timp ce i-am despletit părul. Îl legase strâns în coadă cât călărise şi stătuse aşa trei zile. Mi-am trecut mâinile prin şuviţele calde, de culoarea focului când părul s-a despletit, iar valurile de culoarea scorţişoarei, a aurului şi a argintului fremătau eliberate în lumina focului când i-am masat scalpul cu buricele degetelor.

– Vorbeşti despre daruri. Coroana le dă?

Din câte observasem, Coroana avea prostul obicei de a-i „onora“ pe oamenii influenţi cu funcţii care le impuneau să cheltuiască sume mari din banii proprii.

– Teoretic.

A căscat lung, iar umerii laţi i s-au lăsat moi când am luat peria mea de păr şi m-am apucat să îl pieptăn.

– O, ce bine! a exclamat. De asta crede MacDonald că e o favoare, există posibilitatea de a face unele afaceri.

– Pe de altă parte, există ocazii excelente pentru corupţie. Da, înţeleg.

L-am pieptănat câteva clipe, după care l-am întrebat:

– Şi o să accepţi?

– Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Ziceai de Vestul Sălbatic. Brianna a zis ceva despre văcari…

– Cowboy.

A făcut un semn prin care accepta corectura.

– Şi indieni. E adevărat ce-a spus despre indieni?

– Dacă i-a spus că vor fi exterminaţi în secolul ce vine, da, are dreptate.

I-am netezit părul, după care m-am aşezat pe pat, cu faţa la el şi m-am apucat să îmi periez părul.

– Asta te tulbură?

A rămas pe gânduri, încruntându-se, apoi s-a scărpinat absent pe piept, în deschizătura cămăşii, unde se vedeau fire de păr cârlionţat, aurii-roşietice.

– Nu, a răspuns încet. Nu tocmai. Doar n-o s-o fac cu mâna mea. Dar… la asta o să ajungem, nu? Momentul când va trebui să dau dovadă de precauţie, dacă merg printre focuri.

– Regret, dar aşa o să fie, am replicat eu, simţind o furnicătură de neliniște între omoplaţi.

Înţelegeam prea bine unde bătea. Liniile de luptă încă nu erau clar trasate, dar se conturau. Cine devenea agent indian al Coroanei avea să fie perceput drept loialist – toate bune şi frumoase deocamdată, când mişcarea rebelilor nu era decât o formă de opoziţie radicală marginală, existând prin mici focare de nemulţumire. Însă foarte, foarte periculoasă pe măsură ce ne apropiam de momentul în care nemulţumiţii aveau să pună mâna pe putere şi se va declara independenţa.

Cunoscând rezultatul iminent, Jamie nu îndrăznea să aştepte prea mult pentru a se alia cu rebelii – iar, dacă o făcea prea devreme, risca să fie arestat pentru trădare. Nu era o perspectivă fericită pentru un om care fusese deja trădător graţiat.

– Desigur, am vorbit eu cu reţinere, dacă ai deveni agent indian, ai putea de fapt să le convingi pe unele dintre triburi să sprijine partea americană sau măcar să rămână neutre.

– Aş putea, a recunoscut el cu o anumită tristeţe în glas. Dar, lăsând deoparte întrebarea dacă să urmez acest drum sau nu, asta va ajuta la condamnarea lor, nu? Ce crezi, până la urmă, ar păţi acelaşi lucru, dacă ar câştiga englezii?

– Nu, am răspuns cu o oarecare iritare.

Mi-a aruncat iute o privire:

– Te cred, a spus pe acelaşi ton. Am motive să te cred, nu?

Strângând din buze, am confirmat cu o mişcare a capului. Nu voiam să discutăm despre revolta din anii precedenţi. Nu voiam să vorbesc nici despre Revoluţia ce urma să izbucnească, dar nu aveam de ales.

– Nu ştiu, am zis şi am inspirat adânc. Nimeni nu poate zice, fiindcă încă nu s-a întâmplat, dar, dacă ar fi să *ghicesc*… probabil că indienii ar duce-o mai bine sub dominaţie engleză.

Deşi puţin întristată, i-am zâmbit.

– Chiar dacă nu mă crezi, Imperiul Britanic, care în general reuşeşte, va gestiona coloniile fără să extermine în întregime populaţia originară.

– Mai puţin oamenii din Highland, a intervenit el sec. Da, englezoaico,

te cred pe cuvânt.

Trecându-şi o mână prin părul de la ceafă, s-a ridicat şi am văzut o dâră albicioasă pe scalp, urma unei răni de la glonţ.

– Despre asta ar trebui să discuţi cu Roger, am spus. El ştie mult mai multe decât mine.

A dat din cap, dar nu mi-a răspuns, ci doar a făcut o grimasă.

– Fiindcă veni vorba de el, unde crezi c-au plecat Roger şi Bree?

– La familia McGillivray, a răspuns el surprins. Ca să-l aducă pe micuţul Jem.

– De unde ştii? am întrebat eu, la fel de surprinsă.

– Când se întâmplă atâtea nenorociri, omul vrea să-şi ştie familia în siguranţă, sub ochii lui, înţelegi?

A ridicat o sprânceană la mine şi, întinzând mâna spre partea de sus a garderobului, şi-a luat sabia. A scos-o pe jumătate din teacă, după care a vârât-o la loc şi a aşezat arma înapoi, cu sabia puţin scoasă şi cu mânerul spre el. Adusese cu el şi un pistol încărcat, care stătea pe lavoarul de lângă fereastră. Flinta şi puşca pentru păsări fuseseră de asemenea încărcate şi armate şi erau agăţate de cârlige deasupra vetrei de la parter. Cu o mişcare elegantă, ghiduşă, a scos pumnalul din teaca de la brâu şi l-a strecurat sub pernă.

– Am uitat ceva, am spus eu cu aer gânditor, după ce urmărisem toate mişcările.

Sub perna patului nostru de căsătorie şi apoi sub multe alte perne existase un pumnal.

– Serios?

A zâmbit auzindu-mă; puţin strâmb, dar a zâmbit.

– Tu nu ai? Niciodată?

Încă zâmbind, a clătinat din cap, deşi întristat.

– Câteodată mi-aş fi dorit.

Discuţia ne-a fost întreruptă de un bufnitură din hol, urmat de un foşnet de aşternuturi, de înjurături murdare şi un bufnet puternic, sugerând că ceva, pesemne vreo gheată, a lovit peretele.

– Pisică nenorocită! a răcnit maiorul MacDonald.

Am rămas cu o mână apăsată peste gură, mută de uimire, când prin scândurile podelei vibrau duduituri iscate de picioare desculţe, auzind apoi zgomotele făcute de deschiderea şi închiderea violentă, cu un trosnet, a uşii de la camera în care era maiorul. O clipă şi Jamie a înlemnit. Apoi, foarte delicat, s-a dus spre uşă şi a deschis-o fără niciun sunet. Adso, cu coada ridicată arogant, a intrat în încăpere. Ignorându-ne cu totul, a străbătut camera, a sărit elegant pe lavoar şi s-a aşezat în scobitura lui, a ridicat un picior din spate şi s-a apucat să îşi lingă liniştit testiculele.

– La Paris am văzut un ins care putea face asta, a remarcat Jamie, urmărindu-i cu interes reuşita.

– Acolo există oameni dispuşi să plătească pentru a vedea aşa ceva?

Bănuiam că nimeni nu face asemenea demonstraţii publice doar din distracţie. În niciun caz la Paris.

– Păi, nu era vorba de-un bărbat. Ci de amica lui, care era la fel de flexibilă.

Ca şi cum ai vedea nişte viermi împerechindu-se, nu?

– Fascinant! am murmurat.

Am aruncat o privire spre lavoar, unde Adso făcea ceva şi mai indecent.

– Pisică, ai avut noroc că maiorul nu dormea cu arma la el. Te-ar fi putut găuri ca pe un iepure gras.

– Ei, mă îndoiesc. Donald al nostru ar putea să doarmă cu pumnalul sub cap, dar ştie prea bine ce îi prieşte. Puţin probabil să îi mai oferi micul dejun, după ce ţi-ar fi găurit motanul.

M-am uitat spre uşă. Gemetele saltelei şi blestemele înfundate de peste hol încetaseră: cu uşurinţa rezultată din practică a soldatului profesionist, revenise deja în lumea viselor.

– Cred că nu. Ai avut dreptate că s-a insinuat în funcţie cu ajutorul noului guvernator. Iată adevăratul motiv pentru care îţi doreşte ascensiunea politică, nu?

Jamie a dat din cap că da, dar era limpede că îşi pierduse interesul privind maşinaţiunile lui MacDonald.

– Am avut dreptate, nu? Asta înseamnă că-mi datorezi un pariu, englezoaico.

M-a măsurat cu un aer speculativ şi am sperat că nu fusese prea inspirat de amintirile legate de parizienii care arătau ca nişte viermi.

– Da? l-am privit eu circumspectă. Şi, despre *ce* e vorba, mai exact?

– Ei, încă nu m-am gândit la toate amănuntele, dar mai întâi trebuie să te întinzi pe pat.

Suna ca un început rezonabil. Am aşezat pernele la capătul patului, oprindu-mă să scot pumnalul de sub ele, apoi am dat să mă urc. M-am oprit totuşi o clipă şi m-am aplecat să învârtesc cheia pentru a strânge frânghiile somierei care susţinea salteaua, până când frânghiile au scos un geamăt şi un pocnet.

– Eşti tare prudentă, englezoaico! a comentat din spatele meu, părând amuzat.

– Experienţa, i-am explicat, urcând în patul abia întins, târându-mă pe mâini şi pe genunchi. M-am trezit de multe ori, după o noapte petrecută cu tine, cu salteaua înfăşurată în jurul urechilor şi cu fundul la doi-trei centimetri de podea.

– A, fundul tău va ajunge ceva mai sus, m-a asigurat el.

– A, mă laşi deasupra?

Despre asta aveam păreri amestecate. Eram cumplit de obosită şi, deşi îmi plăcea poziţia, călărisem un cal neascultător mai bine de zece ore, iar muşchii coapselor, de care ai nevoie şi la una, şi la alta, îmi tremurau spasmodic.

– Poate mai târziu, a răspuns el, îngustând ochii în timp ce se gândea. Întinde-te, englezoaico, şi ridică-ţi cămăşuţa! Apoi desfă picioarele, fii fată bună! Nu, ceva mai mult, da?

Apoi s-a apucat, cu o încetineală voită, să-şi scoată cămaşa.

Am oftat şi am mişcat puţin fesele, căutând o poziţie care să nu-mi dea crampe, dacă dura prea mult.

– Dacă te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, o să regreţi. Nici măcar nu m-am spălat ca lumea, i-am spus pe un ton de reproş. Sunt cumplit de murdară şi put ca un cal.

Dezbrăcat, el a ridicat un braţ şi s-a mirosit încântat.

– Da? Şi eu la fel. Nu contează; mie-mi plac caii.

Abandonase orice pretext că nu s-ar grăbi, dar s-a oprit o clipă să se examineze, măsurându-mă apoi cu o privire aprobatoare.

– Da, foarte bine. Acum, ţine mâinile deasupra capului şi prinde-te de capătul patului.

– Nu se poate! am spus, apoi am coborât vocea, aruncând o privire spre uşă. Nu, mai ales că MacDonald e dincolo de hol.

– Ba da, m-a asigurat el, şi ducă-se naibii MacDonald şi alţi zece ca el!

A făcut totuşi o pauză, studiindu-mă gânditor, iar după o clipă a oftat şi a clătinat din cap.

– Nu, a zis. Nu în noaptea asta. Încă ţi-e gândul la amărâtul de olandez şi la familia lui, adevărat?

– Da. Ţie nu?

Oftând, s-a aşezat lângă mine, pe pat.

– M-am străduit din răsputeri să uit, a mărturisit cu sinceritate. Dar morţii nu stau liniştiţi în mormintele lor, nu?

Uşurată că gândeşte la fel ca mine, mi-am lăsat o mână pe braţul lui. Aerul nopţii părea neliniştit de zborul spiritelor şi simţisem melancolia venind dinspre grădina dezolantă şi dinspre şirul de morminte în tot ce se întâmplase în seara aceasta. Chiar *era* o noapte în care să rămâi încuiat în casă, cu un foc straşnic în vatră şi cu oameni în apropiere. Casa se agita, iar obloanele scârţâiau în vânt.

– Te doresc, Claire, a spus Jamie încet. Vreau să… dacă nu te superi.

Oare îşi petrecuseră şi ei noaptea dinaintea morţii la fel? m-am întrebat eu. Paşnic şi comod între pereţii cabanei lor, soţ şi soţie şoptindu-şi, stând lipiţi în pat, fără să ştie ce le rezerva viitorul? Am revăzut în gând coapsele ei albe când vântul o dezgolise şi micul smoc de păr cârlionţat dintre ele, întrezărit o clipă, vulva de sub păr castaniu, palid ca marmura sculptată, îmbinarea ei închisă ca la o statuie de fecioară.

– Şi eu te doresc, am răspuns, la fel de încet. Vino!

El s-a aplecat şi a tras delicat de şnurul de la cămaşa mea, iar pânza uzată mi-a alunecat de pe umerii mei. Am dat s-o prind, dar m-a apucat de mână şi a aşezat-o lângă mine, cu un deget a tras cămaşa mai jos, apoi a stins lumânarea, iar întuneric, ea mirosea a ceară, a miere şi a sudoare de cal, după care mi-a sărutat fruntea, ochii, pometii, buzele şi bărbia, continuând tot aşa până la picioare. Apoi s-a ridicat şi mi-a supt sânii îndelung, iar eu mi-am plimbat mâna pe spatele lui şi i-au prins fesele între degete, goale şi vulnerabile în întuneric. După aceea am stat întinşi într-o încleştare plăcută ca nişte viermi, singura lumină fiind strălucirea firavă

dinspre vatra pe jumătate stinsă. Eram atât de obosită, încât îmi simţeam corpul scufundându-se în saltea şi nu-mi doream decât să tot cobor în bezna binecuvântată a uitării.

– Englezoaico!

– Da…

După un moment, mi-a găsit o mână şi degetele lui s-au înfăşurat în jurul ei.

– Tu n-ai fi făcut ca ea, nu?

– Poftim?

– Ca ea. Ca olandeza.

Smulsă din braţele somnului, eram atât de nedumerită şi de buimăcită, că până şi imaginea femeii moarte, cu propriul şorţ drept giulgiu, mi se părea ireală, nu mai puţin tulburătoare decât crâmpeiele aleatorii de realitate pe care mintea mea le alungase, încercând zadarnic să rămân în plutire în timp ce mă cufundam în adâncimile somnului.

– Ce anume? Să nu cad în foc? O să încerc, l-am asigurat, căscând. Noapte bună!

– Ba nu. Trezeşte-te! m-a scuturat el uşor de un braţ. Vorbeşte-mi, englezoaico!

Cu un efort considerabil, m-am smuls din braţele îmbietoare ale lui Morfeu, şi m-am întors pe o parte, cu faţa spre Jamie.

– Să vorbesc cu tine. Despre ce?

– Despre olandeză, a repetat el răbdător. Dacă aş fi ucis, nu ţi-ai ucide întreaga familie, adevărat?

– Poftim?

M-am frecat cu mâna liberă peste faţă, vrând să-i descâlcesc vorbele între crâmpeiele trecătoare de somn.

– A cui întreagă ? A… Crezi că a făcut-o dinadins? Că i-a otrăvit pe toţi?

– Eu aşa zic.

Cuvintele lui erau doar nişte şoapte, dar m-au trezit de tot. Am rămas fără grai un moment, apoi am întins o mână, dorind să fiu sigură că el era acolo.

Era; un trup masiv, iar osul neted al coapsei era cald şi viu sub palma mea.

– Eu cred că a fost un accident, am spus, tot în şoaptă. Nu putem şti sigur.

– Aşa e, a recunoscut el. Dar nu pot uita ce am văzut.

Neliniştit, s-a întors pe spate.

– Au venit oamenii aceia, a continuat încet, către grinzile de deasupra capului. S-a luptat cu ei, dar l-au ucis în pragul cabanei. Iar după ce a văzut că bărbatul ei murise, ea l-a zis ticăloşilor că mai întâi trebuie să-şi hrănească copiii, înainte de… Apoi a băgat ciuperci otrăvitoare în ghiveci şi i-a pus pe copii şi pe mama ei să le mănânce. I-a omorât aşa şi pe cei doi bărbaţi, dar cred că *acela* a fost un accident. Ea voise doar să îl urmeze. Nu voia să-l lase acolo singur.

Am vrut să îi spun că e o interpretare cam dramatică a ceea ce văzuserăm. Dar nu îi puteam zice că se înşela cu totul. Auzindu-l descriind ce vede în minte, am văzut şi eu totul foarte clar.

– Nu ai cum să ştii, am vorbit eu încet, într-un târziu. Nu ai cum.

Decât dacă îi găseşti pe oamenii aceia, am gândit brusc, *şi îi iei la întrebări.* Însă nu am spus-o cu voce tare.

O vreme, niciunul dintre noi nu a mai vorbit. Mi-am dat seama că era încă pe gânduri, însă nisipul mişcător al somnului mă ademenea iar în adânc, seducător.

– Ce se va întâmpla dacă nu-ţi pot garanta siguranţa? a întrebat el în şoaptă într-un târziu şi a mişcat capul brusc, întorcându-l spre mine. Ţie şi celorlalţi? Voi încerca din răsputeri, englezoaico, şi nu mi-ar păsa dacă aş muri, dar, dacă voi muri prea repede şi nu voi reuşi?

Ce răspuns îi puteam da la o asemenea întrebare?

– N-o să mori, i-am şoptit.

El a oftat, apoi a plecat capul, astfel că fruntea i s-a lipit de a mea. Am simţit în răsuflarea lui caldă miros de ouă şi whisky.

– Voi încerca să nu, a spus el, iar eu l-am sărutat, simţindu-i buzele calde, o confirmare şi o consolare în întuneric.

Mi-am rezemat capul de umărul lui, mi-am petrecut o mână în jurul braţului lui şi am sorbit mirosul pielii lui, fum şi sare, ca şi cum ar fi fost afumat în foc.

– Miroşi ca un jambon afumat, am murmurat, iar el a scos un sunet gros care îi trăda amuzamentul şi şi-a strecurat mâna în locul obişnuit, între coapsele mele.

În cele din urmă, am cedat şi m-am lăsat cuprinsă de nisipurile grele ale somnului. Probabil că el a spus asta în timp ce mă cufundam în beznă, ori poate doar am visat.

– Dacă mor, mi-a şoptit, tu să nu mă urmezi! Copiii au nevoie de tine. Rămâi pentru ei. Eu mai pot aştepta.

Emisiune de varietăţi, difuzată de CBS între 1948 şi 1971, prezentată de Ed Sullivan.

PARTEA A DOUA

Adunarea umbrelor

8

VICTIMA UNUI MASACRU

De la Lordul John Grey

Pentru Domnul James Fraser Esq.

14 aprilie 1773

Dragul meu prieten,

Te anunţ că sunt sănătos şi sunt încredinţat că şi tu eşti la fel.

Fiul meu a revenit în Anglia pentru a-şi încheia studiile. Mi-a scris încântat despre experienţele avute (includ o copie a ultimei lui scrisori), şi mă asigură că se simte foarte bine. Şi, mai important, mama mea mi-a scris ca să îmi confirme că se dezvoltă frumos, deşi eu cred – mai mult din ceea ce nu spune – că el a fost un element perturbator şi i-a dat gospodăria peste cap.

Mărturisesc, simt lipsa acestui factor în propria-mi casă. Duc o viaţă atât de ordonată şi de monotonă, încât ai fi surprins. Însă liniştea mi se pare apăsătoare şi, cu toate că sunt sănătos în ale trupului, consider că spiritul mi-e oarecum slăbit. Îmi este dor de William tot timpul şi mă tem pentru el.

Pentru a da uitării starea mea de singurătate, mi-am găsit o nouă ocupaţie, aceea de a face vin. Deşi trebuie să recunosc că vinul meu nu are puterea distilatelor tale, mă felicit că nu e totuşi de nebăut, iar, dacă i se va îngădui să aştepte un an sau doi, s-ar putea să devină în cele din urmă bun. Îţi voi trimite o duzină de sticle spre sfârşitul lunii, prin noul meu servitor, domnul Higgins, al cărui trecut s-ar putea să ţi se pară interesant.

Probabil că vei fi auzit ceva despre o încăierare de proastă reputaţie, care s-a petrecut la Boston acum trei ani, descrisă în ziare drept un „masacru“, ceva cel puţin iresponsabil şi întru totul nepotrivit pentru cineva care cunoaşte exact amănuntele legate de eveniment.

Eu nu am fost de faţă, însă am discutat cu mulţi dintre ofiţerii şi soldaţii care au participat la el. Dacă ei mi-au spus adevărul, şi cred că asta au făcut, o asemenea opinie exprimată de presa din Boston a fost monstruoasă.

Potrivit tuturor descrierilor, Boston este o cocină de sentimente republicane prin aşa-numitele „Societăţi de marş“ care aduc oameni în stradă pe orice vreme, aceste marşuri nefiind decât o scuză pentru mobilizarea mulţimilor, a căror principală distracţie este hărţuirea soldaţilor încartiruiţi acolo.

Higgins mi-a spus că nimeni nu îndrăzneşte să iasă din garnizoană în uniformă de teama gloatei şi că şi atunci când sunt în număr mai mare hărţuielile îi fac să se retragă imediat în locul de încartiruire, cu excepţia situaţiei în care trebuie să se opună în virtutea datoriei.

O asemenea patrulă alcătuită din cinci soldaţi a fost atacată în acest fel într-o seară, nu doar cu insulte de cea mai joasă speţă, ci şi cu pietre, bulgări de pământ, baligi şi altele. Mulţimea s-a strâns atât de aproape, încât soldaţii s-au temut pentru siguranţa lor, drept care şi-au scos armele, sperând să descurajeze atenţia gălăgioasă ce li se acorda. Departe de a-şi atinge scopul, acţiunea lor a provocat proteste şi mai susţinute din partea mulţimii şi, la un moment dat, s-a tras cu o armă. Nimeni nu poate spune cu certitudine dacă focul a venit din gloată sau dacă l-a tras vreunul dintre soldaţi şi nicidecum dacă a fost o întâmplare sau un gest deliberat, însă urmările au fost… În fine, ai suficiente cunoştinţe privind asemenea situaţii ca să îţi imaginezi haosul ce s-a iscat.

În cele din urmă, au fost ucişi cinci oameni din mulţime şi, cu toate că au fost agresaţi, soldaţii au scăpat cu viaţă, doar pentru a fi făcuţi ţapi ispăşitori de protestele rău voitoare ale liderilor presei, acestea fiind formulate astfel încât totul să pară un act gratuit şi provocat de oameni nu nevinovaţi, în loc să fie prezentat drept o acţiune de autoapărare împotriva unei mulţimi instigate de băutură şi de lozinci.

Mărturisesc că eu sunt întru totul de partea soldaţilor; sunt convins că îţi este clar şi ţie. Au fost judecaţi, iar judecătorul a socotit că trei dintre ei sunt nevinovaţi, însă nu încape nicio îndoială că situaţia lui ar fi fost pusă în pericol, dacă i-ar fi eliberat pe toţi.

Higgins şi încă un soldat, care au fost acuzaţi de omor, au declarat că făceau parte din cler, iar el a fost eliberat după ce a fost însemnat cu fierul roşu. Bineînţeles că armata l-a dat afară şi, fără posibilitatea de a-şi câştiga existenţa, şi fiind supus oprobriului public, s-a aflat într-o situaţie extrem de grea. El mi-a spus că a fost bătut crunt într-o tavernă imediat după eliberare, iar în urma rănilor şi-a pierdut vederea la ochi şi, în realitate, viaţa lui a fost ameninţată în mai multe rânduri. De aceea, dorind să îşi găsească un loc sigur în care să trăiască, s-a îmbarcat ca marinar pe o goeletă al cărui căpitan este un prieten de-ai mei, domnul Gill, dar l-am văzut la bord şi mi-am dat seama că nu era foarte priceput.

Situaţia a constatat-o recent căpitanul Gill, care l-a concediat imediat după sosirea în primul port. Eu mă aflam acolo cu treburi şi l-am întâlnit pe căpitanul Gill, care mi-a povestit despre starea disperată a lui Higgins.

Cu greu am dat de el, pentru că mi-a fost milă de un soldat care, după părerea mea, îşi făcuse datoria în mod onorabil şi după ce m-am gândit că suferise prea mult. Descoperind că e inteligent şi are o fire în general agreabilă, l-am luat în slujba mea, după care s-a dovedit a fi foarte credincios. Pe el îl trimit cu vinul, sperând că soţia ta va fi îndeajuns de amabilă să îl examineze. Medicul local, un anume domn Potts, l-a văzut şi a declarat că vătămarea ochiului este irecuperabilă, ceea ce probabil că este adevărat. Cunoscând din experienţă personală priceperea soţiei tale, mă întreb dacă i-ar putea sugera tratamente pentru celelalte suferinţe ale lui; doctorul Potts nu ne-a fost de prea mare ajutor. Spune-i, te rog, că rămân umilul ei servitor şi îi voi fi pe veci recunoscător pentru amabilitate şi îndemânare.

Cele mai fierbinţi salutări pentru fiica ta, căreia i-am trimis un mic dar, care va sosi odată cu vinul. Sunt încredinţat că soţul ei nu se va simţi ofensat de gestul meu amical, având în vedere că îţi cunosc familia de mult şi că îi va permite să îl accepte.

Ca întotdeauna, rămân al tău servitor,

John Grey

9

ÎN PRAGUL RĂZBOIULUI

Aprilie 1773

Robert Higgins era un tânăr slăbuţ, atât de subţire, încât oasele abia dacă-i erau ţinute laolaltă de haine, şi era atât de palid la faţă, că parcă vedeai prin el. Avea însă ochi albaştri, mari, un păr castaniu-deschis şi ondulat, şi o purtare care a făcut-o pe doamna Bug să îl ia imediat sub aripa ei şi să spună că îl va „hrăni cumsecade“ înainte să se întoarcă în Virginia.

Îmi plăcea şi mie domnul Higgins. Era blând şi avea un accent vag din zona Dorset, unde se născuse. Mă întrebam însă dacă generozitatea lordului John Grey faţă de el era chiar atât de altruistă pe cât părea. Fără să vreau, ajunsesem să îl agreez şi pe John Grey, după pojarul de care suferise în urmă cu câţiva ani şi legat de prietenia lui cu Brianna, în vreme ce Roger era ţinut prizonier de irochezi. Dar ştiam prea bine că Lordului John îi plac bărbaţii, mai ales Jamie, dar sigur şi alţii.

– Beauchamp, mi-am zis eu în timp ce puneam la uscat rădăcini de toporaşi sălbatici, ai o minte bănuitoare.

– Da, da, aşa e, a răspuns cineva din spatele meu cu un glas amuzat. Pe cine bănuieşti?

Am sărit stupefiat, iar pudra de rădăcini a zburat în toate părţile.

– A, tu erai? am replicat eu enervată. De ce te furişezi aşa după mine?

– Pentru experienţă, a spus Jamie, sărutându-mă pe frunte. N-aş vrea să-mi pierd priceperea la jocul de-a urmărirea. De ce vorbeşti singură?

– Mă asigur că am un ascultător de treabă, i-am răspuns acru, iar el a izbucnit în râs, după care m-a ajutat să adun rădăcinile de pe podea.

– Pe cine bănuieşti, englezoaico?

Am ezitat, dar nu am reuşit să spun decât ce credeam că e adevărat.

– Mă întrebam dacă John Grey o avea relaţii cu acest domn Higgins, am zis fără înconjur. Sau dacă are asemenea intenţii.

Jamie a clipit, dar nu a părut şocat, ceea ce, în sine, mi-a sugerat că şi el se gândise.

– Ce te face să crezi asta?

– Pe de o parte, e un tânăr foarte atrăgător, am răspuns, luându-i din mâini câteva rădăcini şi întinzându-le pe o pânză de tifon. Şi, pe de altă parte, e cel mai grav caz de hemoroizi pe care l-am văzut la un bărbat de vârsta lui.

– Te-a lăsat să te *uiţi*?

Jamie se înroşise când auzise de homosexualitate. Nu-i plăcea când mă arătam lipsită de delicateţe, dar, până la urmă, el pusese întrebarea.

– Ei, dar am depus ceva efort ca să-l conving. Mi-a spus destul de repede, dar nu s-a arătat prea dispus să mă lase să-i examinez.

– Nici pe mine nu m-ar încânta o asemenea situaţie, m-a asigurat Jamie, şi doar sunt căsătorit cu tine. De ce Dumnezeu ai vrea să te uiţi la aşa

ceva, dacă nu dintr-o curiozitate bolnăvicioasă?

A aruncat o privire spre registrul meu de cazuri, mare şi negru, care stătea deschis pe masă.

– Nu cumva faci desene cu fundul bietului Bobby Higgins?

– Nu-i nevoie. Indiferent de epocă, orice doctor ştie cum arată hemoroizii. La urma urmei, aşa ceva aveau şi evreii, şi egiptenii din Antichitate.

– Serios?

– Scrie în Biblie. Întreabă-l pe domnul Christie, l-am sfătuit eu.

S-a uitat lung la mine:

– Ai discutat despre Biblie cu Tom Christie? Eşti mai curajoasă decât mine, englezoaico.

Prezbiterian habotnic, Christie era cel mai fericit om din lume când lovea pe cineva în cap cu Sfânta Scriptură.

– Nu eu. Germain m-a întrebat săptămâna trecută ce sunt „buboaiele de aur.“

– Şi ce sunt?

– Hemoroizi. *Apoi au mai zis: „Ce jertfă pentru păcat trebuie să-I aducem?“ Iar aceia au zis: „După numărul căpeteniilor Filistenilor, cinci buboaie de aur şi cinci şoareci de aur“*10, am citat eu. Cam atât mai ţin minte. Domnul Christie l-a pus pe Germain să scrie un verset din Biblie drept pedeapsă şi, cum are o minte iscoditoare, Germain s-a întrebat ce scria.

– Şi n-a vrut să-l întrebe pe domnul Christie, desigur, s-a încruntat Jamie şi s-a frecat cu un deget pe nas. Oare vreau să aflu ce a făcut Germain?

– Aproape sigur nu.

Tom Christie îşi câştiga existenţa în ţara lui ca dascăl local şi părea să menţină disciplina în felul său. Părerea mea era că, având-l elev pe Germain Fraser şi ţinând seama de trudă, îşi merita banii cu prisosinţă.

– Buboaie de aur, a murmurat Jamie. Da, e şi asta o idee.

Pe faţă i-a apărut o expresie puţin visătoare, care deseori prevestea o idee înspăimântătoare ce presupunea posibilităţi ca mutilarea, moartea sau întemniţarea pe viaţă. Expresia mi s-a părut uşor alarmantă, însă, oricare ar fi fost acel şir de gânduri declanşat de hemoroizi de aur, l-a lăsat o clipă şi a clătinat din cap.

– Ei, în fine. Parcă vorbeam de fundul lui Bobby, nu?

– A, da. De motivul pentru care am ţinut să văd hemoroizii domnului Higgins, revenind la subiectul de mai devreme, am vrut să constat dacă cel mai bun tratament este ameliorarea stării lui sau îndepărtarea lor.

Jamie a ridicat din sprâncene.

– Vrei să-i îndepărtezi? Cum? Folosind cuţitaşul tău?

A aruncat o privire spre caseta mea cu instrumentele chirurgicale şi a făcut un gest de aversiune din umeri.

– Da, desigur, deşi îmi închipui că, fără anestezie, va fi foarte dureros. Exista însă o metodă mult mai simplă, care se folosea pe scară largă când…

când am plecat.

Un moment am simţit un val de nostalgie faţă de spitalul meu. Parcă simţeam mirosul de dezinfectant şi auzeam murmurele asistentelor şi ale infirmierelor, parcă atingeam copertele lucioase ale jurnalelor de cercetări medicale, doldora de idei şi informaţii. Apoi totul a dispărut şi m-am gândit dacă o fi oportun să folosim lipitori în locul firelor, pentru a reface sănătatea anală a domnului Higgins.

– Doctorul Rawlings recomandă lipitori, i-am explicat. Douăzeci sau treizeci, susţine el, pentru un caz grav.

Fără să arate vreo repulsie, el a dat din cap. Sigur, folosisem de câteva ori lipitori şi în cazul lui, şi mă asigurase că nu provoacă dureri.

– Da. Nu ai prea multe la îndemână, nu? Să-i pun pe băieţei să adune?

Lui Jemmy şi Germain nimic nu le plăcea mai mult decât să aibă un motiv să umble prin pâraie cu bunicul, dar, gândindu-mă că se vor întoarce plini de lipitori şi murdari de noroi din cap până în picioare, am clătinat din cap.

– Nu. Adică, da, m-am corectat. Cum doreşti. Dar n-am nevoie de ele imediat. Folosirea lipitorilor ar uşura suferinţa un timp, numai că hemoroizii lui Bobby sunt trombozaţi grav. Mai precis, au cheaguri de sânge, am explicat eu, şi ar fi preferabil să îi îndepărtez cu totul. Cred că îi pot ligatura. Cu alte cuvinte, leg fiecare hemoroid foarte strâns la bază, cu fir. Asta îi privează de sânge şi, în cele din urmă, se vor usca şi se vor desprinde. Foarte curat!

– Foarte curat! a murmurat Jamie ca un ecou, oarecum frământat. Ai mai făcut asta vreodată?

– Da, o dată sau de două ori.

– Aha, a strâns el din buze, parcă imaginându-şi procedura. Şi cum… Cum o să mai iasă afară, dacă faci asta? Trebuie să treacă o vreme, nu?

M-am încruntat şi am bătut cu degetul în tăblia mesei.

– Marea lui problemă e că *nu* iese afară, am răspuns. Adică nu destul de des şi nu destul de consistent. Mănâncă groaznic, am adăugat, împungându-l acuzator cu degetul. Chiar el mi-a zis. Pâine, carne şi bere. Fără legume, fără fructe. Constipaţia este sigur *cronică* în armata britanică, n-am nicio îndoială. Nu m-ar surprinde ca fiecărui soldat să-i atârne hemoroizii din fund ca nişte ciorchini de struguri!

Ridicând o sprânceană, Jamie a dat din cap.

– Englezoaico, admir multe la tine, îndeosebi delicateţea conversaţiei.

Lăsând ochii în podea, a tuşit.

– Dar, a continuat, dacă spui că hemoroizii apar din cauza constipaţiei…

– Întocmai.

– Mda, în fine. Doar că ziceai despre John Grey… Cum să spun eu? Doar nu crezi că starea fundului lui Bobby are vreo legătură cu…

– A! Nu, în mod direct, nu.

Am tăcut un moment.

– Mă refeream, i-am zis la ce m-a rugat lordul John în scrisoare. Cum

s-a exprimat? *Tratamente pentru celelalte suferinţe ale lui.* Poate că ştie de problemele lui Bobby, fără… hm… o verificare personală? Dar, cum spuneam, hemoroizii reprezintă o suferinţă foarte obişnuită şi atunci, de ce ar fi atât de îngrijorat, încât să mă roage să fac ceva, dacă nu cumva asta i-ar împiedica… avansurile?

Chipul lui Jamie îşi recăpătase culoarea obişnuită în timpul discuţiei despre lipitori şi constipaţie, dar în acel moment a roşit din nou.

– Avansuri…

– Adică, am spus, încrucişându-mi braţele sub sâni, sunt oarecum derutată de… de ideea de a-l trimite pe domnul Higgins ca să îl vindec.

Avusesem o senzaţie de nelinişte în ceea ce priveşte problema domnului Higgins, dar până atunci nu exprimasem ideea. Acum, când o făcusem, mi-am dat seama ce mă frământa.

– Gândul că trebuia să îl însănătoşesc pe sărmanul Bobby, iar apoi să îl trimit acasă pentru a fi… am strâns din buze şi m-am întors brusc spre rădăcinile mele, mişcându-le fără rost. Nu-mi place ideea, am continuat, vorbind spre uşa dulapului. Atenţie! Voi face tot ce pot pentru domnul Higgins. Nu are prea multe perspective; fără îndoială că va face tot ce-i va cere lordul. Dar poate că îl nedreptăţesc. Pe lordul John, adică.

– Probabil.

Am făcut stânga împrejur şi l-am văzut stând pe scăunelul meu, jucându-se captivat cu un vas cu grăsime de gâscă.

– Ei bine, am continuat eu nesigură, îl cunoşti mai bine decât mine. În cazul în care crezi că nu e…

Dar n-am apucat să termin. De afară a răzbătut un mic bubuit: un con de molid căzând pe veranda din lemn.

– Ştiu mai multe decât mi-aş dori despre lordul John, a spus Jamie într-un târziu şi s-a uitat la mine cu un zâmbet îndurerat în colţul gurii. Iar el ştie mai multe decât mi-aş dori despre mine. Însă – s-a aplecat în faţă, aşezând jos vasul, după care şi-a pus palmele pe genunchi şi m-a privit – un lucru ştiu sigur. E un om de onoare. N-ar profita de Higgins şi de nici un alt om aflat sub protecţia lui.

O spusese cu hotărâre, de aceea m-am simţit liniştită. Ţineam la lordul Grey. Şi totuşi… Scrisorile lui, sosind cu o regularitate de ceasornic, îmi dădeau întotdeauna un vag sentiment de nelinişte, precum acela stârnit de un tunet îndepărtat. În ce ne scria nu exista nimic care să dea naştere unei asemenea reacţii. Scrisorile erau la fel ca el – erudite, sincere, pline de umor. Şi avea motive să scrie, desigur. Mai multe.

– Să ştii că încă te iubeşte, am zis eu încet.

Jamie a dat din cap, dar nu s-a uitat la mine, privind undeva dincolo de copacii care mărgineau curtea interioară.

– Ai prefera să fie altfel?

A făcut o pauză, apoi a dat din nou din cap. De data asta însă s-a întors să se uite la mine.

– Da. Pentru mine. Pentru el, bineînţeles. Dar pentru William?

Neconvins, a clătinat din cap.

– A, probabil că l-a adoptat de dragul tău, am comentat, şi m-am rezemat de tăblia mesei. Doar v-am văzut pe amândoi, nu uita! Nu am nicio îndoială că acum îl iubeşte pe William doar de dragul lui.

– Nu, nici eu nu am nicio îndoială în privinţa asta.

Neliniştit, s-a ridicat, şi a scuturat praful imaginar de pe kilt. Avea faţa impenetrabilă, semn că el căuta ceva lăuntric pe care nu voia să îl împărtăşească cu mine.

– Ai… am început eu, dar m-am oprit când a ridicat ochii spre mine. Nu. N-are importanţă.

– Ce este?

Cu ochi îngustaţi, a înclinat capul într-o parte.

– Nimic.

Nu s-a mişcat, ci doar m-a privit mai insistent.

– Englezoaico, văd pe chipul tău că nu e chiar nimic. Ce anume?

Am inspirat adânc pe nas şi am făcut mâinile pumni pe sub şorţ.

– Doar că… Sunt convinsă că nu e adevărat, e doar un gând trecător.

A scos un sunet gros, tipic pentru scoţieni, sugerându-mi că e preferabil să nu mai bat apropouri, ci să spun lucrurilor pe nume. Cum aveam destulă experienţă să-mi dau seama că nu va renunţa decât după ce zic ce am pe suflet, am tuşit slab.

– Te-ai întrebat vreodată dacă lordul John l-a adoptat pentru că… În fine, William seamănă foarte mult cu tine şi e evident că a semănat încă din pruncie. Şi cum lordul John te consideră… atrăgător…

Cuvintele mi s-au stins pe buze şi, văzându-i expresia, mi-a venit să îmi tai beregata. El a închis ochii un moment ca să nu cumva să descopăr adevărul în ei. Avea pumnii strânşi atât de tare, încât venele îi erau umflate de la degete până la antebraţ. Apoi, foarte încet, şi i-a desfăcut. A deschis şi ochii.

– Nu, a răspuns ferm şi mi-a aruncat o privire directă şi intensă. Şi nu pentru că nici eu nu pot suporta gândul ăsta. Ştiu.

– Bineînţeles, m-am grăbit să spun, abia aşteptând să schimbăm subiectul.

– Ştiu, a repetat, ceva mai apăsat şi tăios.

Cu cele două degete înţepenite a bătut doar o dată în picior, apoi a încetat.

– Şi eu m-am gândit, a continuat. Când mi-a zis că vrea să se căsătorească cu Isobel Dunsany.

S-a întors cu spatele şi s-a uitat pe fereastră. Adso era în curte, urmărind ceva prin iarbă.

– I-am oferit trupul meu, a spus brusc, fără să privească în jur.

Cuvintele au sunat calm, dar, după umerii lui încordaţi, mi-am dat seama cât de mult îl costase ca să le rostească.

– Drept mulţumire, am răspuns eu. Însă a fost…

A făcut o mişcare convulsivă, ciudată, ca şi cum s-ar fi străduit să se elibereze de o constrângere.

– Am vrut să descopăr ce fel de om e, înţelegi? Să fiu sigur. Omul avea

să-l ia pe fiul meu drept al lui.

Glasul i-a tremurat un pic când a spus „să-l ia pe fiul meu“, iar eu m-am dus spre el din instinct, dorind să alin rana deschisă evocată de acele cuvinte. Era încordat când l-am atins, nedorind să fie îmbrăţişat, dar mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o.

– Ai putea… Ai putea spune, ce crezi?

Nu eram şocată. John Grey îmi vorbise despre ofertă în Jamaica. Însă nu cred că el îşi dăduse seama de adevărata natură a ofertei. Jamie m-a strâns şi mai tare de mână, iar cu degetul mare m-a mângâiat, frecându-mi uşor unghia. A coborât privirea spre mine şi i-am simţit ochii cercetându-mi faţa – nu întrebător, ci ca atunci când revezi ceva care ţi-a devenit familiar –, văzând cu ochii ceea ce multă vreme a fost simţit doar cu inima. A ridicat cealaltă mână şi mi-a atins sprâncenele, două degete zăbovind o clipă pe un pomet, după care degetele-i răcoroase au urcat încet în căldura părului meu.

– Se-ntâmplă să fii foarte aproape de altcineva, a spus el în cele din urmă. Să te întrepătrunzi cu ea, să-i simţi mirosul sudorii, să-ţi freci perii corpului cu ai ei şi să nu vezi nimic din ce poartă în suflet. Or dacă *reuşeşti* asta… a ezitat şi eu m-am întrebat dacă se gândea la Black Jack Randall sau la Laoghaire, femeia cu care se căsătorise, crezând că murisem. Ei bine… e un lucru cumplit, a încheiat încet, iar mâna lui s-a îndepărtat.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Dinspre ierburile de afară s-a auzit brusc un foşnet când Adso a făcut un salt şi a dispărut, după care un mierloi a început să ţipe dintr-un molid mare, roşcat. În bucătărie, cineva a scăpat ceva care a zăngănit, apoi s-a auzit un zgomot ritmic, semn că cineva freca podeaua. Toate, sunete obişnuite ale vieţii pe care ne-o creaserăm.

Făcusem eu asta vreodată? Să mă culc cu un bărbat, şi să nu văd nimic din sufletul lui? Da, mi se întâmplase, iar Jamie avea dreptate. O adiere răcoroasă m-a mângâiat şi perişorii de pe ceafă s-au sculat tăcuţi. Jamie a scăpat un oftat din rărunchi, apoi şi-a trecut o mână peste părul legat la spate.

– Însă el nu va face asta. La John mă refer.

Apoi a ridicat ochii şi mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

– M-a iubit, aşa a spus. Şi, dacă eu nu i-am putut răspunde la fel – şi ştia că nu pot –, nu a luat moneda falsă drept adevărată.

S-a scuturat cu putere, ca un câine abia ieşit din apă.

– Nu. Un om care zice aşa ceva nu poate abuza un copil de dragul ochilor albaştri ai tatălui lui, îţi spun sigur, englezoaico.

– Nu, l-am aprobat eu. Spune-mi… am ezitat, iar el s-a uitat la mine, ridicând o sprânceană. Dacă, dacă ai fi… acceptat oferta lui şi ai fi… am căutat exprimarea potrivită, ai fi descoperit că e mai puţin decent decât sperai…

– I-aş fi rupt gâtul acolo, în apropierea lacului, a răspuns Jamie. N-ar fi avut nicio importanţă dacă m-ar fi spânzurat. Nu l-aş fi lăsat să aibă băiatul. Dar n-a făcut-o şi l-am lăsat, a adăugat el cu o ridicare din umeri. Iar, dacă va ajunge în patul lordului, micuţul Bobby o va face de bunăvoie şi nesilit de nimeni.

Niciun bărbat nu se simte în largul lui când are o mână în fund. Observasem şi înainte, iar Robert Higgins nu făcea excepţie.

– Ascultă, n-o să te doară prea mult, i-am spus pe tonul cel mai liniştitor pe care l-am putut găsi. Trebuie doar să stai nemişcat.

– O, doamnă, dacă doar de atât e vorba, aşa voi face, m-a asigurat el convingător.

Îl rugasem să se aşeze pe masa din camera medicală, doar în cămaşă, şi îl pusesem să stea în patru labe, pe mâini şi genunchi, ca să văd unde operez. Cleştele şi ligaturile de care aveam nevoie stăteau pe măsuţa din dreapta mea, alături de un vas cu lipitori proaspăt prinse, pentru cazul în care aş fi avut nevoie de ele.

A scos un mic ţipăt când l-am şters cu o cârpă înmuiată în terebentină ca să curăţ bine zona, dar s-a ţinut de cuvânt şi nu s-a clintit.

– Ascultă, o să obţinem un rezultat foarte bun, l-am asigurat, luând forcepsul cu braţe lungi. Dar, dacă vrem ca uşurarea să fie permanentă, va trebui să schimbi cu totul alimentaţia. Mă înţelegi?

A scos un icnet când am prins un hemoroid şi l-am tras afară. Erau trei, o postură clasică, la orele nouă, două şi cinci. Umflaţi ca nişte boabe de zmeură şi având cam aceeaşi culoare.

– O! Da, doamnă.

– Fulgi de ovăz, am spus ferm, trecând cleştele în cealaltă mână şi luând un ac prin ochiul căruia trecusem un fir de mătase în mâna dreaptă. Ovăz fiert în fiecare dimineaţă, fără excepţie. Ai observat vreo schimbare în bine de când doamna Bug ţi-a dat ovăz fiert la micul dejun?

Am trecut firul larg în jurul bazei hemoroidului, apoi am băgat cu atenţie acul prin buclă, făcând un mic laţ, şi l-am strâns.

– Aa… au! Hm, ca să spun adevărul, doamnă, mă simt ca şi cum aş scoate din mine cărămizi pline de ţepi de arici, indiferent ce aş mânca.

– Ei bine, se va schimba, l-am asigurat eu, fixând ligatura cu un nod.

Am eliberat hemoroidul, iar el a inspirat adânc.

– Apoi, struguri. Îţi plac strugurii, nu?

– Nu, doamnă. Mi se strepezesc dinţii când muşc din ei.

– Chiar aşa?

Nu avea dinţii din cale afară de cariaţi, dar va trebui să mă uit mai atent în gura lui; poate suferea de o formă uşoară de scorbut.

– În fine, o voi pune pe doamna Bug să-ţi facă o plăcintă cu stafide; o poţi mânca fără probleme. Lordul John are un bucătar bun?

Am îndreptat cleştele spre următorul hemoroid şi l-am prins. Deja obişnuit cu senzaţia, Bobby a scos doar un icnet slab.

– Da, doamnă. Un indian, Manoke.

– Buclă, strângere şi ligatură. O să-ţi scriu o reţetă pentru plăcintă cu stafide şi i-o duci. Găteşte cartofi dulci sau fasole? Fasolea e foarte potrivită pentru suferinţa ta.

– Cred că da, doamnă, dar domnia sa…

Deschisesem fereastra pentru aerisire – Bobby nu era mai murdar decât restul lumii, însă nici mai curat –, iar în acel moment am auzit

zgomote pe drum; voci şi zornăit de harnaşament. Le-a auzit şi Bobby, care s-a uitat înspăimântat spre fereastră, iar picioarele i s-au încordat de parcă s-ar fi pregătit să sară de pe masă ca un cosaş. L-am prins de un picior, apoi m-am răzgândit. Nu aveam cum să acopăr fereastra, ci doar să închid oblonul, dar asta m-ar fi lipsit de lumină.

– Hai, sus! i-am zis, dându-i drumul, după care am întins mâna după un prosop. Mă duc să văd cine a venit.

El mi-a executat porunca în mare grabă, dându-se jos de pe masă şi îmbrăcând pantalonii.

Am ieşit pe verandă, exact la vreme ca să îi întâmpin pe cei doi bărbaţi care îşi conduceau catârii peste ultima pantă grea, ajungând în curte. Erau Richard Brown şi Lionel, fratele lui, care veniseră din Brownsville. Am rămas surprinsă văzându-i; de la Brownsville până la Ridge era un drum de trei zile călare, iar între cele două aşezări nu se practicau prea multe schimburi. Aceeaşi distanţă era şi până la Salem, în direcţie opusă, iar locuitorii de la Ridge mergeau acolo mult mai des. Moravii erau harnici şi buni negustori, primind miere, ulei, peşte sărat şi piei la schimb pe brânză, articole de olărit, găini şi alte animale de talie mică. Din câte ştiam eu, localnicii din Brownsville se ocupau cu comerţul cu mărfuri ieftine pe care le dădeau indienilor şi făceau un tip inferior de bere, ceea ce nu justifica deplasarea până acolo.

– Bună ziua, doamnă! mi s-a adresat Richard, fratele mai mare şi mai scund, care a dus o mână la pălărie, dar n-a scos-o în semn de salut. Soţul dumneavoastră e acasă?

– E în fânar, unde curăţă nişte piei.

Mi-am şters cu grijă mâinile de prosopul pe care îl aveam la mine.

– Veniţi prin spate, la bucătărie, ca să vă aduc nişte cidru.

– Nu vă deranjaţi.

Fără să mai zăbovească, s-a întors şi a pornit hotărât în jurul casei. Lionel Brown, deşi la fel de firav şi deşirat şi având părul de culoarea tutunului, ceva mai înalt decât fratele lui, a dat din cap spre mine şi l-a urmat. Îşi lăsaseră catârii liberi, cu gândul că eu mă voi ocupa de ei, aşa că păşeau încet prin curte, oprindu-se să pască iarba înaltă care mărginea aleea.

– Hmm! am făcut eu, uitându-mă înfuriată după fraţii Brown.

– Cine sunt oamenii ăştia? am auzit o voce în spatele meu.

Era Bobby Higgins, care ieşise şi se uita în jur din colţul verandei cu ochiul întreg. Se temea de străini, ceea ce nu era de mirare, având în vedere experienţele de la Boston.

– Nişte vecini.

M-am repezit de pe verandă şi am prins unul dintre catâri de frâu, pentru că voia să muşte din piersicul pe care îl plantasem aproape de casă. Cum intervenţia mea nu i-a plăcut, a scos un răget asurzitor şi a încercat să mă muşte.

– Staţi, doamnă, lăsaţi-mă pe mine!

Bobby îl ţinea deja pe celălalt catâr şi s-a aplecat să îl ia de frâu şi pe

cel aflat lângă mine.

– Ascultă! i-a spus el catârului încăpăţânat. Termină cu răgetele, că pun băţul pe tine!

Bobby fusese soldat de infanterie, nu de cavalerie, asta se vedea de la o poştă. Cuvintele îi erau îndrăzneţe, dar nepotrivite cu purtarea lui fricoasă. A tras de formă de frâul animalului. Acesta şi-a lăsat imediat urechile pe spate şi l-a muşcat de un braţ. El a răcnit şi a scăpat ambele frâie. Auzind din padocul lui hărmălaie, Clarence, catârul meu, a scos un răget puternic în semn de salut şi a pornit într-acolo, făcând scările să se legene. Deşi dinţii catârului îi străpunseseră pielea, Bobby nu era rănit grav. Prin pânza cămăşii au apărut câteva picături de sânge. În timp ce îi suflecam mâneca să văd rana, am auzit paşi pe verandă şi, ridicând ochii, am zărit-o pe Lizzie cu o lingură mare, de lemn în mână, părând alarmată.

– Bobby! Ce s-a întâmplat?

Văzând-o şi părând nepăsător, el şi-a dat o buclă de păr castaniu de pe frunte şi s-a îndreptat imediat de spate.

– A, vai! Nimic domnişoară. Am avut o mică problemă cu un fiu al diavolului. Nu te teme, n-am păţit nimic.

După aceea a dat ochii peste cap şi a leşinat.

– Vai! a exclamat Lizzie, care a coborât aproape în zbor treptele şi a îngenuncheat alături de el, după care l-a lovit uşor cu palma peste obraji. A păţit ceva, doamnă Fraser?

– Doar Dumnezeu ştie, am spus cu sinceritate. Dar cred că e încă viu.

Bobby părea să respire normal şi am socotit că pulsul de la încheietură era bun.

– Să-l băgă înăuntru? Sau să aduc o pană arsă? Ori nişte amoniac cu apă? Ori brandy?

Lizzie se foia de colo-colo ca un bondar gata să zboare în mai multe direcţii.

– Nu, cred c-o să-şi revină.

Cele mai multe leşinuri durează doar câteva secunde şi am observat că pieptul i se ridica pe măsură ce respiraţia era mai amplă.

– Puţin brandy n-ar strica, a murmurat el, iar pleoapele au început să i se mişte.

Am făcut semn aprobator către Lizzie, care a dispărut în casă, lăsând lingura pe iarbă.

– Te simţi cam slăbit, da? l-am întrebat cu compasiune.

Rana de la mână era doar o zgârietură, iar eu sigur nu făcusem nimic care să îi fi provocat un şoc – ei bine, nimic care să îl şocheze fizic. Ce probleme mai avea?

– Habar n-am, doamnă.

A vrut să se ridice în şezut şi, deşi era alb ca varul, în rest arăta bine, de aceea l-am lăsat în pace.

– Doar din când în când, a continuat, văd nişte puncte care-mi dansează prin cap ca un roi de albine şi totul se întunecă.

– Din când în când? Deci ţi s-a mai întâmplat? l-am întrebat tăios.

– Da, doamnă.

Capul i se legăna ca o pălărie de floarea-soarelui în vânt şi i-am pus un braţ la subsuoară ca să nu mai cadă.

– Domnia sa, mi-a zis, spera că aţi putea şti ceva care să mă ajute.

– Domnia sa… Adică… ştia de leşinuri?

Da, bineînţeles că ştia, de vreme ce Bobby se prăbuşea în faţa lui.

El a confirmat cu o mişcare din cap şi a inspirat adânc, gâfâit.

– Doctorul Potts mi-a luat sânge cu regularitate, de două ori pe săptămână, dar nu mi-a ajutat.

– Nici nu are cum. Sper că ţi-a fost de mai mare ajutor în problema hemoroizilor, am remarcat eu sec.

Pe obraji i-a apărut o nuanţă vagă de roz – abia dacă avea sânge suficient ca să poată roşi cum se cuvine, sărmanul tânăr – şi şi-a mutat privirea spre lingură.

– Ăă… n-am spus asta nimănui.

– Nu? am rămas eu surprinsă. Dar…

– Vedeţi, a fost din cauza mersului călare. Din Virginia.

Nuanţa de roz s-a accentuat.

– N-aş fi spus, a vorbit mai departe, doar că sufăr cumplit după o săptămână călare pe calul acela, doar că aţi fost de faţă, doamnă, şi n-am mai avut cum să ascund.

– Deci lordul John nu ştie nici asta?

A clătinat energic din cap, buclele castanii şi dezordonate căzându-i pe faţă. Eu m-am înfuriat – în primul rând, pentru că judecasem greşit motivele lui John Grey, şi, în al doilea, fiindcă el mă făcuse să mă simt o neghioabă.

– Ei… acum te simţi ceva mai bine?

Lizzie nu venise cu băutura şi m-am întrebat unde zăbovea. Bobby era încă palid, dar a dat din cap bărbăteşte şi s-a ridicat în picioare cu greu, după care s-a legănat şi a clipit des, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul. Litera „M“ însemnată pe obrazul lui ieşea în evidenţă, fiind de un roşu aprins pe pielea palidă. Distrasă de leşinul lui, nu luasem în seamă sunetele care răzbăteau din cealaltă latură a casei. Acum însă am auzit voci şi paşi.

Jamie şi cei doi fraţi Brown au apărut de după colţul casei, apoi, văzându-mă, s-au oprit. Jamie se încruntase uşor; încruntarea s-a adâncit. În schimb, cei doi fraţi păreau ciudat de entuziasmaţi, deşi cam sumbru.

– Aşadar, e adevărat.

Richard Brown s-a uitat urât la Bobby Higgins, apoi s-a întors spre Jamie.

– Ai un ucigaş pe proprietate! i-a zis.

– Serios? a răspuns Jamie politicos, dar glacial. Nu ştiam.

A făcut o plecăciune ceremonioasă, ca la curtea Franţei, în faţa lui Bobby Higgins, apoi s-a îndreptat de spate şi a gesticulat spre cei doi.

– Domnule Higgins, permite-mi să ţi-i prezint pe domnii Richard Brown şi Lionel Brown. Domnilor, domnul Higgins, oaspetele meu.

A rostit „oaspetele meu“ cu o emfază deosebită, care l-a făcut pe Richard Brown să strângă din buze, ceea ce a lăsat impresia că nu mai avea

gură.

– Ai grijă, Fraser! i-a replicat, uitându-se aprig la Bobby, ca şi cum ar fi vrut să se evapore. Tovărăşia proastă poate fi primejdioasă în vremurile astea.

– Îmi aleg tovărăşiile cum vreau, domnule, a zis Jamie încet, parcă muşcând fiecare cuvânt. Şi nu aş alege tovărăşia ta, Joseph!

Joseph Wemyss, tatăl lui Lizzie, a apărut de după colţ cu cei doi catâri protestatari, care acum păreau docili ca doi pisoi, deşi fiecare era mai înalt decât domnul Wemyss.

Uluit, Bobby Higgins s-a uitat disperat spre mine, dorind o explicaţie. Am ridicat vag din umeri şi am tăcut cât timp fraţii Brown au încălecat şi, cu spinările ţepene de furie, au ieşit din luminiş. Jamie a aşteptat până au dispărut, după care a răsuflat uşurat, trecându-şi nervos mâna prin păr şi mormăind ceva în gaelică. Nu am auzit toate cuvintele, dar am înţeles că îi compara pe vizitatorii noştri cu hemoroizii domnului Higgins – în defavoarea celor dintâi.

– Poftim, domnule?

Higgins părea debusolat, dar dornic să fie pe placul lui Jamie.

– Lasă-i să se ducă până li se urcă bila la cap! a răspuns el, făcând cu mâna un semn de dispreţ.

Mi-a surprins privirea şi s-a întors spre casă.

– Bobby, vino încoace, vreau să-ţi spun câteva lucruri.

I-am urmat înăutru, de curiozitate şi de teamă că domnul Higgins va leşina din nou. Părea destul de sigur pe picioare, dar era foarte palid la faţă. Spre deosebire de Bobby Higgins, domnul Wemyss, blond şi firav ca fiica lui, cu obrajii rumeni, părea sănătatea întruchipată. Dar ce avea Bobby? mă întrebam. Păşind în urma lui, am aruncat discret o privire spre turul pantalonilor, dar nu păţise nimic; nu sângera.

Jamie ne-a condus în bibliotecă, făcând un semn către adunătura de scaune şi lăzi pe care le folosea pentru vizitatori, dar Bobby şi domnul Wemyss au preferat să rămână în picioare – Bobby, din motive evidente, iar domnul Wemyss din respect. Cu excepţia cazului când mâncam toţi, el nu se simţea în largul lui să stea jos în prezenţa lui Jamie. Fără să am rezerve de natură fizică sau socială, m-am aşezat pe scaunul cel mai bun şi am ridicat o sprânceană spre Jamie, care s-a aşezat la masa pe care o folosea ca birou.

– Uitaţi cum stau lucrurile, a vorbit el fără nicio introducere. Brown şi fratele lui s-au declarat şefi ai unui Comitet de Siguranţă şi au venit să ne înroleze pe mine şi pe arendaşii mei ca membri.

A aruncat o privire spre mine şi a înălţat un colţ al gurii:

– Am refuzat, după cum sigur aţi observat, a continuat.

Am simţit un mic gol în stomac, pentru că mi-am amintit ce spusese maiorul MacDonald şi ceea ce ştiam. Deci începea.

– Comitet de Siguranţă?

Domnul Wemyss părea uimit şi s-a uitat la Bobby Higgins, care nu a trădat nicio emoţie.

– Asta au vrut, domnule? a întrebat Bobby încet.

Câteva şuviţe de păr castaniu şi ondulat îi scăpaseră din legătură; şi-a tras una pe după ureche.

– Ai mai auzit de asemenea comitete, domnule Higgins?

– Am dat de unul. Cât pe ce.

Bobby a dus mâna spre faţă, atingând-o cu un deget sub ochiul vătămat. Era tot palid, dar îşi recăpăta stăpânirea de sine. Brute, asta sunt, domnule. Ca şi catârii lor, dar mai mulţi şi mai răi.

A rânjit şi şi-a netezit cămaşa în locul în care fusese muşcat.

Auzind de catâri, mi-am amintit brusc şi am pus capăt discuţiei:

– Lizzie! Unde-i Lizzie?

Fără să mai aştept răspuns la acea întrebare retorică, m-am dus la uşă şi am strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Se dusese după brandy; era din belşug, într-un urcior mare, şi ştia de el – o văzusem seara trecută turnându-i doamnei Bug. Trebuia să fie tot în casă. Doar nu plecase…

– Elizabeth? Elizabeth, unde eşti?

Domnul Wemyss era în spatele meu, strigând-o şi el, iar eu am pornit pe hol, spre bucătărie. Lizzie zăcea leşinată pe vatră, o grămadă moale de haine, cu o mână întinsă ca şi cum ar fi încercat să se ferească atunci când căzuse.

– Domnişoară Wemyss!

Bobby Higgins şi-a croit drum cu umărul pe lângă mine şi a ridicat-o imediat în braţe.

– Elizabeth!

Alb la faţă ca fiica lui, domnul Wemyss a trecut şi el pe lângă mine.

– Lăsaţi-mă să o *examinez*, vă rog! am cerut eu, dându-i la o parte. Bobby, pune-o pe banca din lemn.

A ridicat-o cu grijă, apoi a aşezat-o pe bancă, încă ţinând-o şi crispându-se puţin de efort. Dacă voia să fie erou, n-avea decât, dar eu nu aveam chef să mă cert cu el. Am îngenuncheat şi am prins-o de încheietura de la o mână ca să-i văd pulsul, iar cu cealaltă mână i-am dat părul blond de pe faţă.

O singură privire mi-a fost de ajuns ca să ştiu care era problema. Avea pielea lipicioasă, iar paloarea avea o tentă de pământiu. I-am simţit tremurăturile corpului, deşi era fără cunoştinţă.

– Au revenit frigurile, nu? a întrebat Jamie.

Apăruse lângă mine şi îl strângea pe domnul Wemyss de un umăr, atât pentru a-l linişti, cât şi pentru a-l ţine pe loc.

– Da, am răspuns eu scurt.

Lizzie avea malarie, luată pe coastă în urmă cu câţiva ani şi uneori suferea de recidive, dar nu mai avusese nicio criză de mai bine de un an.

Domnul Wemyss a inspirat adânc, zgomotos, iar pe faţă i-a revenit culoarea aproape obişnuită. Ştia ce însemna malaria şi era încredinţat că o puteam trata. Aşa se întâmplase în câteva rânduri. Iar eu speram că voi reuşi şi de data asta. Fata avea pulsul accelerat şi slab şi începuse să se mişte. Dar viteza cu care se petrecuse atacul mă înspăimânta. Prezentase semne? Trăgeam nădejde că îngrijorarea nu mi se vede pe faţă.

– Duceţi-o sus, în patul ei, acoperiţi-o bine, aduceţi o piatră fierbinte pentru picioare, am spus, ridicându-mă şi adresându-mă lui Bobby şi domnului Wemyss pe rând. Eu pregătesc o doctorie.

Jamie m-a urmat în camera medicală, aruncând o privire peste umăr ca să se asigure că cei doi nu-l aud.

– Parcă ştiam că ai terminat coaja iezuitului11, nu? a întrebat în şoaptă.

– Da, fir-ar să fie!

Malaria era o boală cronică, însă reuşisem să o ţin sub control prin administrarea de doze mici de coajă de cinchona. Însă terminasem stocul în timpul iernii şi deocamdată nimeni nu putuse coborî pe coastă ca să mai cumpere.

– Şi-atunci?

– Mă gândesc.

Am deschis uşa dulapului şi m-am uitat la şirurile ordonate de sticle dinăuntru – multe goale sau cu doar câteva urme de frunze sau rădăcini în ele. După o iarnă geroasă şi umedă, în care avusesem parte de gripe, febre, degerături şi accidente de vânătoare, rezervele se terminaseră. Antipiretice. Aveam o serie de plante care puteau lecui o febră normală, dar malaria era cu totul altceva. Aveam suficient lemn câinesc, rădăcină şi coajă; strânsesem cantităţi imense în timpul toamnei, anticipând că voi avea nevoie. Am luat borcanul respectiv şi, după ce am stat pe gânduri un moment, l-am adăugat pe acela în care aveam un soi de genţiană, cunoscută în partea locului sub numele de „iarba frigurilor“.

– Pune un vas cu apă la fiert, te rog! l-am rugat, încruntându-mă în timp ce mărunţeam rădăcini, scoarţă şi frunze în mojar.

Nu puteam decât să tratez simptome superficiale de febră şi tremurături. Şi şoc, m-am gândit, aducându-mi aminte şi de asta.

– Şi adu miere, te rog! am strigat după el, căci ajunsese deja la uşă.

A dat din cap şi s-a dus la bucătărie, iar paşii lui au sunat iute şi cu putere pe scândurile din lemn ale podelei.

M-am apucat să macin amestecul, încă analizând alte posibilităţi. O mică parte a minţii mele era pe jumătate încântată de urgenţa apărută; puteam amâna puţin obligaţia de a sta să ascult despre fraţii Brown şi comitetul lor ticălos. Aveam un sentiment de mare îngrijorare. Indiferent ce voiau ei, eram convinsă că e ceva rău prevestitor. Nu plecaseră deloc amical. Cu privire la ce va trebui să facă Jamie, ca reacţie…

Castan porcesc. Fructele astea erau folosite câteodată pentru malaria terţiară, aşa o numise doctorul Rawlings. Oare mai aveam aşa ceva? Am trecut cu privirea în revistă borcanele şi sticluţele din dulap şi m-am oprit când am văzut unul cu un strat de vreo doi centimetri şi jumătate de boabe uscate, negre, rămase pe fund. *Ilex,* aşa scria pe etichetă. Nu era pus de mine; rămăsese de la trusa lui Rawlings. Nu folosisem fructele acelea pentru nimic. Dar ceva mi-a activat memoria. Auzisem sau citisem ceva despre ele, dar ce anume? Aproape fără să-mi dau seama, am desfăcut borcanul, apoi am adulmecat. Din fructe s-a înălţat un miros puternic astringent, parcă

uşor amărui. Şi oarecum familiar. Cu recipientul în mână, m-am dus la masa cu registrul mare şi am frunzărit grăbită paginile de început, notiţele făcute de omul care deţinuse atât registrul, cât şi cutia cu medicamente, Daniel Rawlings. Oare unde era însemnarea aceea?

Încă răsfoiam paginile, căutând din ochi o observaţie pe care mi-o aminteam pe jumătate, când Jamie s-a întors cu un vas cu apă fierbinte şi o farfurie cu miere, avându-i în spate pe fraţii Beardsley, ca nişte căţei. Am aruncat o privire spre ei, dar nu am spus nimic; aveau obiceiul să apară pe neaşteptate, ca o pereche de hopa-mitică.

– Domnişoara Lizzie e grav bolnavă? a întrebat Jo cu îngrijorare, uitându-se din spatele lui Jamie ca să vadă ce făceam.

– Da, am spus scurt, abia acordându-i atenţie. Nu vă faceţi griji, îi pregătesc o doctorie.

Am găsit-o. O însemnare scurtă, evident o adăugire la rezumatul despre tratarea unui pacient ale cărui simptome arată clar că suferă de malarie şi care, am observat eu cu neplăcere, murise. *Mi-a spus negustorul de la care am cumpărat scoarţa iezuitului că indienii folosesc o plantă numită ilex, care rivalizează cu cea de cinchona ca amăreală, şi e socotită esenţială pentru folosirea în febrele terţiare şi de gradul patru. Am cules câteva ca experiment şi îmi propun să încerc o infuzie imediat ce se va ivi ocazia.*

Am luat între degete un fruct uscat şi am muşcat din el. Gustul înţepător de chinină mi-a invadat gura, însoţit de o salivaţie abundentă, în timp ce gura mi s-a înfiorat de amăreala care mi-a făcut ochii să lăcrimeze. Adevărat, ilex! M-am repezit spre fereastra deschisă, am scuipat pe stratul de iarbă de dedesubt, auzind chicotelile şi pufnetele celor doi fraţi care păreau să se distreze tare la spectacolul pe care li-l ofeream.

– Ai păţit ceva, englezoaico?

Jamie părea şi amuzat, şi îngrijorat. A turnat puţină apă din urcior într-o cupă din lut ars, a adăugat o linguriţă de miere şi mi-a întins-o.

– Mi-e bine, a spus eu hârâit. Să nu scapi aia!

Kezzie Beardsley ridicase recipientul cu fructe de ilex şi îl mirosea precaut. A dat din cap auzindu-mi avertismentul, dar nu l-a lăsat jos, ci i l-a întins fratelui lui.

Am luat o gură sănătoasă de apă fierbinte cu miere şi am înghiţit.

– Chestiile acelea au ceva la fel ca şi chinina.

Expresia de pe faţa lui Jamie s-a schimbat pe dată, îngrijorarea dispărând treptat.

– Deci o vor ajuta.

– Aşa sper. Dar, din păcate, nu am multe.

– Aveţi nevoie de mai multe fructe d-astea pentru don’şoara Lizzie, doamnă Fraser?

– Da, am răspuns surprinsă. Adică ştii de unde să faci rost, nu?

– Da, doamnă, a spus Kezzie cam tare, ca de obicei. Indienii au asemenea fructe.

– Care indieni? a întrebat Jamie şi privirea lui a devenit mai aprinsă.

– Cherokee ăia, a zis Jo, făcând un semn neclar peste umăr. De dincolo de munte.

Descriere se potrivea câtorva sate, dar ei aveau în minte unul anume, pentru că amândoi s-au întors în acelaşi timp, dorind să plece imediat să aducă boabe de ilex.

– Flăcăi, ia staţi puţin! le-a spus Jamie, înşfăcându-l pe Kezzie de guler. Merg şi eu. O s-aveţi nevoie de ceva de dat în schimb.

– O, dar noi avem piei, o grămadă, domnule, l-a liniştit Jo. Am avut un sezon bun.

Jo era un vânător foarte priceput şi, deşi Kezzie încă nu avea auzul suficient de ager pentru a vâna bine, fratele lui îl învăţase să întindă capcane. Din câte îmi zisese Ian, coliba fraţilor era plină până în tavan de piei de castori, jderi, căprioare şi hermine. Mirosul de sânge uscat, mosc şi păr rece se lipise de ei şi îi însoţea peste tot.

– Da? Bine, eşti foarte darnic, Jo, zău. Dar tot o să vin cu voi.

Jamie s-a uitat repede la mine, confirmând astfel că luase hotărârea, dar îmi cerea aprobarea. Am înghiţit în sec, simţind gustul persistent de amărăciune.

– Da, am răspuns şi mi-am dres glasul. Dacă… dacă plecaţi, vreau să le trimit şi eu câte ceva şi vă zic ce să cereţi în schimb. O să plecaţi mâine-dimineaţă, da?

Fraţii Beardsley trepidau de nerăbdare să plece, însă Jamie a rămas neclintit, cu ochii la mine, şi am simţit că parcă mă atinge, fără cuvinte sau mişcare.

– Nu, a vorbit el încet, o să rămânem aici la noapte.

Apoi s-a întors spre fraţi:

– Jo, du-te sus, te rog, şi roagă-l pe Bobby Higgins să coboare. Vreau să stau de vorbă cu el.

– E sus cu don’şoara Lizzie?

Jo Beardsley parcă s-a supărat, iar pe faţa fratelui a apărut aceeaşi expresie, cu ochi întredeschişi şi suspicioşi.

– Ce caută în camera ei? Nu ştie că e promisă? a întrebat Kezzie, cu un aer îndreptăţit.

– E şi tatăl ei acolo, l-a asigurat Jamie. Reputaţia ei este în siguranţă, ai priceput?

Jo a pufnit slab, după care fraţii au schimbat priviri şi au plecat împreună, cu umerii lor firavi ridicaţi cu hotărâre să alunge ameninţarea la onoarea don’şoarei Lizzie.

– Deci aşa o să faci? am întrebat şi am lăsat jos pistilul. O să fii agent indian?

– Cred că aşa trebuie. Dacă n-o fac, sigur o face Richard Brown. Nu pot risca.

A ezitat, apoi s-a apropiat şi m-a atins uşor cu degetele pe un cot.

– O să-i trimit pe băieţi imediat cu fructele de care ai nevoie, a continuat. S-ar putea să rămân acolo o zi sau două. Ca să parlamentez cu ei, înţelegi?

Ca să le spună celor din tribul cherokee că acum era agent al Coroanei britanice şi să aranjeze ca vestea să ajungă la urechile căpeteniilor din satele de munte, ca să coboare apoi la un sfat pentru negocieri şi daruri.

Am dat aprobator din cap, simţind un mic val de spaimă în capul pieptului. Aşadar, acesta era începutul. Oricât de bine ar şti că în viitor se va întâmpla ceva groaznic, nimeni nu s-ar gândi că trebuie să acţioneze *astăzi*.

– Nu… Să nu stai acolo prea mult, ai înţeles? am rostit eu precipitată, deşi nu doream să îl împovărez şi cu temerile mele, dar nu eram în stare să tac.

– Nu, a răspuns el încet, apoi şi-a lăsat o mână între omoplaţii mei. Nu te îngrijora, englezoaico, n-o să întârzii prea mult.

Am auzit paşi care coborau scara, creând ecou pe hol. Am bănuit că domnul Wemyss îi gonise de sus pe fraţii Beardsley şi pe Bobby. Nu s-au oprit, ci au ieşit fără să vorbească, aruncând pe furiş priviri de neplăcere către Bobby, care părea că nu le luase în seamă.

– Doamna dumneavoastră a spus că vreţi să-mi vorbiţi, domnule?

Îşi recăpătase culoarea în obraji, am văzut eu încântată, şi se ţinea bine pe picioare. S-a uitat nelinişti spre masa pe care încă se afla cearşaful pe care îl aşezasem acolo, apoi spre mine, dar eu m-am mulţumit să dau din cap. Voiam să termin cu hemoroizii lui mai târziu.

– Da, Bobby.

Jamie a făcut un gest scurt spre un scaun, ca şi cum l-ar fi invitat să se aşeze, însă eu mi-am dres glasul sugestiv, iar el s-a oprit, după care s-a rezemat de masă, în loc să se aşeze.

– Cei doi care au venit aici. Brown, parcă aşa îi chema. Au o aşezare la oarece distanţă. Ai spus că ai auzit despre Comitetele de Siguranţă, adevărat? Deci ai idee ce pun la cale?

– Da, domnule. Mă voiau pe mine?

A vorbit calm, dar l-am văzut cum a înghiţit în sec, moment în care mărul lui Adam i s-a ridicat în gâtul slab.

Jamie a scos un oftat, apoi şi-a trecut o mână prin păr. Soarele cobora, iar razele lui l-au atins direct, părul lui roşcat strălucind precum o flacără, prinzând ici şi colo câte o licărire argintie printre şuviţele roşietice.

– Da. Ştiau că te afli aici. Au auzit, fără îndoială, de la cineva de pe drum. Presupun că le-ai spus oamenilor încotro mergeai, nu?

Fără să scoată o vorbă, Bobby a dat din cap drept confirmare.

– Dar ce-au vrut de la el? am întrebat eu, în timp ce vărsam scoarţa şi fructele măcinate într-un bol şi turnam apă fierbinte peste ele pentru a le macera.

– Nu mi-au zis foarte limpede, a răspuns Jamie sec. Însă, ca să fiu sincer, nici nu le-am oferit ocazia. Le-am spus doar că vor lua din casa mea un oaspete doar peste cadavrul meu, dar şi ei vor avea aceeaşi soartă.

– Vă mulţumesc, a spus Bobby, după care a inspirat adânc. Cei doi… ştiau, bănuiesc. Despre Boston? Nu am povestit nimănui, sunt sigur.

Încruntarea lui Jamie s-a accentuat puţin.

– Da, ştiau. Au susţinut că am ştiut; mi-au zis că ţin în gazdă un ucigaş

necunoscut, o ameninţare la adresa binelui public.

– Prima acuzaţie e adevărată, a vorbit Bobby, atingându-şi uşor semnul de pe obraz, ca şi cum l-ar fi ars, iar apoi a zâmbit vag. Dar nu ştiu cum aş putea ameninţa pe cineva acum.

Jamie a făcut un semn că voia să evite subiectul.

– Bobby, necazul este că ei ştiu că te afli aici. Nu vor îndrăzni să vină să te ia cu forţa, cred. Dar te rog să umbli cu fereală prin curte. O să mă îngrijesc să ajungi în siguranţă la lordul John, la vremea potrivită, cu o escortă. Am înţeles că încă nu ai terminat cu el, nu? a întrebat Jamie, întorcându-se spre mine.

– Nu chiar, am răspuns eu pe acelaşi ton calm.

Bobby a părut îngrijorat.

– Atunci, uite!

Jamie a băgat mâna sub betelia pantalonilor şi a scos un pistol, ascuns sub pliurile cămăşii. Am văzut că era cel poleit frumos.

– Ţine-l la îndemână! l-a sfătuit şi i l-a întins. Ai praf şi gloanţe în dulap. O să ai grijă de familia mea cât sunt plecat?

– O!

Bobby a părut uimit, apoi a dat din cap şi a băgat pistolul sub betelia pantalonilor lui.

– Sigur, domnule. Bizuiţi-vă pe mine!

Jamie i-a zâmbit şi ochii lui au radiat căldură.

– Asta mă linişteşte. Vrei să te duci să-l cauţi pe ginerele meu? Am să discut ceva cu el înainte de plecare.

– Am înţeles, domnule. Imediat!

Şi-a îndreptat umerii şi a plecat cu o expresie de hotărâre pe faţa lui de poet.

– Ce crezi că ar fi făcut cu el fraţii Brown? am întrebat încet după ce uşa de afară s-a închis.

Jamie a clătinat din cap.

– Dumnezeu ştie. L-ar fi spânzurat la vreo răspântie, probabil, ori l-ar fi bătut şi l-ar fi gonit din munţi. Vor să demonstreze că sunt în stare să-i apere pe oameni, nu? De criminali primejdioşi şi de alţii ca ei, a adăugat cu un rictus.

– *Puterea guvernului izvorăşte din consimţământul celor guvernaţi*, am citat eu, dând din cap. Pentru ca un Comitet de Siguranţă să aibă legitimitate trebuie să existe o ameninţare clară la adresa siguranţei publice. Brownii au fost isteţi că şi-au dat seama.

Ridicând sprâncenele, Jamie mi-a aruncat o privire.

– Cine a spus asta? *Consimţământul celor guvernaţi?*

– Thomas Jefferson, i-am răspuns arogant. Mai precis, va spune peste doi ani.

– O va fura de la un gentleman pe nume Locke peste doi ani, m-a corectat el. Cred că Richard Brown a avut o educaţie decentă.

– Spre deosebire de mine, adică? am întrebat eu senin. Dacă te aştepţi la necazuri din partea fraţilor Brown, trebuia să-i dai *chiar* pistolul acela lui

Bobby?

El a ridicat din umeri.

– Am nevoie de cele bune. Şi tare mă-ndoiesc că-l va folosi.

– Te bazezi pe efectul descurajant?

Eram sceptică, dar probabil că avea dreptate.

– Da. Dar mai mult pe Bobby.

– Cum aşa?

– Nu cred că ar mai folosi vreo armă ca să-şi salveze viaţa, dar ar face-o, probabil, ca să o salveze pe a voastră. Şi, dacă s-ar ajunge la asta, va trage de aproape, aşa că nu va rata.

A vorbit cu detaşare, dar am simţit un fior pe ceafă.

– Mda, asta mă linişteşte, am zis eu. Dar de unde ştii cum va reacţiona?

– Am discutat cu el, mi-a răspuns. Omul pe care l-a împuşcat la Boston a fost primul pe care l-a ucis în viaţa lui. Nu vrea să mai facă asta.

S-a îndreptat şi s-a apropiat neliniştit de tăblia mesei, unde şi-a făcut de lucru, aranjând câteva instrumente mărunte pe care le aşezasem acolo pentru a le curăţa. M-am dus alături de el şi l-am urmărit. Erau câteva cautere din metal şi bisturie, într-un vas cu terebentină. Le-a scos unul câte unul, le-a şters şi, uscate, le-a aşezat în ordine în casetă. Capetele metalice, în formă de lopăţică erau înnegrite de folosire, lamele bisturielor căpătaseră o patină şi radiau o lumină slabă, dar tăişul lor sclipea ca un fir de argint, subţire.

– N-o să păţim nimic, am spus încet.

Voiam să fie o afirmaţie liniştitoare, dar am rostit-o pe un ton uşor întrebător.

– Da, ştiu, a încuviinţat el.

A pus şi ultimul instrument în casetă, dar nu a închis capacul. A rămas cu palmele lipite de blat şi cu privirea în faţă.

– Nu vreau să mă duc acolo, a zis blând. Nu vreau.

Nu eram sigură dacă vorbea cu mine sau cu el însuşi, dar m-am gândit că nu se referea la călătoria până în satul Cherokee.

– Nici eu, am şoptit şi m-am apropiat mai mult, să îi simt răsuflarea.

A ridicat mâinile şi s-a întors spre mine, luându-mă în braţe, şi am rămas aşa, ascultându-ne respiraţia unul altuia, iar mirosul amărui de ceai s-a furişat prin aromele mai simple de haine, praf şi carne încălzită de soare. Trebuia să facem alegeri, să luăm hotărâri şi să acţionăm. Multe. Însă într-o zi, într-o oră, cu o singură declaraţie de intenţii, trecuserăm pragul războiului.

Biblia, *Regi I, 6:4* (n. tr.).

Cinchona sau arbore de chinină.

10

LA DATORIE

Jamie îl trimisese pe Bobby să-l cheme pe Roger Mac, dar, cum era prea agitat ca să mai aştepte, a plecat chiar el, lăsând-o pe Claire să facă fiertura.

Afară totul părea paşnic şi frumos. O oaie cafenie, ce avea doi miei stătea nepăsătoare în ţarcul ei, rumegând somnolentă şi mulţumită, iar mieii ţopăiau stângaci în spatele ei, ca nişte cosaşi îmblăniţi. Stratul de plante medicinale al lui Claire era plin de plante care înfrunzeau şi dădeau să înflorească. Capacul puţului era tras puţin deoparte; s-a aplecat să îl pună la loc şi a văzut că scândurile erau deformate. Repararea lui s-a adăugat pe lista de treburi de rezolvat şi tare îşi dorea ca în următoarele zile să poată săpa, căra gunoi de grajd, înlocui câteva bucăţi de şindrilă la acoperiş şi altele, în loc să plece la indieni.

Ar fi preferat să acopere vechea privată sau să castreze porci decât să îl întrebe pe Roger Mac despre indieni şi revoluţii. I se părea înfiorător să discute despre viitor cu ginerele lui şi se străduise să ocolească subiectul. Lucrurile pe care i le povestea Claire despre vremurile ei i se păreau deseori fantastice, cu aerul pe jumătate real şi plăcut al basmelor, câteodată macabre, dar întotdeauna interesante, mai ales pentru ce afla despre soţia lui din povestirile ei. Brianna îi împărtăşea mici detalii casnice despre maşinării şi îi stârnea interesul sau îi spunea poveşti de necrezut despre oameni care au călcat pe Lună, lucruri fascinante, dar care nu îi ameninţau liniştea lăuntrică.

Însă Roger Mac avea un fel glacial de a vorbi, iar asta îi amintea într-un fel neplăcut de lucrările de istorie pe care le citise şi care trezeau, aşadar, un sentiment de tragism concret. Discuţiile cu Roger Mac făceau să pară că diverse lucruri şi evenimente înspăimântătoare nu numai că se vor întâmpla, ci vor avea şi efecte directe şi personale. Parcă discuta cu un prezicător din cale-afară de răutăcios, unul care nu a fost plătit îndeajuns ca să prezică şi lucruri plăcute. Gândul acesta a făcut ca o amintire să apară la suprafaţa minţii lui, legănându-se ca pluta unei undiţe aruncate în apă.

La Paris. Era cu prieteni, alţi studenţi, şi bea în tavernele care miroseau a urină din apropiere de *université*. Era beat când cineva a ţinut să îi citească în palmă, iar el se retrăsese cu ceilalţi în colţul în care stătea întotdeauna o bătrână care abia se vedea din cauza semiîntunericului şi a fumului de pipă. El nu voise; avea doar câţiva bănuţi în buzunar şi nu dorea să îi risipească pe o absurditate păgână. Chiar o spusese cu voce tare. După aceea, din întuneric ţâşnise o mână cu degetele ca nişte gheare şi îl prinsese de încheietură, înfigându-şi unghiile lungi şi mizere în pielea lui. Surprins, scosese un ţipăt, iar prietenii lui râseseră. Au râs şi mai tare când femeia i-a scuipat în palmă. A frecat saliva pe pielea lui cu pricepere, s-a aplecat îndeajuns, astfel că el a simţit duhoarea de sudoare şi a văzut păduchi

mişunând prin părul ei cărunt, care îi scăpase de sub şalul negru ca rugina. Ea s-a uitat la palma lui şi, cu o unghie murdară, a trasat liniile din ea, gâdilându-l. A încercat să-şi smulgă mâna, dar ea l-a trâns şi mai tare şi a constatat surprins că nu şi-o putea retrage. „*T'es un chat, toi",* a comentat bătrâna, pe un ton interesat şi răutăcios. „Eşti o pisică. Una mică şi roşcată."

Dubois – acela îi era numele – începuse imediat să miaune şi să miorlăie, spre amuzamentul celorlalţi. El refuzase să răspundă provocării, mulţumindu-se să zică „*Merci, madame",* şi încercase din nou să îşi retragă mâna. „*Neuf"*, spusese ea, lovind cu degetul la întâmplare în palma lui, apoi prinzându-i un deget şi răsucindu-l ca să-şi întărească vorbele. „Ai un nouă în palmă. Şi moartea", adăugase ea cu nonşalanţă. „O să mori de nouă ori înainte de a-ţi găsi odihna în mormânt." Apoi i-a dat drumul la mână într-un cor de exclamaţii sarcastice din partea studenţilor francezi şi râsete din partea celorlalţi.

A pufnit, alungând amintirea acolo de unde venise, şi călătorie sprâncenată. Bătrâna a refuzat să dispară chiar atât de uşor, şi îl chemase de-a lungul anilor, aşa cum îl chemase în taverna zgomotoasă şi duhnind a bere. „Câteodată moartea nu doare, *mon petit chat"*, strigase ea după el, luându-l în râs. „Dar uneori doare."

– Ba nu doare, a murmurat el şi s-a oprit de groază, auzindu-se. Iisuse!

Nu pe sine se auzea, ci pe naşul lui.

– *Nu te teme, flăcăule! Nu doare deloc când mori.*

A călcat greşit şi s-a bălăbănit pe picioare, şi-a revenit şi a rămas nemişcat, simţind un gust metalic pe limbă.

Brusc, fără motiv, inima i-a bătut mai tare, ca şi cum ar fi alergat kilometri întregi. A văzut cabana, desigur, şi a auzit chemarea gaiţelor din castanul pe jumătate înfrunzit. Dar a văzut mai limpede chipul lui Murtagh, ridurile de pe faţa lui sumbră destinzându-se în pace şi ochii negri, adânciţi în orbite, dilatându-se şi pierzând focalizarea, ca şi cum l-ar fi privit pe el şi ceva de dincolo de el. A simţit greutatea lui Murtagh în braţe, sporind brusc în momentul în care murise.

Viziunea s-a mistuit la fel de brusc cum începuse şi s-a trezit lângă o băltoacă, privind raţa din lemn, pe jumătate îngropată în noroi. Şi-a făcut cruce şi a rostit câteva cuvinte, rugându-se pentru odihna sufletului lui Murtagh, apoi s-a aplecat să ridice raţa, spălând-o de noroi în băltoacă. Îi tremurau mâinile şi nu era de mirare. Amintirile lui despre Culloden erau puţine şi fragmentare, dar începeau să-i revină. Până atunci asemenea amintiri renăscuseră doar în scurte fulgerări în pragul somnului. Îl mai văzuse pe Murtagh astfel şi în visele care urmaseră. Nu îi povestise lui Claire despre ele. Deocamdată.

A deschis uşa cabanei, dar nu a găsit pe nimeni, focul din vatră era stins, iar roata de tors şi războiul de ţesut aşteptau. Probabil că Brianna plecase la casa lui Fergus, ca să o viziteze pe Marsali. Dar unde putea fi Roger Mac? A ieşit afară şi a tras cu urechea.

A auzit loviturile de secure dinspre pădurea de dincolo de cabană.

Apoi ele s-au oprit, după care a auzit bărbaţi care se salutau. S-a întors şi a pornit pe drumeagul care urca versantul, aproape acoperit de ierburi, însă pe care apăreau urme negre şi proaspete de încălţăminte.

Ce i-ar mai fi spus bătrâna aceea, dacă ar fi plătit-o? s-a întrebat. Minţise ca să îl pedepsească pentru zgârcenia lui ori îi spusese adevărul, din acelaşi motiv?

Pentru Jamie, unul dintre cele mai neplăcute lucruri la discuţia cu Roger Mac era că acesta spunea întotdeauna adevărul.

Uitase să lase raţa din lemn în cabană. Ştergând-o de pantaloni, a înaintat prin buruieni ca să afle ce îi rezerva soarta.

11

ANALIZE DE SÂNGE

Am împins microscopul spre Bobby Higgins, care revenise după ce îşi îndeplinise sarcina de mesager, uitând de oboseală pentru că era preocupat de starea lui Lizzie.

– Vezi lucrurile acelea rotunde şi roz? l-am întrebat. Sunt celulele ei sangvine. Toată lumea are aşa ceva, am adăugat. De aceea avem sângele roşu.

– Doamne! a făcut el uimit. N-am ştiut!

– Ei, acum ştii. Vezi că unele celule sunt sparte? Şi că unele au punctuleţe?

– Da, a răspuns el, încruntându-se şi privind concentrat prin ocular. Şi ce sunt acelea?

– Paraziţi. Mici fiare care îţi pătrund în sânge, dacă te înţeapă un anumit fel de ţânţar, i-am explicat eu. Se numesc *Plasmodium*. Dacă te alegi cu ei, trăiesc în sângele tău şi adesea se… înmulţesc. Când sunt prea mulţi, ies din celulele de sânge şi asta provoacă o criză de malarie – friguri. Resturile celulelor de sânge sparte se depun în organe, înţelegi? Drept care te simţi groaznic de rău.

– Aha!

S-a îndreptat de spate, aruncând o privire de profundă aversiune spre microscop.

– E… e de-a dreptul îngrozitor, zău aşa!

– Da, e, am spus, reuşind să rămân serioasă. Însă chinina, coaja iezuitului, ştii? ajută.

– A, atunci, e bine, doamnă, chiar foarte bine, a zis el, iar chipul i s-a luminat. Cum de ştiţi asemenea lucruri? m-a întrebat, clătinând din cap. E o minune!

– Ştiu o sumedenie de lucruri despre paraziţi, am vorbit eu relaxat, luând farfurioara de pe bolul în care fiersesem coajă de lemn câinesc şi castane.

Lichidul avea o culoare neagră-violacee intensă şi părea uşor vâscos după ce se răcise. Pe de altă parte, mirosea ucigător, ceea ce m-a convins că era aproape gata de folosire.

– Bobby, ia spune-mi, ai auzit vreodată de viermi paraziţi?

S-a uitat la mine nedumerit.

– Nu, doamnă.

– Vrei să ţii asta puţin?

Am pus un pătrat împăturit de pânză peste gâtul sticluţei şi i-am întins-o să-o ţină cât am turnat amestecul violaceu în ea.

– Leşinurile, am întrebat, cu ochii la jetul de lichid, de când le ai?

– A… De vreo şase luni.

– Am înţeles. Ai observat vreun soi de iritaţie, mâncărimi, să zicem?

Sau o erupţie? Care a apărut acum vreo şapte luni, probabil? Aproape sigur pe picioare.

M-a privit ca fulgerat cu ochii albaştri, spălăciţi, ca şi cum aş fi reuşit să îi citesc gândurile.

– Păi, da, doamnă, aşa a fost. Toamna trecută, atunci s-a întâmplat.

– Aha, am făcut eu. Bine. Bobby, cred că ai viermi paraziţi tropicali.

A coborât privirea şi s-a îngrozit.

– Unde?

– În tine.

Am luat sticla din mâna lui şi i-am pus dop.

– Viermii ăştia, i-am explicat, sunt paraziţi care trec prin piele, de cele mai multe ori prin tălpi, iar apoi migrează prin corp până ajung în intestine, adică în maţe, m-am corectat, pentru că am văzut pe faţa lui o expresie care îmi spunea că nu ştia cuvântul. Viermii adulţi au guri mici, cu cârlige urâte, cam aşa – am îndoit degetul arătător ca să înţeleagă –, străpung căptuşeala maţelor şi-ţi sug sângele. Tocmai de aceea, dacă ai aşa ceva, te simţi foarte slăbit şi leşini des.

Judecând după transpiraţia care îi apăruse brusc pe mâini şi frunte, am crezut că şi acum avea să leşine, de aceea l-am îndrumat spre un taburet, împingându-i capul între genunchi.

– Nu ştiu sigur dacă asta e problema ta, i-am spus, aplecându-mă. Când mă uitam la frotiurile din sângele lui Lizzie şi gândindu-mă la paraziţi, mi-a venit în minte că, şi în cazul tău, judecând după simptome, ar fi vorba de paraziţi intestinali.

– Da? a întrebat el cu glas pierit.

Coada groasă de păr ondulat îi căzuse în faţă, lăsându-i ceafa expusă, cu pielea curată ca a unui copil.

– Bobby, câţi ani ai? l-am întrebat, dându-mi seama că habar n-am.

– Douăzeci şi trei de ani. Doamnă, cred că-mi vine să vărs.

Am înşfăcat o găleată dintr-un colţ şi i-am pus-o în faţă la ţanc.

– Am scăpat de ei? s-a interesat el cu glas firav, ridicându-se puţin şi ştergându-şi gura de mânecă, în timp ce s-a uitat în găleată. Pot încă o dată.

– Îmi pare rău de tine, dar nu, am replicat eu cu compasiune. Dacă ai asemenea viermi în tine, ei se ţin foarte strâns acolo unde sunt şi mult prea adânc pentru a-i elimina vomitând. Singura cale să fim siguri este să căutăm ouăle pe care le fac.

Bobby m-a măsurat cu îngrijorare în ochi.

– Nu e vorba doar că sunt cumplit de sfios, doamnă, a explicat el, mişcându-se cu grijă. Doar ştiţi. Dar doctorul Potts mi-a făcut clisme cu apă cu muştar. Asta nu trebuia să omoare viermii imediat? Dacă eu aş fi fost vierme, mi-aş fi dat duhul pe dată, pentru că nimeni nu m-a înmuiat cu apă cu muştar.

– Aşa crezi tu, da? am vorbit eu. Din păcate, nu ajută. Şi eu nu-ţi voi face o clismă, l-am asigurat. Trebuie mai întâi să văd dacă ai asemenea viermi, iar, dacă ai, există o doctorie care îi va otrăvi direct.

– Aha, a răspuns, ceva mai fericit când a auzit. Şi cum îi vedeţi,

doamnă?

S-a uitat printre gene spre tăblia mesei, pe care încă se aflau diverse cleme şi vase cu suturi.

– Mai simplu nici nu se poate, i-am răspuns liniştitor. Fac un proces care se cheamă sedimentare fecală pentru a concentra scaunul, apoi caut ouăle la microscop.

A dat din cap, deşi era limpede că nu pricepe. I-am zâmbit amabil.

– Bobby, tot ce trebuie să faci este să ieşi afară.

Pe faţa lui a apărut o expresie clasică de îndoială şi îngrijorare.

– Doamnă, dacă vă este totuna, a spus el, prefer să păstrez viermii.

12

ALTE ENIGME ALE ŞTIINŢEI

Spre sfârşitul după-amiezii, Roger MacKenzie a revenit de la atelierul dogarului şi a descoperit că soţia lui studia atent un obiect pe masa din sufragerie.

– *Ce* e acela? Vreun lucru preistoric amintind de Crăciun?

A întins un deget spre un borcan scund, din sticlă verzuie şi cu un dop acoperit cu un strat gros de ceară roşie. Înăuntru se vedea o bucată amorfă, scufundată în lichid.

– Ho, ho! a făcut Brianna îngăduitor, împingând vasul spre el. Poate-ţi închipui că ai haz. E fosfor alb, un cadou din partea lordului John.

Roger i-a aruncat o privire, Brianna era emoţionată, vârful nasului căpătase o nuanţă rozalie, iar câteva şuviţe din părul roşcat i se desprinseseră şi fluturau în adierea vântului. Ca şi tatăl ei, îşi trecea mâinile prin păr când se gândea.

– Şi ce vrei… ce vrei să faci cu el? a întrebat el, străduindu-se să alunge orice undă de prevestire din glas.

Avea amintiri neclare din şcoală despre proprietăţile fosforului; credea că el poate face un om să strălucească în întuneric sau să explodeze de la sine. Niciuna dintre aceste perspective nu părea liniştitoare.

– Păi… putem face chibrituri. Probabil.

Şi-a muşcat uşor buza inferioară, examinând mai departe recipientul.

– Ştiu cum… cel puţin, teoretic. Dar, practic, s-ar putea să fie ceva mai greu.

– De ce? a întrebat el precaut.

– Pentru că ia foc când e expus la aer, a explicat ea. De aceea se păstrează în apă. Nu atinge borcanul, Jem!

Prinzându-l pe Jemmy de talie, l-a tras de pe masă, unde se uita la borcan cu o curiozitate ieşită din comun.

– Ei bine, de ce-ţi faci griji? Îi va exploda în faţă înainte de a apuca să îl bage în gură.

Roger a ridicat borcanul ca să-l ţină în siguranţă, de parcă ar fi putut exploda în mâinile lui. A vrut să o întrebe dacă era nebună, însă era căsătorit de prea multă vreme ca să nu ştie care este preţul întrebărilor retorice nesocotite.

– Şi unde vrei să-l păstrezi?

A aruncat o privire elocventă prin interiorul cabanei care, în ceea ce priveşte locurile de păstrare, se putea mândri doar cu un dulap pentru pilote, un mic raft pentru cărţi şi alte hârtii, altul pentru pieptene, periuţe de dinţi şi o ascunzătoare pentru obiectele personale ale Briannei, plus un dulap pentru alimente. Jeremy ştia să-l deschidă încă de când avea cam şapte luni.

– Cred că o să-l pun în camera medicală a mamei, a răspuns ea,

ţinându-l pe loc pe Jem, care se zbătea cu o energie nemaipomenită să ajungă la lucrul frumos. Nimeni nu se atinge de borcanul ăsta!

Era adevărat. Cei care nu se temeau de Claire Fraser erau în general îngroziţi de ce se găsea în camera ei medicală, unde se aflau instrumente înspăimântătoare, care evocau dureri cumplite, lichide tulburi, cu aspect misterios şi doctorii care miroseau foarte urât. În plus, camera avea dulapuri prea înalte chiar şi pentru căţărători hotărâţi ca Jem.

– Bună idee! a exclamat Roger, nerăbdător să ducă vasul într-un loc în care să nu mai fie în apropierea lui Jem.

Înainte ca Brianna să îi poată răspunde, s-a auzit o ciocănitură în uşă, după care Jamie Fraser a intrat. Jem s-a oprit imediat din încercarea de a ajunge la vas, azvârlindu-se asupra bunicului şi chiuind de bucurie.

– Ce mai faci, *a bhailach?* a întrebat Jamie amical, întorcându-l cu capul în jos şi ţinându-l de glezne. Roger Mac, putem discuta ceva?

– Sigur. Nu vrei să te aşezi?

Ceva mai devreme îi spusese ce ştia – din păcate, prea puţin – despre rolul indienilor cherokee în revoluţia ce urma să izbucnească. Venise să mai afle ceva? Cu un aer de regret, punând borcanul pe masă, Roger a tras un scaun şi l-a împins spre socrul lui. Jamie l-a acceptat, după care l-a aşezat pe Jemmy într-o poziţie convenabilă pe un umăr, şi a luat loc. Cel din urmă a râs nestăpânit şi s-a zvârcolit până când Jamie l-a pocnit uşor pe fund şi aşa s-a liniştit, mulţumindu-se să stea cu capul în jos ca un melc fără casă, iar părul i s-a aşezat pe cămaşa lui Jamie.

– Uite ce e, *a charaid*, a vorbit acesta din urmă. Mâine-dimineaţă plec spre satele indienilor cherokee şi aş vrea să faci ceva în absenţa mea.

– Bine. Să mă ocup de recolta de orz?

Însămânţat timpuriu, orzul începuse să încolţească. Toată lumea se ruga ca vremea să fie frumoasă alte câteva săptămâni, iar perspectivele erau favorabile.

– Nu, de asta se poate ocupa Brianna. Sper că vrei, fata mea, da?

A zâmbit spre fiica lui, care a ridicat din sprâncenele la fel ca ale lui.

– Vreau, a fost ea de acord. Dar ce faci cu Ian, Roger şi Arch Bug?

Arch Bug supraveghea lucrările şi era persoana potrivită să se ocupe de toate recoltele, în absenţa lui Jamie.

– Păi, o să plec cu Ian cel Tânăr. Indienii cherokee îl cunosc bine, iar el le ştie limba. O să-i iau cu mine şi pe fraţii Beardsley ca să putem aduce înapoi fructele şi lucrurile de care are nevoie mama ta pentru Lizzie, cât se poate de repede.

– Merg şi eu? a întrebat Jemmy plin de speranţă.

– De data asta, nu, *a bhailach*. Poate la toamnă.

L-a lovit uşor peste fund, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Roger.

– Aşa stând lucrurile, a zis, aş vrea să te duci până la Cross Creek şi să-i aduci pe noii mei arendaşi.

Roger a simţit un val de emoţie şi de îngrijorare, dar s-a mulţumit să-şi dreagă vocea şi să dea din cap.

– Da. Sigur. Vor fi…?

– O să pleci cu Arch Bug şi cu Tom Christie.

A urmat un moment de tăcere, stârnit de neîncredere.

– Tom *Christie*? a exclamat Bree, schimbând o privire mirată cu Roger. De ce Dumnezeu?

Dascălul era renumit pentru ursuzenia lui, nimeni nu l-ar fi dorit tovarăş de drum.

Jamie şi-a ridicat ironic colţurile gurii.

– Mda, ştiu. Există un mic amănunt pe care MacDonald a uitat să mi-l spună când m-a rugat să-i primesc. Mai toţi sunt protestanţi.

– Aha, a făcut Roger. Am priceput.

Jamie l-a privit în ochi şi a dat din cap, satisfăcut că fusese înţeles aproape imediat.

– Eu nu pricep, a vorbit Brianna, care şi-a tapat părul, s-a încruntat, apoi şi-a scos panglica cu care şi-l legase şi şi-a trecut degetele prin el înainte să şi-l perie. Ce importanţă are asta?

Roger şi Jamie au schimbat o privire cu subînţeles. Jamie a ridicat din umeri şi l-a tras pe Jem pe genunchi.

– În fine. Roger şi-a frecat bărbia, încercând să se gândească la cum să explice două secole de intoleranţă religioasă a scoţienilor astfel pe înţelesul unui cetăţean american din secolul XX. A… Ţii minte chestia referitoare la drepturile civile din Statele Unite, integrarea Sudului şi ce a însemnat ea?

– Sigur că da. S-a uitat la printre gene. De acord. Aşadar unde se situează negrii?

– Ce anume? a exclamat Jamie, total depăşit de situaţie. Ce treabă au negrii?

– Nu e chiar atât de simplu, a răspuns Roger, adresându-i-se Briannei. Doar un indiciu privind profunzimea sentimentelor de care fusese vorba. Să zicem că ideea de a avea un proprietar de origine catolică ar putea da naştere la dubii serioase în mintea noilor noştri arendaşi şi invers? a întrebat el, uitându-se la Jamie.

– Ce înseamnă negri? a întrebat Jemmy, vădit interesat.

– Ă… Oameni cu pielea neagră, i-a zis Roger, brusc conştient de încurcătura pe care o declanşase întrebarea.

Era clar că „negru“ nu însemna invariabil şi „sclav“, însă aproape că nu exista nicio diferenţă între cele două cuvinte.

– Nu-i mai ţii minte? Doar i-ai văzut la casa străbătuşii tale, Jocasta.

Jemmy s-a încruntat, imitând un moment exact expresia bunicului său.

– Nu.

– Ei, asta e! a replicat Bree, cerând reluarea discuţiei prin câteva lovituri puternice cu peria de păr în tăblia mesei. Problema e că domnul Christie este suficient de protestant ca să-i facă pe aceşti oameni să se simtă bine?

– Cam aşa ceva, a recunoscut Jamie, deşi a făcut o strâmbătură. Având în vedere prezenţa soţului tău şi a lui Tom Christie, măcar nu vor crede că au descins în tărâmul diavolului.

– Înţeleg, a repetat Roger, pe un ton puţin diferit.

Aşadar nu era vorba numai despre rolul lui ca fiu al casei şi mână dreaptă a stăpânului, ci şi despre faptul că era prezbiterian, cel puţin prin nume. A ridicat o sprânceană spre Jamie, care a dat din umeri drept confirmare.

– Hmm… a făcut Roger resemnat.

– Hmm… a răspuns Jamie satisfăcut.

– Încetaţi! a cerut Brianna iritată. Bun. Deci tu şi Tom Christie vă duceţi la Cross Creek. De ce pleacă şi Arch Bug?

Fiind soţul ei, Roger şi-a dat seama că o nemulţumea să rămână acasă pentru a organiza lucrările agricole – muncă murdară şi epuizantă, în cel mai fericit caz –, în timp el se zbenguia cu câţiva amici în captivanta şi romantica metropolă Cross Creek, care avea o populaţie de două sute de oameni.

– Arch îi va ajuta să se stabilească şi să-şi construiască adăposturi înainte să vină frigul, a explicat Jamie. Sper că nu sugerezi să-l trimit singur să discute cu ei.

Brianna a zâmbit fără să vrea; căsătorit de câteva decenii cu vorbăreaţa doamnă Bug, Arch era vestit pentru muţenia lui. Dacă *vorbea*, ceea ce făcea rareori, îşi limita intervenţiile cu câte un „Hmm“ prietenos.

– Probabil că nu-şi vor da seama că Arch e catolic, a comentat Roger, frecându-şi buza de sus cu degetul arătător. Sau nu e, fiindcă tot veni vorba? Nu l-am întrebat.

– E, a răspuns Jamie sec. Dar are o vârstă şi ştie când să-şi ţină gura.

– Mda, văd că plecaţi într-o expediţie plăcută, a conchis Brianna, ridicând o sprânceană. Când credeţi că o să vă întoarceţi?

– Iisuse! De unde să ştiu? a replicat Roger, simţind o împunsătură de vinovăţie pentru blasfemie. Va trebui să îşi schimbe obiceiurile şi încă repede. O lună? Şase săptămâni?

– Cel puţin, a spus Jamie binedispus. Nu uita că ei merg pe jos.

Roger a inspirat adânc, gândindu-se la marşul lung, *en masse*, de la Cross Creek până în munţi, cu Arch Bug într-o parte şi Tom Christie în cealaltă, monumente asemănătoare de muţenie. A zăbovit cu privirea asupra Briannei şi a anticipat şase săptămâni în care avea să doarmă pe marginea drumului, singur.

– Da, în fine, a zis, o să… o să mă duc să discut cu Tom şi Arch diseară.

– Tati pleacă?

Prinzând firul conversaţiei, Jem a sărit de pe genunchiul bunicului şi s-a grăbit să ajungă la Roger, prinzându-l de un picior.

– Merge cu *tine*, tati!

– A! Nu cred că…

Dar a surprins expresia de resemnare de pe faţa Briannei, apoi vasul verde de pe masa din spatele ei.

– De ce nu? a spus el brusc şi i-a zâmbit lui Jem. Strămătuşa Jocasta va fi încântată să te vadă. Iar mami poate arunca în aer lucruri după pofta inimii, fără să-şi facă griji pentru tine.

– Ce poate face? a întrebat Jamie cu surprindere.

– *Nu explodează*, a răspuns Brianna, ridicând vasul cu fosfor şi ţinându-l posesiv. Doar arde. Eşti sigur?

Ultimele cuvinte îi erau adresate lui Roger, însoţite de o privire cercetătoare.

– Da, sigur, a spus el, prefăcându-se convins.

A aruncat o privire spre Jemmy, care cânta, ţopăind ca o boabă de porumb care pocneşte:

– Merge! Merge! Merge!

– Măcar o să am cu cine vorbi pe drum, a comentat el.

13

PE MÂINI SIGURE

Aproape că se întunecase când a intrat Jamie, găsindu-mă la masa din bucătărie, cu capul pe braţe. Am tresărit când i-am auzit paşii şi am clipit.

S-a aşezat pe banca din faţa mea şi m-a măsurat:

– Ai păţit ceva, englezoaico? Arăţi de parcă te-a târât cineva printr-un gard viu.

– O, am făcut eu şi mi-am aranjat puţin părul ciufulit. N-am păţit nimic. Ţi-e foame?

– Sigur. Tu ai mâncat?

Încercând să mă gândesc, am strâns din pleoape şi mi-am masat faţa.

– Nu, am hotărât în cele din urmă. Te aşteptam, dar am adormit. Avem ghiveci. Ni l-a lăsat doamna Bug.

S-a ridicat şi s-a uitat în cazanul mic, după care a împins cârligul rotativ pentru a-l aduce deasupra focului.

– Tu ce-ai mai făcut, englezoaico? a întrebat după ce a revenit la masă. Şi cum se mai simte fata noastră?

– De ea m-am ocupat, am răspuns, reprimându-mi un căscat. Mai tot timpul.

M-am ridicat, simţind protestul încheieturilor, şi am mers chinuit la dulap ca să tai pâine.

– N-a putut să înghită. Doctoria cu ilex. Dar nu-i găsesc nicio vină, am adăugat precaut, lingându-mi buza de jos.

După ce vărsase prima oară, gustasem şi eu. Papilele gustative încă erau în stare de revoltă; nu cunoşteam vreo plantă care să-şi merite într-atât numele12, iar fierberea şi transformarea ei în sirop nu făcuseră decât să concentreze gustul.

– A vărsat pe tine? a mirosit Jamie când m-am întors.

– Nu, Bobby Higgins a adulmecat, am replicat eu. Are viermi intestinali.

A ridicat din sprâncene.

– Oare vreau să aud asta cât mănânc?

– Bineînţeles că nu, am spus, aşezându-mă cu franzela, cuţitul şi o bucată de unt moale.

Am rupt o bucată, am uns-o cu unt şi i-am dat-o, apoi am luat o bucată şi pentru mine. Papilele gustative au şovăit, dar oscilând în pragul iertării pentru că le tratasem cu sirop de ilex.

– Dar tu ce-ai făcut? am întrebat, începând să mă trezesc îndeajuns ca să observ.

Părea obosit, dar mai binedispus decât atunci când plecase de acasă.

– Am vorbit cu Roger Mac despre indieni şi protestanţi, a răspuns şi s-a încruntat spre bucata din care muşcase. S-a-ntâmplat ceva cu pâinea, englezoaico? Are un gust ciudat.

Am făcut un semn prin care îmi ceream scuze.

– Iartă-mă, eu sunt de vină. M-am spălat pe mâini de câteva ori, dar n-am reuşit să scap de… Ar fi mai bine să-ţi pui tu unt pe pâine.

Am împins cu cotul franzela, făcând semn către unt.

– N-ai putut scăpa de…?

– Am tot încercat cu siropul, dar fără rezultat. Lizzie, sărmana, nu putea să ţină siropul în stomac. Dar mi-am amintit, chinina poate fi absorbită şi prin piele. De aceea am amestecat siropul cu grăsime de gâscă şi am masat-o. A, da, mulţumesc.

M-am aplecat să muşc delicat din bucata de pâine cu unt pe care mi-a întins-o. Papilele gustative au cedat cu eleganţă şi mi-am dat seama că nu mâncasem nimic toată ziua.

– Şi vreun rezultat?

A ridicat ochii spre tavan. Domnul Wemyss şi Lizzie împărţeau camera mai mică de la etaj, dar acolo era linişte.

– Aşa cred, am spus, în timp ce înghiţeam. În cele din urmă, febra a scăzut şi acum doarme. O să procedăm la fel în continuare. Dacă febra nu revine în două zile, vom şti că a dat roade.

– Atunci, e bine.

– Da, apoi a fost Bobby, cu viermii lui. Din fericire, am ipecacuanha[13] şi terebentină.

– Din fericire pentru viermi sau pentru Bobby?

– Pentru niciunul, de fapt, am răspuns şi am căscat. Totuşi, sper să obţinem rezultate.

A zâmbit vag şi a scos dopul unei sticle de bere, trecând-o mecanic pe sub nas. Constatând că e în regulă, mi-a turnat puţin într-o cană.

– Da, e liniştitor să ştiu că las lucrurile în mâinile tale pricepute, englezoaico. Miroşi urât, a adăugat el, strâmbând din nas spre mine, dar eşti pricepută.

– Mulţumesc din suflet.

Berea era mai mult decât bună; probabil din şarjele făcute de doamna Bug. Am sorbit în tăcere, amândoi fiind prea obosiţi ca să se ridice vreunul să servească ghiveciul. L-am urmărit pe sub gene; întotdeauna făceam asta când era pe picior de plecare, reţinând mici amintiri cu el ca să le compar cu impresiile de la întoarcere. Părea ostenit şi avea două riduri mici, asemănătoare între sprâncenele dese, semn de uşoară îngrijorare. Lumina lumânării îi lucea pe oasele late ale feţei şi îi proiecta umbra pe peretele tencuit din spatele lui, puternic şi îndrăzneţ. Am urmărit umbra ridicând cana cu bere, spectrală, lumina punând în cana din umbră o strălucire de chihlimbar.

– Englezoaico, a spus el pe neaşteptate, lăsând cana pe masă, de câte ori crezi că am ajuns în pragul morţii?

L-am privit fix un moment, apoi un ridicat din umeri şi am cugetat, îmboldindu-mi neuronii îndărătnici să se activeze.

– Păi… nu ştiu ce lucruri oribile ţi s-au întâmplat înainte de a te cunoaşte, dar după aceea… ai fost cumplit de bolnav la mănăstire.

M-am uitat pe furiş la el, dar nu a părut tulburat gândindu-se la închisoarea Wentworth şi la ce îi făcuseră acolo, provocându-i boala.

– Iar după Culloden, am continuat, ai spus că ai avut o febră îngrozitoare din cauza rănilor şi ai crezut că vei muri, doar că Jenny te-a silit… adică te-a îngrijit până ţi-a trecut.

– Apoi m-a împuşcat Laoghaire, a zis el ironic. Şi *tu* m-ai silit să trăiesc. Tot astfel, când m-a muşcat un şarpe.

A rămas pe gânduri o clipă.

– Am avut vărsat de vânt când eram mic, dar cred că atunci n-am fost în primejdie să mor. Cică a fost un caz uşor. Deci până acum doar de patru ori.

– Dar în ziua în care ne-am cunoscut? am obiectat eu. Sângerai de moarte.

– O, nu-i adevărat, a protestat el. N-a fost decât o zgârietură.

Am ridicat o sprânceană şi, aplecându-mă peste vatră, am luat un polonic de ghiveci aromat şi l-am turnat într-un bol. Era gras, cu carne de iepure şi vânat, cu un sos gros, asezonat cu rozmarin, usturoi şi ceapă. În ceea ce priveşte papilele mele gustative, totul fusese iertat.

– Cum vrei, am cochis. Dar stai puţin! Lovitura la cap? Când Dougal a încercat să te ucidă cu toporul? Asta înseamnă de cinci ori.

Luând bolul, Jamie s-a încruntat.

– Da, cred că ai dreptate, a recunoscut, părând dezamăgit. Aşadar cinci.

L-am privit blând peste bolul meu cu ghiveci. Era masiv, rezistent şi bine clădit. Iar, dacă acum era de doborât de circumstanţe, asta nu făcea decât să se adauge farmecului său.

– Cred că eşti un bărbat greu de ucis, am spus eu. Asta mă linişteşte foarte mult.

A zâmbit reticent, apoi a ridicat cana cu bere în semn de salut, ducând-o întâi la buzele lui, apoi la ale mele.

– Englezoaico, să bem pentru asta, bine?

În engleză, numele plantei este *gallberry, gall* însemnând „fiere, bilă“ (n. tr.).

Plantă care, în doze mari, se foloseşte ca emetic sau expectorant (n. tr.).

14

OAMENII ŞI PASĂREA ZĂPEZII14

– Puşti, a spus Pasărea-care-cântă-dimineaţa. Spuneţi-i regelui vostru că vrem puşti.

Jamie s-a abţinut să nu zică „Cine n-ar vrea?“, apoi a rostit vorbele cu voce tare, luând-o prin surprindere pe căpetenia războinică a tribului, care a clipit de uimire, după care a zâmbit.

– Chiar aşa, cine?

Pasărea era un bărbat scund, ca un butoi, şi tânăr pentru funcţia lui – dar inteligent, amabilitatea lui nereuşind să îi ascundă şiretenia.

– Toţi vă spun asta, toate căpeteniile războinice, nu? Bineînţeles. Şi voi ce le răspundeţi?

– Ce putem, a ridicat Jamie un umăr, apoi l-a coborât. Mărfurile la schimb sunt sigure, la fel şi cuţitele – ar fi posibile şi armele, dar încă nu vi le pot promite.

Vorbeau într-un dialect oarecum nefamiliar al cherochezei şi spera că a exprimat corect probabilitatea. Se descurca binişor în limba aceea în ce ţinea de negoţ şi vânătoare, dar ce discuta acum nu era obişnuit. A aruncat o privire spre Ian, care asculta atent, dar era evident că ceea ce spusese era corect. Ian vizita adesea satele de aproape de Ridge şi vâna cu tinerii de acolo. A trecut la limba tsalagi la fel cum vorbea gaelica.

– Aşadar, binişor.

Pasărea s-a aşezat mai comod. Insigna din cositor pe care i-o dăduse Jamie cadou îi sclipea pe piept, iar razele reflectate de ea îi luminau trăsăturile feţei.

– Spuneţi-i regelui vostru despre puşti că avem nevoie de ele, bine? a zis.

– Vrei să-i spun asta? Crezi că va voi să vă trimită arme cu care să îi împuşcaţi supuşii? a întrebat Jamie sec.

Incursiunile coloniştilor albi dincolo de Linia Tratatului, în tărâmurile cherokee, ridicau o problemă spinoasă şi risca, dacă făcea aluzie direct, în loc să afle la ce altceva i-ar fi folosit puştile lui Pasăre: să îşi apere satul de intruşi ori să plece el însuşi în raiduri.

Drept răspuns, Pasăre a ridicat din umeri.

– Dacă vrem, îi putem ucide şi fără puşti.

A ridicat uşor o sprânceană şi a strâns din buze, aşteptând să vadă cum înţelesese Jamie afirmaţia.

– Bineînţeles că puteţi. Dar sunteţi îndeajuns de înţelepţi ca să n-o faceţi.

– Deocamdată, a răspuns Pasăre şi buzele i s-au relaxat într-un zâmbet fermecător. Aşa să-i spuneţi regelui: deocamdată.

– Maiestatea Sa va fi încântată să afle că îi apreciaţi atât prietenia.

Pasăre a izbucnit în râs, legănându-se în faţă şi în spate, iar fratele lui,

Apă Liniştită, care stătea alături, a zâmbit cu gura până la urechi.

– Îmi placi, Ucigaş-de-Urşi, a spus el, liniştindu-se. Ai haz.

– Tot ce se poate, a zis Jamie în engleză. Timpul va hotărî asta.

Ian a pufnit amuzat, făcându-l pe Pasăre să se uite tăios la el, apoi şi-a schimbat privirea şi şi-a dres glasul. Jamie a ridicat o sprânceană spre nepot, care a răspuns cu un zâmbet agreabil. Apă-Liniştită îl urmărea cu atenţie pe Ian. Cei din tribul cherokee îi primiseră respectuoşi, dar Jamie observase imediat o reţinere faţă de Ian. Îl simţeau ca fiind din tribul mohawk şi asta îi făcea circumspecţi. Cu toată sinceritatea, Jamie avea câteodată impresia că o anumită parte din Ian nu revenise din Snaketown şi probabil că avea să rămână acolo pentru totdeauna.

Pasăre îi oferise însă ocazia să întrebe ceva.

– V-au deranjat mult cei care vin să se stabilească pe pământurile voastre, a spus el compătimitor. Fiind înţelepţi, nu i-aţi ucis. Dar nu toţi suntem înţelepţi, nu?

Pasăre a mijit ochii o clipă.

– Ce vrei să spui, Ucigaş-de-Urşi?

– Am auzit de un incendiu, Tsisqua.

S-a uitat fix în ochii lui, având grijă să nu aibă o expresie acuzatoare.

– Regele a auzit de case care au ars, a vorbit mai departe, de oameni ucişi şi femei răpite. Asta nu îi face plăcere.

– Hm… a făcut Pasăre, strângând din buze.

A zis totuşi că nu auzise de asemenea lucruri, ceea ce era interesant.

– Dacă vor fi suficiente poveşti de acest fel, regele ar putea trimite soldaţi ca să-şi apere supuşii. Dacă o face, nu va dori ca soldaţii lui să înfrunte puşti pe care chiar el le-a dat în dar, a vorbit Jamie calm.

– Şi noi ce să facem? a izbucnit Apă-Liniştită înfierbântat. Ei trec de Linia Tratatului, îşi construiesc case, plantează şi iau vânatul. Dacă regele tău nu-şi poate ţine supuşii unde trebuie, cum am putea protesta când noi ne apărăm pământurile?

Fără să se uite la fratele lui, Pasăre a făcut un semn discret cu o mână pentru a aplana lucrurile, iar Apă-Liniştită i-a dat ascultare, deşi fără tragere de inimă.

– Aşadar, Ucigaş-de-Urşi, să-i transmiţi regelui lucrurile astea, bine?

Jamie a dat din cap sobru.

– Asta mi-e misiunea. Îţi zic ce vrea regele şi îi voi transmite cuvintele tale.

Pasăre a dat din cap gânditor, apoi a făcut semn să li se aducă mâncare şi bere, iar discuţia a trecut în mod hotărât la alte chestiuni, neutre. În acea seară nu aveau să mai fie de negociat alte lucruri.

Era târziu când au plecat de la casa lui Tsisqua la casa oaspeţilor. Lui Jamie i se părea că răsărise luna, însă ea nu se vedea; cerul era acoperit cu nori prin care răzbătea lumina ei, iar vântul aducea miros de ploaie.

– Of, Doamne! a exclamat Ian, căscând şi călcând împleticit. Mi-a adormit şi fundul.

A căscat şi Jamie, descoperind că e molipsitor, dar apoi a clipit şi a

râs.

– Da. Nu te deranja să-l trezeşti; restul corpului i se va alătura.

Ian a scos un sunet din buze ca un fel de râs.

– Asta, pentru că Pasăre a spus că ai haz, unchiule Jamie. Eu nu l-aş crede. A fost doar politicos, înţelegi?

Jamie l-a ignorat, murmurând mulţumiri în limba tsalagi către tânăra care le arătase drumul spre locul de dormit. Ea i-a lăsat un coşuleţ cu pâine din mălai şi mere uscate, apoi le-a urat noapte bună şi somn uşor şi a dispărut în noaptea umedă şi neliniştită.

După prospeţimea rece a aerului, coliba părea înăbuşitor de caldă, de aceea a rămas un moment în prag, bucurându-se de mişcările vântului printre copaci, urmărindu-l cum şerpuieşte printre crengile pinilor ca un şarpe uriaş, dar invizibil. Câteva picături de apă i-au atins faţa şi a trăit plăcerea profundă a celui care îşi dă seama că va ploua, dar nu va fi silit să îşi petreacă noaptea bătut de stropi.

– Ian, când o să flecăreşti cu ei, mai întreabă-i câte ceva, i-a cerut Jamie când s-a aplecat să intre pe uşa scundă. Fă-i să înţeleagă, dar cu tact, că regele ar fi încântat să ştie exact cine dă foc la cabane şi să le dea câteva puşti drept recompensă. Nu-ţi vor spune dacă au făcut-o ei, dar, dacă e vorba de alţii, s-ar putea să vorbească.

Căscând din nou, Ian a dat din cap. Într-un cerc alcătuit din pietre ardea un foc firav, iar fumul se ridica în fuioare spre gaura de evacuare din acoperiş şi la lumina lui, de-a latul colibei, se vedea o platformă de dormit plină cu blănuri, iar pe podea se afla un alt morman de blănuri.

– Dăm cu banul să vedem care unde dormim, unchiule Jamie, a spus Ian, ducând mâna într-un buzunar şi scoţând un şiling uzat. Spune!

– Pajură, a răspuns Jamie, aşezând coşul pe podea şi desfăcând cureaua kiltului.

Acesta a căzut într-o grămăjoară caldă de stofă în jurul picioarelor, apoi şi-a scos cămaşa. Pânza era boţită şi murdară şi s-a mirosit; slavă cerului că era ultimul sat pe care îl vizita! Încă o noapte sau probabil două, după care se puteau întoarce acasă.

Ridicând moneda, Ian a scăpat o înjurătură.

– Cum de reuşeşti? Ai zis în fiecare seară „pajură“ şi aşa a ieşit!

– Păi, e moneda ta, Ian. Nu da vina pe mine!

S-a aşezat pe pat şi s-a întins comod, după care s-a liniştit.

– Uită-te la nasul lui Geordie!

Ian a răsucit moneda între degete şi a ţinut-o la lumina focului, a strâns din pleoape, apoi a slobozit încă o înjurătură. O peliculă de ceară de albine, atât de subţire, încât era aproape invizibilă, dacă nu era privită de aproape, ornamenta nasul proeminent şi aristocratic al regelui George al III-lea al Marii Britanii.

– Cum de-a ajuns ceara acolo?

Ian s-a uitat bănuitor printre gene la unchiul lui, însă Jamie s-a mulţumit să râdă, după care s-a întins în pat.

– Ţii minte când îi arătai lui Jemmy cum să dea cu banul? A răsturnat

lumânarea de pe masă, iar ceara s-a împrăştiat peste tot.

– Aha!

Ian s-a uitat un moment la moneda din mână, apoi a clătinat din cap, a îndepărtat ceara cu unghia de la degetul mare şi a pus-o la păstrare.

– Noapte bună, unchiule Jamie! i-a zis, vârându-se între blănurile de jos cu un oftat.

– Noapte bună, Ian!

Până atunci nu luase în seamă oboseala, ţinând-o în frâu ca Ghedeon. Apoi a lăsat liber frâul şi s-a lăsat purtat mai departe, destinzându-se în confortul patului. MacDonald va fi încântat, se gândea cu cinism. Jamie îşi propusese să viziteze doar cele două sate aflate cel mai aproape de Linia Tratatului, ca să îşi anunţe noua funcţie, să ofere mici daruri, whisky şi tutun – acesta din urmă împrumutat de la Tom Christie, care, din fericire, adusese un butoi cu iarbă din aceea când făcuse un drum la Cross Creek să cumpere seminţe – şi să informeze triburile cherokee că se puteau aştepta la o dărnicie mai mare la toamnă, când va duce mesajul spre satele mai îndepărtate.

Fusese primit cordial în ambele sate, însă în al doilea, Pigtown, erau în vizită câţiva străini, tineri veniţi în căutarea de soţii. Făceau parte din alt trib cherokee, numit Pasărea Zăpezii, a cărui aşezare era mai sus, în munţi. Unul dintre tineri era nepotul lui Pasărea-care-cântă-dimineaţa şi căpetenie a acelui trib şi insistase ca Jamie să meargă cu el şi cu tovarăşii lui până în satul natal. Făcând un inventar rapid să vadă cât whisky şi tutun mai avea, Jamie fusese de acord, astfel că el şi Ian fuseseră primiţi regeşte acolo ca agenţi ai Maiestăţii Sale. Satul nu mai fusese vizitat de niciun agent indian şi localnicii se arătaseră foarte măguliţi de onoarea ce li se face, simţind ce avantaje le putea aduce vizita.

Jamie socotea că Pasăre e genul de om cu care se putea ajunge la înţelegeri pe mai multe fronturi. Astfel şi-a amintit într-un târziu de Roger Mac şi de noii arendaşi. În ultimele zile nu avusese timp să îşi facă griji în privinţa lor – dar se îndoia că existau motive de îngrijorare. Roger Mac era capabil, deşi vocea lui spartă îl făcea mai puţin sigur decât s-ar fi cuvenit. Dar în ceea ce îi priveşte pe Christie şi Arch Bug…

A închis ochii, iar binecuvântarea oboselii l-a cuprins, gândurile devenindu-i din ce în ce mai răzleţe. Încă o zi, probabil, apoi va pleca spre casă să facă fân. O nouă şarjă de whisky, poate două, înainte să vină frigul. Sacrificarea unor animale… Oare sosise vremea s-o sacrifice pe blestemata de scroafă? Nu… Creatura aia feroce era incredibil de fecundă. Ce fel de vier avea curaj să se împerecheze cu ea? s-a întrebat el vag. Oare îl mânca după aceea? Mistreţ… şunci afumate, sângerete…

Tocmai străbătea primele clipe ale somnului, când a simţit o mână pe părţile intime. Sărind brusc ca un somon care face un salt peste un prag, şi-a lăsat mâna peste aceea a intrusului şi a strâns-o tare. Şi asta a stârnit un chicotit.

Degetele femeii s-au mişcat delicat în strânsoarea lui şi mâna cealaltă a continuat să acţioneze. Primul lui gând coerent a fost că femeia ar putea

deveni o brutăreasă pricepută, atât de bine se pricepea la frământat. Gândul absurd a fost urmat de altele şi a încercat să prindă şi mâna cealaltă. Jucăuşă, aceasta i-a scăpat în întuneric, continuând să pipăie şi să frământe. A încercat să protesteze politicos în limba cherokee, dar nu a reuşit decât să spună câteva fraze în engleză şi gaelică, niciuna potrivită în situaţia aceea. Femeia şi-a tras mâna din strânsoare cu mişcări şerpuite, ca de ţipar. Nedorind să-i strivească degetele, Jamie i-a dat drumul, dar a reuşit să o prindă de încheietură.

– Ian! a şuierat disperat. Ian, mai eşti aici?

În întunericul deplin, nu-şi vedea nepotul şi nici nu ştia dacă doarme. Cabana nu avea ferestre, iar singura lumină venea de la cărbunii din vatră, aproape stinşi.

– Ian!

Au urmat foşnete dinspre podea, apoi Ian s-a clintit, iar Rollo a strănutat.

– Ce e, unchiule?

Vorbise în gaelică, iar Ian în răspunsese în aceeaşi limbă. Băiatul părea calm şi nu părea să se fi trezit chiar atunci.

– E o femeie la mine în pat, a spus el în gaelică, străduindu-se să imite tonul calm al nepotului.

– Sunt două, unchiule Jamie.

Ian era amuzat, blestematul!

– Cealaltă e pe la picioarele tale. Îşi aşteaptă rândul.

Asta l-a speriat şi a fost cât pe ce să elibereze mâna femeii.

– Două? Dar ce-şi închipuie că sunt eu?

Fata a chicotit din nou, s-a aplecat şi l-a muşcat uşor de piept.

– Iisuse!

– Ei, nu, unchiule, ele nu te cred chiar El, a răspuns Ian, făcând eforturi evidente să-şi stăpânească râsul. Ele te cred rege, ca să zicem aşa. Eşti agentul lui, de aceea au simţit că îi fac o onoare Maiestăţii Sale trimiţându-ţi femei, înţelegi?

A doua femeie îi dezvelise picioarele şi îi mângâia încet tălpile cu un deget. Jamie se gâdila şi gestul l-ar fi supărat, dacă nu i-ar fi distras atenţia prima femeie, cu care era prins într-un joc nedemn de-a ascunde cârnatul.

– Ian, vorbeşte-le! a spus el printre dinţii încleştaţi, bâjbâind disperat cu mâna liberă, îndepărtând degetele cercetătoare ale mâinii pe care o ţinea de încheietură – cu care femeia îi mângâia o ureche – şi îşi răsucea labele picioarelor, încercând disperat s-o descurajeze pe a doua femeie, care devenise mai îndrăzneaţă.

– Ce vrei să le spun? a întrebat Ian, acum în engleză, cu vocea lui tremurându-i vag.

– Că sunt foarte măgulit de onoarea asta, dar… au!

Încercările diplomate de a scăpa de insistenţele femeilor au fost întrerupte brusc de una dintre ele, care i-a vârât limba în gură. Duhnea a ceapă şi bere. În toiul zbaterilor, şi-a dat seama că Ian îşi pierduse cu totul autocontrolul şi se tăvălea de râs pe podea. E pruncucidere dacă îţi ucizi

fiul, a gândit el sumbru. Dar, dacă îţi ucizi nepotul, ce e?

– Doamnă! a exclamat el, retrăgându-şi cu greu gura.

A prins-o pe femeie, a dat-o jos cu forţa, ceea ce a făcut-o să exclame surprinsă, şi a constatat că ea avea picioarele dezgolite. Doamne, era goală? Era. Amândouă erau. Ochii i se adaptaseră la lumina slabă şi a surprins luciul umerilor, al sânilor şi al coapselor femeii. S-a ridicat în şezut şi a strâns precipitat blănurile şi păturile în jur, creând o redută.

– Încetaţi, femeilor! a poruncit sever în limba cherokee. Sunteţi frumoase, dar nu mă pot culca cu voi.

– Nu? a exclamat una cu un glas care i-a trădat nedumerirea.

– De ce nu? a întrebat cealaltă.

– A… pentru că am făcut un jurământ, a răspuns el, iar starea de necesitate l-a făcut să aibă inspiraţie. Am jurat… jurat…

A căutat cuvântul potrivit, dar nu i-a venit. Din fericire, în acel moment Ian i-a sărit în ajutor, vorbind cursiv în tsalagi, dar prea repede pentru a înţelege ce spunea.

– O! a exclamat una dintre ele, vădit impresionată.

Jamie a avut o presimţire.

– Pentru Domnezeu, ce le-ai zis, Ian?

– Că Marele Spirit ţi s-a arătat în vis, unchiule, şi ţi-a cerut să nu atingi nicio femeie până nu le aduci puşti tuturor din tribul tsalagi.

– Până nu *ce?*

– Păi, a fost singurul lucru care mi-a venit în minte în pripă, unchiule, s-a scuzat Ian.

Chiar dacă ideea l-a făcut să se înfioare, Jamie a recunoscut că minciuna îşi atinsese scopul: femeile s-au aşezat alături şi şopteau aproape speriate, începând să-l terorizeze.

– Da, bine, a spus el ranchiunos. Cred că se putea şi mai rău.

La urma urmei, chiar în cazul în care Coroana era convinsă să le dea arme, erau o mulţime de tsalagi.

– N-ai pentru ce, unchiule Jamie.

Dincolo de cuvinte, Jamie a auzit un râs gâlgâitor, care s-a transformat într-un pufnet.

– Poftim? a întrebat el irascibil.

– Una zice că e dezamăgită, că erai bine dotat. Cealaltă s-a exprimat însă mai filozofic. Cică ar fi avut copil cu tine şi el ar fi putut avea părul roşcat.

– Şi ce-i rău cu părul roşcat? a vorbit Ian, glasul tremurându-i puţin.

– Nu ştiu prea bine, dar înţeleg că nu e ce ţi-ai dori la un copil, dacă se poate.

– Ei, în fine! s-a răstit Jamie. Nu există primejdia asta, nu? Acum, n-ar putea să plece acasă?

– Plouă, unchiule Jamie, a zis Ian cu chibzuinţă.

Ploua; vântul adusese o bură de ploaie, iar acum turna cu găleata, picăturile bubuind pe acoperiş, dar şi prin gaura pentru eliminarea fumului, şi făceau tăciunii să sfârâie.

– Doar nu vrei să le goneşti în ploaia asta, nu? Pe de altă parte, ai spus că nu vrei să te culci cu ele, nu că vrei să plece.

Ian s-a întrerupt şi le-a întrebat ceva pe femei, care i-au răspuns vioaie. Jamie a avut impresia că a înţeles ce au zis – că rămân. Ridicându-se cu graţia unor berze tinere, s-au cocoţat din nou în patul lui, atingându-l şi mângâindu-l cu murmure admirative, deşi s-au silit să-i evite părţile intime, l-au strâns între blănuri şi s-au aşezat de o parte şi de alta a lui, lipindu-şi trupurile calde de el.

A deschis gura să spună ceva, dar a închis-o, constatând că nu avea ce zice în nicio limbă pe care o cunoştea. A rămas pe spate, simţind spasme în mădular, ca şi cum ar fi vrut să stea treaz şi să îl chinuie toată noaptea pentru abuzul de care avusese parte. Din mormanul de blănuri de pe podea s-au auzit chicoteli slabe, presărate cu pufnete şi sughiţuri. Jamie a avut impresia că, după ce se întorsese, Ian râdea probabil pentru prima oară.

Rugându-se să aibă tăria necesară, a inspirat lung, încet şi a închis ochii, cu mâinile împreunate pe piept, simţind împunsături de coate în coaste.

Specie de vrabie din America de Nord, numită şi junco.

15

STAKIT TO DROON15

Roger a ieşit pe terasa casei de la River Run, simţind o oboseală plăcută în tot corpul. După trei săptămâni de activitate neîntreruptă, îi adunase pe noii arendaşi de pe drumurile principale şi lăturalnice din Cross Creek şi Campbelton, îi cunoscuse pe capii familiilor, reuşise să îi echipeze, fie şi sărăcăcios, cu cele necesare drumului, hrană, păturи şi încălţăminte şi îi strânsese într-un singur loc, reuşind să le alunge panica şi cheful de a o lua la sănătoasa. De dimineaţă vor porni spre Fraser's Ridge, fără să piardă nicio clipă.

S-a uitat la terasă cu un aer satisfăcut, apoi spre pajiştea de dincolo de grajdurile aparţinându-i Jocastei Cameron Innes. Oamenii îşi aveau tabăra temporară acolo; douăzeci şi două de familii, şaptezeci şi şase de suflete în total, patru catâri, doi ponei, paisprezece câini, trei porci şi Dumnezeu ştie câte găini, pisici şi păsări de companie, ţinute în cuşti din nuiele de răchită. Avea numele tuturor pe o listă – mai puţin ale animalelor – mototolită, într-un buzunar. Tot acolo avea şi alte liste, scrise, rescrise şi modificate, aproape ilizibile. Parcă era varianta ambulantă a Deuteronomului. Dar simţea nevoia să bea ceva.

Din fericire, nu avea mult de aşteptat. Duncan Innes, soţul Jocastei, se întorsese de la lucrul de peste zi şi stătea pe terasă, cu o carafă din sticlă, iar razele soarelui care apunea o făceau să radieze o strălucire plăcută, de culoarea ambrei.

– Cum merg lucrurile, *a charaid?* l-a întâmpinat Duncan amabil, făcând semn către unul dintre scaunele împletite din nuiele de răchită. Bei şi tu puţin?

– Sigur. Şi mulţumesc.

S-a lăsat recunoscător pe scaun, care a scârţâit agreabil. A acceptat paharul pe care i l-a întins Duncan şi l-a dat pe gât, spunând scurt: *Slainte.* Whisky-ul i-a dat arsuri în stricturile din gâtlej, făcându-l să tuşească, dar părând să deschidă brusc alte căi, astfel că vaga senzaţie de înec a început să dispară. Recunoscător, a sorbit din pahar.

– Eşti gata de plecare, nu?

Duncan a arătat spre pajişte, unde fumul focurilor de tabără plutea jos, ca o ceaţă aurie.

– Dacă şi ei sunt gata. Sărmanii! a adăugat Roger cu o oarecare milă.

Duncan a ridicat o sprânceană stufoasă.

– Parcă-s peşti scoşi din apă, a spus Roger, ridicând paharul pentru a fi umplut din nou. Femeile sunt îngrozite, bărbaţii la fel, dar ei o ascund mai bine. Ai zice că îi fac sclavi pe o plantaţie de trestie-de-zahăr.

Duncan l-a aprobat cu o mişcare din cap.

– Ori îi vinzi Romei ca să cureţe încălţările papei, a comentat el ironic. Mă-ndoiesc că a simţit vreunul un catolic înainte de îmbarcare. Şi, după cum

strâmbă din nas, acum cred că nu-i mai deranjează prea mult mirosul. Ce ştii, beau şi ei câte o picătură din când în când?

– Doar ca doctorie şi dacă sunt în primejdie de moarte, aşa cred.

Roger a luat o înghiţitură lent, de parcă ar fi sorbit ambrozie, şi a închis ochii, simţind băutura caldă scurgându-i-se pe gâtlej şi ghemuindu-i-se în piept ca o pisică torcând.

– L-ai cunoscut pe Hiram, nu? Hiram Crombie, căpetenia grupului.

– Piticania aia cu un băţ în fund? Da, l-am cunoscut, a zâmbit Duncan, iar mustaţa pe oală i s-a ridicat în cele din urmă. O să ia cina cu noi. Mai bine iei un păhărel.

– Aşa o să fac, mulţumesc, a răspuns Roger, întinzând paharul. Dar niciunul dintre ei nu pare înclinat spre plăceri, din câte am văzut eu. Ai zice că încă sunt prezbiterieni. Până în măduva oaselor. Aleşii Domnului, nu?

Auzindu-l, Duncan a râs nestăpânit.

– Ei bine, nu mai e ca pe vremea bunicului, a spus el, oprindu-se din râs şi întinzând mâna după carafă. Slavă Cerului!

A dat ochii peste cap şi a făcut o grimasă.

– Înseamnă că bunicul tău a fost prezbiterian înfocat?

– A, desigur.

Clătinând din cap, Duncan a turnat generos, atât pentru Roger, cât şi pentru el.

– Un credincios feroce şi bătrân. Dar, atenţie, nu pentru că n-ar fi avut motive. Sora lui a fost legată de un par ca să moară înecată, înţelegi?

– A fost… O, Iisuse!

Şi-a muşcat limba drept pedeapsă, dar era prea interesat ca să acorde mare atenţie exprimării.

– Adică… a fost executată prin înecare? a continuat.

Rămânând cu ochii la pahar, Duncan a confirmat cu o mişcare din cap, apoi a luat o înghiţitură şi a ţinut-o în gură un moment înainte de a o lăsa să se scurgă pe gât.

– Margaret, a povestit el, aşa o chema. La vremea aceea avea optsprezece ani. Tatăl şi fratele ei – bunicul meu, înţelegi? – fugiseră după bătălia de la Dunbar şi se ascunseseră în munţi. Soldaţii au venit să-i prindă, dar ea nu a vrut să le spună unde erau şi avea la ea o Biblie. Au încercat să o facă să se dezică de religia ei, dar nu a vrut – femeile din acea parte a familiei erau tari, mai repede convingeai o stâncă, a spus el, clătinând din cap. Nu ai cum să le clinteşti. Dar le-au dus pe ţărm, pe ea şi pe o bătrână prezbiteriană din sat, le-au despuiat şi le-au legat de pari la linia mareei. Au aşteptat acolo, toţi, să vină fluxul.

A mai luat o înghiţitură, fără să mai guste băutura.

– Bătrâna a fost acoperită de apă prima. O legaseră mai aproape de apă. Pesemne că socotiseră că Margaret va ceda, dacă o vedea pe bătrână murind.

Dând din cap, şi-a dres glasul.

– Dar ea, nu, nici vorbă, a povestit mai departe. Mareea a crescut şi valurile au trecut peste ea, a tuşit, părul despletit i-a rămas peste faţă, lipit

de ea ca algele, când s-a retras apa. Mama mea a văzut tot, a explicat, ridicând paharul. Avea doar şapte ani, dar nu a uitat. A spus că după primul val era timp de trei respiraţii, iar valul a venit din nou peste Margaret. Apoi s-a retras… încă trei răsuflări… şi încă o dată. Nu a văzut decât părul ei purtat de apa învârtejită, plutind.

A ridicat paharul încă doi centimetri, iar Roger, fără să vrea, l-a înălţat pe al lui într-un toast.

– Iisuse! a exclamat, dar acum nu era o blasfemie.

Băutura i-a ars gâtlejul cât a coborât spre stomac şi a inspirat adânc, mulţumindu-i Domnului că poate respira. Trei răsuflări. Era malţul unic de Islay şi gustul de iod al mării şi al varecului era puternic şi afumat în plămânii lui.

– Domnul s-o odihnească în pace! a spus el cu glas răguşit.

Duncan a întins din nou mâna spre carafă.

– Presupun că şi-a câştigat dreptul ăsta, a comentat el. Deşi ei – a arătat cu bărbia spre pajişte –, ei ar spune că n-a fost vorba de o faptă a lor. Dumnezeu a ales-o pentru mântuire şi a preferat ca englezii să fie blestemaţi. Despre asta nu prea mai avem ce zice.

Lumina scădea, iar focurile de tabără luminau în semiîntunericul pajiştii de dincolo de grajduri. Fumul lor ajungea în nările lui Roger, mirosul fiind cald şi amintind de casă, însă întărindu-i senzaţia de arsură din gâtlej.

– Eu, unul, nu prea am găsit motive să mor, a spus Duncan gânditor, apoi a arborat unul dintre puţinele lui zâmbete scurte. Dar bunicul susţinea că asta însemna doar că sunt ales să fiu blestemat. *„Cu voia Domnului, spre Veşnica Lui Slav*ă, unii oameni şi îngeri sunt *meniţi* vieţii veşnice, iar alţii sunt sortiţi morţii *veşnice.“* Aşa spunea el când vorbea cineva despre Margaret.

Roger a dat din cap aprobator, pentru că recunoscuse afirmaţia din Confesiunea de la Westminster16. Când fusese asta? În 1646? Sau în 1647? Cu o generaţie sau două înainte de naşterea bunicului lui Duncan.

– Cred că lui îi venea mai uşor să creadă că moartea ei fusese voia Domnului şi nu avea nicio legătură cu el, a vorbit Roger, nu fără compasiune în glas. Aşadar nu crezi în asta, nu? În predestinare, adică.

A pus întrebarea din pură curiozitate. Prezbiterienii din vremea lui încă adoptau predestinarea drept doctrină, însă, ceva mai flexibili ca atitudine, o lăsau mai moale cu damnarea predestinată şi nu puneau accentul pe ideea că orice amănunt din viaţa omului era predestinat. În ceea ce îl priveşte? Doar Dumnezeu ştia.

Duncan a ridicat din umeri, cel drept înălţându-se mai sus şi făcându-l să arate răsucit o clipă.

– Doar Dumnezeu ştie, a spus el şi a râs.

A clătinat din cap şi a golit paharul.

– Nu, cred că nu e adevărat. Dar n-aş vorbi despre asta în faţa lui Hiram Crombie şi nici în faţa lui Christie.

Apoi a ridicat bărbia spre pajişte, unde a văzut două siluete întunecate mergând spre casă, una lângă alta. Silueta înaltă şi cocârjată a lui Arch Bug

era uşor de recunoscut, ca şi aceea mai scundă şi masivă a lui Tom Christie. I se părea mai războinică, chiar ca siluetă, făcând gesturi scurte şi abrupte în timp ce mergea, discutând în contradictoriu cu Arch.

– La Ardsmuir izbucneau bătăi urâte din cauza asta, a povestit Duncan, urmărind cele două siluete. Catolicii se înfuriau când li se zicea că erau osândiţi. Iar lui Christie şi celor câţiva susţinători ai lui le făcea mare plăcere să le zică asta.

Umerii i s-au cutremurat puţin de râs, iar Roger s-a întrebat cât whisky mai băuse Duncan înainte de a apărea pe terasă. Nu-l văzuse niciodată atât de jovial.

– În cele din urmă, *Mad Dubh* a pus capăt când ne-a făcut pe toţi să devenim masoni, a adăugat el, aplecându-se pentru a mai umple paharele. Dar înainte de asta a fost cât pe ce să fie ucişi câţiva oameni.

A ridicat carafa întrebător în direcţia lui Roger. Cum anticipa cina la care aveau să fie prezenţi Tom Christie şi Hiram Crombie, el a acceptat. Încă zâmbind, Duncan s-a aplecat să pună în pahare, ultimele raze de soare căzându-i pe faţa lui tăbăcită de vreme. Roger a observat o linie albicioasă pe buza lui superioară, vizibilă pe jumătate pe sub firele de păr, şi şi-a dat seama brusc de ce purta o mustaţă lungă, o podoabă neobişnuită într-o perioadă în care bărbaţii se bărbiereau pe toată faţa.

Probabil că n-ar fi întrebat, dacă n-ar fi băut whisky şi dacă n-ar fi existat sentimentul ciudat de alianţă între ei – doi protestanţi, legaţi în chip uluitor de catolici şi uimiţi de straniile toane ale sorţii care îi purtaseră până atunci; doi bărbaţi feriţi de nenorocirile vieţii, acum surprinşi să se vadă capi de familie, având pe mână vieţile unor străini.

– Duncan, buza ta? Cine a făcut asta?

– A, asta?

Surprins, Duncan şi-a atins buza de sus.

– Nu, m-am născut cu buză de iepure, aşa mi-au spus ai mei. Eu, unul, nu mai ţin minte. Mi-a trecut când aveam ceva mai mult de o săptămână.

A fost rândul lui Roger să se arate surprins.

– Cine te-a vindecat?

De data aceasta, Duncan a ridicat dintr-un umăr.

– Un vindecător rătăcitor, aşa mi-a zis mama. Ea se împăcase cu gândul c-o să mă piardă, pentru că nu puteam suge, bineînţeles. Ea şi mătuşile mele făceau cu rândul ca să-mi picure lapte în gură de pe o cârpă, dar ea a zis că slăbisem de ajunsesem un schelet, dar apoi a venit vindecătorul în sat la noi.

Fără să-şi dea seama de gest, şi-a trecut palma peste buză, netezind firele cărunte ale mustăţii.

– Tata i-a dat şase heringi şi un vas cu tutun de prizat, iar el m-a cusut şi i-a dat mamei o unsoare pe care să mi-o pună pe rană. Ei, şi uite-aşa… a ridicat el din umeri şi a zâmbit strâmb. Probabil că mi-era sortit să trăiesc. Bunicul a spus că Domnul mă alesese, dar numai el ştie de ce.

Roger a simţit o oarecare nelinişte, însă diminuată de whisky. Un vindecător highlander care putea lecui o buză de iepure? A mai luat o

înghiţitură şi s-a străduit să nu se uite fix la Duncan, examinându-l discret. Era posibil, cicatricea abia i se vedea – dacă ştiai să priveşti – sub mustaţă, dar nu se extindea până la nară. Probabil fusese un caz simplu, nu unul dintre acelea oribile despre care citise – când nu reuşise să-şi desprindă ochii îngroziţi de pe pagină – în registrul mare şi negru al lui Claire, în care doctorul Rawlings descrisese cazul unui copil care avusese nu doar buza despicată, ci căruia îi lipsea şi cerul gurii, şi o porţiune din mijlocul feţei. Nu existase un desen, slavă Domnului, dar imaginea din descrierea sumară a lui Rawlings fusese suficient de înfiorătoare. A închis ochii şi a respirat adânc, inhalând aroma băuturii prin pori. Era posibil? Probabil. Oamenii practicau şi acum chirurgia, cu mult sânge scurs, brutal şi dureros. Îl văzuse pe Murray MacLeod, farmacist în Campbelton, cosând cu pricepere obrazul unui om călcat de oi. Ar fi mult mai greu de cusut gura unui copil?

Se gândea la buza lui Jemmy, delicată ca o floare, străpunsă de un ac şi de aţă de culoare închisă, şi s-a cutremurat.

– *A charaid,* ţi-e frig? Să mergem în casă?

Duncan şi-a strâns picioarele sub el, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ridice, dar Roger i-a făcut semn să rămână pe loc.

– A, nu. Mi s-a făcut pielea de găină din cauza poveştii tale.

A zâmbit şi a acceptat încă o picătură pentru a îndepărta răcoarea serii. Şi totuşi, simţea că perii de pe braţe i s-au răsculat puţin. *Mai poate exista cineva* – încă unul *ca noi?*

Existaseră asemenea oameni, ştia. Străbunica de multe ori a lui, Geillis, de exemplu. Altul fusese bărbatul al cărui craniu îl descoperise Claire, care avusese plombe din argint. Însă Duncan întâlnise unul într-un sat izolat din Highland, cu jumătate de secol înainte?

Iisuse! a gândit el speriat. *Cât de des se întâmplă? Şi ce păţesc acei oameni?*

Înainte să golească carafa, Roger a auzit paşi în spate şi foşnet de mătase.

– Doamnă Cameron!

S-a ridicat imediat în picioare, iar lumea s-a clătinat puţin, după care a luat mâna gazdei lui şi s-a aplecat. Mâna ei lungă i-a atins faţa, ca de obicei, iar degetele ei sensibile i-au confirmat identitatea.

– A, bine-ai venit, Jo! Ai avut o plimbare plăcută cu flăcăiaşul, da?

Duncan a încercat să se ridice, încetinit de whisky şi de lipsa unui braţ, dar Ulysses, majordomul Jocastei, a apărut tăcut din lumina slabă a apusului din spatele ei şi a tras scaunul din răchită exact unde trebuia. Ea s-a lăsat pe el fără să întindă mâna să verifice dacă e acolo, a observat Roger; ştia pur şi simplu că acolo se va afla.

Roger l-a măsurat cu interes pe majordom, întrebându-se pe cine mituise Jocasta pentru a-l recăpăta. Acuzat – şi probabil chiar vinovat – de moartea unui ofiţer naval britanic pe proprietatea Jocastei, Ulysses fusese silit să fugă din colonie. Dar locotenentul Wolff nu era o mare pierdere pentru marina britanică, însă Ulysses îi era indispensabil Jocastei. Nu orice problemă se putea rezolva cu bani, dar era dispus să parieze că Jocasta

Cameron nu se confruntase cu vreo situaţie pe care să nu o poată rezolva cu bani, legături politice sau şiretenie.

– A, da, i-a răspuns ea soţului, zâmbind şi întinzându-i o mână. A fost foarte plăcut să îl arăt lumii. Am luat un prânz minunat cu bătrâna doamnă Forbes şi fiica ei, iar copilaşul i-a fermecat pe toţi. Doamna Forbes le-a invitat şi pe fetele din familia Montgomery, şi pe domnişoara Ogilvie şi am mâncat cotlet de miel cu sos de zmeură, mere coapte şi… A tu erai, domnule Christie? Vino lângă noi!

A ridicat puţin glasul, iar faţa i s-a îndreptat cu speranţă peste umărul lui Roger, spre semiîntuneric.

– Doamnă Cameron, sluga dumneavoastră!

Christie a urcat pe terasă făcând o plecăciune curtenitoare, la fel de atentă la detalii cum ar fi fost dacă beneficiara nu ar fi fost oarbă. Arch Bug l-a urmat, aplecându-se peste mâna Jocastei şi scoţând un sunet din gâtlej în semn de salut. Imediat după aceea au apărut ca prin minune şi alte scaune, dar şi whisky, un platou cu gustări şi lumânări aprinse şi, brusc, totul a semănat cu o petrecere, care reflecta la un nivel mai înalt senzaţia de festivitate oarecum agitată care se desfăşura pe pajiştea de jos. De departe se auzea muzică; un fluier straniu. Cineva cânta o gigă.

Roger a lăsat totul să se reverse asupra lui, bucurându-se de trecătoarea senzaţie de destindere şi lipsă de responsabilitate. Doar în seara aceea, pentru că nu era nevoie să-şi facă griji. Toţi oamenii erau împreună, în siguranţă, hrăniţi şi pregătiţi pentru călătoria care începea a doua zi. Nici nu era nevoie să se deranjeze pentru a continua discuţia cu Duncan. Tom Christie şi Jocasta discutau cu entuziasm despre scena literară din Edinburgh şi despre o carte de care el nu auzise, în timp ce Duncan, care arăta atât de moale, că părea să cadă de pe scaun dintr-o clipă în alta, intervenind când şi când, iar bătrânul Arch… Dar unde era el? A, acolo. Se întorsese spre pajişte, pentru că îşi amintise ceva ce trebuia spus cuiva.

L-a binecuvântat pe Jamie Fraser că se gândise să îl trimită în acea misiune, cu Arch şi Tom. Cei doi îl scutiseră de multe gafe, rezolvaseră mii de amănunte şi le alungaseră temerile noilor arendaşi privind saltul pe care îl făceau în necunoscut. A inspirat adânc, mulţumit de aerul în care, din depărtare, pluteau mirosuri de focuri de tabără, şi de cel de cină, care se pregătea chiar atunci, şi, cu o oarecare întârziere, şi-a amintit un mic amănunt, care era doar răspunderea lui. Scuzându-se, s-a dus în casă şi l-a găsit pe Jem în bucătăria principală, aşezat comod pe o banchetă dintr-un colţ şi mâncând budincă peste care se turnaseră unt topit şi sirop de arţar.

– Asta nu înseamnă masa de seară, nu? l-a întrebat Roger, aşezându-se alături de el.

– Îhî. Tati, vrei şi tu?

Jem i-a întins lingura din care cădeau stropi, iar el s-a aplecat în grabă să prindă în gură ce i se oferise înainte de a se scurge pe jos. Era delicios, dulce şi cremos pe limbă.

– Să nu le spunem lui mami şi bunicii despre asta, bine? a propus, înghiţind încântat. Au prejudecăţi despre carne şi legume?

Jem a încuviinţat din cap şi i-a oferit încă o lingură de budincă. Au terminat castronul împreună în tăcere, după care Jem i s-a căţărat în poală şi, lăsându-şi faţa lipicioasă de pieptul lui, a adormit buştean. Servitoarele se foiau în jurul lor, zâmbind amabili. S-a gândit în treacăt să se ridice. Cina urma să fie servită în câteva momente – i s-a părut că vede platourile cu friptură de raţă şi de oaie întinse elegant pe masă, boluri pline cu orez pufos, aburind, îmbibate în sos şi un castron uriaş cu salată bine stropită cu oţet.

Copleşit de whisky, de budincă şi de mulţumire, a mai zăbovit însă, amânând momentul în care să se despartă de Jem şi să pună capăt tihnei plăcute de a-şi ţine în braţe fiul adormit.

– Domnule Roger? Îl iau eu, bine? a auzit el o voce firavă.

A ridicat ochii din părul lui Jem, în care erau prinse bucăţele de budincă, şi a văzut-o pe Phaedre, slujitoarea personală a Jocastei, aplecată spre el, cu mâinile întinse ca să ridice băieţelul.

– Îl spăl eu şi îl culc, domnule, s-a oferit ea, cu chipul ei la fel de plăcut ca vocea când s-a uitat la Jem.

– A. Da, desigur. Mulţumesc.

Roger s-a ridicat cu copilul în braţe, care era destul de greu.

– Lasă. Îl duc eu până la pat.

A urmat-o pe sclavă pe scara îngustă spre bucătărie, admirându-i – într-un mod abstract şi estetic – mişcările ei graţioase. Câţi ani o avea? s-a întrebat el. Douăzeci, douăzeci şi doi de ani? Îi va îngădui Jocasta să se mărite? Cu siguranţă avea admiratori. Însă ştia cât de preţioasă era pentru Jocasta, pentru că rar lipsea din prezenţa ei, lucru nu uşor de împăcat cu un cămin şi cu o familie a ei. Ajunsă în capul scării, Phaedre s-a opri şi s-a întors ca să-l preia pe Jem din braţele lui. El a cedat cu reţinere povara inertă, dar şi cu o senzaţie de uşurare. Jos era cumplit de cald, iar cămaşa îi era umedă de sudoare în locul în care Jem stătuse lipit de el.

– Domnu’ Roger?

Când să-şi ia rămas-bun, glasul ei l-a făcut să se oprească. Ea se uita peste umărul copilului, iar pe sub basma ochii ei aveau o expresie şovăitoare.

– Da?

A auzit paşi duduin în susul scării şi s-a tras deoparte, evitându-l la mustaţă pe Oscar, care mergea la etaj cu un platou sub braţ, îndreptându-se spre bucătăria de vară, unde se frigea peşte. În trecere, Oscar i-a zâmbit lui şi a trimis o bezea spre Phaedre, care a strâns din buze, văzându-i gestul.

Ea a făcut un mic semn din cap, iar el a urmat-o pe hol, departe de agitaţia din bucătărie. Phaedre s-a oprit aproape de uşa dinspre grajduri şi s-a uitat în jur pentru a se asigura că nu îi auzea nimeni.

– Domnule, poate că n-ar trebui să vorbesc, pentru că s-ar putea să nu însemne nimic. Dar m-am gândit totuşi să vă spun.

El a dat din cap, împingându-şi părul umed care îi căzuse pe o tâmplă. Uşa era deschisă şi, slavă Cerului, venea o adiere răcoroasă.

– Am fost în oraş azi-dimineaţă, la depozitul domnului Benjamin, îl

ştiţi, da? Lângă râu.

El a confirmat şi şi-a umezit buzele.

– Jem s-a plictisit şi a început să scotocească ici şi colo, cât stăpâna a stat de vorbă cu domnul Benjamin. Eu m-am ţinut după el, ca să nu facă vreo boacănă, de aceea eram acolo când a intrat un bărbat.

– Da? Cine?

– Nu ştiu, domnule. Unul spătos, înalt cam cât dumneavoastră. Blond şi nu purta perucă. Era, totuşi, un gentleman.

Roger a înţeles că ea se referea la faptul că era bine îmbrăcat.

– Şi?

– S-a uitat în jur, l-a văzut pe domnul Benjamin vorbind cu doamna Jo şi s-a tras deoparte, ca şi cum nu ar fi vrut să fie observat. Dar apoi l-a zărit pe domnu' Jem şi în ochi i s-a ivit un licăr de interes.

Amintindu-şi, l-a strâns pe băiat mai aproape de piept.

– Ca să vă spun adevărul, nu mi-a plăcut privirea aceea, domnule. A luat-o spre Jem, dar eu am fost mai iute şi l-am ridicat în braţe, aşa cum îl ţin acum. Omul a părut surprins, ca şi cum i s-ar fi părut ceva ciudat. I-a zâmbit băiatului şi l-a întrebat cine e tatăl lui.

Bătându-l uşor pe spate pe Jem, Phaedre a zâmbit.

– Oamenii din oraş îl întreabă mereu asta, domnule, şi el răspunde pe dată, că tatăl lui e Roger MacKenzie, ca de obicei. Omul ăsta a râs şi i-a ciufulit părul – mulţi fac la fel, pentru că are părul tare frumos. După aceea a spus: „Aşadar el este micuţul meu domn, da?"

Phaedre avea un dar înnăscut de a imita. Reţinuse perfect intonaţia irlandeză şi Roger a simţit un şuvoi de transpiraţie rece.

– Şi ce s-a întâmplat după aceea? a întrebat. Ce a făcut?

Fără să-şi dea seama, s-a uitat peste umărul ei spre uşa deschisă, cercetând noaptea, în căutarea pericolelor.

Phaedre a ridicat din umeri şi a tremurat vag.

– N-a făcut *nimic*, domnule, dar s-a uitat de aproape la copil, apoi la mine şi mi-a zâmbit drept în faţă. Şi nu mi-a plăcut niciun pic zâmbetul acela, a clătinat ea din cap. Şi după aceea l-am auzit pe domnul Benjamin în spatele meu întrebându-l dacă vrea ceva de la el. Iar individul a făcut stânga împrejur şi a ieşit pe uşă, chiar *aşa*.

L-a strâns mai bine cu un braţ pe Jem şi a pocnit din degetele celeilalte mâini.

– Am înţeles.

Budinca i se făcuse ca un bolovan în stomac lui Roger.

– I-ai zis ceva stăpânei?

Cu un aer solemn, Phaedre a clătinat din cap.

– Nu, domnule. Cum am spus, n-a făcut nimic rău, dar m-a înfiorat, domnule, şi am rămas pe gânduri în drum spre casă, iar în cele din urmă am hotărât că e mai bine să vă povestesc, dacă am prilejul.

– Bine ai făcut, a răspuns Roger. Mulţumesc, Phaedre.

Şi-a înfrânt dorinţa de a i-l lua pe Jem din braţe să-l strângă la piept.

– Când îl culci, vrei să rămâi cu el? Doar până vin eu sus. O să-i spun

stăpânei că eu te-am rugat să stai acolo.

Ea l-a privit direct în ochi, înţelegând situaţia, şi a încuviinţat din cap.

– Am înţeles, domnule. Îl păzesc eu.

A făcut un fel de reverenţă şi a urcat scara spre camera în care stăteau Roger şi Jem, îngânând încet ceva ritmic către băiat. Încercând să îşi stăpânească imboldul copleşitor de a lua un cal din grajd să plece călare spre Cross Creek, să cerceteze prin oraş, să meargă din casă în casă prin întuneric, până îl va găsi pe Stephen Bonnet, Roger a respirat rar.

– Bine, a spus el cu voce tare. Şi după aceea?

Şi-a strâns mâinile pumni, ştiind prea bine ce ar face, chiar dacă în sinea lui ştia că n-are niciun rost. Şi-a stăpânit furia şi neputinţa, în timp ce ultimele picături de whisky băute îi încingeau sângele, făcându-l să îi bată în tâmple. A ieşit brusc în noapte, pentru că acum era întuneric deplin. Din acea parte a casei pajiştea era invizibilă, dar simţea mirosul de fum de la focuri şi auzea vag muzică. Ştiuse că într-o bună zi Bonnet va apărea din nou. Alături de peluză, silueta albicioasă a mausoleului lui Hector Cameron era o pată palidă în noapte. Şi în el, ascuns în siguranţă în sicriul care o aştepta pe Jocasta, se afla comoară alcătuită din aurul iacobit, secretul îndelung păstrat la River Run.

Bonnet ştia că aurul acela există şi bănuia că se află pe plantaţie. Îl căutase, dar dăduse greş. Bonnet nu se dovedea prevăzător, dar sigur era *insistent.*

Roger simţea încordarea oaselor, dorind aprig să îl vâneze şi să îl ucidă pe omul care îi violase soţia şi îi ameninţa familia. Însă şaptezeci şi şase, ba nu, şaptezeci şi şapte de oameni depindeau de el. Ideea de răzbunare se lupta cu aceea de răspundere, drept care, cu mare părere de rău, a ales-o pe cea din urmă. A respirat lent şi adânc, simţind nodul ştreangului în gâtlej. Nu. Trebuia să plece, să ducă arendaşii în siguranţă. Gândul de a-i trimite cu Arch şi To, pentru ca el să rămână şi să îl caute pe Bonnet era ispititor. Dar el primise sarcina de a veghea asupra acelor oameni. Nu îi putea abandona de dragul unei căutări personale, lucru de durată şi probabil inutil. Şi nici nu îl putea lăsa pe Jem nesupravegheat. Dar trebuia să îi spună lui Duncan. Putea avea încredere că el va lua măsuri de protecţie la River Run, va anunţa autorităţile din Cross Creek, care vor face cercetări. Iar el va avea grijă ca Jem să plece de acolo în siguranţă mâine-dimineaţă, îl va ţine pe şa şi îl va veghea tot drumul, până vor ajunge la adăpostul munţilor.

– Cine e tatăl tău? a şoptit şi l-a străbătut un nou val de furie. La naiba, *eu* sunt, ticălosule!

Expresie scoţiană pentru condamnarea la moarte prin înecare. Victima era legată de un par înfipt în mare şi murea la sosirea fluxului.

Confesiunea de Credinţă Westminster, formulată în 1646, reprezintă credinţa Bisericii Anglicane, fiind adoptată de Biserica Scoţiană şi influenţând doctrinele prezbiteriene din întreaga lume.

PARTEA A TREIA

Există un timp pentru toate17

Ecclesiastul, 3:1.

16

LE MOT JUSTE18

August 1773

– Văd că zâmbeşti pentru tine, mi-a şoptit Jamie la ureche. Frumos, nu?

Am întors capul şi am deschis ochii, descoperind că erau la acelaşi nivel cu gura lui şi el zâmbea.

– Frumos, am zis gânditor, mângâindu-i buza de jos cu vârful unui deget. Eşti modest dinadins ori speri ca, recurgând la o clasică falsă modestie, să te ridic în slăvi?

A deschis gura larg şi o clipă mi-a strâns uşor degetul între dinţi, după care mi l-a eliberat.

– A, modestia, poţi fi convinsă, a răspuns el. Dacă aş avea speranţe să îţi inspir extaz, n-aş face-o prin vorbe, nu?

Drept ilustrare, şi-a coborât o mână în jos pe spatele meu.

– Păi, şi cuvintele *ajută*, am comentat eu.

– Serios?

– Da. Acum încercam să ierarhizez „Te iubesc“, „îmi placi“, „te venerez“, „sunt înăuntrul tău“ în expresii relativ sincere.

– Am spus eu aşa ceva? a întrebat el, părând uşor uimit.

– Da. Nu te-ai auzit?

– Nu, a recunoscut el. Dar fiecare cuvânt a reprezentat adevărul.

Şi-a strâns palma pe o fesă de-a mea, cântărind-o apreciativ.

– Fiindcă veni vorba, încă da.

– Ce anume, ultima variantă? am întrebat eu râzând şi mi-am frecat fruntea de pieptul lui, simţindu-i falca inferioară odihnindu-se de creştetul capului meu.

– A, da, a răspuns şi, cu un suspin, m-a strâns mai aproape. Carnea are nevoie de ceva la cină şi de puţină odihnă, aş zice, înainte de a mă gândi dacă vreau s-o mai facem o dată, însă spiritul vrea întotdeauna. Dumnezeule, ai cel mai gras şi cel mai dulce fund! Doar văzându-te, îmi vine chef iar. Noroc că te-ai măritat cu un ramolit, englezoaico, că, altfel, ai sta tot timpul în genunchi, cu fundul în sus.

Mirosea agreabil a praf de pe drum şi a sudoare uscată, dar emana şi aroma profundă a unui bărbat care se delectase după pofta inimii.

– E plăcut să ţi se simtă lipsa, am comentat eu satisfăcută în spaţiul dintre braţ şi corpul lui. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Răsuflarea mea l-a gâdilat, iar pielea i-a tremurat brusc, la fel ca a unui cal care alungă muştele. S-a mişcat puţin, întorcându-mă, am ajuns cu capul în golul umărului şi el a oftat la fel de mulţumit.

– Ei, în fine. Văd că totul a rămas încă în picioare.

Aşa şi era. Era spre sfârşitul după-amiezii, ferestrele stăteau deschise, iar razele soarelui ce cobora treceau printre copaci şi alcătuiau modele

mişcătoare pe pereţi şi pe cearşafuri, astfel că pluteam amândoi în alcovul umbrelor de frunze murmurând.

– Casa a rămas în picioare, orzul a fost recoltat, cea mai mare parte a fost depozitată şi n-a murit niciun animal, am explicat, aşezându-mă ceva mai comod pentru a da raportul.

Acum, după ce avuseserăm grijă de ce era cel mai important, Jamie va dori să afle cum se desfăşuraseră treburile în absenţa lui.

– Cea mai mare parte? a întrebat el, surprinzând partea mai delicată. Ce s-a întâmplat? A, a plouat, dar orzul trebuia recoltat cu o săptămână înainte.

– Nu e vorba de ploaie, ci de lăcuste.

Amintindu-mi, m-am cutremurat. Un nor de insecte urâte, cu ochi uriaşi, apăruse vâjâind, exact la sfârşitul perioadei de recoltare a orzului. Mă dusesem în grădină să adun verdeţuri şi descoperisem plantele înţesate de insecte ca nişte pene, agitându-se cu picioarele încovoiate, căpăţânile de varză erau roase până la cotor, iar zorelele atârnau în zdrenţe de pe palisade.

– Am dat fuga şi le-am adus pe doamna Bug şi pe Lizzie şi le-am alungat cu măturile, iar atunci s-au ridicat ca un nor şi au plecat spre pădure, oprindu-se pe câmpul de lângă Pârâul Verde. S-au aşezat în lanul de orz; auzeai de departe cum ronţăie. Un sunet ca acela pe care l-ar scoate un uriaş care merge pe boabe de orez.

Amintindu-mi, de scârbă pe umeri mi s-a făcut pielea de găină şi Jamie, cu o mână caldă, m-a masat absent.

– Înseamnă că au ajuns doar într-un singur lan, da?

– Da.

Am inspirat adânc, parcă simţind încă mirosul de fum.

– Am incendiat lanul şi le-am ars de vii, i-am povestit.

A tresărit de surprindere şi a coborât privirea spre mine.

– Poftim? Cine s-a gândit la asta?

– Eu, am răspuns, nu fără mândrie.

Privind în urmă cu sânge-rece, era cel mai înţelept lucru pe care îl puteam face. Erau primejduite şi alte lanuri, nu numai cele de orz, ci şi cele de porumb copt, grâu, cartofi şi fân, fără a mai vorbi de peticele de grădină de care depindeau cele mai multe familii. În realitate, fusese o hotărâre luată dintr-o furie clocotitoare, o răzbunare sângeroasă pentru distrugerea grădinii mele. Aş fi fost în stare să smulg aripile fiecărei insecte şi s-o strivesc sub tălpi – însă arderea lor fusese la fel de folositoare.

Era lanul lui Murdo Lindsay. Încet nu doar în gândire, ci şi în fapte, el nu avusese vreme să reacţioneze potrivit când anunţasem că vreau să dau foc lanului de orz şi rămăsese în pragul cabanei lui cu gura căscată, când eu, Brianna, Lizzie, Marsali şi doamna Bug am alergat în jurul lanului cu braţe de vreascuri pe care le aprindeam de la nişte torţe, azvârlindu-le cât mai departe în marea de recoltă uscată şi coaptă. Iarba uscată izbucnise în flăcări cu pocnituri, apoi cu un vuiet, iar focul se extinsese. Derutate de arşiţa şi de fumul de la peste douăsprezece focare de incendiu, lăcustele se

înălţaseră în aer ca nişte scântei, aprinzându-se când aripile le-au luat foc şi dispărând în coloana înaltă şi învârtejită de fum şi cenuşă.

– Şi, bineînţeles, s-a întâmplat *exact* când a sosit Roger cu noii arendaşi, am adăugat, reprimându-mi cheful de a râde, nepotrivit situaţiei pe care mi-am amintit-o. Sărmanii! Se lăsa întunericul, iar ei veniseră toţi, stând în pădure cu boccelele lor şi cu copiii, urmărind scena, o conflagraţie diavolească ridicând flăcări spre cer, iar noi alergam ca nebunele, în picioarele goale, cu rochiile suflecate, răcnind ca nişte maimuţe, pline de funingine.

Jamie a pus o mână la ochi, dovadă că încerca să-şi imagineze priveliştea. Pieptul i s-a cutremurat brusc, iar sub palma dusă la gură am văzut un zâmbet până la urechi.

– Vai, Doamne! Or fi crezut că Roger îi adusese în iad. Ori măcar la o întrunire de vrăjitoare.

De sub coaste mi s-a ridicat cu forţă un val de râs.

– Aşa s-a întâmplat. Vai, Jamie, să le fi văzut feţele!

Mi-am pierdut controlul şi mi-am îngropat faţa în pieptul lui. Ne-am cutremurat amândoi câteva momente, râzând aproape fără sunet.

– Am *încercat* să îi întâmpin cum se cuvenea, am spus eu, pufnind slab. Le-am dat de mâncare, le-am găsit locuri de dormit – atâţia câţi au încăput în casă, restul aşezându-se între cabana Briannei, grajd şi hambar. Am coborât foarte târziu noaptea – nu puteam adormi după atâta agitaţie – şi i-am găsit pe vreo doisprezece rugându-se în bucătărie. Stăteau în cerc în jurul vetrei, cu mâinile prinse şi capetele aplecate solemn. Când am apărut acolo, toţi şi-au ridicat capul, cu ochii parcă albi pe feţele obosite şi slăbite. Se uitau la mine într-o tăcere totală. Iar una dintre femei a eliberat mâna bărbatului de alături pentru a şi-o ascunde pe a ei sub şorţ. În alt timp şi în alt spaţiu, mi-aş fi închipuit că ducea mâna spre vreo armă şi probabil că asta şi făcea în acel moment. Eram convinsă că făcea semnul coarnelor la adăpostul şorţului ponosit. Descoperisem deja că unii vorbeau engleza. I-am întrebat în gaelica mea chinuită dacă au nevoie de ceva. M-au măsurat de parcă aş fi avut două capete, apoi un bărbat cărunt, cu buze subţiri, a clătinat din cap. După aceea au continuat să se roage, lăsându-mă să mă întorc în pat.

– Ai coborât în cămaşa de noapte?

– Păi… da. Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva treaz la ora aceea.

– Hmm.

M-a atins cu o palmă peste sâni şi mi-am dat seama exact la ce se gândea. Cămaşa mea de noapte de vară era subţire, dintr-o pânză uzată şi, da, la naiba, bănuiesc că se vedea prin ea, dacă era lumină, însă în bucătărie nu era decât lumina de la cărbunii încă încinşi din vatră.

– Presupun că nu purtai nici scufie de noapte, englezoaico, nu? a întrebat el, trecându-şi gânditor degetele prin părul meu.

Mi-l desprinsesem când mă culcasem, iar acum se răzvrătea în toate părţile, ca al Medusei.

– Sigur că nu. Dar părul era legat în codiţe, am protestat eu. Arătam

destul de respectabil.

– A, destul, m-a aprobat el zâmbind şi înfigându-şi degetele în masa părul meu răvăşit, după care mi-a prins capul între mâini şi m-a sărutat.

Avea buzele crăpate din cauza vântului şi soarelui, dar suficient de moi. Nu se bărbierise de când plecase şi barba îi era scurtă şi cârlionţată, arcuindu-se sub atingerea degetelor mele.

– În fine, acum sunt aşezaţi, da, cred eu. De arendaşi e vorba.

Buzele lui mi-au atins un obraz şi m-au gâdilat uşor la o ureche. Am inspirat adânc.

– …da. Arch Bug i-a dus pe toţi azi-dimineaţă. A stabilit parcelele cu familiile de pe Ridge şi deja se lucrează…

Cum şirul gândurilor îmi era deocamdată tulburat, mi-am strâns degetele într-un gest reflex peste muşchii pieptului său.

– Şi i-ai spus lui Murdo că o să rezolv problema cu el, desigur. Pentru recolta de orz.

– Da, sigur.

Atenţia îmi fusese distrasă o clipă, după care mi-am revenit şi am râs. S-a holbat la mine, iar apoi a dat din cap de parcă era ameţit şi a zis că aşa a vrut Domnul, ca să fie sigur că nu greşeşte. Nu ştiu dacă îşi dăduse seama că îi arsesem recolta. Probabil că îşi închipuise că îmi venise din senin să îi pârjolesc orzul.

A râs şi el, senzaţie extrem de tulburătoare, pentru că avea dinţii înfipţi în lobul uneia dintre urechile mele.

– Îhî, am şoptit eu, simţind gâdilătura bărbii roşcate pe gât şi carnea fermă şi fierbinte sub palmă. Cum te-ai descurcat cu indienii din triburile cherokee?

– Bine.

S-a mişcat brusc, rostogolindu-se peste mine. Era mare şi *foarte* cald, mirosea a dorinţă, puternic şi înţepător. Umbrele frunzelor i se mişcau pe faţă şi pe umeri, căzând apoi pe pat şi pe pielea albă a coapselor mele, larg desfăcute.

– Îmi placi nespus, englezoaico, mi-a murmurat în ureche. Te şi văd acolo, pe jumătate goală în cămăşuţa ta de noapte, cu părul desfăcut căzându-ţi peste sâni. Te iubesc. Vreau…

– Ce-ai zice să ne odihnim şi să mâncăm de seară?

Mâinile i se furişau pe sub mine, prinzându-mi fesele, strângându-le, iar respiraţia lui fierbinte şi moale o simţeam pe gât.

– Trebuie să…

– Bine, dar…

– Acum, englezoaico!

S-a ridicat brusc, îngenunchind pe pat în faţa mea. Pe faţă i-a apărut un zâmbet vag, însă ochii lui căpătaseră un albastru intens şi trădau hotărâre. Şi-a cuprins testiculele într-o mână, apoi şi-a plimbat încet degetul mare pe mădular.

– În genunchi, *a nighean*! a spus încet. Imediat!

„Cuvântul potrivit“ – în lb. fr. în orig (n. tr.).

17

LIMITELE PUTERII

De la James Fraser, Esq., Fraser’s Ridge

Pentru Lord John Grey de la Plantaţia Mount Josiah

14 august 1773

Milord,

Îţi scriu în legătură cu noua mea funcţie, mai precis, aceea de agent indian în numele Coroanei, numit în Departamentul de Sud, aflat sub conducerea lui John Stuart.

La început am avut rezerve privind numirea, dar părerea mi s-a schimbat în urma vizitei unui anume domn Richard Brown, un vecin destul de îndepărtat, şi a fratelui său. Cred că domnul Higgins ţi-a prezentat deja o relatare a aşa-zisului lor Comitet de Salvare şi scopul lor imediat de a-l aresta.

Ai auzit de asemenea organisme înfiinţate peste noapte în Virginia. Cred că situaţia de acolo este, probabil, mai puţin instabilă decât aici sau decât la Boston, unde domnul Higgins a semnalat prezenţa lor. Sper că nu.

O persoană cu bun-simţ, socotesc eu, trebuie să deplângă din principiu astfel de comitete. Scopul lor declarat este să asigure protecţie împotriva vagabonzilor şi bandiţilor şi să aresteze răufăcătorii în zonele în care nu există şerif sau poliţist. Cum nu există nicio lege care să reglementeze comportamentul lor decât în interes propriu, este limpede că nimic nu împiedică o miliţie neorganizată legal să devină o ameninţare mai degrabă la adresa cetăţenilor decât la aceea a pericolelor din care ea se hrăneşte.

Apelul este clar, totuşi, mai ales în situaţia în care ne aflăm aici, atât de departe de evenimente. Cel mai apropiat tribunal se află – sau se afla – la trei zile de mers călare, iar în atmosfera neliniştită care a urmat

Reglementării problemele au degenerat chiar şi din această stare de lucruri nemulţumitoare. Guvernatorul şi consiliul său sunt permanent în conflict cu Adunarea, iar tribunalul itinerant a încetat practic să existe, nu mai sunt numiţi judecători, iar în prezent nu există niciun şerif al comitatului Surry, ultimul deţinător al postului demisionând după ce a fost ameninţat că i se va incendia casa.

Şerifii din comitatele Orange şi Rowan se laudă că sunt încă în funcţii, însă corupţia lor este atât de bine cunoscută, încât nimeni nu se mai poate bizui pe ei, cu excepţia celor care au interese la ei.

Tot auzim de case incendiate, de atacuri violente şi de alte fapte comise după acest Război al Reglementării. Guvernatorul Tryon i-a graţiat oficial pe câţiva dintre cei implicaţi în conflict, dar nu a făcut nimic pentru a împiedica pedepsirea lor pe plan local. Succesorul său este şi mai puţin capabil să se ocupe de asemenea lucruri, care oricum se petrec în ţinuturile aflate departe de palatul lui din New Bern şi, astfel, sunt mai uşor de ignorat. (Ca să îi fac dreptate, omul are, fără îndoială, necazuri mai mari de care să se ocupe.)

Cu toate acestea, deşi coloniştii s-au obişnuit să se apere singuri de ameninţările normale din sălbăticie, nişte atacuri întâmplătoare ca acestea – şi posibilitatea răzvrătirii indienilor, aflaţi atât de aproape de Linia Tratatului – sunt de ajuns pentru a-i stârni pe oameni şi pentru a-i face să salute cu uşurare crearea oricărui organism dispus să îndeplinească rolul de protector public. Aşa au apărut justiţiarii comitetelor, care se bucură de apreciere, cel puţin deocamdată.

Îţi dau atâtea detalii pentru a explica gândurile mele privind această numire a mea. Prietenul meu, maiorul MacDonald (fost ofiţer în Regimentul 32 Cavalerie) îmi spusese că, dacă refuz să devin agent indian, îl va aborda pe domnul Richard Brown, acesta urmând să facă afaceri avantajoase cu indienii cherokee, ajungând astfel într-o poziţie care să îi permită să îi cunoască şi să le câştige încrederea, ceea ce ar însemna acceptarea lui de către indieni.

Felul în care i-am întâlnit pe acest domn Brown şi pe fratele lui mă face să cred că perspectiva este alarmantă. Prin creşterea influenţei pe care i-ar aduce-o numirea ca agent indian, poziţia lui Brown în această regiune necolonizată ar putea deveni atât de dominantă, încât nimeni nu i s-ar putea opune, în cazul vreunei încercări de a se stabili aici, ceea ce, după părerea

mea, este primejdios.

Dovedind multă înţelepciune, ginerele meu spune că sentimentele morale ale omului scad pe măsură ce puterea lui creşte, iar eu cred că, în primul rând, fraţii Brown au prea puţin simţ moral. S-ar putea să dau dovadă de o mândrie excesivă în ceea ce mă priveşte, dacă aş susţine că eu sunt mai moral. Însă eu am văzut efectele distructive ale puterii asupra sufletului omului şi am simţit pe pielea mea povara aceasta, lucru pe care sper că îl înţelegi, deoarece ai îndurat şi tu o asemenea greutate. Totuşi, dacă se poate alege între mine şi Richard Brown, cred că trebuie să recurg la vechea zicală scoţiană care spune că diavolul pe care îl cunoşti este mai bun decât cel pe care nu îl cunoşti.

Pe de altă parte, mă nelinişteşte gândul că lipsesc multă vreme de acasă, din pricina noilor mele îndatoriri. Dar tot nu pot îngădui, cu conştiinţa împăcată, ca oamenii aflaţi sub protecţia mea să fie supuşi toanelor şi posibilelor vătămări din partea Comitetului lui Brown.

Desigur, aş putea să înfiinţez propriul meu comitet – cred că vei susţine o asemenea încercare –, însă n-o voi face. Dincolo de neplăcerile şi cheltuielile pe care le presupune o asemenea hotărâre, acest lucru ar fi totuna cu a le declara război deschis fraţilor Brown şi socot că ar fi o imprudenţă din partea mea, îndeosebi că mă aflu deseori departe de casă, lăsându-mi familia fără apărare. Însă această nouă numire a mea îmi va spori influenţa şi, sunt încredinţat, va limita întru câtva ambiţiile fraţilor Brown.

Aşadar, luând această hotărâre, am anunţat imediat că accept numirea şi am făcut prima vizită la câteva triburi cherokee, în calitate de agent indian, în luna trecută. Am fost primit cordial şi sper că relaţiile mele cu satele acelea vor rămâne la fel.

Voi vizita din nou triburile cherokee la toamnă. În cazul în care ai chestiuni de afaceri pe care le pot sprijini prin funcţia mea, trimite-mi veste despre ele şi te asigur că voi depune toate eforturile în numele tău.

Revin la chestiuni mai casnice. Mica noastră populaţie aproape că s-a dublat ca urmare a unui aflux de colonişti abia sosiţi din Scoţia. Deşi foarte benefică, sosirea lor a provocat destulă agitaţie, deoarece nou-sosiţii sunt pescari de pe coastă. Pentru ei, sălbăticia montană este plină de ameninţări

şi mistere întruchipate de porci şi de lamele plugurilor.

(În ceea ce priveşte porcii, nu sunt sigur, dar le împărtăşesc părerile. Recent, scroafa mea albă s-a instalat sub fundaţia casei, iar acolo se destrăbălează în asemenea chip, încât cina ne este tulburată zilnic de zgomote diavoleşti, care seamănă cu sunetele scoase de suflete torturate. Acestea din urmă par sfâşiate membru cu membru şi devorate de demoni aflaţi sub tălpile noastre.)

Pentru că am adus vorba despre lucruri diavoleşti, trebuie să observ că nou-sosiţii sunt prezbiterieni înfocaţi, pentru care un papistaş ca mine este cineva cu coarne şi coadă. Cred că ţi-l aminteşti pe Thomas Christie de la Ardsmuir. În comparaţie cu aceşti domni rigizi, domnul Christie pare esenţa generozităţii şi a compasiunii.

Nu mă gândisem să mulţumesc Providenţei că ginerele meu este prezbiterian prin înclinaţie, dar acum am înţeles cât de adevărat e că Atotputernicul are planuri care depăşesc înţelegerea bieţilor muritori ce suntem. Deşi, după părerea lor, chiar şi Roger MacKenzie este un libertin depravat, noii arendaşi reuşesc măcar să stea de vorbă cu el fără să simtă nevoia de a face mici semne şi gesturi menite să îl alunge pe Cel Rău, lucruri care însoţesc permanent discuţiile pe care le poartă cu mine.

Cât despre purtarea lor respectuoasă cu soţia mea, ai crede că ea este Vrăjitoarea din Endor, dacă nu chiar Târfa Babilonului. Asta, pentru că ei consideră lucrurile din camera ei medicală „farmece“ şi s-au arătat îngroziţi când au văzut intrând acolo câţiva indieni cherokee, îmbrăcaţi colorat pentru acea vizită, veniţi să ofere lucruri misterioase precum colţi de şarpe şi vezici biliare de urs.

Soţia mă roagă să îţi comunic încântarea ei pentru complimentele ce i le-ai adresat pentru mai buna stare de sănătate a domnului Higgins şi îţi mulţumeşte pentru oferta de a-i procura substanţe medicinale de la prietenul tău din Philadelphia. Mă roagă să îţi trimit o listă cu astfel de substanţe. Aruncând o privire, cred că satisfacerea dorinţelor ei nu va alunga suspiciunile oamenilor-pescari, dar te rog să nu te sperii, deoarece socotesc că doar timpul şi obişnuinţa le vor alunga spaima.

Fiica mea m-a rugat să exprim recunoştinţa ei pentru fosforul pe care i l-ai trimis în dar. Nu sunt convins că împărtăşesc acelaşi sentiment, având în

vedere că experimentele pe care le face cu acea substanţă se dovedesc deocamdată incendiare. Din fericire, niciunul dintre nou-veniţi nu le-a observat, pentru că, atunci, nu ar mai avea nicio îndoială că Satana e prietenul meu şi al familiei mele.

Revenind la lucruri mai vesele, te felicit pentru vinul trimis, care e cu adevărat bun. Îţi trimit la schimb o carafă cu cel mai bun cidru făcut de doamna Bug şi o sticlă de whisky învechit trei ani în butoaie, pe care cred că îl vei considera mai puţin corosiv pentru gât decât cel din precedenta recoltă.

Al tău supus servitor,

J. Fraser

Post-scriptum: Mi s-a comunicat că un domn a cărui descriere corespunde cu cea a unui anume Stephen Bonnet a apărut puţin în Cross Creek luna trecută. Dacă într-adevăr a fost el, afacerile lui rămân necunoscute, şi pare să fi dispărut fără urmă; unchiul meu prin alianţă, Duncan Innes, a făcut cercetări în ţinut, dar mi-a scris că în zadar. Dacă afli ceva în această privinţă, te rog să mă înştiinţezi neîntârziat.

18

VRUUM!

Din caietul de vise

Noaptea trecută am visat apă curentă. În general, asta înseamnă că am băut prea mult înainte de culcare, dar acum lucrurile erau altfel. Apa venea de la robinetul lavoarului de acasă. O ajutam pe mama să spele vasele; ea lăsa apa fierbinte să curgă peste farfurii, apoi mi le întindea să le şterg; am simţit porţelanul încălzit prin cârpa de bucătărie şi aburul pe faţă.

Părul ei se încreţise mult de la umiditate, iar motivul de pe farfuriile primite cadou la nuntă era cu trandafiri mari, roz. Mama nu m-a lăsat să le spăl decât după ce am împlinit zece ani, de teamă că aş putea sparge vreuna, iar când am ajuns să le spăl, vai ce mândră am fost!

Parcă văd fiecare lucruşor din dulapul cu veselă din porţelan. Platoul pentru tort, pictat de străbunicul mamei (era artist, spunea ea, şi câştigase un concurs cu el, în urmă cu o sută de ani), cele douăsprezece cupe din cristal pe care i le lăsase mama tatei, împreună cu farfuria pentru măsline, din sticlă gravată şi cupa şi farfuria pictate manual cu violete şi margini poleite.

Stăteam în faţa lui, punând deoparte vesela din porţelan – dar nu ţineam porţelanurile în acel dulap, ci pe raftul de deasupra cuptorului –, şi apa se revărsa din lavoarul din bucătărie, scurgându-se pe podea, făcând băltoace la picioarele mele. Apoi nivelul apei a crescut, iar eu umblam de colo colo prin bucătărie, aruncând stropi care străluceau ca farfuria din sticlă gravată. Apa devenea tot mai mare, dar nimeni nu părea să se îngrijoreze. Eu, una, nu eram îngrijorată. Apa era caldă, de fapt, fierbinte, şi vedeam aburi înălţându-se din ea.

Ăsta a fost visul, dar, când m-am trezit azi-dimineaţa, apa din lighean era atât de rece, încât a trebuit să o încălzesc într-un vas pe foc înainte să îl spăl pe Jemmy. Cât am verificat apa de pe foc îmi tot aminteam de vis şi de cantitatea de apă fierbinte care curgea. Ce mă miră e că visele mele despre acea epocă par foarte vii şi amănunţite; mai mult decât visele despre vremea de acum. De ce văd lucruri care nu există decât în mintea mea?

Şi mă mai întreb ceva în legătură cu visele: din toate invenţiile oamenilor, câte sunt create de oameni ca mine, ca noi? Câte „invenţii“ sunt de fapt amintiri ale unor lucruri pe care cândva le ştiam? Şi câţi oameni ca noi există?

– Nu e chiar atât de greu să avem apă caldă curentă. În teorie.

– Nu? Aşa cred şi eu.

Roger auzise doar pe jumătate, pentru că era concentrat la obiectul care prindea formă sub cuţitul pe care îl mânuia.

– De fapt, ar fi o lucrare mare, oribilă. Dar ideea e simplă. Săpăm şanţuri sau construim jgheaburi, iar în situaţia noastră, probabil că jgheaburile…

– Ar fi?

Asta era partea spinoasă. Şi-a reţinut respiraţia, cioplind aşchii subţiri de lemn, câte una odată.

– N-avem metal, a spus Bree pe un ton răbdător. Dacă ar exista, ai putea face suficiente ţevi. Dar pariez că nu există destul metal în întreaga colonie Caroline de Nord pentru conductele de care am avea nevoie ca să aducem apă de la pârâu până la casa mare. Fără a mai vorbi de boiler! Iar, dacă ar exista, ne-ar costa o avere.

– Îhî.

Simţind că acela nu era răspunsul potrivit, Roger s-a grăbit să mai adauge:

– Dar există ceva metal disponibil. Alambicul lui Jamie, de exemplu.

Bree a pufnit în râs.

– Da. L-am întrebat de unde îl are şi mi-a zis că l-a câştigat la un joc de loo19 pe mize mari, de la un căpitan de vapor din Charleston. Ce crezi, aş putea călători peste şase sute de kilometri ca să mizez pe brăţara mea din argint contra o sută de metri de tablă din cupru?

Încă o aşchie… două… cea mai uşoară atingere cu vârful cuţitului… aha. Micuţul cerc a ieşit din matriţă. Se rotea!

– Ăă… sigur, a răspuns el cu întârziere, dându-şi seama că ea îi pusese o întrebare. De ce nu?

Ea a izbucnit în râs.

– N-ai auzit nicio vorbă din ce-am spus, nu?

– Ba sigur că am auzit, a protestat el. Şanţ, aşa ai zis. Şi apă. Nu-s convins că-mi amintesc.

Ea a pufnit din nou, dar mai delicat.

– Păi, oricum, tu va trebui să faci asta.

– Ce să fac?

Roger a pipăit roata mică şi a făcut-o să se învârtească.

– Să joci. Nimeni n-o să mă lase pe mine să joc ceva cu mize mari.

– Slavă Cerului! a zis el din reflex.

– Fie-ţi binecuvântată inima de prezbiterian! a spus ea îngăduitor şi clătinând din cap. Nu eşti tu omul pasionat de jocuri de noroc, Roger, nu?

– A, şi tu eşti, presupun.

A spus-o în glumă, întrebându-se în acelaşi timp de ce simţea că remarca ei venise ca un reproş.

Brianna s-a mulţumit să zâmbească şi buzele i s-au arcuit într-un fel care sugera nebănuite iniţiative poznaşe. A avut un sentiment vag de nelinişte. Ea *era* amatoare de riscuri, deşi până în momentul acela… Fără să vrea, a aruncat o privire spre punctul mare, carbonizat, din mijlocul tăbliei mesei.

– A fost un accident, a vorbit ea ca să se apere.

– A, da. Bine că ţi-au crescut sprâncenele la loc.

– Aproape am reuşit. Încă o şarjă şi…

– Aşa ai zis şi ultima oară.

Era conştient că se aventura pe un teren primejdios, dar nu se poate

abţine. Ea a respirat încet şi adânc, privindu-l printre pleoapele întredeschise, ca un soldat care apreciază distanţele înainte de a folosi o piesă mare de artilerie. Apoi a părut să se gândească mai bine la ce avea să spună; trăsăturile i s-au relaxat şi a întins o mână spre obiectul pe care el îl avea în palmă.

– Ce faci acolo?

– O jucărie pentru Jem. A lăsat-o să îl ia, simţind căldura dată de mândrie. Toate roţile se învârtesc.

– E-a mea, tati?

Până atunci Jemmy se tăvălise pe podea cu motanul Adso, care îi tolera bine pe copiii mici. Însă, auzindu-şi numele, a lăsat în pace pisica, iar ea a ţâşnit pe fereastră şi el s-a ridicat să-şi vadă noua jucărie.

– O, ia te uită!

Brianna a plimbat maşinuţa pe palmă şi a ridicat-o, lăsând roţile să se învârtească liber. Nerăbdător, Jem a întins mâinile după ea, trăgând de ele.

– Uşor, cu grijă! O să le smulgi! Stai, lasă-mă să-ţi arăt!

Ghemuindu-se, Roger a luat jucăria şi a făcut-o să se deplaseze pe pietrele vetrei.

– Vezi? Vruum! Vruum-vruum!

– Vruum! a repetat Jemmy. Lasă-mă şi pe mine, tati!

Zâmbind, el i-a cedat jucăria.

– Vruum! Vruum-vruum!

Entuziasmat, băieţelul a împins maşinuţa, apoi, scăpând-o din mână, a urmărit-o cu gura căscată cum a ajuns la capătul vetrei, a lovit marginea ei şi s-a răsturnat. Ţipând de încântare, a plecat după noua jucărie.

Roger, tot un zâmbet, s-a uitat şi a văzut-o pe Brianna cu ochii după Jem, cu o expresie destul de ciudată pe faţă. El a simţit privirea şi l-a privit.

– Vruum? a întrebat ea încet, iar Roger a simţit o tresăltare lăuntrică, de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Ce e asta, tati, ce e?

Jemmy recuperase jucăria şi a alergat spre el, ţinând-o strâns la piept.

– E o… o…

În realitate, era o imitaţie nu tocmai reuşită după un Morris Minor, dar cuvântul „maşină“ , fără a mai vorbi de „automobil“, nu avea niciun înţeles în epocă. Iar motorul cu combustie internă, cu zgomotul lui evocator şi plăcut, era la o distanţă de cel puţin un veac.

– Cred că e un vruum, scumpule, a spus Bree, cu înţelegere în glas.

Roger i-a simţit greutatea mâinii odihnindu-i-se pe cap.

– Ăă… da, adevărat, a răspuns el şi şi-a dres glasul, care i se îngroşase. E un vrumm.

– Vruum, a zis Jemmy, fericit şi a îngenuncheat ca să plimbe maşinuţa pe vatră. Vruum-vruum!

Abur. Trebuia să fie abur sau ceva acţionat de vânt; o moară de vânt ar fi suficientă pentru a pompa apă în sistem, dar, dacă vrea apă caldă, va exista şi abur – de ce să nu îl folosesc?

Stocarea este problema. Lemnul arde şi prezintă scurgeri, iar lutul nu

ar rezista presiunii. Am nevoie de metal, asta e toată problema. Mă-ntreb ce-ar face doamna Bug, dacă i-aş lua cazanul pentru fiert rufe. Păi, ştiu cum va reacţiona, iar explozia provocată de aburi nici nu s-ar compara ca tărie. Pe de altă parte, trebuie să spălăm rufele. Va trebui să visez altceva.

Joc de cărţi specific secolului al XVII-lea (n. tr.).

19

LA FÂN

Maiorul MacDonald s-a întors în ultima zi în care se strângea fânul. Tocmai mă strecuram pe lângă casă cu un coş imens plin cu pâine, când l-am văzut aproape de drumul de coborâre, legându-şi calul de un copac. Şi-a ridicat pălăria spre mine şi a făcut o plecăciune, după care a venit spre uşă, privind curios la pregătirile care se făceau.

Instalaserăm capre sub castani, cu scânduri deasupra drept mese, iar un şuvoi neîntrerupt de femei se foiau de colo colo ca nişte furnici, între casă şi curte, aducând mâncare. Soarele se pregătea să apună, iar bărbaţii aveau să vină curând pentru ospăţul de sărbătoare, murdari, obosiţi şi morţi de foame, dar entuziasmaţi după ce îşi încheiaseră truda.

L-am salutat pe maior printr-o mişcare din cap şi am acceptat cu uşurare propunerea lui de a duce pâinea la mese în locul meu.

– E vremea fânului, nu? a spus el drept răspuns la explicaţia mea, iar pe faţa lui bătucită a apărut un zâmbet nostalgic. Ţin minte pregătirea fânului de când eram flăcău. Dar asta se întâmpla în Scoţia, nu? Rar aveam o vreme atât de frumoasă pentru fân.

A ridicat ochii spre cerul vast, de un albastru perfect al zilei de august. Era cu adevărat o zi perfectă pentru strângerea fânului, fierbinte şi uscată.

– E minunat, am exclamat eu, adulmecând cu încântare.

Aroma fânului proaspăt era pretutindeni; aveam grămezi din el în fiecare şopron, fiecare avea paie pe haine, iar dâre înguste se aflau peste tot. Acum mirosul de fân uscat începuse să se amestece cu cele de carne pusă la fript peste noapte, cu aroma de pâine proaspăt scoasă din cuptor şi cu mirosul ameţitor al cidrului pregătit de doamna Bug. Marsali şi Bree îl aduceau în urcioare de la casa de primăvară, unde se răcise, împreună cu lapte bătut şi bere.

– Constat că am ales bine momentul sosirii, a remarcat maiorul, urmărind cu ochi aprobatori toate acele eforturi.

– Dacă ai venit să mănânci, da, am spus, destul de amuzată. Dacă ai venit să discuţi cu Jamie, va trebui să aştepţi până mâine.

S-a uitat la mine nedumerit, dar n-am găsit prilejul să-l întreb cu ce treburi venise, pentru că am observat altă mişcare pe drum. Văzând direcţia în care priveam, maiorul s-a întors şi s-a încruntat vag.

– A, păi, e omul însemnat pe faţă, a spus el dezaprobator şi rezervat. L-am văzut tocmai la Coppersville, dar el m-a zărit primul şi s-a ferit de mine. Vreţi să-l izgonesc, doamnă?

A lăsat jos coşul cu pâine şi tocmai îşi aşeza mai bine centura de care avea prinsă sabia, când eu l-am prins de mână.

– Nu, domnule maior, am răspuns eu tăios. Domnul Higgins ne este prieten.

Mi-a aruncat o privire fără să clipească, apoi şi-a lăsat mâna în jos.

– Desigur, cum doriţi, doamnă Fraser, a spus el cu răceală şi, ridicând coşul, s-a îndreptat spre mese.

Dând ochii peste cap de exasperare, m-am dus să îl întâmpin pe nou-venit. Era clar că Bobby Higgins putea merge alături de maior pe drumeagul spre Ridge; dar era la fel de clar că el preferase să n-o facă. Am constatat că se mai obişnuise cu catârii; călărea unul şi conducea altul, încărcat cu o diversitate promiţătoare de coşuri şi cutii.

– Complimente din partea domniei sale, doamnă, a zis el, salutându-mă milităreşte în timp ce cobora de pe şa.

Cu coada ochiului l-am văzut pe MacDonald urmărindu-ne şi am observat mica tresărire de recunoaştere când a băgat de seamă salutul tipic militar. Aşadar, acum ştia că Bobby fusese soldat şi fără îndoială că va dori foarte curând să îi cunoască trecutul. Mi-am reţinut un oftat; nu aveam cum să repar lucrurile; ele trebuiau să se rezolve de la sine – dacă era ceva de rezolvat.

– Arăţi bine, Bobby, am comentat zâmbind, imediat ce neliniştea s-a risipit. Sper că n-ai mai avut dificultăţi din cauza mersului călare.

– A, nu, doamnă! a zâmbit el încântat. Şi n-am mai căzut niciodată de când am plecat de aici!

Pentru el, să cadă însemna să leşine şi de aceea l-a felicitat pentru starea sănătăţii lui, urmărindu-l în timp ce descărca lucrurile de pe catârul de povară cu o pricepere deosebită. Chiar arăta mult mai bine; rozaliu la faţă şi cu pielea curată ca a unui copil, mai puţin însemnul respingător de pe obraz.

– Cel cu veston roşu, a spus el, părând neliniştit când a aşezat jos o cutie. Vă e cunoscut, doamnă?

– Acela e maiorul MacDonald, am spus eu, având grijă să nu mă uit în direcţia în care se afla acesta, simţindu-i privirea sfredelitoare în spinare. Da… face unele lucruri pentru guvernator, aşa cred. Nu-i din armata regulată, adică. E ofiţer cu jumătate de soldă.

Informaţia a părut să alunge puţin din îngrijorarea lui Bobby. A respirat adânc, de parcă ar fi vrut să zică ceva, apoi s-a răzgândit. A dus o mână pe sub cămaşă şi a scos o scrisoare sigilată, pe care mi-a întins-o.

– Asta este pentru dumneavoastră, a explicat el. De la domnia sa. Domnişoara Lizzie e cumva prin preajmă?

Căuta deja din ochi grupul de fete şi femei care pregăteau mesele.

– Da, ultima oară am văzut-o în bucătărie, i-am răspuns, simţind un mic fior de nelinişte furişându-se de-a lungul şirei spinării. Apare ea într-o clipă. Dar… să ştii că e promisă, Bobby. Logodnicul ei va veni la masă cu prietenii lui.

M-a privit în ochi cu o dulceaţă de neînchipuit.

– A, da, doamnă, ştiu. Doar că mă gândeam să îi mulţumesc pentru bunătatea ei când am fost ultima oară aici.

– Aha, am spus eu, nicidecum încrezătoare în acel zâmbet. Bobby era un flăcău foarte atrăgător, chiar dacă nu mai vedea cu un ochi, şi fusese soldat. Păi… cum zici.

Înainte de a apuca să mai spun ceva, am auzit mai multe voci răzbătând printre copaci. Nu era neapărat un cântec, ci mai curând o incantaţie ritmică. Nu mi-am dat seama ce era – am auzit o mulţime de „Horo!“ în gaelică şi altele asemenea –, dar toţi păreau să cânte prieteneşte.

Strângerea fânului era ceva nou pentru proaspeţii arendaşi, mai obişnuiţi să cureţe varecul decât să taie iarba cu secerile. Jamie, Arch şi Roger îi conduseseră însă, iar mie mi se ceruse să cos cel puţin şase răni minore, de aceea am presupus că operaţiunea fusese un succes – nimeni nu-şi retezase mâna sau laba piciorului, avuseseră loc câteva certuri, dar nu bătăi cu pumni, şi nu se înregistrase o cantitate mai mare decât de obicei de fân călcat în picioare sau distrus.

Toţi păreau binedispuşi când au pătruns în curtea interioară, uzi fleaşcă, scăldaţi în sudoare şi însetaţi ca nişte bureţi. Jamie se afla în mijlocul lor, râzând şi împleticindu-se când cineva l-a îmbrâncit. El m-a zărit şi pe faţa lui arsă de soare a apărut un zâmbet larg. După câţiva paşi, a ajuns la mine, m-a ridicat în aer într-o îmbrăţişare exuberantă şi i-am simţit corpul mirosind a fân, cai şi sudoare.

– Am terminat, Dumnezeule! a spus şi m-a sărutat cu un ţocăit. Iisuse, simt nevoia să beau ceva. Şi nu, asta nu-i o blasfemie, Roger, a adăugat, uitându-se în spate. E recunoştinţă pornită din inimă şi dintr-o nevoie disperată, înţelegi?

– Da. Însă întâi să rezolvăm lucrurile importante, nu?

Roger apăruse în urma lui Jamie, având vocea atât de răguşită, încât abia s-a auzit în vacarmul acela. Făcând o grimasă, Roger a înghiţit în sec.

– A, da.

Jamie a aruncat o privire spre Roger, evaluând situaţia, apoi a ridicat din umeri şi a păşit spre mijlocul curţii.

– *Eìsd ris! Eìsd ris!* a răcnit Kenny Lindsay, văzându-l.

Evan şi Murdo i s-au alăturat, bătând din palme şi strigând „Ascultaţi-l!“ atât de tare, că mulţimea a tăcut, devenind atentă.

Rostesc rugăciunea cu gura mea,

Rostesc rugăciunea din inima mea,

Rostesc rugăciunea către Tine,

O, mână vindecătoare, o Fiul Domnului mântuirii noastre.

Nu a ridicat glasul prea mult faţă de nivelul la care vorbea de obicei, dar toţi au tăcut imediat, astfel încât cuvintele i s-au auzit clar:

Tu, Dumnezeule, stăpân al îngerilor,

Răspândeşte asupra mea roba Ta;

Fereşte-mă de foametea de orice fel,

Eliberează-mă de orice formă de spectru.

Întăreşte-mă în fiecare faptă bună a mea,

Păzeşte-mă în fiecare situaţie grea,

Şi păzeşte-mă de orice duşmănie faţă de altul.

S-a auzit un zvon aprobator din mulţime. I-am văzut pe câţiva dintre oamenii-pescari înclinând capul, deşi au rămas cu ochii la Jamie.

Vino Tu, între mine şi toate lucrurile rele,

Vino tu, între mine şi toate lucrurile meschine,

Vino Tu, între mine şi toate lucrurile îngrozitoare

Venind întunecat spre mine.

O, Dumnezeu al celor slabi,

O, Dumnezeu al celor umili,

O, Dumnezeu al celor drepţi,

Ocroteşte-ne căminele:

Tu eşti acela care ne cheamă

Cu glasul slavei,

Cu glasul iertării

A iubitului Tău Fiu.

Am aruncat un ochi spre Roger, care dădea aprobator din cap, ca şi ceilalţi oameni. Evident, amândoi se puseseră de acord. Inteligentă mişcare; va fi o rugăciune cunoscută ca formă de oamenii-pescari şi nu avea nimic catolic.

Aproape fără să îşi dea seama, Jamie şi-a desfăcut braţele, iar adierea de vânt a făcut să îi fluture cămaşa umedă de sudoare când şi-a ridicat faţa spre cer, iluminată de bucurie.

O, fie să-mi găsesc odihna veşnică

În casa treimii Tale,

În raiul celor buni,

În grădina însorită a iubirii Tale!

– Amin! a răcnit Roger cât de tare a putut, după care au urmat murmure recunoscătoare de „amin“ în toată curtea.

Apoi maiorul MacDonald a ridicat cana cu cidru, a strigat *„Slàinte!“* şi a golit-o. După aceea toată lumea a purces să petreacă. M-am trezit stând pe un butoi, cu Jamie pe iarbă, la picioarele mele, cu un platou cu mâncare şi cu o cană cu cidru.

– A sosit Bobby Higgins, i-am spus când l-am zărit pe acesta în mijlocul unui mic grup de tinere admiratoare. Ai văzut-o pe Lizzie?

– Nu, a spus el, reţinându-şi un căscat. De ce?

– A vrut în mod deosebit să o vadă.

– Atunci, sunt convins c-o va găsi. Englezoaico, nu vrei puţină friptură?

A ridicat o coastă mare şi a înălţat întrebător din sprâncene.

– Am mâncat câte ceva, l-am asigurat, după care el a muşcat imediat cu hotărâre, mâncând ca şi cum ar fi fost flămând de o săptămână.

– Ai stat de vorbă cu maiorul MacDonald?

– Nu, a răspuns el cu gura plină, după care a înghiţit. Să aibă răbdare.

Uite-o pe Lizzie cu fraţii McGillivray.

Asta m-a liniştit. Cei din neamul McGillivray, mai ales *Frau* Ute, vor descuraja orice atenţie nedorită faţă de nora pe care şi-o doreau. Lizzie flecărea şi râdea cu Robin McGillivray, care-i zâmbea ca un părinte, în vreme ce fiul lui, Manfred, mânca şi bea cu o poftă de neoprit. Am văzut că *Frau* Ute e cu ochii numai pe tatăl lui Lizzie, care stătea pe veranda din apropiere, lângă o doamnă de origine germană, cu o faţă destul de neatrăgătoare.

– Cine e femeia de lângă Joseph Wemyss? am întrebat eu, împungându-l pe Jamie cu genunchiul pentru a-i atrage atenţia.

El a strâns pleoapele ca să îşi ferească ochii de lumina puternică a soarelui, apoi a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. E nemţoaică şi cred că a venit cu Ute McGillivray. O fi o peţire, ce zici?

Şi-a înclinat cana spre gură şi a băut, oftând extaziat.

– Aşa crezi?

M-am uitat cu interes la femeia necunoscută. Părea să se înţeleagă foarte bine cu Joseph şi el cu ea. Faţa lui uscăţivă era luminată în timp ce gesticula, explicându-i ceva, iar ea, cu un zâmbet pe buze, îşi ţinea capul acoperit de o eşarfă aplecat spre el.

Nu aprobam mereu metodele folosite de Ute McGillivary, de-o forţă aproape nimicitoare. Însă mă vedeam silită să admir complexitatea deosebită a planurilor ei. Lizzie şi Manfred aveau să se căsătorească în primăvara următoare şi mă întrebam cum se va descurca Joseph după aceea, căci Lizzie era viaţa lui. Putea locui cu ea după căsătorie. Ea şi Manfred vor sta în casa mare a familiei McGillivray şi mi-am imaginat că vor găsi loc şi pentru Joseph. Cu toate astea, el va fi sfâşiat de regrete, pentru că nu ar fi dorit să ne părăsească – şi, deşi orice om în putere era de folos într-o gospodărie, el nu era nicidecum fermier, nici fierar, ca Manfred şi tatăl lui. Însă dacă s-ar fi căsătorit şi el…

Am aruncat o privire spre Ute McGillivray şi am observat că îi urmărea pe domnul Wemyss şi iubita lui cu mulţumirea unui păpuşărese ale cărei marionete dansează exact cum le cântă ea. Cineva lăsase o carafă cu cidru lângă noi. Am umplut din nou cana lui Jamie, apoi pe a mea. Era minunat, de culoarea chihlimbarului închis, dulce şi înţepător, parcă te pişca de limbă ca un şarpe. Am lăsat lichidul rece să alunece pe gâtlej şi să îmi înflorească în cap ca o floare tăcută.

Se vorbea şi se râdea mult şi am observat că, deşi noii arendaşi continuau să stea cu familiile lor, acum au început să se amestece printre alţii, pentru că bărbaţii care lucraseră cot la cot două săptămâni păstraseră relaţiile cordiale, această curtoazie fiind alimentată şi de cidru. Mai toţi noii arendaşi considerau vinul o batjocură, iar băuturile tari – whisky, rom sau coniac –, scandaloase astfel că toată lumea bea bere şi cidru. Cidrul era ca un aliment, aşa îmi spusese o femeie, care îi întinsese cana fiului ei mic. Credeam că după jumătate de oră, sorbind lent, vor pica toţi ca muştele.

Jamie a scos un sunet de amuzament şi m-am uitat la el. A făcut semn

din cap spre latura cealaltă a curţii şi, privind într-acolo, l-am văzut că Bobby Higgins se desprinsese de admiratoarele lui şi printr-un truc de alchimist reuşise să o scoată pe Lizzie din mijlocul fetelor McGillivray. Acum stăteau de vorbă la umbra unui castan.

Am întors privirea spre cei din neamul McGillivray. Manfred stătea rezemat de fundaţia casei, cu capul bălăbănindu-i-se deasupra unei farfurii. Tatăl lui se ghemuise lângă el, pe jos, şi sforăia netulburat. Fetele flecăreau în jurul lor, oferindu-şi una alteia mâncare peste capetele soţilor, cu toţii adormiţi. Ute se mutase pe verandă şi discuta cu Joseph şi însoţitoarea lui. M-am uitat iar spre Lizzie şi Bobby, care discutau şi păstrau o distanţă respectuoasă între ei. Însă mai era ceva în felul în care el se apleca spre ea şi în felul în care ea se întorcea pe jumătate faţă de el, apoi revenind, netezind un pliu al rochiei cu o mână…

– Vai de mine! am exclamat.

M-am mişcat puţin, dând să mă ridic, dar nefiind sigură că ar trebui să mă duc la ei să-i întrerup. La urma urmei, erau în văzul tuturor, şi…

– „Trei lucruri mi se par minunate, ba chiar patru, pe care nu le pot pricepe“, spune profetul.

Jamie m-a strâns de coapsă şi am observat că şi el se uita printre gene la cei doi de sub castan.

– „Calea vulturului pe cer, urma şarpelui pe stâncă, mersul corabiei în mijlocul mării şi calea omului la o fecioară“20, a continuat.

– Deci nu mi s-a părut, am spus eu sec. Crezi c-ar fi bine să intervin?

A inspirat adânc şi s-a îndreptat de spate, clătinând energic pentru a se trezi.

– A, nu, englezoaico. Dacă micuţul Manfred nu se deranjează să-şi păzească femeia, nu e cazul s-o faci tu în locul lui.

– De acord. Mă gândeam numai că dacă-i vede Ute… sau Joseph…

Nu aveam de unde să ştiu cum va reacţiona domnul Wemyss, dar Ute sigur avea să facă o scenă.

– A! a clipit Jamie şi s-a legănat. Da, cred că ai dreptate.

A întors capul şi a căutat din ochi, l-a zărit pe Ian şi apoi a înălţat bărbia în semn de chemare. Cu un aer visător, Ian stătea răsfirat pe iarbă, aproape de noi, alături de o grămăjoară de coaste pline de grăsime, dar s-a rostogolit şi s-a târât îndatoritor spre noi.

– Da? a făcut el.

Părul castaniu şi des îi ieşise din legătură şi câteva şuviţe îi stăteau răzvrătite, iar restul îi căzuseră peste un ochi, făcându-l să nu arate prea bine.

Jamie i-a făcut semn din cap către castan.

– Du-te şi roag-o pe Lizzie să îţi bandajeze mâna, Ian.

El s-a uitat somnoros la mână; avea o zgârietură proaspătă în palmă, dar sângele se închegase de mult. Apoi a privit în direcţia indicată de Jamie.

– Aha! a făcut el.

A rămas pe mâini şi genunchi, şi-a îngustat ochii gânditor, apoi s-a ridicat încet şi şi-a scos legătura de păr. Nepăsător, şi-a dat părul peste cap

şi a pornit în direcţia castanului.

Eram prea departe ca să aud ce vorbesc, dar, de văzut, am văzut. Bobby şi Lizzie s-au despărţit ca apele Mării Roşii când Ian, înalt şi deşirat, a ajuns hotărât între ei. Cei trei au discutat calm câteva momente, apoi Lizzie şi Ian au plecat spre casă. Lizzie i-a făcut lui Bobby un semn dezinvolt cu o mână şi a aruncat o privire peste umăr. Bobby s-a uitat în urma ei, legănându-se gânditor pe călcâie, apoi a clătinat din cap şi s-a îndreptat spre locul în care era cidrul. Licoarea începea să îşi facă efectul. Mă aşteptam ca fiecare bărbat de acolo să cadă ca secerat până se întunecă; la vremea cositului, de extenuare, adormeau de obicei cu farfuriile în faţă. Aşa însă, încă sporovăiau şi râdeau, dar lumina plăcută a crepusculului ce pătrundea pe uşă lăsa la vedere un număr crescând de bărbaţi întinşi pe iarbă.

Rollo rodea mulţumit din oasele lăsate de Ian. Brianna era ceva mai departe; Roger stătea cu capul în poala ei, dormind dus. Avea gulerul cămăşii desfăcut, iar cicatricea zimţată rămasă după ce i se vindecase rana de la ştreang era încă vizibilă pe gât. În timp ce îi mângâia părul negru şi lucios şi îi scotea fire de fân din el, Bree mi-a zâmbit. Jeremy nu era prin preajmă şi nici Germain, am observat eu după ce am privit repede în jur. Din fericire, fosforul era ţinut sub cheie pe raftul cel mai de sus al dulapului meu. Jamie şi-a lăsat capul cald şi greu pe coapsa mea, eu mi-am lăsat o mână pe părul lui şi am răspuns zâmbetului Briannei. L-am auzit pufnind slab şi m-am uitat în direcţia în care privea.

– Pentru un ghemotoc de fată, Lizzie a noastră stârneşte multe necazuri, a comentat el.

Bobby Higgins stătea lângă o masă şi bea cidru şi, evident, nu ştia că era urmărit de gemenii Beardsley. Amândoi se furişau ca nişte vulpoi prin pădure, nu chiar invizibili, apropiindu-se de el din direcţii diferite. Unul dintre ei – probabil Jo – a apărut pe neaşteptate lângă Bobby, făcându-l să tresară şi să verse din băutură. Ştergându-şi pata umedă de pe cămaşă, s-a încruntat, în timp ce Jo s-a aplecat spre el, rostind ameninţări şi avertismente. Parcă ofensat, Bobby i-a întors spatele, doar că s-a trezit faţă în faţă cu Kezzie.

– Nu sunt convins că Lizzie face necazuri, am spus eu ca să o apăr. La urma urmei, n-a făcut decât să stea de vorbă cu el.

Bobby se înroşea vizibil. A aşezat pe masă cana din care băuse şi s-a sumeţit puţin, făcând o mână pumn. Fraţii Beardsley l-au încolţit şi mai mult, cu intenţia clară de a-l sili să intre în pădure. Uitându-se precaut când la unul, când la celălalt, el a făcut un pas înapoi, rezemându-se cu spatele de trunchiul gros al unui copac. Am coborât ochii; Jamie urmărea scena printre gene, cu o expresie de detaşare visătoare. A oftat adânc, a închis ochii şi s-a înmuiat complet, lăsându-şi toată greutatea pe coapsa mea.

Motivul acelei bruşte retrageri în somn a apărut peste o secundă: îmbujorat de la mâncare şi cidru, cu vestonul roşu strălucindu-i ca un cărbune înroşit în lumina apusului, MacDonald se apropia de noi. A privit spre Jamie, care dormita liniştit, rezemat cu capul de piciorul meu, şi a

clătinat din cap. A întors încet capul, urmărind scena.

– Groaznic! a exclamat blând. Vă spun, doamnă, am văzut câmpuri de luptă unde nu exista aşa măcel.

– A, da?

Apariţia lui îmi distrăsese atenţia, dar, auzind cuvântul, am privit din nou spre locul în care se aflase Bobby. El şi cei doi gemeni dispăruseră, mistuindu-se ca nişte fuioare de ceaţă în asfinţit. Ei bine, dacă se băteau ca chiorii în pădure, eram sigură că vom afla curând.

Cu o uşoară ridicare din umeri, MacDonald s-a aplecat, l-a prins pe Jamie de umeri şi l-a ridicat de pe mine, lăsându-l apoi să se întindă pe iarbă cu o mişcare surprinzător de delicată.

– Îmi daţi voie? a întrebat el politicos, iar după ce am încuviinţat s-a aşezat alături de mine, de cealaltă parte, prinzându-şi braţele în jurul genunchilor.

Ca întotdeauna, era îmbrăcat decent, cu perucă şi tot ce mai trebuie, însă gulerul cămăşii îi era murdar, iar poalele vestonului erau zdrenţuite şi stropite de noroi.

– Ai mers mult zilele astea, domnule maior, nu? am întrebat eu, încercând să înfirip o conversaţie. Arăţi cam obosit, dacă-mi permiţi.

Îl surprinsesem în mijlocul unui căscat; a înghiţit ca să îl ascundă, apoi a clipit şi a râs.

– Da, doamnă. Am stat în şa aproape toată luna şi am avut parte de un pat doar o noapte din trei.

Arăta extenuat chiar şi în lumina blândă a apusului, ridurile i se adânciseră, iar pielea de sub ochi îi atârna, umflată şi pătată. Nu era un bărbat frumos, însă, în mod normal, avea o siguranţă de sine impertinentă care îl făcea să capete un aer atrăgător. Acum arăta ce era de fapt: un soldat cu jumătate de soldă, spre cincizeci de ani, neavând o slujbă regulată într-un regiment, zbătându-se să stabilească legături cât de firave, care să îl facă să spere că va fi promovat.

În mod normal, nu aş fi discutat cu el despre treburile lui, însă compasiunea m-a îndemnat să îl întreb:

– Lucrezi mult pentru guvernatorul Martin în prezent?

El a confirmat cu o mişcare din cap şi a mai luat o gură de cidru, după care a inspirat adânc.

– Da, doamnă. Guvernatorul a fost îndeajuns de amabil să mă însărcineze să îi aduc veşti din zonele izolate şi mi-a făcut favoarea deosebită de a-mi accepta din când în când recomandările.

A aruncat o privire spre Jamie, care se ghemuise ca un arici şi sforăia, de aceea a zâmbit.

– Cu privire la numirea soţului meu ca agent indian? Noi vă mulţumim, domnule maior.

A făcut un semn de respingere cu mâna.

– A, nu, doamnă. Asta n-a avut nicio legătură cu guvernatorul, doar indirect. Asemenea numiri stau în puterea superintendentului Departamentului de Sud. Deşi este, bineînţeles, o chestiune de interes

pentru guvernator, a adăugat el, luând încă o gură de cidru, să afle ştiri despre indieni.

– Sunt sigură că-ţi va povesti tot mâine-dimineaţă, am spus, făcând semn din cap către Jamie.

– Desigur, a răspuns, apoi a ezitat un moment. Oare… domnul Fraser a menţionat în discuţiile din sate… S-a vorbit despre… incendieri?

M-am ridicat mai dreaptă, iar ameţeala de la cidru mi-a dispărut brusc.

– Ce s-a întâmplat? Au mai fost şi altele?

El a dat din cap afirmativ, apoi şi-a trecut obosit o palmă peste faţă, iar firele din barba nerasă au foşnit.

– Da, două, dar într-un caz a ars doar un hambar, mai jos de Salem. Una a frăţiei moravilor. Şi, din câte am aflat despre incident, autorii au fost probabil unii dintre prezbiterienii irlandezi-scoţieni care s-au aşezat în comitatul Surry. Acolo există un predicator ticălos, care i-a aţâţat împotriva moravilor, păgâni care nu cred în Dumnezeu…

A zâmbit brusc, apoi a redevenit serios.

– În comitatul Surry clocotesc tulburări de luni întregi. Frăţia chiar a trimis o petiţie la guvernator să redeseneze hotarele, astfel încât să îi plaseze în comitatul Rowan. Graniţa dintre Surry şi Rowan trece exact peste pământurile lor, înţelegeţi? Iar şeriful din Surry este…

– Probabil nu prea dornic să-şi facă datoria, aşa cum s-ar cuveni? am sugerat eu. Cel puţin în ceea ce îi priveşte pe moravi?

– E văr cu predicatorul, a spus MacDonald şi a golit cana. Apropo, n-aţi avut niciun necaz cu arendaşii? a adăugat, lăsând cana.

A zâmbit strâmb şi s-a uitat spre uşă, unde câteva femei formaseră un grup şi discutau aprins, în timp ce soţii le dormeau la picioare.

– S-ar părea, a continuat, că i-aţi făcut să se simtă bine.

– Păi, sunt prezbiterieni şi chiar foarte înfocaţi, dar încă n-au încercat să ne incendieze casa.

Am aruncat o privire spre verandă, unde încă se aflau domnul Wemyss şi însoţitoarea lui, vorbind cu capetele plecate. Mi s-a părut că domnul Wemyss e singurul bărbat treaz de-a binelea, la care se adăuga maiorul. Doamna era, clar, nemţoaică, dar în niciun caz moravă. Femeile acelea rar se căsătoreau cu bărbaţi din afara comunităţii lor şi nici nu călătoreau prea departe de casă.

– Doar dacă nu crezi că prezbiterienii au alcătuit o bandă ca să cureţe ţinutul de papistaşi şi luterani şi *nu* crezi asta, nu?

Maiorul a zâmbit vag, dar fără prea mult umor.

– Nu. La o adică, şi eu am crescut ca prezbiterian, doamnă.

– Aha, am făcut eu. Încă o picătură de cidru, domnule maior?

Cu unele rezerve, a ridicat cana.

– Celălalt incendiu, acela seamănă cu celelalte, a comentat el, preferând să ignore elegant remarca mea. O gospodărie izolată. Un bărbat care trăia singur. Dar asta a fost dincolo de Linia Tratatului.

A spus-o cu subînţeles şi m-am uitat fără să vreau la Jamie.

– Îl voi întreba pe soţul dumneavoastră mâine-dimineaţă, doamnă, a zis MacDonald, interpretându-mi corect privirea. Dar poate aţi auzit chiar dumneavoastră unele referiri la…

– Ameninţări voalate de la o căpetenie a Păsării Zăpezii, am mărturisit eu. I-a scris lui John Stuart despre ele. Dar n-a fost nimic clar. Când a avut loc ultima incendiere?

– Greu de spus, a ridicat el din umeri. Am aflat de ea acum trei săptămâni, însă omul care mi-a povestit aflase cu o lună înainte şi nu văzuse totul cu ochii lui, ci doar auzise de la altcineva.

S-a scărpinat gânditor la falca de jos.

– Poate c-ar fi bine să meargă cineva acolo ca să inspecteze locul.

– Îhî… am spus eu, fără să mă deranjez să îmi ascund neîncrederea. Şi crezi că asta ar fi treaba lui Jamie, nu?

– N-aş putea fi atât de impertinent încât să îi dau sarcini, doamnă, a replicat el, cu o undă de zâmbet. Dar i-aş sugera că situaţia ar putea prezenta interes, înţelegeţi?

– Da, aşa să procedaţi, am mormăit eu.

Jamie îşi planificase încă o deplasare rapidă spre satele tribului Păsării Zăpezii, între recolta grânelor şi anotimpul rece. După părerea mea, ideea de a merge în satul acela pentru a întreba căpetenia Pasărea-care-cântă-dimineaţa era mai mult decât riscantă.

O adiere răcoroasă m-a înfiorat şi am înghiţit ce mai rămăsese din cidru în cană, brusc regretând că nu e arşiţă. Soarele apusese de tot, iar aerul se răcorise, dar nu asta mă făcea să simt frigul din sânge. Ce se întâmpla dacă bănuielile lui MacDonald se dovedeau corecte? Dacă indienii cherokee dăduseră foc la gospodării? Iar dacă Jamie apărea acolo, punând întrebări incomode… Am privit spre casa care se înălţa solidă şi senină, cu ferestrele luminate de lumânări, ca un bastion profilat pe fundalul pădurii.

Cu mare durere am aflat vestea morţii lui James MacKenzie Fraser şi a soţiei sale, Claire Fraser, într-un incendiu care le-a distrus casa…

Licuricii apăreau ca nişte scântei verzi şi reci în umbre şi, fără să vreau, am ridicat privirea şi am văzut alte scântei, roşietice şi galbene, ţâşnind din hornul casei. Când mă gândeam la extrasul acesta înspăimântător dintr-un ziar – deşi mă străduiam să nu fac asta şi să nu număr zilele dintre acum şi 21 ianuarie 1776 – aveam impresia că incendiul se produsese în urma unui accident. Asemenea accidente erau mai mult decât obişnuite, fiind declanşate de focuri de vatră care ard prea intens, lumânări răsturnate, la flăcări stârnite de furtunile cu fulgere din timpul primăverii. Până în clipa aceea, nu mă gândisem că ele pot fi urmarea unui act deliberat, menit să ucidă.

Mi-am mişcat piciorul să îl îmboldesc pe Jamie. El s-a scuturat în somn, a întins o mână şi m-a cuprins de o gleznă, după care, cu un geamăt de satisfacţie, s-a cufundat din nou în somn.

– *Slàinte,* a îngăimat maiorul şi şi-a golit cana.

Pildele lui Solomon, 30:18 (n. tr.).

20

DARURI PRIMEJDIOASE

Stârniţi de veştile aduse de maiorul MacDonald, Jamie şi Ian au plecat peste două zile într-o scurtă vizită la tribul Păsării-care-cântă-dimineaţa, iar maiorul s-a dus într-una dintre misterioasele lui misiuni, lăsându-mă cu Bobby Higgins drept ajutor.

Muream de curiozitate să scotocesc prin cutiile aduse de acesta, dar, din varii motive – scroafa albă care voia să-l mănânce pe Adso ca o dementă, o capră care avea o infecţie la ugere, un mucegai verzui, ciudat, ce pătrunsese în ultima şarjă de caşcaval, terminarea unei bucătării de vară, foarte necesară, şi, între altele, o discuţie foarte fermă cu gemenii Beardsley despre cum trebuie trataţi oaspeţii –, a trecut mai bine de o săptămână până să găsesc răgazul de a desface darurile de la lordul John şi de a-i citi scrisoarea.

4 septembrie 1773

De la Lordul John Grey, Plantaţia Mount Josiah

Pentru doamna James Fraser

Scumpă doamnă,

Sper că lucrurile pe care vi le-am trimis au ajuns neatinse. Domnul Higgins a fost cam agitat, ştiind că duce ulei de vitriol, întrucât am înţeles că a avut o experienţă neplăcută legată cu această substanţă, însă noi am împachetat recipientul cu grijă, lăsându-l sigilat, aşa cum a sosit din Anglia.

După ce am examinat splendidele desene pe care mi le-aţi trimis – oare am descoperit mâna elegantă a fiicei dumneavoastră? –, am mers la Williamsburg pentru a mă consulta cu un renumit fabricant de sticlă, care trăieşte acolo sub numele (neîndoielnic fabulos) de Blogweather. Domnul Blogweather a afirmat că Retorta Pelican va fi simplitatea întruchipată, nici pe departe o punere la încercare a priceperii sale, însă a fost încântat de cerinţele aparatului de distilare, îndeosebi de serpentina detaşabilă. El a înţeles imediat necesitatea unei asemenea componente, în caz că se sparge, de aceea a prelucrat trei.

Vă rog să le consideraţi pe toate un cadou, o dovadă absolut neînsemnată a recunoştinţei mele pentru nenumăratele gesturi de bunătate atât faţă de mine, cât şi faţă de domnul Higgins.

Servitorul dvs. cel mai umil şi supus,

John Grey

Post-scriptum: Până acum mi-am stăpânit curiozitatea obişnuită, dar îndrăznesc a spera că, probabil, cu prima ocazie, mi-o veţi satisface, explicându-mi scopul în care doriţi să folosiţi aceste lucruri.

Lucrurile fuseseră împachetate cu mare grijă. După ce le-am deschis, cutiile s-au vădit a fi umplute cu o mare cantitate de paie, iar înăuntru piesele din sticlă şi vasele sigilate sclipeau, păzite ca nişte ouă ale păsării roc.

– Să fim atenţi cu acela, doamnă, aţi înţeles? a spus Bobby cu un aer îngrijorat când am ridicat recipientul scund şi greu, din sticlă cafenie, cu dopul asigurat cu un sigiliu din ceară roşie. Înăuntru e ceva cumplit de dăunător.

– Da, ştiu.

Ridicându-mă pe vârfuri, am aşezat sticla pe un raft de sus, departe de copiii curioşi şi de pisică.

– Bobby, ai văzut cum se foloseşte?

A strâns din buze şi a clătinat din cap.

– N-aş zice că ştiu la ce foloseşte, doamnă. Dar am văzut ce e în stare să *facă.* Am cunoscut o fată din… Londra, când aşteptam corabia care să ne ducă în America. Jumătate din faţa ei era frumoasă şi netedă ca o floare, iar cealaltă era atât de mâncată, că abia te puteai uita la ea. Ca şi cum ar fi fost topită de foc, dar ea a spus că era „vitriol“.

A aruncat o privire spre recipient şi a reuşit cu greu să îşi înghită nodul din gât.

– Cică o altă târfă îi aruncase asta în faţă din gelozie, a continuat.

A clătinat din cap iar, a oftat, apoi a pus mâna pe mătură ca să strângă paiele împrăştiate.

– Ei, nu trebuie să-ţi faci griji, l-am asigurat. Nu-mi propun să arunc aşa ceva în faţa nimănui.

– A, nu, doamnă, a spus el de-a dreptul şocat. Nici nu m-aş fi gândit!

Nu i-am luat în seamă cuvintele, pentru că eram prea ocupată să descopăr celelalte comori.

– O, ia te uită! am exclamat eu încântată.

Ţineam în mâini rodul priceperii domnului Blogweather: un glob din

sticlă, cât capul meu, suflat până căpătase o simetrie perfectă, în care nu se vedea nici măcar o bulă de aer. Sticla avea o uşoară nuanţă albăstruie şi mi-am văzut în ea propriul chip, distorsionat, cu nasul lat şi cu ochi cât cepele, ca de sirenă.

– Da, doamnă, a spus Bobby, uitându-se atent la retortă. E... ăă... mare, nu?

– E perfect. Absolut perfect!

În loc să fie tăiat curat din ţeava sticlarului, gâtul globului era tras în afară, devenind un tub cu pereţi de cam cinci centimetri lungime şi doi centimetri în diametru. Marginile şi suprafaţa interioară fuseseră... şlefuite? Pilite? Nu aveam idee ce reuşise să facă domnul Blogweather, dar rezultatul era o suprafaţă opacă şi mătăsoasă, care avea să se închidă etanş când o piesă similară era introdusă în acel gât.

Îmi transpiraseră palmele de emoţie şi agitaţie, ca nu cumva să scap din mâini preţiosul obiect. Am prins un pliu al şorţului în jurul lui şi l-am întors încoace şi încolo, întrebându-mă unde o fi cel mai bine să îl păstrez. Nu mă aşteptasem la un glob atât de mare. Voi avea nevoie de Bree sau de un bărbat ca să îmi facă un postament potrivit pentru el.

– Trebuie să stea deasupra unui foc mic, am explicat eu, privind încruntată spre micul coş pentru jar pe care îl foloseam pentru a fierbe diverse lichide. Însă temperatura este importantă. Ar fi greu ca un strat de cărbuni să păstreze o temperatură constantă.

Am aşezat globul mare, din sticlă în dulap, după un rând de sticle care să-l apere.

– Va trebui să fie o lampă cu alcool, dar e mai mare decât mi-aş fi închipuit, aşa că o să am nevoie de o lampă măricică pentru a-l încălzi...

Mi-am dat seama că Bobby nu era atent la bolboroselile mele, pentru că se întâmpla ceva afară. Se încruntase, de aceea am ajuns în spatele lui ca să mă uit pe fereastră şi să văd despre ce era vorba.

Ar fi trebuit să bănuiesc: Lizzie Wemyss era pe iarbă şi bătea untul sub castan, iar Manfred McGillivray era cu ea. Am aruncat o privire spre cei doi, prinşi într-o discuţie animată, apoi am observat trăsăturile sumbre ale lui Bobby. Mi-am dres glasul.

– Bobby, ce-ar fi să deschizi şi cealaltă ladă?

– Poftim?

El rămăsese cu ochii la perechea de afară.

– Lada, am repetat răbdătoare. Aceea, am spus, şi am atins-o cu vârful piciorului.

Am scos restul obiectelor din sticlă din lada desfăcută, scuturându-le de paie şi aşezând cu atenţie globuri, baloane, retorte şi serpentine în dulapul înalt, dar am rămas cu ochii la Bobby în tot acest timp, gândindu-mă la situaţia nou apărută. Nu crezusem că sentimentele lui pentru Lizzie sunt mai mult decât o atracţie de moment. Iar acum nu mai era vorba de aşa ceva, am ţinut să îmi spun. Dar dacă era... Fără să vreau, am aruncat iar o privire pe fereastră şi am descoperit că perechea devenise un trio.

– Ian! am exclamat eu.

Luat prin surprindere, Bobby a ridicat ochii, dar eu mă îndreptam deja spre uşă, curăţându-mi rochia de paie.

Dacă Ian se întorsese însemna că Jamie era…

El a intrat pe uşa din faţă exact când eu alergam pe hol şi m-a prins de talie, sărutându-mă cu entuziasm. Am simţit praful încins de soare de pe hainele lui, dar şi barba aspră.

– Te-ai întors, am spus, cu totul inutil.

– Da, şi sunt indieni pe urmele mele, a replicat el, prinzându-mă de fese cu ambele mâini şi frecându-şi barba nerasă de obrazul meu. Doamne, ce n-aş da pentru un sfert de ceas singur cu tine, englezoaico! Simt că-mi plesnesc boaşele – vai! Domnule Higgins, n-am văzut că eşti aici.

Mi-a dat drumul şi s-a înălţat brusc de spate, după care şi-a scos pălăria şi a lovit-o de coapsă, mimând exagerat dezinvoltura.

– Nu, domnule, a răspuns Bobby morocănos. S-a întors şi domnul Ian, da?

Glasul lui sugera că nu era o veste deosebit de bună; dacă sosirea lui Ian îi distrăsese atenţia lui Lizzie de la Manfred – şi aşa se întâmplase – , asta nu făcuse nimic pentru a distrage atenţia ei de la Bobby.

Lizzie renunţase să bată untul în favoarea bietului Manfred, care răsucea manivela cu un aer clar nemulţumit, în timp ce ea a plecat râzând cu Ian spre grajd, probabil pentru a-i arăta viţelul care se născuse în absenţa lui.

– Indieni, am spus eu, cu oarecare întârziere, pentru că abia în acel moment înţelesesem vorbele lui.

– Şase indieni cherokee, mi-a răspuns el. Ce sunt astea? a întrebat el, făcând semn spre şirul de paie care ducea spre camera mea medicală.

– A! Cu ele o să fac eter, am spus eu fericită. Aşa sper. Presupunem că trebuie să le dăm de mâncare indienilor, da?

– Da. O să-i zic doamnei Bug. Dar e cu ei o fată pe care am adus-o ca să o îngrijeşti.

– Zău? Ce problemă are?

Pornise deja spre bucătărie cu paşi mari şi m-am grăbit să îl ajung din urmă.

– O durere de dinţi, a spus el scurt şi a deschis uşa bucătăriei. Doamnă Bug! *Cá bhfuil* tú? Doar nu te referi la flogistic?

– Nici nu m-am gândit, am răspuns, încercând să-mi aduc aminte ce înseamnă cuvântul. Ţi-am povestit despre anestezie, ştiu – la asta foloseşte eterul, un fel de anestezic care adoarme oamenii, ca să-i poţi opera fără dureri.

– Foarte folositor în cazul unei dureri de dinţi, a remarcat Jamie. Unde-a dispărut femeia asta? Doamnă Bug!

– Ai dreptate, dar îmi va lua ceva timp să îl asamblez. Acum trebuie să ne descurcăm cu nişte whisky. Doamna Bug e în bucătăria de vară. E ziua de făcut pâine. Şi, fiindcă veni vorba de alcool… el ieşise deja pe uşa din spate, de aceea am traversat veranda în fugă după el. O să am nevoie de alcool de calitate pentru eter. Poţi să-mi aduci un butoiaş din alcoolul făcut recent?

– Un butoiaş? Iisuse, englezoaico, vrei să faci baie în el?

– Păi, de fapt, da. Dar nu fac eu baie în el, ci uleiul de vitriol. Îl torni delicat în alcool fierbinte şi el…

– A, domnule Fraser! Mi s-a părut că am auzit pe cineva strigându-mă.

Zâmbitoare, doamna Bug a apărut brusc, cu un coş cu ouă agăţat de un braţ.

– Mă bucur c-aţi ajuns cu bine acasă!

– Şi mă bucur că m-am întors, doamnă Bug, a asigurat-o el. Avem mâncare pentru şase oaspeţi la cină?

Ea a făcut ochii mari, apoi a strâns din pleoape, calculând.

– Cârnaţi, a spus ea sigură. Şi napi. Hai, Bobby, vino să ne ajuţi la ceva.

Întinzându-mi coşul cu ouă, l-a prins de o mânecă pe Bobby, care venise după noi, şi l-a tras după ea spre răzorul cu napi. Parcă eram prinsă într-un mecanism care se rotea cu viteză, ca un carusel, de aceea m-am prins de braţul lui Jamie ca să îmi revin.

– Ştiai că Bobby Higgins e îndrăgostit de Lizzie? l-am întrebat.

– Nu, dar nu i-ar folosi la nimic, mi-a răspuns fără menajamente.

Interpretând mâna mea pe braţul lui drept o invitaţie, a luat coşul cu ouă şi l-a aşezat pe podea, după care m-a tras la piept şi m-a sărutat, ceva mai încet, dar foarte apăsat. Mi-a dat drumul cu un oftat adânc de mulţumire şi a aruncat o privire spre noua bucătărie de vară, pe care o clădiserăm în absenţa lui; o construcţie mică, cu pereţi din pânză ţesută grosolan şi acoperiş din crengi de pin, ridicată în jurul unei vetre din piatră, cu horn, dar şi cu o masă mare înăuntru. Arome ispititoare de aluat care creşte, pâine proaspătă, prăjituri din ovăz şi chifle cu scorţişoară se ridicau în aer în jurul ei.

– Uite, apropo de sfertul de ceas, englezoaico… Eu cred că ne descurcăm şi dacă avem mai puţin timp, dacă e nevoie…

– Păi, nu prea pot, am răspuns ferm, deşi mi-am permis să îl pipăi o clipă, cât am rămas pe gânduri, simţind că-mi arde faţa după atingerea cu barba lui nerasă. Iar când ne găsim timp poate-mi spui *ce* Dumnezeu a creat situaţia asta.

– Am visat, a zis el.

– Poftim?

– Mereu vise cumplit de lascive cu tine, toată noaptea, a explicat el, aranjându-şi pantalonii. De fiecare dată când mă aşezam pe burtă, mă durea mădularul şi mă trezeam. A fost groaznic.

Am izbucnit în râs, iar el s-a prefăcut jignit, deşi, dincolo de acea expresie, am văzut că se distra.

– Da, ţie-ţi vine să râzi, englezoaico! a spus el. Doar nu ai aşa ceva care să te sâcâie.

– Da, şi e o mare uşurare pentru mine, l-am asigurat. Hm… ce fel de vise indecente?

Când m-a privit, am observat o sclipire albastră în ochii lui adânci. A întins un deget şi, foarte delicat, l-a plimbat pe o parte a gâtului, pe rotundul

unui sân în locul în care dispărea sub corset, şi peste pânza subţire ce acoperea sfârcul – care, de la atenţia ce i se acorda, s-a întărit, gata să plesnească precum o ciupercă.

– Vise care mă fac să te duc direct în pădure, departe, ca să nu ne audă nimeni când o să te întind pe jos, o să-ţi ridic fustele şi o să te străpung ca pe o piersică pârguită, a spus el încet. Da?

Am înghiţit în sec, destul de tare.

În acel moment delicat dinspre drumul aflat în cealaltă latură a casei au răsunat chiote de salut.

– Te cheamă datoria, i-am zis eu, aproape pe nerăsuflate.

Jamie a inspirat adânc, şi-a îndreptat umerii şi a dat din cap aprobator.

– Ei, dacă până acum n-am murit de dorinţe nesatisfăcute, n-o să mor nici acum.

– Nu cred că vei păţi aşa ceva, am replicat. Pe de altă parte, nu mi-ai spus cândva că abstinenţa face… lucrurile… mai tari?

S-a uitat deprimat la mine.

– Dacă se fac mai tari, o să leşin din cauza lipsei de sânge în cap. Englezoaico, să nu uiţi ouăle!

Era spre sfârşitul după-amiezii, dar, slavă cerului, era încă destulă lumină pentru ce urma să fac. Camera mea medicală era amplasată astfel încât să profit de lumina dimineţii pentru operaţii, iar după-amiaza se cufunda în semiîntuneric, de aceea am instalat sala de operaţii improvizată în curte.

Exista un avantaj, deoarece toţi voiau să vadă. Indienii considerau tratamentele medicale – şi aproape orice altceva – o treabă a comunităţii. Îi entuziasmau îndeosebi operaţiile, pentru că prezentau o distracţie aparte. Toţi s-au strâns în jur şi au comentat pregătirile pe care le făceam, contrazicându-se şi vorbind cu pacienta, pe care am convins-o cu greu să nu vorbească.

O chema Şoricel21, nume primit probabil dintr-un motiv metafizic, deoarece nu se potrivea nici cu înfăţişarea, nici cu personalitatea ei. Avea faţa rotundă, un nas prea turtit pentru neamul cherokee şi, chiar dacă nu era chiar frumoasă, avea o tărie de caracter deseori mai atrăgătoare decât frumuseţea. Ceea ce avea efect asupra bărbaţilor prezenţi. Era singura femeie din grupul de indieni, ceilalţi fiind fratele ei, Wilson Lut Roşu, şi patru prieteni veniţi cu ei fie să le ţină tovărăşie, să le ofere protecţie pe drum, fie să câştige atenţia domnişoarei Şoricel, ceea ce mi s-a părut explicaţia cea mai plauzibilă pentru prezenţa lor.

În ciuda numelui scoţian al lui Lut Roşu, niciunul dintre indieni nu vorbea engleza, ştiind doar câteva cuvinte de bază – *nu, da, bun, rău* şi *whisky!* Întrucât doar echivalentul acelor cuvinte îmi era cunoscut în limba lor, am participat prea puţin la discuţie.

Deocamdată aşteptam sosirea whisky-ului şi a traducătorilor. Un colonist pe nume Wolverhampton, dintr-o văgăună aflată undeva spre est, îşi amputase din greşeală un deget şi jumătate de la picior în urmă cu o săptămână, în vreme ce despica buşteni. Cum situaţia îl nemulţumise,

încercase să îndepărteze singur jumătatea de deget rămasă cu o unealtă de despicat lemnul. Orice s-ar zice despre utilitatea ei, scula respectivă nu este un instrument de precizie. Dar este ascuţită.

Domnul Wolverhampton, corpolent şi irascibil, trăia singur, la peste unsprezece kilometri de cel mai apropiat vecin. Până ajunsese la acesta din urmă – pe jos, folosindu-şi şi piciorul vătămat –, după care vecinul îl suise pe un catâr pentru a ajunge la Fraser's Ridge, trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore, şi piciorul cu pricina căpătase dimensiunile şi înfăţişarea unui raton căsăpit.

Cerinţele chirurgiei de curăţare, toaletările ulterioare ale plăgii pentru eliminarea infecţiei şi faptul că domnul Wolverhampton a refuzat să îmi înapoieze sticla aproape că epuizaseră rezerva chirurgicală obişnuită. Cum aveam oricum nevoie de un butoiaş de alcool brut pentru a produce eter, Jamie şi Ian plecaseră să aducă unul din şarja făcută în primăvară şi până acolo aveau de mers mai bine de un kilometru şi jumătate. Speram că se vor întoarce cât mai e lumină ca să văd ce fac.

Am întrerupt cearta aprinsă dintre domnişoara Şoricel şi unul dintre indieni, care o tachina, şi i-am cerut prin semne să deschidă gura. A făcut asta, dar a continuat discuţia prin semne explicite din mână, sugerând diferite gesturi pe care bărbatul respectiv ar fi trebuit să le facă singur, judecând după îmbujorarea de pe faţa lui şi după cum se prăpădeau de râs prietenii lui. O parte a feţei ei era umflată şi, evident, dureroasă. Nu s-a crispat şi nici nu s-a tras deoparte, nici măcar când i-am întors faţa spre lumină ca să văd mai bine.

– Durere de dinţi, într-adevăr! am spus fără să vreau.

– Ă? a făcut domnişoara Şoricel, ridicând o sprânceană spre mine.

– E rău, i-am explicat, arătând spre obrazul ei. *Uyoi.*

– Rău, m-a aprobat ea.

A urmat un şir de vorbe pe un ton volubil – pe care l-am întrerupt periodic, introducându-mi degetele în gura ei –, care mi s-a părut o explicaţie despre ce i se întâmplase.

După cum arăta situaţia, era vorba despre o traumă simplă. Un dinte, un canin inferior fusese smuls, iar premolarul alăturat era atât de rău spart, încât trebuia extras. Celălalt dinte putea fi salvat, am socotit eu. Interiorul gurii era grav lacerat de marginile ascuţite ale dintelui spart, dar gingia nu se infectase. Era încurajator.

Atras de gălăgie, Bobby Higgins a coborât dinspre grajd şi l-am trimis imediat înapoi să-mi aducă o pilă. Domnişoara Şoricel i-a zâmbit strâmb când a văzut pila, iar el a făcut o plecăciune exagerată spre ea şi toţi au izbucnit în râs.

– Sunt indieni cherokee, doamnă?

I-a zâmbit lui Lut Roşu şi a făcut un semn cu mâna, care i-a amuzat, deşi i-au răspuns.

– N-am întâlnit indieni cherokee. Lângă proprietatea domniei sale din Virginia sunt alte triburi.

M-am bucurat că era familiarizat cu indienii şi se purta lejer cu ei. În

schimb, Hiram Crombie, care a apărut între timp, nu a fost în stare de aşa ceva.

Văzând mulţimea adunată, s-a oprit ca trăsnit la marginea luminişului. I-am făcut un semn amical cu mâna şi el, având rezerve serioase, a înaintat. Roger îmi spusese cum îl descria Duncan pe Hiram: „Murătura aia mică şi acră.“ Se potrivea. Era scund şi musculos, cu păr rar şi cărunt, prins la spate într-o coadă atât de strânsă, încât mi-am închipuit că îi venea greu să clipească. Avea riduri adânci de la viaţa grea de pescar, părea în jur de şaizeci de ani, dar sigur era mai tânăr, şi buzele îi erau îndreptate în jos, de parcă n-ar fi supt doar o lămâie, ci o lămâie stricată.

– Îl căutam pe domnul Fraser, a spus el, privind precaut spre indieni. Am auzit că s-a întors.

Avea la brâu o toporişcă şi o ţinea strâns de coadă cu o mână.

– Se-ntoarce imediat. Îl ştii pe domnul Higgins, da?

Era limpede că da şi că fusese neplăcut impresionat de acea experienţă. Cu ochii la semnul de pe faţa lui Bobby, a schiţat vag un semn spre el. Am făcut un gest către indieni, care îl examinau pe Hiram cu mai mult interes decât manifestase el faţă de ei.

– Ţi-i prezint pe domnişoara Wilson, fratele ei, domnul Wilson şi… prietenii lor.

Hiram parcă s-a încordat şi mai tare.

– Wilson? a întrebat el cu glas neprietenos.

– Wilson, a confirmat domnişoara Şoricel binedispusă.

– Ăsta a fost numele de familiei ai nevestei mele, a spus el pe un ton care sugera clar că folosirea lui de către indieni i se pare scandaloasă şi jignitoare.

– A, am zis eu, ce drăguţ! Crezi cumva că ţi-ar putea fi rude?

A căscat ochii şi dinspre Bobby am auzit un râs reţinut.

– Păi, e limpede că au luat numele de la vreun tată sau bunic scoţian, am spus. Poate…

Fălcile lui Hiram s-au mişcat ca ale unui aparat de spart nuci, iar pe faţă i se perindau iute expresii de furie şi stupoare. A strâns degetele mâinii drepte, rămânând destinse doar arătătorul şi cel mic, ca nişte coarne, semnul făcut pentru a alunga răul.

– Străunchiul Ephraim, a şoptit el. Dumnezeu să ne aibă în paza Lui!

Apoi, fără mai scoată vreo vorbă, a făcut stânga împrejur şi a plecat.

– La revedere! a strigat domnişoara Şoricel în engleză şi a fluturat o mână după el.

Hiram a aruncat o singură privire chinuită peste umăr, apoi a rupt-o la fugă de parcă l-ar fi urmărit diavolii.

În cele din urmă, a sosit şi whisky-ul şi bună parte din el li s-a distribuit pacientei şi spectatorilor, după care am putut începe operaţia.

Pila era pentru dinţii cailor, deci ceva mai lată decât mi-aş fi dorit, dar şi-a făcut treaba. Domnişoara Şoricel, iniţial foarte vocală din cauza disconfortului, a lăsat-o mai moale cu văicăreala fiindcă a băut whisky. Credeam că în momentul în care îi voi extrage dintele rupt nu va mai simţi

nimic. Între timp, Bobby îi distra pe Jamie şi Ian imitând reacţia lui Hiram Crombie când descoperise că putea împărtăşi unele legături de familie cu indienii Wilson. Între hohote de râs, Ian le traducea indienilor schimburile de replici, iar ei se tăvăleau pe iarbă de râs.

– Chiar au un Ephraim Wilson în arborele genealogic? am întrebat, prinzând-o strâns de bărbie pe domnişoara Şoricel.

– Păi, nu-s siguri de „Ephraim“, dar da, există, a spus Jamie, zâmbind cu gura până la urechi. Bunicul lor a fost un scoţian rătăcitor. A stat îndeajuns cu soţia ca să o lase grea, apoi a căzut de pe o stâncă şi a murit şi a fost îngropat lângă un teren surpat. Ea s-a măritat din nou, bineînţeles, dar i-a plăcut numele.

– Mă-ntreb ce l-a făcut pe străunchiul Ephraim să părăsească Scoţia.

Ian s-a ridicat în şezut, apoi şi-a şters ochii de lacrimile provocate de râsul nestăvilit.

– Vecinătatea cu oameni ca Hiram, aşa sunt de părere, am spus eu, mijind ochii să văd ce făceam. Crezi că…? am început, dar mi-am dat brusc seama că nu mai vorbea şi nu mai râdea nimeni, toţi fiind atenţi la cineva care traversa luminişul.

Acel cineva era un alt indian, care căra ceva într-o legătură prinsă peste un umăr.

Pe indian îl chema Sequoya, era ceva mai vârstnic decât tinerii Wilson şi prietenii lor. L-a salutat sobru pe Jamie şi, ridicând povara de pe umăr, a depus-o pe pământ, la picioarele lui, spunând ceva în limba cherokee.

Jamie s-a schimbat la faţă, pe care n-a mai rămas nici urmă de râs, devenind precaut. A îngenuncheat şi, desfăcând cu atenţie pânza zdrenţuită, a scos la iveală un amestec de oase, un craniu cu găvanele goale care ne-a privit din mijlocul lor.

– Cine *naiba* e ăsta?

Mă oprisem din treabă şi, ca toţi ceilalţi, inclusiv domnişoara Şoricel, ne-am holbat la nou-venit.

– Spune că e bătrânul care a deţinut gospodăria despre care ne-a povestit MacDonald, cea care a ars dincoace de Linia Tratatului.

Jamie a întins o mână şi a ridicat craniul, întorcându-l grijuliu între degete. A auzit inspiraţia mea icnită, pentru că s-a uitat la mine, a întors craniul să îl pot vedea mai bine. Îi lipseau mai toţi dinţii şi lipseau de atât de multă vreme, încât falca de jos se închidea aproape perfect peste alveolele golite. Însă cei doi molari rămaşi întregi nu prezentau decât crăpături fine şi pete – nici vorbă de sclipirea vreunei plombe de culoare argintie şi niciun alt spaţiu în care s-ar fi putut afla astfel de plombe.

Am răsuflat încet, neştiind dacă să mă simt uşurată sau dezamăgită.

– Ce s-a întâmplat cu el? Şi de ce a ajuns *aici?*

Jamie a îngenuncheat şi a aşezat uşor craniul pe pânză, după care a întors câteva oase, examinându-le. A ridicat ochii şi, cu un gest discret, m-a invitat să merg lângă el.

Oasele nu prezentau semne de ardere, însă unele *evidenţiau* urme care arătau că fuseseră roase de animale. Unul sau două dintre oasele lungi

erau crăpate şi despicate, fără îndoială pentru a se ajunge la măduvă, iar multe dintre cele mici de la mâini şi picioare lipseau. Toate erau cenuşii şi fragile ca a oasele expuse mult timp la intemperii.

Ian îi tradusese întrebarea mea lui Sequoya, care s-a lăsat pe vine alături de Jamie, dând explicaţii în timp ce împungea cu un deget un os sau altul.

– Spune că îl cunoaşte pe acest om de mult, a tradus Ian, încruntându-se. Nu erau chiar prieteni, dar câteodată, când era aproape de cabana lui, se oprea acolo şi el împărţea mâncarea. De aceea îi aducea diverse lucruri, de fiecare dată – câte-un iepure de gătit, sau puţină sare.

Într-o zi, în urmă cu câteva luni, descoperise cadavrul bărbatului în pădure, zăcând sub un copac, la oarecare distanţă de casă.

– Nu l-a ucis nimeni, susţine el, mi-a zis Ian, încruntându-se, deoarece se concentra la şuvoiul de cuvinte ale indianului. A murit… pur şi simplu. Crede că el ieşise la vânătoare – avea un cuţit la el şi i-a găsit arma alături – când l-a părăsit spiritul şi a căzut mort.

A imitat ridicarea din umeri a lui Sequoya.

Cum nu ştiuse ce să facă în privinţa cadavrului, Sequoya îl lăsase acolo şi lăsase şi cuţitul lângă el, pentru cazul în care spiritul l-ar fi cerut, indiferent unde plecase; nu ştia unde ajung spiritele oamenilor albi sau dacă ei vânează în acele locuri. A făcut un semn către cuţit – era vechi, iar lama, aflată sub oase, era mâncată aproape de tot de rugină. Luase arma, pentru că i se păruse prea bună ca să o lase acolo şi, în drum, se oprise la cabană. Bătrânul avusese puţine lucruri, iar ceea ce rămăsese întreg era aproape fără valoare. Sequoya luase un cazan din fier, un ceainic şi un vas cu mălai, pe care le dusese în satul lui.

– Nu e din tribul Anidonau Nuya, nu? a întrebat Jamie, apoi a repetat întrebarea în limba cherokee.

Sequoya a clătinat din cap, iar podoabele prinse în părul lui au scos clinchete slabe. Era dintr-un sat aflat la câţiva kilometri de Anidonau Nuya, care însemna „Piatra în Picioare“. După vizita lui Jamie, Pasărea-care-cântă trimisese vorbă spre satele din apropiere, întrebând dacă ştie cineva de soarta bătrânului. Auzindu-i relatarea, Pasăre l-a trimis să adune ce mai rămăsese din bătrân şi să îi ducă rămăşiţele lui Jamie, drept dovadă că nu fusese ucis.

Ian a pus o întrebare din care am înţeles doar cuvântul din cherokee pentru „foc.“ Sequoya a clătinat din cap iar şi a răspuns cu un şuvoi de cuvinte.

Nu el incendiase cabana – de ce ar fi făcut aşa ceva? Socotea că nimeni nu făcuse asta. După ce adunase rămăşiţele bătrânului – pe faţa lui a apărut o expresie de neplăcere când s-a gândit la asta –, se dusese să mai arunce o privire la cabană. Adevărat, arsese, dar i-a fost clar că un copac din apropiere fusese lovit de fulger şi aşa luase foc bună parte din pădurea din apropiere. Cabana în sine arsese doar pe jumătate.

S-a ridicat în picioare cu o expresie care spunea că îşi încheiase misiunea.

– Nu rămâne la cină? am întrebat eu, văzând că se pregătea să plece.

Jamie a tradus invitaţia, însă Sequoya a clătinat din cap. Făcuse ce i se ceruse; acum avea alte treburi. I-a salutat pe ceilalţi indieni, apoi a dat să plece.

Dar şi-a adus brusc aminte de ceva, s-a oprit şi s-a întors.

– Cei din tribul Tsisqua, a spus el, ca unul care a memorat ceva într-o limbă care nu-i este cunoscută, să nu uitaţi de puşti!

Apoi a dat hotărât din cap şi s-a îndepărtat.

Mormântul era marcat de un mic tumul din pietre şi de o cruce mică şi ea, din ramuri de pin. Sequoya nu ştia numele omului, nici data naşterii sau a morţii. Noi nu aveam habar nici dacă fusese creştin, însă crucea părea un indiciu.

A fost o slujbă de îngropăciune, la care am participat eu, Jamie, Ian, Bree, Roger, Lizzie şi tatăl ei, soţii Bug şi Bobby Higgins, care sigur venise pentru că era prezentă şi Lizzie. Şi tatăl ei a avut aceeaşi impresie, judecând după privirile bănuitoare pe care i le arunca când şi când lui Bobby.

Roger a citit repede un psalm deasupra mormântului, apoi a făcut o pauză. Şi-a dres glasul şi a spus simplu:

– Doamne, lăsăm în grija Ta sufletul acestui frate al nostru…

– Ephraim, a murmurat Brianna, cu ochii plecaţi sfios.

Deşi i-a străbătut un hohot ca un curent subteran, nu a râs nimeni. Roger s-a uitat aspru la Bree, dar i-am văzut un colţ al gurii ridicându-se ironic.

– Fratele nostru, al cărui nume doar Tu îl cunoşti, a încheiat Roger cu un aer demn, după care a închis cartea cu psalmi, pe care o împrumutase de la Hiram Crombie, care refuzase invitaţia de a participa la funeralii.

În seara precedentă lumina scăzuse prea mult până în momentul în care Sequoya îşi încheiase dezvăluirile, astfel că fusesem obligată să amân operaţia dentară a domnişoarei Şoricel. Ameţită cu totul, ea nu s-a opus şi, ca să ajungă la un pat, direct pe podeaua bucătăriei, a fost sprijinită de Bobby Higgins, care, îndrăgostit sau nu de Lizzie, părea să aprecieze farmecele domnişoarei Şoricel.

După ce am terminat de extras dintele, am sugerat ca ea şi prietenii ei să mai rămână o vreme, dar, ca şi Sequoya, aveau treburi în altă parte şi, cu multe mulţumiri şi daruri, au plecat la mijlocul amiezii, duhnind a whisky şi lăsându-ne să ne ocupăm de rămăşiţele defunctului Ephraim.

Toată lumea a coborât de pe deal după slujbă, însă eu şi Jamie am rămas în urmă, căutând prilejul să fim singuri câteva minute. În noaptea dinainte, casa fusese plină de indieni şi se depănaseră poveşti şi altele în preajma focului, aşa că atunci când ne dusesem în cele din urmă la culcare pur şi simplu ne îmbrăţişaserăm şi adormiserăm, abia reuşind să ne spunem noapte bună.

Cimitirul se afla pe o mică ridicătură, la oarecare distanţă de casă, şi părea un loc frumos şi liniştit. Înconjurat de pini, ale căror ace aurii acopereau solul şi ale căror crengi fremătau necontenit, părea un loc liniştitor.

– Sărmanul om! am spus eu, aşezând o ultimă piatră pe tumulul lui Ephraim. Cum crezi că a sfârşit acolo?

– Doar Dumnezeu ştie, a răspuns Jamie, clătinând din cap. Există peste tot sihaştri, oameni care nu doresc compania semenilor. Pesemne că a fost un asemenea om. Ori poate vreo nefericire l-a gonit spre sălbăticie şi a rămas acolo.

A ridicat din umeri şi mi-a aruncat un zâmbet pierit.

– Câteodată mă întreb cum a ajuns fiecare dintre noi aici, englezoaico. Tu nu?

– La început, m-am întrebat. Dar, după o vreme, cum nu era nicio şansă de a găsi răspuns, am renunţat.

Distras, a coborât ochii spre mine.

– Deci te-ai gândit la asta? a vorbit, apoi a ridicat o mână şi şi-a aşezat o buclă luată de vânt. Poate că n-ar trebui să te întreb, dar o voi face. Te superi, englezoaico? *Suntem* aici, la asta mă refer. Nu vrei câteodată să… să te întorci?

– Nu, niciodată, am clătinat eu din cap.

Şi era adevărat. Însă uneori mă trezeam în miez de noapte, gândindu-mă: *Oare e un vis? Oare o să mă mai trezesc vreodată în mirosul dens şi cald de la* încălzirea centrală şi în *cel de Old Spice al lui Frank?* Iar când adormeam la loc în miros de fum şi mosc de la pielea lui Jamie simţeam, surprinzător, un uşor regret.

Chiar dacă a văzut umbra unui gând pe chipul meu, Jamie nu a arătat-o, ci s-a aplecat şi m-a sărutat delicat pe frunte. M-a luat de un braţ şi am umblat puţin prin pădure, departe de casă şi de luminişul de mai jos.

– Câteodată simt mirosul pinilor, a spus el, inspirând încet şi adânc aerul pătrunzător. Şi o clipă mă cred în Scoţia. Însă după aceea îmi revin şi văd; nu văd nici o ferigă, nici munţi înalţi, fără vegetaţie, nici sălbăticia pe care o ştiu, ci doar una care îmi rămâne necunoscută.

Mi s-a părut că e nostalgie în glasul lui, dar nu şi tristeţe. Însă el mă întrebase ceva, iar eu trebuia să fac la fel.

– Şi ţi-ai dorit vreodată să te… întorci acolo?

– A, da, a zis el, ceea ce m-a surprins, apoi a râs când mi-a văzut expresia. Dar nu îndeajuns de mult ca să nu-mi doresc să mă aflu aici, englezoaico.

A aruncat o privire peste umăr, spre micul cimitir în care se aflau câteva tumule, cruci şi câţiva bolovani mai mari, care să marcheze un anume mormânt.

– Englezoaico, ştiai că unii oameni cred că ultimul om care ajunge într-un cimitir devine paznicul lui? El trebuie să stea de pază până moare şi următorul om, care să îi ia locul, pentru că abia după aceea se poate odihni.

– Misteriosul Ephraim ar putea fi surprins, dacă s-ar trezi într-o asemenea situaţie, după ce a zăcut singur sub un copac, am spus eu, zâmbind vag. Dar eu mă întreb oare ce păzeşte un paznic într-un cimitir şi de cine?

– O… de vandali, poate, de profanatori de morminte. Sau de vrăjitori, a

râs Jamie.

– De vrăjitori?

Am rămas surprinsă auzind cuvântul, căci îl crezusem întotdeauna totuna cu „vindecător“.

– Pentru unele farmece e nevoie de oase, englezoaico, a explicat Jamie. Ori de cenuşa de mort. Ori de pământ din mormântul lui, a spus el relaxat, dar fără glumă. Da, până şi morţii trebuie apăraţi.

– Şi cine ar face-o mai bine decât o fantomă care se află deja acolo? am continuat eu. Sau pe aproape?

Am urcat printr-un pâlc de plopi de munte ale căror frunze tremurau, aruncând asupra noastră o lumină verzuie şi argintie, şi m-am oprit să culeg o boabă de sevă roşie de pe un trunchi alb ca hârtia. Ce ciudat, mă gândeam, întrebându-mă de ce mă făcuse imaginea aceea să mă opresc, iar apoi mi-am adus aminte şi m-am întors brusc să mă uit iar spre cimitir.

Nu o amintire, ci un vis sau o viziune. Un om, bătut şi zdrobit, ridicându-se în picioare în mijlocul unui pâlc de plopi de munte, pentru ceea ce ştia că e ultima lui luptă, arătându-şi dinţii sfărâmaţi, plini de sânge de culoarea sevei de plop. Faţa lui era pictată în negru pentru moarte, iar eu ştiam că avea plombe din argint. Însă bolovanul din granit rămăsese tăcut, paşnic, presărat cu ace îngălbenite de pin, marcând locul de odihnă al omului care îşi spusese cândva Dinte-de-Vidră.

Momentul a trecut şi a dispărut. Am păşit printre plopi şi am ajuns în alt luminiş, situat mai sus decât ridicătura pe care se afla cimitirul. M-a surprins că cineva tăiase copaci de acolo şi eliberase terenul. Într-o parte era o stivă de buşteni măricică, iar aproape de ea, un hăţiş de cioturi dezrădăcinate, deşi altele, încă în pământ, se iţeau prin încâlceala de măcriş de pădure şi albăstriţe.

– Uite, englezoaico! m-a făcut Jamie să mă întorc, prinzându-mă de cot.

– Vai! Vai de mine!

În locul acela, terenul se înălţa atât cât să ofere o privelişte ameţitoare. Dedesubt, copaci, şi vedeam dincolo de muntele nostru, dincolo de următorul şi tot aşa, în depărtarea albastră, aburită de răsuflarea munţilor, iar din depresiuni se înălţau nori.

– Îţi place?

Se simţea tonul lui de mândru proprietar.

– Sigur că-mi place? Ce…?

M-am întors şi am făcut semn către buşteni şi cioturi.

– Următoarea casă se va înălţa aici, englezoaico, a spus el cu simplitate.

– *Următoarea* casă? Cum adică? Mai construim una?

– Da, nu ştiu dacă noi, copiii noştri sau nepoţii, a adăugat el. Dar m-am gândit că, dacă se întâmplă ceva – *nu cred*, dar dacă –, în fine, m-aş simţi mai fericit, dacă aş începe-o. Pentru orice eventualitate.

L-am privit fix un moment, încercând să înţeleg.

– Dacă se întâmpla ceva, am zis eu rar şi m-am răsucit să privesc spre

est, unde forma casei noastre era vizibilă printre copaci şi din coşul ei se înălţa un norişor de fum alb, între castani şi brazi verzi. Dacă ar… arde, asta sugerezi?

La un semenea gând, mi s-a strâns stomacul. Apoi m-am uitat din nou la el şi am observat că ideea îl speria şi pe el. Dar, în stilul lui caracteristic, Jamie hotărâse să acţioneze cum poate împotriva zilei în care s-ar petrece dezastrul.

– Îţi place? a repetat el şi am citit hotărâre în ochii lui albaştri. Locul, adică. Dacă nu, alegem altul.

– E frumos, am răspuns, simţind lacrimi în ochi. E pur şi simplu frumos, Jamie.

Încălziţi după urcuş, ne-am aşezat la umbra unui uriaş molid de Canada să admirăm priveliştea. Şi, rupând tăcerea provocată de posibilitatea cumplită din viitor, am constatat că puteam discuta despre asta.

– Înţeleg ce spui, englezoaico. Deşi nici eu nu vreau să murim şi mă voi îngriji să nu se întâmple, m-a asigurat el. Dar gândeşte-te, totuşi. S-ar putea să nu însemne moarte. Ar putea doar… să plece.

Am respirat adânc şi m-am străduit să accept presupunerea fără să intru în panică.

– Să plece. Să se întoarcă, adică. Roger şi Bree – şi Jemmy, presupun. Credem că poate şi el să călătorească prin pietre.

Prinzându-şi genunchii cu braţele, a dat din cap sobru.

– După ce a făcut cu opalul acela? Da, cred că va putea.

Mi-am amintit ce se întâmplase cu opalul: îl ţinuse în mână, se plânsese că frige până când piatra explodase, sfărâmându-se în sute de aşchii ascuţite ca acele. Dacă trebuia să ne gândim că şi el putea călători în timp. Dar dacă Brianna va mai avea un copil? Îmi era limpede că ea şi Roger mai voiau unul – sau, cel puţin, Roger voia, iar ea era de acord.

Gândul de a-i pierde era extrem de dureros, dar trebuia să înfrunt şi acea posibilitate.

– Ceea ce oferă o soluţie, cred eu, am spus, străduindu-mă să fiu curajoasă şi obiectivă. Dacă murim, ei nu mai au niciun motiv să rămână aici. Dar, dacă *nu* murim, vor pleca? Adică o să-i trimitem noi? Din cauza războiului. Roger nu va fi în siguranţă.

– Nu, a încuviinţat el încet.

Rămăsese cu capul plecat, iar din creştet i se ridicau şuviţe roşcate, pe care le moşteniseră Bree şi Jemmy.

– Nu ştiu, a spus într-un târziu şi a ridicat capul, privind în depărtare, spre munţi şi cer. Nimeni nu ştie, englezoaico. Trebuie să înfruntăm cum putem ceea ce va veni.

S-a întors şi şi-a lăsat mâna peste a mea, cu un zâmbet în care am văzut şi suferinţă, şi bucurie.

– Avem destule fantome între noi, englezoaico. Dacă relele viitorului nu ne pot stânjeni, atunci, nici teama de viitor nu ne va opri. Trebuie să lăsăm lucrurile în urmă şi să mergem mai departe. Nu?

Mi-am pus cealaltă mână pe pieptul lui, nu ca o invitaţie, ci doar pentru că voiam să îl simt. Pielea îi era răcoroasă de la sudoare, doar ajutase la săparea mormântului. Arşiţa trudei lucea în muşchii de sub ea.

– Tu ai fost multă vreme una dintre fantomele mele, am spus eu. Şi tot multă vreme am încercat să te las pe *tine* în urmă.

– Deci aşa?

Şi-a aşezat uşor cealaltă mână pe spatele meu, mişcând-o fără să îşi dea seama. Cunoşteam atingerea aceea – nevoia de a atinge pe cineva doar ca să te convingi că este acolo, în carne şi oase.

– Credeam că nu poţi trăi privind înapoi – nu suportam.

Amintindu-mi, am simţit un nod în gât.

– Ştiu, a zis el încet, după care a ridicat mâna să îmi atingă părul. Dar aveai un copil şi un soţ. Nu era corect să le întorci spatele.

– N-a fost corect nici să-ţi întorc spatele ţie.

Am clipit, dar lacrimile îmi curgeau deja la coada ochilor. Mi-a tras capul mai aproape, a scos limba şi m-a lins delicat pe faţă, ceea ce m-a surprins atât de mult, încât am râs în timp ce suspinam, cât pe ce să mă înec.

– Te iubesc ca sarea în bucate, a citat el dintr-un basm şi a râs, foarte încet. Nu mai plânge, englezoaico! Eşti aici. Şi eu la fel. Nimic altceva nu contează.

Mi-am rezemat fruntea de obrazul lui şi l-am îmbrăţişat. Am rămas cu mâinile pe spatele lui şi l-am mângâiat de la omoplaţi spre talie, uşor, foarte uşor, ocolind cicatricele care îi brăzdau pielea.

M-a ţinut aproape şi a oftat adânc.

– Ştii că de data asta suntem căsătoriţi de un timp de două ori mai mult decât data trecută?

M-am retras şi m-am încruntat bănuitoare spre el, acceptând schimbarea subiectului.

– N-ai fost căsătorit între timp?

Asta l-a luat pe nepregătite; s-a încruntat şi el, gânditor, şi şi-a plimbat încet un deget de-a lungul nasului bronzat.

– Păi, pentru asta trebuie un preot, desigur, a răspuns el. Aş zice că amândoi am fost căsătoriţi. Dar, atunci nu suntem amândoi bigami?

– Am fost, nu mai suntem, l-am corectat eu, un pic îngrijorată. Dar, de fapt, nu am fost. Aşa a spus părintele Anselme.

– Anselme?

– Părintele Anselme, preot franciscan de la Mănăstirea St Anne. Probabil că nu ţi-l mai aminteşti. La momentul acela erai bolnav.

– Ba da, mi-l amintesc, a spus Jamie. Venea şi stătea cu mine noaptea, când nu puteam dormi.

A zâmbit oarecum strâmb; nu dorea să îşi aducă aminte de perioada aceea.

– Te plăcea tare mult, englezoaico.

– Da? Dar tu? am întrebat ca să îi distrag atenţia de la St Anne. Dar eu nu-ţi plăceam?

– Ba da, îmi plăceai mult, m-a asigurat. Dar acum îmi placi şi mai mult.

– A, sigur.

M-am aşezat ceva mai dreaptă, dichisindu-mă:

– Ce s-a schimbat?

Jamie şi-a înclinat capul într-o parte şi a strâns din pleoape, în semn de apreciere.

– Păi, scapi mai puţine vânturi când dormi, a început el logic, apoi s-a retras râzând, în clipa în care un con de pin i-a căzut vâjâind pe lângă o ureche.

Am prins o bucată de lemn, dar înainte de apuca să îl lovesc peste cap, el s-a repezit şi m-a prins de braţe. M-a trântit în iarbă şi s-a prăbuşit peste mine, ţintuindu-mă jos fără niciun efort.

– Dă-te de pe mine, prostănacule! Eu nu trag vânturi în somn!

– Ei, de unde ştii, englezoaico? Dormi atât de adânc, că nu te trezeşte nici propriul sforăit.

– A, vrei să vorbim despre sforăit, da? Tu…

– Eşti trufaşă ca Lucifer, a comentat el, întrerupându-mă.

Încă zâmbea, dar vorbea pe un ton serios.

– Şi eşti curajoasă, a continuat. Întotdeauna ai fost mai îndrăzneaţă decât se cuvenea ca să rămâi în siguranţă. Iar acum eşti fioroasă ca un viezure.

– Deci sunt trufaşă şi fioroasă. Nu pare o enumerare a virtuţilor unei femei, am zis, pufnind în timp ce mă zvârcoleam ca să scap de sub el.

– Ei bine, eşti şi blândă, a adăugat el după un moment de gândire. Foarte. Deşi eşti blândă în condiţiile stabilite de tine. Atenţie, asta nu e rău deloc, a zis, prinzându-mi din nou braţul pe care reuşisem să mi-l eliberez.

Mi-a ţintuit încheietura mâinii peste cap.

– Ca femeie, a murmurat el şi, concentrându-se, s-a încruntat. Virtuţi de femeie…

Şi-a strecurat o mână între noi, prinzându-mi un sân.

– În afară de asta!

– Eşti foarte curată, a spus el pe un ton aprobator.

Mi-a dat drumul la încheietura mâinii şi şi-a trecut mâna prin părul meu, care era chiar curat, mirosind a floarea-soarelui şi a gălbenele.

– N-am mai văzut nicio femeie care să se spele atât de des ca tine, cu excepţia Briannei, probabil. Nu eşti o bucătăreasă prea bună, a continuat el, strângând din pleoape gânditor. Şi totuşi, n-ai otrăvit pe nimeni, decât dinadins. Şi ştii să coşi, deşi îţi place mai mult să treci acul prin carnea cuiva.

– Mulţumesc foarte mult!

– Mai spune-mi alte virtuţi! mi-a sugerat el. S-ar putea să fi scăpat vreuna.

– Blândeţe, răbdare…

M-am agitat.

– Blândeţe? Iisuse! a clătinat el din cap. Eşti cea mai nemiloasă, cea mai sângeroasă…

Eu am ridicat capul pe neaşteptate şi a fost cât pe ce să îl muşc de gât. Râzând, s-a retras.

– Nu, nici răbdătoare nu eşti.

Am renunţat să mă zbat un moment şi m-am prăbuşit lată pe spate, iar părul rebel mi s-a răsfirat pe iarbă.

– Şi care *este* trăsătura mea cea mai plăcută? am întrebat.

– Faptul că mă socoteşti amuzant, a răspuns el zâmbind.

– Nu… te socotesc… amuzant, am replicat gemând şi zbătându-mă nebuneşte.

El a rămas peste mine, fără să ia în seamă că tresăltam şi îl împungeam, până am obosit şi am rămas gâfâind sub greutatea lui.

– Şi, a continuat el gânditor, îţi place foarte mult când mă culc cu tine. Nu?

– Ăăă…

Am vrut să îl contrazic, dar sinceritatea nu m-a lăsat. Pe de altă parte, ştia prea bine că aşa era.

– Mă striveşti, am spus eu cu un aer demn. Te rog frumos să te dai jos!

– Nu!

– Da! În regulă! Da! Şi dă-te *jos!*

Nu s-a dat, ci şi-a aplecat capul şi m-a sărutat. Am ţinut buzele strânse, hotărâtă să nu cedez, însă şi el era hotărât şi, dacă mă gândeam bine… Pielea feţei lui era caldă, barba de două zile mă zgâria uşor, iar gura îi era mare şi dulce… Am desfăcut picioarele în semn de abandon, el a pătruns puternic între ele şi pieptul dezgolit îi mirosea a mosc, sudoare şi rumeguş, prins între firele de păr… Încă eram înfierbântată după ce mă zbătusem, dar iarba era umedă şi răcoroasă în jurul nostru… În fine, încă o clipă, şi mă putea avea chiar acolo, dacă asta voia.

A simţit că cedez şi şi-a lăsat corpul să se relaxeze; nu m-a mai ţinut prizonieră, ci doar m-a ţinut în braţe. Apoi a ridicat capul şi mi-a cuprins faţa cu o mână.

– Vrei să ştii ce înseamnă asta, de fapt? m-a întrebat, iar în ochii lui de un albastru-închis am văzut că vorbea serios.

Am dat din cap, fără să spun nimic.

– Mai presus de toate creaturile de pe pământul ăsta, tu eşti credincioasă, a spus el.

M-am gândit să îi zic ceva de câinii Saint-Bernard, însă avea o expresie atât de tandră, că am rămas tăcută, mulţumindu-mă să îl privesc în lumina verzuie care se furişa printre acele pinilor de deasupra noastră.

– Bun, am răspuns în cele din urmă, oftând adânc, şi tu eşti la fel. Ceea ce e bine, nu?

Mouse, în lb. engl. (n. tr.).

21

AVEM CHIBRITURI

Doamna Bug făcuse *fricasse* de pui pentru cină, ceea ce nu justifica însă entuziasmul reprimat de pe feţele lui Bree şi Roger când au intrat în casă. Amândoi zâmbeau, ea avea obrajii îmbujoraţi, iar lui îi sclipeau ochii ca şi ei.

Prin urmare, când Roger a anunţat că are o veste grozavă, probabil că a fost cât se poate de normal ca doamna Bug să tragă direct o concluzie evidentă.

– Ai rămas grea din nou! a exclamat ea şi, de emoţie, a scăpat lingura din mână.

A bătut apoi din palme, umflându-se ca un balon de petrecere.

– Vai, ce bucurie! Şi chiar era momentul, a adăugat, desfăcându-şi mâinile pentru a flutura un deget spre Roger. Şi eu, care mă gândeam să pun puţin ghimbir şi sulf la porridge-ul tău, tinere, ca să te aduc în formă! Dar până la urmă ţi-ai făcut datoria, din câte văd. Iar tu, *a bhailach*, ce părere ai? Un frăţior frumos pentru tine!

Jemmy, pentru care erau ultimele cuvinte, a căscat ochii la ea şi a rămas cu gura deschisă.

– Hmm… a făcut Roger, roşind.

– Da, sigur, ar putea fi o surioară, presupun, a cedat doamna Bug. Oricum, e o veste bună, o veste mare. Hai, *a luaidh*, ia ceva dulce pentru asta, iar noi o să bem ceva!

Evident nedumerit, dar preferând dulciurile, Jem a luat bomboana din melasă şi a vârât-o imediat în gură.

– Dar nu… a dat să spună Bree.

– Mul’mesc, doamnă Bug, s-a grăbit Jem să răspundă, ducând la gură mâna cealaltă ca nu cumva mama lui să-i smulgă desertul înainte de cină pe motive de lipsă de politeţe.

– Ei, puţin dulce n-o să-i facă rău, a asigurat-o doamna Bug, ridicând lingura de pe podea şi ştergând-o de şorţ. Să-l chemăm şi pe Arch, *a muirinn*, ca să-i dăm vestea cea mare. Să te păzească Fecioara, fato! N-am crezut că o să ajungem aici! Multe doamne cică te-ai răcit de soţul tău ori poate că lui îi lipseşte scânteia vieţii, dar, după cât se pare…

– Da, după cât se pare, a spus Roger, ridicând glasul ca să se facă auzit.

– *Nu sunt gravidă!* a replicat Bree, foarte tare.

Tăcerea care a urmat a avut ecoul unui tunet.

– Aha, a zis Jamie cu glas moderat.

A luat un şervet şi s-a aşezat, după care şi l-a prins sub gulerul cămăşii.

– Bine, atunci. Mâncăm?

A întins o mână spre Jem, care s-a urcat pe bancă alături de el, încă

sugând aprig din bomboana lui. Împietrită o clipă, doamna Bug şi-a revenit. Extrem de jignită, s-a întors către bufet şi a scos un teanc de farfurii din cositor, pe care l-a trântit cu un zăngănit pe blat. Încă îmbujorat, judecând după mişcarea buzelor, Roger lăsa impresia că situaţia i se părea amuzantă. Brianna însă se încinsese şi respira apăsat ca un delfin.

– Linişteşte-te, draga mea! am zis cu tonul cu care i te adresezi unui dispozitiv exploziv. Aţi spus că… aveţi… veşti?

– Să lăsăm asta!

Încă spumegând de supărare, a rămas nemişcată.

– Nimeni nu se sinchiseşte, pentru că nu sunt gravidă. La urma urmei, *ce* altceva aş putea face ca să fie notabil?

Şi-a trecut cu furie o mână prin păr şi, dând peste şnurul care îl ţinea legat la spate, l-a smuls şi l-a aruncat pe podea.

– Hai, scumpa mea… a început Roger.

Dacă m-ar fi întrebat, i-aş fi spus că e o greşeală; la furie, cei din neamul Fraser nu acordau nicio atenţie vorbelor dulci, fiind însă gata să se arunce la gâtul celor apropiaţi, îndeajuns de imprudenţi să li se adreseze astfel.

– Scuteşte-mă de scumpeturi! s-a răstit ea. Şi tu crezi la fel! Îţi închipui că tot ce fac e o pierdere de timp, dacă nu spăl rufe, nu gătesc sau nu-ţi cârpesc blestemaţii de ciorapi! Şi tu mă acuzi că nu rămân gravidă şi crezi că e vina mea! Ei, bine, *nu* e vina mea şi ştii bine!

– Ba nu! Nu cred asta, nicidecum. Brianna, te rog…

A întins o mână spre ea, apoi s-a răzgândit şi a retras-o, temându-se că i-o va smulge din încheietură.

– Mami! Hai să *mâncăm*! a intervenit Jemmy, parcă vrând să salveze situaţia.

Un fir lung de salivă încărcată cu melasă i se scurgea dintr-un colţ al gurii pe pieptul cămăşii. Văzând, mama lui s-a întors spre doamna Bug ca o tigroaică.

– Uite ce-ai făcut, femeie băgăreaţă! Era ultima lui cămaşă curată! Şi cum îndrăzneşti să vorbeşti despre viaţa noastră intimă de faţă cu toată lumea, ce treabă ai tu, bătrână băgăcioasă ce eşti…?

Înţelegând că împotrivirea n-are niciun rost, Roger a prins-o de talie din spate, a ridicat-o şi a scos-o pe uşa din spate, în protestele incoerente ale lui Bree şi în gemetele lui Roger, pe care ea-l lovea cu picioarele în pulpe, cu o forţă şi cu o precizie considerabile. M-am dus spre uşă şi am închis-o încet, întrerupând astfel zgomotele altercaţiei din curte.

– A moştenit asta de la *tine*, să ştii, am spus eu cu reproş în glas, aşezându-mă vizavi de Jamie. Doamnă Bug, mâncarea miroase minunat. Să mâncăm!

Într-o tăcere irascibilă, ea a împărţit mâncarea de pui, dar a refuzat să se aşeze la masă cu noi, şi-a pus mantia şi a ieşit cu paşi apăsaţi pe uşa din faţă, lăsându-ne să ne ocupăm de strângerea veselei. Din partea mea, era o treabă bună. Am mâncat într-o binecuvântată linişte, întreruptă doar de clinchetul lingurilor pe farfuriile din cositor şi de întrebările lui Jemmy: de

ce sunt lipicioase bomboanele din melasă, cum ajunge laptele în vacă şi când îl va vedea pe frăţiorul lui.

– *Ce* să-i spun doamnei Bug? am întrebat într-una dintre scurtele pauze în care trebuia să-i răspund la întrebări.

– De ce ar trebui să-i spui ceva, englezoaico? Doar nu tu i-ai adresat cuvinte jignitoare.

– Da. Dar sunt sigură că Brianna nu va dori să-şi ceară scuze…

– De ce ar trebui s-o facă? a ridicat din umeri. La urma urmei, a fost provocată. Şi nu cred că doamna Bug a trăit atât de mult fără să i se spună că îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. O să-i treacă, o să-i povestească totul lui Arch, iar mâine o să fie din nou senină.

– În fine, am zis eu, nesigură, tot ce se poate. Dar Bree şi Roger…

Mi-a zâmbit şi a clipit din ochii albaştri spre mine.

– *Mo chride*, nu te mai simţi ca şi cum orice mic dezastru s-ar întâmpla din cauza ta! a comentat el.

A întins o mână peste masă şi m-a bătut peste braţ:

– Roger Mac şi fata trebuie să rezolve necazul între ei, iar flăcăul părea să stăpânească situaţia destul de bine.

A izbucnit în râs şi eu la fel, dar cu rezerve.

– Da, dar e treaba mea să mă îngrijorez dacă i-a rupt un picior, am remarcat, ridicându-mă ca să iau frişcă pentru cafele. E posibil ca Roger să vină târâş să îl tratez.

În momentul acela da anticipare, am auzit ciocănituri la uşa din spatele casei. Întrebându-mă de ce ar bate Roger la uşă, am deschis şi, uimită, am dat de faţa palidă a lui Thomas Christie.

Nu era numai palid, ci şi transpirat, şi avea o cârpă plină de sânge înfăşurată în jurul unei mâini.

– N-am vrut să vă deranjez, doamnă, a spus el, ţinându-se ţanţoş. Doar că… aştept până vă faceţi timp.

– Lasă prostiile! i-am tăiat-o. Vino în camera medicală cât mai e lumină.

Am avut grijă să nu mă uit direct în ochii lui Jamie, dar l-am văzut în treacăt când m-am aplecat să împing banca în spate. Tocmai se înclina ca să pună o farfurioară peste cana mea cu cafea, cu ochii la Tom Christie, cu un aer speculativ şi gânditor pe care îl văzusem ultima oară la un linx când urmărea o raţă care-i zbura deasupra capului. Nu era o urgenţă, dar merita examinat. Pe Christie nu îl interesa nimic în afară de mâna rănită, lucru de înţeles. Ferestrele camerei medicale erau orientate spre est şi sud, pentru a profita de razele soarelui, însă chiar în apropiere de apus în încăpere era o lumină slabă, reflectată de frunzele castanilor din luminiş. Tot ce era în cameră, mai puţin faţa lui Tom Christie, care părea verzuie, era scăldat într-o lumină aurie.

– Aşază-te! i-am spus, grăbindu-mă să împing un scaun în spatele lui.

Genunchii i s-au înmuiat când s-a aşezat. A aterizat mai dur decât intenţionase, iar mâna i-a fost zguduită şi a scos un strigăt slab de durere. Am apăsat cu un deget pe vena mare de la încheietura mâinii pentru a

reduce sângerarea şi am desfăcut cârpa cu care se bandajase. După înfăţişarea lui, eu crezusem că îşi retezase un deget sau două, dar am rămas surprinsă văzând o rană simplă în muşchiul de la baza degetului mare, mergând până la încheietură. Era destul de adâncă şi rămăsese deschisă, dar nu fuseseră secţionate vase mari şi, din fericire, tendonul degetului mare era doar atins, ceea ce puteam rezolva cu o copcă sau două. Am ridicat privirea să-i spun, numai că el a dat ochii peste cap.

– Ajutor! am strigat, lăsându-i mâna să cadă şi prinzându-l de umeri în timp ce se prăbuşea pe spate.

Au urmat o bancă răsturnate şi duduit de paşi, iar Jamie a pătruns valvârtej în cameră. Văzându-mă doborâtă de greutatea lui, l-a luat de ceafă pe Christie şi l-a împins în faţă ca pe o păpuşă din cârpă, după care i-a prins capul între picioare.

– E chiar atât de grav? a întrebat Jamie, uitându-se printre gene la mâna rănită a lui Christie, care era pe podea, sângerând. Să-l aşez pe masă?

– Nu e nevoie.

Am pus o mână sub falca lui ca să îi iau pulsul.

– Nu e rănit grav, doar că a leşinat. Dar, uite, îşi revine. Stai cu capul în jos, hai, o să-ţi revii în câteva clipe! m-am adresat eu lui Christie, care respira ca o locomotivă cu aburi, dar se stabilizase puţin.

Jamie şi-a retras mâna de pe gâtul lui şi şi-a şters-o de kilt cu un uşor dezgust. Christie transpirase rece şi abundent; mi-am simţit palma năclăită de sudoarea lui, dar am ridicat cârpa de pe podea şi m-am şters cu mai mult tact.

– Vrei să stai întins? l-am întrebat pe Christie, aplecându-mă spre faţa lui.

Avea o culoare cadaverică. A clătinat din cap.

– Nu, doamnă. Sunt bine. Doar că m-am simţit slăbit un moment.

A vorbit cu glas răguşit, dar destul de hotărât, de aceea m-am mulţumit să apăs tare cârpa peste rană pentru a opri sângerarea.

Jemmy a apărut în pragul uşii, a căscat ochii la noi, dar nu s-a speriat; sângele nu era ceva nou pentru el.

– Tom, să-ţi aduc un păhărel cu tărie? l-a întrebat Jamie, măsurându-l precaut pe pacient. Ştiu că nu-ţi plac băuturile tari, dar apar şi asemenea momente, nu?

Christie a mişcat din buze, dar a clătinat din cap.

– A… nu. Poate… puţin vin?

– *Nu bea numai apă, ci foloseşte puţin vin, pentru stomacul tău şi pentru desele tale slăbiciuni*[22]*,* nu? Da, în fine. Vino-ţi în fire, domnule! Aduc vin.

Jamie l-a bătut pe un umăr încurajator şi a plecat în grabă, luându-l pe Jemmy de o mână când au ieşit. Christie a strâns din buze, făcând o grimasă. Observase că, la fel ca mulţi protestanţi, Tom Christie considera Biblia un document adresat doar lui, care îi fusese încredinţat pentru a-l comunica atent maselor. Prin urmare, îi displăcea mult să audă catolici – ca Jamie – care citau din ea. Mai observasem că Jamie îşi dăduse seama de asta

şi profita de orice ocazie ca să citeze din ea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, mai mult ca să îi distrag atenţia lui Christie decât din dorinţa de a afla.

Christie nu s-a mai uitat fioros spre uşă, unde nu mai era nimeni, şi a aruncat o privire la mâna stângă, apoi a întors capul, pălind din nou.

– Un accident, a răspuns îmbufnat. Tăiam stuf şi mi-a alunecat cuţitul.

Şi-a îndoit puţin mâna dreaptă, şi eu m-am uitat la ea.

– Nici nu e de mirare! am spus. Stai puţin, ţine mâna dreaptă în sus!

I-am ridicat deasupra capului mâna rănită, foarte bine bandajată, i-am dat drumul şi am întins mâna către cealaltă. Suferea de o boală a mâinii drepte care se numea contractură Dupuytren ori, cel puţin, aşa avea să se numească peste şaizeci sau şaptezeci de ani, după ce baronul Dupuytren avea s-o descrie. Provocată de o îngroşare sau de o scurtare a stratului fibros care ţinea pe loc tendoanele mâinii când se îndoiau degetele, urmarea era că inelarul era atras spre palmă. În cazurile avansate, sufereau şi degetul mic şi cel mijlociu. Boala lui Tom Christie avansase destul de când îi examinasem mâna.

– Nu ţi-am zis? am întrebat retoric, trăgând cu delicateţe degetele chircite.

Degetul mijlociu abia se desfăcea pe jumătate, inelarul şi cel mic abia dacă puteau fi desprinse de palmă.

– Ţi-am spus că se va agrava. Nici nu mă miră că ţi-a scăpat cuţitul din mână. Sunt uimită că l-ai putut strânge între degete.

Pe sub barba presărată cu fire cărunte a apărut o uşoară îmbujorare, după care Christie a întors capul.

– În urmă cu câteva luni aş fi rezolvat uşor, am spus, întorcându-i mâna să mă uit la unghiul contracturii. Atunci ar fi fost o treabă simplă. Acum va fi mai complicat, dar cred că încă pot corecta ceva.

Dacă ar fi fost un bărbat mai puţin corpolent, aş fi spus că se zvârcolea de jenă. Însă, aşa cum arăta, a tresărit puţin, iar îmbujorarea i s-a accentuat.

– Nu… nu doresc…

– Nu-mi pasă ce doreşti, i-am spus, aşezându-i în poală mâna cu degetele încârligate. Dacă nu-mi dai voie să te operez, peste şase luni n-o s-o mai poţi folosi. Acum abia dacă poţi scrie cu ea, am dreptate?

Ochii lui de un cenuşiu-închis, uimiţi s-au fixat pe faţa mea.

– Pot să scriu, a spus el, dar mi-am dat seama că agresiunea din glas ascundea o nelinişte profundă.

Tom Chistie era un om învăţat şi educatorul copiilor de la Ridge. La el mergeau mulţi oameni ca să-i ajute să întocmească scrisori sau documente legale. Iar el se mândrea tare cu asta; ştiam că ameninţarea că n-o să mai poată scrie reprezenta cel mai puternic argument, şi nu era o simplă ameninţare.

– Asta nu va mai ţine mult, am spus şi am făcut ochii mai mari ca să înţeleagă.

El, neliniştit, şi-a înghiţit nodul din gât înainte să îmi răspundă, iar Jamie a revenit cu o carafă cu vin.

– Fă bine şi dă-i ascultare! l-a sfătuit el, aşezând carafa pe blat. Ştiu ce înseamnă să scrii având un deget ţeapăn, înţelegi?

A ridicat mâna dreaptă şi şi-a mişcat degetele cu o expresie de tristeţe pe faţă.

– Dacă ea putea repara *asta* cu micul ei cuţit, mi-aş pune mâna pe masa de operaţie chiar acum.

Jamie era aproape opusul lui Chrstie în ceea ce priveşte problema de la mână, deşi efectul era aproape acelaşi. Inelarul îi fusese strivit atât de grav, încât încheieturile se sudaseră, iar degetul nu putea fi îndoit. Drept urmare, cele două degete alăturate aveau o capacitate limitată de mişcare, deşi capsulele articulare rămăseseră intacte.

– Deosebirea este că suferinţa de la mâna ta nu se poate agrava, i-am spus lui Jamie. Însă a lui da.

Christie a făcut o mişcare, vârându-şi mâna dreaptă între picioare, ca şi cum ar fi vrut să o ascundă.

– Mda, în fine, a spus stânjenit, o să mă descurc o vreme, asta e sigur.

– Cel puţin cât s-o laşi pe soţia mea să ţi-o repare pe cealaltă, a remarcat Jamie, turnând vin în căni. Poftim! Poţi s-o ţii, Tom, ori ţi-o ţin eu? a întrebat cu un gest, ţinând cana ca şi cum ar fi vrut să i-o ducă la buze lui Tom, care a întins brusc mâna de sub faldurile hainelor.

– Mă descurc, a răspuns el pe un ton agresiv şi a luat cana cu vin între degetul mare şi arătător, cu o stângăcie care l-a făcut să roşească şi mai mult.

Îşi ţinea mâna stângă încă în aer, deasupra umărului. Părea ridicol şi simţea şi el asta.

Jamie a turnat în următoarea cană, pe care mi-a întins-o, fără să îl ia în seamă. Dacă nu aş fi cunoscut istoria complicată dintre ei, gestul lui mi s-ar fi părut plin de tact. Întotdeauna existase o vagă încordare între Jamie şi Tom Christie, deşi reuşeau să păstreze un aer aparent cordial. Pentru orice alt bărbat, faptul că Jamie îşi arătase mâna vătămată ar fi fost exact ceea ce sugera – încurajare şi susţinere. În cazul lui Tom Christie, probabil că fusese vorba despre încurajare, însă în vorbele lui se strecurase şi o ameninţare, deşi probabil că Jamie nu se putuse abţine. Adevărul e că oamenii îi cereau ajutorul mai des lui Jamie decât lui Christie. În ciuda mâinii mutilate, Jamie se bucura de respect şi admiraţie. Christie nu era prea agreat, iar dacă nu mai putea să scrie, îşi putea pierde şi poziţia socială, atât cât era ea. Şi, aşa cum remarcasem fără menajamente, suferinţa lui Jamie nu avea să se agraveze.

Privind peste buza cănii, a mijit ochii. Nu îi scăpase ameninţarea, fie că ea venise intenţionat sau nu. Nu avea cum să n-o simtă; Tom Christie era suspicios din fire şi predispus să vadă o ameninţare chiar şi când ea nu *exista*.

– Cred că deja s-a stabilizat. Dă-mi voie să mă ocup de rană.

I-am luat mâna stângă şi i-am desfăcut bandajul cu grijă. Sângerarea se oprise. I-am lăsat mâna într-un vas cu apă în care fiersesem usturoi, am adăugat câteva picături de etanol pur pentru a dezinfecta rana şi am început

să caut instrumentele. Se întuneca şi am aprins lampa cu alcool pe care mi-o făcuse Brianna. La lumina flăcării ei constante am văzut că furia de pe faţa lui dispăruse. Nu mai era la fel de palid, dar arăta neliniştit ca un şoarece de câmp la o adunare de bursuci şi stătea cu ochii la mâinile mele în timp ce aşezam suturile, acele şi foarfecele, toate curate şi sclipitoare în lumina lămpii. Jamie nu a plecat, ci a rămas rezemat de blat, sorbind din vin – probabil în caz că Christie ar fi leşinat din nou. Un tremur delicat a trecut prin mâna şi braţul suferindului, încordate pe tăblia mesei. Transpira din nou; i-am simţit mirosul înţepător şi amărui. Acel miros pe jumătate uitat, dar recunoscut imediat m-a făcut să înţeleg în cele din urmă dificultatea: era vorba de spaimă. Probabil că îi era frică de sânge şi sigur se temea de durere.

Eu eram atentă la ce făceam, aplecând capul pentru ca el să nu-mi vadă expresia. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult; aşa s-ar fi cuvenit, dacă n-ar fi fost bărbat. Paloarea, leşinul… nu erau de la pierderea de sânge şi de la şocul de a vedea sânge. Coseam tot timpul bărbaţi şi băieţi. Agricultura la munte presupunea muncă dură şi rar trecea o săptămână fără să văd răni provocate de secure, sapă, tăieturi de la săpat cartofi, de la muşcături de porc, lacerаţii ale scalpului după căzături sau alte suferinţe care trebuiau prinse cu copci. În general, pacienţii se comportau firesc, îndurând ajutorul meu cu stoicism şi întorcându-se direct la muncă. Însă aproape toţi bărbaţii erau highlanderi, mi-am dat eu seama, iar mulţi dintre ei fuseseră şi soldaţi.

Tom Christie era orăşean din Edinburgh – fusese închis la Ardsmuir ca susţinător iacobit, dar nu luptase niciodată. Fusese ofiţer de intendenţă. De fapt, mi-am dat seama cu surprindere, pesemne că nu ajunsese niciodată pe câmpul de luptă şi nicidecum să lupte la propriu, zi de zi, cu natura, cum presupunea activitatea de fermier.

L-am simţit pe Jamie, care rămăsese în umbră, sorbea din vin şi ne urmărea cu o detaşare uşor ironică. I-am aruncat o privire. Expresia nu i se schimbase, deşi a dat vag din cap când ni s-au întâlnit ochii. Tom Christie îşi ţinea limba prinsă între dinţi. Îi auzeam respiraţia puţin şuierătoare. Nu-l vedea pe Jamie, dar era conştient de prezenţa lui; rigiditatea spinării lui spunea tot. Chiar dacă se temea, avea totuşi ceva curaj. L-ar fi durut mai puţin, dacă şi-ar fi relaxat muşchii braţului şi mâinii. Dar, în situaţia aceea, nu i-aş fi putut sugera asta. Aş fi putut insista ca Jamie să plece, dar aproape terminasem. Cu un oftat de exasperare şi nedumerire, am făcut ultimul nod şi am lăsat foarfeca pe masă.

– Gata, am spus, întinzând restul de alifie din echinaceea peste rană şi întinzând mâna după un bandaj curat. Să ţii mâna curată! O să mai fac nişte alifie. S-o trimiţi pe Malva după ea. Şi peste o săptămână să vii să-ţi scot copcile.

Uitându-mă la Jamie, am ezitat. Ezitam să mă folosesc de prezenţa lui, dar am făcut-o spre binele lui Christie.

– Atunci, o să mă ocup şi de mâna dreaptă, bine? am propus ferm.

Încă transpira, deşi culoarea îi revenea în obraji. S-a uitat repede la

mine, iar apoi, fără să vrea, la Jamie, care a zâmbit vag.

– Aşa să faci, Tom! i-a spus el. Să nu-ţi fie frică! E doar o tăietură mică. Eu am trecut prin situaţii mai grele.

A rostit cuvintele calm, dar ele puteau fi la fel de bine scrise cu litere de foc de o şchioapă. *Am trecut prin situaţii mai grele.* Jamie rămăsese în umbră, dar ochii i se vedeau, ca şi zâmbetul. Tom Christie era tot ţeapăn. L-a privit în ochi pe Jamie, apoi şi-a aşezat mâna strâmbă peste bandaj.

– Da, a răspuns şi a respirat adânc. O să vin.

S-a ridicat brusc, dărâmând scaunul şi, puţin nesigur pe picioare, ca un om după ce a băut ceva tare, s-a îndreptat spre uşă. Acolo s-a oprit, căutând clanţa. Găsind-o, s-a sumeţit şi s-a răsucit, uitându-se după Jamie.

– Măcar, a spus, respirând atât de apăsat, încât s-a împleticit în cuvinte, măcar o să fie o cicatrice care să-mi facă cinste. Nu-i aşa, *Mac Dubh?*

Jamie s-a îndreptat brusc de spate, dar Christie ieşise deja, călcând atât de apăsat pe coridor, că farfuriile din cositor au zăngănit pe raftul din bucătărie.

– I-auzi la el, nemernicul! a exclamat cu furie şi uimire.

A strâns mâna stângă în pumn şi m-am gândit că e bine că Tom Christie ieşise atât de repede. Nu ştiam exact *ce* se întâmplase – sau se întâmpla –, dar m-am simţit uşurată că plecase. M-am simţit ca o mână de grăunţe prinsă între două pietre de moară care vor să se zgârie una pe alta, fără să ia seama la boabele dintre ele.

– Nu l-am auzit niciodată pe Tom Christie spunându-ţi *Mac Dubh*, a remarcat precaut, întorcându-mă să strâng resturile de pe masă.

Christie nu vorbea gaelică, dar nu-l auzisem folosind porecla pe care o foloseau cei care fuseseră la Ardsmuir. El i se adresa lui Jamie cu „domnule Fraser“ sau pur şi simplu „Fraser“, în momente care treceau drept cordiale.

Jamie a scos un sunet dispreţuitor, tipic pentru un scoţian, apoi a luat cana pe jumătate plină a lui Christie şi a golit-o.

– Nu, n-ai auzit, englezoaico, fir-ai…

A surprins expresia de pe faţa mea şi mi-a zâmbit strâmb:

– Nu la tine mă refeream.

Ştiam că nu; cuvântul fusese rostit cu o cu totul altă intonaţie, una şocantă, amărăciune care mi-a amintit că „englezoaico“ nu era nicidecum un termen amical în vorbirea de zi cu zi.

– De ce vorbeşti aşa despre el? am întrebat din curiozitate. Şi ce-a sugerat cu gluma despre „cicatrice care face cinste“?

A coborât privirea şi n-a răspuns imediat, deşi degetele înţepenite ale mâinii drepte băteau darabana pe coapsă, dar fără să scoată niciun sunet.

– Tom Christie e un om robust, a spus el în cele din urmă. Dar, pe Dumnezeul meu, este şi un fiu de căţea de neclintit!

Apoi a ridicat privirea şi mi-a zâmbit cam amar.

– A trăit opt ani într-o celulă cu patruzeci de oameni care vorbeau gaelică, şi n-a vrut să se coboare într-atât încât să scoată nici măcar o vorbă într-o limbă barbară! Iisuse, nu! Vorbea engleza cu oricine, iar, dacă dădea

de cineva care nu ştia engleză, stătea locului, mut ca un bolovan, până venea cineva să-i traducă.

– Cineva ca tine?

– Câteodată.

A aruncat o privire spre fereastră, ca şi cum ar fi vrut să-l vadă pe Christie, însă se întunecase deplin, iar geamurile ofereau doar o reflexie a camerei medicale şi siluetele noastre păreau fantomatice pe sticlă.

– Roger mi-a spus că Lindsay ar fi vorbit ceva despre… revendicările lui, am zis eu cu delicateţe.

Jamie s-a uitat scurt.

– A, ţi-a spus, da? Uite, Roger Mac se îndoia că e înţelept să-l accepte pe Christie arendaş, presupun. Kenny n-ar fi zis, dacă n-ar fi fost întrebat.

Mă obişnuisem mai mult sau mai puţin cu viteza concluziilor lui şi cu precizia intuiţiilor, de aceea nu am pus-o la îndoială pe cea de acum.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta, am răspuns eu şi m-am apropiat, rămânând faţă în faţă cu el.

Mi-am lăsat palmele pe pieptul lui şi l-am privit în ochi. El a pus mâinile peste ale mele şi a oftat, îndeajuns de adânc pentru a-i simţi mişcarea pieptului. Apoi m-a strâns în braţe şi m-a tras lângă el, iar faţa mi s-a lipit de ţesătura caldă a cămăşii.

– Da, în fine. Nu a fost important, să ştii.

– Şi nu te-ai gândit la Ardsmuir?

– Nu, a spus el încet. Îmi ajunge cât am pătimit în trecut.

Palmele mi-au ajuns pe spatele lui şi, brusc, mi-am dat seama la ce făcuse aluzie Christie. Am simţit cicatricele prin pânză, conturate pentru buricele degetelor clar ca firele unui năvod, întinse pe pielea lui.

– Cicatrice care fac cinste! am exclamat, ridicând capul. Auzi la el, *ticălosul!* La asta s-a referit?

Jamie a zâmbit vag, văzându-mi indignarea.

– Da, aşa e, a răspuns sec. De aceea mi-a spus *Mac Dubh,* ca să-mi amintească de Ardsmuir, ca să-mi dau seama clar ce a insinuat. M-a văzut când m-au biciuit.

– Asta… asta… Eram atât de înfuriată, încât abia dacă puteam vorbi. Mai bine-i prindeam copcile între mână şi boaşe!

– Şi te mai numeşti doctor, care a jurat să nu facă rău? Englezoaico, sunt şocat.

Acum râdea, însă nu era deloc amuzat.

– Bestie laşă şi meschină! Îi e frică de sânge, ştiai?

– Da, ştiam. Nu poţi trăi sub pulpana cuiva vreme de trei ani fără să descoperi multe lucruri pe care nu voiai să le ştii despre el, ca să nu mai vorbim de aşa ceva.

A devenit apoi ceva mai serios, deşi o undă de ironie încă îi zăbovea într-un colţ al gurii lui.

– Când m-au adus înapoi în celulă, după ce fusesem biciuit, a continuat, s-a făcut alb ca varul, a mers într-un colţ şi a vărsat, după care a rămas culcat cu faţa la perete. Nu observam chiar tot, dar mi s-a părut că

asta e cam mult. Eu eram cel plin de sânge şi, atunci, de ce luase tot ca o fată care are prima sângerare?

Am pufnit.

– Nu mai glumi cu asta! Cum de a îndrăznit? Şi, la o adică, ce vrea să spună? Că ştie ce s-a întâmplat la Ardsmuir şi că urmele… acelea *sunt* cicatrice care fac cinste şi că toată lumea ştia?

– Da, probabil, a zis el şi a dispărut orice râs. Atunci. Dar când m-au ridicat în picioare, au văzut toţi că mai fusesem biciuit, înţelegi? Şi niciun om de acolo nu a scos o vorbă despre cicatrice. Până acum.

Avântul mi-a dispărut. Biciuirea nu era numai ceva brutal, ci şi ceva ruşinos, care să desfigureze şi să jignească, prezentând trecutul cu greşeli la fel de evident ca un obraz însemnat cu fierul roşu sau ca o ureche crestată. Iar Jamie ar fi preferat, desigur, să i se smulgă limba decât să-i dezvăluie cuiva motivele pentru care se alesese cu acele cicatrice, chiar dacă asta ar fi însemnat să dea de înţeles că fusese biciuit pentru cine ştie ce faptă scandaloasă. Eram atât de obişnuită să îl văd în cămaşă în prezenţa altcuiva, încât nu mă gândisem niciodată că oamenii de la Ardsmuir ştiu de cicatricele de pe spinarea lui. Şi totuşi, el le ascunsese şi toţi, în afară de Tom Christie, se prefăcuseră că ele nu există.

– Ei, am făcut eu, în fine… Să-l ia naiba! De ce ar fi spus aşa ceva?

Jamie a scăpat un râs scurt.

– Pentru că nu i-a plăcut că îl vedeam asudând. A vrut să se răzbune, cred.

– Ei… am repetat eu şi mi-am încrucişat braţele sub sâni. Dacă ai adus vorba despre asta, *de ce* a făcut aşa ceva? Dacă tu ştiai că el nu suportă să vadă sânge şi aşa mai departe, de ce ai rămas să-l urmăreşti?

– Pentru că ştiam că nu o să scâncească şi nu o să leşine, mi-a răspuns el. Te-ar fi lăsat să-i coşi chiar şi boaşele cu acele tale înroşite, şi tot n-ar fi urlat de durere în faţa mea.

– A, deci şi tu ai observat?

– Sigur că da, englezoaico. De ce crezi că eram acolo? Nu pentru că nu ţi-aş aprecia priceperea, dar când te văd cosând răni nu îmi face prea bine la digestie.

A aruncat o privire spre cârpa murdară de sânge şi a făcut o grimasă:

– S-o fi răcit cafeaua?

– O s-o încălzesc.

Am vârât foarfecele curate înapoi în huse, apoi am sterilizat acul, am tras prin ochiul lui un nou fir de sutură şi l-am înfăşurat în jurul sticluţei cu alcool, încă încercând să descâlcesc lucrurile. Am pus tot în dulap, apoi m-am întors spre Jamie.

– Sper că nu te temi de Tom Christie? am întrebat.

Mirat, el a clipit, apoi a izbucnit în râs.

– Doamne, în niciun caz! Englezoaico, ce te faci să crezi aşa ceva?

– Păi… Felul în care reacţionaţi voi doi câteodată. Sunteţi ca nişte ţapi sălbatici, care se bat cap în cap ca să vadă care e mai tare.

– A, despre asta e vorba? A fluturat o mână, respingând ideea. Am

capul mult mai tare decât Tom şi el ştie prea bine. Dar n-o să cedeze ca să mă urmeze după aceea ca un mieluşel.

– Da? Atunci, ce faci? Doar nu l-ai torturat ca să îi dovedeşti că poţi, nu?

– Nu, a răspuns Jamie şi a zâmbit vag. Un om îndeajuns de încăpăţânat ca să le vorbească în engleză vreme de opt ani celor din Hieland cât erau la închisoare este suficient de îndărătnic să lupte alături de mine în următorii opt ani. Eu aşa socot. Ar fi bine, dacă ar fi convins şi el de asta.

Am inspirat adânc şi, clătinând din cap, am oftat.

– Mi-e limpede că *nu* îi înţeleg pe bărbaţi.

Asta l-a făcut să chicotească în adâncul pieptului.

– Ba da, englezoaico. Doar că vrei să nu-i înţelegi.

Camera medicală era din nou curată, pregătită pentru orice urgenţă care putea apărea de dimineaţă. Jamie a întins mâna spre lampă, însă eu i-am pus mâna pe braţ, oprindu-l.

– Mi-ai promis *sinceritate,* am spus. Dar sigur eşti sincer cu tine însuţi? Nu l-ai ademenit pe Tom Christie doar pentru că te-a provocat?

Cu ochi limpezi şi sinceri, la câţiva centimetri de ai mei, el a rămas nemişcat. A ridicat o mână, mi-a cuprins o parte a feţei şi am simţit căldura pe piele.

– Englezoaico, există doar două persoane pe lume pe care nu le-aş minţi, a spus el încet. Tu eşti prima. Iar a doua sunt eu.

M-a sărutat delicat pe frunte, după care s-a aplecat peste umărul meu şi a suflat ca să stingă lampa.

– Nu uita! I-am auzit glasul în întuneric, i-am văzut silueta înaltă profilată în razele de lumină dinspre uşă în momentul în care s-a îndreptat de spate. Pot să mă înşel. Dar nu aş face asta dinadins.

Roger s-a mişcat puţin şi a scos un geamăt.

– Cred că mi-ai rupt un picior.

– În niciun caz, a spus soţia lui, acum ceva mai calmă, însă încă dispusă să îl contrazică. Dar dacă vrei, îţi sărut piciorul.

– Ar fi plăcut.

Au urmat foşnete puternice scoase de salteaua din pănuşi de porumb în momentul în care ea s-a aşezat în poziţia necesară pentru tratament, ceea ce s-a terminat cu Brianna goală, călare peste pieptul lui Roger, arătându-i ceva ce şi-ar fi dorit să vadă la lumina lumânării. De fapt, ea îi săruta pulpele, ceea ce îl gâdila. Dar, dată fiind situaţia, trebuia să reziste. A ridicat mâinile. Cum nu aveau lumină, pipăitul era de ajuns.

– Când aveam cam paisprezece ai, a spus el pe un ton visător, unul dintre magazinele din Inverness avea o vitrină îndrăzneaţă pentru acele vremuri – adică, un manechin reprezentând o femeie care nu avea decât lenjerie intimă.

– Şi…?

– Da, o centură roz, jartiere şi tot ce trebuia, cu sutien pe măsură. Toată lumea era şocată. S-au organizat comitete de protest, s-au dat telefoane la toţi preoţii din oraş. În ziua următoare, manechinul a fost scos

din vitrină, dar între timp întreaga populaţie masculină a oraşului trecuse prin dreptul vitrinei, făcând eforturi să se uite nepăsătoare la el. Până în clipa asta mi s-a părut cel mai erotic moment pe care îl văzusem.

Brianna s-a oprit, apoi a făcut o mişcare ce i-a sugerat că ea se uita peste umăr spre el.

– Roger, i-a zis gânditoare, cred că eşti un pervers.

– Da, dar unul care vede bine pe întuneric.

Asta a făcut-o să râdă – ceea ce şi dorise după ce reuşise să o reducă la tăcere – şi s-a ridicat sărutându-şi obiectul afecţiunii pe toate părţile, după care s-a scufundat mulţumit în pernă. Ea i-a sărutat genunchiul, apoi şi-a lăsat un obraz pe coapsa lui, iar părul ei bogat i s-a răsfirat pe piciorul rece şi moale ca un nor şi şuviţe de mătase.

– Îmi pare rău, a şoptit ea după o clipă.

El a scos un sunet ce sugera nepăsarea, apoi şi-a plimbat liniştitor palma pe rotunjimea şoldului ei.

– Ei, n-are importanţă. Păcat, totuşi! Voiam să le văd feţele când îşi vor da seama ce au făcut.

Brianna a pufnit scurt şi piciorul lui a tresărit sub căldura răsuflării ei.

– În orice caz, merita să le vezi feţele.

Vocea ei a trădat o uşoară dezolare.

– Şi, a continuat, ar fi fost un deznodământ cu adevărat dezamăgitor, *după* aceea.

– Da, ai dreptate, a recunoscut el. Dar o să le arăţi mâine, când vor fi în dispoziţia potrivită ca să aprecieze totul cum se cuvine.

Ea a oftat şi i-a sărutat din nou genunchiul.

– N-am vrut, a zis ea după un moment. Sugerând că a fost vina ta.

– Ba da, ai sugerat, a şoptit el, încă mângâind-o. Nu-i nimic. Probabil ai avut dreptate.

Probabil. Roger nu susţinea că nu se simţise jignit auzind acele vorbe, dar nu îşi permitea să se înfurie. Asta nu ar fi slujit nimănui.

– Nu ai cum să ştii.

Brianna s-a ridicat brusc, apărând ca un obelisc în siluetă pe fundalul slab luminat al ferestrei. Trecându-şi un picior peste corpul lui întins pe spate, s-a furişat lângă el.

– Ar putea fi vina mea. Ori a niciunuia dintre noi. Probabil că încă nu e momentul potrivit.

Drept răspuns, Roger şi-a petrecut un braţ în jurul ei şi a tras-o mai aproape.

– Oricare ar fi cauza, nu o să dăm vina unul pe celălalt, da?

Ea a scos un sunet firav, de aprobare şi s-a lipit mai strâns de el. Era bine; însă era imposibil să nu îşi caute o vină.

Lucrurile erau destul de clare; Brianna rămăsese însărcinată cu Jemmy după o noapte – fie cu el, fie cu Stephen Bonnet, nimeni nu ştia, dar o dată fusese de ajuns. Deşi încercaseră în ultimele luni, Jem părea că va rămâne singurul lor copil. Pesemne că îi lipsea scânteia vitală, cum speculaseră doamna Bug şi amicele ei.

Cine e tăticul tău? Vorbele au răsunat cu un ecou batjocoritor în mintea lui – cu accent scoţian.

A tuşit cu forţă şi s-a liniştit, hotărât să nu mai insiste asupra acelui subiect mărunt.

– Ei, şi mie îmi pare rău, a spus Roger, schimbând subiectul. Probabil că ai dreptate să zici că mă port ca şi cum aş prefera să găteşti şi să faci curăţenie, nu să te joci cu trusa de chimie.

– Doar pentru că aşa *ai vrea*, a răspuns ea fără ranchiună.

– Mă preocupă mai mult să nu declanşezi vreun incendiu, nu că nu găteşti.

– Atunci, următorul proiect o să-ţi placă la nebunie, a replicat ea, mozolindu-i un umăr. E legat mai mult de apă.

– A… bravo! a spus Roger, deşi până şi el a simţit îndoiala din propria voce. Mai mult de apă?

– Asta presupune şi puţin noroi.

– Nimic inflamabil?

– Doar lemn. Puţin. Nimic deosebit.

Brianna şi-a plimbat degetele încet pe pieptul lui. El i-a prins mâna şi i-a sărutat vârfurile degetelor; erau netede, dar tari, cu mici bătături de la tors pentru a-i îmbrăca pe toţi.

– *Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Preţul ei întrece mărgeanul,* a citat el. *Ea caută lână şi cânepă şi lucrează voios cu mâna sa. Ea îşi face scoarţe; hainele ei sunt de vizon şi de porfiră*[23]*.*

– Mi-ar *plăcea* să descopăr planta care să producă un colorant de culoarea porfirei. Mai ţii minte rochia pe care am purtat-o la petrecerea din ziua când omul a coborât pe Lună? Neagră cu dungi roz şi verde lime, cu sclipici?

– Da, a fost memorabilă.

În sinea lui, credea însă că pânza de casă în culori estompate i se potrivea mai bine. În rochii ruginii şi cafenii, în jachete cenuşii şi verzi, Brianna arăta ca un fermecător lichen exotic.

Cuprins brusc de dorinţa de a o vedea, a întins mâna şi a pipăit tăblia măsuţei de lângă pat. Cutiuţa era acolo unde o pusese ea când se întorseseră. Ea o voia pentru a fi folosită pe întuneric; mişcai o dată capacul, şi dădeai de unul dintre beţişoarele ceruite. Fâşia minusculă de metal aspru, lipit de o latură, era rece. Un scrâşnet i-a făcut inima să tresară şi flacăra mică s-a născut cu un miros de sulf ars – magie.

– Nu le risipi! a spus Brianna, dar, în ciuda protestului, a zâmbit la fel de încântată ca atunci când arătase prima dată ce reuşise.

Proaspăt spălat, părul ei era curat şi liber, strălucind pe rotunjimea unui umăr. Şuviţe îi căzeau moale pe pieptul lui, roşcat-cenuşiu, chihlimbariu, maroniu şi auriu, sclipind în lumina flăcării.

– *N-are teamă pentru cei ai casei sale în vreme de iarnă, căci toţi din casă sunt îmbrăcaţi în haine stacojii*[24]*,* a spus el şi cu mâna liberă a cuprins-o, înfăşurând o şuviţă de păr pe un deget, răsucind-o cum răsucea ea un fir când torcea.

Ea a închis pleoapele pe jumătate, ca o pisică lenevoasă, dar zâmbetul i-a rămas pe buzele pline şi moi, buze care provocau durere, apoi vindecau. Lumina îi lucea pe piele, întunecând aluniţa de sub urechea dreaptă. Ar fi fost în stare să o privească o veşnicie, însă chibritul era pe terminate. Chiar înainte ca flacăra să îi atingă degetele, Brianna s-a aplecat şi a stins-o cu o suflare.

Iar în bezna în care încă pluteau firicele de fum, Roger i-a şoptit la ureche:

– Într-însa se încrede inima soţului, iar câştigul nu-i va lipsi niciodată25.

Epistola întâi către Timotei a Sfântului Apostol Pavel, 5:23 (n. tr.).

Pildele lui Solomon, 31:10, 13, 22.

Pildele lui Solomon, 31:21.

Ibid., 31:11.

22

VRĂJITORII

Tom Christie nu a revenit la operaţie, dar a trimis-o pe fiica lui, Malva, ca să ia alifia. Fata era zveltă, cu părul negru şi tăcută, dar părea inteligentă. A fost foarte atentă când am întrebat-o de aspectul rănii – deocamdată era bine, puţin roşie, dar nu supura, nu apăruseră dungi roşietice de-a lungul braţului – şi i-am explicat cum să aplice unguentul şi să schimbe pansamentul.

– Atunci, bine, am spus, dându-i borcănelul. Dacă face febră, să mă chemi. În rest, să vină peste o săptămână să îi scot copcile.

– Da, doamnă.

Cu toate astea, nu a dat semne de plecare, ci a zăbovit, trecându-şi ochii peste moviliţele de ierburi de pe rafturi şi peste obiectele din camera medicală.

– Mai ai nevoie de ceva, draga mea? Ori ai vrut să mă întrebi ceva?

Părea să-mi fi înţeles perfect sfaturile, dar probabil că voia să mă întrebe ceva mai personal. La urma urmei, nu avea mamă.

– A, da, a spus ea şi a făcut semn spre masă. Mă-ntrebam ce scrieţi în cartea neagră.

– În asta? A, ţin notiţe medicale şi reţete… adică reţete pentru doctorii. Vezi?

Am răsucit registrul ca să vadă pagina pe care făcusem o schiţă a dinţilor rupţi din gura domnişoarei Şoricel.

Ochii ei cenuşii s-au aprins de curiozitate şi s-a aplecat în faţă să citească, ţinându-şi mâinile împreunate la spate de parcă s-ar fi temut să nu atingă din întâmplare registrul.

– E în regulă, am zis, oarecum amuzată de precauţia ei. Te poţi uita prin ea, dacă vrei.

Am împins registrul, iar ea, cu o tresărire, s-a retras un pas. A ridicat ochii spre mine şi o umbră de îndoială i-a făcut fruntea să se încreţească într-o încruntare, dar, după ce i-am zâmbit, a inspirat emoţionată şi a întins o mână să deschidă registrul la altă pagină.

– O, ia te uită!

Pagina la care ajunsese nu era scrisă de mine, ci de doctorul Daniel Rawlings – înfăţişa extragerea unui făt mort din uter cu ajutorul unor instrumente potrivite pentru dilatare şi chiuretaj. Am aruncat o privire şi mi-am luat ochii din pagină imediat. Rawlings nu fusese artist, dar avea o tehnică brutală de a înfăţişa realitatea acelei situaţii.

Malva nu a părut şocată de desene. Avea ochii dilataţi de curiozitate. Şi interesul meu a crescut în timp ce am urmărit-o întorcând paginile la întâmplare. Cum e şi normal, acorda mai multă atenţie desenelor, dar se oprea să citească şi descrierile, şi reţetele.

– De ce scrii despre lucruri pe care le-ai făcut? m-a întrebat ea,

uitându-se la mine cu sprâncenele ridicate. Da, reţetele, înţeleg că mai poţi uita unele lucruri, dar de ce aţi desenat şi aţi notat amănunte despre cum aţi tăiat un deget putrezit din cauza degerării? Cu altă ocazie o s-o faceţi altfel?

– Păi, uneori aşa trebuie, am răspuns, lăsând deoparte rămurica de rozmarin uscat de pe care îndepărtam acele. Operaţia nu se face la fel de fiecare dată. Oamenii se deosebesc între ei şi, chiar dacă faci aceeaşi operaţie de zece ori, apar alte zeci de lucruri care se întâmplă altfel, uneori doar lucruri mărunte, alteori mari. Dar ţin o evidenţă a ceea ce am făcut din mai multe motive, am adăugat, împingându-mi scaunul în spate şi ocolind masa ca să stau alături de ea.

Am mai întors câteva pagini, oprindu-mă la cele despre suferinţele bunicii MacBeth – o listă atât de lungă, încât o alcătuisem în ordine alfabetică, începând cu *artrită la toate încheieturile, dispepsie, dureri de urechi* şi, după încă aproape două pagini, încheind cu *pântece herniat.*

– Şi, în parte, ca să ştiu cum am procedat cu o persoană şi ce s-a întâmplat, aşa că, dacă ea mai are nevoie de tratament, pot căuta în urmă, am continuat, şi am o descriere precisă a stării în care era înainte. Ca să fac o comparaţie, înţelegi?

Ea a dat din cap cu vioiciune.

– Da, înţeleg. Ca să ştiţi dacă ele se fac mai bine sau mai rău. Şi pentru ce altceva?

– Ei bine, cel mai important motiv este ca, am spus eu rar, căutând cuvintele potrivite, un alt doctor – cineva care va exista după mine – să poată citi ce am notat şi să vadă cum am procedat într-un caz sau altul. I-ar putea arăta o cale de a face ceva ce nu a mai făcut până atunci – sau să opereze mai bine.

Vădit interesată, a strâns din buze.

– O! Adică cineva ar putea învăţa de aici – şi a atins delicat cu un deget pagina – să facă la fel ca dumneavoastră? Fără să înveţe ca să devină doctor?

– Ei, e mai bine să ai pe cineva care să te înveţe, am replicat eu, amuzată de entuziasmul ei. Şi există lucruri pe care nu le poţi învăţa din cărţi. Dar, dacă nu există nimeni de la care să înveţi…

Am aruncat o privire pe fereastră, la peisajul verde şi sălbatic ce se întindea peste munţi.

– …e mai bine decât nimic, am încheiat.

– Şi dumneavoastră de unde aţi învăţat? a întrebat ea curioasă. Din cartea asta? Văd că mai e şi alt scris. Cine a fost?

Trebuia să simt că va urma. Însă nu anticipasem viteza de gândire a Malvei Christie.

– A… Eu am învăţat din multe cărţi, am spus. Şi de la alţi doctori.

– Alţi doctori, a repetat ea, uitându-se fascinată la mine. Aşadar vă numiţi doctor? Nu ştiam că femeile pot fi şi doctori.

Motiv foarte întemeiat pentru care nicio femeie *nu* se prezenta ca „doctor“ sau „chirurg“ în acea vreme şi nici nu ar fi fost acceptată ca medic.

– Hm… e un cuvânt, atâta tot, am tuşit eu. Foarte mulţi oameni le spun

femei-vraci sau fermecătoare. Sau *ban-lichtne*, am adăugat. Dar e unul şi acelaşi lucru. Contează doar dacă ştiu ceva ce i-ar putea ajuta pe oameni.

– *Ban*... a rostit ea cuvântul necunoscut. N-am mai auzit de aşa ceva.

– E în gaelică. Limba highlanderilor, înţelegi? Înseamnă „vindecătoare“ sau cam aşa ceva.

– A, în gaelică.

Pe faţa ei a apărut o expresie de vag dispreţ. Mi-am dat seama că i se transmisese atitudinea tatălui ei faţă de limba veche a highlanderilor. Evident, a citit ceva pe faţa *mea*, pentru că expresia aceea i-a dispărut imediat de pe chip, după care s-a aplecat din nou asupra registrului:

– Şi cine a scris celelalte pagini?

– Un anume Daniel Rawlings.

Am netezit o pagină boţită cu obişnuita afecţiune faţă de predecesorul meu.

– A fost un doctor din Virginia, am adăugat.

– El? a ridicat ochii ea ochii, surprinsă. Acela înmormântat în cimitirul de pe munte?

– A... da, el.

Însă felul în care ajunsese el acolo nu era o poveste de împărtăşit cu domnişoara Christie. Am aruncat o privire spre fereastră, încercând să-mi dau seama cât e ora după lumina de afară.

– Nu cumva te aşteaptă tatăl tău ca să îi pregăteşti cina?

– Vai!

S-a îndreptat imediat de spate şi s-a uitat pe fereastră cu o expresie uşor alarmată.

– Da, aşteaptă.

S-a uitat încă o dată cu dor spre registru, dar şi-a aranjat fusta şi şi-a îndreptat boneta, pregătită de plecare.

– Vă mulţumesc, doamnă Fraser, că mi-aţi arătat cartea.

– Mă bucur că ţi-a plăcut, am spus cu toată sinceritatea. Poţi veni şi altă dată să te uiţi prin ea. De fapt... n-ai vrea...? am îndrăznit eu cu glas şovăitor, dar am continuat, încurajată de privirea ei în care se citea un interes deosebit. Mâine mă duc să iau ceva din urechea bunicii Macbeth. N-ai vrea să vii cu mine să vezi cum se face? Mi-ar fi de mare folos să am pe cineva care să mă ajute, am adăugat, şi am văzut în ochii ei că îndoiala se lupta cu interesul.

– A, da, doamnă Fraser, tare mult mi-ar plăcea! a răspuns ea. Doar că tata...

A părut neliniştită când a zis asta, apoi parcă s-a hotărât.

– În fine... O să vin. Sunt sigură că îl conving.

– Ţi-ar fi de folos dacă îi trimit un bilet? Ori să vin ca să vorbesc cu el?

Dintr-odată, doream să mă însoţească. Dar a clătinat uşor din cap.

– Nu, doamnă, mă descurc, sunt sigură.

Brusc, s-a uitat la mine cu ochi sclipitori.

– O să-i spun că m-am uitat în cartea dumneavoastră şi că în ea nu sunt vrăji, ci doar reţete pentru ceaiuri şi purgative. Dar cred că n-o să-i zic

despre desene, a adăugat.

– Vrăji? am întrebat, pentru că nu-mi venea să cred. Aşa a crezut el?

– Da, doamnă, m-a asigurat ea. M-a avertizat să n-o ating, de teamă c-o să intru sub vrajă.

– Vrăjitorii, am murmurat eu, nedumerită.

În definitiv, Thomas Christie *era* învăţător. De fapt, poate că avea dreptate, m-am gândit eu. Malva a aruncat o ultimă privire spre registru în timp ce o conduceam spre uşă şi am citit pe faţa ei fascinaţia.

23

ANESTEZIA

Am închis ochii şi, cu mâna la vreo treizeci de centimetri depărtare de faţă, am fluturat-o uşor spre nas, ca unul dintre acei *perfumeurs26* pe care îi văzusem la Paris încercând arome.

Mirosul m-a izbit în faţă ca un val uriaş şi cu aproape acelaşi efect. Mi s-au înmuiat genunchii, linii negre mi s-au zvârcolit prin faţa ochilor şi n-am mai ştiut nimic clar. După ceea ce mi s-a părut a fi doar o clipă, mi-am revenit, zăcând pe podeaua camerei medicale, în timp ce doamna Bug mă privea îngrozită.

– Doamna Claire! Sunteţi bine, *mo gaolach?* V-am văzut căzând…

– Da, am spus eu cu glas răguşit, clătinând din cap uşor când m-am ridicat pe un cot. Pune… pune dopul la butelcă!

Am arătat stângace spre recipientul de pe masă, lângă care era dopul.

– Să nu-ţi apropii faţa de ea!

Ferindu-se şi făcând o grimasă care îi trăda prevederea, doamna Bug a luat dopul şi l-a pus în gâtul butelcii la distanţă de un braţ.

– Pfui! *Ce* e asta? a întrebat, făcând un pas înapoi şi strâmbându-se.

A strănutat puternic în şorţul ridicat spre faţă.

– N-am mai mirosit aşa ceva şi Fecioara mi-e martoră că am simţit multe mirosuri urâte în camera asta!

– Este eter, doamnă Bug.

Senzaţia de plutire dispăruse aproape complet, fiind înlocuită de euforie.

– Eter?

S-a uitat fascinată spre aparatul de distilare de pe masă, în care baia de alcool bolborosea delicat în balonul mare din sticlă, deasupra unei flăcări mici şi a uleiului de vitriol – care avea să fie cunoscut mai târziu sub numele de acid sulfuric – alunecând încet în jos prin tubul înclinat, aroma lui fierbinte şi rea dominând mirosurile obişnuite de rădăcini şi ierburi din camera mea medicală.

– I-auzi! a exclmat ea. Şi ce este eterul ăsta?

– Adoarme oamenii ca să nu simtă durerea când îi tai, i-am explicat, încântată de reuşita mea. Şi ştiu precis pe cine o să-l folosesc prima oară!

– Tom Christie? a repetat Jamie. I-ai spus?

– I-am spus Malvei. O să-l convingă. O să-l mai înmoaie niţel.

Rămas pe gânduri, Jamie a pufnit.

– Ai putea să-l fierbi pe Tom Christie în lapte o săptămână, că tot ar rămâne tare ca o piatră de moară. Şi dacă-ţi închipui că o s-o asculte pe fiică-sa când o să-i spună de un lichid fermecat care o să-l adoarmă…

– Nu, n-o să-i spună ea despre eter. O s-o fac eu, l-am asigurat. Ea doar o să-l sâcâie cu mâna şi o să-l convingă de necesitatea operaţiei.

– Îhî…

Jamie păre să aibă totuşi rezerve, dar, din câte mi s-a părut, nu numai din cauza lui Thomas Christie.

– Englezoaico, şi eterul ăsta nu s-ar putea să-l ucidă?

Adevărul e că era o posibilitate care mă îngrijorase mult. Efectuasem frecvent operaţii în care se folosise eter şi, în general, era un anestezic destul de sigur. Însă eterul produs acasă, administrat manual… iar oamenii *mureau* în accidente produse de anestezice, chiar şi în cele mai bine controlate medii, în ciuda anesteziştilor instruiţi şi a tot felul de echipamente de resuscitare. Şi mi-am adus aminte de Rosamund Lindsay, a cărei moarte survenită din întâmplare încă îmi bântuia câteodată visele. Însă posibilitatea de a avea un anestezic bun şi de a fi capabilă să fac operaţii fără dureri…

– S-ar putea, am recunoscut eu. Nu cred că se va întâmpla aşa ceva, dar întotdeauna există riscuri. Dar merită încercat.

Jamie mi-a aruncat o privire în care am citit reţinerea.

– Da? La fel crede şi Tom?

– Ei bine, vom afla. Îi voi explica în amănunt şi… Dacă nu vrea, asta e. Dar sper să accepte.

Jamie a ridicat un colţ al gurii, după care a clătinat din cap înţelegător.

– Eşti ca micuţul Jamie când primeşte o jucărie nouă, englezoaico. Ai grijă să nu-şi piardă roţile.

Aş fi putut reacţiona indignată la vorbele lui, dar ajunseserăm deja aproape de cabana soţilor Bug, iar Arch Bug stătea pe verandă, trăgând liniştit din pipa lui din lut. A scos-o din gură şi a dat să se ridice când ne-a văzut, dar Jamie i-a făcut semn să se aşeze la loc.

– *Ciamar a tha thu, a charaid?*[27]

Arch a răspuns cu obişnuitul lui „îhî“ în care s-au simţit cordialitate şi cuvinte de bun venit. O sprânceană căruntă, ridicată în direcţia mea şi o mişcare a pipei spre drum ne-au sugerat că soţia lui era acasă la noi, dacă pe ea o căutam.

– Nu, merg în pădure să caut plante, am spus, ridicând coşul gol drept dovadă. Dar doamna Bug şi-a uitat lucrul de mână. Pot să-l iau ca să i-l duc?

Închizând ochii pe jumătate când a zâmbit cu pipa în gură, a dat din cap. Curtenitor, s-a mutat puţin într-o parte ca să pot să trec pe lângă el şi să intru în cabană. Din spate am auzit un „da?“ şi am simţit scândurile verandei îndoindu-se când Jamie s-a aşezat alături de domnul Bug.

Cabana nu avea ferestre, astfel că m-am văzut silită să rămân nemişcată câteva momente ca să să se adapteze ochii la semiîntuneric. Era mică şi nu mi-a trebuit decât jumătate de minut ca să văd ce e în ea: doar cadrul patului, un dulap pentru pături şi o masă cu două scaune. Geanta pentru lucru de mână era agăţată de un cârlig, pe peretele din cealaltă parte a încăperii, şi am traversat s-o iau. Pe veranda din spatele meu am auzit murmurul discuţiei dintre bărbaţi, în care am deluşit vocea neobişnuită a domnului Bug. Deci putea şi chiar vorbea, desigur, dar doamna Bug era atât de volubilă, încât atunci când ea era prezentă contribuţia soţului ei la

conversaţie era în general limitată la câte un zâmbet sau la un întâmplător „nţ“ de aprobare sau dezaprobare.

– Christie, ăsta, tocmai spunea domnul Bug gânditor, nu ţi se pare ciudat, *a Sheaumais28?*

– Ba da, doar e din Scoţia, din ţinuturile de jos, a răspuns Jamie şi parcă l-am văzut ridicând din umeri.

Un nou „nţ“ al domnului Bug mi-a sugerat că explicaţia era suficientă, apoi a tras din pipă ca s-o încurajeze să scoată fum. Am desfăcut geanta ca să mă asigur că lucrurile de tricotat erau în ea; de fapt, nu se aflau acolo, de aceea m-am văzut silită să mai scotocesc prin cabană, chinuindu-mă să văd prin semiîntuneric. Şi am găsit-o: o umbră dintr-un colţ, căzută de pe masă după o lovitură de picior.

– Şi Christie e mai ciudat decât ar trebui? l-am auzit pe Jamie întrebând pe tonul lui degajat, ca de obicei.

Am aruncat o privire prin crăpătura uşii, exact la vreme ca să îl văd pe Arch Bug dând afirmativ din cap spre Jamie, deşi nu a scos nicio vorbă, fiind prea prins în bătălia cu pipa, care refuza să se aprindă. Cu toate astea, a ridicat mâna dreaptă şi a fluturat-o, expunându-şi cioturile celor două degete lipsă.

– Da, a spus el într-un târziu, scoţând triumfător un vălătuc de fum albicios odată cu acea vorbă. A vrut să mă întrebe dacă m-a durut rău.

Şi-a încreţit faţa ca pe o pungă din hârtie, după care a scos un şuierat slab, semn de mare amuzament pentru Arch Bug.

– A, da? Şi ce i-ai zis, Arch? a întrebat Jamie, probabil zâmbind.

Arch a tras gânditor din pipă, care acum îi făcea pe plac, după care a strâns din buze şi a slobozit un cerculeţ de fum, aproape perfect.

– Păi, că nu m-a durut deloc – asta atunci.

A făcut o pauză şi a clipit din ochii albaştri.

– Sigur, a continuat, asta pentru că eram rece ca un macrou din cauza şocului. Când mi-am revenit, mă ustura puţin.

A ridicat mâna, privind-o cu un aer detaşat, după care s-a uitat prin crăpătura uşii spre mine:

– Doamnă, cred că nu vrei să foloseşti o secure pentru Tom, nu? Mi-a zis că săptămâna viitoare vrei să-i repari mâna.

– Probabil că voi folosi o secure. Pot să văd şi eu?

Am ieşit pe verandă şi m-am aplecat, iar el m-a lăsat să îi iau mâna, trecând îndatoritor pipa în cea stângă. Arătătorul şi degetul mijlociu fuseseră retezate curat, exact la încheieturi. Era o vătămare foarte veche, atât de veche, încât îşi pierduse aspectul şocant al mutilărilor obişnuite în ultima vreme, în care mintea încă percepe ceea ce ar trebui să se afle acolo şi se străduieşte în zadar să găsească o clipă în care să împace realitatea cu aşteptările. Însă corpul uman este uimitor de flexibil şi compensează părţile lipsă cât de bine poate; ce rămâne dintr-o mână mutilată suferă deseori o subtilă deformare folositoare pentru a amplifica funcţia rămasă viabilă.

Fascinată, am pipăit mâna cu atenţie. Oasele metacarpiene ale degetelor retezate erau intacte, însă ţesuturile înconjurătoare se

contractaseră şi se răsuciseră, retrăgând puţin acea parte a mâinii, astfel încât degetele rămase întregi şi degetul mare să poată realiza o opoziţie mai bună. Îl văzusem pe bătrânul Arch folosindu-şi acea mână cu o graţie perfectă, ţinând o cană ca să bea sau ca să mânuiască un hârleţ. Cicatricele de pe cioturile degetelor păliseră, alcătuind o suprafaţă netedă, întărită. Încheieturile rămase ale degetelor erau îngroşate de artrită, iar mâna, ca întreg, era atât de răsucită, încât nu mai semăna cu o mână adevărată, şi totuşi nu arăta nicidecum respingătoare. Mi s-a părut puternică şi caldă în palmă şi în realitate era ciudat de atrăgătoare, aşa cum te atrage un lemn vechi, adus de ape.

– Spuneau că s-a făcut cu o secure? l-am chestionat, întrebându-mă cum de reuşise să îşi provoace asemenea răni, mai ales că era dreptaci.

Orice greşeală ar fi putut provoca o rană mai mare la braţ sau la picior, dar să retezi două degete ale aceleiaşi mâini într-un asemenea fel…

Brusc, am înţeles şi, fără să vreau, i-am eliberat mâna. Nu, imposibil.

– A, da, a spus el şi a scos un rotocol de fum. Am ridicat capul şi l-am privit drept în ochii albaştri şi sclipitori.

– Cine a făcut-o? am întrebat.

– Fraserii, a răspuns el.

M-a strâns uşor de mână, apoi şi-a retras-o pe a lui şi a mişcat-o. A aruncat o privire spre Jamie.

– Nu Fraserii din Lovat, l-a asigurat el. Bobby Fraser din Glenhelm şi nepotul lui. Leslie îl chema.

– Da? Ei, asta-i bine, a spus Jamie, ridicând o sprânceană. Nu mi-ar fi plăcut să aud că mi-era rudă apropiată.

Arch a chicotit aproape fără să scoată un sunet. Ochii încă îi străluceau între ridurile feţei, dar în râsul lui a apărut ceva care m-a îndemnat brusc să mă retrag un pas.

– Aşa e, l-a aprobat el. Nici mie. Dar acela a fost, probabil, anul în care te-ai născut, *a Sheaumais*, sau puţin înainte. Iar acum nu mai e niciun Fraser la Glenhelm.

Mâna în sine nu mă tulburase, însă, imaginându-mi cum ajunsese astfel, m-am simţit puţin ameţită. Fără să mai aştept vreo invitaţie, m-am aşezat lângă Jamie.

– Ce ce? am întrebat direct. Şi cum?

Arch a tras din pipă şi a scos un alt rotocol de fum. A atins ce rămăsese din rotocolul de dinainte şi s-a destrămat într-o ceaţă parfumată. S-a încruntat puţin şi a lăsat privirea spre mâna pe care şi-o ţinea acum pe genunchi.

– Ei, în fine, a fost alegerea mea. Noi eram arcaşi, înţelegeţi? mi-a explicat. Noi, toţi bărbaţii din neamul meu, am învăţat să tragem cu arcul încă de mici. Am avut primul arc la trei ani şi când am ajuns la şase ani puteam străpunge în inimă o potârniche de la doisprezece metri.

A vorbit cu un aer mândru, dar simplu, privind printre gene spre un stol mic de porumbei care căutau de mâncare sub copacii din apropiere, ca şi cum ar fi apreciat cât de uşor ar fi reuşit să doboare unul.

– L-am auzit pe tata vorbind despre arcaşi, a spus Jamie. La Glenshields. Mulţi dintre ei erau din clanul Grant, aşa zicea, şi unii ai lui Campbell.

S-a aplecat în faţă, lăsând coatele pe genunchi, vădit interesat de poveste, dar rămânând precaut.

– Da, noi eram, a a tras Arch din pipă cu nesaţ, iar fumul i s-a vălătucit în jurul capului. Ne-am furişat prin desişuri în timpul nopţii şi ne-am ascuns printre stâncile de deasupra râului, la Glenshields, sub ferigi şi copaci de sorb. Puteai sta la jumătate de metru de noi, că tot nu ne vedeai, atât de dese erau ferigile. Cam îngrămădiţi însă, a adăugat el confidenţial către Jamie. Nu ne puteam ridica în picioare ca să urinăm şi mâncaserăm de seară – cu ceva bere – înainte să ajungem pe cealaltă parte a muntelui. Stăteam ciuciţi ca femeile. Şi ne chinuiam să ţinem coardele uscate pe sub cămăşi, pentru că ploua şi apa ni se scurgea pe gât de pe ferigi. Dar, când au venit zorile, a spus el binedispus, ne-am ridicat la un semnal şi am început să tragem. Adică a fost o privelişte frumoasă cum săgeţile noastre cădeau ploaie de pe deal peste sărmanii nefericiţi care făcuseră tabără lângă râu. Da, şi tatăl tău a luptat acolo, *a Sheaumais*, a adăugat el, arătând cu muştiucul pipei spre Jamie. Şi el a fost acolo, lângă râu.

Un hohot de râs mut l-a făcut să se cutremure.

– Deci nu vă iubeaţi deloc, i-a răspuns Jamie foarte sec, voi şi clanul Fraser.

– Deloc, a clătinat din cap imperturbabil bătrânul Arch.

Şi-a îndreptat atenţia din nou spre mine şi a devenit mai serios.

– Când prindeau pe cineva din clanul Grant singur pe pământurile lor, cei din clanul Fraser aveau obiceiul să îi dea de ales. Îşi putea pierde ochiul drept sau două degete de la mâna dreaptă. În orice caz, nu trăgeau cu arcul în el.

Şi-a frecat încet mâna mutilată de coapsă, întinzând-o, ca şi cum degetele-fantomă s-ar fi întins şi ar fi tânjit după atingerea tendoanelor. Apoi a scuturat din cap ca şi cum ar fi alungat viziunea şi şi-a strâns mâna pumn. S-a întors spre mine.

– Nu vrei să îi retezi degetele lui Christie, doamnă Fraser?

– Nu, am spus eu, tresărind. Sigur că nu. Doar nu crede că…?

Arch a ridicat din umeri şi din sprâncene, până aproape de părul rărit.

– Hm… am făcut eu. Va trebui să stau de vorbă cu Tom Christie.

Jamie s-a ridicat să-şi ia rămas-bun şi l-am urmat imediat, scuturându-mi fusta şi încercând să-mi scot din minte mâna tânărului, ţintuită la pământ şi a securii care cade peste degete.

– Ai spus că la Glenhelm nu era nimeni din neamul Fraser? a întrebat Jamie gânditor, coborând privirea spre domnul Bug. Leslie, nepotul, el era moştenitorul lui Bobby Fraser, nu?

– Da.

Pipa domnului Bug se stinsese. A întors-o în jos şi a lovit-o de marginea verandei să scuture scrumul.

– Au fost omorâţi împreună, adevărat? Ţin minte că aşa mi-a spus tata

cândva. Au fost găsiţi într-un pârâu, cu capetele zdrobite.

Arch Bug a clipit spre Jamie, coborând pleoapele ca o şopârlă ca să-şi ferească ochii de soare.

– Ei bine, înţelegi, *a Sheaumais*, a explicat el, arcul e ca o soţie bună, nu? Îşi cunoaşte stăpânul şi răspunde la atingerea lui. O secure, totuşi… a clătinat din cap. Securea e o târfă. Orice om o poate folosi şi e la fel de bună în oricare mână.

A suflat prin muştiucul pipei s-o curăţe de scrum, a şters căuşul cu batista şi a strâns-o, totul cu mâna stângă. Ne-a zâmbit, arătându-şi rămăşiţele de dinţi ascuţiţi şi îngălbeniţi de tutun.

– Mergi cu Dumnezeu, *Seaumais mac Brian!*

Mai târziu, în săptămâna aceea m-am dus la cabana lui Christie să-i scot copcile din mâna stângă şi să-i explic despre eter. Allan, fiul lui, era în curte şi ascuţea un cuţit pe o piatră de polizat cu roată acţionată cu piciorul. Mi-a zâmbit şi m-a salutat mişcându-şi capul, dar nu a spus nimic, pentru că nu putea fi auzit din cauza hârşâitului produs de cuţit pe piatră. Probabil că acel sunet stârnise temerile lui Tom Christie, am gândit eu un moment mai târziu.

– Am hotărât să las mâna aşa cum este, mi-a spus el morocănos în timp ce tăiam ultima cusătură şi scoteam aţa.

Am lăsat jos penseta şi m-am uitat fix la el:

– De ce?

A roşit la faţă şi s-a ridicat, ridicând bărbia şi privind peste umărul meu, ca să nu mă privească direct în ochi.

– M-am rugat pentru ea şi am ajuns la concluzia că, dacă infirmitatea asta e voinţa Domnului, aş greşi să doresc să i-o schimb.

M-am abţinut să nu spun „Asta-i o prostie!“, dar mi-a fost greu.

– Stai jos! i-am cerut, inspirând adânc. Şi zi-mi şi mie, dacă asta vrei, de ce crezi tu că Dumnezeu vrea să ai o mână strâmbă.

S-a uitat la mine surprins şi tulburat:

– Păi… nu e treaba mea să pun la îndoială căile Domnului!

– O, zici? am răspuns calm. Eu am impresia că asta ai făcut duminica trecută. Ori nu pe tine te-am auzit întrebând ce gândeşte Domnul, de îi lasă pe toţi catolicii ăştia să prospere precum cedrii din Liban?

Roşeaţa din obraji i s-a accentuat considerabil.

– Sunt convins că m-aţi înţeles greşit, doamnă Fraser.

S-a sumeţit şi mai mult, astfel că aproape s-a înclinat pe spate.

– Adevărul, a continuat, e că nu voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Pentru că sunt catolică? am întrebat, aşezându-mă pe un scaun şi lăsându-mi mâinile pe genunchi. Îţi închipui că voi profita şi o să te botez în biserica Romei când n-o să fii atent?

– Am fost creştinat cum se cuvine! s-a răstit el. Şi v-aş fi recunoscător dacă v-aţi păstra ideile papistaşe pentru dumneavoastră.

– Da, chiar am o înţelegere cu papa, am spus eu, uitându-mă la fel de urât la el. Eu nu dau bule privind doctrina şi el nu face medicină. Acum,

fiindcă de mâna ta este vorba…

– Voinţa Domnului e… a început el cu încăpăţânare.

– A fost voinţa Domnului ca vaca ta să cadă în prăpastie şi să-şi rupă un picior luna trecută? l-am întrerupt eu. Pentru că, dacă a fost, atunci probabil că trebuia să o laşi să moară, nu să-l chemi pe soţul meu ca să te ajute să o scoţi de acolo, iar apoi să vin şi eu să îi dreg piciorul. Apropo, cum e acum?

Am văzut vaca respectivă pe fereastră, păscând liniştită la marginea curţii, netulburată de viţelul ei care sugea, ori de legătura pe care o folosisem pentru a sprijini osul metatars fisurat.

– E bine. Mulţumesc. Începea să aibă glasul puţin gâtuit, deşi cămaşa îi era desfăcută la guler. Asta e…

– Atunci, bine, am spus. Crezi că Dumnezeu te socoteşte mai puţin demn de ajutor medical decât vaca ta? Mi se pare puţin probabil, dacă mă gândesc la ce spune El despre vrăbii şi alte creaturi.

Devenise purpuriu-închis la faţă şi a strâns pumn mâna cu probleme cu cealaltă mână, ca şi cum ar fi vrut să şi-o păzească de mine.

– Văd că ştiţi câte ceva din Biblie, a început el, pe un ton superior.

– De fapt, am citit-o de plăcere, am spus. Ştiu să citesc, sper că ştii asta.

A ignorat remarca mea şi în ochi i-a apărut un vag licăr de triumf.

– Adevărat. Atunci, sunt convins că aţi citit *Epistola întâi către Timotei a Sfântului Apostol Pavel,* în care se spune: *„ci să stea liniştită29“.*

Mă mai ciocnisem cu sfântul Pavel şi părerile lui, dar aveam şi păreri proprii.

– Cred că sfântul Pavel a dat peste o femeie care vorbea mai înţelept decât el, am comentat, nu fără compasiune în glas. I-a venit mai uşor să pună la colţ toate femeile decât să câştige în mod cinstit o dispută. Domnule Christie, mă aşteptam la mai mult din partea dumitale.

– Dar asta e o blasfemie! a exclamat el, evident şocat.

– Ba nu e, l-am contrazis, decât dacă spui că sfântul Pavel este Dumnezeu, iar, dacă susţii aşa ceva, *asta* este o blasfemie. Dar să nu ne certăm, am propus eu, văzând că ochii stau să-i iasă din orbite. Dă-mi voie să…

M-am ridicat de pe scaun şi am făcut un pas în faţă, ajungând la o distanţă de la care să îl pot atinge. El s-a retras atât de precipitat, încât s-a lovit de masă şi a mutat-o din loc, astfel că un urcior cu lapte, coşul cu lucru de mână al Malvei şi o farfurie din cositor au zburat imediat, căzând pe podea. M-am aplecat şi am înşfăcat coşul cu lucrul de mână exact la vreme ca să îl feresc de laptele scurs. La fel de iute, domnul Christie a luat o cârpă de lângă vatră şi s-a aplecat să şteargă balta. Am fost cât pe ce să ne lovim cap în cap, dar tot ne-am ciocnit, iar eu mi-am pierdut echilibrul, prăbuşindu-mă greu peste el. Din reflex, a dat drumul cârpei şi m-a prins de braţe, apoi mi-a dat drumul şi s-a retras, lăsându-mă să ajung în genunchi. Era şi el în genunchi, respirând apăsat, dar acum la o distanţă sigură de mine.

– Adevărul este că ţi-e frică, am spus cu severitate, împungând cu degetul spre el.

– Ba nu!

– Ba da.

M-am ridicat în picioare, am aşezat coşul pe masă şi, cu piciorul, am împins cu grijă cârpa peste balta de lapte.

– Ţi-e frică să nu te doară, dar nu o să te doară, l-am asigurat. Am eter medical, adormi şi nu simţi nimic.

Auzind asta, a clipit.

– Şi pesemne te temi că o să-ţi pierzi câteva degete ori n-o să-ţi mai poţi folosi mâna deloc.

Holbându-se la mine, a rămas îngenuncheat lângă vatră.

– Nu-ţi pot garanta că nu vei simţi dureri, am zis. *Nu* cred că se va întâmpla asta – *Multe puneri la cale frământă inima omului, dar numai sfatul Domnului le împlineşte*30, nu-i aşa?

A dat din cap încet, dar n-a scos o vorbă. Am inspirat adânc, simţind că nu ne mai certam.

– Eu *cred* că îţi pot reface mâna. Nu-ţi pot garanta. Câteodată se întâmplă tot felul de lucruri. Infecţii, accidente, ceva neaşteptat. Însă…

Am întins o mână spre el, făcând semn către mâna lui beteagă. Mişcându-se ca o pasăre hipnotizată de privirea fixă a unui şarpe, a întins braţul şi m-a lăsat să îi prind mâna. L-am strâns de încheietură şi l-am tras în picioare. S-a ridicat cu uşurinţă şi a rămas în faţa mea, lăsându-mă să îl ţin de mână. I-am luat mâna între ale mele şi am apăsat degetele schiloade înapoi, presând cu degetul mare pe aponevroza31 palmară îngroşată, cea care bloca tendoanele. Am simţit-o clar şi am văzut în minte exact cum să abordez operaţia, unde să apăs cu bisturiul şi cum se va desface pielea întărită. Lungimea şi adâncimea inciziei în formă de *Z,* care îi va elibera mâna, care va fi din nou funcţională.

– Am mai făcut asta, am spus încet, apăsând pentru a simţi oasele de sub muşchi. Dacă vrea Dumnezeu, o pot face încă o dată. Mă laşi?

Era cu vreo cinci centimetri mai înalt decât mine; l-am privit în ochi, fără să îi eliberez mâna. Ochii lui erau cenuşii, limpezi şi alerţi, şi îmi cercetau faţa cu o expresie între spaimă şi suspiciune, dar dincolo de asta era şi altceva. Brusc, mi-am dat seama că respira lent şi constant, şi i-am simţit căldura răsuflării pe obraz.

– Bine, a vorbit el în cele din urmă cu glas răguşit.

Şi-a retras mâna, nu brusc, ci aproape cu părere de rău, şi a rămas cu ea cuibărită în mâna teafără.

– Când?

– Mâine, am răspuns, dacă e vreme bună. Am nevoie de lumină, i-am explicat, văzându-i uimirea din ochi. Să vii de dimineaţă, fără să mănânci nimic.

Mi-am strâns trusa, am făcut o plecăciune stângace în faţa lui şi am plecat cu un sentiment ciudat.

Binedispus, Allan Christie mi-a făcut semne de bun-rămas şi a

continuat să ascută cuţite.

– Crezi c-o să vină?

Luaserăm deja micul dejun şi încă nu aveam niciun semn de la Thomas Christie. După o noapte de somn agitat, în care visasem numai măşti pentru eter şi dezastre chirurgicale, nu mai eram sigură că voiam să vină.

– Da, va veni.

Jamie citea *North Carolina Gazette,* ziare vechi de patru luni, în vreme ce mesteca ultimele fărâme din pâinea cu scorţişoară, prăjită de doamna Bug.

– Uite, au tipărit o scrisoare a guvernatorului către lordul Dartmouth, în care se spune că toţi suntem o adunătură de ticăloşi răzvrătiţi, hoţi şi complotişti, şi îi cere generalului Gage să îi trimită tunuri să ne ameninţe ca să ne comportăm frumos. Mă întreb dacă MacDonald ştie că a ajuns la urechile oamenilor.

– Chiar aşa? am spus eu, cu un aer absent.

M-am sculat de la masă şi am ridicat masca pentru eter la care mă uitasem tot timpul cât mâncasem.

– Păi, dacă vine, e bine să fiu pregătită.

Aveam masca pentru eter pe care mi-o confecţionase Bree şi sticla cu picurare pregătită în camera medicală, alături de o serie de instrumente de care aveam nevoie pentru operaţie. Nesigură, am ridicat sticla, i-am scos dopul şi am fluturat o mână prin dreptul gâtului ei, aducând aburi spre nas. Am simţit un val convingător de ameţeală, care mi-a afectat vederea preţ de un moment. Când privirea mi s-a limpezit, am pus dopul sticlei şi am aşezat-o pe masă, simţindu-mă mai încrezătoare. Exact la timp, pentru că am auzit voci dinspre spatele casei şi paşi pe hol. M-am întors plină de speranţă şi l-am văzut pe domnul Christie uitându-se aspru la mine din pragul uşii, ţinându-şi protector mâna beteagă aproape de piept.

– M-am răzgândit, a spus el, coborându-şi sprâncenele şi mai mult, pentru a-şi accentua spusele. M-am mai gândit, m-am rugat şi nu vă voi îngădui să folosiţi poţiunile respingătoare pe mine.

– Eşti ridicol, am răspuns iritată la culme, m-am ridicat în picioare şi l-am fulgerat cu privirea. Ce-ai păţit?

A părut luat prin surprindere, de parcă un şarpe aflat în iarba de la picioarele lui ar fi îndrăznit să i se adreseze.

– N-am păţit nimic, a zis el cu glas răguşit şi şi-a ridicat bărbia agresiv spre mine, arătându-şi barba scurtă şi ţepoasă. Ce-aţi păţit *dumneavoastră*, doamnă?

– Şi eu, care credeam că doar highlanderii sunt încăpăţânaţi ca stâncile!

Comparaţia mea parcă l-a jignit, însă înainte să îmi răspundă Jamie a vârât capul pe uşă, atras de schimburile de cuvinte pe ton ridicat.

– Vreo problemă? a întrebat el politicos.

– Da! Refuză să…

– Asta e. Doamna insistă să…

Replicile s-au ciocnit şi amândoi am tăcut, uitându-ne aprig unul la

celălalt. Jamie s-a uitat la mine, apoi la domnul Christie, după care a rămas cu ochii la aparatul de pe masă. Şi-a aruncat privirea spre cer, ca şi cum ar fi cerut îndrumare, apoi, gânditor, şi-a trecut un deget pe sub nas.

– Da, a vorbit el. Păi, Tom, vrei să ţi se vindece mâna?

Christie se încăpăţâna, lipindu-şi protector mâna cu probleme de piept. Însă după un moment a dat din cap.

– Da, a răspuns el, cu o privire extrem de bănuitoare. Dar nu vreau să mi se spună chestii papistaşe despre ea!

– Papistaşe? am replicat în acelaşi timp eu şi Jamie, deşi glasul lui trăda mai mult uimire, iar al meu, exasperare.

– Da. Şi să nu crezi că mă poţi sili să fac asta, Fraser!

Jamie mi-a aruncat o privire care spunea „Ţi-am zis eu, englezoaico“, dar s-a abţinut şi a mai făcut o încercare.

– Mda, ai fost întotdeauna o creatură greu de înţeles, Tom, a spus el calm. Sigur, trebuie să ştii asta, dar îţi spun din proprie experienţă că doare cumplit.

Am avut impresia că domnul Christie a pălit puţin.

– Tom, uită-te acolo! a arătat Jamie spre tava cu instrumente: două bisturie, o sondă, foarfece, cleşte şi două ace de sutură, deja pregătite cu fir de gută şi plutind într-un vas cu alcool.

Toate sclipeau slab în lumina soarelui.

– Ea vrea să-ţi taie mâna, nu?

– Ştiu, s-a răstit Christie, cu toate că şi-a ferit ochii de lamele ascuţite.

– Da, ştii. Dar n-ai habar ce înseamnă. Eu ştiu. Vezi asta?

A ridicat mâna dreaptă cu palma spre Christie şi a mişcat-o. În acea poziţie, în care razele soarelui cădeau exact pe ea, cicatricele subţiri, de culoare albicioasă care îi brăzdau degetele erau foarte vizibile pe pielea bronzată.

– Asta m-a durut *cumplit,* i-a spus lui Christie. N-ai vrea să suferi atât de mult şi ai de ales, pentru că există o soluţie.

Christie abia dacă a aruncat o privire spre mâna lui. Sigur, m-am gândit eu, probabil că ştia cum arăta. Trăise alături de el trei ani.

– Eu am ales, a zis Christie demn.

S-a aşezat pe un scaun şi a pus mâna cu palma în sus pe un şervet. Faţa îi era lipsită de orice culoare şi îşi strângea mâna liberă atât de strâns, încât începuse să îi tremure.

Jamie s-a uitat la el o clipă pe sub sprâncenele groase, apoi a oftat.

– Da. Atunci, aşteaptă puţin.

Evident, nu avea rost să mai discutăm, de aceea nici nu m-am deranjat să fac vreo încercare. Am luat sticla cu whisky medicinal de pe raft şi am turnat o porţie sănătoasă într-o cană.

– *Foloseşte puţin vin, pentru stomacul tău şi pentru desele tale slăbiciuni*, am spus eu, împingând cana spre palma lui întinsă. Aşa zice cunoştinţa noastră comună, Sfântul Pavel. Dacă e bine să bei pentru stomac, atunci sigur e bine să bei o picătură pentru mână.

Anticipându-mi vorbele, a strâns din buze, după care a deschis gura de

uimire. S-a uitat de la cană spre mine şi invers. A înghiţit în sec, a dat din cap şi a ridicat cana spre buze. Înainte de a termina, Jamie a revenit cu o carte mică şi uzată, cu coperte verzi, pe care i-a pus-o în mână fără niciun fel de explicaţie. Christie a părut surprins şi a întins cartea în faţă, mijind ochii să vadă ce era. Pe coperta ei deformată scria *Bibia, ediţia King James.*

– Cauţi ajutor unde poţi, sper, a mormăit Jamie.

Christie s-a uitat tăios la el, apoi a dat din cap, cu o umbră de zâmbet.

– Mulţumesc, domnule, a spus el.

Şi-a scos ochelarii dintr-un buzunar al hainei şi i-a pus pe nas, după care a deschis Biblia cu grijă şi a început să dea pagini, căutând inspiraţia potrivită pentru a suporta operaţia fără anestezic. I-am aruncat o privire lungă lui Jamie, la care el mi-a răspuns cu o uşoară ridicare din umeri. Nu era o Biblie oarecare. Era cea care îi aparţinuse cândva lui Alexander McGregor.

Jamie o avea de când era foarte tânăr, de pe vremea în care era întemniţat la Fort William de căpitanul Jonathan Randall. Biciuit o dată şi aşteptând o altă biciuire, înspăimântat şi cu dureri mari, fusese lăsat singur, fără altă tovărăşie decât propriile gânduri şi Biblia pe care i-o oferise doctorul închisorii, în speranţa că ea îi va aduce alinare. Alex MacGregor fusese încă unul dintre deţinuţii scoţieni care muriseră de propria-i mână ca să nu mai sufere pedepsele căpitanului Randall. Numele lui era scris citeţ, dar cam lăbărţat, pe prima pagină. Micuţa Biblie cunoştea teama şi suferinţa şi, chiar dacă nu era eter, am sperat că încă avea puterea de a uşura durerea.

Christie a găsit ceva ce i se potrivea. Şi-a dres glasul, s-a îndreptat de spate pe scaun şi a întins mâna pe prosop cu palma în sus, într-un mod atât de direct, încât m-am întrebat dacă alesese pasajul în care macabeii îşi oferă de bunăvoie mâinile şi limbile pentru a fi tăiate de regele păgân. O privire peste umărul lui m-a lămurit că el se oprise la Psalmi.

– La dispoziţia dumneavoastră, doamnă Fraser, a spus politicos.

Dacă nu voia să fie anesteziat, trebuia să iau măsuri suplimentare. Curajul bărbătesc era foarte binevenit, la fel şi inspiraţia biblică, dar există foarte puţini oameni capabili să stea nemişcaţi în timp ce mâna le e despicată şi nu credeam că Thomas Christie era unul dintre ei. Aveam o rezervă substanţială de fâşii de pânză pentru bandajare. I-am suflecat mâneca, apoi cu câteva fâşii i-am legat antebraţul strâns de măsuţă şi cu altă bandă am îndepărtat degetele crispate de la locul operaţiei.

Deşi Christie a părut foarte şocat de ideea de a bea tărie în timp ce citea din Biblie, Jamie şi probabil bisturiele are aşteptau să fie folosite îl convinseseră că situaţia o cerea. Băuse deja câteva înghiţituri cât timp îi imobilizasem antebraţul şi îi dezinfectasem palma cu alcool pur şi părea mult mai relaxat decât atunci când intrase în cameră. Dar destinderea lui a dispărut brusc în momentul în care am făcut prima incizie. Răsuflarea lui a devenit un gâfâit şuierător, s-a arcuit în sus pe scaun, mişcând masa, care a alunecat pe podea cu un scrâşnet. L-am prins de încheietura mâinii exact la vreme pentru a-l împiedica să smulgă bandajele, iar Jamie l-a apucat de

umeri, împingându-l înapoi pe scaun.

– Uşurel, uşurel! a spus Jamie, strângându-l ferm de umeri. O să rezişti, Tom. Da, o să rezişti.

Faţa i-a fost năpădită brusc de sudoare, iar în spatele lentilelor ochii îi erau uriaşi. A icnit, a înghiţit în sec, s-a uitat scurt la palma din care curgea sânge, apoi şi-a mutat privirea şi s-a albit la faţă.

– Domnule Christie, dacă îţi vine să verşi, fă-o aici, bine? i-am zis eu şi am împins cu piciorul o găleată spre el.

Încă aveam o mână pe încheietură, iar cu cealaltă apăsam un pansament steril peste incizie. Jamie continua să îi vorbească la fel ca un călăreţ care încearcă să liniştească un cal intrat în panică. Christie era rigid, dar respira apăsat şi tremura tot, mai puţin mâna pe care trebuia să operez.

– Să mă opresc? l-am întrebat pe Jamie, uitându-mă repede suferind pentru a evalua situaţia.

I-am simţit pulsul puternic în încheietura pe care i-o ţineam strâns. Nu intrase în şoc – deocamdată –, dar era limpede că nu se simţea deloc bine.

Rămas cu ochii la faţa lui, Jamie a scuturat din cap.

– Nu. E păcat să risipim atâta whisky, nu? Şi n-o să mai vrea să încerce altă dată. Uite, Tom, mai ia un păhărel; o să-ţi facă bine.

A dus cana spre buzele lui Christie, care a băut fără să ezite. I-a eliberat umerii, apoi i-a prins strâns antebraţul cu o mână. Cu cealaltă a ridicat Biblia care căzuse pe podea şi a deschis-o.

– *Dreapta Domnului m-a înălţat,* a citit el, privind textul peste umărul lui. *Dreapta Domnului a făcut putere*[32]*.* Ei, se potriveşte, nu-i aşa?

A coborât privirea spre Christie, care se mai liniştise şi îşi ţinea mâna liberă strânsă pumn şi lipită de pântec.

– Continuă! a spus Christie cu glas răguşit.

– *Nu voi muri, ci voi fi viu şi voi povesti lucrurile Domnului,* a urmat Jamie mai încet, dar ferm. *Certând m-a certat Domnul, dar morţii nu m-a dat.*

Christie părea că găsea cuvintele încurajatoare; respiraţia îi încetinise puţin.

Nu puteam pierde timp uitându-mă la el, iar braţul aflat în strânsoarea lui Jamie era tare ca lemnul. Cu toate astea, a început să murmure cu Jamie, repetând cuvintele.

– *Deschideţi-mi mie porţile dreptăţii, intrând în ele voi lăuda pe Domnul. Te voi lăuda, că m-ai auzit…*

Dezgolisem aponevroza şi am văzut clar îngroşarea. Cu o mişcare a bisturiului i-am eliberat marginea, apoi am executat o incizie nemiloasă, tăind în jos banda fibroasă de ţesut… Bisturiul a atins osul şi Christie a icnit.

– *Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă; Tocmiţi sărbătoare cu ramuri umbroase, până la coarnele altarului…*

Am simţit o idee de amuzament în glasul lui Jamie când a citit această porţiune, şi i-am simţit mişcarea corpului când mi-a aruncat o privire.

Totul arăta de parcă aş fi sacrificat ceva; mâinile nu sângerează abundent ca rănile la cap, însă în palmă sunt o mulţime de vase, şi ştergeam

grăbită sângele cu o mână în timp ce lucram cu cealaltă. Pe masă şi pe podea erau împrăştiate o mulţime de pansamente îmbibate de sânge. Jamie dădea foile înainte şi înapoi, alegând la întâmplare fragmente din Biblie, dar Christie era alert acum şi rostea cuvintele odată cu el. Am aruncat o privire spre el, încă avea o culoare nesănătoasă în obraji şi pulsul accelerat, dar respiraţia era mai bună. Mi-a fost limpede că vorbea din memorie; lentilele ochelarilor i se aburiseră.

Acum reuşisem să expun complet ţesutul care stânjenea mişcarea degetelor şi curăţam fibrele minuscule de pe suprafaţa tendonului. Degetele încârligate au tresărit, iar tendonul expus s-a mişcat brusc, argintiu ca un peşte care ţâşneşte. Am prins degetele care se mişcau vag şi le-am strâns cu putere.

– Nu trebuie să te mişti, am spus. Am nevoie de ambele mâini. Nu pot să te şi ţin de mână.

Nu m-am putut uita, dar am simţit că dă din cap şi i-am eliberat degetele. Tendoanele luceau slab în locaşurile lor. Am îndepărtat ultimele resturi de aponevroză, am stropit rana cu un amestec de alcool şi apă distilată pentru a o dezinfecta şi am început să cos inciziile. Vocile lor nu erau decât şoapte, un susur firav, căruia nu i-am acordat atenţie, pentru că eram concentrată la ce făceam. Când atenţia nu mi-a mai fost atât de solicitată, i-am auzit din nou.

– *Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi…*

Ştergându-mi sudoarea de pe frunte cu mâneca, am ridicat ochii şi am văzut că Thomas Christie ţinea acum Biblia în mâna liberă, apăsată strâns de corp. Avea bărbia înfiptă în piept, ochii strâns închişi şi faţa contorsionată de durere. Jamie îi ţinea bine braţul celălalt şi avea cealaltă mână pe umărul lui, stând cu capul aplecat aproape de al lui; şi el ţinea ochii închişi în timp ce rostea cuvintele: *„Că de voi şi umbla în mijlocul morţii, eu nu mă voi teme de rele…“*

Am înnodat şi ultima sutură, am tăiat firul şi, din aceeaşi mişcare de foarfecă, am tăiat legăturile din pânză şi am eliberat aerul din piept, pentru că îmi reţinusem răsuflarea. Bărbaţii au tăcut brusc. Am ridicat mâna, am înfăşurat strâns un pansament curat în jurul ei şi am apăsat uşor degetele încârligate, îndreptându-le.

Christie a deschis ochii încet. Avea pupilele dilatate şi întunecate înapoia ochelarilor şi a clipit spre mână. I-am zâmbit şi i-am bătut-o uşor cu palma:

– Şi mila ta mă va urma în toate zilele vieţii mele, am spus, *ca să locuiesc la casa Domnului, întru lungime de zile.*

„Parfumieri“ – în lb. fr. în orig (n. tr.).

„Ce mai faci, prietene?“ (gaelică) (n. tr.).

„James“ (gaelică) (n. tr.).

Versetul 2:12: „Nu îngăduiesc femeii nici să înveţe pe bărbat, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniştită.“

Pildele lui Solomon, 19:21.

Membrană fibroasă, care înveleşte muşchii.

Psalmul 117.

24

NU MĂ ATINGE!

Pulsul lui Christie era cam rapid şi puternic. I-am eliberat încheietura şi mi-am lipit palma de fruntea lui.

– Ai puţină febră, am spus. Uite, înghite asta!

Am pus o mână pe spatele lui ca să îl ajut să ajungă în şezut pe pat, lucru care l-a înspăimântat. S-a ridicat într-un vârtej de velinţe şi a inspirat brusc în clipa în care şi-a mişcat mâna operată. Cu tact, m-am făcut că nu iau în seamă nelinişstea lui, pe care am pus-o pe seama faptului că era în cămaşă de noapte, iar eu la fel. A mea era destul de modestă, bineînţeles, şi aveam un şal uşor care îmi acoperea umerii, dar eram convinsă că el nu se aflase în preajma unei femei în neglijeu de când îi murise soţia şi nici chiar înainte.

Am murmurat ceva fără noimă, ţinându-i cana cu ceai de tătăneasă cât a băut din ea, apoi i-am aranjat pernele mai comod, dar fără exces de zel. În loc să îl trimit înapoi la cabana lui, insistasem să rămână peste noapte ca să stau cu ochii pe el, în eventualitatea că apărea o infecţie postoperatorie. Cum eram intransigentă din fire, nu eram defel încredinţată că îmi va urma recomandările, socotind că se va apuca să hrănească porcii, să taie lemne sau să se şteargă la fund cu mâna rănită. Nu voiam să îl pierd din ochi decât după ce incizia forma ţesut de granulaţie, ceea ce avea să se întâmple a doua zi, dacă totul decurgea bine.

Încă derutat după şocul operaţiei, nu ridicase nicio obiecţie, iar eu şi doamna Bug îl instalaserăm în camera familiei Wemyss, deoarece el şi Lizzie erau plecaţi la familia McGillivray. Nu aveam laudanum, dar i-am strecurat în ceaiuri o infuzie puternică de valeriană şi sunătoare, astfel că dormise mai toată după-amiaza. Refuzase să mănânce de seară, însă doamna Bug, care îl plăcea pe domnul Christie, îl îndopase toată seara cu lichior de palmier, desert cu frişcă şi alte elixire nutritive, toate conţinând alcool. Drept urmare, părea cam ameţit şi îmbujorat şi nu a protestat deloc când i-am ridicat mâna bandajată şi am adus lumânarea aproape pentru a i-o examina.

Mâna era umflată, lucru de aşteptat, dar cu măsură. Cu toate astea, bandajul era strâns şi pătrundea incomod în piele, lăsând adâncituri. L-am tăiat şi, menţinând cu grijă pansamentul dat cu miere care acoperea rana, i-am ridicat mâna şi am adulmecat-o. Am simţit miros de miere, sânge, ierburi şi miroul uşor metalic de carne despicată recent, dar nu şi damful dulceag al puroiului. Am apăsat precaut în jurul pansamentului, urmărind semne de durere acută sau dungi de roşu aprins pe piele, însă, în afara unei moliciuni acceptabile, n-am constatat decât o inflamare slabă.

Cu toate acestea, *avea* febră, trebuia să fiu atentă. Am luat o fâşie curată şi am înfăşurat-o cu atenţie peste pansament, încheind cu o fundă elegantă în palmă.

– De ce nu purtaţi broboadă sau o bonetă? s-a scăpat el.

– Poftim?

Surprinsă, am ridicat privirea, pentru că uitasem între timp a cui mână o examinam. Mi-am dus mâna liberă la cap.

– De ce-ar trebui?

Câteodată îmi împleteam părul înainte de culcare, dar nu o făcusem şi în seara aceea. Mi-l periasem totuşi şi acum flutura liber peste umeri, mirosind plăcut a isop şi flori de urzică, o infuzie pe care o foloseam la pieptănat pentru a nu face păduchi.

– De ce? a ridicat vocea puţin. *Iar o femeie care se roagă sau proroceşte cu capul neacoperit îşi necinsteşte capul, căci totuna este ca şi cum ar fi rasă*[33]*.*

– A, iar ne întoarcem la Sfântul Pavel? am murmurat eu, îndreptându-mi din nou atenţia spre mâna lui. Nu cumva a avut idei cam fixe despre femei? Pe de altă parte, în clipa de faţă, nu mă rog, ci vreau să văd cum se va comporta mâna peste noapte înainte să fac profeţii despre ea. Deocamdată, totuşi, mi se pare…

– Părul dumneavoastră.

Am ridicat ochii şi l-am văzut holbându-se la mine cu buzele în jos, în semn de dezaprobare.

– E… a făcut el o mişcare aproximativă spre creştetul tuns scurt. E…

Am ridicat din sprâncene spre el.

– E mare şi mult, a încheiat el cu glas pierit.

L-am măsurat o clipă, apoi am întins mâna după Biblia cu coperte verzi, care se afla pe masă.

– *Corinteni,* de acolo a fost, da? Da, am găsit. *Nu vă învaţă oare însăşi firea că necinste este pentru un bărbat să-şi lase părul lung? Şi că pentru o femeie, dacă îşi lasă părul lung este cinste? Căci părul i-a fost dat ca acoperământ*[34]*.*

Am închis Biblia cu un pocnet şi am aşezat-o la loc pe masă.

– Ai curaj să vii să-i explici soţului meu cât de ruşinos este părul *lui?* l-am întrebat politicoasă.

Jamie se dusese la culcare; un sforăit slab şi ritmic se auzea dinspre camera noastră.

– Ori crezi că deja ştie?

Christie era deja îmbujorat din cauza băuturii şi a febrei; auzindu-mă, un val de roşeaţă urâtă, întunecată i-a urcat dinspre piept spre frunte. N-am mai aşteptat să aud ce avea de spus, ci mi-am îndreptat din nou atenţia asupra mâinii lui. A mişcat buzele, deschizând şi închizând gura fără să scoată un sunet. Nu am aşteptat să se hotărască şi să zică ceva, ci m-am uitat la mâna lui.

– Ascultă, am spus eu ferm, trebuie să faci mişcări cu regularitate pentru a fi sigur că muşchii nu se contractă când se vindecă. La început, vei avea dureri, dar trebuie să faci asta. Să-ţi arăt!

I-am prins inelarul, mai jos de prima falangă şi, ţinându-l drept, am îndoit prima falangă spre interior.

– Înţelegi? Hai, fă singur! Prinde cu cealaltă mână, apoi încearcă să îndoi doar acea primă falangă. Da, aşa! Simţi tracţiunea prin toată palma? Aşa trebuie. Acum, fă la fel cu degetul mic… aşa. Da, e foarte bine!

Am înălţat ochii şi i-am zâmbit. Roşeaţa din obraji se mai stinsese, dar tot părea cu totul năuc. Nu mi-a răspuns la zâmbet, ci s-a grăbit să se uite în altă parte, coborând privirea spre mână.

– Bun. Acum, pune mâna lipită de masă – da, exact aşa – şi încearcă să ridici degetul al patrulea şi pe cel mic. Da, ştiu că nu e uşor. Dar încearcă din nou. Nu ţi-e foame?

Stomacul lui scosese mai devreme un huruit puternic, alarmându-l pe el, dar şi pe mine.

– Cred c-aş vrea ceva de mâncare, a bombănit el cu stângăcie, uitându-se urât la mâna care refuza să îl asculte.

– Îţi aduc ceva. Continuă exerciţiile o vreme, bine?

Pregătită pentru noapte, casa era cufundată în tăcere. Pentru că era cald, obloanele fuseseră lăsate deschise, astfel că prin ferestre pătrundea lumina lunii şi nu era nevoie să aprindem o lumânare. O umbră s-a desprins din întunericul din camera mea medicală, urmându-mă pe hol, până în bucătărie – era Adso, care abandonase vânătoarea nocturnă după şoareci, sperând să primească ceva fără să facă vreun efort.

– Ce mai faci, motanule? am întrebat eu, în timp ce el s-a furişat, ştergându-mi gleznele, până în cămară. Dacă-ţi închipui că te alegi cu vreo bucată de şuncă, schimbă-ţi gândul! Tot ce-ţi pot da e o farfurioară cu lapte.

Urciorul cu lapte era din lut alb, cu o bandă albastră în jurul lui, o formă scundă şi palidă care plutea în întuneric. I-am turnat în farfurie şi am pus-o pe podea pentru Adso, după care m-am apucat să pregătesc o cină uşoară – conştientă fiind că, pentru un scoţian, o masă uşoară însemna mâncare cât să sature un cal.

– Şuncă şi cartofi fripţi, dar reci, terci rece, pâine şi unt, am intonat încet, punând totul pe o tavă mare, din lemn. Colţunaşi cu carne de iepure, murături, puţină plăcintă cu stafide drept budincă… Ce mai trebuie?

Am coborât ochii spre lipăitul care se auzeau din umbrele de la picioarele mele. I-aş da şi lapte, dar nu vrea să bea.

– În fine, am putea continua aşa cum am început, presupun; asta îl va ajuta să doarmă.

Am întins mâna spre carafa cu whisky şi am aşezat-o şi pe ea pe tavă. O aromă discretă de eter plutea prin aerul întunecat din hol când m-am retras spre scară. Am adulmecat suspicioasă – să fi răsturnat Adso sticla? Nu, nu era suficient de puternic pentru aşa ceva, am socotit, crezând că erau doar câteva molecule care se strecurau pe lângă dop. În acelaşi timp, eram uşurată şi întristată că domnul Christie refuzase să-mi permită să folosesc eterul. Uşurată, deoarece nu aveam cum să ştiu dacă ar fi dat rezultate, ori nu. Întristată, deoarece mi-ar fi plăcut foarte mult să deprind arta de a deveni inconştientă, un dar preţios, pe care să îl ofer altor pacienţi şi unul pe care aş fi dorit foarte mult să i-l ofer domnului Christie.

Dincolo de faptul că operaţia îl duruse cumplit, era foarte dificil să

operez o persoană conştientă. Muşchii se încordau, adrenalina circula prin sistem, ritmul cardiac era crescut, făcând sângele să ţâşnească, nu să curgă în mod normal… Pentru a zecea oară în acea dimineaţă, am revăzut exact ce făcusem, întrebându-mă dacă nu aş fi putut acţiona mai bine. Spre uimirea mea, Christie continua să facă exerciţii; faţa îi era plină de sudoare şi gura îi era într-o postură sumbră, însă el continua să îşi îndoaie degetele cu încăpăţânare.

– E foarte bine ce faci, am spus. Însă acum opreşte-te. N-aş vrea să repornească sângerarea.

Cu un gest mecanic, am ridicat un şerveţel şi i-am şters sudoarea de pe tâmple.

– Mai e cineva în casă treaz? a întrebat el iritat, întorcând capul dincolo de umerii mei. V-am auzit vorbind cu cineva de jos.

– A, am făcut eu, destul de jenată, nu, vorbeam cu motanul.

Parcă răspunzând la introducere, Adso, care mă urmase la etaj, a sărit pe pat şi s-a apucat să frământe pilota cu ghearele, cu ochii mari şi verzi la platoul pe care se afla şuncă.

Christie şi-a întors ochii suspicioşi de la motan spre mine.

– Nu, nu mi-e chiar atât de apropiat, am spus scurt, ridicându-l pe Adso de pe pat şi aruncându-l fără menajamente pe podea. E un motan. Faptul că am vorbit cu el e ceva mai puţin ridicol decât dacă aş fi vorbit singură, atâta tot.

Pe faţa lui Christie a apărut o expresie de surprindere – pentru că îi citisem gândurile ori poate că era vorba de uimirea faţă de propria mea prostie –, însă încreţiturile de suspiciune din jurul ochilor s-au destins. I-am mărunţit mâncarea rapid şi eficient, însă el a insistat să mănânce singur. S-a folosit cu stângăcie de mâna stângă, cu ochii în farfurie şi având sprâncenele unite de concentrare. După ce a terminat, a băut whisky-ul de parcă ar fi fost apă, apoi a aşezat cana goală şi s-a uitat la mine.

– Doamnă Fraser, a spus, vorbind cu mare precizie, sunt un om educat. Nu cred că sunteţi vrăjitoare.

– A, serios? am replicat eu, destul de amuzată. Aşadar nu crezi în vrăjitoare? Dar există vrăjitoare despre care se vorbeşte în Biblie.

Şi-a înăbuşit un râgâit cu pumnul şi m-a privit cu ochi ca de peşte.

– N-am zis că nu cred în vrăjitoare. Cred. Am zis doar că nu sunteţi aşa ceva. Aţi înţeles?

– Îţi sunt foarte îndatorată, am replicat, străduindu-mă să nu zâmbesc.

Era beat-criţă; cu toate că exprimarea lui era mai precisă decât de obicei, accentul începuse să se schimbe. În mod normal, îşi controla inflexiunile tipice pentru cei din Edinburgh atât cât putea, însă în acele momente ele ieşeau la suprafaţă.

– Mai vrei puţin?

N-am mai aşteptat răspunsul lui, ci i-am turnat o porţie zdravănă de whisky în cana goală. Obloanele erau deschise şi în cameră era răcoare, însă picăturile de sudoare încă îi sclipeau în ridurile de pe gât. Se vedea că avea dureri şi probabil că nu va putea dormi fără ajutorul alcoolului. De data asta

a sorbit, urmărindu-mă peste cană în timp ce eu adunam ce mai rămăsese din cina lui. În ciuda whisky-ului şi a stomacului plin, era din ce în ce mai agitat, mişcându-şi picioarele pe sub pilotă şi frământându-şi umerii. Am crezut că avea nevoie de oala de noapte şi m-am întrebat dacă era cazul să îl ajut ori să îl las să se descurce singur. A doua soluţie era cea potrivită.

Însă mă înşelasem. Înainte de a mă scuza ca să plec, a pus cana pe masă şi s-a ridicat în capul oaselor în pat.

– Doamnă Fraser, a spus, ţintuindu-mă cu un ochi ca o mărgea. Vreau să-mi cer iertare.

– Pentru ce? am întrebat mirată.

A strâns din buze.

– Pentru… purtarea mea de azi-dimineaţă.

– A! În fine… nu-i nimic. Îmi dau seama că ideea de a fi adormit trebuie să-ţi fi părut cam… ciudată.

– Nu la asta mă refer.

A ridicat brusc ochii, apoi i-a coborât.

– Vreau să spun că… n-am putut sta nemişcat, a adăugat.

Am văzut cum îmbujorarea îi urcă din nou în obraji şi am trăit un sentiment de compasiune şi surprindere. Era de-a dreptul stânjenit. Am lăsat tava pe masă şi m-am aşezat încet pe scaunul de lângă el, întrebându-mă ce i-aş putea spune ca să îl liniştesc şi să nu agravez lucrurile.

– Domnule Christie, nu mă aştept să stea nimeni neclintită în timp ce i se desface mâna până la os. Asta, pur şi simplu, nu există în natura umană.

Mi-a aruncat o privire feroce.

– Nici măcar soţul dumneavoastră?

Luată pe nepregătite, am clipit. Nu atât de cuvinte, cât de tonul care îi trăda amărăciunea. Roger îmi spusese câte ceva din cele povestite de Kenny Lindsay despre Ardsmuir. Nu era un secret că Thomas Christie îl invidiase pe Jamie pentru poziţia lui de lider, dar ce legătura avea cu situaţia de faţă?

– Ce te face să spui asta? am întrebat încet.

I-am luat mâna cu intenţia de a verifica legăturile – de fapt, doar ca să găsesc ceva de privit ca să nu mă uit în ochii lui.

– E adevărat, da? Mâna soţului dumneavoastră… a împuns cu bărbia spre mine. A spus că i-aţi reparat-o. *El* nu s-a zbătut când aţi făcut asta, nu?

Mda, n-o făcuse. Se rugase, blestemase, asudase, strigase – şi răcnise o dată sau de două ori. Dar nu se clintise.

Însă nu aveam de gând să discut chestiunea asta cu Thomas Christie.

– Toţi suntem diferiţi, am zis, uitându-mă direct la el. Nu mă aşteptam să…

– Nu vă aşteptaţi ca vreun alt bărbat să facă faţă atât de bine durerii. Da, ştiu.

Roşul-intens i-a revenit arzător în obraji. Şi-a coborât ochii spre mâna bandajată. Degetele mâinii tefere erau strânse pumn.

– Nu la asta m-am referit, am protestat eu. Nicidecum! Am cusut răni şi am aşezat oase la locul lor pentru mulţi bărbaţi şi aproape toţi highlanderii au fost extraordinar de curajoşi…

Cu întârziere de o secundă, mi-am adus aminte că Thomas Christie nu era highlander.

– Highlanderi, a mârâit el din gâtlej, pe un ton care m-a lămurit că ar fi vrut să scuipe pe podea, dacă n-ar fi fost în prezenţa unei doamne.

– Barbari? am spus eu, adoptând tonul lui.

S-a uitat scurt la mine şi i-am văzut buzele arcuindu-se într-un rictus, semn că şi el îşi dăduse seama cu întârziere de greşeala făcută. Şi-a mutat privirea şi a respirat adânc – am simţit mirosul de whisky în momentul în care a expirat.

– Soţul dumneavoastră e… sigur, e un gentleman. Provine dintr-o familie nobilă, chiar dacă pătată de trădare.

„R“-ul din „trădare“ s-a rostogolit ca un tunet – chiar era beat-criţă.

– Dar e şi… şi…

Căutând cuvântul potrivit, s-a încruntat, apoi a renunţat.

– Unul dintre ei. Sigur ştiţi, şi dumneavoastră, ca englezoaică…?

– Una dintre ele, am repetat, uşor amuzată. Adică highlander sau barbar?

– E acelaşi lucru, nu?

M-am gândit că avea, oarecum, dreptate. Deşi cunoscusem highlanderi bogaţi şi educaţi precum Colum şi Dougal MacKenzie – ca să nu mai vorbesc de bunicul lui Jamie, trădătorul lord Lovat, la care făcea aluzie Christie –, adevărul era că toţi aveau instincte de jefuitori vikingi. Şi, ca să fiu întru totul sinceră, la fel era şi Jamie.

– A… Ei bine, ei au tendinţa de a fi destul de… am început eu firav şi m-am frecat cu un deget la nas. Mda, sunt crescuţi pentru a deveni războinici, aşa cred. La asta te referi?

A oftat adânc şi a clătinat vag din cap, deşi mi s-a părut că nu în semn de dezacord, ci pur şi simplu de spaimă, gândindu-se la obiceiurile şi manierele din Highland.

Christie avea o educaţie aleasă, ca fiu al unui negustor din Edinburgh, care răzbătuse prin propriile puteri. Drept urmare emitea pretenţii – dureroase – la calitatea de gentleman, dar nu avea să devină niciodată un barbar adevărat. Am înţeles de ce highlanderii îl nedumereau şi deopotrivă îl iritau. M-am întrebat ce însemnase pentru el să se trezească întemniţat împreună cu o hoardă de barbari catolici, care, după standardele lui, erau necizelaţi, violenţi şi trufaşi, şi să fie tratat – sau maltratat – ca ei?

Cu ochii închişi şi buzele strânse, se rezemase de pernă. Fără să deschidă ochii, a întrebat brusc:

– Ştiţi că soţul dumneavoastră încă are urme de la biciuire?

Vrând să-i răspund răspicat că eram căsătorită cu Jamie de aproape treizeci de ani, am deschis gura, dar mi-am dat seama că întrebarea trimitea la concepţia domnului Christie despre căsătorie, lucru pe care nu ţineam să îl analizez prea îndeaproape.

– Ştiu, am spus eu scurt, aruncând o privire spre uşa deschisă. De ce?

Christie a deschis ochii, puţin tulburi. Cu un oarecare efort, s-a uitat la mine.

– Ştiţi de ce? a întrebat el confuz. Ce a făcut?

Am simţit că mi se încing obrajii, asta în numele lui Jamie.

– La Ardsmuir, a spus Christie, îndreptând un deget spre mine acuzator, înainte ca eu să îi răspund. A pretins că avea tartan, ştiţi? Era interzis.

– Da? Am întrebat eu nedumerită. Adică… aşa a fost?

Christie a clătinat încet din cap, arătând ca o bufniţă mare şi beată, cu ochi ficşi şi mânioşi.

– Nu era al lui, a spus el. Era al unui flăcău.

A deschis gura să continue, dar n-a reuşit decât să scoată un râgâit slab, ceea ce l-a surprins. Apoi a închis gura şi a clipit, apoi a încercat din nou.

– A fost un gest de o extra… extraordinară… nobleţe şi… şi curaj.

S-a uitat la mine şi a mişcat din cap, aproape imperceptibil:

– Inima… inimaginabil.

– Inimaginabil? Felul în care a făcut-o, adică?

Ştiam cum, desigur. Jamie era atât de încăpăţânat, încât ducea la capăt orice îşi punea în minte, indiferent dacă iadul însuşi i-ar fi blocat calea sau dacă i se putea întâmpla ceva rău. Dar Christie *sigur* ştia asta despre el.

– Nu cum a făcut-o, şi-a bălăbănit Christie capul puţin şi l-a ridicat cu efort. De ce?

– De ce?

Am vrut să continui: *Pentru că e un erou, de aceea nu se poate înfrâna* – dar acest răspuns nu ar fi fost corect. Pe de altă parte, nu ştiam de ce făcuse asta, nu-mi spusese, şi m-am întrebat de ce.

– Ar face orice ca să-şi apere oamenii, am spus.

Privirea lui Christie era sticloasă, însă încă inteligentă. S-a uitat lung la mine, fără să vorbească, iar gândurile parcă i s-au derulat încet dincolo de ochi. Pe hol a scârţâit o scândură de la podele şi mi-am încordat auzul ca să aud răsuflarea lui Jamie. Da, am auzit-o, vagă şi regulată; încă dormea.

– Crede că sunt unul dintre „oamenii lui“? a întrebat Christie într-un târziu, uşor, neîncrezător şi revoltat. Pentru că nu-s, vă asi… vă asigur!

Începeam să cred că ultima cană de whisky fusese o greşeală serioasă.

– Nu, am spus cu un oftat, înfrânându-mi dorinţa de a închide ochii şi de a mă freca la frunte. Sunt sigură că nu. Dacă la asta te referi… şi am făcut semn spre Biblie. Sunt convinsă că a fost vorba de bunătate. Ar face atâta lucru şi pentru un necunoscut, şi ai proceda la fel, nu?

A respirat greoi, s-a holbat la mine, apoi a dat o dată din cap şi s-a lăsat pe spate, ca şi cum ar fi fost extenuat şi pesemne că era. Atitudinea beligerantă dispăruse la fel de brusc precum aerul dintr-un balon ce se dezumflă şi el arăta oarecum mai mic şi uitat undeva.

– Îmi pare rău, a spus el încet.

Şi-a ridicat mâna bandajată şi a lăsat-o să cadă. Nu eram sigură dacă îşi cerea scuze pentru comentariile despre Jamie ori pentru ceea ce considera că e lipsă de curaj, de aceea m-am ridicat şi mi-am aşezat cămaşa de noapte peste coapse. Am aşezat pilota mai bine peste el, după care am

stins lumânarea. Christie a rămas doar o siluetă întunecată pe pernă, respirând rar şi hârâit.

– Ai rezistat foarte bine, am şoptit şi l-am bătut uşor pe un umăr. Noapte bună, domnule Christie!

Barbarul meu personal dormea, dar s-a trezit ca o pisică în momentul în care m-am furişat în pat. A întins un braţ şi m-a tras spre el cu un mârâit întrebător. Eu m-am cuibărit aproape de el, iar încordarea din muşchi a început să se evapore treptat de la căldura radiată de el.

– Îhî…

– Aha. Şi ce mai face micuţul Tom?

S-a aplecat puţin pe spate şi mâinile lui mari mi-au alunecat pe braţe, frământându-mi umflăturile de la gât şi umeri.

– O! Insuportabil, ţepos, critic şi foarte beat. În rest, e bine. A, da. Mai vreau, dar mai sus, a, da. O!

– Da, în fine, aşa e Tom acesta în cea mai bună dispoziţie, mai puţin beţia. Englezoaico, dacă mai gemi aşa, n-o să creadă că-ţi fac masaj la gât.

– *Nu*-mi pasă, am spus, închizând ochii să mă bucur mai bine de senzaţiile minunate care vibrau în coloana mea vertebrală. M-am cam săturat de Tom Christie. Pe de altă parte, probabil că a adormit buştean după câtă băutură a băgat în el.

Cu toate astea, de dragul pacientului, mi-am controlat vocea.

– De unde a apărut Biblia aceea? am întrebat, deşi răspunsul era evident.

Sigur i-o trimisese Jenny de la Lallybroch. Ultimul pachet trimis de ea sosise cu câteva zile în urmă, când eu eram în vizită la Salem. Jamie mi-a răspuns la întrebare, oftând, şi răsuflarea lui mi-a învolburat părul.

– Mi-a creat un sentiment ciudat când am găsit-o printre cărţile trimise de sora mea. Nu ştiam ce să fac cu ea, înţelegi?

Nici nu era de mirare că îi dăduse fiori.

– A spus de ce ţi-a trimis-o?

Muşchii începeau să mi se destindă, durerea dintre omoplaţi dispărea treptat. L-am simţit ridicând din umeri în spatele meu.

– A trimis-o laolaltă cu alte cărţi. Cică a făcut curăţenie în pod şi le-a găsit într-o ladă, de aceea a hotărât să mi le trimită. Dar a mai scris că a auzit că toţi cei din satul Kildennie au hotărât să emigreze în Carolina de Nord. Sunt toţi din neamul MacGregor, din câte înţeleg.

– Da, înţeleg.

Jamie îmi mărturisise cândva intenţia lui de a o găsi pe mama lui Alex MacGregor să îi dea Biblia lui şi s-o informeze că fiul ei fusese răzbunat. Făcuse unele cercetări după Culloden, dar aflase că ambii părinţi ai lui Alex muriseră. Supravieţuise doar o soră, care se căsătorise şi îşi părăsise căminul; nimeni nu ştia precis unde era şi nici măcar dacă mai rămăsese în Scoţia.

– Crezi că Jenny – sau mai curând Ian – au găsit-o în cele din urmă pe sora lui? Şi locuia în acel sat?

Jamie a ridicat din nou din umeri şi, strângându-mă iar de umeri, mi-a

dat drumul.

– S-ar putea. Doar o ştii pe Jenny. Ar lăsa în seama mea căutarea unei femei.

– Şi o s-o faci?

M-am întors cu faţa spre el. Alex MacGregor se spânzurase ca să nu ajungă prada preferată a lui Jack Randall cel Negru. Jack Randall murise, la Culloden. Însă amintirile lui Jamie despre el erau cel mult fragmentare, cele mai multe fiind pierdute după traumele suferite în bătălie şi după febra de apoi. Se trezise rănit, cu cadavrul lui Jack Randall deasupra lui, dar nu îşi mai aducea aminte ce se întâmplase.

Şi totuşi, am presupus eu, Alex MacGregor *fusese* răzbunat – de mâna lui Jamie sau a altcuiva. A rămas pe gânduri un moment şi am simţit mişcarea uşoară în timp ce bătea darabana cu cele două degete ţepene ale mâinii drepte în propria coapsă.

– O să mă interesez, a spus el într-un târziu. O chema Mairi.

– Am înţeles, am spus eu. În fine, în Carolina de Nord nu pot fi mai mult de…o, trei sau patru sute de femei cu numele acesta.

Asta l-a făcut să râdă, după care am alunecat în somn, acompaniaţi de sforăiturile răsunătoare ale lui Tom Christie, aflat în camera de peste hol.

Probabil că se scurseseră minute sau chiar ore când m-am trezit brusc şi am tras cu urechea. În cameră era întuneric, focul se răcise în vatră, iar obloanele zdrăngăneau slab. M-am încordat o idee, încercând să mă trezesc ca să merg la pacient, apoi l-am auzit, o inspiraţie şuierătoare, urmată de un sforăit bubuitor. Mi-am dat seama că nu asta mă trezise. Ci tăcerea ce se lăsase brusc alături. Jamie stătea ţeapăn lângă mine, abia respirând. Am întins încet o mână, ca să nu fie şocat de atingerea mea, şi mi-am lăsat-o pe piciorul lui. Nu mai avusese coşmaruri de luni întregi, dar am recunoscut semnele.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat în şoaptă.

A respirat ceva mai adânc decât de obicei, iar un moment corpul a părut să i se concentreze. Nu m-am mişcat, ci mi-am lăsat mâna stângă lipită de piciorul lui, simţind muşchiul relaxându-i-se treptat sub degetele mele, sugerând un mic semn de zbor.

Dar nu a zburat. A mişcat umerii cu o tresărire scurtă, violentă, apoi a expirat şi s-a aşezat mai bine pe saltea. Nu a vorbit o vreme, dar greutatea lui m-a atras mai aproape, aşa cum o lună este atrasă de planeta ei. Am rămas tăcută, cu o mână pe el şi coapsa lipită de a lui – carne din carnea lui. Jamie a privit spre umbrele dintre grinzile tavanului. I-am văzut profilul, dar şi strălucirea ochilor când a clipit de câteva ori.

– În beznă… a zis el în şoaptă, în cele din urmă. La Ardsmuir stăteam în beznă. Câteodată era lună plină sau lumină de la stele, dar nici atunci nu puteam vedea nimic pe podeaua pe care stăteam întinşi. Nu era decât beznă, dar, de auzit, auzeam.

Să auzi patruzeci de oameni din aceeaşi celulă respirând şi mişcându-se. Sforăituri, tusete, sunete provocate de un somn neliniştit, precum şi cele trecătoare, de la cei încă treji.

– Dura săptămâni întregi şi nu ne gândeam la asta.

Glasul lui suna mai degajat acum.

– Întotdeauna ne era frig, a continuat, şi ne simţeam înfometaţi. Epuizaţi până la oase. Atunci nu puteai gândi prea mult. Trebuia doar să pui un picior înaintea celuilalt, să ridici un bolovan… Chiar nu *voiai* să gândeşti, înţelegi? Şi e foarte uşor să faci asta. Măcar o vreme.

Însă, din când în când, se schimba ceva. Negura epuizării se ridica, brusc, fără niciun avertisment.

– Uneori nu înţelegeai ce era. O poveste spusă de cineva, probabil, ori vreo scrisoare de la soţia sau fiica vreunuia dintre noi. Câteodată parcă ieşea din pământ. Nimeni nu scotea vreo vorbă, dar te trezeai cu ea, noaptea, de parcă ar fi fost parfumul unei femei de lângă tine.

Amintiri, doruri… nevoi. Ei deveneau bărbaţi atinşi de foc – stârniţi din acceptarea monotonă de amintirea bruscă şi arzătoare a sentimentului de pierdere.

– Toţi deveneam oarecum demenţi, cel puţin o vreme. Se încingeau bătăi, tot timpul. Iar noaptea, pe întuneric…

Noaptea se auzeau sunete de disperare, suspine înfundate ori foşnete furişate. Până la urmă, unii bărbaţi se întindeau unul spre altul – fiind câteodată respinşi cu strigăte şi lovituri. Câteodată, în tăcere. Nu eram sigură ce încerca să îmi spună şi nici ce legătură avea asta cu Thomas Christie. Ori poate cu lordul John Grey.

– Te-a atins vreodată… unul dintre ei? am întrebat cu timiditate.

– Nu. Niciunul dintre ei nu s-ar fi gândit să mă atingă, a şoptit el. Le eram şef. Mă iubeau, dar nici măcar prin cap nu le trecea să mă atingă.

A inspirat adânc, destul de chinuit.

– Şi voiai ca ei să facă asta? l-am întrebat eu în şoaptă.

Mi-am simţit pulsul crescând în buricele degetelor lipite de pielea lui.

– Tânjeam după aşa ceva, a spus el atât de încet, încât abia dacă l-am auzit, deşi eram foarte aproape de el. Mai mult decât după mâncare. Mai mult decât după somn, deşi îmi doream cu disperare să dorm şi nu doar pentru că eram obosit. Ci pentru că, atunci când dormeam, câteodată te vedeam. Dar nu era doar dorinţa unei femei – deşi, numai Domnul ştie, şi asta era destul de rău. Numai că simţeam nevoia de atingerea unei mâini. Nimic mai mult.

Pielea lui suferise de nevoia aceea până simţea că ea trebuia să devină transparentă, iar durerea surdă din inimă trebuia văzută în pieptul lui.

A scos un sunet trist, nu chiar un hohot de râs.

– Mai ţii minte picturile acelea ale Inimii Sacre, ca acelea pe care le-am văzut la Paris?

Le ştiam – picturi renascentiste şi claritatea vitraliilor de la Notre-Dame. Patimile lui Iisus, cu inima la vedere şi străpunsă, radiind iubire.

– Mi-am adus aminte de asta. Şi am socotit că oricine a văzut acea viziune a Domnului nostru e un om foarte singuratic, dacă a înţeles asta atât de bine.

Am ridicat mâna şi am lăsat-o foarte uşor pe mica adâncitură din

mijlocul pieptului lui. Cearşaful era tras deoparte, iar pielea îi era rece.

– Câteodată mă gândesc la asta, a închis ochii, oftând şi strângându-mă tare de mână, şi atunci cred că ştiu ce trebuie să fi simţit Iisus acolo – cât de tare trebuie să-şi fi dorit, dar n-a fost nimeni care să-L atingă.

Corinteni, 11:5.

Corinteni, 11: 14, 15.

25

LA FEL Ca PRAFUL ŞI CENUŞA35

Jamie a verificat încă o dată desagile de la şa, deşi o făcuse atât de des în ultima vreme, încât era ceva mai mult decât un obicei. Zâmbea de fiecare dată când o desfăcea pe aceea de pe partea stângă. Brianna i-o refăcuse, cosând barete din piele care îi ţineau pistoalele cu patul în sus, gata să le iei în caz de pericol, şi mai făcuse câteva despărţituri pentru punga cu gloanţe, cornul cu praf de puşcă, un pumnal de rezervă, un colac de fir de pescuit, frânghie pentru capcane, o trusă de cusut, ace şi aţă şi un pachet cu mâncare, o sticlă de bere şi o cămaşă curată, împăturită cu grijă.

La exterior, desaga avea un săculeţ cu ceea ce Brianna numea „trusă de prim ajutor“, deşi el nu era sigur ce însemna să fie ajutat. În ea erau câteva pacheţele cu ceai care mirosea a amar, o cutie cu alifii şi câteva fâşii de plasturi adezivi, lucruri care nu păreau de mare folos în cazul vreunei întâmplări nefericite, dar nu strica să le aibă la el. A scos o bucată de săpun pe care ea o adăugase împreună cu alte câteva nimicuri inutile şi le-a ascuns cu grijă sub o găleată, pentru ca ea să nu se simtă jignită.

Exact la ţanc, pentru că a auzit-o dojenindu-l pe Roger că nu îşi pusese mai mulţi ciorapi curaţi în desagile lui. Până când Brianna şi Roger au dat colţul fânarului, el a reuşit să strângă toate baretele desagii.

– Eşti gata, *a charaid?*

– Da, sigur, a dat din cap Roger şi a lăsat jos desagile pe care le purta pe umeri.

S-a întors spre Bree, care îl ţinea în braţe pe Jemmy, şi a sărutat-o iute.

– Merg cu *tine,* tati! a exclamat Jem plin de speranţă.

– De data asta, nu, tinere.

– Vreau să văd indieni!

– Mai târziu, poate, când o să mai creşti.

– Dar vorbesc indiana! M-a învăţat unchiul Ian! Vreau să merg!

– De data asta, nu, i-a spus Bree ferm, însă el nu era dispus să asculte şi s-a zbătut să coboare din braţele ei.

Jamie a scos un sunet gros din gâtlej şi l-a ţintuit cu o privire severă.

– I-ai auzit pe părinţii tăi, a răspuns el.

Jem s-a încruntat, a pus bot, dar a încetat să protesteze.

– Să-mi zici şi mie cum faci asta cu buza, a zis Roger, măsurându-şi copilul.

Jamie a râs şi s-a aplecat spre Jemmy.

– Hai, sărută-l pe bunicul de rămas-bun!

Uitând de dezamăgire, micuţul a întins braţele şi l-a prins de gât pe Jamie, care l-a ridicat din braţele Briannei, l-a strâns şi l-a sărutat. Jem mirosea a budincă, a pâine prăjită şi a miere, cald şi greu în braţele lui.

– Să fii cuminte şi s-o asculţi pe mama, bine? Şi, când o să fii mai

măricel, o să mergi şi tu cu noi. Vino să-ţi iei la revedere de la Clarence şi-i poţi spune lui cuvintele pe care le-ai învăţat de la unchiul Ian.

Şi, dacă voia Dumnezeu, erau cuvinte potrivite pentru un copil de trei ani. Ian avea un simţ al umorului aparte. *Ori poate*, s-a gândit Jamie, zâmbind către el însuşi, îmi *amintesc unele lucruri pe care i-am învăţat pe copiii lui Jenny, inclusiv pe Ian.*

Pusese deja şaua şi frâul pe calul lui Roger şi încărcase bagajele în spinarea lui Clarence, catârul de povară. Când Roger a atârnat desagile de şa, Brianna a verificat chinga şi scara de şa, mai mult ca să-şi facă de lucru, decât ar fi fost nevoie. Strângea din dinţi. Se străduia să nu pară îngrijorată, însă nu reuşea să păcălească pe nimeni. Jamie l-a dus pe Jem să îl atingă pe bot pe catâr, ca să le ofere fiicei lui şi soţului ei câteva momente de intimitate. Clarence era un animal blând şi a suportat cu un calm deosebit loviturile lui Jem şi expresiile pe care le ştia în limba cherokee, însă, când Jem s-a întors să facă acelaşi lucru şi cu Ghedeon, Jamie s-a aplecat brusc spre spate.

– Nu, flăcăule, să nu-l atingi pe nărăvaşul ăsta. O să-ţi smulgă mâna.

Ghedeon a ciulit urechile şi, agitat, a bătut cu o copită în pământ. Armăsarul masiv murea de nerăbdare să pornească la drum şi să găsească prilejul de a-l ucide pe Jamie.

– De ce ţii bestia asta? l-a întrebat Brianna când l-a văzut pe Ghedeon dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi, abia aşteptând să pornească.

L-a luat pe Jemmy din braţele lui Jamie şi s-a îndepărtat de cal.

– Care fiară, Ghedeon? A, ne înţelegem noi. Pe de altă parte, e jumătate din marfa mea, fetiţo.

– Chiar aşa? S-a uitat la animalul castaniu cu suspiciune. Eşti sigur că nu declanşezi un război, dacă le dai indienilor un cal ca el?

– A, nu vreau să li-l dau, a asigurat-o el, cel puţin, nu direct.

Ghedeon era un bidiviu nervos, încăpăţânat şi cu toane, cu dinţi ca de fier şi o voinţă pe măsură. Însă aceste calităţi care îl făceau neprietenos păreau să îi atragă nespus pe indieni, care erau impresionaţi de pieptul lui masiv, de spinarea lungă şi de corpul puternic şi musculos. Când Aer Tăcut, căpetenia unui sat, îi oferise trei piei de căprioară pentru şansa de a o împerechea pe iapa lui bălţată cu Ghedeon, Jamie îşi dăduse brusc seama că era o afacere bună.

– Mare noroc am avut că nu mi-am găsit niciodată timp să-l castrez! a spus el, lovindu-l amical cu palma pe greabăn şi ferindu-se din reflex când armăsarul şi-a rotit capul fulgerător ca să muşte. Îşi merită mâncarea şi, mai mult, relaţiile cu poneii indienilor. E singurul lucru pe care i l-am cerut şi l-a făcut fără să protesteze.

În dimineaţa aceea friguroasă, Brianna era îmbujorată ca o floare de piciorul-cocoşului. Auzind vorbele lui Jamie, a râs şi a roşit şi mai mult.

– Ce înseamnă castrat? a întrebat Jemmy.

– O să-ţi spună mama ta.

I-a zâmbit Briannei, a ciufulit părul lui Jemmy şi s-a întors spre Roger:

– Gata, flăcăule?

Roger Mac a răspuns cu o mişcare din cap şi a urcat pe cal. Avea un murg bătrân şi castrat, pe nume Agrippa, care uneori gemea şi respira şuierător, dar era rezistent şi potrivit pentru un călăreţ ca Roger, destul de bun, dar care tot avea o reţinere faţă de cai.

Roger s-a aplecat din şa s-o sărute încă o dată pe Brianna şi au pornit la drum. Ceva mai devreme, Jamie îşi luase rămas-bun de la Claire, în particular şi pe îndelete.

Ea era la fereastra dormitorului lor şi, cu peria de păr într-o mână, se pregătea să o fluture pe cealaltă spre ei când aveau să treacă prin dreptul ei. Părul îi stătea răzvrătit în valuri ondulate, iar razele soarelui se oglindea în el ca nişte flăcărui. Văzând-o atât de răvăşită, pe jumătate goală în cămaşa de noapte, Jamie a trăit brusc o senzaţie ciudată. O dorinţă puternică, în ciuda celor ce făcuseră în urmă cu o oră. Şi ceva vecin cu teama, ca şi cum se putea să nu o mai vadă niciodată. Fără să îşi dea seama, a aruncat o privire spre mâna stângă şi a văzut cicatricea ştearsă de la baza degetului mare, acel „C“, care abia se mai zărea. Nu îl luase în seamă şi nici nu se gândise la semnul acela ani în şir, dar, brusc, s-a simţit de parcă în jur nu mai exista aer. A fluturat o mână spre ea, iar ea i-a trimis o bezea şi a râs. Iisuse, o însemnase şi el. A observat porţiunea mai întunecată de pe gâtul ei, provocată de o muşcătură de iubire, şi pe faţă i-a apărut o roşeaţă provocată de stânjeneală. A înfipt călcâiele în flancurile lui Ghedeon, care a scos un nechezat de protest şi a întors capul, încercând să îl muşte de picior.

Şi aşa s-au îndepărtat de casă. Jamie s-a uitat în urmă o singură dată şi a văzut-o pe Claire tot la fereastră, încadrată de lumină. Ea a ridicat o mână ca binecuvântare, după care nu s-a mai văzut de copaci.

Deşi rece pentru acel început de toamnă, vremea era frumoasă, iar caii scoteau aburi când au coborât de la Ridge şi au trecut prin mica aşezare numită acum Cooperville, apoi au urmat Drumul Marelui Bizon, spre nord.

Se tot uita spre cer; era mult prea devreme să ningă, dar ploile torenţiale nu erau ceva neobişnuit pentru acea perioadă a anului. Roger Mac era o companie plăcută. Cu toate astea, Jamie îi simţea lipsa lui Ian; ar fi vrut să discute pe îndelete situaţia relaţiilor cu tribul Tsisqua. Ian înţelegea gândirea indienilor mai bine decât majoritatea albilor şi, deşi înţelesese cum se cuvine gestul lui Pasăre de a-i trimite osemintele eremitului – asta se dorea o dovadă de bunăvoinţă faţă de colonişti, în cazul în care regele le trimitea puşti –, Jamie ar fi apreciat părerea lui Ian. Şi, deşi era necesar să îl prezinte pe Roger Mac în sate, în ideea relaţiilor din viitor… Ei bine, a roşit gândindu-se că va trebui să îi explice despre…

Să-l ia naiba pe Ian! În urmă cu câteva zile, flăcăul dispăruse în toiul nopţii, luând şi câinele. O mai făcuse şi altă dată şi fără îndoială că avea să se întoarcă la fel de intempestiv precum plecase. Nenorocirile care îl aduseseră înapoi din nord deveneau uneori prea apăsătoare şi atunci se mistuia în pădure, revenind tăcut şi rezervat, dar ceva mai împăcat cu sine însuşi.

Jamie înţelegea prea bine situaţia. În felul ei, singurătatea era un balsam. Şi, indiferent ce amintiri evita – sau căuta – în pădure…

– *Ţi-a vorbit vreodată despre ei?* îl întrebase Claire, vădit tulburată. *Despre soţie? Despre copil?*

Nu îi vorbise. Ian nu povestea nimic despre perioada în care trăise printre oamenii tribului mohawk şi singura amintire adusă din nord era o brăţară din cochilii de scoică, alb cu albastru. Jamie o zărise cândva în tolba lui, dar asta nu fusese suficient ca să îşi dea seama de model. *Binecuvântatul Mihail să te apere!* a gândit el pentru Ian. *Şi fie ca îngerii să te îndrume!*

Una peste alta, nu mai discutase deloc cu Roger Mac decât după ce se opriseră să ia prânzul. Au mâncat cele pregătite de femei şi le-a plăcut. Mai aveau şi pentru masa de seară; în ziua următoare, vor avea doar chifteluţe din mălai şi ce le ieşea în cale şi era uşor de prins şi de gătit. Şi apoi încă o zi, iar după aceea, femeile Păsării Zăpezii îi vor hrăni regeşte, ca trimişi ai regelui Angliei ce erau.

– Data trecută mi-au dat raţă umplută cu cartofi dulci şi porumb, i-a spus el lui Roger. Atenţie! E politicos să mănânci cât poţi, indiferent ce ţi se oferă, pentru că eşti oaspete.

– Am priceput.

Roger a zâmbit vag, apoi a coborât ochii spre cârnatul în foietaj, mâncat pe jumătate, pe care îl avea în mână.

– Fiindcă a venit vorba de asta, de oaspeţi, adică, a adăugat, cred că avem o mică problemă cu Hiram Crombie.

– Cu Hiram? a întrebat Jamie surprins. Ce legătură are cu el?

Neştiind dacă să râdă sau nu, Roger a strâmbat din buze.

– Ei, doar că… Ştii că toată lumea îi zice Efraim celui căruia i-am îngropat oasele? E greşeala Briannei, dar nu avem ce face.

Curios, Jamie a dat din cap.

– Mda. Ieri Hiram a venit la mine şi mi-a zis că s-a gândit, s-a rugat şi aşa mai departe şi a ajuns la concluzia că, dacă e adevărat că unii indieni ar fi rude cu soţia lui, atunci ar fi normal ca unii dintre ei să fie mântuiţi.

– Da?

Începea să se amuze.

– Da. Şi de aceea, spune el, se simte chemat să le ducă acestor sălbatici nefericiţi cuvântul Domnului. Ei cum l-ar putea auzi, dacă el nu face asta?

Şi amuzat, şi îngrozit la gândul că Hiram Crombie ar da buzna în satele cherokee cu Biblia în mână, Jamie şi-a trecut palma peste buza de sus.

– Hm. Păi… nu credeţi voi… adică prezbiterienii, că totul e predestinat? Că unii sunt mântuiţi, adică, şi unii sunt blestemaţi şi nu se poate face nimic în privinţa asta? Motiv pentru care papistaşii vor merge cu toţii în iad?

– O… păi…

Roger ezita, deoarece nu voia să vorbească verde-n faţă.

– Hm… Îmi închipui, a zis, că există diferenţe de păreri între prezbiterieni. Dar, sigur, aşa gândesc, mai mult sau mai puţin, Hiram şi ai lui.

– Da. Bun, dacă el crede că unii dintre indieni trebuie mântuiţi, de ce ar fi cazul să le ţină predici?

Roger s-a frecat cu un deget între sprâncene.

– Ei bine, din acelaşi motiv pentru care prezbiterienii se roagă şi merg la biserică. Chiar dacă sunt mântuiţi, simt nevoia de a-L preamări pe Dumnezeu pentru asta şi… şi învaţă să fie mai buni ca să trăiască aşa cum vrea Dumnezeu. Drept recunoştinţă pentru mântuirea lor, înţelegi?

– Cred mai curând că Dumnezeul lui Hiram Crombie nu ar aprecia prea mult modul de viaţă al indienilor, a spus Jamie, amintindu-şi clar trupurile despuiate în lumina slabă de la cărbunii din vatră şi mirosul de blănuri.

– E adevărat, a răspuns Roger, reproducând atât de bine tonul sec al lui Claire, încât Jamie a pufnit în râs.

– Da, înţeleg dificultatea, a zis el şi aşa şi era, deşi tot i se părea amuzant. Deci Hiram vrea să se ducă în satele cherokee ca să predice? Aşa e?

Roger a confirmat cu o mişcare din cap şi a înghiţit o bucată de cârnat.

– Mai precis, vrea să-l duci tu acolo. Şi să îl prezinţi. Se aşteaptă ca tu să le traduci predicile, aşa zice el.

– Doamne, Dumnezeule!

A avut nevoie doar de o clipă pentru a analiza o asemenea perspectivă, apoi a clătinat din cap hotărât:

– Nu.

– Sigur că nu.

Roger a scos dopul unei sticle cu bere şi i-a oferit-o.

– M-am gândit că e bine să-ţi zic, ca să te hotărăşti ce îi spui când te va ruga.

– Foarte bine te-ai gândit, a răspuns Jamie şi a luat o gură zdravănă de băutură.

A coborât sticla de la buze, a inspirat şi a îngheţat. Roger a întors capul brusc şi Jamie şi-a dat seama că şi el simţise mirosul purtat de adierea rece.

Roger Mac s-a întors spre Jamie şi a ridicat din sprâncene.

– Simţi miros de ars? a întrebat el.

Roger a fost primul care a auzit: un vacarm de ţipete şi cârâituri ascuţite, ca de vrăjitoare. Apoi un fâlfâit de aripi când le-au zărit şi păsările s-au ridicat în aer, mai toate ciori, dar ici şi colo câte un corb uriaş, negru.

– O, Doamne! a şoptit el.

Două cadavre atârnau de crengile unui copac de lângă casă. Mai bine zis, ce mai rămăsese din ele. Şi-a dat seama că erau un bărbat şi o femeie, dar numai după îmbrăcăminte. De piciorul lui era prinsă o bucată de hârtie. Atât de mototolită şi pătată, încât a văzut-o doar pentru că un colţ îi flutura în vânt. Jamie a smuls-o, a desfăcut-o cât să poată citi, apoi a aruncat-o. *Moarte Reglementatorilor*, aşa scria; a văzut scrisul neîngrijit înainte s-o ia vântul.

– Unde-s copiii? a întrebat Jamie, întorcându-se brusc spre Roger. Aceşti oameni aveau copii. Unde sunt?

Cenuşa se răcise, împrăştiată de vânt, dar mirosul de ars l-a copleşit, îngreunându-i respiraţia, pârlindu-i gâtlejul, astfel că vorbele rostite au sunat hârâit, fără noimă, ca şi scrâşnetul pietrişului de sub tălpi. Încercând să vorbească, Roger şi-a dres glasul şi a scuipat.

– Probabil se ascund, a spus el cu glas chinuit, arătând cu un braţ spre pădure.

– Da, se poate.

Jamie s-a înălţat brusc, a strigat spre pădure şi, fără să aştepte răspuns, a pornit printre copaci, strigând din nou.

Roger l-a urmat, despărţindu-se de Jamie când au ajuns la marginea pădurii, urcând panta din spatele casei şi strigând amândoi cuvinte de alinare, care erau înghiţite imediat de tăcerea pădurii. Asudând, gâfâind şi ignorând durerea din gât, Roger mergea împleticit printre copaci, oprindu-se cât să audă vreun răspuns. În câteva rânduri i s-a părut că vede o mişcare cu coada ochiului şi s-a întors într-acolo, dar nu a văzut decât trestii sau câte o plantă căţărătoare unduindu-se în vânt, legănându-se ca şi cum ar fi trecut cineva pe acolo. I se părea că îl vede pe Jem jucându-se de-a v-aţi ascunselea şi un picior mişcându-se, razele soarelui stârnindu-i sclipiri în păr, ceea ce i-a dat tăria de a striga iar şi iar. În cele din urmă, s-a văzut silit să admită că acei copii nu puteau fugi chiar atât de departe, aşa că a pornit spre cabană, încă strigând răguşit şi gâtuit.

A ajuns la uşă şi l-a văzut pe Jamie aplecându-se după un pietroi pe care l-a azvârlit cu forţă spre doi corbi care se aşezaseră din nou pe crengile copacului-spânzurătoare şi se uitau cu ochi sclipitori spre povara lor. Păsările au scos ţipete ascuţite şi şi-au luat zborul, dar numai până la pomul de alături, unde s-au aşezat şi au urmărit totul.

Ziua era rece, dar amândoi erau scăldaţi în sudoare, iar părul despletit li se lipise de gât. Încă respirând apăsat, Jamie şi-a şters faţa cu mâneca.

– Câţi… câţi copii aveau?

Roger abia respira şi îşi simţea gâtlejul atât de iritat, că abia putea rosti cuvintele în şoaptă.

– Trei, cel puţin, a tuşit Jamie şi a expectorat. Cel mai mare are, probabil, doisprezece ani.

A rămas pe loc un moment şi s-a uitat la cadavre. Apoi şi-a făcut cruce şi a scos pumnalul ca să taie frânghiile. Nu aveau la dispoziţie nimic cu care să sape o groapă. Nu puteau decât să scurme în frunzele moarte din pădure şi să pună pietre peste morţi, ca să descurajeze corbii şi din respect pentru răposaţi.

– Au fost reglementatori? a întrebat Roger, oprindu-se ca să-şi şteargă fruntea de sudoare.

– Da, dar… nu are de-a face cu asta, a răspuns Jamie, glasul stingându-i-se treptat.

A clătinat din cap şi s-a întors în căutare de alţi bolovani.

La început lui Roger i s-a părut că *este* doar o piatră, ascunsă între

frunzele moarte, adunate lângă peretele cabanei carbonizate. A atins-o şi ea s-a mişcat, el a sărit în picioare, scoţând un ţipăt care ar fi făcut cinste şi unui corb. Jamie a ajuns lângă el după câteva clipe să-l ajute să scoată fetiţa din stratul de frunze şi bucăţi carbonizate de lemn.

– Uşor, *a muirninn*, uşor! a spus Jamie agitat, deşi copila nu plângea.

Avea vreo opt ani, hainele şi părul îi erau arse, iar pielea îi era atât de înnegrită şi crăpată, încât părea din piatră, având doar ochii vii.

– O, Doamne, Doamne! a şoptit Roger, la multă vreme după ce a fost evident că, dacă era o rugă, ea nu mai putea fi împlinită.

A ţinut-o strâns la piept, iar ea a întredeschis ochii, privindu-l fără să lase senzaţia de uşurare sau curiozitate, ci doar pe cea de fatalitate calmă. Jamie a turnat apă din gamela lui pe o batistă. A vârât un capăt al ei între buzele fetei pentru a le umezi şi Roger i-a văzut gâtlejul mişcându-i-se în timp ce sugea.

– O să te faci bine, i-a şoptit Roger fetei. E-n regulă, *a leannan*.

– Cine a făcut asta, *a nighean?* a întrebat Jamie, la fel de blând.

Roger a observat că fata înţelegea. Auzind întrebarea, suprafaţa ochilor i s-a agitat ca apa unui iaz într-o adiere de vânt, apoi mişcarea s-a stins, lăsând în loc un calm desăvârşit. Nu putea vorbi, indiferent ce întrebări i s-ar fi pus, ci doar se uita la ei fără curiozitate, continuând totuşi să sugă din cârpa udă, cu un aer visător.

– Eşti botezată, *a leannan*? a întrebat-o Jamie în cele din urmă, iar Roger a simţit un fior profund.

Încă şocat că o găsise, nu îşi dăduse seama cu adevărat de starea ei.

– *Elle ne peut pas vivre*, a spus Jamie încet, privindu-l drept în ochi pe Roger. N-o să supravieţuiască.

Prima dată a respins-o din instinct cu toată fiinţa. Ba putea să supravieţuiască, trebuia. Însă porţiuni uriaşe din pielea ei dispăruseră, iar pe carnea dezgolită se formaseră cruste care supurau. Avea marginea albicioasă a unui os al genunchiului şi inima bătându-i, o umflătură roşiatică şi translucidă, care pulsa în apropierea cutiei toracice. Era uşoară ca o păpuşă din pănuşi de porumb şi şi-a dat seama îndurerat că parcă îi plutea în braţe ca o pată de ulei pe apă.

– Te doare, scumpo? a întrebat-o el.

– Mama? a întrebat ea în şoaptă.

Apoi a închis ochii şi n-a mai spus altceva, ci doar murmura când şi când:

– Mama?

La început s-a gândit că ar fi trebuit s-o ducă înapoi la Ridge, la Claire. Numai că aveau de mers călare mai bine de o zi, iar ea nu va rezista. Era imposibil. Şi-a înghiţit nodul din gât, care îl strângea ca un şireang. S-a uitat la Jamie şi a văzut aceeaşi confirmare sumbră în ochii lui. Şi Jamie şi-a înghiţit cu greu nodul din gât.

– Îi… îi ştii numele?

Roger abia respira, de aceea a rostit forţat acele cuvinte. Jamie a clătinat din cap, după care şi-a făcut curaj şi a strâns din umeri. Fata nu mai

sugea din batistă şi continua să murmure „Mama?“ când şi când. Jamie i-a luat batista de la buze şi i-a stors câteva picături de apă peste fruntea înnegrită, rostind în şoaptă cuvintele botezului. Apoi cei doi s-au privit, recunoscând starea de necesitate. Jamie a pălit, iar pe firele roşcate de pe buza de sus i-au apărut picături de sudoare. Făcându-şi curaj, a inspirat adânc şi a ridicat o mână, oferindu-se.

– Nu, a răspus Roger încet. O fac eu.

Era descoperirea lui; nu o putea ceda altuia decât dacă i s-ar fi smuls un braţ. A întins o mână după batistă, iar Jamie i-a aşezat-o în palmă, încă umedă şi mânjită de cenuşă. Nu se gândise niciodată că va face aşa ceva şi nici acum nu reuşea să se gândească. Nici nu era nevoie; fără să ezite, a strâns-o mai aproape de piept şi i-a pus batista peste nas şi gură, apoi a strâns pânza, simţindu-i mica umflătură a nasului între degetul mare şi arătător.

În crengile de deasupra lor s-a stârnit vântul şi o ploaie de aur a căzut peste ei, şoptindu-i pe piele, scurgându-se rece peste faţa lui. Fetei sigur îi e frig, s-a gândit el şi a vrut să o acopere, dar nu avea nicio mână liberă. O cuprinsese cu celălalt braţ, odihnindu-şi mâna pe pieptul ei; i-a simţit inima ei bătând sub vârfurile degetelor. Inima a tresărit, a mai bătut de două ori şi… s-a oprit. A vibrat o clipă. A simţit-o încercând să găsească forţa de a mai bate o dată şi un moment a trăit iluzia că nu va face numai asta, ci, din dorinţa de a mai trăi, inima ei îşi va croi drum de ieşire din piept ca să ajungă în palma lui.

Însă momentul a trecut, ca şi iluzia, după care a urmat o neclintire de nedescris. În apropiere, un corb a scos un ţipăt.

Aproape că terminaseră îngropăciunea, când un zgomot de copite şi de harnaşamente i-a vestit că aveau vizitatori, ba chiar prea mulţi. Pregătit să se refugieze în pădure, Roger a aruncat o privire spre socrul lui, care a clătinat din cap, răspunzându-i astfel la întrebarea nerostită.

– Nu, n-ar reveni aici. Pentru ce să vină?

Cu tristeţe, a măsurat din ochi ruina fumegândă a gospodăriei, uşa dărâmată şi mormanele scunde, care erau morminte. Fetiţa moartă se afla încă în apropiere, acoperită de mantia lui Roger. Nu se simţise în stare s-o vâre în mormânt; o ştiuse în viaţă cu doar câteva momente mai devreme. Jamie s-a ridicat, îndreptându-şi spatele. Roger l-a văzut asigurându-se că avea puşca la îndemână, rezemată de trunchiul unui copac. Apoi s-a liniştit şi el, rezemându-se de scândura arsă pe care o folosise drept cazma, şi a aşteptat.

Primul dintre călăreţi a ieşit din pădure, iar calul lui a pufnit şi a dat din cap agitat, simţind mirosul de ars. Cu pricepere, călăreţul l-a calmat şi s-a apropiat, aplecându-se în faţă ca să vadă cine era în apropierea casei.

– Deci tu erai, Fraser?

Faţa ridată a lui Richard Brown părea jovială, dar sumbră. A aruncat o privire spre bârnele carbonizate, din care mai ieşeau aburi, apoi spre însoţitorii lui.

– Nu credeam că faci bani doar vânzând whisky, i-a zis.

Ceilalţi – Roger a numărat şase – s-au foit pe şei, pufnind amuzaţi.

– Brown, puţin respect pentru morţi!

Jamie a făcut semn din cap spre mormintele proaspete, iar faţa lui Brown a împietrit. S-a uitat repede la el, apoi la Roger.

– Sunteţi doar voi doi, da? Ce faceţi aici?

– Săpăm morminte, a răspuns Roger.

Avea palmele pline de băşici. Şi-a trecut încet o mână peste pulpa pantalonilor.

– Dar ce căutaţi *voi* aici? l-a întrebat.

Brown s-a sumeţit brusc în şa, însă cel care a răspuns a fost fratele lui, Lionel.

– Venim dinspre Owenawisgu, a răspuns el, întorcând capul spre cai.

Privind mai atent, Roger a văzut patru cai de povară încărcaţi cu blănuri şi alţi cai mai bătrâni având în spinare desage umflate.

– Am simţit miros de fum, a continuat, şi am venit să vedem ce s-a întâmplat. Tige O'Brian, nu? a întrebat, privind spre morminte.

Jamie a confirmat cu o mişcare din cap.

– Îi cunoşti?

Richard Brown a ridicat din umeri.

– Da. E în drum spre Owenawisgu. Am oprit la ei o dată sau de două ori şi am mâncat de seară cu ei.

Cu întârziere, şi-a scos pălăria, apoi şi-a netezit şuviţele rare peste creştetul chel.

– Dumnezeu să-i odihnească!

– Cine le-a dat foc, dacă nu voi? a întrebat unul dintre tinerii din grup, după umerii înguşti şi falca proeminentă, un Brown care a zâmbit prosteşte, ca la o glumă.

Hârtia o luase vântul. Flutura lângă un bolovan de lângă un picior al lui Roger. A ridicat-o şi, făcând un pas în faţă, a lipit-o de şaua lui Lionel Brown.

– Ia spune, ştii ceva despre asta? a întrebat el. Era prinsă de cadavrul lui O'Brian.

Ştia că pare furios, dar nu se sinchisea. Îl durea gâtlejul, astfel că glasul îi era ca un hârâit strangulat. Ridicând din sprâncene, Lionel Brown a aruncat o privire la hârtie, apoi i-a întins-o fratelui său.

– Nu. Tu ai scris-o, nu?

– Poftim? s-a uitat Roger la el şi a clipit din cauză că îi bătea vântul în faţă.

– Indienii, a spus Lionel Brown, arătând către casă. Indienii au făcut-o.

– A, da?

Roger simţea ce e în vocea lui Jamie: scepticism, precauţie şi furie.

– Care indieni? Cei de la care ai cumpărat pieile? Ţi-au spus despre asta, nu?

– Nu fi prost, Nelly!

Richard Brown i-a vorbit tot calm, însă fratele lui a tresărit când l-a auzit.

Brown şi-a apropiat calul. Jamie a rămas pe loc, dar Roger a băgat de seamă că mâinile îi strângeau tare scândura.

– Au ucis toată familia, da? a întrebat el, uitându-se spre forma măruntă de sub mantia lui Roger.

– Nu, a spus Jamie. Nu i-am găsit pe copiii mai mari. Doar fetiţa.

– Indienii, a repetat Lionel cu încăpăţânare din spatele fratelui său. Ei i-au omorât.

– Mda, a răspuns el. Atunci, o să întreb în sat.

– N-o să-i găsiţi, a zis Richard Brown şi a mototolit biletul, strângându-l brusc în pumn. Dacă i-au omorât indienii înseamnă că nu îi ţin în preajmă. O să-i vândă în Kentucky.

Grupul a murmurat în semn de aprobare şi Roger a simţit că tăciunele care-i mocnise în piept toată după-amiaza se aprinde brusc cu o flacără mare.

– Nu indienii au scris asta, s-a răstit el, arătând cu degetul spre biletul din mâna strânsă a lui Brown. Şi, dacă ar fi fost o răzbunare împotriva lui O'Brian pentru că e reglementator, nu i-ar fi luat copiii.

Brown s-a uitat lung la el. Roger a simţit că Jamie îşi mutase greutatea de pe un picior pe celălalt, pregătindu-se.

– Nu, a şoptit Brown. N-ar face aşa ceva. De aceea Nelly şi-a închipuit că voi aţi scris biletul. Să zicem că indienii au venit şi au furat copiii, dar după aceea aţi venit *voi* şi aţi hotărât să furaţi ce a mai rămas. De aceea aţi dat foc cabanei, i-aţi spânzurat pe soţii O'Brian, aţi scris biletul şi asta este. Ce părere ai despre deducţia mea?

– Te-aş întreba de unde ştii că au fost spânzuraţi, domnule Brown.

Brown s-a încruntat, iar Roger a simţit mâna lui Jamie pe braţ în semn de avertisment, dându-şi seama abia în acel moment că îşi încleştase pumnii.

– Frânghiile, *a charaid*, a spus Jamie foarte calm.

A perceput vag acele cuvinte şi s-a uitat în jur. Adevărat, frânghiile pe care le tăiaseră de pe cadavre zăceau aproape de copacul din care căzuseră. Jamie încă vorbea stăpânit, dar Roger nu-i desluşea cuvintele. Vântul îl asurzise, iar dincolo de şuierat auzea o inimă care bătea. Putea fi a lui – sau a ei.

– Coboară de pe cal! a spus el sau aşa i s-a părut.

Vântul plin de funingine l-a izbit în faţă şi cuvintele i s-au oprit în gâtlej. Gustul de cenuşă era apăsător şi acru în gura lui; lăcrimând, a tuşit şi a scuipat. A simţit o durere vagă într-un braţ şi lumea a redevenit clară. Bărbaţii mai tineri îl fixau cu privirea, expresiile de pe chipurile lor începând de la rânjete şi ajungând la precauţie. Richard Brown şi fratele lui se încăpăţânau să nu se uite la el, concentrându-se pe Jamie, care încă îl strângea de braţ. Făcând un efort, s-a debarasat de mâna acestuia, căruia i-a făcut un semn discret, asigurându-l că nu înnebunise, deşi inima încă îi bătea puternic, iar senzaţia ştreangului era atât de puternică în jurul gâtului, încât nu ar fi putut scoate niciun cuvânt.

– Să vă ajutăm.

Brown a arătat spre cadavrul fetei de sub mantia lui Roger şi a dat să îşi treacă un picior peste şa, dar Jamie l-a oprit cu un mic gest.

– Nu, ne descurcăm.

Brown s-a oprit. Şi-a subţiat buzele şi apoi şi-a retras piciorul, a tras de hăţuri şi a plecat călare, fără să rostească un cuvânt de rămas-bun. Ceilalţi l-au urmat, privind înapoi în timp ce se îndepărtau.

– N-au fost ei.

Jamie ridicase puşca şi o ţinea în mâini, privind spre pădurea în care tocmai dispăreau ultimii oameni ai lui Brown.

– Dar ei ştiu mai mult decât au spus.

Fără să scoată un cuvânt, Roger a dat din cap. S-a îndreptat hotărât spre copacul spânzurătorilor, a dat deoparte frânghiile cu piciorul şi a lovit cu pumnul în trunchi, de două ori, apoi a treia oară. A rămas gâfâind, apoi şi-a lipit fruntea de scoarţa aspră. Durerea din degete l-a ajutat întru câtva. Un şir de furnici mici urca pe trunchi, printre adânciturile scoarţei, pornite într-o misiune importantă, care le absorbea toată atenţia. Le-a urmărit o vreme, până când a putut să înghită din nou. Apoi s-a îndreptat de spate şi, frecându-şi rănile până la os de mâneca celuilalt braţ, a plecat să îngroape fata.

Cartea lui Iov, 30:19.

PARTEA A PATRA

Răpirea

26

TRĂGÂND CU OCHIUL SPRE VIITOR

9 octombrie 1773

Roger şi-a lăsat desagile lângă groapă şi s-a uitat în adâncul ei.

– Unde-i Jem? a întrebat.

Soţia lui, mânjită de noroi, a ridicat ochii spre el şi a îndepărtat de pe faţă o buclă asudată.

– Bună ziua şi ţie, a răspuns ea. Aţi călătorit bine?

– Nu, a spus el. Unde-i Jem?

Ea a ridicat din sprâncene şi a înfipt cazmaua în groapă, întinzând o mână spre el ca s-o ajute să iasă.

– E la Marsali. Se joacă împreună cu Germain cu maşinuţele pe care le-ai făcut pentru ei, cel puţin asta făceau când am plecat de acolo.

Îngrijorarea lui din ultimele două săptămâni a început să se mai domolească. A dat din cap, dar un spasm neaşteptat în gâtlej l-a împiedicat să vorbească, apoi a întins braţele şi a tras-o pe Brianna lângă el, strivind-o de corpul lui, în ciuda strigătului ei de uimire şi al hainelor ei pătate de noroi. A strâns-o cu putere în braţe, simţindu-şi inima bătând asurzitor în urechi şi nu a vrut – nu a putut – să îi dea drumul decât după ce ea s-a zbătut să scape din strânsoare. Ea şi-a lăsat mâinile pe umerii lui, dar a înclinat capul într-o parte şi a ridicat o sprânceană.

– Da, şi mie mi-a fost dor de tine, i-a zis. Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Lucruri groaznice.

Incendiul, moartea fetiţei parcă deveniseră deja vise în timpul călătoriei lor, oroarea fiind atenuată de chinul provocat de treburi plictisitoare ca mersul călare şi pe jos, şuieratul necontenit al vântului şi scrâşnetul tălpilor pe pietriş, pe nisip, pe ace de pin, prin noroi şi păienjenişul de verde şi gălbui în care toate acestea se pierduseră sub cerul nesfârşit. Însă acum ajunsese acasă, nu mai plutea prin sălbăticie. Iar amintirea fetei care îşi lăsase inima în mâna lui a devenit brusc la fel de reală ca în clipa în care murise.

– Vino înăuntru!

Brianna s-a uitat intens la el, foarte îngrijorată.

– Roger, ai nevoie de ceva cald.

– N-am nimic, a spus el, dar a urmat-o în casă fără să protesteze.

În timp ce ea a pus ceainicul pe vatră pentru ceai, s-a aşezat şi, cu capul prins între mâini şi cu ochii spre tăblia crestată a mesei, cu pete de mâncare şi urme de arsură, i-a povestit tot ce se întâmplase.

– Am tot crezut că poate fi ceva… o cale. Dar nu exista. Chiar în timp ce eu… i-am pus mâna peste faţă – nu am fost convins că asta se întâmpla. Însă, în acelaşi timp…

S-a ridicat, apoi şi-a privit palmele. În acelaşi timp, aceea fusese cea mai vie experienţă din viaţa lui. Nu suporta să se gândească la asta decât în

treacăt, dar ştia că nu va putea uita niciodată nici cel mai mic detaliu. A simţit cum i se încleştează gâtlejul din nou. Brianna s-a uitat cercetător la faţa lui şi i-a văzut mâna atingând cicatricele lăsate de laţul spânzurătorii.

– Poţi să respiri? l-a întrebat neliniştită.

Roger a clătinat din cap, dar nu era adevărat, încă respira cumva, deşi gâtlejul parcă-i era strâns de o mână uriaşă, iar laringele şi traheea deveniseră o însângerată. A fluturat o mână ca să arate că, deşi se îndoia, se va simţi bine. Brianna a ajuns în spatele lui, i-a tras mâna de la gât şi şi-a pus delicat degetele peste cicatrice.

– O să fie bine, i-a zis încet. Doar respiră. Nu te gândi la nimic! Doar respiră!

Degetele ei erau reci, iar mâinile îi miroseau a ţărână. El a simţit că i se umezesc ochii. A clipit, dorind să vadă încăperea, vatra, lumânarea, farfuriile şi războiul de ţesut, ca să se convingă de locul în care se afla. O picătură caldă i s-a rostogolit pe un obraz. Se străduia să creadă că se simţea bine, nu plângea, iar ea l-a strâns de piept, mai aproape cu un braţ, ţinându-l pe celălalt, încă rece, peste nodul dureros din gât. Sânii ei moi îi apăsau spinarea şi el mai mult o simţea decât o auzea fredonând ceva, acela fiind sunetul pe care îl scotea când era îngrijorată ori când se concentra foarte tare la ceva. În cele din urmă, spasmul a slăbit, iar senzaţia de sufocare i-a trecut. Pieptul i s-a umflat cu uşurarea de necrezut a unei respiraţii libere şi ea l-a eliberat.

– Ce… ce sapi? a întrebat el cu puţin efort, s-a întors spre ea şi a zâmbit. O groapă pentru… grătar… pentru un hipo… potam?

Pe faţa ei a apărut o idee de zâmbet, dar ochii i-au rămas întunecaţi de îngrijorare.

– Nu, a spus ea. Un cuptor pentru marmote.

A încercat să facă o remarcă haioasă, căci groapa era extrem de mare pentru a ucide ceva mic cât o marmotă, dar nu a fost în stare.

– Aha, a făcut el.

A luat cana cu ceai fierbinte de iarba-mâţei pe care i-a pus-o în mână şi a ţinut-o aproape de faţă, lăsând aburul aromat să îi încălzească nasul şi pielea rece a obrazului. Brianna şi-a turnat şi ea o cană, apoi s-a aşezat în faţa lui, la masă.

– Mă bucur că te-ai întors acasă, i-a şoptit.

– Da. Şi eu.

A încercat să soarbă, dar ceaiul era încă prea fierbinte.

– Un cuptor? a întrebat-o.

Îi povestise despre familia O’Brian; trebuia s-o facă, dar nu voia să discute subiectul. Nu acum. Ea parcă a simţit, că nu a insistat.

– Îhî. Pentru apă.

Probabil că el a părut derutat, fiindcă zâmbetul ei a devenit mult mai sincer.

– Ţi-am spus de murdărie, nu? Pe de altă parte, a fost ideea ta.

– Da?

Aproape că nu îl mai putea surprinde nimic în momentele acelea, dar

şi-a amintit că avusese idei sclipitoare despre apă. A aduce apă la case era o problemă care ţinea de transport. Exista apă din belşug. Curgea prin pâraie, cădea în cascade, picura de pe stânci, izvora din sol, se acumula în porţiuni mlăştinoase pe sub bolovani… dar ca să curgă unde voiai trebuia o metodă de colectare.

– Domnul Wemyss i-a spus lui *Fraülein* Berrisch, prietena lui. *Frau* Ute le-a făcut cunoştinţă. El i-a spus ce vreau să fac şi ea i-a zis că la Salem corul bărbaţilor are aceeaşi problemă, aşa că…

– Cor?

Precaut, a încercat din nou să soarbă din cană şi a reuşit.

– Ce treabă are corul cu…?

– Aşa îşi spun ei. Există un cor al bărbaţilor necăsătoriţi, unul al femeilor nemăritate. Dar nu cântă împreună. Sunt mai mult grupuri sociale şi fiecare face câte ceva pentru comunitate. În sfârşit – a fluturat o mână –, încearcă să aducă apă în oraş şi se confruntă cu aceeaşi problemă: nu au metal pentru ţevi. Ţii minte, totuşi, tu mi-ai vorbit despre olarii din Salem. Ei, şi au încercat să facă conducte din buşteni, dar e foarte greu şi cere mult timp, fiindcă trebuie să găureşti miezul cu un sfredel şi tot e nevoie de coliere din metal pentru conectarea lor. Şi după o vreme buştenii putrezesc. Atunci, le-a venit ideea pe care ai avut-o şi tu: de ce n-ar face conducte din lut ars?

Brianna s-a înflăcărat. Nu mai avea nasul roşu de frig, obrajii i se îmbujorau şi ochii îi sclipeau de interes. Dădea din mâini când vorbea – moştenise obiceiul de la mama ei, s-a gândit el amuzat.

– …Aşa că i-am lăsat pe copii cu mama şi doamna Bug, iar eu şi Marsali ne-am dus la Salem…

– Marsali? Dar ea nu poate călări.

Marsali era însărcinată şi avea un pântec uriaş şi, când se afla în preajma ei, Roger devenea agitat, temându-se că poate să nască dintr-un moment în altul.

– Mai are o lună de sarcină. Şi nu ne-am dus călare. Am luat căruţa şi am schimbat miere, cidru şi vânat pe caşcaval şi pături şi… Ai văzut noul meu ceainic?

Mândră, Brianna a arătat spre ceainic, un obiect scund şi urât, smălţuit în cafeniu roşcat, cu nişte linii galbene în zona de mijloc. Era unul dintre cele mai urâte obiecte pe care le văzuse, ceea ce l-a făcut să lăcrimeze de bucurie că ajunsese acasă.

– Nu-ţi place? l-a întrebat, iar între sprâncene i s-a format o cută de încruntare.

– Ba da. E grozav, a răspuns el răguşit.

Şi-a căutat batista şi şi-a suflat nasul de emoţie.

– E adorabil, a continuat. Vorbeai de… Marsali, da?

– Vorbeam de conducte pentru apă. Dar e ceva şi cu Marsali. Mă tem că Fergus nu se poartă prea frumos cu ea.

– Nu? Dar ce face? Are o aventură nebună cu doamna Crombie?

Sugestia lui a primit o privire nimicitoare, dar care nu a ţinut mult.

– E plecat mai tot timpul şi o lasă pe biata Marsali să se ocupe de copii şi să facă singură toată munca.

– Lucru perfect normal, în vremurile astea, a remarcat el. Aşa fac cei mai mulţi bărbaţi. Tatăl tău, eu. Ori n-ai băgat de seamă?

– Ba da, a răspuns ea, uitându-se urât la el. Dar vreau să zic că mai toţi bărbaţii fac muncile grele, cum ar fi plugăritul şi însămânţatul, şi-şi lasă femeile să facă treburile casei, gătit, tors, ţesut, spălat rufe, pregătit conserve şi, în fine, toate celelalte. Numai că Marsali face tot, plus copiii şi muncile câmpului, şi lucrează şi la slădărie36. Iar când e acasă Fergus e ţâfnos şi bea prea mult.

Şi asta părea un comportament normal pentru tatăl a trei copilaşi nebunatici şi pentru soţul unei femei gravide, s-a gândit Roger, dar nu a scos o vorbă.

– N-aş fi crezut că Fergus e un trântor, a remarcat el cu blândeţe.

Încă încruntată, Bree a clătinat din cap, apoi şi-a mai turnat ceai.

– Nu, de fapt nu e chiar trântor. Îi este greu cu o singură mână; nu poate face munci grele, dar nici n-o ajută cu copiii, nici nu găteşte şi nici nu face curăţenie, aşa că Marsali trebuie să se descurce singură. Tata şi Ian îi ajută la arat, dar… Şi pleacă cu zilele – câteodată găseşte câte-o slujbă ici şi colo, e tălmaci pentru vreun călător, dar e mai tot timpul plecat. Şi…

A ezitat, aruncându-i o privire ca şi cum s-ar fi întrebat dacă e cazul să continue.

– Şi? a întrebat Roger.

Ceaiul îi făcea bine. Durerea din gâtlej aproape că dispăruse.

Ea a coborât ochii spre tăblia mesei şi a făcut desene invizibile pe lemnul de stejar cu un arătător.

– Ea n-a zis… dar cred că o şi bate.

Roger a simţit brusc o greutate pe inimă. Prima reacţie a fost s-o contrazică, însă, trăind lângă reverend, văzuse prea multe. Prea multe familii, în aparenţă mulţumite şi respectabile, în care soţiile făceau haz de „stângăcia“ lor, ignorând ochi învineţiţi, nasuri sparte, încheieturi dislocate. Prea mulţi bărbaţi care făceau faţă presiunii de a asigura traiul familiei recurgând la băutură.

– La naiba! a exclamat el, simţindu-se brusc extenuat.

S-a frecat la frunte, simţind că va avea o durere de cap.

– De ce crezi asta? a întrebat-o sec. Ai văzut urme?

Ea a dat din cap cu un aer nefericit, dar nu a ridicat ochii, chiar dacă degetul îi rămăsese nemişcat pe masă.

– La un braţ, a răspuns şi şi-a prins o mână de antebraţ drept ilustrare. Vânătăi mici şi rotunde, ca acelea lăsate de degete. Am văzut când a întins mâna după găleata cu faguri din căruţă şi i s-a ridicat mâneca.

El a dat din cap, regretând că nu are în cană ceva mai tare decât ceai.

– Ce părere ai? Să vorbesc cu el?

Brianna a ridicat privirea spre el şi ochii i s-au îndulcit, deşi expresia de îngrijorare a persistat.

– Cei mai mulţi bărbaţi nu s-ar oferi să facă asta, ştii?

– Ei, nu-i amuzant, a recunoscut el. Dar nu putem îngădui aşa ceva, sperând că se rezolvă de la sine. Cineva trebuie să spună ceva.

Doar Dumnezeu ştia ce sau cum. Încercând să se gândească la ce va zice, regreta deja că se oferise. „Amice Fergus, am auzit că-ţi baţi soţia. Fii om de treabă şi încetează, bine?“

A băut restul de ceai şi s-a ridicat să caute whisky-ul.

– Nu mai e, a spus Brianna. Domnul Wemyss a fost răcit.

Oftând, a lăsat sticla goală. Ea l-a atins delicat pe braţ.

– Suntem invitaţi la casa mare pentru cină. Am putea merge mai devreme.

Era o sugestie îmbucurătoare. Jamie avea întotdeauna o sticlă cu whisky excelent dosită undeva prin casă.

– Da, bine.

A luat mantia ei din cui şi i-a pus-o pe umeri.

– Crezi că ar fi bine să aduc vorba despre Fergus de faţă cu tatăl tău? Ori e preferabil să mă ocup eu?

A avut brusc speranţa nedemnă că Jamie va socoti că e de datoria lui să se ocupe de o asemenea problemă. Dar se pare că tocmai de asta se temea Brianna, care a clătinat din cap, înfoindu-şi părul pe jumătate uscat.

– Nu! Cred că tata o să-i rupă gâtul. Şi asta nu-i va folosi la nimic lui Marsali.

– Hm…

A acceptat inevitabilul şi i-a deschis uşa. Casa mare, albă, lucea pe dealul de deasupra, liniştită în lumina după-amiezii, dominată de molidul din spatele clădirii, o prezenţă benefică; nu era prima oară când se gândea că pomul acela veghea într-un fel sau altul asupra casei, iar în starea de fragilitate psihică în care era această idee i-a adus liniştea. Au făcut un mic ocol ca să admire cum se cuvenea groapa şi cuptorul. Nu a priceput toate amănuntele, înţelegând doar ideea că problema era să se încălzească interiorul foarte mult, dar Brianna a reuşit să îl liniştească.

– …cărămizi pentru horn, tocmai turuia ea, arătând spre capătul celălalt al gropii lungi de doi metri şi jumătate, care deocamdată amintea de un mormânt pentru un sicriu extrem de mare.

Însă deocamdată făcuse treabă bună. Colţurile erau la unghi drept, ca şi cum ar fi fost făcute cu ajutorul unui instrument special, şi pereţii erau foarte netezi, ceea ce presupunea eforturi mari. A spus asta, iar Brianna i-a zâmbit, în timp ce îşi trecea o buclă de păr roşcat după ureche.

– Trebuie să fie mult mai adâncă, a explicat ea, probabil cu vreun metru. Dar pământul de aici e foarte bun pentru săpat. E moale şi nu se fărâmiţează prea mult. Sper să termin groapa înainte de prima ninsoare, dar nu sunt convinsă că pot.

Şi-a frecat nasul cu palma şi s-a uitat cu îndoială la groapă.

– Trebuie să dărăcesc şi să torc multă lână, a continuat, ca să fac pânză pentru haine de iarnă pentru tine şi Jem, dar mai am de cules legume pentru conserve săptămâna viitoare şi…

– Lasă că sap eu.

Ea s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat puţin sub o ureche, iar el, simţindu-se dintr-odată mult mai bine, a râs.

– Nu în iarna asta, i-a zis ea, luându-l de un braţ cu un aer mulţumit, dar poate… Mă-ntreb dacă n-aş putea trece o parte din căldura cuptorului pe sub podeaua cabanei. Ştii ce e un hipocaust roman?

– Sigur.

S-a întors să vadă fundaţia locuinţei lui, o bază goală, din pietre nefinisate, pe care erau aşezaţi pereţii din buşteni ai casei. Ideea de încălzire centrală pentru o cabană încropită pe munte aproape că îl făcea să râdă, însă presupunea că de fapt nu e ceva imposibil.

– Ce-o să faci? Treci ţevi cu aer cald prin pietrele de fundaţie?

– Da. Dacă putem face conducte bune, ceea ce rămâne de văzut. Ce părere ai?

A aruncat o privire de la proiectul imaginat spre deal, către casa mare. Chiar de la distanţa aceea se vedea o movilă de pământ la fundaţia ei, dovadă că scroafa albă putea să sape bine.

– Cred că rişti mult lăsând-o pe creatura aia albă să îşi arate afecţiunea faţă de noi, dacă faci un adăpost cald şi plăcut sub casa noastră.

– Creatură, a replicat ea, cu gândul în altă parte. E posibil aşa ceva?

– E o descriere metafizică, a anunţat-o el. Şi ai văzut ce a încercat să-i facă maiorului MacDonald.

– Purceaua nu-l place deloc pe maiorul MacDonald, a zic Bree cu un aer gânditor. Mă-ntreb de ce.

– Întreab-o pe mama ta. Nici ea nu prea-l înghite.

– A, în fine…

S-a oprit brusc şi a strâns din buze, după care a privit îngândurată spre casa mare. Pe la fereastra camerei medicale a trecut o umbră, aşadar cineva se mişca acolo.

– Să-ţi spun ceva. Găseşte-l pe tata şi bea ceva cu el şi în timpul ăsta eu o să-i povestesc mamei despre Marsali şi Fergus. S-ar putea să-i vină o idee bună.

– Nu cred că e o problemă medicală, a replicat el. Dar anestezierea lui Germain ar fi un început promiţător.

Locul în care se prepară malţul pentru bere sau băuturi alcoolice (n. tr.).

27

SLĂDĂRIA

În timp ce urcam pe potecă, am simţit un iz dulceag, de mucegai, de la grăunţele umede, adus de vânt. Nu semăna nicidecum cu mirosul viu şi ameţitor al spumei ce se formează deasupra unui lichid care fermentează, nici cu aromă uşoară de cafea a malţului şi nici cu duhoarea emanată de distilare, însă mă trimitea imediat cu gândul la whisky. *Uisge baugh*[37] era o treabă care producea un miros deosebit, motiv pentru care whisky-ul se făcea într-un loc aflat la un kilometru şi jumătate de Casa Mare. Chiar şi aşa, deseori simţeam în nări vag iz de alcool venind pe fereastra deschisă a camerei medicale când era vânt bun şi malţul dospea.

Să faci whisky implica un anumit proces, cunoscut de toţi cei din Ridge, fie că participau direct, fie că nu. De aceea ştiam, fără să întreb pe nimeni, că orzul din şopronul pentru obţinerea malţului tocmai începuse să germineze şi, drept urmare, Marsali trebuia să fie acolo, întorcând şi împrăştiind neted grăunţele înainte de aprinderea focului pentru obţinerea de malţ. Boabele trebuie lăsate să încolţească, pentru a obţine o dulceaţă cât mai mare, dar să nu dea colţ mare, căci astfel malţul ar prinde un gust amărui şi recolta ar fi compromisă. La doar douăzeci şi patru de ore de la începerea germinării simţisem aroma umedă şi fecundă a boabelor începând să se înalţe în timp ce căutasem plante în pădure, în după-amiaza zilei precedente. Sosise vremea.

Era de departe cel mai bun loc pentru o discuţie privată cu Marsali; poiana în care se făcea whisky era singurul loc în care ea se afla fără copiii gălăgioşi. De multe ori aveam impresia că, deşi făcea o muncă *foarte* importantă, ea aprecia singurătatea de acolo mult mai mult decât whisky-ul pe care Jamie i-l dădea pentru că îngrijise boabele.

Brianna îmi spusese că Roger se oferise galant să aibă o discuţie cu Fergus, dar eram de părere că trebuia să stau de vorbă întâi cu Marsali pentru a afla ce se petrecea cu adevărat. Mă gândeam la ce ar trebui să-i zic. S-o întreb direct dacă o bate Fergus? Tot nu prea-mi venea să cred, deşi poate din cauza lucrurilor aflate îndeaproape când lucrasem la camera de gardă, plină de femei care purtau urmele unor dispute familiale. Nu că l-aş fi crezut pe Fergus incapabil de violenţă, doar văzusem – şi trăisem – multe asemenea scene încă de la o vârstă fragedă, iar faptul că crescuse între highlanderi, în toiul Revoltei şi după, probabil că nu îi inculcau unui tânăr un respect desăvârşit faţă de virtuţile păcii. Pe de altă parte, la creşterea lui contribuise Jenny Murray. Încercam, dar degeaba, să îmi imaginez un bărbat care trăise alături de sora lui Jamie mai mult de o săptămână ridicând *vreodată* mâna să lovească o femeie. În plus, observasem cu ochii mei că Fergus era un tată foarte îngăduitor şi de obicei între el şi Marsali era o atmosferă bună, care părea…

Brusc, am auzit un zgomot puternic deasupra capului. Înainte să ridic

privirea, ceva uriaş a căzut printre crengi, aducând o ploaie de praf şi ace de pin. Am făcut un salt înapoi şi mi-am întors coşul ca să mă apăr, dar în chiar clipa aceea mi-am dat seama că nu sunt atacată. Germain stătea lat pe poteca din faţa mea, cu ochi dilataţi, străduindu-se să-şi recapete suflul după ce se izbise de pământ.

– Ce *Dumnezeu…?* am început eu, destul de iritată.

Apoi am văzut că strângea ceva la piept, un cuib de pasăre, cu patru ouă verzui, care scăpaseră nesparte.

– Pentru… *maman*, a spus el gâfâind şi zâmbindu-mi generos.

– *Foarte frumos* din partea ta! am răspuns eu.

Avusesem de-a face destul cu masculi tineri – ei bine, de orice vârstă; toţi făceau astfel de lucruri – ca să-mi dau seama că reproşurile sunt inutile în astfel de situaţii şi, cum Germain nu-şi rupsese nici vreun picior şi nici nu spărsese ouăle, m-am mulţumit să-i iau cuibul din mâini şi l-am ridicat, el a respirat adânc, iar inima mea a reînceput să bată normal. Refăcut, s-a ridicat în picioare fără să ia în seamă praful, cleiul de pe trunchi şi acele de pin sfărâmate, care îl acopereau din cap până în picioare.

– *Maman* e în şopron, a spus el, întinzând mâinile după comoara lui. Vii şi tu, *grandmère?*

– Da. Unde-ţi sunt surorile? am întrebat bănuitoare. N-ar trebui să le porţi de grijă?

– *Non*, a zis el cu un aer visător. Sunt acasă; acolo e locul femeilor.

– A, serios? Cine ţi-a zis?

– Am uitat.

Revenindu-şi deplin, a pornit ţopăind în faţa mea, cântând cu un refren de genul *„Na tuit, na tuit, na tuit, Germain38!“* Marsali era la locul unde se făcea whisky. Boneta, mantia şi rochia erau agăţate de o creangă a unui arbore de kaki cu frunze gălbui, iar în apropiere se afla un vas cu mâncare, înconjurat de cărbuni, care fumega, pregătit pentru masă.

Podeaua slădăriei era acum împrejmuită de pereţi, aşa cum se cuvine, alcătuind un adăpost în care se puneau boabele umede de orz întâi pentru a germina, apoi pentru a se coace încet la focul mocnit de sub podea. Se îndepărtaseră cenuşa şi cărbunii, iar lemnul de stejar era aşezat pentru a fi aprins în spaţiul de sub podeaua înclinată. Deşi nu era aprins, în şopron era cald; am simţit căldura de la vreun metru depărtare. Încolţind, boabele de orz emanau multă căldură, care aproape că radia o lumină slabă.

Dinăuntru răzbătea un râcâit. Marsali împrăştia uniform boabele înainte de a aprinde focul pentru malţ. Uşa şopronului rămăsese deschisă, dar ferestre nu erau; de departe nu vedeam decât o umbră neclară mişcându-se înăuntru.

Mutatul boabelor de orz făcea un foşnet, aşa că nu se auzea că ne apropiem. Luată prin surprindere, Marsali a ridicat ochii când am blocat lumina din cadrul uşii.

– Mama Claire!

– Bună! am spus eu binedispusă. Germain mi-a zis că eşti aici. M-am gândit să…

– *Maman*! Uite, uite ce-am adus!

Germain a trecut pe lângă mine într-un entuziasm nemăsurat, arătându-şi prada. Marsali i-a zâmbit şi a împins după ureche o şuviţă de păr blond.

– O, da? A, e ceva, nu? Să mergem la lumină ca să vedem mai bine.

A ieşit din şopron, oftând de plăcere când a simţit atingerea aerului răcoros. Rămăsese în cămăşuţă, iar muselina era atât de umedă de sudoare, încât i-am zărit nu doar cercurile întunecate de la sfârcuri, ci şi mica umflătură a buricului mărit, unde pânza îi atârna pe colacii viguroşi de pe burtă. S-a aşezat cu încă un oftat de uşurare, întinzând picioarele cu degetele dezgolite îndreptate în sus. Avea picioarele cam umflate, iar sub pielea transparentă i se vedeau venele albăstrui, dilatate.

– O, ce bine e să stai jos! Aşa, *a chuisle*, arată-mi ce mi-ai adus.

Am profitat de ocazie ca să îi dau roată, ajungând în spatele ei, în timp ce Germain şi-a expus premiul şi m-am uitat pe furiş după vânătăi sau alte semne de violenţă.

Era slabă, dar *mereu* fusese slabă, minus pântecele de femeie gravidă. Braţele îi erau subţiri, dar musculoase, ca şi picioarele. Prezenta semne de oboseală sub ochi, însă, la urma urmei, avea trei copii, fără a mai socoti neplăcerile sarcinii, care o ţineau trează noaptea. Faţa îi era rozalie şi umedă, cu un aspect cât se putea de sănătos. Avea câteva vânătăi mici pe picioare, dar le-am ignorat. Femeile gravide făceau vânătăi una-două şi, la câte obstacole erau într-o cabană mică, din buşteni, şi la câte înfruntai urcând pe munte, puţini oamenii din Ridge, bărbaţi sau femei, se puteau lăuda că n-au mici contuzii. Ori căutam doar scuze, nedorind să recunosc că s-ar putea să fie adevărat ce-mi sugerase Brianna?

– Unul pentru mine, tocmai explica Germain, atingând ouăle, unul pentru Joan, unul pentru Félicité, şi unul pentru *Monsieur L'Oeuf,* a făcut un semn spre burta ei ca un pepene.

– O, ce băiat dulce eşti! a exclamat Marsali, trăgându-l aproape şi sărutându-l pe fruntea plină de praf. Tu eşti micul meu cuib, te asigur.

Zâmbetul de încântare al lui Germain s-a topit într-o expresie aluzivă atunci când a atins pântecul umflat al mamei lui. A lovit uşor cu palma în el.

– Când o să se deschidă oul, ce-o să faci cu coaja lui? a întrebat. Mi-l dai mie?

Stăpânindu-şi râsul, Marsali s-a îmbujorat.

– Oamenii nu ies din coajă de ou, i-a răspuns. Slavă Domnului!

– Eşti sigură, *maman?* s-a uitat cu rezervă la pântecul ei, apoi l-a atins uşor. *Se simte* ca un ou.

– Da, dar nu e. Aşa îi spunem eu şi tata unui micuţ înainte de a se naşte. Şi tu ai fost cândva *Monsieur L'Oeuf*.

– Da?

Auzind revelaţia, Germain a părut şocat.

– Da. La fel şi surorile tale.

El s-a încruntat, iar părul lui blond aproape că i-a atins nasul.

– Ba nu. Ele sunt *Mademoiselles L'Oeufs*.

– *Oui, certainement,* a zis Marsali, râzând spre el. Şi probabil că şi acesta este la fel, dar e mai uşor să spui *monsieur*.

S-a aplecat puţin pe spate şi a apăsat ferm cu o mână pe o parte a umflăturii. Apoi a pus mâna lui în acelaşi loc. Chiar şi de unde mă aflam am observat mişcarea cărnii când fătul a lovit tare cu picioarele, drept răspuns la atingere. Şocat, Germain şi-a retras brusc mâna, apoi a pus-o la loc, a privit cu fascinaţie şi a apăsat.

– Bună! a spus el cu voce tare, lipindu-şi faţa de pântecul mamei. *Comment ça va* acolo, înăuntru, *Monsieur L'Oeuf?*

– Îi e bine, l-a asigurat mama lui. Lui sau ei. Dar bebeluşii nu vorbesc de la început. Doar ştii. Félicité nu zice decât „mama".

– A, da.

Pierzându-şi interesul faţă de copilul care urma să vină pe lume, s-a aplecat să ia o piatră ce i s-a părut interesantă. Marsali şi-a înălţat capul şi a strâns din pleoape ca să îşi ferească ochii de soare.

– Germain, ar fi cazul să mergi acasă. Mirabel trebuie mulsă, iar eu mai am ceva treabă aici. Du-te să-l ajuţi pe tata, bine?

Mirabel era o capră, o completare nouă la casa lor pentru a prezenta încă interes, deoarece, auzind, Germain s-a luminat la faţă.

– *Oui, maman. Au'voir, grandmère!*

A dat cu piatra în şopron, dar nu a nimerit, după care s-a întors şi a pornit ţopăind pe potecă.

– Germain! a strigat Marsali după el. *Na tuit!*

– Ce înseamnă asta? am întrebat din curiozitate. E în gaelică sau în franceză?

– În gaelică. Înseamnă „Să nu cazi!", a zis zâmbind, apoi a clătinat din cap, mimând disperarea. Băieţaşul ăsta nu se poate abţine, se suie mereu în copaci.

Germain lăsase cuibul cu ouă. Ea l-a pus delicat jos şi atunci i-am văzut semnele îngălbenite de pe antebraţ – şterse, dar exact aşa cum le descrisese Brianna.

– Ce mai face Fergus? am întrebat-o, de parcă avea vreo legătură cu discuţia noastră.

– Binişor, mi-a răspuns ea prevăzătoare.

– Serios?

M-am uitat intenţionat la braţul ei, apoi am privit-o în ochi. A roşit, apoi l-a întors ca să ascundă semnele.

– Da, e bine! a spus ea. Încă nu se pricepe la muls, dar o să înveţe repede. E greu cu o mână, bineînţeles, dar e…

M-am aşezat pe un buştean, alături de ea, am prins-o de încheietură şi i-am răsucit-o.

– Mi-a spus Brianna, am zis eu. Fergus ţi-a făcut semnele astea?

– O!

A părut stânjenită, după care şi-a tras mâna, apăsându-şi antebraţul de pântec ca să ascundă semnele.

– În fine, da. Da, el.

– Vrei să vorbesc cu Jamie despre asta?

S-a înroşit imediat, după care a sărit în picioare, alarmată.

– Nu, Doamne fereşte! Tata i-ar rupe gâtul lui Fergus! Şi, de fapt, nu a fost vina lui.

– Ba sigur a fost vina lui, am replicat eu ferm.

Văzusem prea multe femei bătute în camera de gardă de la spitalul din Houston, toate susţinând că nu fusese vina soţilor sau a prietenilor. De acord, femeile întotdeauna aveau ceva de a face cu agresiunea, însă…

– Dar n-a fost vina lui! a insistat Marsali.

Îmbujorarea nu i-a dispărut, ba, dimpotrivă, s-a accentuat.

– Eu, adică el – cum să spun? M-a prins de braţ, da, dar pentru că… În fine, eu am încercat să-l lovesc în cap cu o bucată de lemn.

Roşind şi mai tare, a întors privirea.

– Aha, am făcut eu, frecându-mă la nas, oarecum surprinsă. Înţeleg. Dar de ce ai încercat să faci asta? Te-a atacat?

– A, nu, a oftat ea. S-a întâmplat pentru că Joanie a vărsat laptele, el a răcnit la ea, ea a început să plângă şi… a ridicat ea din umeri, părând stânjenită. Cred că pe umărul meu s-a aşezat un mic diavol.

– Lui Fergus nu-i stă în fire să ţipe la copii, nu?

– A, nu! s-a grăbit ea să zică. Rareori… în fine, cu atâţia copii… Dar de data asta nu a fost de vină. I-a luat mult să mulgă capra şi când a văzut că se pierde tot… Cred că şi eu m-aş fi răstit la copilă.

Ţinea ochii în pământ, evitând să mă privească direct, pipăindu-şi cusătura cămăşuţei, trecându-şi degetul mare de la o mână de mai multe ori peste cusătură.

– Copiii mici sunt greu de stăpânit, aici sunt de acord, am spus aprobator, amintindu-mi foarte clar un incident declanşat de Brianna când avea doi ani, un apel telefonic care îmi distrăsese atenţia, un bol cu spaghete şi chiftele, plus geanta diplomat deschisă a lui Frank.

De obicei, Frank avea o răbdare de sfânt cu Bree – chiar dacă era mai puţin îngăduitor faţă de mine –, însă atunci se cutremuraseră ferestrele de la răcnetele lui de furie. Iar acum, când mi-am amintit acea situaţie, chiar *aruncasem* cu o chifteluţă în el, cu o furie vecină cu isteria. La fel făcuse şi Bree, deşi ea mai degrabă ca să se distreze decât din răzbunare. Dacă în acele momente aş fi fost lângă aragaz, probabil că aş fi aruncat cu oala de pe foc. M-am frecat cu un deget sub nas, neştiind dacă să regret sau să râd. N-am reuşit să scot petele de pe covor.

Era păcat că nu puteam împărtăşi acea amintire cu Marsali, deoarece nu ştia ce erau spaghetele şi genţile diplomat şi nici cine era Frank. Rămăsese cu privirea coborâtă, scormonind în frunzele uscate de stejar cu vârful pantofului.

– A fost vina mea, sigur, a spus ea, muşcându-şi o buză.

– Ba nu, n-a fost, am răspuns şi am strâns-o încurajator de mână. Nimeni nu e vinovat în situaţii ca astea. Se întâmplă accidente, oamenii se enervează… dar totul se îndreaptă, până la urmă.

Aşa era, am gândit – deşi adesea nu cum te aştepţi. Ea a dat din cap,

însă a strâns din buze şi pe faţă i-a rămas o umbră.

– Da, e doar… a început ea, apoi vocea i s-a stins.

Am aşteptat, având grijă să nu o forţez; voia, simţea nevoia de a vorbi. Şi eu ţineam să o ascult înainte de a hotărî dacă e cazul să îi spun lui Jamie. Între ea şi Fergus se întâmpla ceva, asta era sigur.

– Mă… mă gândeam acum, cât dădeam la lopată. N-aş fi făcut-o, nu cred, doar că mi-a adus aminte de… A fost ca şi cum s-ar fi întâmplat la fel…

– Ce anume? am întrebat-o când mi-a fost limpede că îi piere glasul.

– Şi eu am vărsat lapte, a spus ea precipitată, când eram mică. Mi-era foame şi am întins mâna să iau urciorul şi l-am răsturnat.

– Da?

– Şi el a strigat la mine.

A strâns puţin din umeri, ca şi cum şi-ar fi amintit o lovitură primită.

– Cine a strigat?

– Nu mai ştiu sigur. Cred că tata, Hugh, dar poate c-a fost Simon, al doilea soţ al mamei. Nu-mi amintesc bine, doar că eram tare speriată, fiindcă mă udasem cu lapte, ceea ce l-a înfuriat şi mai rău.

S-a îmbujorat tare şi a strâns din degetele de la picioare.

– Mama a ţipat la mine pentru că aceea era toată mâncarea pe care o aveam, puţină pâine şi lapte, iar acum lapte nu mai rămăsese, dar *el* a ţipat pentru că nu suporta gălăgia, fiindcă eu şi Joan plângeam în hohote… Şi atunci mi-a tras o palmă peste faţă, mama s-a aruncat spre el, iar el a îmbrâncit-o atât de tare, că s-a lovit cu faţa de horn, i-am văzut sângele curgându-i din nas.

A fornăit şi a trecut dosul mâinii pe sub nas, a clipit, dar a rămas cu ochii la frunze.

– După aceea el a ieşit furios şi a trântit uşa, iar eu şi Joanie ne-am repezit la mama, amândouă plângând amarnic, fiindcă am crezut că murise… Dar ea s-a ridicat pe mâini şi pe genunchi şi ne-a spus că n-a păţit nimic şi că totul va fi bine – şi s-a bălăbănit pe picioare încoace şi în colo. Boneta îi căzuse de pe cap, iar firicele de sânge îi picurau de pe faţă pe podea. Uitasem. Dar când Fergus a început să răcnească la biata Joanie… semăna cu Simon. Ori poate cu Hugh. *El*, oricine ar fi fost.

A închis ochii şi a oftat adânc, aplecându-se în faţă până când braţele i-au cuprins povara pântecului mare. Am întins o mână şi i-am netezit şuviţele umede de păr de pe faţă, dându-i-le peste frunte.

– Ţi-e dor de mama ta, nu? am întrebat încet.

Era prima oară că le compătimeam pe mama ei, Laoghaire, dar şi pe Marsali.

– Da, a răspuns ea simplu. E groaznic.

A suspinat din nou şi a închis ochii când şi-a lipit obrazul de palma mea. I-am tras capul aproape şi, îmbrăţişând-o, i-am mângâiat părul în tăcere. Era spre sfârşitul după-amiezii, iar umbrele se alungeau, reci, în pădurea de stejari. Marsali nu mai era încălzită de efort şi tremura uşor în aerul care se răcea, iar pe braţele cu oase delicate i s-a făcut pielea de găină.

– Poftim! am spus, ridicându-mă şi scoţându-mi mantia de pe umeri. Îmbrac-o! Doar nu vrei să răceşti.

– A, nu, nu-i nimic.

Scuturându-şi părul pe spate, s-a îndreptat de spate şi şi-a şters faţa cu dosul unei mâini.

– Mai e puţină treabă de făcut, a adăugat, şi după aceea trebuie să plec acasă ca să pregătesc cina.

– Lasă, că fac eu restul, am zis ferm şi i-am strâns mantia în jurul umerilor. Tu odihneşte-te puţin.

Aerul din şopronul minuscul era destul de apăsător ca să dea o ameţeală uşoară, încărcat cu miros fecund de la boabele care germinau şi cu praful fin şi înţepător al plevei de orz. Căldura era binevenită după răcoarea de afară, dar după câteva momente mi-am simţit pielea umedă pe sub rochie şi cămaşă, de aceea mi-am scos rochia peste cap şi am agăţat-o de un cui de lângă uşă.

Nu conta; Marsali avea dreptate, nu aveam mult de lucru. Munca avea să mă încălzească, iar apoi voi pleca acasă cu Marsali. Voi pregăti cina pentru familie, lăsând-o pe ea să se odihnească, şi cât voi face asta probabil că voi sta de vorbă cu Fergus şi voi afla ce se întâmplă cu ei. Şi Fergus poate pregăti masa, mă gândeam eu, încruntându-mă în timp ce întorceam cu lopata mormanele întunecate de grăunţe lipicioase. Dar pesemne că micului franţuz leneş nu-i va trece prin cap. Mulsul caprei era probabil singura „muncă de femeie“ pe care o va face.

Apoi m-am gândit la Joan şi la Félicité şi m-am simţit mai înţelegătoare faţă de Fergus. Joan avea trei ani, Félicité, un an şi jumătate – şi oricine ar fi fost singur cu ele s-ar fi bucurat de deplina mea compătimire, indiferent *ce* fel de muncă ar fi făcut. În aparenţă, Joan era o copilă dulce ca o pitulice, echilibrată şi ascultătoare – până la un punct. Félicité era leit tatăl ei, brunetă, cu oase fine, alternând între un farmec drăgălaş şi accese de nervozitate extremă. Împreună… Jamie le zice în glumă „diavoliţe“ şi nu era de mirare că, atunci când erau acasă, Germain rătăcea prin pădure sau că pentru Marsali era o uşurare să fie aici, la muncă grea.

„Grea“ era cuvântul potrivit, am gândit eu în timp ce încărcam lopata şi mă opinteam s-o ridic. Cerealele care germinau erau umede şi fiecare lopată cântărea câteva kilograme. Grăunţele întoarse erau întunecate şi pătate de la umezeala din straturile de dedesubt. Boabele neîntoarse aveau o culoare mai deschisă, chiar şi în lumina care scădea. Rămăseseră doar câteva movile de boabe gălbui în colţul celălalt al şopronului. Le-am atacat cu hotărâre, dându-mi seama în acest timp că încercam din răsputeri să nu mă gândesc la povestea pe care mi-o spusese Marsali. Nu ţineam să o plac pe Laoghaire – şi nu o plăceam. Dar nici nu voiam să simt compasiune pentru ea, ceea ce era mai greu de evitat.

Evident, nu dusese o viaţă uşoară. La o adică, pe vremea aceea, nimănui nu îi fusese uşor în Highland, îmi spuneam eu, icnind când am aruncat o lopată de orz într-o parte. Nicăieri nu e uşor să fii mamă, dar se părea că o făcuse bine. Am strănutat din cauza prafului de pleavă, m-am

oprit o clipă să-mi şterg nasul cu mâneca, apoi am continuat să dau la lopată. La urma urmei, nu încercase să mi-l fure pe Jamie, mi-am zis, străduindu-mă să fiu compătimitoare şi obiectivă. Mai degrabă invers, de fapt, ori, cel puţin, probabil că aşa vedea ea lucrurile.

Lama lopeţii a scrâşnit puternic pe podea când am întors şi ultimele straturi de orz. Am aruncat boabele într-o parte, apoi am folosit dosul lopeţii pentru a împinge o parte din ele în colţul rămas liber şi am netezit mormanele care rămăseseră mai înalte. Ştiam toate motivele pentru care Jamie se căsătorise cu ea şi îl crezusem. Cu toate astea, era adevărat că simpla rostire a numelui ei evoca viziuni diverse – începând cu Jamie care a sărutat-o înfocat într-un alcov de la Castelul Leoch şi sfârşind cu ridicarea rochiei în întunericul camerei cu patul lor nupţial, căutându-i cu mâinile calde coapsele –, iar asta m-a făcut să pufnesc precum un delfin şi să simt că sângele îmi pulsează înfierbântat în tâmple.

Probabil că nu sunt cu adevărat o persoană cu principii, m-am gândit. Câteodată sunt meschină şi ranchiunoasă. Acest acces de autocritică a fost întrerupt brusc de voci şi mişcare din afara şopronului. Am păşit spre uşă şi am privit printre gene ca să-mi feresc ochii de lumina soarelui din după-amiaza târzie.

Nu le vedem feţele şi n-am reuşit să-mi dau seama nici câţi erau. Unii erau călare, alţii pe jos, nişte siluete întunecate în razele soarelui la asfinţit. Am surprins o mişcare cu coada ochiului. Marsali era în picioare şi se retrăgea spre şopron.

– Cine sunteţi? a întrebat ea, ridicând bărbia.

– Drumeţi însetaţi, doamnă, a răspuns una dintre siluetele întunecate, îndemnându-şi calul s-o ia în faţa celorlalţi, în căutare de ospitalitate.

Cuvintele au sunat curtenitor, dar vocea nu. Rămânând cu lopata în mâini, am ieşit din şopron.

– Bun venit! le-am spus eu, nefăcând niciun efort să par primitoare. Rămâneţi pe loc, domnilor! Vom fi încântate să vă aducem ceva de băut. Marsali, aduci tu butoiaşul?

Exista un butoiaş cu whisky brut, ţinut la îndemână tocmai pentru astfel de ocazii. Inima îmi bătea cu putere în urechi şi strângeam atât de tare mânerul lopeţii, încât simţeam în pielea palmelor nervurile lemnului. Era cu totul neobişnuit să văd pe munte un număr atât de mare de necunoscuţi. Când şi când, zăream câte un grup de vânători cherokee, dar oamenii aceia nu erau indieni.

– Nu te deranja, doamnă! a zis altul, coborând de pe cal. O ajut eu să-l aducă. Dar eu cred că avem nevoie de mai mult de un butoi.

Era o voce de englez, bizar de familiară. Nu avea un accent de om cultivat, dar pronunţa cuvintele cu grijă.

– Nu avem decât un butoi gata, am răspuns, deplasându-mă încet în lateral şi rămânând cu ochii la cel care îmi vorbise.

Era foarte scund şi zvelt şi păşea rigid şi zvâcnit, ca o marionetă. Se apropia de mine; la fel şi ceilalţi. Marsali ajunsese la stiva de lemne şi căuta în spatele butucilor de stejar şi hicori. I-am auzit respiraţia aspră, venind din

gâtlej. Ştiam că lângă stivă era şi un topor.

– Marsali, am spus, stai acolo. Vin să te ajut.

Securea era o armă mai bună decât lopata, însă două femei împotriva atâtor bărbaţi – oare câţi erau? Zece, doisprezece ori mai mulţi? Am clipit şi mi-au lăcrimat ochii din cauza luminii puternice şi am mai zărit câţiva bărbaţi ieşind din pădure. Pe aceia i-am văzut clar; unul a rânjit spre mine şi a trebuit să-mi fac curaj ca să nu-mi mut privirea de la el. Rânjetul i s-a lăţit pe faţă.

Şi îndesatul se apropia. Am aruncat o privire spre el şi m-a fulgerat iute un fior de recunoaştere. Cine naiba era? Îl mai văzusem, şi totuşi nu aveam un nume pe care să-l asociez cu faţa lui cu obraji scofâlciţi şi frunte îngustă. Duhnea a sudoare uscată de mult, praful îi pătrunsese în piele şi mirosea a urină, ca toţi ceilalţi, iar mirosul lor era adus de vânt, un miros animalic, precum cel de nevăstuică.

Şi-a dat seama că îl recunoscusem. A strâns o clipă din buze, apoi şi le-a destins.

– Doamnă Fraser… a început el şi îngrijorarea mi s-a întărit brusc în momentul în care i-am văzut privirea din ochii mici şi şireţi.

– Cred că ai un avantaj asupra mea, domnule, am răspuns, arborând o expresie cutezătoare, atât cât am putut. Ne cunoaştem?

Nu mi-a răspuns. Un colţ al gurii s-a înălţat o idee, însă i-au distras atenţia doi oameni care se repeziseră să ia butoiul pe care Marsali l-a scos rostogolindu-l din ascunzătoare. Unul dintre ei pusese deja mâna pe securea pe care stăteam cu ochii şi se pregătea să scoată capacul butoiului, când cel slab a strigat la el.

– Lasă-l!

Căscând gura nedumerit la culme, omul a ridicat ochii spre el.

– Am spus să-l laşi! s-a răstit slăbănogul, iar celălalt se uita derutat când la butoi, când la secure. Îl luăm cu noi. Nu vreau să vă ameţiţi acum cu băutură!

Întorcându-se spre mine, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie, m-a întrebat:

– Unde e restul?

– Ăsta-i tot, i-a zis Marsali înainte să răspund eu şi s-a încruntat la el, oarecum temătoare, dar furioasă. Luaţi-l, dacă asta vreţi.

Slăbănogul s-a uitat la ea, însă nu i-a aruncat decât o privire, după care s-a întors din nou spre mine.

– Nu te mai chinui să mă minţi, doamnă Fraser! Ştiu prea bine că mai e băutură şi o vreau.

– Nu mai e. Dă-mi securea, împiedicatule!

Marsali i-a smuls securea din mâini şi s-a uitat urât la slăbănog.

– Aşa îi răsplătiţi pe cei care vă primesc frumos? Furând? Ei bine, luaţi ce vreţi şi duceţi-vă!

Nu aveam altă soluţie decât să îi urmez exemplul, deşi ori de câte ori mă uitam la insul scund şi uscăţiv simţeam semnale de alarmă.

– Are dreptate, am spus. Convingeţi-vă! am arătat eu spre şopron,

unde se aflau budanele de borhot goale şi aparatul de distilat. Abia începem să pregătim malţul. Vor mai trece câteva săptămâni până obţinem o şarjă de whisky.

Fără să îşi schimbe câtuşi de puţin expresia, omul a făcut un pas în faţă şi mi-a tras o palmă zdravănă pe obraz. Lovitura nu a fost suficient de puternică pentru ca să mă dărâme, dar mi-a azvârlit capul pe spate şi mi-au dat lacrimile. Eram mai mult şocată decât rănită, deşi am simţit gustul metalic al sângelui în gură şi buza care începea să mi se umfle.

Marsali a scos un ţipăt ascuţit de şoc şi revoltă, iar eu i-am auzit pe unii dintre bărbaţi murmurând surprinşi şi interesaţi. Se apropiaseră de noi şi ne înconjuraseră. Am dus o palmă la gura sângerândă, observând cu o oarecare detaşare că îmi tremura. Mintea mea însă se retrăsese la o distanţă sigură şi făceam presupuneri pe care le abandonam atât de repede, încât păreau să fluture prin dreptul ochilor ca atunci când amesteci nişte cărţi.

Cine erau? Cât de periculoşi erau? Ce se pregăteau să facă? Soarele apunea – cât timp va mai trece până vine cineva să ne caute? Fergus sau Jamie? Sau chiar Jamie, dacă venea singur… Nu aveam nicio îndoială că erau oamenii care incendiaseră casa lui Tige O’Brian şi probabil şi autorii atacurilor din interiorul Liniei Tratatului. Aşadar erau violenţi, dar scopul atacurilor era furtul.

În gură aveam un gust ca de cupru, gustul metalic al sângelui şi al spaimei. Nu a trecut decât o clipă făcând acele calcule, dar, când am coborât mâna, ajunsesem la concluzia că era preferabil să le dau ce voiau şi să sper că vor pleca imediat cu whisky-ul.

Însă n-am mai apucat să spun asta. Slăbănogul m-a prins de încheietura unei mâini şi mi-a răsucit-o cu violenţă. Mi-am simţit oasele pocnind, a urmat o durere sfâşietoare şi am căzut în genunchi pe frunze, incapabilă să fac altceva decât să respir slab. Marsali a scos un urlet şi mai tare şi s-a mişcat ca un şarpe care atacă. A rotit securea de pe umăr cu toată forţa şi lama s-a înfipt adânc în umărul bărbatului de lângă ea. L-a smuls, iar sângele lui fierbinte m-a împroşcat pe faţă şi a scos un sunet precum picăturile de ploaie când cad pe frunze. Marsali a ţipăt ascuţit şi subţire, iar omul a răcnit de durere, după care toţi ceilalţi s-au năpustit urlând ea, cu vuietul unui val care se sparge. M-am aruncat în faţă şi l-am prins pe bărbatul slab de genunchi, l-am lovit tare cu capul în burtă. A scăpat un icnet vâjâit şi a căzut peste mine, strivindu-mă de pământ.

M-am zbătut să scap de sub corpul lui chircit, ştiind doar că trebuia să ajung la Marsali, să mă bag între ea şi ei, care erau deja strânşi în jurul ei. Au urmat un urlet întrerupt de pumni traşi în carnea ei şi un duduit surd când câţiva s-au izbit cu forţă de peretele şopronului. Distilatorul din lut era aproape de o mână de-a mea. L-am apucat, fără să iau în seamă arşiţa pe care o radia, şi l-am aruncat în grupul de bărbaţi. L-a izbit pe unul dintre ei în spinare şi s-a spart, iar cărbunii încinşi s-au împrăştiat peste tot. Ei au răcnit şi au sărit înapoi şi am văzut-o pe Marsali prăbuşită lângă şopron, având capul aplecat peste un umăr, ochii rostogoliţi pe spate şi picioarele

larg desfăcute, cămaşa sfâşiată la gât lăsându-i sânii grei dezgoliţi, căzuţi peste pântecul mare.

Apoi cineva m-a lovit în tâmplă şi am zburat într-o parte, alunecând prin frunze şi picând lată la pământ, incapabilă să mă ridic, să mă mişc, să gândesc ori să vorbesc. M-am simţit cuprinsă de un calm imens, iar câmpul vizual mi s-a îngustat – mi s-a părut că foarte încet – închiderea unui iris mare, în spirală. În faţă am văzut cuibul pe pământ, la câţiva centimetri de nasul meu, beţişoarele subţiri împletite cu pricepere, cele patru ouă verzui, rotunde şi fragile, aşezate perfect în cupa lui. Apoi cineva a strivit ouăle cu călcâiul, iar irisul s-a închis complet.

M-a trezit mirosul de fum. Probabil că îmi pierdusem cunoştinţa doar câteva secunde; smocul de iarbă uscată de lângă faţa mea abia începea să fumege. Un cărbune înroşit sclipea într-un locaş de cenuşă, presărat cu mici scântei. Firicele incandescente au ţâşnit din firele uscate de iarbă şi smocul a fost cuprins de o flacără, moment în care cineva m-a prins de un braţ şi de un umăr, târându-mă de acolo.

Încă ameţită, am dat să îl lovesc pe cel care mă ţinea, dar am fost ridicată fără menajamente pe un cal, aruncată pe spinarea lui şi peste şa cu o forţă care m-a lăsat fără suflare. Abia dacă am avut prezenţa de spirit să apuc cu mâinile scările din piele, moment în care cineva a plesnit calul peste crupă şi toţi am pornit la trap, ceea ce mi-a provocat dureri. Între ameţeală şi trepidaţii, tot ce am văzut a fost fragmentar, descompus ca şi cum aş fi privit cioburi de sticlă, însă am reuşit să surprind o ultimă imagine a lui Marsali, acum zăcând moale ca o păpuşă din cârpă în mijlocul numeroaselor focuri mici, în timp ce cărbunii încinşi prindeau putere.

Încercând să strig spre ea, am scos câteva sunete gâtuite, care s-au pierdut în zgomotele harnaşamentelor şi ale vocilor de oameni care vorbeau agitat, aproape de mine.

– Hodge, ai înnebunit? Nu ai nevoie de femeia asta. Las-o aici!

– Nu vreau.

Glasul slăbănogului a sunat iritat, dar controlat, venind de aproape.

– O să ne arate unde este whisky-ul, a adăugat.

– Băutura n-o să ne slujească la nimic dacă murim, Hodge! E soţia lui Jamie Fraser, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ştiu cine e. Pleacă de-aici!

– Dar… Hodge, nu-l cunoşti pe omul acesta! L-am văzut cândva…

– Scuteşte-mă de amintirile tale! Ţi-am spus să pleci!

Ultime cuvintele au fost însoţite de un pocnet brusc, cumplit, urmat de sunete de uimire şi durere. Patul pistolului, am crezut. Exact peste faţă, am adăugat în gând, înghiţindu-mi nodul din gât când am auzit gâfâielile şuierătoare ale bărbatului care avea acum nasul spart. Am simţit o mână care m-a luat de păr şi mi-a răsucit capul, provocându-mi dureri. Insul slab s-a uitat la mine cu ochi întredeschişi, calculaţi. Părea doar că vrea să se asigure că sunt încă vie, pentru că nu a scos nicio vorbă şi mi-a eliberat părul, la fel de indiferent când mi-a căzut capul în piept, ca şi cum ar fi fost un con pe care îl ridicase şi lepădase pe drum.

Cineva conducea calul pe care eram; câţiva mergeau pe jos. I-am auzit strigând unul la altul, aproape alergând ca să ţină pasul cu caii care urcau o costişă, căzând şi gemând ca nişte porci care trec printr-un desiş. Nu puteam respira decât cu gâfâieli superficiale şi eram zguduită nemilos la fiecare pas al calului, dar nu puteam să acord atenţie neplăcerii fizice. Marsali murise? Aşa părea, desigur, dar nu văzusem sânge şi m-am agăţat de acest amănunt ca să mă liniştesc, fie şi pentru moment, că nu e sânge.

Chiar dacă nu murise pe loc, asta se putea întâmpla curând. Din cauza loviturilor, a şocului sau a avortului – o, Doamne, Doamne, sărmanul *Monsieur L'Oeuf!*

Mă agăţam cu disperare de baretele din piele ale scărilor. Cine o putea găsi şi când? Mai era ceva mai mult de o oră până la masa de seară când sosisem la şopronul pentru făcut malţ. Cât de târziu era acum? Am surprins o imagine a terenului care defila trepidant pe sub mine, dar părul mi se desprinsese şi îmi curgea peste faţă ori de câte ori încercam să ridic capul. În aer se simţea frigul şi lumina părea să fi încremenit, deci soarele era aproape de orizont. Peste câteva minute lumina avea să scadă mult.

Şi după aceea? Cât mai dura până începea căutarea? Fergus va observa absenţa lui Marsali când ea nu va ajunge acasă ca să pregătească cina – dar o va căuta, dacă avea în grijă fetiţele? Nu, îl va trimite pe Germain. Asta mi-a făcut inima să tresară şi să o simt în gâtlej. Un băiat de cinci ani să-şi găsească mama moartă…

Încă simţeam miros de fum. Am adulmecat o dată, de două ori, apoi iarăşi, sperând că era închipuirea mea. Însă dincolo de mirosul de praf şi de sudoare emanată de cal, de aroma de piele şi de adierea plantelor strivite sub copite, am simţit clar duhoarea fumului. Poiana, şopronul – sau amândouă – erau acum în flăcări. Cineva va vedea fumul şi va pleca într-acolo? Va ajunge la timp? Străduindu-mă să mă gândesc, am strâns ochii, căutând orice numai ca să nu văd cu ochiul minţii scena care se petrecuse în urma mea.

Încă auzeam voci în apropiere. A bărbatului căruia i se adresau cu Hodge. Probabil că fusesem aşezată pe calul lui; el mergea aproape de capul lui, de cealaltă parte a animalului. Cineva se contrazicea cu el, dar tot degeaba, ca primul.

– Îi împrăştii, a spus el brusc. Îi împarţi în două grupuri, tu conduci unul, iar restul merg cu mine. Ne întâlnim peste trei zile la Brownsville.

La mama naibii. Omul se aştepta să fie urmărit şi dorea să zădărnicească tot împărţindu-şi banda pentru a-i deruta pe urmăritori. Disperată, am încercat să mă gândesc la ceva ce să arunc pe drum; cu siguranţă că aveau *ceva* care să îi spună lui Jamie încotro fusesem dusă. Însă nu purtam decât cămăşuţa, corsetul şi ciorapii – pantofii mi se pierduseră când mă târâseră spre cal. Ciorapii erau singura soluţie, deşi, din pură perversitate, îmi strânsesem bine jartierele şi în acele momente nici nu puteam ajunge la ele.

În jur nu auzeam decât zgomotele făcute de oamenii care mergeau pe jos şi de caii care înaintau; oamenii s-au strigat în momentul când grupul s-a

despărţit în două. Hodge i-a dat pinteni calul şi am început să ne mişcăm mai repede.

Părul meu despletit s-a agăţat de o crenguţă când am trecut pe lângă un tufiş, apoi s-a eliberat cu un zgomot dureros când ea s-a rupt, ricoşându-mi în obraz, cât pe ce să îmi nimerească în ochi. Am spus ceva foarte urât, iar cineva – Hodge, am bănuit – mi-a tras o palmă răsunătoare peste fund drept pedeapsă. Am spus ceva mult mai urât, dar în şoaptă şi printre dinţii încleştaţi. Singura mea consolare era gândul că nu va fi prea greu să descoperi o asemenea bandă, care lăsa în spate un şir de crengi rupte, urme de copite şi pietre deranjate de la locurile lor.

Îl văzusem pe Jamie urmărind animale şirete şi mici, dar şi mari şi impunătoare şi îl urmărisem cum verifica scoarţa copacilor şi crengile tufişurilor în timp ce înainta, căutând zgârieturi şi smocuri de blană, care sunt un indiciu.

În partea în care îmi atârna capul nu mergea nimeni. Precipitată, am început să îmi smulg şuviţe de păr. Trei, patru, cinci – oare erau îndeajuns? Am întins o mână şi am trecut-o printr-un tufiş de ilice; firele de păr, lungi şi ondulate, au fluturat în adierea stârnită de trecerea calului, dar au rămas prinse în frunzişul încâlcit. Am făcut asta de încă trei sau patru ori. Jamie va vedea sigur cel puţin unul dintre semne – asta, dacă nu pierdea timpul pornind pe celelalte urme. Nu puteam decât să mă rog şi chiar am făcut-o cu toată sinceritatea, începând cu o rugăciune pentru Marsali şi *Monsieur L'Oeuf*, care sigur aveau nevoie de rugăciune mai mult decât mine.

Am continuat să urcăm o vreme; s-a făcut întuneric deplin când am ajuns pe ceea ce părea a fi culmea unei creste şi aproape că îmi pierdusem cunoştinţa, pentru că sângele îmi pulsa în cap, iar corsetul îmi era atât de apăsat de corp, încât simţeam fiecare dungă a oaselor de balenă ca pe o însemnare cu fierul roşu pe piele.

Am avut suficientă putere să mă împing în spate când s-a oprit calul. M-am lovit şi m-am făcut imediat grămadă pe pământ, unde am rămas ameţită şi gâfâind, frecându-mi mâinile, care se umflaseră după ce îmi atârnaseră în jos atâta vreme. Bărbaţii se strânseseră într-un grup mic, prinşi într-o discuţie în şoaptă, dar prea aproape de mine ca să mă gândesc să încerc să mă strecor în vreun tufiş. Unul stătea la doar câţiva paşi de mine, urmărindu-mă cu ochi vigilenţi.

M-am uitat înapoi pe drumul urmat până acolo, pe jumătate temătoare, pe jumătate sperând să văd lumina focului în josul pantei. Focul sigur ar fi atras atenţia cuiva – cineva care deja ştia ce se întâmplase, poate chiar dând alarma şi organizând urmărirea. Şi totuşi… Marsali.

Oare murise deja, ca şi fătul ei? Am înghiţit în sec, încordându-mi ochii în întuneric, atât cât să împiedic izbucnirea lacrimilor, dar şi sperând să văd ceva. Însă copacii din jur erau deşi şi zăream doar nuanţe de întuneric. Nu era deloc lumină; luna încă nu răsărise, iar stele erau palide, însă ochii mei avuseseră la dispoziţie mai mult timp ca să se adapteze la întuneric şi, cu toate că nu eram pisică şi nu vedeam noaptea, am reuşit să văd destule ca să pot face o numărătoare aproximativă. Bărbaţii se certau, aruncând din când

în când priviri spre mine. Erau vreo doisprezece… Atunci, câţi fuseseră la început? Douăzeci? Treizeci?

Tremurând, am mişcat degetele. Încheietura îmi era învineţită rău, dar nu asta mă îngrijora. Îmi era clar – şi, prin urmare, şi lor le era – că nu se puteau îndrepta spre ascunzătoarea în care era whisky-ul, chiar dacă i-aş fi îndrumat într-acolo pe întuneric. Dacă Marsali supravieţuise ca să vorbească sau nu – mi-am simţit gâtlejul blocat la acest gând –, Jamie îşi va da seama că scopul intruşilor era să fure, astfel că îl va păzi.

Dacă lucrurile nu s-ar fi desfăşurat aşa, indivizii m-ar fi silit să îi conduc la ascunzătoare, ar fi luat butoaiele cu whisky şi ar fi fugit, sperând să scape înainte de a fi descoperiţi. Lăsându-mă pe mine şi pe Marsali să dăm alarma şi să îi descriem? m-am întrebat eu. Probabil. Sau poate nu. În panica declanşată de atacul lui Marsali, planul lor original se năruise. Acum ce avea să se întâmple?

Grupul se destrăma, dar discuţiile în contradictoriu continuau.

– Vă asigur, nu merge, a spus unul cu glas înfierbântat.

După vocea lui îngroşată, am presupus că era cel cu nasul spart, care se arăta ferm, în ciuda rănii.

– Ucideţi-o imediat! Lăsaţi-o aici; n-o va găsi nimeni decât după ce animalele îi vor împrăştia ciolanele.

– Da? Şi dacă n-o găseşte nimeni, vor crede că e încă la noi, nu?

– Dar dacă ne prinde din urmă şi ea nu este cu noi, Fraser pe cine va da vina…?

S-au oprit, patru sau cinci dintre ei înconjurându-mă. M-am ridicat cu greu în picioare, prinzând în mână din reflex ceva ce semăna cât de cât a armă – din nefericire, o pietricică.

– Cât de departe suntem de ascunzătoare? a întrebat Hodge.

Îşi scosese pălăria, iar în umbră ochii îi luceau ca ai unui şobolan.

– Nu ştiu, am spus, controlându-mi reacţiile, dar şi piatra din mână.

Buza îmi era încă umflată după lovitură, astfel că a trebuit să rostesc vorbele cu grijă.

– Nici nu ştiu unde suntem *acum*.

Era adevărat, deşi aş fi putut să fac o apreciere aproximativă. Merseserăm câteva ore, mai mult în sus, iar copacii din apropiere erau brazi comuni şi canadieni. Le simţeam în nări răşina lor, înţepătoare şi curată. Ne aflam pe pantele de sus şi, probabil, aproape de un pas mic, ce traversa culmea muntelui.

– Omoar-o! a spus unul dintre bărbaţi. Nu ne e de niciun folos, iar dacă Fraser o găseşte la noi…

– Ţine-ţi gura!

Hodge s-a apropiat de cel care vorbise cu o asemenea violenţă, încât individul, mult mai masiv, s-a retras fără să vrea. După ce a scăpat de ameninţare, Hodge l-a ignorat şi m-a prins de un braţ.

– Nu mai face pe mironosiţa cu mine, femeie! Zi-mi ce vreau să ştiu.

Nu s-a deranjat să spună „că altfel“ – şi ceva rece a trecut pe deasupra sânilor mei, iar arsura fierbinte a tăieturii a urmat o secundă mai apoi, când

sângele ţâşnea din crestătură.

– Doamne, Dumnezeule, H. Roosevelt! am spus eu, mai mult surprinsă decât din cauza durerii.

Mi-am smuls braţul din strânsoarea lui.

– Ţi-am spus, nici nu ştiu unde *suntem*, idiotule! Cum te aştepţi să-ţi spun eu unde se află ceva?

Şocat. A clipit şi a ridicat cuţitul, precaut, ca şi cum şi-ar fi închipuit că l-aş fi putut ataca. Dându-şi seama că nu aveam de gând aşa ceva, s-a strâmbat spre mine.

– Îţi spun ce ştiu, am zis şi m-am simţit satisfăcută că glasul meu suna tăios şi netulburat. Ascunzătoarea de whisky e la vreo opt sute de metri de şopronul pentru făcut malţ, cam spre nord-vest. E într-o peşteră, bine ascunsă. Vă puteam duce acolo, dacă aţi fi pornit de la izvorul de la care m-aţi luat, dar asta e tot ce vă pot spune privind direcţia.

Şi era adevărat. L-aş fi găsit destul de uşor, dar să dau îndrumări? *Treci printr-o deschizătură în tufişuri, mergi puţin, până găseşti stejarii între care a împuşcat Brianna un oposum, te întorci spre stânga unui bolovan pătrăţos, pe care creşte limba-şarpelui…* Aveau nevoie de serviciile mele ca ghid, probabil singurul motiv care i-a împiedicat să mă ucidă pe loc, gând care le-a venit după aceea, desigur.

Era o tăietură superficială, nu sângera nicidecum rău. Însă îmi simţeam faţa şi mâinile reci, îngheţate, iar la marginile câmpului vizual vedeam mici lumini care se aprind şi se sting. Nimic nu mă ţinea în picioare în afara convingerii neclare că, dacă se ajungea la asta, prefer să mor în picioare.

– Îţi spun, Hodge nu trebuie să ai de-a face cu femeia asta, nimic.

Un ins masiv se alăturase micului grup din jurul meu. S-a aplecat peste umărul lui Hodge şi m-a privit, apoi a dat din cap. Toţi erau întunecaţi la faţă în umbre, însă acela avea în glas inflexiuni de african – un fost sclav ori probabil un negustor de sclavi. Femeia asta, am auzit de ea. E vrăjitoare. Să n-o atingi, m-ai auzit? Te va blestema!

Drept răspuns, am reuşit să scot un hohot de râs răutăcios, iar bărbatul aflat cel mai aproape de mine s-a retras cu o jumătate de pas. Am rămas oarecum surprinsă; de unde apăruse? Însă acum respiram mai uşor, iar luminiţele sclipitoare îmi dispăruseră din ochi.

Bărbatul înalt şi-a întins gâtul şi mi-a văzut dunga întunecată de sânge de pe cămăşuţă.

– I-ai dat sângele? Fii blestemat, Hodge, rău ai făcut!

În ton s-a simţit clar că e speriat, pentru că s-a retras puţin, făcând un fel de semn spre mine cu o mână.

Fără să am habar de ce mă îndemnase să procedez astfel, am lăsat piatra să-mi cadă din mână, mi-am trecut degetele mâinii drepte peste tăietură şi, cu o mişcare iute, am întins mâna şi le-am trecut peste faţa slăbănogului. Am râs din nou provocator.

– Blestem, nu? am spus eu. Ce zici de asta? Atinge-mă din nou şi o să mori peste cel puţin o zi.

Dunga de sânge părea întunecată pe faţa lui albă. Era suficient de aproape de mine să îi simt mirosul acru al răsuflării şi să-i văd expresia de furie.

Ce Dumnezeu crezi că faci, Beauchamp? am gândit eu, foarte surprinsă de purtarea mea. Hodge şi-a tras mâna făcută pumn şi ridicată deasupra capului ca să mă lovească, dar bărbatul masiv l-a prins de încheietură şi a scos un ţipăt de spaimă.

– Nu face asta! O să ne ucizi pe toţi!

Hodge încă ţinea pumnalul în cealaltă mână; a împuns stângaci cu el spre bărbatul masiv şi a mormăit furios. Cel corpolent a icnit sub lovitură, dar nu a fost rănit serios – l-a prins de încheietură pe Hodge, care a scos un ţipăt strident, un schelălăit, ca un iepure prins de o vulpe.

Apoi încăierarea a devenit generală şi au început să se îmbrâncească şi să strige, scoţând armele. M-am întors şi am luat-o la fugă, dar nu am apucat să fac decât câţiva paşi, că unul dintre ei m-a prins, apucându-mă în braţe şi strângându-mă cu brutalitate.

– Nu pleci nicăieri, doamnă! a spus, gâfâind în urechea mea.

Nu aveam cum să plec. Nu era mai înalt decât mine, însă era mult mai puternic. Am încercat să scap din strânsoare, însă avea ambele braţe în jurul meu şi m-a strâns şi mai tare. Am rămas nemişcată, pentru că nu voiam să îi ofer un motiv să mă brutalizeze, şi mi-am simţit inima bătând puternic de furie şi spaimă. Era stârnit. I-am simţit inima bătând la fel de tare, dar şi duhoarea de sudoare proaspătă care a acoperit mirosul respingător al hainelor şi corpului său. Nu vedeam ce se întâmplă, dar mi-am dat seama că se băteau şi strigau unul la altul. Cel care mă prinsese şi-a trecut greutatea de pe un picior pe altul, apoi şi-a dres glasul.

– A… de unde eşti, doamnă? m-a întrebat destul de politicos.

– Poftim? am întrebat extrem de uimită. De unde sunt? Ă… din Anglia. Oxfordshire, la origine. Apoi Boston.

– Da? Şi eu sunt din nord.

M-am stăpânit să nu-i răspund „Încântată să te cunosc“, pentru că nu simţeam nicio plăcere, astfel că discuţia a lâncezit.

Bătaia încetase la fel de brusc pe cât începuse. Protestând şi mârâind, ceilalţi s-au retras din faţa lui Hodge, care răcnea că el e la comandă şi ceilalţi ar fi bine să facă aşa cum le spune el, altfel vor suporta consecinţele.

– Vorbeşte serios, a murmurat cel care mă prinsese, încă ţinându-mă strâns la pieptul lui mizer. Crede-mă, doamnă, nu trebuie să-l superi.

– Hm, am făcut eu, deşi am presupus că sfatul îmi era dat cu bune intenţii.

Sperasem că acel conflict va fi zgomotos şi de durată, ceea ce ar fi sporit şansele ca Jamie să ne ajungă din urmă.

– Şi, pentru că tot vorbim de origini, de unde e acest Hodge? l-am întrebat.

Omul încă mi se părea foarte cunoscut; eram convinsă că îl văzusem *undeva* – dar unde?

– Hodgepile? A… Din Anglia, bănuiesc, a răspuns tânărul care mă

ţinea strâns în braţe. A părut surprins. Nu aşa pare?

Hodge? Hodgepile? Asta îmi spune ceva, dar…

Au urmat murmure şi agitaţie, dar mult prea curând ne-am continuat drumul. De data asta, slavă Cerului, mi s-a permis să călăresc, dar mi-au legat mâinile de şa.

Ne deplasam foarte încet pe un fel de drumeag şi, cu toate că luna care răsărise arunca o lumină slabă, înaintarea era anevoioasă. Hodge nu mai conducea calul pe care eram; tânărul care mă prinsese ţinea frâul, trăgând de el şi îndemnând calul din ce în ce mai îndărătnic printre desişuri. Îl vedeam din când în când, zvelt, cu păr lung şi des, care îi atârna peste umeri şi semăna cu o coamă de leu.

Ameninţarea morţii iminente se mai risipise, însă simţeam un nod în stomac, iar muşchii spatelui îmi erau înţepeniţi de spaimă. Deocamdată, Hodge îşi impusese voinţa, însă oamenii nu se puseseră întru totul de acord; unul dintre cei care propuseseră să mă ucidă şi cadavrul meu să fie lăsat sconcşilor şi nevăstuicilor putea hotărî să pună imediat capăt disputei, repezindu-se la adăpostul întunericului ca să mă ucidă.

Am auzit vocea lui Hodgepile, tăioasă şi dominatoare, venind de undeva din faţă. Părea să se deplaseze înainte şi înapoi de-a lungul coloanei, intimidând, repezindu-se şi lătrând la oameni ca un câine de stână care încearcă să îşi menţină turma în mişcare.

Înaintau, deşi îmi era clar că până şi caii erau obosiţi. Iapa pe care călăream şchiopăta şi îşi smucea capul. Doar Dumnezeu ştia de unde veniseră tâlharii. Sau cât merseseră până să ajungă la poiana în care se afla şopronul pentru distilat whisky. Şi înaintau încet. Treptat, pe măsură ce adrenalina scădea, se aşternea peste ei un fel de negură a extenuării. Simţeam şi eu că mă cuprinde o moleşeală, dar am făcut toate eforturile să rămân vigilentă.

Era încă începutul toamnei, dar eu eram doar în cămaşă şi corset, şi ne aflam la o altitudine la care aerul se răcea cu repeziciune după căderea întunericului. Tremuram încontinuu, iar tăietura pe piept mă durea arzător când mi se mişcau muşchii sub piele. Nu era o rană gravă, dar dacă se infecta? Puteam doar să sper că voi trăi îndeajuns pentru ca asta să devină o problemă.

Oricât mă străduiam, *nu* puteam să nu mă gândesc la Marsali şi nici să nu fac speculaţii medicale, imaginându-mi orice, de la o contuzie cu umflături intracraniene până la arsuri şi intoxicaţie cu fum. Puteam face ceva – probabil chiar o operaţie cezariană – dacă rămâneam acolo. Nimeni altcineva nu putea face asta. Mi-am strâns mâinile şi mai mult de marginea şeii, trăgând de frânghia cu care îmi erau legate. Trebuia să fiu acolo! Dar nu eram şi probabil că nu aveam să ajung niciodată acolo.

Certurile şi bombănelile încetaseră cu totul în întunericul pădurii, însă deasupra grupului plutea o senzaţie apăsătoare de nelinişte. Credeam că era vorba de îngrijorarea şi teama că erau urmăriţi, dar era mai degrabă din cauza discordiei dintre ei. Încăierarea nu se încheiase concludent, ci doar fusese amânată pentru o ocazie mai favorabilă. Un conflict care mocneşte se

simţea tare în aer.

Conflictul era din cauza mea. Cum nu reuşisem să văd clar în timpul certurilor, nu eram sigură ce părere are fiecare dintre ei, dar dezbinarea era evidentă: un grup condus de Hodgepile voia să rămân în viaţă, cel puţin până când îi duceam la ascunzătoare. Un al doilea ţinea să reducă pierderile şi să îmi taie beregata. Iar o părere minoritară, exprimată de domnul care vorbea ca un african, era să mi se dea drumul şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Evident, merita să îl cultiv ori să încerc să folosesc părerea lui în avantajul meu. Dar cum? Începusem prin a-l blestema pe Hodgepile şi încă eram şocată c-o făcusem. Nu credeam că era recomandabil să-i blestem pe toţi la grămadă de la început – aş fi stricat efectul.

M-am mişcat pe şa, care mă rodea rău. Nu era prima oară că oamenii se fereau de mine, temându-se de ceea ce considerau că sunt. Teama din superstiţie putea fi o armă eficientă, dar folosirea ei era foarte primejdioasă. Dacă încercam să îi înspăimânt, m-ar fi ucis fără să ezite niciun moment.

Ajunseserăm în trecătoare. Între stâncile de acolo erau mai puţin copaci, iar când am trecut de cealaltă parte a muntelui cerul s-a deschis în faţa mea, uriaş şi sclipind plin de stele. Cred că am scăpat o exclamaţie văzând privelişte a, pentru că tânărul care îmi conducea calul s-a oprit o clipă şi a ridicat capul.

– O! a făcut el.

S-a uitat câteva clipe, apoi a fost adus cu picioarele pe pământ de alt cal care a trecut pe lângă noi, iar călăreţul s-a întors să se uite atent la noi.

– Aveai stele ca astea în locul din care vii? m-a întrebat el.

– Nu, i-am răspuns încă sub vraja grandorii fără cuvinte de spus. Nu atât de sclipitoare.

– Da, aşa e, a spus el clătinând din cap şi a tras de frâu.

Părea o remarcă ciudată, dar nu am reuşit să o interpretez. Aş fi putut să îl atrag într-o conversaţie – Dumnezeu mi-era martor că aveam nevoie de cât mai mulţi aliaţi –, însă din faţă a răsunat un strigăt; evident, trebuie să facem tabără.

M-au dezlegat şi m-au dat jos de pe cal. Hodgepile şi-a croit drum printre oameni şi m-a prins de umăr.

– Femeie, dacă încerci să fugi, o să regreţi amarnic.

M-a strâns feroce, înfigându-şi degetele în carnea mea.

– Am nevoie de tine vie, nu moartă, a adăugat.

Încă strângându-mă de umăr, a ridicat pumnalul şi mi-a apăsat lama peste buze, atingându-mi nasul cu vârful, apoi s-a aplecat îndeajuns de aproape ca să îi simt aburii respiraţiei urât mirositoare pe faţă.

– Singurul lucru pe care *nu* o să ţi-l tai e limba, a spus în şoaptă.

A coborât încet lama de la nasul meu înspre bărbie, pe gât, şi a descris un cerc în jurul unui sân.

– Ai înţeles?

A aşteptat până am reuşit să dau din cap, apoi mi-a dat drumul şi a dispărut în beznă.

Dacă voise să mă înspăimânte, îi reuşise. În ciuda frigului,

transpirasem şi încă tremuram când o umbră înaltă a apărut dominatoare alături de mine, mi-a luat o mână şi mi-a apăsat ceva în palmă.

– Mă cheamă Tebbe, a murmurat. Să ţii minte: Tebbe. Nu uita că m-am purtat frumos cu tine. Spune-le spiritelor tale să nu-i facă rău lui Tebbe, el s-a purtat frumos cu tine.

Uimită, am dat aprobator din cap şi am fost lăsată singură din nou, de astă dată cu o bucată de pâine în mână. Am mâncat-o în grabă, observând că, deşi era foarte veche, era din făină integrală de secară, cum fac femeile de origine germană din Salem. Oare, oamenii aceştia atacaseră vreo casă din apropierea oraşului ori o cumpăraseră?

Cineva a aruncat aproape o şa de cal; de oblânc era agăţată o gamelă cu apă şi m-am lăsat în genunchi să beau din ea. Pâinea şi apa – care aveau gust de pânză şi lemn – mi s-au părut cele mai bune lucruri pe care le mâncasem în ultima vreme. Observasem cu mult timp în urmă că, sub ameninţarea morţii, pofta de mâncare creşte mult. Cu toate astea, speram să am parte de ceva mai complicat drept ultimă masă.

Hodgepile s-a întors peste câteva minute cu o frânghie. Nu s-a ostenit să mă mai ameninţe, deoarece era limpede că socotea că se făcuse înţeles. Mi-a legat mâinile de picioare şi m-a împins la pământ. Nimeni nu mi-a vorbit, însă cineva, dintr-un acces de bunăvoinţă, a aruncat o pătură peste mine.

Tabăra s-a liniştit în curând. N-au aprins niciun foc şi nu au gătit nimic; pesemne că se hrăneau improvizat ca mine, apoi s-a împrăştiat prin pădure, căutând loc de odihnă, lăsând caii legaţi la mică distanţă de ei.

Am aşteptat până a încetat foiala, după care am prins pătura între dinţi şi m-am furişat târâş, cu atenţie, îndepărtându-mă de locul în care fusesem lăsată, înaintând încet, ca un vierme, până la alt copac, la vreo doisprezece metri depărtare. Nu mă gândisem nicidecum să evadez; dar, dacă vreunul dintre bandiţii care voiau să mă ucidă s-ar fi gândit să profite de întuneric ca să-şi atingă scopul, nu voiam să rămân acolo, ca o capră legată pentru a fi sacrificată. Cu puţin noroc, dacă se furişa cineva până în locul în care stătusem iniţial, aveam timp să strig după ajutor. Ştiam sigur că Jamie va veni după mine. Misiunea mea era să supravieţuiesc până atunci.

Gâfâind, transpirând, acoperită de frunze fărâmiţate şi având ciorapii zdrenţe, m-am ghemuit sub un carpen mare şi m-am acoperit cu pătura. Ascunsă astfel, am încercat să desfac cu dinţii nodurile frânghiei strânse în jurul încheieturilor. Însă le făcuse Hodgepile cu o precizie militărească. Dacă nu eram în stare să rod frânghia ca un popândău, nu reuşeam să mă eliberez.

Militar. Acest gând m-a făcut să îmi amintesc brusc cine era omul şi unde îl mai văzusem. Arvin Hodgepile! Fusese angajat la depozitul Coroanei din Cross Creek. Îl întâlnisem în urmă cu trei ani, când eu şi Jamie îi duseserăm sergentului din garnizoana de acolo cadavrul unei fete ucise. Sergentul Murchinson murise – şi crezusem că şi Hodgepile murise în incendiul care distrusese depozitul şi ce se afla în el. Aşadar, era vorba de

un dezertor. Ori avusese timp să scape din depozit înainte de a fi mistuit de foc, ori nu se aflase acolo în acele momente. În orice caz, fusese suficient de inteligent să îşi dea seama că putea profita de ocazie pentru a dispărea din armata Maiestăţii Sale, lăsând să se presupună că murise.

Era clar şi ce făcuse de atunci încoace. Rătăcise prin peisajul rural, furând, jefuind, ucigând şi adunând pe drum o serie de indivizi care gândeau ca el.

Dar în acele momente ei nu păreau să gândească la fel ca el. Deşi probabil era căpetenia autoproclamată a acelei bande, era uşor de constatat că Hodgepile nu deţinea acea poziţie de mult. Nu era obişnuit să comande, nu avea habar cum să conducă oameni decât prin ameninţări. Cât trăisem, văzusem mulţi comandanţi, buni şi răi, şi îmi dădeam seama ce îi deosebea.

L-am auzit pe Hodgepile vorbind cu glas ridicat şi certându-se cu cineva. Mai văzusem oameni violenţi, care reuşeau vremelnic să îi intimideze pe cei din jur prin izbucniri imprevizibile de violenţă. Rareori reuşeau să facă faţă mult timp în acele poziţii şi mă îndoiam că Hodgepile avea să reziste mult. Nu avea să reziste mai mult decât îi trebuia lui Jamie să ne găsească. Gândul m-a liniştit ca o gură zdravănă de whisky de calitate. Cu siguranţă că Jamie deja mă căuta.

M-am ghemuit mai strâns sub pătură, tremurând vag. Jamie va avea nevoie de lumină ca să pornească în urmărire la vreme de noapte – aşadar, torţe. Asta îi va face pe el şi pe cei care îl însoţeau vizibili – şi vulnerabili –, dacă ajungeau în apropierea taberei. Aceasta nu se vedea; nu se aprinsese niciun foc, iar caii şi bandiţii erau împrăştiaţi prin pădure. Ştiam că se postaseră santinele. Le auzeam mişcându-se prin pădure şi discutând când şi când în şoaptă.

Însă, încercând să alung imagini cu o ambuscadă şi un masacru, mi-am spus că Jamie nu e deloc prost. După prospeţimea baligilor de cai, îşi va da seama dacă se apropia şi cu siguranţă că nu se va năpusti în tabără cu torţe aprinse. Dacă ar urmări grupul până aici, sigur ar…

Paşii care au urmat m-a făcut să îngheţ. Veneau dinspre locul meu iniţial de odihnă şi m-am făcut ghem sub pătură ca un şoarece de câmp când vede o nevăstuică.

Foşneau încoace şi încolo, ca şi cum cineva îşi croia drum prin frunzele uscate şi acele de pin, căutându-mă. Mi-am ţinut respiraţia, deşi sigur nimeni nu mi-o putea auzi, mai ales că vântul nocturn şopotea printre crengile de deasupra capului. Mi-am încordat ochii în întuneric, dar nu am desluşit decât o siluetă vagă printre copaci, la vreo doisprezece metri. Un gând s-a ivit brusc în mintea mea – putea fi Jamie? Dacă ajunsese atât de aproape pentru a descoperi tabăra, probabil că avea să se furişeze discret ca să mă caute. Am respirat uşurată şi am forţat puţin legăturile. Voiam din toată fiinţa mea să strig, dar nu am îndrăznit. Dacă *era* Jamie, în caz că îl strigam, îl dădeam de gol faţă de bandiţi, care sigur m-ar fi auzit. Dacă puteam auzi santinelele, şi ele m-ar fi auzit sigur.

Însă dacă *nu* era Jamie, ci unul dintre bandiţii, care voiau să mă ucidă pe tăcute…

Am expirat foarte încet, simţindu-mi fiecare muşchi din corp încordat şi vibrând. Era frig, dar eram lac de sudoare; mi-am simţit mirosul propriului corp, duhoarea spaimei, amestecându-se cu mirosurile mai reci de pământ şi vegetaţie.

Imaginea neclară dispăruse, paşii nu se mai auzeau, iar inima îmi bătea ca un metronom. Lacrimile pe care mi le reţinusem ore în şir s-au revărsat fierbinţi şi am plâns, cutremurându-mă în tăcere. Noaptea era imensă în jurul meu, iar întunericul părea plin de ameninţări. Deasupra capului, stelele stăteau sclipitoare şi veghetoare pe cer, iar la un moment dat am adormit.

Whisky irlandez (n. tr.).

„Să nu cazi, Germain“ (în gaelică).

28

BLESTEME

M-am trezit înainte de zori, asudată şi cu o durere de cap insuportabilă. Se agitau deja, mârâind că n-au cafea sau mic dejun. Hodgepile s-a oprit alături de mine şi m-a privit. S-a uitat spre copacul sub care mă lăsase seara şi la urma adâncă din frunzele pe jumătate putrezite, pe care o făcusem până în locul în care mă aflam acum. Avea buze subţiri, însă falca i s-a strâns în semn de nemulţumire.

Şi-a scos pumnalul de la centură şi am simţit că pălesc. Dar s-a mulţumit să se lase în genunchi şi să îmi taie legăturile, în loc să îmi reteze un deget pentru a-şi exprima sentimentele.

– Plecăm peste cinci minute, a spus, după care s-a îndepărtat.

Tremuram, mă simţeam uşor ameţită de spaimă şi eram atât de înţepenită de frig, încât abia puteam sta în picioare. Totuşi, am reuşit să mă ridic şi am parcurs mica distanţă până la un pârâiaş. Aerul era umed şi îmi era frig în cămaşa îmbibată de sudoare, însă apa rece pe care mi-am stropit-o peste mâini şi peste faţă m-a ajutat întru câtva, uşurând durerea care îmi pulsa din spatele ochiului drept. Am avut timp să-mi fac rapid toaleta când mi-am scos ciorapii ferfeniţă şi mi-am trecut degetele umede prin păr, după care Hodgepile a reapărut să mă ia.

De data asta, m-au pus pe cal, dar, Slavă Domnului, nu m-au mai legat. Nu mi s-a îngăduit să ţin frâul; calul meu avea un frâu separat, ţinut de unul dintre bandiţi. Atunci am avut prima şansă să-i văd mai bine pe cei care mă capturaseră, în timp ce ieşeau din pădure şi se aşezau într-o ordine aproximativă, tuşind, scuipând şi urinând pe trunchiuri de copaci, fără să ţină seama de prezenţa mea. În afară de Hodgepile, am numărat doisprezece oameni – aşadar, în total, treisprezece ticăloşi.

Mi-a fost uşor să îl reperez pe numitul Tebbe. Nu e vorba de statură, ci pentru că era mulatru. Mai exista unul cu sânge amestecat – negru şi indian, mi s-a părut, însă era scund şi îndesat. Tebbe nu se uita în direcţia mea, ci-şi vedea de treabă cu capul coborât, încruntându-se.

Asta m-a dezamăgit, nu ştiam ce se petrecuse între ei în cursul nopţii, însă Tebbe nu mai insista să fiu eliberată la fel de hotărât. Am văzut o cârpă colorată în roşu-ruginiu legată în jurul unei încheieturi; probabil că avea a face cu părerea lui.

L-am reperat uşor pe tânărul care îmi mânase calul în noaptea dinainte datorită părului lung şi stufos, însă el nu s-a apropiat de mine şi chiar a evitat să se uite în direcţia mea. Spre marea mea surprindere, era indian – nu cherokee, probabil din tribul Tuscarora. Nu mă aşteptasem la asta după felul în care vorbea şi nici după părul cârlionţat. Era clar că şi el avea sânge amestecat.

Restul din bandă erau mai mult sau mai puţin oameni albi, un amestec ciudat. Trei erau nişte băieţi trecuţi de adolescenţă, cărora abia le mijiseră

tuleie, şleampeţi şi dezlânaţi. Aceştia *chiar* m-au măsurat din cap până în picioare, holbându-se şi rămânând cu gura căscată, după care şi-au dat coate. M-am uitat fix la unul dintre ei până când mi-a înfruntat privirea; s-a înroşit la faţă pe sub părul rar al perciunilor, apoi a privit în altă parte. Din fericire, cămăşuţa pe care o purtam era cu mâneci şi mă acoperea decent de la şireturile de la gât până la tivul de la jumătatea coapselor, însă tot mă simţeam expusă indecent. Cămăşuţa era umedă şi se lipise neplăcut de rotunjimile sânilor mei, senzaţie de care eram stânjenitor de conştientă. Îmi părea rău că nu păstrasem pătura pe mine.

Bărbaţii se răsuceau încet în jurul meu, încărcându-şi caii, iar eu simţeam clar şi neplăcut că mă aflam în mijlocul lor cum se află punctul negru în centrul ţintei. Nu puteam decât să sper că, în starea mea de răvăşeală, arătam suficient de bătrână şi de slăbită şi mai degrabă respingătoare decât apetisantă; părul îmi era desfăcut, răsfirat şi încâlcit ca al unei vrăjitoare în jurul umerilor şi mă simţeam mototolită ca o pungă din hârtie de care nu mai ai nevoie.

Mă ţineam cât mai dreaptă în şa, aruncând priviri neprietenoase oricui se uita cât de cât la mine. Cu o expresie vag sugestivă, unul dintre ei s-a uitat cu ochi lipiţi de somn la piciorul meu dezgolit, dar a tresărit când mi-a întâlnit privirea. Asta mi-a dat un sentiment trecător de satisfacţie sumbră, înlocuit imediat de şoc. Caii începuseră să se mişte, iar când al meu l-a urmat supus pe bărbatul din faţă, au apărut alţi doi oameni care stăteau sub un stejar. Îi cunoşteam pe amândoi.

Harley Boble lega frânghiile unei şei pentru bagaje şi s-a încruntat când i s-a adresat unui bărbat mai mătăhălos. Harley Boble captura tâlhari pe vremuri, dar acum devenise el însuşi tâlhar. Om scund şi cât se poate de respingător, puţin probabil să se poarte frumos cu mine după întâmplarea de la Adunarea scoţienilor, ce avusese cu câtva timp în urmă. Nu m-am arătat deloc încântată văzându-l acolo, deşi nu m-am mirat să îl găsesc într-o asemenea tovărăşie. Însă, văzându-l pe camaradul lui, mi s-a strâns stomacul şi pielea mi-a tremurat ca a unui cal care vrea să alunge muştele sâcâitoare.

Domnul Lionel Brown din Brownsville.

A ridicat ochii, m-a zărit şi s-a întors precipitat cu spatele, strângând din umeri. Sigur îşi dăduse seama că îl văzusem, pentru că s-a întors spre mine şi pe faţa lui smeadă am observat sfidare. Avea nasul umflat şi decolorat, ca un bulb roşu-închis, vizibil chiar şi în lumina cenuşie. M-a privit fix un moment, apoi a dat din cap ca şi cum m-ar fi salutat fără voia lui şi s-a întors din nou cu spatele. Am riscat să arunc o privire peste umăr când am pătruns între copaci, dar nu l-am mai văzut. *Ce* căuta acolo? Nu îi recunoscusem vocea, dar era limpede că el se certase cu Hodgepile dacă e înţelept sau nu să mă ia prizonieră. Nici nu era de mirare! Nu era singurul tulburat de faptul că ne-am recunoscut unul pe altul.

Lionel Brown şi Richard, fratele lui, erau negustori. Ei erau întemeietorii şi patriarhii din Brownsville, o aşezare minusculă, la vreo şaizeci şi cinci de kilometri de Ridge. Una era să îi văd pe nişte ticăloşi ca

Boble şi Hodgepile cutreierând zonele rurale să jefuiască şi să dea foc la gospodării, şi alta era ca fraţii Brown să le asigure sprijin în acţiunile lor. Ultimul lucru pe care şi-l dorea domnul Lionel Brown era ca vestea să ajungă la urechile lui Jamie.

De aceea mi-am dat seama că va plănui ceva ca să n-o fac. Soarele urca pe cer, începând să încălzească aerul, dar m-am simţit brusc înfrigurată, ca aruncată într-o fântână. Razele lui străluceau printre crengi, poleind rămăşiţele negurii de peste noapte care învăluiau copacii şi argintând marginile frunzelor. Pomii erau înviorați de ciripit de păsări, iar una, towhee, ţopăia şi scurma într-o porţiune însorită, ignorând convoiul de oameni şi cai. Era prea devreme ca să apară muştele şi ţânţarii, iar adierea plăcută a dimineţii îmi mângâia faţa. Una dintre acele scene în care doar omul era dezgustător. Dimineaţa s-a scurs destul de liniştită, dar simţeam o stare permanentă de încordare între bărbaţi, deşi ei nu erau mai încordaţi decât mine.

Jamie Fraser, unde eşti? m-am gândit, concentrându-mă asupra pădurii. Orice foşnet sau pocnetul vreunei crenguţe puteau prevesti acţiunea de salvare, iar starea mea de agitaţie, în aşteptarea minunii, lua proporţii. Unde? Când? Cum? Nu aveam nici frâul, nici vreo armă: dacă – şi când – se va declanşa atacul asupra grupului, cea mai bună ori, în fine, singura strategie posibilă era să mă arunc de pe cal şi să fug. Înaintând, evaluam fiecare pâlc de hamamelis şi molizi, zărind breşe, desenând în gând o potecă în zigzag printre copaci tineri şi bolovani.

Nu mă pregăteam doar pentru un atac al lui Jamie şi a oamenilor lui; nu îl vedeam pe Lionel Brown, dar ştiam că se afla în apropiere. Un loc între omoplaţi s-a crispat, parcă anticipând o lovitură de pumnal. Căutam din ochi posibile arme, bolovani de o anumită mărime, crengi care puteau fi ridicate de la pământ. Dacă şi când o voi rupe la fugă nu voiam să fiu oprită de nimeni. Însă mergeam cât de repede puteau caii, iar oamenii aruncau mereu priviri peste umăr, cu mâinile pe arme. În ceea ce mă priveşte, am fost silită să renunţ la ideea închipuită de a pune mâna pe orice posibilă armă pe care o vedeam în trecere.

Spre marea mea dezamăgire, aproape de miezul zilei am ajuns fără niciun incident la defileu. Ajunsesem o dată acolo cu Jamie. Cascada cădea de la aproape douăzeci de metri pe faţa stâncii, creând curcubeie şi vuind cu un glas ca al arhanghelului Mihail. Tufe de aronia şi indigo sălbatic mărgineau cascada, iar crengile plopilor gălbui atârnau peste râu, atât de dese, încât între malurile cotropite de vegetaţie nu se vedea decât o sclipire fugară a suprafeţei apei. Desigur, Hodgepile nu fusese atras de frumuseţea spectaculoasă a locului.

– Coboară! am auzit o voce groasă lângă cotul meu şi, coborând privirea, l-am văzut pe Tebbe. Trecem caii înot. Tu vii cu mine.

– O iau eu.

Inima a fost cât pe ce să îmi sară din piept, auzind vocea nazală. Era Lionel Brown, care îşi croia drum pe lângă o plantă agăţătoare, cu ochi hotărâţi asupra mea.

– Nu tu.

Tebbe s-a întors spre Brown cu pumnii strânşi.

– Nu tu! am repetat ferm. Merg cu el.

Am coborât de pe cal, m-am adăpostit imediat în spatele mulatrului care adoptase o atitudine ameninţătoare, şi m-am uitat la Brown pe sub un braţ al bărbatului masiv. Nu aveam nici cea mai mică îndoială ce intenţii avea Brown. Nu ar fi riscat să mă ucidă sub ochii lui Hodgepile, dar putea – şi sigur voia – să mă înece, iar apoi să susţină că a fost un accident. În porţiunea aceea râul nu era adânc, dar era iute; auzeam apa fâşâind dincolo de stâncile de pe margine. Brown a aruncat ochii în dreapta şi în stânga, întrebându-se dacă e cazul să facă o încercare, dar Tebbe şi-a încordat umerii mari, iar Brown a renunţat, socotind că e o idee proastă. A fornăit, a scuipat şi a plecat călcând apăsat, făcând crenguţele de pe pământ să pocnească.

Probabil că nu voi avea o şansă mai bună. Fără să aştept ca zgomotele provocate de plecarea lui Brown să se stingă, mi-am strecurat o mână peste cotul lui Tebbe şi l-am strâns de braţ.

– Îţi mulţumesc, am şoptit, pentru ce-ai făcut noaptea trecută. Eşti rănit grav?

El a coborât ochii spre mine şi i-am văzut clar îngrijorarea. Faptul că îl atinsesem îl liniştise. I-am simţit încordarea din braţ în timp ce încerca să hotărască dacă să se retragă de lângă mine sau nu.

– Nu, a spus el într-un târziu. N-am nimic.

A ezitat un moment, apoi a zâmbit nesigur.

Era evident ce intenţie avea Hodgepile; caii au fost conduşi pe un drum îngust, făcut de căprioare, pe o pantă abruptă. Ne aflam la mai bine de un kilometru şi jumătate de cascadă, însă aerul încă vibra de la vuietul apei. Versanţii defileului coborau brusc spre apa aflată la cincisprezece metri dedesubt, iar malul opus era la fel de povârnit şi cotropit de vegetaţie. Un şir des de tufişuri ascundea marginea malului, dar râul se lărgea, curgând mai încet, şi era mai puţin adânc. În absenţa curenţilor puternici, caii puteau fi duşi în aval pe malul celălalt. Cel care ne va urmări până în defileu ne va pierde urma, dar nu îi va fi greu să o redescopere pe malul celălalt. Făcând un efort, n-am mai privit în urmă, în căutarea unor urmăritori iminenţi. Inima îmi bătea cu putere. Dacă era aproape, Jamie nu va ezita să atace grupul când oamenii intră în apă, momente în care erau foarte vulnerabili. Chiar dacă încă nu era în preajmă, traversarea râului va fi o treabă derutantă. Dacă exista vreun moment în care să încerc evadarea…

– N-ar trebui să mergi cu ei, i-am spus calm lui Tebbe. O să mori şi tu.

Braţul de sub mâna mea a tresărit convulsiv. Cu ochi dilataţi, m-a privit repede. Ochi îi erau gălbui de la icter, iar irisurile erau sparte, de aceea avea privirea tulbure.

– I-am spus adevărul, să ştii.

Am ridicat bărbia spre Hodgepile, vizibil în depărtare.

– O să moară. La fel şi cei care sunt cu el. Însă nu e nevoie să mori şi tu.

A mormăit ceva în barbă, apoi şi-a apăsat un pumn peste piept. Acolo avea ceva prins cu un şnur, o cruce sau o amuletă păgână, dar părea să fi reacţionat bine la sugestia mea.

Atât de aproape de râu, aerul era saturat de umezeală, încărcat de mirosul de verdeaţă şi apă.

– Apa mi-e prieten, am spus eu, încercând să adopt un aer misterios, potrivit pentru o vrăjitoare.

Nu mă pricepeam să mint, dar minţeam ca să îmi salvez viaţa.

– Când intrăm în râu, îmi dai drumul, am explicat. Din apă va apărea un cal de apă care mă va duce cu el.

Mai tare de atât nici că ar fi putut să se holbeze. Evident, auzise de spiritele apelor sau de ceva asemănător. Chiar şi atât de departe de cascadă, vuietul apei parcă purta glasuri, dacă cineva voia să le asculte.

– Eu nu vreau să merg cu un cal de apă, a spus el cu convingere. Ştiu despre ei. Te trag în adânc, te îneacă şi te mănâncă.

– Pe mine nu mă va mânca, am răspuns cu siguranţă în glas. Nu e nevoie să te apropii de el. Câd ajungi în apă, stai deoparte. Dar departe.

Dacă el era de acord, eu voi ajunge sub apă şi voi înota să îmi salvez viaţa cât ai zice peşte. Eram dispusă să pun rămăşag că mai niciunul dintre bandiţii lui Hodgepile nu ştia să înoate; puţini oameni de la munte ştiau. Mi-am mişcat muşchii, pregătindu-mă să înot, iar durerile şi amorţeala s-au dizolvat în fluxul de adrenalină.

Jumătate dintre oameni ajunseseră deja cu caii pe panta abruptă – am crezut că îl puteam face pe Tebbe să întârzie până când ajung ceilalţi în apă. Chiar dacă nu va complota cu mine pentru a mă ajuta să evadez, dacă scăpam din strânsoarea lui, nu va încerca să mă prindă, aşa credeam.

Fără mare tragere de inimă, m-a smucit de braţ, dar eu m-am oprit brusc.

– Au! Stai puţin, am călcat pe un ghimpe.

Am ridicat un picior şi m-am uitat printre gene spre talpă. Având în vedere noroiul şi petele de răşină de pe tălpi, nimeni nu ar fi putut spune dacă păşisem pe un ciulin, pe un spin de mur sau chiar pe o caia de potcoavă.

– Trebuie să mergem, femeie!

Nu mi-am dat seama dacă apropierea mea, vuietul apei sau gândul la cai de apă îl tulburase pe Tebbe, dar transpira de agitaţie; mirosul i se schimbase, de la cel simplu, de mosc trecuse la ceva înţepător şi pătrunzător.

– Doar o clipă! am spus, prefăcându-mă că mă pipăi la talpă.

Aproape că l-am scos.

– Lasă-l acolo! Te duc eu în braţe.

Tebbe respira greu, privind când spre mine, când spre marginea defileului, unde poteca făcută de căprioare dispărea în desişuri, ca şi cum s-ar fi temut de apariţia lui Hodgepile.

Însă nu acesta a răsărit din tufişuri, ci Lionel Brown, cu o expresie hotărâtă pe faţă, urmat de doi bărbaţi mai tineri, care păreau la fel de

îndârjiţi.

– O duc eu, a spus el fără nicio altă introducere, prinzându-mă de un braţ.

– Nu!

Din reflex, Tebbe m-a prins de celălalt braţ şi a tras.

A urmat o luptă nedemnă ca la trasul de frânghie, Tebbe şi domnul Brown trăgând fiecare de câte un braţ al meu. Din fericire, înainte să mă desfac în două ca un os de iadeş, Tebbe a schimbat tactica. Eliberându-mi braţul, m-a prins de corp şi m-a tras spre el, lovindu-l cu piciorul pe Brown. Eu şi Tebbe am căzut pe spate într-un vârtej de braţe şi picioare, iar Brown s-a dezechilibrat, deşi în primele momente nu mi-am dat seama. N-am auzit decât un răcnet cumplit şi paşi, apoi prăbuşirea lui şi huruitul pietrelor dislocate rostogolindu-se pe panta stâncoasă.

Eliberându-mă din strânsoarea lui Tebbe, m-am târât în faţă, descoperind că ceilalţi se grupaseră într-un loc neted, în tufişurile de lângă defileu. Unul sau doi se grăbeau să aducă frânghii şi strigau ordine contradictorii, motiv pentru care au dedus că domnul Brown căzuse în defileu, însă nu era sigur că murise. Am schimbat imediat direcţia, dorind să mă arunc cu capul înainte într-un desiş, dar m-am izbit de o pereche de ghete cu pielea crăpată, care îi aparţineau lui Hodgepile. M-a prins de păr şi m-a tras în picioare, făcându-mă să ţip şi să îl lovesc din reflex. L-am nimerit peste talie. A oftat şi a rămas cu gura căscată, gâfâind ca să-şi recapete suflul, dar nu a slăbit strânsoarea ca de fier asupra părului meu.

Strâmbându-se la mine, mi-a dat drumul apoi şi m-a împins spre marginea defileului cu un genunchi. Unul dintre tineri stătea agăţat de tufişuri, pipăind atent ca să găsească pe pantă puncte de sprijin pentru picioare, cu o frânghie prinsă în jurul taliei şi alta atârnată colac peste umăr.

– Fir-ar să fie, femeie! a răcnit Hodgepile, înfigându-şi degetele în braţul meu, aplecat peste tufişurile strivite. Ce-ai vrut să faci cu asta, târfă?

A ţopăit la marginea defileului ca omuleţul dintr-un basm de Fraţii Grimm, agitându-şi un pumn şi azvârlind acuzaţii şi injurii spre mine şi spre partenerul lui rănit, în timp ce începeau operaţiunile de salvare. Tebbe se retrăsese la o distanţă sigură, unde a rămas cu o expresie care arăta că se simţea jignit.

În cele din urmă, l-au ridicat pe Brown, care gemea din toţi rărunchii, după care l-au întins pe iarbă. Oamenii care nu ajunseseră în râu, s-a strâns în jur, părând înfierbântaţi şi tulburaţi.

– Îl poţi vindeca, vrăjitoareo? m-a întrebat Tebbe, uitându-se sceptic la mine.

Nu ştiam dacă voia să-mi pună la îndoială priceperea ori doar ideea de a-l ajuta pe Brown, dar eu, oarecum nesigură, am dat din cap şi am făcut câţiva paşi în faţă.

– Cred că da.

Jurământul era jurământ, cu toate că m-am întrebat dacă Hipocrate trecuse printr-o asemenea situaţie. Probabil că da; grecii antici erau şi ei violenţi.

Mi-au făcut loc aproape imediat; după ce îl scoseseră pe Brown din defileu, era evident că habar n-au ce să facă. Am făcut o evaluare grăbită. Domnul Lionel Brown avea multiple tăieturi şi contuzii, un strat gros de praf şi noroi şi îşi fracturase piciorul stâng în două locuri, încheietura mâinii stângi şi probabil că îşi fisurase vreo două coaste. Doar una dintre fracturile de la picior era complicată, dar urât de tot, deoarece capătul zimţat al femurului rupt ieşise prin piele şi pantaloni, înconjurat de o pată de sânge care se lăţea încontinuu. Din fericire, nu-şi secţionase artera femurală, pentru că, dacă s-ar fi întâmplat, ar fi fost deja mort. Dar probabil că deocamdată domnul Brown încetase să mai fie o ameninţare personală pentru mine, ceea ce era bine.

Cum nu aveam la dispoziţie instrumente sau medicamente, în afară de câteva cârpe murdare de gât, o creangă de pin şi ceva whisky dintr-o gamelă, îngrijirile mele au fost limitate. Am reuşit – cu greu şi cu o mare cantitate de whisky – să îi aşez femurul cât de cât drept şi unit, fără să moară din şoc, ceea ce mi s-a părut o realizare deosebită în acele condiţii. A fost însă o treabă grea, de aceea am bolborosit ceva în barbă – ceva despre care nici nu îmi dădusem seama, după care am ridicat ochii şi l-am văzut pe Tebbe ghemuit pe călcâie de cealaltă parte a corpului lui Brown, privindu-mă cu interes.

– A, l-ai vrăjit, a spus el aprobator. Da, a fost o idee bună.

Brown a căscat ochii cât cepele. Era aproape scos din minţi de durere şi deja beat criţă, dar nu chiar atât de ameţit, încât să nu audă nimic.

– Opriţi-o! a cerut el cu glas răguşit. Hei, Hodgepile – fă-o să se oprească! Sileşte-o să se dea înapoi!

– Ce-nseamnă asta? Ce-ai zis, femeie?

Hodgepile se mai liniştise, dar ostilitatea i-a revenit instantaneu după ce l-a auzit pe Brown. M-a prins de încheietura mâinii cu care examinam torsul lovit al acestuia. Era aceeaşi încheietură pe care mi-o răsucise feroce în ziua precedentă şi o durere mi-a săgetat antebraţul.

– Dacă ţii să ştii, cred că am zis „Iisuse Hristoase, H. Roosevelt!“ am răspuns eu răstit. Dă-mi drumul!

– Asta a spus şi când te-a blestemat! Luaţi-o de pe mine! N-o mai lăsaţi să mă atingă!

Panicat, Brown a încercat să se îndepărteze, idee foarte nefericită pentru un om cu oasele fracturate. A albit la faţă sub straturile de noroi şi ochii i s-au dat peste cap.

– Uitaţi-vă! A murit! a strigat unul din cei care se uitau. A făcut-o! L-a vrăjit!

Asta a provocat multă agitaţie, la care s-au adăugat aprobarea lui Tebbe şi a sprijinitorilor lui, protestele mele şi răcnetele îngrijorate ale amicilor şi rudelor domnului Brown, apoi cineva lăsându-se în genunchi alături de el şi punându-i o ureche pe piept.

– Trăieşte! a exclamat individul. Unchiule Lionel! Eşti bine?

Lionel Brown a gemut tunător şi a deschis ochii, provocând alte reacţii zgomotoase. Tânărul care i se adresase cu „unchiule“ a scos un cuţit lung de

la centură şi l-a îndreptat spre mine. Avea ochii deschişi atât de larg, încât albul lor apărea de jur împrejurul irisului.

– Dă-te înapoi! a strigat el. Să nu-l atingi!

Am ridicat mâinile cu palmele spre el, într-un gest de resemnare.

– Prea bine! m-am răstit la el. N-o să-l mai ating!

În realitate, nu mai puteam face altceva pentru domnul Brown. Trebuia să stea într-un loc cald, uscat, să fie hidratat corespunzător, dar ceva îmi spunea că Hodgepile nu va accepta asemenea sugestii. Adevărat. Cu răcnete furioase şi repetate, a potolit răzmeriţa care se anunţa, apoi a spus că vom traversa repede defileul.

– Puneţi-l pe o targă! a poruncit el iritat, ca răspuns la protestele nepotului lui Brown. În ceea ce te priveşte… a adăugat, apropiindu-se de mine şi fulgerându-mă cu privirea. Ţi-am spus, nu? Fără trucuri, am spus!

– Ucideţi-o! a replicat Brown gros. Ucideţi-o imediat!

– S-o ucid? Nici vorbă, prietene.

Lui Hodgepile i-au sclipit ochii de răutate.

– Nu reprezintă un risc mai mare pentru *mine* decât moartă şi mai obţin şi un mic profit. Dar o s-o ţin sub control.

Avea cuţitul la îndemână. L-a scos într-o clipită şi m-a prins de o mână. Încă înainte de a apuca să respir, am simţit lama apăsată pe degetul arătător făcând o tăietură la baza lui.

– Ţine minte ce ţi-am spus, ai înţeles?

A inspirat şi faţa i s-a destins în semn de anticipare.

– Nu am nevoie de tine întreagă.

Mi-am adus aminte, iar stomacul mi s-a golit, gâtlejul mi s-a uscat şi am rămas mută. Pielea îmi ardea în locul tăieturii, iar durerea s-a răspândit într-o clipă prin nervi; dorinţa de a mă retrage brusc de lama cuţitului a fost atât de puternică, încât muşchii braţului s-au blocat. Mi-am imaginat clar ciotul din care ţâşnea sângele, şocul de la osul tăiat, carnea sfâşiată şi oroarea provocată de pierderea iremediabilă.

În spatele lui Hodgepile, Tebbe se ridicase însă în picioare. Privirea lui ciudat de neclară era pe mine, cu o expresie de groază amestecată cu fascinaţie. I-am văzut o mână strângându-se pumn, gâtlejul mişcându-i-se când a înghiţit în sec şi am simţit că saliva îmi revine în gură. Dacă voiam să beneficiez de protecţia lui, trebuia să îi întreţin credinţa. Cu ochii la Hodgepile, m-am aplecat spre el. Pielea îmi tremura şi tresărea, iar sângele îmi vuia în urechi mai puternic decât cascada, însă am deschis larg ochii. Ochi de vrăjitoare – cel puţin, aşa ziceau unii.

Foarte, foarte încet, am ridicat mâna liberă, încă mânjită cu sângele lui Brown. Am întins degetele însângerate spre faţa lui Hodgepile.

– Ţin minte, am şoptit răguşită. Dar tu ţii minte ce am zis *eu*?

Ar fi făcut-o. Am citit hotărârea în ochii lui, însă înainte să apese lama cuţitului indianul cu păr mare a sărit în faţă, l-a prins de braţ şi a scos un strigăt de groază. Întrucât atenţia îi fusese distrasă, Hodgepile mi-a dat drumul şi astfel mi-am eliberat braţul.

După o clipă, Tebbe şi alţi doi bărbaţi au ţâşnit în faţă, cu mâinile pe

mânerele pumnalelor şi pe pistoale. Faţa trasă a lui Hodgepile îi trăda furia, însă momentul de violenţă de la început trecuse. A coborât cuţitul, iar ameninţarea a dispărut. Am deschis gura să spun ceva ce ar fi putut dezamorsa situaţia, dar m-a oprit strigătul panicat al unuia dintre nepoţii lui Brown.

– N-o lăsaţi să vorbească! Ne va blestema pe toţi!

– Of, la naiba! a exclamat Hodgepile, a cărui furie s-a transformat brusc în iritare.

Folosisem câteva legături de gât pentru a lega atela lui Brown. Hodge s-a aplecat şi a ridicat una, a făcut-o ghem şi a păşit spre mine.

– Deschide gura! a spus el tăios şi, prinzându-mi falca cu o mână, mi-a deschis gura cu forţa şi a vârât ghemotocul.

S-a uitat apoi furios la Tebbe, care făcuse o încercare de a înainta.

– N-o omor. Dar de-acum înainte nu va mai scoate o vorbă. Nici către el – şi a făcut semn cu capul spre Brown, apoi spre Tebbe – şi nici către voi. Sau către mine.

Mi-a aruncat o privire şi, spre surprinderea mea, am perceput o nelinişte deosebită în ochii lui.

– N-o să mai vorbească.

Tebbe a părut nehotărât, însă Hodgepile strângea deja legătura lui de gât în jurul capului meu, punându-mi astfel un căluş la gură.

– Nicio vorbă! a repetat Hodgepile, uitându-se urât la cei din jur. Şi-acum să plecăm!

Am traversat râul. Spre surprinderea mea, Lionel Brown a supravieţuit. La ora la care am stabilit tabără, la vreo trei kilometri dincolo de defileu, soarele coborâse.

Toţi oamenii erau uzi, de aceea s-au aprins focuri fără nicio rezervă. Între ei încă existau semne de neîncredere şi antipatie, însă mai slăbiseră după traversarea râului şi oboseala de peste zi. Toţi erau pur şi simplu prea epuizaţi ca să se încaiere. Îmi legaseră mâinile ceva mai larg, dar mi-au lăsat picioarele legate strâns; m-am apropiat de un buştean din apropierea focului şi, ajunsă la capătul puterilor, m-am prăbuşit pe el. Eram udă şi înfrigurată şi muşchii îmi tremurau de epuizare – fusesem silită să merg pe jos de la râu – şi, pentru prima oară, am început să mă întreb dacă Jamie mă va găsi. Vreodată. Poate că pornise în urmărirea celuilalt grup de bandiţi. Poate că îi găsise, îi atacase şi fusese rănit sau ucis în luptă. Închisesem ochii, dar i-am deschis, străduindu-mă să alung viziunile pe care le declanşaseră acel gând. Încă mă îngrijora Marsali – o găsiseră la vreme sau nu? În orice caz, soarta ei era pecetluită.

Focul ardea bine. Uzi, înfriguraţi şi dorind să mănânce ceva cald, oamenii strânseseră un morman imens de lemne. Un negru scund şi tăcut punea lemne pe foc, în vreme ce doi adolescenţi scotoceau prin saci după hrană. Pe foc a fost aşezată o oală cu apă cu o bucată de carne sărată de vită, iar indianul cu coamă ca de leu turna mălai într-un bol cu o ciozvârtă de slănină. O altă halcă de slănină sfârâia pe un grătar din fier, iar grăsimea se topea. Mirosea delicios. Îmi lăsa gura apă, dar ea era imediat absorbită

de ghemotocul de pânză şi, în ciuda neplăcerii, mirosul m-a ajutat să îmi recapăt oarecum curajul. Corsetul, desfăcut puţin după călătoria din ultimele douăzeci şi patru de ore, se strânsese pe măsură ce baretele lui ude se uscaseră, pentru că intraseră la apă. Mă mânca pielea pe sub pânză, însă întăriturile din os îmi dădea senzaţia de sprijin, mai mult decât bine-venit în acele momente.

Aaron şi Moses, cei doi nepoţi ai domnului Brown, după cum aflasem, au intrat în tabără şchiopătând, ducând o targă improvizată. Au aşezat-o recunoscători lângă foc, iar cel care stătea pe ea a urlat.

Domnul Brown supravieţuise traversării, dar nu se simţea deloc mai bine. Sigur, le spusesem că trebuiau să îl hidrateze bine. Cu toată oboseala, gândul m-a făcut să mă destind, şi am scos un fornăit înfundat dinapoia căluşului. Un tânăr de aproape m-a auzit şi a întins o mână în încercarea de a desface nodul căluşului, dar a renunţat imediat când Hodgepile a răcnit la el:

– Las-o!

– Bine, da’ nu tre’ să mănânce şi ea, Hodge?

Băiatul s-a uitat la mine nelinişţit.

– Nu, încă nu.

Hodgepile s-a lăsat pe vine în faţa mea şi m-a măsurat din ochi:

– Ţi-ai învăţat lecţia, da?

Nu m-am mişcat. Am rămas pe loc şi l-am privit, străduindu-mă să exprim cât mai mult dispreţ. Tăietura de la deget mă ardea. Palmele începuseră să îmi transpire, însă eram tot cu ochii la el. A încercat să mă înfrunte, dar nu a reuşit – ochii îi fugeau într-o parte sau alta.

Asta l-a înfuriat şi mai mult; pe pometii ciolănoşi a apărut o roşeaţă.

– Nu te mai uita la mine!

Am clipit încet, doar o dată, şi am continuat să îl privesc cu ceea ce speram să fie detaşare. Domnul Hodgepile părea foarte încordat. Avea cearcăne sub ochi, iar muşchii din jurul gurii îi erau ca nişte linii gravate în lemn. La subraţ avea pete de sudoare încă ude şi înfierbântate. Efortul de a semăna groază sigur îl consuma enorm. Dar, pe neaşteptate, s-a ridicat, m-a prins brutal de un braţ şi m-a smucit, făcându-mă să mă ridic.

– O să te pun undeva de unde să nu mai poţi privi fix, târfă! a mormăit şi m-a tras pe lângă foc, împingându-mă în faţa lui.

La ceva distanţă de tabără a găsit un copac pe placul lui. Mi-a desfăcut mâinile şi m-a legat din nou de încheieturi cu o frânghie pe care mi-a înfăşurat-o în jurul taliei, astfel că nu îmi puteam mişca mâinile. Apoi m-a îmbrâncit ca să ajung în şezut, a făcut un laţ şi mi l-a prins la gât, legând celălalt capăt de pom.

– Asta, ca să nu te mişti de-aici! a spus, trăgând de frânghia aspră de cânepă din jurul gâtului meu. N-aş vrea să te rătăceşti. Te-ar putea mânca vreun urs şi după aceea ce ne facem, nu?

Astfel şi-a recăpătat umorul, pentru că a râs în hohote şi încă chicotea când s-a îndepărtat. Totuşi, s-a întors să se uite din nou la mine. Am rămas neclintită şi l-am fixat cu privirea, iar amuzamentul i-a dispărut. A făcut

stânga împrejur şi s-a îndepărtat ţinându-şi umerii ţepeni de parcă ar fi fost din lemn. În ciuda foamei, setei şi a disconfortului general, am simţit de fapt o uşurare profundă, chiar dacă era trecător. Cu toate că, strict vorbind, nu era singură, măcar rămâneam neobservată şi până şi picătura aceea de intimitate venea ca un balsam.

Mă aflam la peste douăzeci de metri de cercul focului, nevăzută de bărbaţi. M-am lăsat moale pe trunchiul copacului, iar muşchii feţei şi ai corpului mi-au cedat imediat şi, deşi nu era frig, am început să tremur. Curând. Jamie mă va găsi curând. Doar dacă nu… Dar am alungat gândul ca şi cum ar fi fost un scorpion veninos. Şi orice gând despre ce se întâmplase cu Marsali ori despre ce s-ar putea întâmpla dacă şi când – ba nu, *când* – ne va găsi. Nu ştiam cum, dar va reuşi. *Sigur.*

Soarele coborâse aproape de tot; umbrele se strângeau sub copaci, iar lumina scădea treptat, făcând culorile să dispară şi obiectele solide să îşi piardă profunzimea. Auzeam susurul unei ape undeva în apropiere şi câte o chemare a unei păsări în copaci. Zburătoarele tăceau pe măsură ce seara aducea răcoarea, totul fiind înlocuit de ţârâitul greierilor din apropiere. Am surprins o mişcare şi am văzut un iepure cenuşiu ca amurgul stând în fund, sub un tufiş aflat la vreo doi metri de mine şi ale cărui nări fremătau. Normalitatea tuturor acestor imagini m-a făcut să simt o usturime în ochi. Am clipit ca să alung lacrimile şi apoi iepurele a dispărut. Vederea lui mă mai liniştise; am încercat câteva experimente ca să descopăr limitele legăturilor. Aveam picioarele libere – asta era bine. M-am putut ridica pe vine şi am mers târâş în jurul copacului. Şi asta era bine; voi putea să mă uşurez în intimitate în partea opusă.

Cu toate astea, nu mă puteam ridica complet şi nici nu ajungeam la nodul frânghiei care înconjura trunchiul; frânghia aluneca sau se prindea în scoarţă, dar în orice caz, nodul rămânea permanent de cealaltă parte a trunchiului, care sigur avea diametrul de aproape un metru. Aveam aproape şaizeci de centimetri între trunchi şi laţul din jurul gâtului, suficient să pot sta întinsă sau să mă întorc de pe o parte pe alta. Evident, Hodgepile era familiarizat cu metodele de legare a prizonierilor; m-am gândit la gospodăria familiei O’Brian şi la cele două cadavre de acolo. Cei doi copii mai mari, dispăruţi. M-a trecut un mic fior.

Unde erau? Îi vânduseră vreunui trib de indieni ca sclavi? Îi duseseră la un bordel pentru marinari dintr-un oraş de pe coastă? Ori pe vreo corabie, ca să lucreze forţat pe o plantaţie de trestie de zahăr din Indii? Nu îmi făceam iluzii că şi pe mine mă păştea o astfel de soartă nefericită. Eram prea în vârstă, prea încăpăţânată, mult prea cunoscută. Nu, pentru Hodgepile valoram ceva doar fiindcă ştiam unde se afla ascunzătoarea. Imediat ce avea să îl adulmece, avea să-mi taie beregata fără nicio ezitare.

Mirosul de carne friptă plutea în aer, gura mi-a fost din nou inundată de salivă – o uşurare bine-venită, în ciuda chiorăielilor din stomac, deoarece căluşul îmi uscase gura. O tresărire minusculă de panică mi-a făcut muşchii să se încordeze. Nu trebuia să mă gândesc la căluş. Şi nici la frânghiile legate la încheieturi şi la gât. Nu trebuia să cedez panicii provocate de

detenţie şi astfel să mă epuizez într-o luptă sterilă. Trebuia să îmi conserv forţele; nu ştiam când sau cum voi avea nevoie de ele, dar cu siguranţă că se va întâmpla. *Curând*, m-am rugat. *Dă Doamne să fie cât de curând!*

Bărbaţii se aşezaseră să mănânce, iar pofta îi făcuse să uite certurile de peste zi. Erau prea departe ca să aud despre ce anume discutau, surprinzând doar cuvinte separate sau frânturi aduse de adierea serii. Am întors capul ca să las adierea să îmi dea părul de pe faţă şi am descoperit că văd o porţiune lungă şi îngustă de cer deasupra defileului îndepărtat căpătând o culoare albastră, profundă şi nepământeană, ca şi cum stratul fragil al atmosferei care acoperea pământul s-ar fi subţiat, iar prin el ar fi pătruns întunericul spaţiului.

Una câte una, stelele au început să licărească şi am reuşit să mă pierd în contemplarea şi numărarea lor pe măsură ce apăreau… atingându-le aşa cum aş fi atins mărgelele unei mătănii şi rostind în gând numele astrelor pe care le cunoşteam, liniştitoare prin sonoritate, chiar dacă nu aveam habar dacă numele acelor corpuri celeste corespundeau cu cele pe care le vedeam. Alfa Centauri, Deneb, Sirius, Betelgeuse, Pleiadele, Orion… Am reuşit să mă liniştesc până acolo încât am adormit, iar ceva mai târziu, când m-am trezit, am descoperit că era întuneric deplin. Lumina focului arunca străluciri printre tufişuri, atingându-mi cu umbre trandafirii picioarele întinse într-un loc liber. M-am mişcat şi m-am întins atât cât am putut, străduindu-mă să uşurez amorţeala spatelui, şi m-am întrebat dacă Hodgepile se socotea acum în siguranţă, ca să îşi permită un foc de tabără atât de mare.

Purtat de vânt, un geamăt puternic a venit spre mine – Lionel Brown. Am făcut o grimasă, dar în situaţia în care mă aflam nu puteam face nimic pentru el. Am auzit foşnete şi voci murmurate; cineva se ocupa de el.

– …arde ca un pistol… a spus cineva, părând doar puţin îngrijorat.

– … aducem femeia?

– Nu, a răspuns cineva hotărât.

Hodgepile. Am suspinat.

– …apa. Asta *nu* ajută…

Concentrată, trăgeam cu urechea, sperând să aflu ce se petrece lângă foc, astfel că am auzit târziu zgomote în tufişul din apropiere. Nu erau animale; doar urşii putea face atât zgomot, şi ei nu chicotesc. Chicotelile erau reţinute, nu doar înfundate, ci întrerupte în mod repetat. Am auzit şi şoapte, dar nu desluşeam toate cuvintele. Atmosfera generală sugera o conspiraţie a unor tineri excitaţi, astfel că mi-am dat seama că era vorba de câţiva dintre membrii mai tineri ai bandei.

– …atunci, hai!

Am auzit vorbele rostite pe un ton vehement şi însoţite de un pocnet, ceea ce m-a lămurit că unul dintre ei fusese împins într-un copac. Alt pocnet, ceea ce indica reacţia furioasă. Alte foşnete. Şoapte, şoapte, chicoteli, pufnete. M-am ridicat dreaptă în şezut, întrebându-mă ce pun la cale.

Apoi am auzit:

– N-are picioarele legate…

Şi inima mi-a tresăltat.

– Ce contează? Nu poate să ţipe.

Asta s-a auzit *foarte* clar, de aceea am vrut să sar în picioare, numai că am fost reţinută de laţul prins de gât. L-am simţit ca o bară de fier peste trahee şi am căzut înapoi, văzând steluţe sângerii cu coada ochiului. Am clătinat din cap şi am tras aer în piept cu nesaţ, încercând să alung starea de ameţeală, iar adrenalina îmi gonea prin vene. Am simţit o mână pe o gleznă şi am tras un picior.

– Hei! a spus tânărul cu voce tare, părând surprins.

Vederea mi se limpezea, astfel că l-am văzut, însă lumina focului venea din spatele lui; era unul dintre flăcăi, doar o siluetă fără chip, ghemuită în faţa mea.

– Ss! a făcut el şi a chicotit agitat, întinzând o mână spre mine.

În ciuda căluşului, am scos un mârâit adânc, iar el s-a oprit, parcă îngheţat. Din tufişul din spatele lui s-au auzit foşnete. Asta a părut să îi aducă aminte că prietenul – sau prietenii lui – urmăreau tot, de aceea a întins mâna cu o hotărâre renăscută, atingându-mi o coapsă.

– Nu te speria, doamnă! a şoptit, mergând ca o raţă pe călcâie, nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Am pufnit, iar el a şovăit din nou – însă alte foşnete dinspre tufiş au părut să îi întărească hotărârea, de aceea m-a prins de umeri, încercând să mă facă să stau întinsă pe spate. M-am zbătut, lovindu-l cu picioarele şi cu genunchii, de aceea umerii mei i-au scăpat din mâini, s-a dezechilibrat şi a căzut pe spate.

O explozie înfundată de chicoteli dinspre tufiş l-a readus în picioare ca pe un hopa-mitică. Încrâncenat, a întins mâinile, mi-a prins gleznele şi a tras de ele spre el, făcându-mă să rămân lată la pământ. Apoi s-a azvârlit peste mine, ţintuindu-mă cu greutatea lui.

– Ss! a spus precipitat la urechea mea.

A dus mâinile spre gâtul meu, iar eu m-am zbătut şi m-am zvârcolit sub el, încercând să îl îndepărtez. Dar mă strângea de gât, de aceea m-am oprit, pentru că vederea îmi devenise din nou înceţoşată şi presărată cu puncte sângerii.

– Hai, taci! a spus el ceva mai încet. Taci, doamnă, înţelegi?

Eu scoteam sunete slabe, semn că mă înecam, dar el le-a interpretat drept acceptare, pentru că a slăbit strânsoarea.

– N-o să-ţi fac rău, doamnă, serios, a şoptit, încercând să mă ţintuiască la pământ cu o mână, în timp ce cu cealaltă bâlbâia între noi. Ce-ar fi să stai *nemişcată?*

Nu voiam, de aceea, în cele din urmă, şi-a aşezat antebraţul peste gâtul meu şi s-a lăsat greu pe el. Nu îndeajuns de tare să îmi pierd cunoştinţa, dar suficient pentru a mă lăsa fără aer. Era subţirel şi vânos, dar foarte puternic şi, prin hotărâre, a reuşit să îmi ridice fusta şi să îşi vâre un genunchi între coapsele mele. Respira aproape la fel de apăsat ca mine şi i-am simţit mirosul ca de ţap al excitaţiei. Îşi retrăsese mâinile de pe gâtul meu şi mă apucase înfierbântat de sâni, într-un fel în care m-a lămurit că singurul sân pe care îl mai atinsese până atunci fusese al mamei lui.

– Ss, doamnă, nu te speria! E în regulă, nu vreau… O, vai. Oo… vai.

Mi-a băgat mâna între picioarele mele, apoi a scos-o ca să îşi dea jos pantalonii. S-a prăbuşit din nou peste mine, dând din coapse frenetic, în timp ce împingea nebuneşte în gol, fără să reuşească vreun contact în afară de frecare, ceea ce demonstra clar că n-avea habar de anatomia femeii. Uimită, am rămas nemişcată, după care am simţit pulsaţia lichidului seminal sub coapse, moment în care el a părut să se piardă cu totul de extaz.

Toată încordarea vânoasă l-a părăsit după o clipă însă şi s-a prăbuşit peste pieptul meu ca un balon dezumflat. Îi simţeam inima bătând ca un baros în piept, iar tâmpla umedă de sudoare îi era lipită de obrazul meu. Contactul acela intim mi se părea la fel de respingător ca organul lui înmuiat dintre picioarele mele, de aceea m-am rostogolit brusc într-o parte, aruncându-l de pe mine. S-a înviorat brusc şi a sărit în genunchi, trăgând de pantalonii ajunşi în vine. S-a legănat câteva momente într-o parte şi în alta, după care a căzut în mâini şi pe coate şi s-a târât aproape de mine.

– Îmi pare tare rău, doamnă, a spus el în şoaptă.

Nu am făcut nicio mişcare şi după un moment a întins o mână tremurătoare şi m-a bătut uşor pe umăr.

– Îmi pare tare rău, a repetat, încă în şoaptă, apoi a plecat, lăsându-mă pe spate într-o mică băltoacă, întrebându-mă dacă un atac atât de stângaci putea fi considerat viol.

Alte foşnete din tufişuri, însoţite de hohote de râs tineresc, de încântare, m-au convins că isprava se putea repeta. Iisuse, animăluţele respingătoare mă vor ataca imediat. Panicată, m-am ridicat în şezut, având grijă la laţul din jurul gâtului. Focul strălucitor pâlpâia când şi când, suficient să disting trunchiurile copacilor şi stratul de ace şi frunze moarte, gălbui de pe sol. Suficient să văd vârfurile bolovanilor de granit izbucnind prin stratul de frunze şi ieşitura vreunei crengi căzute. Armele potenţiale nu lipseau, numai că mâinile îmi erau încă legate strâns.

Greutatea tânărului atacator înrăutăţise lucrurile; nodurile se strânseseră şi mai mult cât mă zbătusem şi simţeam pulsaţii în mâini din cauza circulaţiei reduse a sângelui. Vârfurile degetelor îmi amorţeau. La naiba! Aveam să pierd câteva degete cangrenate din cauza acelui gest absurd? O clipă m-am gândit să fiu îngăduitoare cu următorul tânăr oribil, sperând că îmi va scoate căluşul din gură. Dacă reuşeam, puteam măcar să îl rog să îmi slăbească legăturile, iar apoi să strig după ajutor, sperând că Tebbe va veni la mine şi va împiedica alt atac, fie şi din teama provocată de capacitatea mea supranaturală de a mă răzbuna.

Cineva se apropia de mine, furişându-se şi făcând tufişurile să foşnească. Am strâns din dinţi înapoia căluşului şi am ridicat ochii, însă silueta care a apărut în faţa mea nu era unul dintre tineri. Când mi-am dat seama cine era nou-venitul, singurul gând a fost: *Jamie Fraser, ticălosule, unde eşti?*

Am îngheţat, ca şi cum nemişcarea m-ar fi putut face invizibilă. Omul a ajuns în faţa mea şi s-a lăsat pe vine ca să mă privească în ochi.

– Acum nu mai râzi, nu? a întrebat el nepăsător.

Era Boble, cel care pe vremuri prindea tâlhari.

– Ţie şi soţului tău vi s-a părut al naibii de amuzant atunci, nu? Când m-au prins nemţoaicele alea? Şi când domnul Fraser a spus că ele voiau să mă transforme în cârnaţi, deşi arăta ca un creştin care citeşte din Biblie. Vi s-a părut amuzant, nu?

Ca să fiu sinceră, scena mă amuzase. Însă avea dreptate; acum nu mai râdeam. Şi-a tras un braţ în spate şi m-a pălmuit. Lovitura m-a făcut să lăcrimez, însă focul l-a luminat dintr-o parte; i-am văzut zâmbetul de pe faţa dolofană. M-a trecut un fior rece, făcându-mă să mă cutremur. A văzut, iar rânjetul i s-a lăţit pe buze. Avea caninii scurţi şi tociţi, astfel că, prin contrast, dinţii incisivi ieşeau în evidenţă, lungi şi îngălbeniţi, ca ai unei rozătoare.

– Mă-ntreb dacă asta o să fie şi mai amuzant, a spus el, ridicându-se şi ducând mâna la prohab. Sper că Hodge n-o să te omoare imediat, ca să apuci să-i povesteşti soţului. Pun rămăşag cu tine că o să-i placă gluma, pentru că e un om cu simţul umorului.

Sperma era încă umedă şi lipicioasă pe coapsele mele. M-am tras înapoi din reflex, încercând să mă ridic, dar mă împiedica laţul scurt de la gât. Vederea mi s-a întunecat o clipă, când frânghia mi s-a strâns în jurul carotidei, apoi mi s-a limpezit, am văzut faţa lui Boble la câţiva centimetri de a mea şi i-am simţit răsuflarea înfierbântată pe piele.

M-a apucat cu mâna de bărbie, şi-a frecat faţa de a mea, muşcându-mă de buze şi plimbându-şi barba apăsat peste obrajii mei. Apoi s-a retras, lăsându-mi faţa umedă de saliva lui, m-a silit să stau dreaptă pe sol şi s-a urcat mine. Eu îi simţeam violenţa pulsând ca o inimă dezgolită, cu pereţi subţiri, gata să explodeze. Ştiam că nu pot scăpa sau să îl împiedic – ştiam că îmi va face rău dacă îi ofeream până şi cel mai neînsemnat motiv. Singurul lucru pe care îl puteam face era să rămân nemişcată şi să îndur.

Nu am fost în stare însă. M-am ridicat şi m-am rostogolit pe o parte, înălţând un genunchi când el mi-a dat deoparte cămăşuţa. L-am lovit într-o coapsă, iar el şi-a tras mâna în spate din reflex şi mi-a tras un pumn în faţă, scurt şi puternic. O durere care mi-a adus în ochi un val roşu şi întunecat a izbucnit din mijlocul feţei mele, mi-a invadat capul şi, şocată într-o nemişcare de moment, am orbit. *Dobitoc desăvârşit*, am gândit cu o claritate perfectă, *acum te va ucide*. A doua lovitură a nimerit în obraz şi mi-a mutat capul într-o parte. Probabil că, în semn de rezistenţă oarbă, m-am mişcat din nou ori poate nu. Brusc, a îngenuncheat peste mine, lovindu-mă şi pălmuindu-mă tare şi greu, cum cad valurile oceanului pe nisip, încă prea îndepărtate ca să dea naştere durerii. Ghemuindu-mă, m-am răsucit, ridicând un umăr şi încercând să îmi păzesc faţa la pământ, apoi greutatea lui peste mine a dispărut.

Se ridicase. Mă lovea cu picioarele şi mă înjura, gâfâind şi aproape suspinând în timp ce ghetele lui mă izbeau în coaste, spinare, coapse şi fese. Încercând să respir, scoteam gâfâieli scurte. Corpul mi se cutremura şi vibra la fiecare lovitură, alunecând pe pământul presărat cu frunze, şi m-am agăţat de solul de sub mine, străduindu-mă să mă afund, să fiu înghiţită de

pământ.

Apoi a încetat. L-am auzit gâfâind, încercând să vorbească:

– La naiba… o, ce bine… ce bine… a naibii… târfă…

Am rămas neclintită, încercând să dispar în bezna care mă învăluia, ştiind că avea să mă lovească în cap. Mi-am simţit dinţii clănţănind, oasele fragile ale craniului spărgându-se şi scufundându-se în masa moale şi umedă a creierului meu, şi am tremurat, strângând din dinţi într-o opoziţie inutilă în aşteptarea loviturii. Va suna ca un pepene verde care e strivit, surd şi cu conţinut lipicios. Oare voi auzi?

Lovitura nu a venit. Am auzit altceva, un foşnet scurt şi apăsat, care nu îşi avea rostul. Carne care se atinge de carne, un ritm firav, apoi un geamăt şi picături calde de lichid lipicios mi-au căzut pe faţă şi pe umeri, risipindu-se pe pielea dezgolită în locul în care pânza cămăşii îmi fusese sfâşiată. Am rămas ca îngheţată. Undeva în mintea mea, observatorul detaşat s-a întrebat cu voce tare dacă acela era în realitate cel mai dezgustător lucru cu care mă confruntasem vreodată. A, nu, nu era. Unele lucruri pe care le văzusem la L'Hôpital des Anges, ca să nu mai pomenesc de moartea părintelui Alexandre, de podul familiei Beardsley… de spitalul de campanie de la Amiens… O, Doamne, nu, asta nici măcar nu se apropia de acele imagini. Am rămas ţeapănă, cu ochii închişi, amintindu-mi experienţe neplăcute din trecut şi dorindu-mi să fiu martor la unul dintre acele evenimente acolo, nu aici.

Individul s-a aplecat, m-a apucat de păr şi mi-a izbit capul de câteva ori de trunchiul copacului, respirând şuierător.

– Ţi-am arătat… a bolborosit el, apoi şi-a coborât mâna şi am auzit foşnete care m-au lămurit că se îndepărta.

În cele din urmă, când am deschis din nou ochii, eram singură.

Am rămas singură, ceea ce reprezenta o slabă consolare. Atacul violent al lui Boble părea să fi gonit băieţii.

M-am rostogolit pe o parte şi am stat nemişcată, doar respirând. Mă simţeam foarte obosită şi uitată de toată lumea.

Jamie, mă gândeam, *unde eşti?*

Nu mă temeam de ce avea să se întâmple în continuare; nu reuşeam să văd dincolo de momentul următor, o singură răsuflare, o singură bătaie de inimă. Nu gândeam şi nici nu voiam să simt ceva. Deocamdată. De aceea, am rămas întinsă pe spate şi am respirat.

Foarte încet, am început să observ lucruri mărunte. O bucată de scoarţă de copac prinsă în păr, care mă zgâria pe faţă. Frunzele moarte de sub mine, care îmi înconjurau corpul. Senzaţia de efort când pieptul mi se înălţa. Un efort crescând. Un nerv minuscul îmi tresărea în apropierea unui ochi. Brusc, mi-am dat seama că, având căluşul în gură şi cu nasul congestionându-se rapid din cauza sângelui şi umflăturii, sunt în primejdie să mă sufoc. M-am răsucit cât am putut pe o parte fără să fiu strangulată şi mi-am frecat faţa întâi de pământ, apoi, cu o disperare crescândă, am înfipt călcâiele în sol şi m-am zbătut să mă ridic, zgâriindu-mi faţa de scoarţa aspră a copacului, încercând în zadar să lărgesc sau să desfac căluşul.

Scoarţa îmi zgâria buzele şi obrazul, însă batista prinsă în jurul capului era legată atât de strâns încât îmi tăia colţurile buzelor, silindu-mă să ţin gura întredeschisă, astfel că saliva se scurgea permanent, pătrunzând în ghemul de ţesătură din gâtlej. M-am înecat din cauza gâdilăturii de la pânza pe gâtlej şi am simţit că stau să vomit.

Nu, nu, nu! Să nu verşi! Am tras aer, care a bolborosit trecându-mi prin nasul însângerat, am simţit gustul ca de cupru când mi s-a scurs pe gâtlej, m-am înecat şi mai tare, m-am chircit – şi am văzut o lumină albă la marginea câmpului vizual, în timp ce laţul mi se strângea în jurul gâtului. Am căzut pe spate şi m-am lovit tare cu capul de trunchiul copacului. Nici n-am luat în seamă asta, însă laţul a slăbit din nou, slavă Domnului, şi am reuşit să trag în piept una, două, trei guri de aer. Nasul îmi era umflat şi continua să se umfle cu repeziciune. Mi-am încleştat dinţii în căluş şi am suflat pe nas, încercând să mi-l curăţ de sânge, fie şi o clipă. Sângele mi-a ţâşnit pe bărbie cald, mi s-a împrăştiat pe piept şi am tras aer, reuşind să răsuflu.

Expiră, inspiră. Expiră, inspiră… Dar căile nazale aproape că se blocaseră din cauza umflăturii şi am fost cât pe ce să suspin de panică şi frustrare, pentru că nu puteam inspira.

Iisuse, nu plânge! Dacă plângi, o să mori, pentru numele Domnului, nu plânge!

Suflă… suflă… Am fornăit cu ultima rezervă de aer din plămâni şi am reuşit să creez un canal cât un fir de păr ca să îmi umplu încă o dată plămânii cu aer. Mi-am ţinut răsuflarea, străduindu-mă să rămân conştientă cât să descopăr o modalitate de a respira – *trebuia* să existe una. *Nu* voi îngădui să mă omoare un nenorocit ca Harley Boble din cauza unei simple ieşiri nervoase. Nu era cinstit; imposibil.

Stând pe jumătate în şezut, m-am lăsat pe spate, cât mai strâns de trunchiul copacului, ca să slăbesc cât mai mult strânsoarea laţului de la gât, şi mi-am lăsat capul să cadă în faţă ca să mi se scurgă sângele din nas, picătură cu picătură. Asta m-a ajutat, dar nu pentru multă vreme. Sângele mi se strângea; sigur aveam nasul spart, iar partea superioară a feţei se umfla, plină cu sânge şi limfă în urma traumelor suferite de micile vase sangvine, ochii mi se închideau şi comprimau în continuare firicelul de aer pe care îl puteam inspira.

De suferinţă şi de frustrare, am muşcat căluşul, apoi, disperată, am început să îl mestec, măcinând ţesătura între dinţi, chinuindu-mă să îl străpung, să îl comprim sau să îl mut cumva în interiorul gurii… Mi-am muşcat interiorul gurii şi am simţit durere, dar nu m-am sinchisit, nu conta, nimic nu conta, în afară de respiraţie şi, o, Doamne, am putut *respira*, te implor, ajută-mă să respir, te implor…

Mi-am muşcat limba, am icnit de durere şi mi-am dat seama că reuşisem să îmi strecor limba dincolo de căluş, vârful ei ajungând în colţul gurii. Împingând cât de tare am putut cu vârful, am creat un canal minuscul prin care pătrundea aerul. Nu mai mult decât un firicel de oxigen, dar era aer şi asta era tot ce conta. Mi-am ţinut într-o parte capul care mă durea, cu

fruntea lipită strâns de trunchi, dar mă temeam să mă clintesc, pentru că, în cazul în care căluşul s-ar fi deplasat când aş fi mişcat capul, îmi puteam pierde şi fărâma aceea de aer salvator. Am rămas nemişcată, cu mâinile încleştate, trăgând îndelung şi superficial aer în piept, gâlgâitor, şi mă întrebam cât voi putea rezista astfel; muşchii gâtului îmi vibrau deja de efort şi încordare. Mâinile îmi tremurau iar – probabil că nici nu se liniştiseră vreo clipă, dar nu avusesem răgazul ca să le acord atenţie. Acum, când am avut, am binecuvântat durerile care îmi săgetau fiecare unghie cu un foc lichid, ce m-au făcut să uit de rigiditatea ucigătoare care se instala în jos, pe gât şi prin umeri. Muşchii grumazului îmi tresăreau şi aveau spasme. Gâfâiam, pierdeam aer, mi-am încordat corpul ca pe un arc şi mi-am înfipt degetele în frânghiile cu care eram legată, zbătându-mă să respir.

Am simţit o mână pe braţ. Nu auzisem pe nimeni apropiindu-se. M-am întors orbeşte şi am lovit cu capul. Nu îmi păsa cine era sau ce voia, dacă îmi scoatea căluşul. Violul mi se părea un schimb foarte rezonabil pentru supravieţuire, cel puţin în acele momente. Am scos sunete disperate, scâncind, fornăind, scuipând cheaguri de sânge şi în timp ce scuturam violent din cap, încercând să sugerez că mă sufoc – având în vedere stângăcia lui în privinţa sexului, bărbat acela putea să nici nu îşi dea seama că nu pot respira şi să se apuce de treaba lui, nepricepând că un simplu viol putea deveni necrofilie.

Mă pipăia în jurul capului meu. Slavă Domnului, slavă Domnului! Făcând un efort supraomenesc, simţind ameţeli în timp ce mici explozii de foc îmi apăreau în globii oculari, am rămas nemişcată. Apoi fâşia de pânză s-a desprins şi, din reflex, am scuipat ghemotocul, m-am înecat instantaneu, trăgând aer în piept şi, în acelaşi timp, icnind ca să vomit. Nu mâncasem, astfel că din gâtlej mi-a ieşit doar un firicel arzător de bilă, care mi s-a scurs pe bărbie. M-am înecat încă o dată şi am înghiţit, apoi am *respirat*, trăgând aer în piept cu lăcomie, gata să îmi fac plămânii să plesnească.

El şoptea ceva insistent. Nu-mi păsa, pentru că nu-l puteam asculta. Tot ce auzeam era şuieratul recunoscător al propriei răsuflări, dar şi bubuiturile inimii. În cele din urmă, încetinindu-şi bătăile din cursa nebună pentru a trimite oxigen în ţesuturile private de el, a bătut suficient de tare ca să mă cutremur din toate mădularele.

Apoi un cuvânt sau două mi-au ajuns la urechi şi, ridicând capul, l-am privit.

– Poftim? am spus răguşit.

Am tuşit şi am scuturat din cap, încercând să îmi limpezesc gândurile.

– *Ce* ai spus?

În lumina slabă care venea dinspre foc, îl vedeam doar ca o siluetă neclară, cu coamă ca de leu, cu umeri osoşi.

– Am spus, a şoptit el, aplecându-se mai aproape de mine, numele Ringo Starr îţi zice ceva?

De-acum depăşisem starea de şoc de un timp. Mi-am şters uşor de umăr buza despicată şi, foarte calm, am răspuns:

– Da.

Îşi ţinuse răsuflarea; mi-am dat seama abia când i-am auzit suspinul şi i-am văzut umerii pleoştindu-se.

– Vai, Doamne! a şoptit. O, Doamne!

S-a repezit brusc în faţă şi m-a strâns la piept cu forţă. M-am crispat, înecându-mă, pentru că laţul de la gât se strânsese din nou, însă el, copleşit de emoţie, nu a băgat de seamă.

– O, Doamne! a spus el, îngropându-şi faţa în umărul meu, aproape suspinând. O, Doamne! Ştiam că trebuie să fii tu, ştiam eu, dar nu mi-a venit să cred, o, Doamne, Doamne, Doamne, nu credeam că voi mai găsi pe cineva vreodată…

Eu mi-am arcuit brusc spatele.

– A… vai, fir-ar!

A prins strâns laţul şi mi l-a tras peste cap, cât pe ce să îmi smulgă şi urechile, dar nu mi-a păsat.

– La naiba, acum ţi-e mai bine?

– Da, am zis eu hârâit. De… dezleagă-mă!

A fornăit, apoi şi-a şters nasul de o mânecă şi a aruncat o privire peste umăr.

– Nu pot, a şoptit el. Următorul care vine o să vadă.

– *Următorul?* am strigat atât cât se putea striga în şoaptă, după ce fusesem aproape strangulată. Cum adică următorul…?

– Păi, ştii tu…

Brusc, a priceput că s-ar putea să nu-mi doresc să aştept calmă, ca un curcan legat de picioare, următorul violator.

– Ăă… Adică… n-are importanţă. Cine eşti?

– Ştii al naibii de bine cine sunt! am spus cu glas spart, îndepărtându-l cu ambele mâini. Sunt Claire Fraser. Dar *tu* cine naiba eşti, ce cauţi aici şi, dacă mai vrei să auzi vreun cuvânt de la mine, fă bine şi dezleagă-mă imediat!

S-a uitat iar îngrijorat peste umăr şi mi s-a părut că se temea de aşa-zişii lui camarazi. Şi eu mă temeam de ei. I-am văzut profilul, era chiar tânărul indian cu păr bogat, cel pe care îl crezusem din tribul Tuscarora. Indian… O! Şi în mintea mea s-a făcut o legătură.

– La naiba! am exclamat ştergându-mi un firicel de sânge care mi se scurgea printr-un colţ al gurii rănite. Dinte-de-Vidră. Dinte! Eşti unul dintre ai lui.

– Poftim?

Şi-a tras capul ca să se uite la mine şi a făcut ochii atât de mari, încât albul lor a apărut câteva clipe.

– Cine?

– A, cum naiba îl chema cu adevărat? Robert… Robert… şi încă ceva.

Tremuram de furie, de groază, de şoc, de extenuare, cotrobăind prin rămăşiţele din mintea mea.. Chiar dacă eram aproape o epavă, mi l-am amintit bine pe Dinte-de-Vidră. Mi-am adus brusc aminte că eram singură, pe întuneric, într-o noapte ca asta, udă de la ploaie, ţinând în mâini o ţeastă îngropată de multă vreme.

– Springer, a zis el şi m-a prins strâns de braţ. Springer – el a fost? Robert Springer?

Am avut suficientă prezenţă de spirit să strâng din fălci, apoi am împins în faţă bărbia şi am ridicat braţele. Nu voiam să mai scot niciun cuvânt decât dacă mă elibera.

– Fir-ar să fie! a mormăit el din nou şi, după ce a mai aruncat o privire peste umăr, şi-a căutat pumnalul.

Nu s-a dovedit prea priceput. Dacă aş fi avut nevoie de o dovadă că nu era un indian adevărat din acea vreme… Dar mi-a eliberat mâinile fără să mă taie, după care m-am îndoit în faţă cu un geamăt, punându-mi mâinile sub braţ, în timp ce sângele a reînceput să circule prin ele. Le simţeam ca nişte baloane care se umplu şi se umflă, gata să explodeze.

– Când? m-a întrebat el, fără să îi pese de suferinţele mele. Când ai venit aici? Şi unde l-ai găsit pe Bob? Unde e?

– În 1946, am spus eu, strângându-mi braţele peste palmele care vibrau. Prima oară. În 1968, a doua oară. Cât despre domnul Springer…

– A doua oară, ai spus *a doua oară*?

Uimit, a ridicat tonul. S-a controlat însă imediat, privind cu un aer vinovat peste umăr, însă sunetele scoase de bărbaţii care jucau zaruri şi se certau în jurul focului erau suficient de puternice pentru a acoperi o simplă exclamaţie.

– A doua oară? a repetat el, ceva mai încet. Deci ai reuşit şi a doua oară? Te-ai întors?

Strângând din buze şi legănându-mă înainte şi înapoi, am încuviinţat. Aveam impresia că unghiile mi se vor smulge la fiecare bătaie de inimă.

– Dar tu? l-am întrebat, deşi eram aproape sigură că deja ştiam.

– În 1968, a răspuns el, confirmând ce credeam.

– În ce an ai apărut aici? l-am întrebat. Cum să zic… de când eşti aici? Acum, mai precis?

– O, Doamne!

Trecându-şi degetele unei mâini prin părul des, lung şi încâlcit, s-a lăsat pe călcâie.

– Din câte ştiu, sunt aici de şase ani, mi-a replicat. Dar ai spus – a doua oară. Dacă ai reuşit să ajungi înapoi, de ce te-ai *întors?* A…Stai puţin! Nu ai ajuns acasă, ci în altă epocă, dar nu în cea din care veneai? De unde ai plecat?

– Din Scoţia, în 1946. Şi nu, am ajuns acasă, am spus, nedorind să intru în detalii. Însă soţul meu se afla aici. M-am întors dinadins, ca să fiu cu el.

O hotărâre a cărei înţelepciune părea foarte îndoielnică în acele momente.

– Şi, fiindcă a venit vorba de soţul meu, am adăugat, simţind că încă am o urmă de sănătate mintală, *nu* glumeam. Va veni. N-ai vrea să ştie că mă ţii captivă, te asigur. Însă dacă…

– Dar asta înseamnă că ştii cum funcţionează lucrurile! Poţi dirija tot! mi-a răspuns, aplecându-se spre mine.

– Cam aşa ceva, am zis impacientată. Înţeleg că nici tu şi nici amicii tăi *nu* aţi ştiut cum să vă dirijaţi, după cum te-ai exprimat, da?

Mi-am masat mâinile, scrâşnind din dinţi când am simţit pulsaţia sângelui. Am pipăit urmele lăsate de frânghii în piele.

– Noi am crezut că am reuşit, a explicat el cu amărăciune în voce. Pietre care cântă. Pietre preţioase. Asta am folosit. Raymond a spus asta… Nu a mers. Ori poate că da…

Făcea deducţii; îi simţeam în ton emoţia crescând din nou.

– Aşadar l-ai cunoscut pe Bob Springer, pe Dinte-de-Vidră, adică. Deci el a *reuşit!* Şi, dacă el a putut, poate că au reuşit şi ceilalţi. Uite, am crezut că au murit toţi. Am crezut că sunt… singur.

Vocea i s-a stins şi, în ciuda situaţiei disperate şi a furiei mele pe el, m-a cuprins un val de compătimire. Ştiam prea bine ce însemna să te simţi singur, rătăcit în timp.

Într-un fel, nu doream nicidecum să îl deziluzionez, însă nu avea niciun rost să îi ascund adevărul.

– Îmi pare rău, dar Dinte-de-Vidră a murit.

El a încremenit pe loc. Lumina slabă dinspre for îi contura silueta; i-am putut vedea faţa. Câteva fire lungi de păr i s-au ridicat în adierea vântului. Au fost singurele lucruri care s-au clintit.

– Cum? a întrebat în cele din urmă, cu glas firav, înecat.

– A fost ucis de irokezi, am spus. Sau de cei din tribul mohawk.

Foarte încet, mintea îmi funcţiona din nou. Acum şase ani, omul acela, indiferent cine era, sosise acolo. Probabil era anul 1767. Şi totuşi, Dinte-de-Vidră, cel care fusese cândva Robert Springer, murise cu o generaţie înainte. Porniseră împreună, dar ajunseseră în epoci diferite.

– La naiba! a exclamat el, deşi durerea din glas îi era amestecată cu ceva ce semăna a respect. Trebuie să fi fost o mare dezamăgire, mai ales pentru Bob. Într-un fel, îi idolatriza pe indieni.

– Da, îmi închipui că era fermecat de ei, am răspuns eu destul de sec.

Pleoapele îmi erau îngroşate şi grele. Am făcut un efort să le deschid, însă am reuşit să văd. Am aruncat o privire spre licărul focului, dar nu am văzut nimic dincolo de mişcarea vagă a umbrelor din depărtare. Dacă exista cu adevărat un şir de bărbaţi care aşteptau să îi satisfac, măcar stăteau ascunşi. Însă mă îndoiam şi am înălţat mulţumiri fără cuvinte Domnului că nu eram cu douăzeci de ani mai tânără.

– Am cunoscut câţiva irochezi. Iisuse, i-am *căutat*, dacă-ţi poţi închipui aşa ceva! Asta era dorinţa mea, înţelegi? Să descopăr triburile irocheze ca să le fac să…

– Da, îmi dau seama ce credeai, l-am întrerupt eu. Ascultă, nu e momentul şi locul potrivit pentru o discuţie lungă. Cred că…

– Irochezii sunt nişte saltimbanci, *te asigur*, a spus el, ţi mă împunse cu un deget ca să mă convingă. Nici nu-ţi închipui de ce sunt în stare…

– Ştiu. La fel şi soţul meu.

I-am aruncat o privire severă, care, după cum a tresărit, era întărită de trăsăturile de pe faţa mea. Aşa am sperat; dar poziţia mi-a dat dureri

mari.

– Ascultă, i-am spus cu toată autoritatea de care eram în stare, acum trebuie să te întorci la foc, să aştepţi puţin, apoi să pleci nepăsător, să te furişezi şi să iei doi cai. Din câte aud, jos e un pârâu… şi arătat spre dreapta. Ne întâlnim acolo. După ce ne îndepărtăm, îţi zic tot ce ştiu.

De fapt, probabil că nu îi puteam zice nimic folositor, dar nu aveam de unde să ştiu. L-am auzit înghiţind în sec.

– Nu ştiu… a răspuns el nesigur, privind din nou în jur. Hodge ăsta e cam nasol. Acum câteva zile a împuşcat un om. N-a scos nicio vorbă, s-a apropiat de el, a scos pistolul şi *pac!*

– Pentru ce?

Clătinând din cap, a ridicat din umeri.

– N-am idee. Doar… *pac*, înţelegi?

– Da, l-am asigurat, străduindu-mă să îmi păstrez o fărâmă de sănătate mintală. Atunci, să nu ne apropiem de cai. Să plecăm.

M-am clătinat în faţă, lăsându-mă cu greutate pe un genunchi, sperând că peste câteva momente voi reuşi să mă ridic în picioare, poate chiar să fac paşi. Muşchii mari ai coapselor păreau înnodaţi în locurile în care mă lovise Boble cu gheata. Încercând să mă ridic, muşchii îmi tresăreau şi îmi tremurau în spasme care mă făceau să mă simt schiloadă.

– La naiba! Nu acum!

Agitat, tânărul m-a prins de un braţ şi m-a tras jos, alături de el. M-am lovit iar la un şold şi am scăpat un ţipăt de durere.

– Eşti bine, Donner?

Vocea a venit din întuneric, de undeva din spatele meu. Era destinsă – era evident că unul dintre bărbaţi ieşise din tabără şi intrase în pădure să se uşureze –, dar pentru tânărul indian a fost cât se poate de şocant. S-a azvârlit cu totul peste mine, lovindu-mă cu capul de pământ şi lăsându-mă fără suflu.

– Bine… chiar… grozav, a strigat către cel din pădure gâfâind exagerat, străduindu-se să lase impresia că e un bărbat în culmea extazului sexual.

Mie mi-a sunat ca un om care stă să moară de astm, dar nu m-am plâns. Nu puteam.

Fusesem lovită în cap de câteva ori şi, în general, văzusem doar negru în faţa ochilor. De data asta chiar am văzut stele verzi şi am rămas întinsă, moale şi buimacă, având senzaţia că stăteam liniştită, la oarece distanţă deasupra corpului meu maltratat. Apoi Donner şi-a lăsat o mână pe un sân al meu şi am revenit instantaneu pe pământ.

– Dă-mi drumul imediat! l-am repezit. Ce înseamnă asta?

– Hei, hei, nimic, nimic, iartă-mă! s-a grăbit el să mă asigure.

Şi-a retras mâna, dar nu s-a dat jos de pe mine. S-a foit puţin şi mi-am dat seama că atingerea îl aprinsese.

– *Dă-te jos!* am şoptit furioasă.

– Hei, nu vreau nimic, adică n-am de gând să-ţi fac niciun rău. Doar că n-am mai avut o femeie de…

L-am prins de păr, am ridicat capul şi l-am muşcat cu forţă de ureche. A ţipat şi s-a rostogolit de pe mine.

Celălalt revenise lângă foc. Auzindu-i ţipătul, s-a răsucit şi a strigat:

– Iisuse, Donner, atât de *bună* e? Ar trebui să încerc şi eu!

Asta le-a stârnit râsul bărbaţilor de lângă foc, dar, din fericire, hohotele s-au stins şi oamenii şi-au văzut de ale lor. Iar eu am revenit la ale mele, adică la gândul evadării.

– Nu trebuia să mă muşti, a scheunat Donner în şoaptă, ţinându-se de ureche. Nu voiam să-ţi fac nimic! Doamne, ai sâni frumoşi, dar ai putea să-mi fii mamă!

– Gura! i-am tăiat-o, împingându-mă ca să mă ridic în şezut.

De la efort, am ameţit. La marginea câmpului meu vizual licăreau luminiţe colorate ca beculeţele dintr-un pom de Crăciun. Însă o parte a minţii mele funcţiona febril.

Cel puţin parţial, avea dreptate. Nu puteam fugi imediat. După ce atrăsese atenţia, ceilalţi se aşteptau să se întoarcă lângă foc după câteva minute; în caza contrar, ar veni să îl caute şi aveam nevoie de un avans de mai multe minute.

– Nu putem pleca acum, a şoptit el, frecându-şi urechea cu un aer de reproş. Ar băga de seamă. Aşteaptă până adorm. Vin eu să te iau.

Am ezitat. Eram în primejdie de moarte în fiecare moment petrecut în apropierea lui Hodgepile şi a bandei lui de fiare. Dacă mai aveam nevoie de vreo confirmare, confruntările din ultimele două ore o demonstraseră cu prisosinţă. Donner trebuia să se întoarcă lângă foc şi să fie văzut, dar eu mă puteam furişa de-acolo. Merita riscul ca vreunul dintre ei să vină şi să descopere că am fugit înainte să pot ajunge destul de departe cât să nu mă mai ajungă din urmă? Mai sigur era să aştept până adormeau. Dar aveam curaj să aştept atât de mult?

Şi mai era şi Donner. Voia să discute cu mine şi voiam şi eu. Şansa de a da peste un alt călător în timp…

Donner îmi observase ezitarea mea, dar o interpretase greşit.

– Să nu pleci fără mine!

Alarmat, m-a prins deodată de o mână şi, înainte să mi-o retrag, mi-a legat o cu o frânghie. M-am zbătut şi m-am retras, şuierând ca să-l fac să înţeleagă, însă el era înspăimântat că voi încerca să fug fără el şi nu îl voi asculta. Stânjenită de răni şi nedorind să fac mult zgomot care să atragă atenţia, puteam doar să amân, dar nu să-i zădărnicesc eforturile de a mă lega din nou.

– Gata.

Transpira; o picătură de sudoare caldă mi-a picat pe faţă când s-a aplecat să verifice legăturile. Totuşi, era bine că nu-mi mai pusese laţul la gât, dar m-a legat de trunchi cu o frânghie înfăşurată în jurul taliei.

– Trebuia să-mi fi dat seama ce eşti, a murmurat el, atent la ce făcea. Chiar înainte de a fi spus „Iisuse H. Roosevelt Hristos.“

– Ce naiba îmi faci? m-am răstit la el, retrăgându-mă din calea mâinii lui. Nu face asta, că o să mă sufoc!

Încerca să îmi pună din nou căluşul, dar mi-a simţit panica, pentru că a ezitat.

– O! a făcut el, nesigur. Mda. Cred că…

S-a uitat din nou în spate, apoi s-a hotărât şi a lăsat jos cârpa.

– Bine. Dar să taci, ai înţeles? Ce voiam să-ţi spun… Nu prea ţi-e frică de bărbaţi. Cele mai multe femei de acum se tem. Ar trebui să te arăţi mai temătoare.

Spunând asta în semn de despărţire, s-a ridicat, şi-a scuturat frunzele uscate de pe haine, apoi a pornit spre foc.

Vine un moment în care corpul a îndurat prea multe. Simte nevoia de somn, indiferent ce ameninţări pândesc în viitor. Văzusem asta: soldaţii iacobiţi care adormeau în şanţurile în care cădeau, piloţii britanici care dormeau în carlingă, în timp ce mecanicii făceau realimentarea, pentru ca apoi să se trezească brusc şi să decoleze. Şi, că veni vorba, femeile care au un travaliu lung adorm de obicei între contracţii.

Am adormit şi eu la fel. Însă un asemenea somn nu e nici profund, nici liniştit. M-am trezit când mi-a pus cineva mâna peste gură. Al patrulea bărbat nu a fost nici nepriceput, nici brutal. Era masiv, avea un corp moale şi îşi iubise soţia, care murise. Mi-am dat seama pentru că a plâns şi lacrimile mi-au căzut pe păr, iar la sfârşit mi s-a adresat cu numele ei. Martha.

M-am trezit din nou ceva mai târziu. Instantaneu, pe deplin conştientă, cu inima bubuind. Dar nu era inima mea, ci o tobă.

Din direcţia focului au răzbătut strigăte de surprindere, semn că oamenii se trezeau speriaţi.

– Indienii! a strigat cineva, iar lumina focului s-a dispersat şi a scos scântei, deoarece unul dintre bandiţi încerca să împrăştie tăciunii.

Nu era o tobă indiană. M-am ridicat în şezut şi am ascultat cu atenţie. Era o tobă care scotea un sunet ca o inimă care bate, rar şi ritmic, apoi un duruit rapid, ca zbaterea frenetică a unui animal vânat. Le-aş fi putut spune că indienii nu foloseau tobele drept arme; celţii făceau asta. Erau sunetele scoase de un bodhran. *Ce va urma?* m-am întrebat, puţin isterică. *Cimpoaie?*

Era Roger, bineînţeles; doar el putea face o tobă să glăsuiască astfel. Era Roger, iar Jamie se afla în apropiere. Am sărit în picioare, dorind, simţind nevoia de a mă *mişca*. Cuprinsă de frenezie şi nerăbdare, am smucit de frânghia din talie, dar nu am reuşit să mă eliberez.

S-a auzit apoi altă tobă, bătăi mai lente, mai puţin pricepute, dar la fel de ameninţătoare. Sunetul parcă se deplasa – se mişca. Se stingea, apoi revenea cu mare forţă. A început să bată încă o tobă, iar acum bubuiturile veneau de pretutindeni, rapide, rare, dispreţuitoare.

Panicat, cineva a tras spre pădure.

– Staţi! s-a auzit vocea lui Hodgepile puternică şi furioasă, dar degeaba.

A urmat o sumedenie de pocnete ca acelea scoase de boabele de porumb care plesnesc, aproape acoperite de bubuiturile tobelor. Am auzit un ţiuit lângă cap şi un mănunchi de ace m-a atins în cădere. Mi-am dat

seama că greşesc dacă rămân în picioare în timp ce bandiţii trag orbeşte şi m-am lipit imediat de pământ, îngropându-mă în acele uscate, străduindu-mă să am trunchiul între mine şi grupul de oameni.

Cei care băteau în tobe mergeau şerpuitor, când apropiindu-se, când îndepărtându-se, iar bubuitul lor era deconcertant chiar şi pentru cineva care ştia ce însemna asta. Dădeau roată taberei, aşa am avut impresia. Să strig dacă se apropiau de mine? Dar am fost cruţată de chinul de a alege: făceau atâta zgomot în jurul focului de tabără, încât n-aş fi fost auzită nici dacă aş fi răcnit până răguşeam. Se strigau alarmaţi, întrebau, urlau ordine – care, evident, nu erau executate, dacă judecam după hărmălaia oamenilor derutaţi.

Cineva a trecut printr-un tufiş din apropierea mea, fugind de zgomotul tobelor. *Donner?* Gândul mi-a venit brusc şi m-am ridicat în capul oaselor, dar m-am aruncat din nou la pământ când un glonţ a trecut peste capul meu.

Sunetul tobelor a încetat pe neaşteptate. În jurul focului era haos, dar l-am auzit pe Hodgepile răcnind şi amenințând, încercând să îşi organizeze oamenii, iar vocea lui nazală o domina pe a celorlalţi. Apoi tobele s-au auzit din nou – mult mai aproape. Se apropiau, se strângeau undeva în pădure, în stânga mea, iar bătăile dispreţuitoare se schimbaseră. Nu mai era vorba de pricepere, ci doar de amenințare. Şi se apropiau.

Trăgeau ca nebunii, vedeam flăcările de la gura ţevilor şi simţeam în aer mirosul de fum, dens şi fierbinte. Cărbunii din foc fuseseră împrăştiaţi, dar nu se stinseseră, şi scoteau o lumină roşiatică, slabă, care se furişa printre copaci.

– Uite-i acolo! I-am văzut! a răcnit cineva de lângă foc şi a urmat o explozie de focuri de muschetă către tobe.

Apoi din beznă, de undeva din dreapta mea, s-a auzit un urlet nepământesc. Îi auzisem pe scoţieni scoţând asemenea urlete când începeau o bătălie, dar acel sunet mi-e ridicat tot părul de pe mine, de la osul sacral până la ceafă. Era *Jamie*. În ciuda temerilor, am sărit în picioare şi am privit pe după trunchiul în spatele căruia mă adăpostisem, exact la ţanc ca să văd demonii ieşind din pădure. Îi ştiam – ştiam că îi ştiam –, însă m-am ghemuit când le-am văzut feţele înnegrite cu funingine şi urlând cu o nebunie diavolească, în timp ce lumina focului strălucea roşiatic pe lamele pumnalelor şi ale securilor.

Bubuiturile tobelor se opriseră brusc, odată cu primul urlet, iar acum alte urlete au izbucnit spre stânga, toboşarii se repezeau să ucidă. M-am lipit strâns de trunchiul copacului, împietrită de teamă că lamele vor izbi la întâmplare în tot ce mişcă prin umbre. Cineva s-a repezit la mine, împleticindu-se prin întuneric. „Donner?“ I-am rostit numele răguşit, sperând să îi atrag atenţia, iar silueta firavă s-a întors spre mine, a ezitat, apoi m-a zărit şi m-a atacat.

Nu era Donner, ci Hodgepile. M-a prins de un braţ, trăgându-mă în picioare, timp în care a tăiat frânghia care mă lega de copac. Gâfâia de oboseală sau spaimă. Mi-am dat seama imediat ce voia să facă. Ştia că nu prea are şanse să scape – singura lui speranţă era să mă ia ostatic. Dar m-aş

fi *blestemat* dacă m-aş fi lăsat pradă lui. Nu mai voiam. L-am lovit tare cu un picior şi l-am nimerit în genunchi. N-am reuşit să îl dobor, însă i-am distras atenţia o secundă. M-am năpustit spre el cu capul aplecat şi l-am izbit drept în piept, făcându-l să zboare. Impactul mi-a provocat dureri mari, de aceea m-am împleticit, iar ochii mi-au lăcrimat de durere. S-a ridicat şi s-a repezit din nou la mine. L-am lovit cu piciorul, am dat greş şi am căzut greoi în fund.

– *Hai*, blestemato! a şuierat, trăgându-mă brutal de mâinile legate.

Am plecat capul, m-am smucit înapoi şi l-am făcut să cadă odată cu mine. M-am rostogolit şi m-am zbătut în frunze, încercând din răsputeri să îmi încolăcesc picioarele în jurul lui, dorind să îl las fără suflare pe viermele mizerabil, însă el s-a zvârcolit şi s-a eliberat, după care s-a aruncat pe mine, lovindu-mă cu pumnii în cap ca să mă supună. M-a lovit într-o ureche şi am tresărit, închizând ochii. Apoi apăsarea provocată de corpul lui a dispărut şi, când am deschis ochii, l-am văzut pe Jamie ţinându-l în aer, la centimetri buni de sol. Hodgepile dădea nebuneşte din picioarele subţiri, încercând zadarnic să scape, şi m-a apucat o poftă nesănătoasă de a râde. De fapt, cred că totuşi am râs, pentru că Jamie a întors capul să se uite la mine. I-am surprins albul ochilor, după care şi-a îndreptat din nou atenţia spre Hodgepile, profilat în strălucirea slabă a cărbunilor din foc; l-am văzut în profil doar o clipă, după care s-a aplecat cu un efort, timp în care şi-a aplecat capul.

L-a strâns pe Hodgepile de piept, cu un braţ îndoit. Am clipit; ochii mi se umflaseră, nu îi puteam deschide decât pe jumătate şi nu eram sigură de ce făcea. Apoi am auzit un icnet vag, de la efort, şi un ţipăt gâtuit al lui Hodgepile, după care am văzut cotul îndoit al lui Jamie coborând brusc.

Un oval întunecat, capul lui Hodgepile, s-a mişcat înapoi – şi pe spate. Am zărit o clipă nasul ascuţit, ca de marionetă şi falca înclinată imposibil de sus, cu podul palmei lui Jamie prins strâns dedesubt. S-a auzit un pocnet înfundat, pe care l-am simţit în capul stomacului când oasele cervicale ale lui Hodgepile s-au despărţit, iar marioneta s-a înmuiat. Jamie a aruncat cadavrul pe pământ, a întins mâinile după mine şi m-a ridicat în picioare.

– Eşti în viaţă, eşti întreagă, *mo nighean donn39?* a întrebat precipitat în gaelică.

M-a pipăit, plimbându-şi mâinile pe corpul meu, încercând în acelaşi timp să mă ţină în picioare – genunchii parcă mi se înmuiaseră brusc – şi chinuindu-se să găsească frânghia care îmi lega mâinile. Plângeam şi râdeam, fornăind pe nas din cauza lacrimilor şi a sângelui, lovindu-l uşor cu mâinile legate, străduindu-mă cu stângăcie să le ţin astfel încât să poată tăia frânghia. M-a strâns atât de tare la piept, încât am scos un strigăt de durere când faţa mi s-a strivit de stofa ecosez.

Mai spunea ceva cu frenezie, dar nu am reuşit să înţeleg. Energia îi pulsa prin corp ca un curent printr-un cablu electric şi mi-am dat seama vag că aproape înnebunise; parcă nu mai ştia să vorbească englezeşte.

– N-am nimic, am spus gâfâind şi mi-a dat drumul.

Lumina creştea în luminişul de dincolo de copaci; cineva adunase

tăciunii împrăştiaţi şi aruncase lemne peste ei. Omul avea faţa neagră, dar ochii au sclipit brusc în albastru când a întors capul şi s-au luminat. Încă se desfăşurau lupte; de data asta fără strigăte, însă auzeam încleştările corp la corp. Jamie mi-a ridicat braţele, a scos pumnalul şi a tăiat frânghia; mâinile mi-au căzut ca nişte greutăţi din plumb. S-a uitat atent la mine o clipă, ca şi cum ar fi încercat să-şi găsească vorbele, apoi a clătinat din cap, mi-a prins faţa cu o mână şi a dispărut spre locul în care se dădea lupta.

Ameţită, m-am prăbuşit la pământ. Cadavrul lui Hodgepile zăcea în apropiere, cu mâinile şi picioarele la unghiuri nefireşti. M-am uitat la el şi am avut clar în minte un colier pe care îl avusese Brianna când era mică, din mărgele din plastic ce se desfăceau când erau trase. Perle săritoare, aşa se numeau. Am regretat oarecum că îmi amintisem de ele. Faţa lui era scofâlcită şi trasă; părea surprins şi avea ochii căscaţi larg în lumina licăritoare. Însă ceva arăta ciudat de anapoda, de aceea m-am uitat mai atent, încercând să descâlcesc imaginea. Abia după aceea mi-am dat seama că avea capul întors spre spate.

Cu braţele în jurul genunchilor şi cu mintea golită de orice gând, probabil că am rămas aşa câteva secunde sau câteva minute. Apoi nişte paşi m-au făcut să ridic ochii.

Înalt, slăbănog şi întunecat, Arch Bug a ieşit din întuneric, profilat pe fondul luminii de la foc. Avea o secure pe care o ţinea strâns în mâna stângă; şi ea era întunecată, însă mirosul de sânge s-a răspândit tare când s-a aplecat spre mine.

– Mai sunt câţiva în viaţă, a spus el şi am simţit ceva rece şi tare atingându-mi mâna. Vreţi să vă răzbunaţi pe vreunul, *a bana-mhaighistear40?*

Am coborât ochii şi am descoperit că îmi oferea un pumnal, cu mânerul spre mine. Mă ridicasem, dar nu-mi aminteam s-o fi făcut. Nu am putut să vorbesc şi nici să mă mişc – şi totuşi, fără să vreau, am strâns degetele şi am ridicat mâna să iau pumnalul, pe care l-am privit aproape curioasă. Apoi a apărut Jamie, care a luat pumnalul, şi am văzut ca şi cum m-aş fi aflat la mare distanţă că lumina a căzut peste mâna lui, lucind umed a sânge, dincolo de încheietură. Câteva picături străluceau roşiatic, ca nişte nestemate închise la culoare, care sclipeau prinse în firele de păr cârlionţate ale braţului.

– A făcut un jurământ, i-a spus el lui Arch şi mi-am dat seama vag că încă vorbea în gaelică, dar l-am înţeles foarte bine. Nu poate ucide decât din milă sau pentru a-şi salva viaţa. Eu sunt acela care ucide pentru ea.

– Şi eu, a răspuns un om înalt în spatele lui.

Era Ian.

Arch a dat din cap că a înţeles, dar faţa i-a rămas în întuneric. Era cineva lângă el, Fergus. L-am recunoscut pe dată, dar mi-a trebuit un efort de un moment ca să desluşesc faţa palidă şi silueta vânoase.

– Madame… a spus el şi vocea îi era subţire din cauza şocului. Milady.

Apoi Jamie s-a uitat la mine şi chipul i s-a transformat, pentru că în ochi i-a apărut un licăr de înţelegere. I-am văzut nările fremătând când a

surprins miros de sudoare şi de spermă pe hainele mele.

– Care din ei? m-a întrebat el. Câţi au fost?

Acum vorbea în engleză, iar glasul lui părea deosebit de detaşat, de parcă ar fi întrebat câţi oaspeţi erau de aşteptat la cină, şi tonul lui mi s-a părut liniştitor.

– Nu ştiu, am răspuns. E… era întuneric.

A dat din cap, m-a strâns tare de un braţ şi s-a întors.

– Ucide-i pe toţi! i-a zis lui Fergus pe un ton încă liniştit.

Fergus avea ochii dilataţi şi întunecaţi, scufundaţi în orbite şi arzând. S-a mulţumit să dea din cap şi a pus mâna pe securea de la brâu. Faţa cămăşii îi era stropită de sânge, iar capătul cârligului de la mână părea întunecat şi lipicios.

Într-un fel, mi s-a părut că trebuie să spun ceva. Dar n-am făcut-o. M-am ridicat şi am rămas dreaptă, cu trunchiul copacului în spate, şi nu am scos nicio vorbă. Jamie a aruncat o privire spre pumnalul din mână, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că e în ordine – şi nu era –, pentru că i-a şters lama de coapsă şi s-a întors în luminiş. Am rămas neclintită. Am auzit alte sunete, dar nu le-am acordat mai multă atenţie decât vântului care vuia printre acele de pin de deasupra capului. Era un brad canadian, iar respiraţia lui era curată şi proaspătă, atârnând asupra mea cu o adiere de răşină parfumată, suficient de puternică pentru a-i simţi gustul, deşi prea puţine mirosuri pătrundeau prin membranele înfundate ale nasului meu. Dincolo de vălul de parfum al copacului am simţit gust de sânge şi de cârpe mânjite, dar şi mirosul neplăcut al pielii mele murdare.

Apăruseră zorii. În adâncul pădurii, păsările ciripeau, iar lumina se aşternea uşoară ca cenuşa pe pământ. Am rămas neclintită şi nu m-am gândit cât de plăcut va fi să stau în apă caldă adâncă până la gât, să îmi curăţ pielea, aproape jupuind-o de pe carne, şi să las sângele să gonească, roşu şi curăţat, în josul picioarelor, scoţând mici nori care să mă ascundă.

„Fata mea cu păr castaniu“ (n. tr.).

„Doamnă a casei, stăpână“ (gaelică) (n. tr.).

29

MĂ SIMT PERFECT

Apoi plecaseră călare. I-au lăsat acolo, fără îngropăciune sau vreun cuvânt de consacrare. Într-un fel, mi s-a părut mai şocant decât uciderea lor. Roger îl însoţise pe reverend la patul multor muribunzi sau la scene ale unor accidente, ajutase la consolarea îndoliaţilor, stătuse alături de bătrân în timp ce spiritul îşi lua zborul, iar el rostea cuvintele de îndurare. Aşa se făcea când murea cineva; te întorceai spre Dumnezeu şi măcar confirmai moartea.

Şi totuşi… cum puteai sta pe cadavrul unui bărbat pe care l-ai ucis şi să îl priveşti în faţă pe Dumnezeu?

Nu putea rămâne aşezat. Oboseala îl copleşea precum nisipul umed, dar nu se putea aşeza. S-a ridicat, a luat vătraiul, însă a rămas cu el în mână, privind focul potolit din vatră. Era perfect, cu tăciuni satinaţi având o crustă de cenuşă, căldura roşiatică fiind sub cenuşă. Cel care ar fi atins tăciunii ar fi spart crusta, făcând flacăra să ţâşnească – iar ea, fără alt combustibil, ar fi murit imediat. O risipă de lemn să mai pui lemne pe foc atât de târziu în noapte.

A lăsat jos vătraiul, a mers de la un perete spre celălalt, ca o albină obosită prinsă într-o sticlă, încă bâzâind, cu toate că aripile îi atârnau zdrenţuite şi se mişcau cu disperare. Asta nu îl tulburase pe Fraser, care însă încetase să se gândească la bandiţi, pentru că erau morţi; nu se gândise decât la Claire, ceea ce era de la sine înţeles.

În lumina dimineţii, o condusese în acea poiană, un Adam scăldat în sânge şi o Eva zdrobită, pentru a confirma şi a deosebi răul de bine, iar apoi o înfăşurase în haina lui, o ridicase în braţe şi pornise spre calul lui.

Tăcuţi, oamenii lui îl urmaseră, conducând caii bandiţilor în urma propriilor cai. O oră mai apoi, când soarele a început să le încălzească spinările, Fraser şi-a întors calul spre vale şi i-a condus pe toţi spre un pârâu. Apoi descălecase, o ajutase pe Claire să coboare, după care dispăruse cu ea printre copaci.

Bărbaţii schimbaseră priviri nedumerite, dar fără o vorbă. Apoi Arch Bug coborâse de pe catârul lui, spunând detaşat:

– În fine, poate că doamna vrea să se spele, nu?

Toţi din grup au oftat înţelegători, încordarea a scăzut imediat, transformându-se în mici treburi personale, precum descălecat, legatul cailor de picioare, verificat harnaşamentul, scuipat sau urinat. Treptat, s-au căutat unul pe altul, căutând ceva de spus, încercând să găsească uşurarea în lucruri care îi legau.

Roger a surprins ochii lui Ian, însă erau încă prea rigizi unul cu altul; Ian s-a întors, l-a bătut cu palma pe umăr pe Fergus, l-a îmbrăţişat, după care l-a îmbrâncit, acuzându-l că duhnea rău. Franţuzul i-a aruncat un zâmbet firav şi a ridicat cârligul în semn de salut. Kenny Lindsay şi bătrânul

Arch Bug îşi împărţeau tutunul, îndesându-şi pipele într-o atmosferă aparent liniştită. Palid ca o fantomă, Tom Christie s-a apropiat de ei, şi el cu pipa într-o mână. Nu era prima oară când Roger îşi dădea seama de aspectul social al fumatului.

Însă Arch îl văzuse stând fără nicio intenţie aproape de cal şi se apropiase să discute cu el, vorbindu-i calm şi încurajator. Nu avea habar ce spusese Arch şi nici ce îi răspunsese; simplul fapt de a face conversaţie părea să le îngăduie să respire din nou nestingheriţi, şi totuşi îl scuturau tremurături ca nişte valuri care se sparg de ţărm.

Pe neaşteptate, bătrânul s-a oprit din ce spunea şi a făcut un semn din cap, arătând ceva peste umărul lui Roger:

– Du-te, flăcău! Are nevoie de tine.

Roger s-a răsucit şi l-a văzut pe Jamie la capătul celălalt al luminişului, pe jumătate întors cu spatele, rezemându-se de un copac, având capul plecat, adâncit în gânduri. Îi făcuse vreun semn lui Arch? Apoi Jamie s-a uitat în jur şi a întâlnit privirea lui Roger. Da, voia să discute cu el, astfel că Roger s-a trezit alături de Jamie fără să îşi amintească limpede cum parcursese distanţa dintre ei.

Jamie a întins o mână şi i-a prins-o pe a lui, iar Roger i-a ţinut-o, strângând-o la fel de tare.

– O vorbă, *a cliemhuinn*, a spus Jamie şi i-a dat drumul la mână. N-aş vrea să discutăm asta acum, dar poate n-o să găsim prilejul altă dată şi nu prea avem timp.

A părut calm, dar nu chiar la fel de calm ca Arch. În vocea lui era o asprime; Roger a simţit muşcătura păroasă a ştreangului şi, parcă auzind-o, şi-a dres glasul.

– Atunci, spune-mi!

Jamie a inspirat adânc şi a strâns din umeri, ca şi cum cămaşa i-ar fi fost prea strâmtă.

– Copilul. Nu e corect să te întreb, dar trebuie. Ai avea aceleaşi sentimente faţă de el, chiar dacă ai fi sigur că nu este al tău?

– Poftim? a clipit Roger nedumerit, pentru că nu înţelegea despre ce era vorba. Te referi la… Jem?

Jamie a dat din cap afirmativ, rămânând cu ochii îndreptaţi spre el.

– Păi… nu ştiu, a răspuns Roger, întrebându-se mirat ce însemna asta. De ce? Şi de ce tocmai *acum?*

– Gândeşte-te!

Dar *se gândea*, întrebându-se: De ce naiba? Evident, gândul i se citise pe faţă, pentru că Fraser şi-a aplecat capul drept confirmare a necesităţii de a explica.

– Ştiu… nu e probabil, nu? Dar e posibil. Ar putea rămâne însărcinată după noaptea asta, înţelegi?

Înţelegea, dar era ca un pumn sub stern. Înainte de a-şi recăpăta suflul pentru a vorbi, Fraser a continuat:

– Au trecut o zi sau două, când puteam să…

A privit în altă parte şi îmbujorarea s-a văzut printre dungile de

funingine pe care şi le făcuse pe faţă:

– Ar putea exista îndoieli, nu? Ca şi în cazul tău. Dar…

A înghiţit, pentru că acel „dar“ era elocvent.

Fără să vrea, Jamie şi-a mutat privirea şi Roger a urmat direcţia în care se uita Jamie. Dincolo de un tufiş şi o plantă căţărătoare cu frunze roşietice era un mic iaz şi Claire stătea în genunchi de cealaltă parte a lui, examinându-şi reflexia în apă. Sângele a bubuit în urechile lui Roger, de aceea şi-a mutat ochii de la Claire, însă imaginea ei i-a rămas întipărită în minte. Primul lui gând a fost că ea nu mai arăta a femeie. Avea corpul presărat de pete negre de la loviturile primite, chipul îi era de nerecunoscut şi părea ceva ciudat şi primitiv, o creatură exotică, ivită din pădure. Cu toate astea, dincolo de înfăţişare, l-a frapat atitudinea ei. Era îndepărtată cumva şi nemişcată, aşa cum numai un copac poate să fie, chiar şi când vântul îi mişcă frunzele.

Incapabil să se stăpânească, s-a uitat din nou. Ea s-a aplecat deasupra apei, examinându-şi faţa. Părul îi atârna ud şi încâlcit pe spate şi şi l-a aşezat cu o palmă, dându-l la o parte în timp ce îşi vedea trăsăturile zdrobite cu o atenţie lipsită de patimă. S-a pipăit ici şi colo, deschizând şi închizând falca de jos, în timp ce îşi pipăia faţa. Verifica dinţii rupţi şi oasele fracturate, bănuia el. Claire a închis ochii şi, cu o mână delicată ca de pictor, şi-a verificat fruntea şi nasul, falca inferioară şi buzele. Apoi s-a prins de nas cu hotărâre şi a tras cu putere.

Roger s-a crispat în momentul în care sângele şi lacrimile i s-au scurs pe faţă, însă ea nu a scos niciun sunet. Stomacul i se strânsese deja într-un ghem mic şi dureros, care i s-a ridicat în gât, apăsând cicatricea făcută de ştreang.

Răsuflând adânc şi ţinând ochii închişi, Claire s-a lăsat pe călcâie, cu palmele apăsate peste faţă. Brusc, Roger şi-a dat seama că ea era goală şi încă o privea. Cu faţa înfierbântată, şi-a mutat privirea şi s-a uitat repede spre Jamie, sperând că el nu băgase de seamă. Nu băgase – pentru că nu mai era alături de el. Roger privea disperat în jur şi l-a zărit aproape imediat. Senzaţia de uşurare că nu fusese surprins uitându-se la Claire a fost urmată imediat de un impuls de adrenalină când a văzut ce făcea Jamie.

Stătea lângă un om aflat pe pământ.

Jamie a privit scurt în jur, căutându-şi oamenii, iar Roger aproape că i-a simţit efortul de a-şi controla simţămintele. Apoi ochii albaştri ai lui Jamie s-au concentrat asupra bărbatului de la picioarele lui şi Roger l-a văzut inspirând adânc, foarte încet.

Lionel Brown.

Aproape fără să vrea, Roger s-a trezit păşind peste luminiş. S-a aşezat în dreapta lui Jamie, atent la omul care zăcea pe sol. Brown avea ochii închişi, dar nu dormea. Avea faţa umflată, plină de răni şi febrilă, însă expresia de panică abia reţinută era evidentă pe trăsăturile lui zdrobite. Pe deplin meritate, din câte ştia Roger. Singurul supravieţuitor al acelei nopţi de luptă, Brown rămăsese în viaţă doar pentru că Arch Bug îl oprise cu greu pe Ian Murray să îi spargă ţeasta cu o lovitură de tomahawk. N-o făcuse ca

să împiedice uciderea unui om rănit, ci dintr-un pragmatism glacial.

– Unchiul tău va voi să îi pună câteva întrebări, spusese Arch, uitându-se printre gene la individ. Să trăiască atât cât să dea răspunsuri.

Ian nu scosese nicio vorbă, ci îşi smulsese braţul din strânsoarea lui Arch Bug şi se răsucise pe călcâie, dispărând în umbrele pădurii ca un fir de fum. Chipul lui Jamie era mult mai puţin expresiv decât al captivului său, se gândea Roger. Nu putea ghici gândurile lui Jamie în acea expresie, dar nici nu era nevoie. Era dur ca o stâncă, dar părea să vibreze, animat de ceva inexorabil. Până şi apropierea de el era terifiantă.

– Ce părere ai, amice? a întrebat Fraser în cele din urmă, întorcându-se spre Arch, care, cu părul albit şi brăzdat de sânge, stătea de cealaltă parte a locului în care zăcea Brown. Mai poate călători ori l-a ucis plimbarea asta?

Bug s-a aplecat în faţă şi s-a uitat nepăsător la Brown, care stătea întins pe targa improvizată.

– Aş zice că încă trăieşte. Are faţa îmbujorată, nu albită, şi e treaz. Vrei să-l ducem cu noi ori îl iei chiar acum la întrebări?

O clipă masca a dispărut şi Roger, care îi urmărise faţa lui Jamie, a văzut în ochii lui exact ce voia el să facă. Dacă ar fi observat acelaşi lucru, Lionel Brown ar fi sărit de pe targă şi ar fi rupt-o la fugă, deşi avea un picior fracturat. Însă el a ţinut închişi ochii cu îndărătnicie şi, cât timp Jamie şi Arch au discutat în gaelică, Brown a rămas nemişcat.

Fără să răspundă la întrebarea lui Arch, Jamie a îngenuncheat, după care şi-a aşezat o mână peste pieptul lui Brown. Roger şi-a dat seama că acesta din urmă fremăta şi respira repede şi superficial. Dar şi-a ţinut pleoapele strânse, deşi globii oculari i se rostogoleau frenetic dedesubt. Jamie a rămas neclintit multă vreme, ceea ce probabil că i s-a părut o veşnicie lui Brown. Apoi a scos un sunet vag din gât, care putea fi un hohot dispreţuitor de râs ori un pufnet dispreţuitor, şi s-a ridicat în picioare.

– Îl luăm cu noi. Însă ai grijă să supravieţuiască, a spus el în engleză.

În ciuda tuturor speculaţiilor pornite din setea de sânge, Brown a continuat să se prefacă pe jumătate mort în drum spre Ridge. Roger ajutase la dezlegarea lui de pe targă când ajunseseră la destinaţie. Hainele şi bandajele lui erau îmbibate de sudoare, iar mirosul de spaimă plutea în jurul lui ca o miasmă aproape palpabilă.

Încruntându-se, Claire încercase să se apropie de bărbatul rănit, însă Jamie a oprit-o, punându-i o mână pe braţ. Roger nu a auzit ce îi murmurase el, dar ea a dat aprobator din cap şi s-a dus cu el până în casa mare. Un moment mai târziu, din casă a apărut doamna Bug, neobişnuit de tăcută, care s-a ocupat de Lionel Brown.

Murdina Bug nu semăna cu Jamie şi nici cu bătrânul Arch; gândurile i se citeau clar pe buzele strânse şi pe fruntea ei încruntată. Însă Lionel Brown a primit apă din mâna ei şi, cu ochii deschişi, a urmărit-o ca şi cum ea ar fi însemnat lumina mântuirii lui. Tot ce se putea, s-a gândit Roger, deşi ea a fost încântată să îl ucidă pe Brown ca pe vreunul dintre gândacii de bucătărie pe care îi extermina în regatul ei culinar. Însă Jamie voia ca el să

fie păstrat în viaţă, astfel că exact asta avea să se întâmple.

Deocamdată.

Un zgomot dinspre uşă i-a atras atenţia spre prezent. Brianna!

Dar, când a deschis uşa, nu a văzut-o pe ea, ci doar rămurele şi căpăcele de ghinde purtate de vânt. S-a uitat de-a lungul cărării întunecate, sperând să o vadă, dar încă nu era niciun semn privind prezenţa ei. Desigur, şi-a spus el, probabil că acum Claire avea nevoie de ea.

Dar şi eu. A alungat gândul, însă a rămas la uşă, privind afară şi simţind vântul şuierându-i în urechi. Plecase la casa mare, imediat ce el îi spusese că mama ei e în siguranţă. Nu mai zisese altceva, însă Brianna îşi dăduse seama cum stăteau lucrurile – el avea sânge pe haine – şi el nu se oprise cât să îi spună că nu era vorba de sângele lui, după care plecase în mare grabă.

A închis uşa cu grijă, privind spre Jemmy, ca să se asigure că vântul nu îl trezise. A simţit o dorinţă de nestăpânit de a-l ridica pe băiat în braţe şi, deşi părinţii au convingerea înrădăcinată că se trezeşte din somn copilul dacă îl mişti, l-a ridicat; simţea nevoia să facă asta. Jem, care dormea, era greu în braţele lui. S-a mişcat, a ridicat capul şi a clipit din ochii aburiţi de somn.

– E-n regulă, i-a şoptit Roger, bătându-l uşor pe spate. Tati e aici.

Jem a oftat ca un cauciuc ce se dezumflă şi capul i-a căzut pe umărul lui Roger cu forţa unei ghiulele. O clipă a lăsat impresia că se umflă din nou, şi-a băgat un deget în gură şi a căzut iar în acea stare de moliciune obişnuită pentru copiii care dorm. Carnea lui parcă s-a contopit plăcut cu a lui Roger, încrederea fiind atât de deplină, încât nu era nevoie să îşi păstreze graniţele corpului – tati va face asta. Roger a închis ochii ca să îşi stăvilească lacrimile şi şi-a apăsat gura pe părul moale şi cald al micuţului.

Lumina focului făcea umbre negre şi roşietice pe interiorul pleoapelor lui; privindu-le, şi-a stăpânit lacrimile. Nu conta ce vedea acolo. Ţinea minte câteva momente înfricoşătoare din acea dimineaţă, încă vii, dar deocamdată le putea rememora netulburat. Îl tulburau copilul din braţe şi ecoul vorbelor şoptite. Era chiar o amintire? Probabil că nu era decât o dorinţă: odată trezit din somn, să adoarmă din nou în nişte braţele puternice şi să audă: „Tati e aici“. A respirat adânc de câteva ori, încetinind ritmul respiraţiei pentru a şi-o armoniza cu a lui Jem şi calmându-se. I se părea important să nu plângă, deşi nu avea în preajmă pe nimeni care să îl audă sau să se sinchisească.

Îndepărtându-se de targa pe care era Brown, Jamie se uitase la el cu ochi întrebători. „Sper că nu crezi că îmi pasă numai de mine“, şoptise. Întorsese ochii spre spaţiul gol dintre tufişuri, unde se retrăsese Claire, strângând din pleoape, ca şi cum nu ar fi suportat s-o privească, dar nu reuşea să-şi dezlipească ochii de ea.

– Pentru ea, a spus el atât de încet, încât Roger abia a auzit. Ar fi bine ca ea să aibă îndoieli, ce crezi? Dacă se ajunge la asta.

Cu gura lipită de părul lui Jem, a inspirat şi a sperat că acolo, între copaci, zisese ce trebuia.

– Nu ştiu, răspunsese el. Dar pentru tine – dacă există loc de

îndoială –, eu zic să o accepţi.

Dacă Jamie era dispus să îi urmeze sfatul, Bree va ajunge curând acasă.

– Mă simt bine, am spus ferm. Foarte bine.

Bree s-a uitat la mine printre gene.

– Sigur că da, a răspuns ea. Arăţi de parcă te-a călcat o locomotivă. Sau două.

– Da, am recunoscut eu şi mi-am atins buza spartă cu fereală. În fine. Da. În afară de asta…

– Ţi-e foame? Stai jos! Îţi fac un ceai, apoi poate ceva de mâncare.

Nu îmi era foame, nu voiam ceai şi mai ales nu voiam să stau jos, mai ales după ce petrecusem toată ziua în şa. Brianna lua deja ceainicul de pe raftul de deasupra dulapului şi nu am găsit cuvintele potrivite ca să o opresc. Dintr-odată, parcă nu găseam cuvinte deloc. Neajutorată, m-am întors spre Jamie.

El mi-a ghicit cumva sentimentele, deşi, având în vedere starea feţei mele, nu ar fi putut citi multe pe ea. S-a apropiat totuşi de Brianna, i-a luat ceainicul din mână şi a murmurat ceva prea încet ca să pot auzi. Ea s-a încruntat spre el, mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat spre Jamie, la fel de încruntată. După aceea expresia i s-a schimbat şi a venit spre mine, privindu-mă cercetător.

– O baie? a întrebat ea încet. Şampon?

– A, da, am spus şi mi-au căzut umerii cu o senzaţie de uşurare recunoscătoare. Te rog!

M-am aşezat şi am lăsat-o să-mi cureţe mâinile şi picioarele cu un burete ud şi să-mi spele părul într-un lighean cu apă caldă, luată din cazanul de pe vatră. Făcea totul încet, fredonând ceva în surdină, iar eu mă destindeam sub degetele ei lungi şi puternice. O parte din drum dormisem – de extenuare – rezemată de pieptul lui Jamie. Însă nu te poţi odihni cu adevărat când eşti călare, iar acum eram pe cale să aţipesc, observând ca prin vis, cu detaşare, cum apa din lighean devenise roşiatică, murdară şi tulbure, fiind plină de pământ şi bucăţi de frunze. Îmi schimbasem cămaşa; senzaţia pânzei răcoroase şi moi pe piele era un adevărat lux. Bree fredona încet, ca pentru sine. Ce cântec era? *Mr. Tambourine Man*, mi s-a părut. Unul dintre acele cântece ridicole şi dulcegi din anii şai… *1968.*

Am icnit şi m-a prins de cap ca să mă susţină.

– Ai păţit ceva? Am atins ceva ce…?

– Nu. Nu, mi-e bine, am spus coborând ochii spre apa însângerată şi murdară.

Am inspirat adânc şi mi-am simţit inima bătând.

– Mă simt perfect, am adăugat. Doar că… moţăi, atâta tot.

Ea a pufnit în râs, dar şi-a retras mâinile şi s-a dus să ia un vas cu apă pentru clătire, lăsându-mă să mă sprijin de masă şi străduindu-mă să nu tremur.

Nu prea ţi-e frică de bărbaţi. Cele mai multe femei de acum se tem. Ar trebui să te arăţi mai temătoare. Mi-am amintit acel ecou deosebit de ironic,

dar şi conturul acelui cap tânăr, părul lui ca de leu profilat în lumina focului. Nu-mi aminteam clar cum arăta la faţă, dar sigur i-aş fi recunoscut părul.

După aceea Jamie mă luase de braţ şi mă condusese de lângă copacul sub care mă adăpostisem până în luminiş. Focul se împrăştiase în timpul luptei; mai rămăseseră doar pietre înnegrite şi, ici şi colo, petice de iarbă arsă şi călcată în picioare – şi cadavre. M-a dus încet de la unul la altul. În cele din urmă, s-a oprit şi mi-a spus încet:

– Vezi că sunt toţi morţi?

Vedeam şi mi-am dat seama de ce mi-i arăta ca să nu mă tem că vor reveni ca să se răzbune. Dar nu mă gândisem să îi număr. Sau să mă uit de aproape la chipurile lor. Chiar dacă aş fi ştiut câţi erau… am avut încă un frison, iar Bree mi-a pus un prosop pe umeri, murmurând cuvinte pe care, din cauza întrebărilor care mi se învârtejeau în minte, nu le-am auzit. Era şi Donner printre morţi? Ori îmi dăduse ascultare şi fugise de acolo? Nu mi se păruse însă un tânăr înţelept. Mi se păruse *laş*.

Apa caldă şiroia peste urechi, acoperind glasul lui Jamie şi pe-al Briannei; am priceput doar o vorbă, dar când m-am îndreptat de spate şi apa mi-a curs pe gât, eu ţinând strâns un prosop lipit de păr, Bree s-a dus spre mantia ei atârnată de un cui de lângă uşă.

– *Sigur* te simţi bine, mamă?

Încruntarea de la îngrijorare i-a reapărut pe frunte, dar de data asta am reuşit să rostesc câteva cuvinte s-o liniştesc.

– Mulţumesc, scumpa mea. A fost minunat, am spus cu toată sinceritatea. Acum nu vreau decât să dorm, am adăugat ceva mai puţin sincer.

Încă eram cumplit de obosită, dar mă trezisem deplin. Voiam să… Ei bine, nu ştiam prea bine ce voiam, însă pe lista dorinţelor era să scap de compania aceea plină de solicitudine. Pe de altă parte, îl zărisem mai devreme pe Roger, pătat de sânge, alb la faţă şi clătinându-se pe picioare de oboseală; nu eram singura victimă a întâmplărilor recente.

– Du-te acasă, fata mea! a spus Jamie încet.

A luat mantia din cui şi i-a pus-o pe umeri, după care a bătut-o uşor pe umăr:

– Du-te şi hrăneşte-ţi soţul. Culcă-l şi rosteşte o rugăciune pentru el! Mă ocup eu de mama, bine?

Bree s-a uitat îngrijorat de la unul la altul, dar am arborat o expresie despre care am sperat că era liniştitoare – ceea ce m-a durut –, iar după o ezitare de o clipă m-a strâns în braţe, m-a sărutat pe frunte şi a plecat. Jamie a închis uşa şi s-a rezemat cu spatele de ea, cu mâinile la spate. Eram obişnuită cu expresia impasibilă pe care o adopta de obicei ca să îşi ascundă gândurile când era tulburat sau furios; nu apelase la asta, iar expresia de pe faţa lui m-a tulburat imens.

– Să nu-ţi faci griji pentru mine! am zis pe un ton cât de liniştitor. Nu sunt traumatizată.

– Nu trebuie? a întrebat el rezervat. Ei bine… poate că nu aş face-o, dacă aş şti ce vrei să spui.

– A…

Mi-am şters faţa cu gesturi delicate şi mi-am tapetat gâtul cu prosopul.

– Da. Înseamnă… afectată foarte grav sau şocată îngrozitor. E din greacă, cred. Rădăcina cuvântului, adică „trauma.“

– A, da? Şi nu eşti… şocată? Ia spune!

Şi-a îngustat ochii, în vreme ce m-a examinat cu atenţia critică pe care o avea când cumpăra un animal de rasă foarte scump.

– Sunt bine, am răspuns, retrăgându-mă un pas. Adică… mă simt bine. Doar puţin… zdruncinată.

A făcut un pas spre mine şi m-am retras brusc, dându-mi seama cu întârziere că strâng prosopul la piept de parcă ar fi un scut. M-am silit să îl cobor şi am simţit că fac pete pe faţă şi pe gât.

A stat nemişcat, privindu-mă printre gene. Apoi a coborât ochii spre podea. A rămas pe gânduri, apoi a mişcat mâinile. O dată, de două ori. Foarte încet. Şi am auzit – foarte clar – sunetul vertebrelor lui Arvin Hodgepile despărţindu-se. Tresărind, Jamie a ridicat capul şi mi-am dat seama că stăteam de partea cealaltă a unui scaun cu faţa la el, ţinând prosopul făcut ghem şi lipit de gură. Coatele mi s-au mişcat ca nişte balamale ruginite, încet şi greoi, dar am coborât prosopul. Aveam buzele aproape la fel de rigide, dar am reuşit să vorbesc.

– Sunt puţin zdruncinată, da, am zis foarte clar. Dar, în rest, sunt bine. Nu te îngrijora! Nu vreau să te îngrijorezi.

Privirea lui pătrunzătoare a tremurat brusc, ca geamul unei ferestre lovite de o piatră în fracţiunea de secundă înainte de a se fărâmiţa, şi a închis ochii. Şi-a înghiţit nodul din gât şi apoi a deschis ochii.

– Claire, a vorbit el foarte delicat, iar fragmentele sfărâmate şi ascuţite au apărut clar, tăioase şi zimţate în ochii lui, eu *am fost* violat. Şi mai spui că nu trebuie să mă îngrijoreze starea ta?

– Ei, la naiba!

Am aruncat prosopul pe podea şi am regretat imediat că nu îl mai am în mâini. Mă simţeam despuiată stând doar în cămaşă şi mi-au displăcut atât de mult furnicăturile de pe piele, încât mi-am tras o palmă peste coapsă ca să le alung.

– La naiba, la naiba! *Nu* vreau să te mai gândeşti la asta. Te rog!

Şi totuşi, ştiusem încă de la început că aşa se va întâmpla.

Am prins spătarul scaunului cu ambele mâini şi am încercat să îmi concentrez privirea la el, dorindu-mi din suflet să mă arunc peste cioburile sclipitoare ca să îl feresc de ele.

– Ascultă, am spus, controlându-mi glasul. Nu vreau… Nu vreau să-ţi reamintesc lucruri care ar trebui uitate.

– Dumnezeule! a exclamat el pe un ton oarecum mirat, un colţ al gurii tresărindu-i. Îţi închipui că am uitat aşa ceva?

– Poate că nu, am spus, cedând. M-am uitat la el printre lacrimi. Dar, Jamie, am vrut să uiţi!

A întins o mână foarte delicat şi a atins cu vârful arătătorului

arătătorul meu, în locul în care ţineam strâns spătarul scaunului.

– Nu mă lua în seamă, a spus el încet, apoi şi-a retras degetul. Acum nu mai contează. Englezoaico, nu vrei să te odihneşti puţin? Sau poate să mănânci ceva?

– Nu. Nu vreau… nu.

În realitate, nu mă puteam hotărî *ce* voiam să fac. Nu voiam să fac nimic. Doar să-mi lepăd pielea, să ies din ea şi să fug, ceea ce nu părea posibil. Am respirat adânc de câteva ori, sperând să mă liniştesc şi să revin la plăcuta senzaţie de epuizare totală. Să-l întreb despre Donner? Dar ce puteam întreba? *Ai ucis cumva un bărbat cu părul lung şi încâlcit?* Într-o oarecare măsură, toţi erau cam la fel. Donner fusese – ori poate că încă era – indian, însă în arşiţa luptei nimeni nu ar fi observat asta.

– Cum se simte Roger? am întrebat, pentru că nu am putut găsi ceva mai bun de spus. Dar Ian? Sau Fergus?

A părut oarecum surprins, ca şi cum ar fi uitat de existenţa lor.

– Ei? Băieţii sunt destul de bine. Nimeni n-a fost rănit în luptă. Am avut noroc.

A ezitat, apoi a făcut un pas precaut spre mine, uitându-se fix la faţa mea. Nu am ţipat şi nici nu m-am ferit, iar el a mai făcut un pas, ajungând suficient de aproape ca să îi simt căldura trupului. De data asta nu am mai tresărit şi m-am simţit înfrigurată doar în cămaşa umedă, ci m-am relaxat puţin, legănându-mă spre el, şi am văzut încordarea din umerii lui destinzându-se treptat. Foarte delicat, mi-a atins faţa. Sângele îmi palpita şi a trebuit să mă crispez ca să nu mă retrag de sub atingerea lui. A simţit şi şi-a tras mâna, care doar a plutit pe deasupra pielii mele, dar am simţit căldura emanată de palma lui.

– O să se vindece? a întrebat el, mişcându-şi degetele peste despicătura din arcada stângă, apoi peste rănile de pe obraji, până la zgârietura de pe falcă, unde lovitura cu gheata primită de la Harley Boble, dacă aş fi primit-o în plin, mi-ar fi rupt gâtul.

– Sigur că da. Doar ştii; ai văzut lucruri şi mai grave pe câmpul de luptă.

Aş fi vrut să îi zâmbesc drept asigurare, dar nu am vrut să redeschid tăietura adâncă din buză, de aceea am ţuguiat buzele ca un peştişor de aur, ceea ce l-a surprins şi l-a făcut pe *el* să zâmbească.

– Da, ştiu, şi-a aplecat puţin capul, sfios. Doar că…

Mâna încă îi plutea aproape de faţa mea, iar pe faţă avea o expresie de îngrijorare şi tulburare.

– Of, Doamne, *mo nighean donn*! a şoptit. Of, Iisuse, chipul frumos!

– Nu suporţi să te uiţi la ea? l-am întrebat, întorcându-mi ochii şi simţind un fior, dar încercând să mă conving că nu avea importanţă, că până la urmă rănile aveau să se vindece.

Mi-a atins bărbia, blând, dar ferm şi mi-a ridicat-o ca să îl privesc drept în ochi. A strâns puţin din buze când şi-a plimbat ochii încet peste faţa mea tumefiată, parcă făcând o evaluare. În lumina lumânării, ochii îi erau calmi şi întunecaţi, cu colţurile încleştate de durere.

– Nu, a zis încet, asta nu suport. Felul în care arăţi îmi frânge inima. Şi mă umple de atâta furie, încât cred că trebuie să ucid pe cineva ca să nu plesnesc. Dar pe Dumnezeul care te-a creat, englezoaico, nu vreau să mă culc cu tine şi să nu pot să-ţi văd faţa.

– Să te culci cu mine? am zis eu absent. Dar ce… vrei chiar *acum*?

Şi-a coborât mâna de la falca mea, dar s-a uitat direct în ochii mei, fără să clipească.

– Păi… da. Vreau.

Dacă nu aş fi avut falca atât de umflată, aş fi rămas cu gura căscată.

– A… de ce?

– De ce? a repetat el. Şi-a coborât privirea şi a ridicat din umeri, gest obişnuit, pe care îl făcea când era jenat sau frământat de ceva. Eu… în fine… mi se pare necesar.

Mi-a venit să râd, ceva cu totul nepotrivit în acele momente.

– Necesar? Crezi că e ca şi cum ai cădea de pe cal? Ar trebui să mă ridic imediat?

Şi-a înălţat capul pe neaşteptate şi mi-a aruncat o privire furioasă.

– Nu, a spus printre dinţii încleştaţi şi a înghiţit cu greu şi vizibil, străduindu-se să-şi ţină sentimentele în frâu. Înseamnă că eşti… foarte rănită?

M-am uitat fix la el printre pleoapele umflate.

– Asta e cumva o glumă? A! am făcut în cele din urmă, înţelegând ce voia să ştie.

Am simţit că mă îmbujorez şi zgârieturile îmi zvâcneau. Am inspirat adânc, să fiu sigură că pot vorbi cursiv.

– Jamie, am fost bătută măr şi abuzată în câteva feluri respingătoare. Însă doar unul… a existat doar unul care, de fapt… Nu s-a purtat violent.

Am încercat să-mi înghit nodul din gât, dar nu s-a dus. Lacrimile mele făceau lumina lumânării neclară, astfel că nu-i vedeam faţa, de aceea, clipind, m-am uitat în altă parte.

– Nu, am spus şi glasul mi-a sunat mai tare decât aş fi dorit. Nu sunt… rănită.

A spus ceva în gaelică, dar în surdină, scurt, şi s-a îndepărtat brusc de masă. Scaunul i-a căzut la podea cu o bubuitură şi l-a lovit cu piciorul. Apoi l-a călcat în picioare cu o asemenea violenţă, încât bucăţi de lemn au zburat prin bucătărie, lovind tava pentru plăcinte, scoţând zăngănituri slabe. Prea şocată şi amorţită ca să mai simt vreo durere, am rămas complet nemişcată. Mă întrebam vag dacă nu trebuia să îi spun. Însă el sigur ştia. Când mă găsise, mă întrebase: „Câţi?“ Iar apoi spusese: „Ucideţi-i pe toţi!“

Iar după aceea… Una e să ştii ceva, şi cu totul alta e să ţi se spună amănuntele. Cu un sentiment de tristeţe vinovată l-am urmărit cum a lovit cu picioarele resturile de scaun, după care s-a lăsat pe fereastră. Avea obloanele trase, însă el s-a ridicat cât era de înalt şi a pus mâinile pe pervaz, rămânând cu spatele spre mine, cu umerii vibrând. Nu mi-am dat seama dacă plângea sau nu. Vântul se înteţea, vijelia venea dinspre apus. Obloanele zdrăngăneau, iar focul domolit pentru noapte a scos norişori de

funingine când vântul a coborât pe horn. Apoi rafala a trecut şi nu s-a mai auzit decât pocnetul uşor al cărbunilor din vatră.

– Îmi pare rău, am îngăimat eu într-un târziu.

Jamie s-a întors imediat şi m-a privit fioros. Nu plângea, însă plânsese; avea obrajii umezi de lacrimi.

– Să nu-ndrăzneşti să-ţi ceri iertare! a răcnit el. Nu suport, auzi?

A făcut un pas mare spre masă şi a lovit cu pumnul în tăblie, de s-a răsturnat solniţa.

– Să nu-ţi ceri iertare!

Din reflex, închisesem ochii, dar m-am silit să îi deschid din nou.

– Bine. N-o să plâng, am răspuns.

Din nou, mă simţeam îngrozitor de obosită, şi îmi venea să plâng. A urmat o tăcere încordată. Auzeam castanele căzând din copacii din spatele casei, duse de vânt. Una, apoi alta şi alta, o adevărată ploaie de bufnituri slabe. Jamie a inspirat adânc şi zguduitor şi şi-a trecut o mânecă peste faţă. Am pus coatele pe masă şi mi-am lăsat capul peste mâini; mi se părea mult prea greu ca să-l ţin drept.

– Necesar? am întrebat mai mult sau mai puţin calm spre tăblia mesei. Adică?

– Nu ţi-a trecut prin minte că ai putea rămâne gravidă?

Îşi recăpătase autocontrolul şi a zis-o la fel de calm cum ar fi întrebat dacă nu-i ofer bacon la porridge-ul de dimineaţă.

– N-am rămas, i-am răspuns privindu-l şocată, însă am dus mâinile din reflex spre pântec. Nu, am repetat ceva mai apăsat. Nu se poate.

Dar se putea. Şansele erau minime, dar erau. De obicei, foloseam o metodă de contracepţie ca să fiu sigură, însă…

– Nu sunt, am spus. Dacă aş fi, aş şti.

S-a mulţumit să se uite fix la mine cu sprâncenele ridicate. Nu eram gravidă; nu atât de repede. Atât de repede, încât, dacă ar fi fost aşa şi dacă existase mai mult decât un bărbat… puteau apărea dubii. Avantajul îndoielii, asta mi-a oferit Jamie mie, dar şi lui. Din adâncurile pântecului am simţit un fior care mi s-a răspândit instantaneu în tot corpul, făcându-mi pielea de găină, deşi era cald. *„Martha“,* şoptise individul în timp ce mă apăsa sub greutatea lui în stratul de frunze moarte.

– La naiba! am şoptit.

Încercând să gândesc, mi-am răsfirat mâinile pe tăblia mesei. *Martha.* Şi mirosul lui stătut, apăsarea coapselor lui dezgolite şi umede, pline de păr…

– Nu!

Picioarele şi fesele mi s-au strâns atât de tare în semn de repulsie, încât m-am ridicat câţiva centimetri de pe bancă.

– S-ar putea… a zis Jamie cu încăpăţânare.

– Nu am rămas, am repetat eu cu aceeaşi încăpăţânare. Iar dacă s-a întâmplat, nu ai ce face, Jamie.

S-a uitat la mine şi i-am observat licărul de spaimă din ochi. Cu o tresărire, mi-am dat seama că era exact lucrul de care se temea. Ori unul

dintre lucrurile care îl înspăimântau.

– Adică nu se poate, m-am grăbit să explic. Sunt aproape sigură că nu am rămas gravidă, dar nu sunt convinsă că nu am fost expusă vreunei boli dezgustătoare.

Iată un amănunt la care nu mă gândisem, iar pielea de găină a apărut din nou, mai puternic. O sarcină era improbabilă, însă gonoreea sau sifilisul erau posibile.

– Nu… nu se poate. Înainte de a-mi face o injecţie cu penicilină.

Cu aceste cuvinte, m-am ridicat de pe bancă.

– Unde pleci? a întrebat el, luat prin surprindere.

– La camera medicală!

Holul era cufundat în întuneric, iar focul se stinsese în camera medicală, dar nu m-am oprit. Am deschis uşa dulapului şi am început să pipăi cu gesturi febrile. O lumină de peste umărul meu ilumina şirul de sticluţe. Jamie aprinsese o lumânare şi mă urmase.

– Englezoaico, ce Dumnezeu faci?

– Caut penicilina, i-am răspuns, luând o sticluţă şi punga din piele în care păstram siringile din colţi de şarpe.

– La ora asta?

– Da. Chiar acum! Aprinde încă o lumânare, te rog!

Mi-a dat ascultare, iar lumina ei a pâlpâit, sporind până a devenit un glob auriu, răspândindu-se peste tuburile din piele în care se aflau seringile mele. Lichidul din sticlă era rozaliu; multe dintre coloniile de *penicillium* din şarja aceea fuseseră cultivate în vin stătut.

– Eşti sigură că dă roade? m-a întrebat Jamie reţinut, din umbră.

– Nu, am răspuns printre buzele strânse. Dar e tot ce am.

M-am gândit la spirocheţii care se multiplicau tăcuţi în fluxul meu sangvin clipă de clipă şi asta mi-a făcut mâinile să tremure. Mi-am reprimat teama că penicilina ar putea fi afectată. Făcuse miracole în cazul unor infecţii grave, dar superficiale. Nu exista niciun motiv pentru care…

– Lasă-mă pe mine, englezoaico!

Mi-a luat seringa din mână, pentru că degetele mele erau alunecoase şi nesigure. Ale lui erau sigure şi s-a calmat în timp ce a umplut seringa.

– Înţeapă-mă întâi pe mine, a spus el, întinzându-mi seringa.

– Poftim? De ce tu? Nu ai nevoie – adică, ştiu că nu-ţi plac injecţiile, am încheiat eu cu glas pierit.

A pufnit şi a coborât ochii spre mine.

– Ascultă-mă, englezoaico. Dacă vreau să-mi înfrâng propriile temeri şi pe ale tale – şi asta vreau –, n-o să mă tem de o simplă înţepătură. Fă-o!

S-a întors şi s-a aplecat, ţinând un cot pe blatul bucătăriei, după care a ridicat o parte a kiltului, dezgolindu-şi o fesă musculoasă.

Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. Puteam să mă mai cert cu el, însă o simplă privire, aşa cum stătea, dezgolit şi încăpăţânat ca Muntele Negru, m-a făcut să socotesc inutilitatea oricărui alt gest. Hotărâse şi amândoi aveam să trăim cât să aflăm consecinţele. Brusc ciudat de calmă, am ridicat seringa, strângând-o uşor ca să elimin orice bulă de aer.

– Mişcă-te puţin! i-am spus, împingându-l brutal. Relaxează-ţi partea asta, pentru că n-aş vrea să rupi acul.

A tras aer în piept cu un şuierat. Acul era gros şi exista suficient alcool din vin care să provoace arsuri serioase, cum am aflat când m-am ales cu propria injecţie peste un minut.

– Auu! Au! O, Iisuse H. Roosevelt, Hristoase! am exclamat scrâşnind din dinţi, în momentul în care mi-am făcut singură injecţia. Doamne, ce tare ustură!

Încă frecându-se la fund, Jamie mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

– Da, în fine. Restul nu va fi la fel de rău, presupun.

Restul. M-am simţit dintr-odată golită şi ameţită de idee, deşi nu mâncasem mai nimic o săptămână.

– Eşti… eşti sigur? l-am întrebat, lăsând seringa jos.

– Nu. Nu sunt, a spus el.

Apoi a inspirat adânc, s-a uitat la mine, iar chipul îi părea nehotărât în lumina lumânării.

– Numai că vreau să încerc. Trebuie.

Uitându-mă la el, mi-am aranjat cămaşa de noapte din pânză peste coapsa rănită. Abandonase de mult toate măştile; îndoiala, furia şi teama erau gravate pe liniile disperate ale feţei lui. M-am gândit că, sub vânătăi, expresia mea era mai greu de ghicit.

Ceva moale mi s-a frecat de picior şi a scos un mieunat firav. Am coborât ochii şi am văzut că Adso îmi adusese, în semn de compătimire, un şoarece mort. Am dat să zâmbesc, am simţit o gâdilătură la buză, am ridicat privirea şi am zâmbit deplin, făcând despicătura să se deschidă şi gustul sângelui cald să-mi atingă limba.

– Ei bine… Ai venit ori de câte ori am avut nevoie de tine. Vei duce treaba la bun sfârşit şi de data asta.

O clipă n-a avut reacţie, pentru că nu a priceput aluzia. Apoi şi-a dat seama şi a roşit brusc. Între şoc şi râs, buzele i-au tresărit de câteva ori. S-a întors cu spatele şi am crezut că voia să-şi ascundă faţa, dar de fapt voia să ia ceva din dulap. A găsit ce căuta şi s-a apropiat cu o sticlă din cel mai bun vin muscat, care strălucea întunecat. O ţinea cu cotul pe lângă corp şi a mai scos una.

– Da, aşa voi face, a spus, întinzând mâna liberă spre mine. Dar te înşeli amarnic dacă-ţi închipui că o vom face treji.

O pală de vânt dinspre uşa deschisă l-a trezit pe Roger din somnul agitat. Adormise pe bancă, cu picioarele atârnând pe podea, iar Jemmy stătea ghemuit, greu şi cald, pe pieptul lui. Clipind dezorientat, s-a uitat când Brianna s-a aplecat să-l ia pe băieţel din braţele lui.

– Plouă? a întrebat, simţind un miros de umezeală şi ozon pe mantia ei.

S-a ridicat în capul oaselor, şi-a trecut o mână peste faţă ca să se trezească şi a simţit asprimea bărbii nerase de patru zile.

– Nu, dar va ploua.

L-a aşezat pe Jemmy în patul lui, l-a învelit, şi-a agăţat mantia într-un cui şi apoi s-a apropiat de Roger. Mirosea a noapte, iar mâna ei era rece pe

obrazul lui înfierbântat. El a prins-o în braţe şi, oftând, şi-a rezemat capul de ea.

Ar fi fost fericit să rămână astfel o veşnicie ori măcar o oră sau două. Ea l-a mângâiat delicat pe cap, apoi s-a îndepărtat şi s-a aplecat să aprindă o lumânare de la vatră.

– Cred că eşti mort de foame. Să-ţi aduc ceva de mâncare?

– Nu, adică… da. Te rog!

În timp ce ultimele urme de ameţeală se risipeau, şi-a dat seama că era rupt de foame. De dimineaţă, după ce poposiseră la un râu, nu se mai opriseră din drum, pentru că Jamie era nerăbdător să ajungă acasă. Nici nu-şi amintea când mâncase ultima oară, dar până în clipa aceea nu avusese senzaţia de foame. Hămesit, s-a repezit la pâinea cu unt şi gem pe care i le-a adus Brianna. A mâncat absent şi abia peste câteva minute, după ce a înghiţit o bucată de pâine cu unt, s-a gândit să întrebe:

– Ce mai face mama ta?

– E bine, a spus ea, imitând-o perfect pe Claire, cu accent perfect englezesc. *Perfect*.

A făcut o grimasă către el, iar Roger a râs, dar reţinut, aruncând imediat o privire spre patul copilului.

– Şi chiar e?

Bree a ridicat o sprânceană spre el.

– Aşa crezi?

– Nu, a recunoscut el, devenind serios. Dar nu cred că-ţi va spune dacă nu se simte bine. Nu vrea să te îngrijorezi.

Drept reacţie la o asemenea idee, a scos un sunet destul de nepoliticos din gâtlej şi s-a întors cu spatele spre el, ridicându-şi părul lung de pe gât.

– Îmi desfaci şireturile?

– Când scoţi sunetul acela eşti ca tatăl tău, doar că e mai subţire. Ai exersat?

S-a ridicat şi a desfăcut şireturile. I-a desfăcut şi corsetul, dintr-un impuls, şi-a strecurat mâinile sub rochia ei şi i-a cuprins şoldurile calde.

– În fiecare zi. Dar tu?

S-a rezemat de el şi Roger i-a prins sânii în căuşul palmelor.

– Nu, a recunoscut el. Doare.

Claire îi sugerase să încerce să cânte, ridicând şi coborând vocea mai mult decât normal pentru a-şi elibera coardele vocale, în speranţa că şi-a recăpătat o parte din rezonanţa originală.

– Laşule! a spus ea, dar cu un glas la fel de moale ca părul care mătura obrazul lui Roger.

– Da, sunt laş, a spus el la fel de încet.

Avea dureri, dar nu durerea fizică îl deranja. Îl supărau senzaţia de ecou al vechii lui voci în oase – uşurinţa şi puterea ei dinainte – şi faptul că auzea sunetele neplăcute care îi ieşeau acum din gâtlej: cârâieli, icnete şi scârţâituri. Ca un porc ce se îneacă în încercarea de a mânca o cioară, a gândit el dispreţuitor.

– Ei au fost laşi, a spus Bree, vorbind încet, dar cu glas oţelit şi s-a

încordat puţin în braţele lui. Faţa ei… sărmana ei faţă! Cum de-au putut face aşa ceva? Cum de e cineva în stare de aşa ceva?

Brusc, Roger şi-a amintit-o pe Claire goală, lângă iaz, mută ca o stâncă, cu sânii plini de sângele care i se scurgea din nas. S-a retras, aproape gata să îşi desprindă mâinile de pe sânii Briannei.

– Ce e? a întrebat Brianna, tresărind. Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Şi-a scos mâinile de sub rochia ei şi a făcut un pas înapoi.

– Ă… ai cumva nişte lapte?

Brianna s-a uitat ciudat la el, apoi s-a dus la magazia din spatele cabanei şi a revenit cu o cană cu lapte. Roger a băut însetat, conştient că, în timp ce s-a dezbrăcat şi şi-a pus cămaşa de noapte, ea îl urmărea cu ochi de pisică. Ea s-a aşezat pe marginea patului şi a început să îşi perie părul, pregătindu-se să-l prindă ca să poată dormi. El a întins o mână şi i-a luat peria. Fără să spună nimic, şi-a plimbat degetele prin părul ei des, l-a ridicat şi l-a îndepărtat de pe faţă.

– Eşti frumoasă, i-a şoptit şi a simţit că în ochi îi apar din nou lacrimi.

– Şi tu.

Şi-a ridicat mâinile pe umerii lui şi l-a făcut să se aşeze încet în genunchi în faţa ei. S-a uitat cercetător în ochii lui, iar el i-a răspuns la privire. Apoi Brianna a zâmbit vag şi şi-a desfăcut şnurul care îi strângea părul la spate. Părul s-a revărsat peste umerii lui ca un val negru, mirosind a ars, a sudoare veche şi a cai. El a protestat când ea i-a luat peria, dar ea l-a ignorat, i-a împins capul la ea în poală şi i-a cules ace de pin şi scaieţi, desfăcând încet şuviţele încâlcite. El a ajuns cu fruntea la ea în poală, inspirându-i de aproape mirosul. Asta i-a amintit de picturi medievale, cu păcătoşi îngenuncheaţi şi cu capetele plecate, mărturisind şi căindu-se. Prezbiterienii nu se spovedeau în genunchi, dar catolicii încă o făceau. În întuneric, ca acum, în anonimat.

– Nu m-ai întrebat ce s-a întâmplat, a spus el în şoaptă în cele din urmă, în umbrele coapselor. Ţi-a spus tatăl tău?

A auzit-o inspirând, dar i-a răspuns calm:

– Nu.

Brianna n-a mai zis nimic, iar în cameră, cu excepţia fâşâitului de la peria ce trecea prin părul lui Roger şi a vântului ce vuia, s-a lăsat linişte. Cum s-o simţi Jamie? s-a întrebat brusc Roger. Va face asta? Va încerca să…? A alungat gândul, pentru că nu s-a simţit în stare să îl analizeze. A văzut, în schimb, o imagine a lui Claire, ieşind în lumina zorilor, având faţa ca o mască umflată. Încă ea însăşi, dar îndepărtată ca o planetă aflată pe o orbită ce duce spre adâncul spaţiului – când ar putea reveni pentru a fi văzută din nou? Aplecându-se să atingă morţii, la îndemnul lui Jamie, să vadă care era preţul onoarei ei. Nu era vorba de posibilitatea de a fi rămas însărcinată, s-a gândit el brusc. Era frica, dar nu de asta. Frica lui Jamie că o va pierde, că va pleca, va dispărea într-un spaţiu solitar fără el, decât dacă el reuşea cumva s-o lege de el, să o ţină alături. Însă, Iisuse, ce risc îşi asuma cu o femeie atât de şocată şi brutalizată, cum putea risca una ca

asta?

Dar de ce să nu poată?

Brianna a lăsat jos peria, dar a rămas cu o mână pe capul lui, mângâindu-l. Ştia şi el frica asta – şi-a amintit de prăpastia ce existase cândva între ei şi de curajul pe care trebuise să îl dovedească ca să sară peste asta. Pentru amândoi. Probabil era şi el oarecum laş, dar de genul acela.

– Brianna, a spus şi a simţit nodul din gâtlej, cicatricea lăsată de ştreang.

Ea a simţit dorinţa din glasul lui şi s-a uitat la el când a ridicat capul, a dus o mână spre faţa lui, iar Roger a prins-o, apăsându-i palma de obraz şi plimbând-o peste el.

– Brianna… a spus el din nou.

– Ce? Ce e?

Era o voce şoptită, ca să nu trezească copilul, dar avea o nuanţă de ardoare.

– Brianna, o să mă asculţi?

– Ştii că da. Despre ce e vorba?

Şi-a lipit corpul de-al lui, dorind să-l aline, iar el avea atâta nevoie de alinarea ei, încât ar fi vrut să o posede acolo, pe covorul din apropierea focului, de aceea şi-a îngropat capul între sânii ei. Dar nu încă.

– Doar… Ascultă ce trebuie să spun. Iar apoi, pentru Dumnezeu, zi-mi că am procedat corect.

Spune-mi că încă mă iubeşti, voise să spună, dar nu a putut încă rosti cuvintele.

– Nu e nevoie să-mi spui nimic, a şoptit ea.

Avea ochii întunecaţi şi delicaţi, încărcaţi de iertarea pe care încă nu o merita. Iar undeva, dincolo de ei, a văzut altă pereche de ochi, privind spre el cu o uimire beţivită, înfricoşaţi brusc în momentul în care el a ridicat braţul să dea lovitura ucigătoare.

– Da, a spus ea încet. Stinge lumânarea, te rog!

Nu în bucătărie, încă presărată de lucruri care stârneau emoţii. Nu în camera medicală, cu amintirile ei tăioase. Jamie a ezitat, apoi a făcut semn din cap spre scară, ridicând o sprânceană. Am încuviinţat şi l-am urmat în dormitor.

Mi s-a părut familiar şi straniu, aşa cum arată locurile când stai departe de ele o vreme. Probabil că nasul meu spart a făcut ca mirosul să mi se pară ciudat; ori doar îmi imaginam că miros – rece şi cumva stătut, deşi totul era curat şi ordonat. Jamie a plimbat vătraiul prin foc şi lumina s-a intensificat, tremurând în dungi strălucitoare pe pereţii din lemn, iar aroma de fum şi răşină înfierbântată au ajutat să completeze senzaţia de gol din încăpere.

Niciunul dintre noi nu s-a uitat la pat. El a aprins lumânarea de pe lavoar, apoi a aşezat două scaune aproape de fereastră şi a deschis obloanele, lăsând aerul neliniştit al nopţii să pătrundă în cameră. Adusese două cupe din cositor; le-a umplut şi le-a aşezat pe pervazul lat, alături de

sticle. Am rămas lângă uşă, urmărind pregătirile şi simţindu-mă foarte ciudat. Trăiam sentimente bizar de contradictorii. Pe de o parte, parcă eram o străină. Nici măcar nu îmi puteam imagina şi nici rechema un sentiment de alinare la atingerea lui. Trupul lui nu mai era prelungirea liniştitoare a trupului meu, ci ceva străin, inabordabil. În acelaşi timp, izbucniri alarmante de dorinţă carnală mi-au săgetat corpul pe neaşteptate. Asta se întâmplase toată ziua. Nu semăna cu arderea lentă a dorinţei obişnuite şi nici cu scânteia instantanee a patimii. Nici măcar nu era senzaţia ciclică şi iraţională de dorinţă a pântecelui, de a mă împerechea, care ţinea în întregime de corp. Era înspăimântător.

Jamie s-a aplecat să mai pună un lemn pe foc şi aproape că m-am împleticit, pentru că parcă tot sângele îmi fugise din cap. Lumina lucea pe perişorii de pe braţele lui, pe adânciturile feţei lui… Aveam o *poftă* devoratoare, care mă poseda, dar nu făcea parte din mine, şi m-am îngrozit. Teama de ea m-a făcut să evit atingerea lui mai mult decât sentimentul de înstrăinare.

– Englezoaico, te simţi bine?

Observase expresia mea şi se apropiase încruntându-se. Am ridicat o mână să-l opresc.

– Bine, am spus, simţindu-mă fără suflu şi m-am grăbit să mă aşez, pentru că mi se înmuiaseră genunchii şi am luat o cană. Hai… noroc!

A ridicat sprâncenele, dar s-a aşezat pe scaunul din faţa mea.

– Noroc! a spus încet şi şi-a atins cana de a mea, moment în care am simţit mirosul dulceag şi apăsător de vin.

Degetele de la mâini îmi erau reci, la fel şi cele de la picioare, dar şi vârful nasului. Dar asta s-a schimbat pe neaşteptate. Încă o clipă, şi probabil că aş fi ars de căldură, transpirând şi înroşindu-mă. Însă în momentul acela îmi era frig şi, atinsă de adierea ploii de afară, am tremurat. Aroma vinului a fost destul de puternică pentru a-mi atinge chiar şi ţesuturile afectate, iar dulceaţa lui a reprezentat o alinare pentru nervi şi stomac. Am băut repede prima cană şi mi-am mai turnat una, dorind nespus să aştern un strat subţire de uitare între mine şi realitate. Jamie băuse mai încet, dar şi-a umplut cana odată cu mine. Încălzită de foc, lada din lemn de cedru pentru plăpumi împrăştia aroma ei obişnuită. Jamie s-a uitat repede la mine de câteva ori, dar fără un cuvânt. Tăcerea dintre noi nu era stânjenitoare, însă era *încărcată* de ceva. M-am gândit că trebuia să spun ceva. Dar ce? Am sorbit din cană, scormonindu-mi în minte după ceva potrivit. În cele din urmă, am întins încet o mână şi i-am atins nasul, în locul în care crăpătura subţire, vindecată de mult, era albă.

– Nu mi-ai povestit cum de ţi-ai spart nasul, i-am zis. Cine ţi-a făcut asta?

– A, asta? Nimeni.

Atingându-şi nasul oarecum conştient de fosta rană, a zâmbit.

– Am avut noroc, mi-a explicat că fisura a fost curată, fiindcă la vremea respectivă nu i-am acordat nici cea mai mică atenţie.

– Te cred. Ai spus că…

Şi m-am întrerupt brusc, pentru că mi-am amintit ce *spusese*. Când îl găsisem din nou, în tiparniţa din Edinburgh, îl întrebasem când şi-l spărsese. Îmi răspunsese: *„La vreo trei minute după ce te-am văzut ultima oară, englezoaico.“* Aşadar, înainte de Culloden, pe dealul stâncos din Scoţia, sub inelului de pietre în picioare.

– Îmi pare rău, am răspuns molatic. Probabil că nici nu vrei să te gândeşti la asta, nu?

M-a prins de mâna liberă şi a coborât ochii spre mine.

– Poţi afla tot, mi-a şoptit şi m-a privit direct în ochi. Tot. Tot ce am păţit. Dacă vrei şi dacă ţi-e de folos, îţi povestesc.

– Vai, Doamne, Jamie! am replicat încet. Nu. Nu ţin să ştiu. Tot ce vreau să aflu este cum ai reuşit să treci prin asta. Cum de eşti bine. Dar… am ezitat. Să-ţi spun eu?

Adică ce am păţit şi el a înţeles. Şi-a mutat privirea, deşi mi-a reţinut mâna în ambele mâini, cuibărind-o şi frecându-şi o palmă de degetele mele aspre.

– Trebuie?

– Aşa cred. Câteodată. Dar nu acum – decât dacă…

A clătinat din cap, dar tot nu s-a uitat la mine.

– Nu acum, a şoptit. Nu acum.

Mi-am retras mâna şi am sorbit vinul rămas în cană, aspru, cald şi aromat, având încă aroma pieliţelor de la boabele de struguri. Nu mă mai simţeam înfierbântată şi înfrigurată; acum eram caldă şi mă simţeam recunoscătoare.

– Nasul, am spus şi mi-am umplut din nou cana. Hai, spune-mi! Te rog!

A ridicat vag din umeri.

– Da, în fine. Doi soldaţi englezi, veniţi să cerceteze în susul dealului, care nu se aşteptau să descopere pe cineva, că niciunul nu avea muscheta încărcată. Altfel, aş fi murit acolo, a povestit nepăsător şi pe mine m-a apucat un tremur, dar nu din cauza frigului. M-au văzut, iar unul te-a zărit pe tine sus, pe culme. A strigat şi a dat să pornească după tine, de aceea m-am aruncat asupra lui. Nu-mi păsa de ce se va întâmpla, atâta vreme cât te puteai îndepărta în siguranţă, aşa că l-am atacat fără să mă gândesc la altceva. Şi i-am implântat pumnalul între coaste. Numai că am nimerit în cutia cu gloanţe, arma s-a înţepenit în ea şi, în timp ce mă chinuiam să eliberez pumnalul, amicul lui s-a apropiat şi m-a lovit cu patul muschetei peste faţă.

Mâna liberă i s-a strâns când a spus asta, parcă prinzând între degetele mânerul pumnalului de care îşi amintea. M-am crispat, ştiind exact ce simţise. Doar auzindu-i vorbele, am simţit că nasul îmi trepidează. Am fornăit şi mi l-am atins atentă cu dosul palmei, după care mi-am mai turnat vin.

– Şi cum ai scăpat?

– I-am smuls muscheta şi i-am lovit pe amândoi până i-am ucis, a continuat aproape fără nicio intonaţie, însă pe un ton care mi-a făcut stomacul să tresalte îngrijorător.

Picăturile de sânge licărind în lumina zorilor pe perii de pe braţul lui erau o imagine prea proaspătă. Prea proaspăt era şi subînţelesul de… ce să fi fost? Satisfacţie? Brusc, m-am simţit prea neliniştită ca să rămân nemişcată. Cu câteva momente mai devreme mă simţisem atât de epuizată, încât credeam că oasele mi se vor topi; acum trebuia să mă mişc. M-am ridicat şi m-am aplecat peste pervaz. Furtuna se apropia; vântul se înteţise, părul proaspăt spălat îmi flutura, iar în depărtare am văzut licărul unor fulgere.

– Îmi pare rău, englezoaico, a spus Jamie îngrijorat. N-ar fi trebuit să-ţi povestesc. Te-am supărat cumva?

– Dacă m-ai supărat? Nu, cu asta.

Am replicat ceva cam abrupt. De ce Dumnezeu îl întrebasem despre nas? De ce acum, după ce se obişnuise să trăiască ignorând asta ani buni?

– Atunci, ce te deranjează? m-a întrebat el încet.

Mă deranja că vinul îşi făcuse datoria şi mă anesteziase binişor, însă acum efectul se spulberase. Toate imaginile din noaptea precedentă îmi reveniseră în minte, transformate din alb-negru în color de afirmaţia simplă, foarte directă: *I-am smuls muscheta şi i-am lovit pe amândoi până i-am ucis.* Şi ecoul nerostit: *Eu ucid pentru ea.* Îmi venea să vărs. Dar am mai băut vin, fără ca măcar să îl gust, înghiţind cât de repede am putut. L-am auzit ca prin vis pe Jamie întrebându-mă ce mă deranjează şi m-am răsucit, privindu-l furioasă.

– Ce mă deranjează – mă deranjează! Ce cuvânt ridicol! Ce mă face să turbez este că puteam fi oricine, orice – ceva cald, cu porţiuni moi pe care să le strângă între degete – , Doamne, dar pentru ei, n-am fost decât o *gaură!*

Am lovit cu pumnul în pervaz, apoi, înfuriată de bufnetul surd pe care l-am auzit, am ridicat cana, m-am întors şi am aruncat-o de perete.

– Cu Jack Randall nu a fost la fel? am întrebat. El te cunoştea, nu? Te-a văzut când s-a folosit de trupul tău; nu ar fi fost acelaşi lucru, dacă ai fi fost oricine altcineva – el te-a vrut pe *tine*.

– Dumnezeule! Şi crezi că a fost mai bine? a exclamat el şi m-a privit cu ochi scoşi din orbite.

Gâfâind ca să îmi recapăt suflul şi încă ameţită, am tăcut.

– Nu.

M-am lăsat pe scaun şi am închis ochii, simţind că încăperea se învârteşte cu mine, şi am văzut luminiţe roşii în ochi.

– Nu. Nu cred. Jack Randall a fost un pervers perfect, un sociopat, dar ăştia, ăia – şi am fluturat o mână, pentru că m-am simţit incapabilă să găsesc un cuvânt potrivit –, ăştia au fost bărbaţi.

Am rostit ultimul cuvânt cu un sentiment de ură, care mi-a fost chiar şi mie clar.

– Bărbaţi, a repetat Jamie cu glas ciudat.

– Bărbaţi, am spus.

Am deschis ochii şi l-am privit. Îmi simţeam ochii înfierbântaţi şi m-am gândit că probabil luceau în roşu, ca ochii de oposum în lumina unei torţe.

– Am trecut printr-un război mondial, ce naiba? am şoptit veninos. Am

pierdut un copil. Am pierdut doi soţi. Am răbdat de foame cu o armată, am fost bătută şi rănită, dominată, trădată, întemniţată şi atacată. Şi, la naiba, am supravieţuit!

Vocea îmi creştea şi nu mi-o puteam stăpâni.

– Iar acum, am continuat, să fiu zdrobită pentru că nişte indivizi nenorociţi, patetici, care nu-şi merită numele de bărbaţi, şi-au vârât picioruşele lor urâte între picioarele mele şi le-au fluturat?!

M-am sculat, am apucat de margini lavoarul şi l-am ridicat, aruncându-l, făcând totul să zboare şi să se lovească de perete, lighean, urcior şi lumânare, care s-a stins imediat.

– Ei bine, nu voi fi zdrobită, am spus calm.

– Picioruşe urâte? a repetat el, părând foarte şocat.

– Nu era vorba de al tău, am explicat. Nu la el m-am referit. Al tău îmi cam place.

Apoi m-am aşezat şi am izbucnit în lacrimi.

Încet şi delicat, Jamie m-a îmbrăţişat. Nu am tresărit şi nici n-am încercat să mă eliberez, ci mi-am apăsat capul de el, iar el mi-a netezit părul umed şi încâlcit, prinzându-şi degetele în masa lui.

– Iisuse, eşti o femeie curajoasă! a murmurat el.

– Nu, am zis cu ochii închişi. Nu sunt.

I-am prins mâna şi am dus-o spre buze, închizând în acelaşi timp ochii. Pe nevăzute, mi-am frecat gura chinuită de dosul degetelor lui. Erau umflate şi zgâriate ca şi ale mele; mi-am atins limba de carnea lui, am simţit gustul de săpun şi praf, dar şi pe cel de zgârieturi şi răni, semne lăsate de oase şi dinţi sparţi. Mi-am apăsat degetele pe venele de sub pielea încheieturilor şi braţului, elastice şi moi, şi pe contururile solide ale oaselor de sub ele. Am simţit ramurile venoase, mi-am dorit să pătrund în fluxul lui sangvin, să călătoresc prin el, dizolvată şi lipsită de trup, ca să-mi găsesc refugiul în camerele cu pereţi groşi ale inimii lui. Dar nu am putut. Mi-am plimbat o mână în susul mânecii lui, explorând, agăţându-mă, reînvăţând forma trupului lui. I-am atins părul dintre picioare şi l-am mângâiat, surprinsă de senzaţia mătăsoasă şi moale.

– Ştii ceva? am spus. Nu cred că te-am atins acolo până acum.

– Nu cred, a răspuns cu un vag râs de emoţie. Mi-aş fi amintit. Au!

În acel loc cu piele fină a izbucnit o dungă de piele de găină, de aceea mi-am apăsat fruntea de pieptul lui.

– Mai grav este că i-am *cunoscut*, am spus cu faţa lipită de cămaşa lui. Pe fiecare. Şi îi voi ţine minte. Şi mă voi simţi vinovată că au murit din cauza mea.

– Ba nu, s-a împotrivit el încet, dar foarte ferm. Au murit din cauza *mea*, englezoaico. Şi din cauza ticăloşiei lor. Dacă vorbim despre vinovăţie, ea le aparţine. Lor sau mie.

– Nu doar ţie, am completat, continuând să ţin ochii închişi.

În încăpere era întuneric şi mă simţeam liniştită. Mi-am auzit vocea, îndepărtată şi clară şi, vag, m-am întrebat de unde veneau cuvintele.

– Eşti sânge din sângele meu, os din oasele mele. Aşa ai spus. Ce faci

mă apasă şi pe mine.

– Atunci, fie ca jurământul tău să mă mântuiască şi pe mine! a răspuns el în şoaptă.

M-a ridicat în picioare şi m-a strâns în braţe, ca un croitor care înalţă o bucată de mătase grea şi fragilă – încet, cu degete lungi, fald cu fald. M-a purtat de-a latul dormitorului şi m-a aşezat cu blândeţe pe pat, în lumina focului ce încă licărea.

Jamie dorise să fie gentil. Foarte gentil. Planificase totul cu grijă, calculând fiecare pas din lungul drum spre ţintă. Claire era sfărâmată; trebuia să procedeze cu atenţie, să nu se grăbească. Să aibă grijă să adune fragmentele destrămate din ea. Apoi a ajuns la ea şi a descoperit că nu dorea blândeţe şi nici aprobare. Voia să fie totul direct. Scurt şi violent. Dacă era sfâşiată, îl va săgeta cu unghiile, dezlănţuită ca un beţiv care are în mână o sticlă spartă. S-a luptat puţin, încercând să o ţină strâns la piept şi să o sărute tandru. Ea s-a zbătut ca un ţipar în braţele lui şi s-a rostogolit peste el, zvârcolindu-se şi muşcându-l.

Crezuse că o va domoli – sau se vor domoli amândoi – cu vin. Ştiuse că ea îşi pierde orice inhibiţie după ce bea ceva, însă pur şi simplu nu îşi dăduse seama ce inhibiţii avea acum, a gândit el sumbru, încercând s-o prindă fără să-i provoace dureri. Dintre toţi bărbaţii, el ar fi trebuit să ştie. Nu era vorba de teamă, suferinţă sau durere, ci de furie.

Claire l-a zgâriat pe spinare şi el a simţit zgârieturile provocate de unghiile rupte. Şi s-a gândit vag că era bine – se zbătuse. Fusese ultimul lui gând; furia l-a cuprins în acel moment, o mânie şi o dorinţă carnală ce a coborât asupra lui ca un tunet întunecat pe vârful unui munte în furtună, un nor ce a ascuns totul faţă de el şi pe el faţă de tot ce exista, astfel că vechea familiaritate s-a pierdut, iar el a rămas singur, un străin în beznă. Probabil că o strânge de gât. Prin întuneric, a avut senzaţia de oase mici, dar parcă auzea şi ţipetele iepurilor ucişi de mâna lui. S-a ridicat ca un vârtej, înecat de praf şi sânge. Mânia îi fierbea şi îi clocotea în boaşe, de aceea a pătruns-o adânc. Pentru ca arsura lui să distrugă orice urmă lăsată de cel care îi intrasese în pântec, iar, dacă asta avea să îi pârjolească pe amândoi până la os, atunci asta era.

Când a revenit la realitate, stătea întins peste ea, apăsând-o cu toată greutatea, strivind-o de pat. Respira suspinat din plămâni; o strângea de braţe atât de tare, încât i-a simţit oasele ca pe nişte beţe pe cale să se frângă. Se rătăcise. Nu mai era sigur unde i se sfârşea trupul. Mintea i s-a zbătut un moment, temându-se că fusese tulburat cu totul – ba nu. A simţit o picătură rece pe un umăr şi părţile împrăştiate ale fiinţei lui s-au adunat pe dată ca bilele dispersate de mercur, zguduindu-l şi îngrozindu-l. Încă era unit cu ea. A vrut să sară ca o prepeliţă speriată, însă a reuşit să se mişte încet, scoţându-şi degetele unul câte unul din strânsoarea braţelor ei, ridicându-şi corpul delicat, deşi efortul i s-a părut imens, ca şi cum avea greutatea unor luni şi planete. Aproape că se aşteptase să o vadă strivită şi aplatizată, fără de viaţă pe cearşaf. Însă arcul elastic al coastelor ei se ridica şi cobora liniştitor.

O altă picătură i-a căzut pe ceafă şi a strâns din umeri, tresărind. Surprinsă de mişcarea lui, Claire a ridicat ochii, iar el i-a întâlnit privirea cu un şoc. Ea împărtăşea aceeaşi stare; şocul provocat când doi străini se întâlnesc goi. Ochii ei s-au mutat brusc de la ai lui, privind spre tavan.

– S-a spart acoperişul, a spus ea în şoaptă. A apărut o pată de umezeală.

Nici nu-şi dăduse seama că ploua. În încăpere era întuneric, iar picăturile de ploaie duruiau pe acoperiş. Sunetul părea să vină din sângele lui, ca bubuiturile unei tobe în noapte sau ca bubuitul inimii lui în pădure. S-a cutremurat şi, neştiind ce să facă, a sărutat-o pe frunte. Ea a ridicat brusc braţele ca o capcană şi l-a reţinut cu nesaţ, trăgându-l peste ea, iar el a strâns-o tare, simţind că o lasă fără răsuflare, incapabil să îi dea drumul. S-a gândit vag la cele spuse de Brianna despre corpurile cereşti uriaşe care se roteau în spaţiu, la lucrul numit atracţie gravitaţională – ce era grav în asta? Acum înţelegea bine: o forţă atât de mare, încât să echilibreze un corp imens în aer rarefiat, nesprijinit – ori să faci două asemenea corpuri să se ciocnească, provocând o explozie distructivă şi fum de stele.

O făcuse să sufere; avea urme pe braţe de la degetele lui. În cel mult o zi, ele se vor învineţi. Semnele lăsate de ceilalţi bărbaţi înfloreau negre şi vineţii, albăstrui şi gălbui, petale neclare prinse sub albul pielii ei. Coapsele şi fesele lui erau încordate de efort şi în spinare a simţit un junghi puternic, făcându-l să geamă şi să se răsucească spre a scăpa de durere. Avea pielea umedă. La fel era şi a ei. S-au dezlipit unul de celălalt lent şi cu regret.

Ochii ei umflaţi şi învineţiţi erau tulburi ca mierea albinelor sălbatice, la câţiva centimetri de ai lui.

– Cum te simţi? a întrebat ea încet.

– Groaznic, a răspuns el cu o sinceritate deplină.

Era răguşit, ca şi cum ar fi strigat mult. Doamne, probabil că era adevărat. Ea sângera din nou la gură şi avea o pată roşiatică pe bărbie, iar el simţea gustul metalic de sânge în gură. Şi-a dres glasul, dorind să-şi ia ochii de la ai ei, dar nereuşind. A frecat cu degetul mare pata de sânge şi, cu stângăcie, a şters-o.

– Dar tu? a întrebat el, iar cuvintele i-au sunat hârâit în gâtlej. Tu cum te simţi?

Ea se trăsese puţin înapoi sub atingerea lui, dar rămăsese cu ochii în ochii lui. El a avut senzaţia că ea priveşte dincolo de el, prin el, apoi concentrarea privirii ei a revenit şi s-a uitat direct la el, pentru prima oară de când o adusese acasă.

– În siguranţă, a şoptit ea şi a închis ochii.

A inspirat adânc şi corpul i s-a destins imediat, moale şi greu ca un iepure muribund. A prins-o în braţe ca şi când ar fi vrut să o salveze de la înec, dar a simţit-o cum se scufundă în continuare. I-a venit să-i strige să nu plece, să nu îl lase singur. Ea s-a cufundat în adâncimile somnului şi el a tânjit după ea, dorind să o vadă vindecată, temându-se de fuga ei, de aceea şi-a aplecat capul, îngropându-şi capul în părul şi în parfumul ei.

Vântul a deschis obloanele cu un bufnet şi, în întunericul de afară,

căutându-şi adăpost contra ploii, o bufniţă a hăhăit, iar alta i-a răspuns. Apoi a plâns, dar fără să soată un sunet, încordându-şi muşchii până la durere pentru a nu se cutremura şi pentru ca ea să nu se trezească şi să afle. A plâns cu răsuflarea hârâită şi a udat perna de sub faţă. Apoi, extenuat, a rămas întins, prea departe de somn ca să-şi amintească ce însemna el. Singura uşurare era micuţa greutate fragilă care îi apăsa cald inima. Apoi ea şi-a pus mâinile şi pe corpul lui, lacrimile i s-au răcit pe faţă, iar albul ei a apărut ca zăpada ce se aşterne tăcută peste ruine şi sânge şi aduce pace asupra lumii.

30

ÎN CAPTIVITATE

Era o dimineaţă caldă şi liniştită, ultima din vara indiană. O ciocănitoare bocănea în pădurea apropiată, iar în iarba înaltă de dincolo de casă insectele bâzâiau ca un polizor. Am coborât încet treptele, simţind că mi-o iau razna toate – şi dorindu-mi să o ia –, deoarece mă durea tot corpul. Doamna Bug nu venise; probabil că nu se simţea bine. Ori poate nu ştia prea bine cum să reacţioneze sau ce să spună când mă va vedea. Am strâns din buze, lucru de care mi-am dat seama doar pentru că am simţit o durere în despicătura parţial vindecată a buzei.

M-am străduit să-mi relaxez faţa şi m-am apucat să fac cafea. Pe marginea raftului era un şir de furnici minuscule, negre şi o mulţime dintre ele viermuiau pe cutia metalică în care ţineam bucăţi de zahăr. Le-am gonit lovindu-le hotărât cu şorţul şi mi-am notat în minte să caut rădăcini de cerenţel ca să fac un insecticid. Până şi această hotărâre măruntă m-a făcut să mă simt imediat mai bine şi mai sigură pe mine. De când Hodgepile şi oamenii lui apăruseră la locul de făcut whisky, mă aflasem sub controlul total al cuiva, neputând să întreprind nimic. Era pentru prima oară în ultimele zile când puteam decide ce să fac. Mi se părea o libertate nepreţuită.

Prea bine, m-am gândit. Ce să fac? Voi… voi bea cafea. Să mănânc o felie de pâine prăjită? Nu. M-am pipăit atent cu limba în gură; aveam câţiva dinţi dislocaţi, iar muşchii bărbiei erau atât de sensibili, încât să mestec ceva serios era peste poate. Aşadar doar cafea şi, cât o voi bea, voi hotărî cum va arăta ziua mea. Încântată de plan, am pus deoparte cana simplă, din lemn şi, cu un aer ceremonios, am ales singura cană din porţelan, care avea şi farfurioară, piese delicate, pictate cu violete, pe care mi le dăduse Jocasta.

Jamie înteţise focul ceva mai devreme, aşa că apa din ceainic fierbea; am luat atât cât să încălzesc vasul, l-am clătit şi am deschis uşa din spate ca să arunc apa. Din fericire, mai întâi am privit afară. Ian stătea cu picioarele încrucişate pe veranda din spate, cu o piatră mică într-o mână şi cu pumnalul în cealaltă.

– Bună dimineaţa, mătuşică! a spus binedispus şi a trecut lama pumnalului pe piatră, scoţând scrâşnete ascuţite şi monotone, sunete pe care le auzisem şi mai devreme. Te simţi mai bine, da?

– Da, bine, l-am asigurat.

Neîncrezător, a ridicat o sprânceană şi m-a măsurat.

– Mda, mai bine decât arăţi, sper.

– Nu *chiar* atât de bine, am răspuns acră, iar el a râs.

A lăsat jos piatra şi pumnalul şi s-a ridicat în picioare. Era mult mai înalt decât mine; era înalt cât Jamie, dar mai slab. Moştenise supleţea şi rezistenţa tatălui, precum şi simţul umorului lui Ian cel bătrân, dar şi duritatea lui. M-a prins de umeri, m-a întors spre razele de lumină şi a

strâns din buze în timp ce m-a examinat de aproape. Am clipit spre el imaginându-mi cum arătam. Încă nu avusesem curaj să mă văd în oglindă, dar ştiam că vânătăile trec de la negru şi roşiatic la o gamă de albăstrui, verzui şi gălbui. Dacă adăugam la asta umflăturile, cojile negricioase de la buza spartă şi muşcăturile pe care se formaseră cruste, sigur eram imaginea perfectă a sănătăţii. Cu ochii lui migdalaţi şi plăcuţi, Ian s-a uitat atent la faţa mea, însă fără să fie surprins sau îndurerat. În cele din urmă, mi-a dat drumul şi m-a bătut uşor cu palma pe umăr.

– Te faci bine, mătuşico, a zis el. Tot tu ai rămas, nu?

– Da, am răspuns.

Şi, pe neaşteptate, m-au podidit lacrimile, curgându-mi pe obraji. Ştiam exact ce voise să spună şi de ce – şi era adevărat. Mă simţeam de parcă centrul meu de greutate se transformase pe neaşteptate în lichid, ţâşnind nu din suferinţă, ci din uşurare. Încă *eram* eu. Fragilă, zdrobită, suferind dureri şi temătoare, dar rămăsesem eu însămi. Abia după ce am recunoscut asta mi-am dat seama cât de mult mă temusem că nu voi mai fi astfel, că aş putea ieşi din şoc schimbată în mod iremediabil şi pierzând unele lucruri pentru totdeauna.

– Mă simt bine, l-am asigurat pe Ian, grăbindu-mă să îmi şterg ochii cu marginea şorţului. Doar puţin…

– Da, îmi dau seama, a răspuns el şi mi-a luat vasul din mână, apoi a aruncat apa în iarba de pe potecă. E puţin ciudat, nu? Să te întorci.

Am luat vasul de la el, strângându-l de mână cu putere. El se întorsese de două ori din captivitate: salvat de pe ciudata proprietate a lui Geillis Duncan din Jamaica, apoi alegând exilul la tribul Mohawk. În acest timp ajunsese la maturitate şi mă întrebam ce părţi din el rămăseseră în urmă pe drum.

– Ian, vrei ceva pentru micul dejun? l-am întrebat, fornăind şi ştergându-mi cu grijă nasul umflat.

– Sigur, a spus zâmbind. Du-te şi stai jos, mătuşico. Aduc eu ce trebuie.

L-am urmat înăuntru, am umplut ceainicul şi l-am pus la fiert, după care m-am aşezat la masă, având în spate razele de soare ce pătrundeau pe uşa deschisă, şi l-am urmărit scotocind prin cămară. Parcă aveam mintea îmbibată, incapabilă să gândească, însă m-a cuprins treptat o stare de linişte, blândă ca lumina tremurătoare dintre crengile castanilor. Până şi cele mai mici vibraţii de ici şi colo mi se păreau plăcute, o senzaţia de însănătoşire care se instala treptat.

Ian a întins pe masă alimente alese la întâmplare şi s-a aşezat în faţa mea.

– E bine, mătuşico? a întrebat din nou, ridicând o sprânceană, ca tatăl lui.

– Da. E ca şi cum aş sta pe un balon de săpun. Nu-i aşa?

Am aruncat o privire spre el cât am turnat cafeaua, dar el stătea cu ochii aplecaţi spre bucata de pâine pe care o ungea cu unt. Mi s-a părut că i-a apărut pe buze un zâmbet firav, dar nu am fost sigură.

– Ceva de genul, a murmurat.

Fierbinţeala cafelei îmi încălzea mâinile prin peretele ceştii şi aburii ei îmi atingeau ca o alinare membranele afectate de la nas. Parcă aş fi urlat ore în şir, dar nu îmi aminteam s-o fi făcut. Ori o făcusem, cu Jamie, noaptea trecută?

Chiar nu voiam să mă gândesc la ea; noaptea aceea făcea parte din senzaţia că stau pe un balon de săpun. Când mă trezisem, Jamie plecase şi nu mi-am dat seama dacă asta mă bucura sau mă întrista. Ian nu a mai vorbit, ci a mâncat hărnic jumătate de pâine cu unt şi miere, trei brioşe cu stafide, două felii groase de şuncă şi a băut un urcior de lapte. Mi-am dat seama că Jamie se ocupase de muls; întotdeauna folosea cana albastră, iar domnul Wemyss, pe cea albă. Mă întrebam vag unde o fi domnul Wemyss – nu îl văzusem, iar casa părea pustie –, dar nu mă sinchiseam cu adevărat. Jamie le spusese amândurora să stea departe de casă o vreme, simţind că eu trebuia să rămân singură.

– Mai vrei cafea, mătuşico?

După ce am făcut semn că da, s-a ridicat, a luat vasul şi mi-a turnat o porţie sănătoasă de whisky în ceaşcă, după care a umplut-o cu cafea.

– Mama zicea tot timpul că face bine la ce te doare, a comentat el.

– Are dreptate. Tu nu vrei puţin?

A adulmecat aburii aromaţi, dar a clătinat din cap.

– Nu, cred că nu, mătuşică. În dimineaţa asta trebuie să am mintea limpede.

– Serios? De ce?

Porridge-ul din vas nu era chiar de nouă zile, dar de trei sau patru era sigur. Desigur; nu avusese cine să-l mănânce. M-am uitat critic la cocoloşul tare ca cimentul care mi s-a lipit de limbă, apoi am socotit că era încă suficient de moale să mănânc şi l-am scăldat în miere. Ian se chinuia să mestece o îmbucătură şi a avut nevoie de câteva momente ca să înghită şi să răspundă.

– Unchiul Jamie va pune unele întrebări, mi-a zis, aruncându-mi o privire prevăzătoare, după care a întins mâna după pâine.

– Ce vrea? am întrebat nedumerită, însă înainte să întreb mai mult, nişte paşi pe potecă au anunţat sosirea lui Fergus.

Arăta de parcă ar fi dormit în pădure – dar, la urma urmelor, m-am gândit eu, chiar asta făcuse. Or el arăta mai degrabă nedormit; bărbaţii abia dacă se opriseră pentru a se odihni când porniseră pe urmele bandei lui Hodgepile. Fergus se bărbierise, însă aspectul lui de obicei dichisit era în mare suferinţă şi era tras la faţă, cu ochii umbriţi.

– Milady, a murmurat el şi, pe neaşteptate, s-a aplecat să mă sărute pe obraz, punând o mână pe umărul meu. *Comment ça va?*

– *Très bien, merci*, i-am răspuns, zâmbind cu grijă. Ce fac Marsali şi copiii? Şi eroul nostru, Germain?

Pe drumul de întoarcere îl întrebasem pe Jamie despre Marsali şi el mă asigurase că era bine. Maimuţa de Germain se urcase într-un copac când îi auzise pe oamenii lui Hodgepile apropiindu-se. Din locul acela înalt văzuse

tot şi, imediat ce respectivii plecaseră de acolo, coborâse, o târâse pe mama lui pe jumătate inconştientă departe de foc şi alergase după ajutor.

– A, Germain, a spus, iar un zâmbet vag a îndepărtat o clipă umbrele provocate de oboseală. *Notre p'tit guerrier*[41]. Cică *Grandpère* i-a promis un pistol ca să îi împuşte pe oamenii răi.

Grandpère vorbise probabil serios, m-am gândit eu.

Germain nu putea mânui o muschetă, pentru că era mai scund decât arma în sine – însă ar fi putut folosi un pistol. În starea mea de spirit din acele momente, faptul că Germain avea doar şase ani nu părea să prezinte prea mare importanţă.

– Fergus, ai mâncat de dimineaţă?

Am împins castronul spre el.

– *Non. Merci*.

Şi-a luat biscuiţi reci, şuncă şi cafea, dar am observat că mânca fără mare tragere de inimă. Am rămas tăcuţi, sorbind din cafea şi ascultând ciripitul păsărilor. Pitulici de Carolina îşi construiseră cuibul sub streaşina casei şi pitulicele adulte zburau încoace şi încolo pe deasupra capetelor noastre. Auzeam ciripitul ascuţit al puilor care cerşeau hrană şi am văzut câteva rămurele şi o coajă de ou pe podeaua din lemn a verandei. Erau pe punctul de a zbura. La ţanc, înainte să vină vremea cu adevărat rece.

Coaja de ou cu pete cafenii mi-a adus aminte de *Monsieur l'Oeuf*. Da, asta voi face, am hotărât cu un vag sentiment de uşurare, pentru că aveam ceva clar de făcut. O voi vizita pe Marsali ceva mai târziu. Şi probabil pe doamna Bug.

– Ai văzut-o pe doamna Bug în dimineaţa asta? am întrebat, întorcându-mă spre Ian.

Cabana lui – doar un fel de magazie cu acoperişul din crengi – se afla lângă a soţilor Bug; sigur trecuse pe lângă ea în drumul lui spre casa mare.

– A, da, mi-a răspuns, puţin surprins. Când am trecut pe acolo tocmai mătura. Mi-a oferit micul dejun, dar i-am zis că mănânc aici. Ştiam că unchiul Jamie are şuncă, nu?

A surâs şi a ridicat în aer a patra felie de şuncă.

– Deci e sănătoasă? Mă gândeam că ar fi bolnavă; de obicei vine foarte devreme.

Ian a dat afirmativ din cap şi a muşcat din şuncă.

– Da, cred că e ocupată, pentru că se ocupă de *ciomach.*

Senzaţia mea de bine s-a sfărâmat ca ouăle de pitulice. *Ciomach* însemna „captiv". În euforia mea, când nu gândeam prea limpede, reuşisem cumva să uit de existenţa lui Lionel Brown.

Remarca lui Ian, cum că Jamie dorea să pună întrebări în dimineaţa aceea a ajuns brusc în contextul potrivit, iar prezenţa lui Fergus întărea ideea. Precum şi pumnalul pe care şi-l ascuţise Ian.

– Unde e Jamie? am întrebat cam pierit. L-aţi văzut?

– A, da, a spus Ian surprins.

A înghiţit, apoi a făcut un semn spre uşă cu bărbia:

– S-a dus la magazie ca să facă şindrilă. Cică s-a făcut o gaură în

acoperiş.

Nici n-a terminat bine de zis, că am şi auzit ciocănituri de pe acoperiş. Desigur, m-am gândit. Mai întâi lucrurile care contează. Şi, de fapt, am presupus că Lionel Brown nu putea ajunge nicăieri.

– Mă gândeam… N-ar fi bine să îl văd pe domnul Brown? am întrebat în timp ce înghiţeam.

Ian şi Fergus au schimbat priviri.

– Nu, mătuşă, nu trebuie, a zis Ian foarte calm, dar pe un ton autoritar, cu care nu eram obişnuit.

– Ce Dumnezeu înseamnă asta?

– Milord a spus că nu trebuie să te amesteci, a vorbit Fergus apăsat, în timp ce turna încet o lingură de miere în cafea.

– Ce-a spus? am exclamat eu, incapabilă să cred una ca asta.

Niciunul dintre ei nu a vrut să se uite la mine, însă mi-au lăsat impresia că erau aliaţi, radiind un soi de rezistenţă încăpăţânată. Ştiam că oricare dintre ei ar fi făcut ce le-aş fi cerut, numai să nu încalce ordinele lui Jamie. Dacă el considera că nu trebuia să îl consult pe Brown, nu aveam s-o fac cu ajutorul lui Ian sau al lui Fergus.

Mi-am lăsat lingura în bolul cu porridge.

– V-a spus din întâmplare *de ce* crede el că nu e cazul să-l vizitez pe domnul Brown? am întrebat eu calm, în acea situaţie încordată.

Amândoi au fost uimiţi, apoi au schimbat încă o privire, de data asta mai lungă.

– Nu, milady, a răspuns Fergus, păstrând o voce neutră.

A urmat o scurtă tăcere, în care amândoi au analizat situaţia. Apoi Fergus s-a uitat la Ian, consultându-se cu el printr-o ridicare din umeri.

– Păi, înţelegi, mătuşico, a spus Ian cu fereală, noi vrem să-l luăm la întrebări pe individ.

– Şi vrem răspunsuri, a intervenit Fergus, cu ochii la linguriţa pe care o învârtea în cana cu cafea.

– Iar după ce unchiul Jamie o să fie mulţumit că el ne-a zis tot ce poate…

Ian şi-a aşezat pumnalul proaspăt ascuţit pe masă, lângă farfurie. L-a ridicat şi, cu un aer gânditor, a crestat un cârnat rece, care s-a despicat imediat, aruncând în aer aromă de salvie şi usturoi. După aceea a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii mei. Şi mi-am dat seama că probabil eu rămăsesem ce eram – Ian nu mai era cel pe care îl ştiam. Nicidecum.

– Deci îl omorâţi? am întrebat, simţindu-mi buzele amorţite, în ciuda fierbinţelii cafelei.

– A, da, a şoptit Fergus. Cred că da.

Şi s-a uitat în ochii mei. Avea o privire mohorâtă şi sumbră, iar ochii adânciţi în orbite îi erau duri ca stâncile.

– El… păi… Nu el a fost, am zis eu. Imposibil. Îşi rupsese deja piciorul când…

Se părea că nu mai aveam aer ca să termin ce aveam de spus.

– …şi Marsali… Nu cred că el…

Expresia din ochii lui Ian s-a schimbat când a înţeles ce voiam să spun. A strâns o clipă din buze şi a dat aprobator din cap.

– Foarte bine din partea lui! mi-a tăiat-o.

– Foarte bine, a repetat Fergus, dar cred că până la urmă n-are nicio importanţă. I-am ucis pe ceilalţi – el de ce să mai trăiască?

Şi-a împins scaunul în spate, lăsându-şi cafeaua nebăută.

– Vere, cred că plec, a adăugat.

– Da? Atunci, vin şi eu.

Ian şi-a împins farfuria în faţă şi mi-a făcut semn:

– O să-i spui unchiului Jamie că am plecat acolo mai devreme?

Am încuviinţat uşor şi i-am urmărit plecând, dispărând unul după celălalt pe sub castanul mare, ale cărui crengi acopereau cărarea spre cabana soţilor Bug. Cu gesturi mecanice, m-am ridicat să curăţ resturile de la dejunul improvizat. Nu eram chiar sigură că îmi păsa prea mult de domnul Brown. Pe de o parte, dezaprobam din principiu tortura şi uciderea cu sânge-rece. Pe de alta… deşi era adevărat că Brown nu mă violase, nu mă bătuse şi *încercase* să îl facă pe Hodgepile să mă elibereze – mai târziu, el fusese întru totul de acord cu uciderea mea. Şi nu aveam nici cea mai vagă îndoială că m-ar fi înecat, dacă nu ar fi intervenit Tebbe. Nu, m-am gândit, în timp ce clăteam cana şi o ştergeam cu şorţul, probabil că nu îmi păsa prea mult de soarta domnului Brown. Dar eram neliniştită şi tulburată. Mi-am dat seama că, de fapt, era vorba de Ian şi de Fergus. Şi de Jamie. Realitatea era că, în toiul unei lupte, una era să ucizi şi alta era să execuţi pe cineva, ceea ce eu ştiam. Dar ei ştiau?

Ei bine, Jamie ştia.

Şi fie ca jurământul tău să mă mântuiască şi pe mine! Asta îmi şoptise în noaptea dinainte. Era aproape ultimul lucru despre care îmi aminteam că mi-l spusese. Mda, în regulă; dar, în primul rând, eu aş fi preferat ca el să nu simtă nevoia de mântuire. În ceea ce îi priveşte pe Ian şi pe Fergus…

La zece ani, Fergus participase la Bătălia de la Prestonpans. Încă ţineam minte chipul micului orfan francez, mânjit de funingine şi ameţit de şoc şi epuizare, privind spre mine, cocoţat pe un tun capturat. *Am ucis un soldat englez, madame,* îmi spusese atunci. *A căzut şi l-am înţepat cu cuţitul.* Şi pe Ian, la cincisprezece ani, plângând spăşit pentru că ucisese din greşeală un intrus în tiparniţa lui Jamie. Doar Dumnezeu ştie ce mai făcuse de atunci; nu vorbise niciodată despre asta. Am avut brusc o viziune cu cârligul lui Fergus, întunecat de la sânge, şi cu Ian în întuneric. *Iar eu,* zisese el, ca un ecou al lui Jamie. *Eu ucid pentru ea*.

Era în anul 1773. Iar pe *19 aprilie, în 1775*… proiectilul care se auzise în întreaga lume era deja încărcat pe ţeavă. În cameră era cald, dar mă cutremuram. Pentru numele Domnului, credeam că îi pot apăra de ceva? Pe vreunul dintre ei?

Un bubuit venind dinspre acoperiş m-a făcut să tresar şi să uit ce gândeam. Am ieşit afară şi am ridicat privirea, ducând o mână streaşină la ochi, ca să mi-i feresc de razele soarelui de dimineaţă. Jamie stătea călare pe coama acoperişului, legănându-se peste o mână, pe care o ţinea strânsă

la pântec.

– Ce se-ntâmplă acolo? am strigat eu.

– Mi-a intrat o aşchie, a venit răspunsul sec, rostit printre dinţii încleştaţi.

Mi-a venit să râd, ca o mică uşurare, dar nu am făcut-o.

– Atunci, coboară. Ţi-o scot eu.

– Dar n-am terminat!

– Nu-mi pasă! am spus, brusc înfuriată. Coboară imediat! Vreau să stăm de vorbă.

O pungă plină cu cuie a izbit iarba cu un zăngănit, urmată de bufnetul ciocanului. Aşadar, mai întâi lucrurile importante.

Am presupus că era vorba de o ţeapă. De fapt, era o ţandără din lemn de cedru, de vreo cinci centimetri, care îi pătrunsese sub unghia degetului mijlociu, până aproape de capătul primei falange.

– Iisuse Hristoase H. Roosevelt!

– Da, aşa e, m-a aprobat el, puţin palid. Poţi spune şi aşa.

Era prea scurtă pentru a o prinde între degete. L-am dus în camera medicală şi am smuls ţandăra cu un cleşte cât ai zice peşte. Jamie a spus mai multe decât „peşte“ – mai ales în franceză, o limbă foarte bogată în înjurături.

– O să pierzi unghia asta, l-am anunţat, în timp ce introduceam degetul vătămat într-un mic bol cu alcool diluat.

Sângele a înflorit precum cerneala din sepie.

– Ducă-se naibii unghia, a spus el, scrâşnind din dinţi. Taie degetul cu totul şi termină! Fir-ar!

– Chinezii le băgau – ba nu, presupun că încă fac asta, dacă mă gândesc bine – le bagă ţăndări de bambus sub unghii oamenilor pentru a-i face să vorbească.

– Iisuse! *Tu me casses les couilles*[42]!

– Evident. Şi asta este o tehnică eficientă, am răspuns, ridicându-i mâna din bol şi înfăşurând strâns degetul cu o fâşie de pânză. O puneai la încercare înainte de a o folosi împotriva lui Lionel Brown?

Mă străduiam să vorbesc detaşat, cu ochii asupra mâinii lui. Îi simţeam privirea aţintită la mine, după care a pufnit.

– Pentru numele sfinţilor şi arhanghelilor, ce ţi-a spus Ian, englezoaico?

– Că vrei să-l iei la întrebări pe individ şi să primeşti răspunsuri.

– Vreau răspunsuri şi le voi obţine, a răspuns el grăbit. Şi?

– Ian şi Fergus păreau să creadă la fel, că vei folosi orice mijloace, am zis cu o oarecare delicateţe. Şi mi-au părut mai mult decât dornici să te ajute.

– Îmi închipui că da.

Durerea de la început mai scăzuse întru câtva. A respirat mai profund şi sângele i-a revenit în obraji.

– Fergus are tot dreptul. Soţia lui a fost atacată.

– Ian mi s-a părut… am ezitat eu, căutând cuvântul potrivit. Păruse

atât de calm, că mă îngrozise. Pe Roger nu l-ai chemat să ajute la… interogatoriu?

– Nu. Deocamdată. Roger Mac e un luptător bun, dar nu e genul care să înspăimânte pe cineva decât dacă e stârnit cu adevărat. Nu ştie să înşele.

– În vreme ce tu, Ian şi Fergus…

– Da, a replicat sec. Perfizi ca nişte şerpi, aşa suntem. E de ajuns să te uiţi la Roger Mac ca să-ţi dai seama că împreună se simt în siguranţă, el şi fata lui. Asta mă linişteşte, a adăugat el. Să ştii că lucrurile se vor îmbunătăţi, adică.

Mi-am dat seama că încerca să schimbe subiectul, ceea ce nu era semn bun. Am pufnit scurt, dar asta m-a făcut să mă doară nasul.

– Şi tu *nu* eşti stârnit, asta vrei să-mi spui?

A scos un pufnet mult mai reuşit decât al meu, dar nu mi-a răspuns. A aplecat capul într-o parte, urmărindu-mă cum desfac o bucată pătrată de pânză şi o frec cu frunze uscate de tătăneasă. Nu ştiam cum să exprim ce mă tulbura, dar el înţelegea clar situaţia.

– O să-l ucizi? am întrebat fără menajamente, cu ochii la vasul cu miere.

Era din sticlă cafenie şi lumina trecea prin el ca printr-o minge uriaşă de ambră. Jamie mă urmărea nemişcat. Îi simţeam privirea curioasă, deşi nu am ridicat ochii spre el.

– Cred că da, a răspuns el.

Au început să îmi tremure mâinile şi le-am apăsat pe tăblia mesei ca să ascund asta.

– Nu astăzi, a continuat. Dacă-l omor, o fac aşa cum se cuvine.

Nu eram convinsă că voiam să ştiu ce însemna asta, după părerea lui, dar el mi-a explicat.

– Dacă moare de mâna mea, o voi face la vedere, cu martori care ştiu adevărul, iar el să stea în picioare. Nu vreau să se spună că am ucis un om neajutorat, indiferent ce faptă a comis.

– Aha!

Mi-am înghiţit nodul din gât, puţin îngreţoşată, şi am luat puţină pudră de sclipeţi ca să o adaug la alifia pe care o pregăteam. Avea un miros uşor astringent, care părea să mă ajute.

– Dar… s-ar putea să-l laşi în viaţă?

– Probabil. Cred că aş putea cere o recompensă de la fratele lui, depinde.

– Ştii ceva? Vorbeşti ca unchiul tău, Colum. El ar fi gândit la fel ca tine.

– Da? E un compliment, englezoaico?

– Cred că da.

– Mda, în fine, a spus el cu un aer gânditor, a bătut cu degetele rigide în tăblia mesei şi s-a crispat vag în momentul în care asta a deranjat degetul rănit. Colum avea castel. Şi oameni înarmaţi din clanul lui. Mie mi-ar fi greu să apăr casa de un atac.

– Asta înţelegi tu prin „a apăra“.

M-a îngrijorat gândul că oameni înarmaţi ne-ar putea ataca, fiindcă nu îmi trecuse prin minte, şi mi-am dat seama că prevederea lui Jamie de a-l ţine pe Brown departe de casa noastră venea din dorinţa lui de a-mi cruţa sensibilităţile.

– Între altele.

Am amestecat puţină miere cu ierburile mărunţite, apoi am pus un strop de grăsime de urs.

– Nu are niciun rost să-l predai autorităţilor pe Lionel Brown, nu? am întrebat, atentă la amestec.

– Care autorităţi, englezoaico? a răspuns el sec.

Bună întrebare! Ţinutul acela din sălbăticie încă nu alcătuia şi nici nu se alipise unui comitat, deşi se făceau unele demersuri în acest scop. Să îl predea pe domnul Brown şerifului din cel mai apropiat comitat pentru a fi judecat? Ei bine, nu, probabil că nu era o idee bună. Brownsville se afla între graniţele celui mai apropiat comitat, iar pe şeriful de acolo îl chema tot Brown.

Rămasă pe gânduri, mi-am muşcat buza. În momente de încordare încă eram înclinată să reacţionez ca persoana ce eram – o englezoaică civilizată, obişnuită să mă bizui pe siguranţa oferită de guvernare şi lege. Da, de acord, Jamie avea dreptate; secolul XX prezenta pericolele lui, însă unele lucruri se îmbunătăţiseră. Acum eram aproape în anul 1774, iar guvernul colonial evidenţia deja fisuri şi falii, semne clare ale prăbuşirii ce va urma.

– L-am putea duce la Cross Creek.

Acolo era judecător de pace Farquard Campbell, prieten cu Jocasta Cameron, mătuşa lui Jamie.

– Sau la New Bern, am adăugat.

Guvernatorul Martin şi cea mai mare parte a membrilor Consiliului Regal erau la New Bern, la 480 de kilometri depărtare.

– Poate la Hillsborough?

Acolo se afla centrul Tribunalului Itinerant.

– Păi…

Reacţia lui exprima un refuz clar de a pierde câteva săptămâni de muncă doar pentru a-l duce pe domnul Brown în faţa vreunuia dintre acele tribunale, plus că trebuia să încredinţeze o chestiune de mare importanţă unui sistem judiciar care nu inspira deloc încredere şi în cele mai multe cazuri era corupt. Am ridicat privirea şi i-am întâlnit ochii, ironici, dar mohorâţi. Dacă eu reacţionam ca un om din alt secol, Jamie rămânea ceea ce era.

Şi era un moşier din Highland, obişnuit să respecte propriile legi şi să poarte propriile războaie.

– Bine, dar… am început eu.

– Englezoaico, a replicat el blând, ce se întâmplă cu ceilalţi?

Ceilalţi. Am încremenit brusc în momentul în care mi-am adus aminte; o bandă de siluete întunecate, care putea să apară din pădure, cu soarele în spate. Însă grupul se despărţise, cu intenţia de a se reuni la Brownsville

peste trei zile – în realitate, chiar în acea zi. Deocamdată, probabil că în Brownsville nu ştia nimeni ce se întâmplase, că Hodgepile şi ai lui erau morţi şi că Lionel Brown era acum prizonier la Ridge. La cât de repede se răspândeau veştile în munţi, avea să afle toată lumea în nici o săptămână.

Din pricina şocului, uitasem că mulţi bandiţi erau încă în libertate şi, deşi nu ştiam cine sunt, ei ştiau cine şi unde eram. Îşi vor da seama că nu îi puteam identifica? Vor risca asta? Evident, indiferent că hotăra să îl lase în viaţă sau nu, Jamie nu voia să îşi asume riscul de a părăsi Ridge să-l escorteze pe Lionel Brown. Gândindu-mă la ceilalţi, mi-am amintit ceva important. Probabil că nu era cel mai potrivit moment să aduc vorba, însă altul mai bun nu puteam găsi.

Făcându-mi curaj, am inspirat adânc:

– Jamie…

Tonul meu l-a făcut să uite orice alte gânduri; m-a privit, ridicând o sprânceană.

– Tre… trebuie să-ţi spun ceva.

A pălit puţin, dar a întins imediat o mână spre mine şi m-a prins de încheietură. A inspirat adânc, apoi a dat din cap.

– Da.

– Oh, am zis, dându-mi seama că el îşi închipuie că ajunsesem brusc în punctul în care simţeam nevoia să îi povestesc amănuntele înfiorătoare ale experienţei prin care trecusem. Nu, nu e vorba de asta. Nu tocmai.

L-am strâns de mână şi i-am reţinut-o cât i-am povestit de Donner.

– Altul, a spus el surprins. Încă unul?

– Altul, am confirmat. Problema e că… nu-mi amintesc să-l fi văzut mort.

Senzaţia bizară din zorii acelei zile mi-a revenit. Aveam amintiri foarte clare, dar atât de fragmentare, că nu aveau legătură cu imaginea întreagă. O ureche. Mi-am adus aminte o ureche, groasă, de forma unei cupe, ca o ciupercă de lemn. Era în cele mai minunate tonuri de violet, cafeniu şi indigo, umbrite în spiralele sculptate ale părţilor interioare, aproape translucide la margini, perfecte în lumina unei raze de lună ce străbătea prin frunzele unui molid de Canada. Mi-am amintit atât de limpede urechea, încât aproape că am putut să pătrund în memorie şi s-o ating, dar nu aveam idee a cui era. Părul care o acoperea era castaniu, negru, roşcat, drept, ondulat sau cărunt? Şi faţa… nu ştiam. Chiar dacă mă uitasem la ea, n-o văzusem.

Jamie mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

– Şi crezi că probabil n-a fost ucis, da?

– Probabil.

Am înghiţit gustul de praf, ace de pin şi sânge şi am inspirat aroma proaspătă şi liniştitoare de lapte bătut.

– L-am avertizat, înţelegi? am continuat. I-am spus că vii şi că nu trebuia să îl găseşti cu mine. S-ar putea să fi fugit când ai atacat tabăra. Sigur, mi s-a părut laş. Dar nu am de unde să ştiu.

A dat din cap şi a oftat apăsat.

– Poţi să… Îţi aminteşti? Ce părere ai? am întrebat şovăitor. Când mi-ai arătat morţii, te-ai uitat la ei?

– Nu, a răspuns el încet. Nu mă uitam decât la tine.

Se uita fix la mâinile noastre împreunate. Le-a ridicat şi m-a privit, cu ochi tulburaţi şi cercetători. I-am luat mâna şi mi-am lipit obrazul de degetele lui, închizând ochii o clipă.

– O să mă refac. Problema e… am zis, dar m-am oprit.

– Da?

– *Dacă* a fugit… unde crezi că s-a dus?

– La Brownsville, a răspuns el cu resemnare. Iar dacă s-a întâmplat asta, Richard Brown ştie deja ce s-a ales de Hodgepile şi oamenii lui şi probabil că va crede că şi fratele lui a murit.

– Vai!

Am înghiţit în sec şi am schimbat discret subiectul.

– De ce i-ai spus lui Ian că nu am voie să îl văd pe domnul Brown?

– N-am spus asta. Dar am socotit că ar fi mai bine să nu-l vezi, asta aşa e.

– Deoarece?

– Deoarece ai făcut un jurământ, a răspuns el, oarecum surprins că nu am înţeles pe dată. Poţi vedea un om rănit şi să-l laşi să sufere?

Alifia era gata. I-am desfăşat degetul, care nu mai sângera, şi am vârât cât mai mult unguent sub unghia vătămată.

– Probabil că nu, am spus, atentă la ce făceam. Dar de ce…?

– Dacă îl vindeci, îl îngrijeşti… iar apoi eu hotărăsc că trebuie să moară? m-a iscodit. Cum te-ai simţi?

– Mda, ar fi cam neplăcut, am recunoscut, inspirând adânc ca să-mi revin.

Am înfăşurat o fâşie subţire de pânză în jurul unghiei şi am legat-o bine.

– Cu toate astea…

– Vrei să-l îngrijeşti? De ce? s-a interesat curios, nu înfuriat. Jurământul tău e chiar atât de puternic?

– Nu.

Am pus mâinile pe masă ca să mă sprijin, pentru că, brusc, mi-am simţit genunchii moi.

– Pentru că mă bucur că au murit toţi, am şoptit, cu privirea plecată.

Aveam mâinile chinuite şi cam bâjbâiam cât lucram, deoarece degetele îmi erau încă umflate; aveam urme adânci pe încheieturi.

– Şi sunt foarte…

Foarte cum? Foarte temătoare de bărbaţi, temătoare de mine însămi. Îngrozită, ca să spun aşa.

– Mi-e ruşine, cumplit de ruşine, am continuat şi i-am aruncat o privire. Şi urăsc asta.

A întins o mână spre mine şi a aşteptat. Ştia că nu trebuia să mă atingă în acel moment; n-aş fi suportat. Nu i-am luat mâna, nu imediat, deşi aş fi vrut. M-am întors şi i-am vorbit rapid lui Adso, care apăruse pe masă şi

mă privea cu ochi verzi şi limpezi.

– Dacă… mă tot gândesc… Dacă ar fi să-l văd, ca să-l ajut. O, Iisuse, *nu* vreau, deloc! Dar, dacă aş reuşi… să îl ajut într-un fel, am ridicat privirea, simţindu-mă bântuită. Să îndrept ceva…

– Pentru că eşti fericită că au murit toţi ceilalţi şi pentru că-l vrei şi pe el mort? mi-a sugerat Jamie.

Am dat din cap ca şi cum ar fi dispărut o greutate fără ca eu să rostesc ceva. Nu mi-am amintit când îl prinsesem de mână, dar acum ea era între degetele mele. Sângele de sub unghie trecuse prin bandajul proaspăt, însă el nu l-a luat în seamă.

– Chiar *vrei* să-l ucizi? am întrebat.

M-a privit îndelung, după care a răspuns foarte încet:

– A, sigur. Dar deocamdată viaţa lui este o garanţie pentru viaţa ta. Pentru noi toţi, probabil. De aceea va trăi. Deocamdată. Dar îl voi lua la întrebări şi voi obţine răspunsuri.

După plecarea lui, am rămas în camera medicală câtva timp. Ieşind treptat din starea de şoc, mă simţisem în siguranţă, înconjurată de casă şi prieteni, aproape de Jamie. Acum trebuia să înfrunt ideea că nimic nu e sigur – nici eu, nici casa, nici prietenii – şi cu siguranţă nici Jamie.

– La urma urmei, nimic nu e niciodată sigur, nu, scoţianule? am comentat cu voce tare şi am râs încet.

Aşa slăbită cum eram, asta m-a făcut să mă simt mai bine. M-am ridicat şi, brusc hotărâtă, m-am apucat să fac curăţenie în dulapuri, aliniind sticluţele în ordinea mărimii, îndepărtând bucăţele de ierburi, aruncând soluţii care se alteraseră sau arătau suspect. Voisem să merg în vizită la Marsali, dar Fergus îmi spusese la dejun că Jamie o trimisese cu copiii şi Lizzie să stea la familia McGillivray, unde va fi îngrijită şi se va simţi în siguranţă. Dacă siguranţa ţinea de numărul oamenilor, atunci casa aceea era sigură.

Aşezată lângă pârâul Woolam, casa familiei McGillivray era lângă atelierul dogarului Ronnie Sinclair şi adăpostea oameni amabili, printre care nu numai Robin şi Ute McGillivray, fiul lor, Manfred, şi fiica lor, Senga, ci şi Ronnie, care locuia cu ei. Familiei numeroase i se adăugau din când în când Heinrich Strasse, logodnicul Sengăi, şi rudele lui de origine germană din Salem, plus Inga şi Hilda, soţii, copiii lor şi rudele soţilor lor. Dacă îi puneam la socoteală pe bărbaţii care se strângeau zilnic în atelierul lui Ronnie, loc de popas convenabil pe drumul spre Moara Woolam, probabil că nimeni nu îi va băga în seamă pe Marsali şi pe copiii ei în mulţime. Cu siguranţă că nimeni nu va îndrăzni să le facă vreun rău acolo. Dar dacă mă duceam să o vizitez…

Tactul şi delicateţea highlanderilor erau una. Ospitalitatea şi curiozitatea lor erau însă altceva. Dacă rămâneam cuminte acasă, probabil că eram lăsată în pace – măcar o vreme. Dacă puneam piciorul aproape de casa McGillivray… M-am albit la faţă gândindu-mă la asta şi am hotărât imediat că poate o voi vizita a doua zi pe Marsali. Ori în următoarea. Jamie mă asigurase că se simţea bine, fiind doar şocată şi plină de vânătăi.

Casa stătea liniştită de jur împrejurul meu. Fără centrală termică, ventilatoare, ţevăraie şi frigidere. Nu tu fâşâit de la lumina de veghe, nu tu zumzet de compresoare. Doar câte un scârţâit al unei grinzi sau al unei scânduri de podea sau câte un zumzet de viespe care îşi face cuibul sub o streaşină. M-am uitat la ordinea camerei mele medicale – şiruri sclipitoare de borcane şi sticluţe, săculeţe din pânză cu arorut şi mănunchiuri de levănţică, coada-şoricelului şi rozmarin atârnând din tavan. Sticla cu eter, scânteind în razele soarelui. Adso stătea ghemuit pe blat, cu coada înfăşurată în jurul picioarelor şi cu ochii pe jumătate închişi, torcând mulţumit. *Acasă*. Am simţit un fior coborându-mi pe şira spinării. Nu voiam decât să fiu singură, în siguranţă şi singură, în casa mea. În siguranţă. Mai aveam o zi, probabil două în care casa va fi în siguranţă. Iar după aceea…

Mi-am dat seama că rămăsesem neclintită câteva momente, privind în gol spre o cutie de fructe galbene de mătrăgună, rotunde şi lucioase ca nişte bile. Foarte otrăvitoare, provocând o moarte lentă şi dureroasă. Am ridicat ochii spre sticla cu eter – cu acţiune rapidă şi mântuitoare. Dacă Jamie hotăra să îl ucidă pe Lionel Brown… Dar nu. În văzul lumii, în picioare în faţa martorilor. Am închis cutia încet şi am pus-o înapoi pe raft.

Iar după aceea?

Tot timpul erau lucruri de făcut, dar nimic presant, nimeni nu cerea să fie hrănit, îmbrăcat sau îngrijit. Simţindu-mă foarte ciudat, am rătăcit prin casă o vreme şi într-un sfârşit m-am dus în biroul lui Jamie, unde am scotocit printre cărţile de pe raft, alegând în cele din urmă *Tom Jones* de Henry Fielding. Nici nu mai ţineam minte de când nu mai citisem un roman. Şi încă la lumina zilei! Simţindu-mă poznaşă, m-am aşezat lângă fereastra deschisă din camera medicală şi am pătruns hotărâtă într-o lume departe de a mea.

Am pierdut noţiunea timpului, mişcându-mă doar pentru a goni de pe pagini insecte ce pătrundeau pe fereastră sau pentru a-l mângâia pe cap pe Adso, când se lipea de mine. Când şi când, prin minte îmi treceau gânduri legate de Jamie şi Lionel Brown, dar le alungam ca pe cicadele şi musculiţele care, apărând pe fereastră, îmi aterizau pe pagini. Orice se întâmpla în cabana soţilor Bug, se întâmplase sau se va întâmpla, pur şi simplu nu mă puteam gândi la asta. În timp ce citeam, în jurul meu s-a format încă un balon de săpun, în care domnea o neclintire absolută.

Soarele coborâse pe jumătate când am simţit primele semne de foame. În timp ce mă frecam la frunte, am ridicat privirea, întrebându-mă vag dacă mai rămăsese şuncă. Deodată am văzut un bărbat în faţa uşii camerei mele medicale. Am scos un ţipăt şi am sărit în picioare, făcând cartea lui Henry Fielding să zboare cât acolo.

– Iertare, doamnă! a spus bâlbâit Thomas Christie, părând la fel de surprins ca şi mine. Nu ştiam că nu m-aţi auzit.

– Nu… Citeam.

Am făcut un gest ridicol spre cartea de pe podea. Inima îmi bătea cu putere, iar sângele îmi alerga încoace şi încolo, aparent la întâmplare, astfel că faţa mi se îmbujorase, urechile îmi vuiau şi aveam furnicături în mâini, lucruri pe care nu le puteam controla.

El a-a aplecat şi a ridicat volumul, netezindu-i coperta cu gesturile atente ale cuiva care preţuia cărţile, deşi era foarte uzată, având pe copertă urme de la pahare sau sticle cu fundul umed care fuseseră aşezate pe ea. Jamie o căpătase de la proprietarul unei spelunci din Cross Creek drept plată parţială pentru un transport de lemne. I-o lăsase un client în urmă cu câteva luni.

– Nu aveţi pe nimeni care să vă poarte de grijă? a întrebat el, încruntându-se în timp ce se uita în jur. Să v-o trimit pe fiica mea?

– Nu. Nu am nevoie de nimeni. Mă simt bine. Dar tu? l-am întrebat imediat, ca să nu mai exprim alte griji.

Cu ochii aproape de claviculele mele, a aşezat cartea pe masă şi a întins în faţă mâna dreaptă, care era bandajată cu o cârpă.

– Vă cer iertare, doamnă. Nu vă deranjam, numai că…

Eu desfăceam deja bandajul. Incizia de la mâna dreaptă se deschisese – probabil în timpul luptei cu bandiţii, mi-am dat seama, simţind în acelaşi timp o strângere de inimă. Rana în sine nu era o problemă gravă, însă intrase pământ în ea şi marginile erau înroşite şi desfăcute, nişte suprafeţe iritate, acoperite de o peliculă subţire de puroi.

– Ar fi trebuit să vii imediat, i-am spus oftând, dar nu pe un ton de reproş.

Ştiam prea bine de ce nu o făcuse şi, în realitate, nici nu aş fi fost în stare să mă ocup de el.

A ridicat din umeri, dar nu s-a deranjat să îmi răspundă. L-am rugat să se aşeze şi m-am dus după cele trebuincioase. Din fericire, mai aveam ceva din alifia pe care o pregătisem pentru rana lui Jamie. Alifia, o spălare rapidă cu alcool, un bandaj curat… Cu buzele strânse de concentrare, el întorcea încet paginile din *Tom Jones*. Evident, Henry Fielding putea fi un anestezic pentru ce făceam eu; nu era nevoie să aduc Biblia.

– Citeşti romane? l-am întrebat, nedorind să fiu nepoliticoasă, ci doar surprinsă că ar manifesta interes pentru ceva atât de frivol.

– Da. Adică… da, a ezitat el.

A inspirat foarte adânc în momentul în care i-am afundat mâna în bol, care conţinea doar apă, chlorogalum[43] şi foarte puţin alcool, apoi a expirat cu un oftat.

– Ai citit *Tom Jones?* l-am întrebat, doar ca să fac conversaţie care să îl relaxeze.

– Nu tocmai, dar ştiu povestea. Soţia mea…

S-a oprit brusc. Nu mai vorbise până atunci despre soţia lui; am presupus că simpla uşurare că nu simţise nicio durere îl făcuse vorbăreţ. Părea că şi-a dat seama că trebuie să încheie propoziţia, de aceea a continuat, fără tragere de inimă:

– Soţia mea… Ea citea romane.

– Da? am murmurat, pregătindu-mă să trec la curăţare. Şi îi plăceau?

– Cred că da.

Am detectat ceva ciudat în vocea lui, ceea ce m-a făcut să ridic ochii de la ce făceam. Roşind, mi-a surprins privirea şi a privit în altă parte.

– Pe vremea aceea nu îngăduiam cititul de romane. Atunci.

A tăcut un moment, ţinându-şi mâna nemişcată. Apoi a spus brusc:

– I-am ars cărţile.

Acest răspuns mi-a depăşit aşteptările.

– Probabil că nu a fost încântată, am răspuns blând, iar el s-a uitat la mine mirat, ca şi cum întrebarea despre reacţia soţiei lui era atât de neimportantă, încât nu merita nicio reacţie.

– A… Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? l-am întrebat, concentrată la mizeria pe care o extrăgeam din rană cu cleştele.

Aşchii şi bucăţi de coajă. Oare ce făcuse? Mânuise o bâtă, probabil, o creangă de copac? Am inspirat adânc şi am continuat operaţiunea, ca să nu mă gândesc la cadavrele din luminiş.

Şi-a mişcat picioarele, agitat; acum avea dureri.

– Eu… la Ardsmuir…

– Poftim? Ai citit în închisoare?

– Nu. Acolo nu aveam cărţi.

A inspirat îndelung, s-a uitat iute la mine, apoi în altă parte, aţintindu-şi ochii spre un colţ al camerei, unde un păianjen întreprinzător profitase de absenţa temporară a doamnei Bug pentru a-şi ţese pânza.

– De fapt, n-am citit romanul. Însă domnul Fraser le spunea povestea lui celorlalţi prizonieri. Are o memorie foarte bună, a adăugat el, oarecum ranchiunos.

– Adevărat, am murmurat eu. Nu o să te cos. Ar fi mai bine ca rana să se vindece de la sine. Îmi pare rău, cicatricea nu va fi prea curată, am adăugat cu regret, dar rana se va vindeca bine.

I-am uns-o cu alifie şi i-am strâns cât de bine am putut marginile, fără să întrerup circulaţia sângelui. Bree făcuse nişte experimente cu bandajele adezive şi reuşise ceva folositor cu nişte mici forme sub formă de fluture, făcute din pânză apretată şi răşină de pin.

– Aşadar ţi-a plăcut Tom Jones? l-am întrebat, revenind la subiect. Nu cred că ţi s-a părut un personaj admirabil. Nu era un exemplu de moralitate.

– Nu, a răspuns el fără înconjur. Dar mi-am dat seama că literatura – a pronunţat cuvântul precaut, ca şi cum ar fi reprezentat o primejdie – nu este, aşa cum credeam eu atunci, doar un îndemn la lenevie şi închipuiri rele.

– A, deci nu e? am replicat eu amuzată, dar străduindu-mă să nu zâmbesc din cauza buzei. După părerea ta, care sunt calităţile care o salvează?

– Păi, ce să zic? a ridicat din sprâncene, gânditor. Mi s-a părut deosebit. E o evadare, asta e sigur. Şi genul ăsta de evadare nu face niciun rău, e limpede, m-a asigurat el. Deşi e de preferat să cauţi mântuirea în rugăciune…

– Da, sigur, am murmurat eu.

– Dar, dincolo de asta… îi unea pe oameni. Nu e de crezut că asemenea oameni – highlanderi, fermieri – aveau o compasiune pentru… astfel de situaţii şi persoane.

A arătat cu mâna liberă spre carte, făcând aluzie la persoane precum moşierul Allworthy şi lady Bellaston, am presupus.

– Dar discutau cu orele, în timp ce trudeam, şi se întrebau de ce Northerton se purtase într-un fel anume cu domnişoara Western şi dacă ei s-ar fi purtat la fel.

Amintindu-şi ceva, faţa i s-a luminat puţin.

– Şi, invariabil, a continuat, cineva clătina din cap şi spunea: „Eu n-am fost tratat în felul *ăsta!“* Răbda de foame, de frig, era plin de bube, departe de familie şi cămin, şi totuşi se bucura că nu suferise niciodată asemenea necazuri ca fiinţele acelea imaginare!

Apoi chiar a zâmbit, clătinând îngândurat din cap, şi mi s-a părut că zâmbetul îl făcea să arate mai bine. Terminasem bandajul şi i-am pus mâna pe masă.

– Mulţumesc, am zis încet.

A tresărit.

– Poftim? Pentru ce?

– Presupun că rana asta e urmarea bătăliei la care ai participat pentru mine, am explicat. I-am atins mâna uşor.

– Eu… în fine.

– Îţi mulţumesc, i-am spus eu, inspirând adânc.

– O! Eu…

A părut profund surprins şi foarte stânjenit. Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat fâstâcit. Şi eu la fel.

– Trebuie să-ţi ungi rana în fiecare zi cu alifie din asta, l-am anunţat, revenind la tonul profesional. O să mai fac. Vii s-o iei sau o trimiţi pe Malva.

A dat din cap, dar nu a rostit nimic, semn că epuizase doza de sociabilitate pe ziua aceea. Am observat că totuşi a zăbovit cu ochii pe coperta cărţii şi, dintr-un îndemn lăuntric, i-am oferit-o.

– Vrei să ţi-o împrumut? Ar fi bine să o citeşti singur. Sunt convins că Jamie nu îşi amintea toate amănuntele.

– Oh!

A părut surprins şi, încruntându-se, a strâns din buze, ca şi cum ar fi bănuit că e victima unei capcane. Însă după ce am insistat a luat-o, ridicând-o cu o expresie de curiozitate reprimată, care m-a făcut să mă întreb oare de când nu mai citise altceva decât Biblia. Mi-a mulţumit cu un gest din cap, şi-a pus pălăria şi s-a întors să plece. Dintr-un impuls de moment, l-am întrebat:

– I-ai cerut iertare soţiei vreodată?

Asta a fost o greşeală din partea mea. Pe chip i-a apărut o expresie rece, iar ochii i-au rămas ficşi ca ai unui şarpe.

– Nu, mi-a tăiat-o.

O clipă am crezut că va pune volumul înapoi pe masă, fără să plece cu el. Dar a strâns din buze, l-a aşezat mai bine sub braţ şi a plecat fără să îşi ia rămas-bun.

„Micul nostru războinic“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

„Mă strângi de boaşe!“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

Plantă tipică pentru zona estică a Statelor Unite, cunoscută pentru proprietăţile ei antiseptice.

31

ÎN PAT

Nu a mai venit nimeni. Când s-a întunecat, am început să mă simt agitată, tresărind la orice zgomot, privind cercetător spre umbrele adânci de sub castani, căutând oameni care pândeau sau lucruri şi mai rele. Mă gândeam că ar trebui să gătesc ceva, pentru că Jamie şi Ian sigur vor veni la cină. Ori poate să cobor până la cabană, să stau cu Roger şi Bree. Dar îmi repugna ideea de a trebui să mă arăt politicoasă, chiar dacă aş fi observat bune intenţii, şi, cum încă nu avusesem curaj să mă privesc în oglindă, eram convinsă că Jemmy se va speria când mă va vedea ori îmi va pune o sumedenie de întrebări. Nu voiam să fiu silită să îi explic ce mi se întâmplase. Eram aproape convinsă că Jamie îi spusese Briannei să stea deoparte o vreme şi asta era bine. Încă nu eram în stare să mă prefac că aş fi bine. Deocamdată.

Agitându-mă fără rost prin bucătărie, ridicam lucruri şi apoi le puneam la loc. Am deschis sertarele dulapului şi le-am închis, după care l-am redeschis pe al doilea, cel în care Jamie îşi ţinea pistoalele. Dispăruseră aproape toate. Rămăseseră doar cel poleit, care nu trăgea drept, plus câteva gloanţe şi un corn minuscul pentru praf de puşcă, din cele care însoţesc pistoalele elegante de duel. Cu mâini tremurânde, l-am încărcat şi am turnat puţin praf de puşcă în tigăiţă.

Ceva mai târziu, când s-a deschis uşa din spate, stăteam la masă având în faţă *Don Quijote*, şi, ţinând pistolul cu ambele mâini, l-am îndreptat într-acolo.

Ian a încremenit.

– Mătuşă, n-o să nimereşti pe nimeni cu pistolul de la o asemenea distanţă, mi-a spus calm, după care a intrat.

– Dar alţii nu ştiu asta, nu?

Am aşezat cu grijă pistolul pe masă. Aveam palmele umede şi mă dureau degetele. Înţelegând, Ian a dat din cap şi s-a aşezat.

– Unde-i Jamie?

– Se spală. Mătuşă, ţi-e bine?

S-a uitat la mine în treacăt, dar cu atenţie, ca să-mi evalueze starea.

– Nu, dar o să mă simt mai bine. Şi… domnul Brown? V-a spus ceva?

Ian a scos un sunet de dispreţ.

– A fost cât pe ce să se scape pe el când unchiul Jamie şi-a scos pumnalul de la brâu ca să-şi cureţe unghiile. Nu l-am atins, mătuşă, nu-ţi face griji!

Apoi a sosit Jamie, proaspăt bărbierit, cu pielea rece şi împrospătată de apa din puţ, ud la tâmple. Arăta obosit de moarte, pentru că ridurile i se adânciseră şi ochii îi erau încercănaţi. Dar umbrele s-au mai risipit când a văzut pistolul.

– E-n regulă, *a nighean*, a spus el încet, atingându-mă pe umăr când s-

a aşezat alături. Am pus câţiva oameni să vegheze casa, pentru orice eventualitate. Deşi nu mă aştept la necazuri în următoarele zile.

– Puteai să-mi zici şi mie, am suspinat eu.

Surprins, mi-a aruncat o privire.

– Am crezut c-o să-ţi dai seama, englezoaico. Doar nu-ţi închipuiai că o să te las fără apărare!

Incapabilă să vorbesc, am clătinat din cap. Dacă aş fi fost în stare să gândesc logic, sigur nu mi-aş fi închipuit aşa ceva. Aşa se făcea că după-amiază fusesem într-o inutilă stare de groază, închipuindu-mi şi amintindu-mi tot felul de lucruri.

– Iartă-mă! mi-a şoptit, apoi şi-a lăsat mâna rece peste a mea. Nu te-aş fi lăsat singură. M-am gândit că…

Am clătinat din cap, dar am pus cealaltă mână peste a lui şi am apăsat-o.

– Nu, ai avut dreptate, n-aş fi suportat tovărăşia nimănui, în afară de a lui Sancho Panza.

Ridicând din sprâncene, s-a uitat la carte, apoi la mine. Cartea era în spaniolă, limbă pe care nu o vorbeam.

– Ei, limba se apropie de franceză şi oricum ştiu povestea, am explicat eu.

Am inspirat adânc, bucurându-mă atât cât se putea de căldura focului, de licărul lumânării şi de prezenţa celor doi bărbaţi masivi, solizi, pragmatici şi – cel puţin în aparenţă – imperturbabili.

– Mătuşico, ai ceva de mâncare? m-a întrebat Ian, ridicându-se să caute.

Cum nu aveam poftă de mâncare şi eram prea încordată ca să mă concentrez la ceva, nu mâncasem de seară şi nici nu pregătisem cina, însă întotdeauna se găsea ceva în cămară, astfel că, fără multă agitaţie, Jamie şi Ian au terminat în scurt timp ce mai rămăsese din plăcinta rece, din carne de potârniche, câteva ouă fierte tari, o farfurie de legume murate şi jumătate de pâine, pe care au tăiat-o felii şi au prăjit-o pe foc, ţinându-le înfipte în furculiţe, ungându-le cu unt şi dându-mi-le într-un fel care nu admitea proteste. Pâinea caldă cu unt a fost grozav de reconfortantă, chiar ciugulită cu greu din cauza fălcii care mă durea. După ce m-am îndestulat, m-am mai calmat şi i-am întrebat ce aflaseră de la Lionel Brown.

– A dat toată vina pe Hodgepile, mi-a povestit Jamie, punând legume murate pe o bucată de plăcintă. Era şi normal.

– Nu l-ai cunoscut pe Arvin Hodgepile, am răspuns şi am simţit un fior rece. Adică… n-aţi vorbit cu el.

Jamie mi-a aruncat o privire tăioasă, dar nu a insistat, lăsându-l în schimb pe Ian să spună versiunea lui Lionel Brown despre evenimente. Totul începuse cu el şi Richard, fratele lui, care înfiinţaseră Comitetul de Siguranţă. Acesta, susţinea el, avea menirea de a aduce servicii publice, nimic mai mult. Jamie a pufnit când a auzit, dar nu l-a întrerupt pe Ian.

În respectivul comitet intraseră mai toţi bărbaţii din Brownsville, iar cei mai mulţi proprietari şi micii fermieri rămăseseră deoparte. Până aici,

toate bune. Comitetul se ocupase de o serie de chestiuni minore, făcând dreptate în cazuri de atac, furt şi altele asemenea, iar dacă oamenii lui îşi însuşiseră câte un porc sau o căprioară drept plată pentru osteneală, nu existaseră prea multe plângeri.

– Încă există resentimente faţă de Reglementare, a spus Ian, încruntându-se în timp ce îşi tăia încă o felie de pâine. Brownii nu s-au alăturat. Nici nu era nevoie, pentru că vărul lor e şerif, iar jumătate din judecătorii tribunalului sunt din neamul Brown sau sunt căsătoriţi cu unii din neamul Brown.

Cu alte cuvinte, corupţia era în floare.

Mişcarea de reglementare era încă apreciată în zonele rurale, chiar dacă principalii ei conducători, ca Hermon Husband şi James Hunter, părăsiseră comitatul. După incidentele de la Alamance, cei mai mulţi reglementatori deveniseră mai precauţi cu exprimarea părerilor, dar câteva familii de reglementatori, care locuiau în apropiere de Brownsville, îşi exprimau pe faţă nemulţumirile faţă de influenţa clanului Brown în politica şi afacerile locale.

– Tige O’Brian a fost unul dintre ei? am întrebat, simţind că untul mi se coagulează în stomac, devenind un ghem mic şi tare.

Jamie îmi povestise ce se întâmplase cu familia O’Brian şi-i văzusem chipul lui Roger când se întorsese de acolo.

Jamie a dat din cap, fără să ridice ochii de la bucata de plăcintă.

– Şi apoi apare Arvin Hodgepile, a zis şi a muşcat sălbatic din plăcintă.

După ce scăpase elegant de restricţiile serviciului militar din armata britanică prefăcându-se că a murit în incendiul de la depozitul din Cross Creek, îşi câştigase existenţa în diferite moduri dezgustătoare. Şi, cum apa are obiceiul de a-şi păstra nivelul, sfârşise prin a alcătui o mică bandă de oameni care gândeau ca el. Banda îşi începuse treaba destul de simplu, jefuindu-i pe cei apăruţi în cale, atacând taverne şi aşa mai departe. Însă aşa ceva atrage atenţia şi, cum unii poliţişti, şerifi, Comitete de Siguranţă şi alţi oameni porniseră pe urmele ei, banda se retrăsese din piemont, unde începuse, şi se instalase în munţi, unde erau aşezări şi gospodării izolate. Pe de altă parte, îşi ucidea victimele pentru a elimina posibilitatea de a fi identificată şi urmărită.

– Ori pe cele mai multe victime, a murmurat Ian.

S-a uitat la oul din mână, mâncat pe jumătate, apoi l-a aşezat în farfurie.

În cariera lui în armată, la Cross Creek, Hodgepile avusese legături cu o serie de negustori de pe râu şi cu contrabandişti de pe coastă. Unii se ocupau de blănuri, iar alţii de orice le putea aduce profit.

– Şi s-a gândit că fetele, femeile şi băieţii aduc mai mult profit decât orice altceva, a comentat Jamie inspirând adânc, cu excepţia whisky-ului, probabil.

A ridicat un colţ al gurii, dar nu ca zâmbet.

– Domnul Brown al nostru susţine că n-are nimic de-a face cu asta, a adăugat Ian pe un ton cinic. Şi nici fratele lui sau comitetul lor.

– Dar cum de s-au amestecat fraţii Brown cu banda lui Hodgepile? am întrebat eu. Şi ce au făcut cu răpiţii?

Răspunsul la prima întrebare a fost că se întâmplase după sfârşitul nefericit al unui jaf nereuşit.

– Mai ţii minte casa lui Aaron Beardsley?

– Da, am spus, strâmbând din nas când mi-am amintit cocina nenorocită, după care am scos un ţipăt slab şi am bătut din palme.

Jamie s-a uitat repede la mine şi a înfipt altă felie de pâine în furculiţă.

– Ei bine, asta e, a continuat el, ignorându-mi protestul, sugerându-i că mă ghiftuisem, fraţii Brown au luat-o, desigur, când au adoptat copila. Au curăţat-o, au mobilat-o şi au început să o folosească drept punct comercial.

Cei din triburile Cherokee şi Catawba se obişnuiseră să meargă acolo – deşi era un loc oribil – pe vremea când Aaron Beardsley era negustor şi continuaseră să facă afaceri cu noua conducere, un aranjament benefic şi profitabil pentru toată lumea.

– Lucru pe care Hodgepile l-a înţeles imediat, a intervenit Ian.

Membrii bandei lui, folosind metode directe de a face afaceri, merseseră acolo, împuşcaseră perechea care locuia acolo şi jefuiseră locul sistematic. Din fericire, la sosirea bandei, fiica lor se aflase în hambar, aşa că se furişase călare pe un catâr şi gonise spre Brownsville să ceară ajutor. Tot din fericire, întâlnise pe drum oameni ai Comitetului de Siguranţă, care se întorceau de la nu se ştie ce treabă, şi îi adusese înapoi la timp pentru a se confrunta cu tâlharii. Apoi a urmat ceea ce în altă epocă s-a numit impas mexican44. Brownii au înconjurat casa. Însă Hodgepile o avea pe Alicia Beardsley Brown, fetiţa de doi ani, care deţinea de drept casa şi care fusese adoptată de Browni după moartea presupusului ei tată.

Hodgepile avea suficientă hrană şi muniţie în punctul comercial cât să reziste unui asediu săptămâni întregi, iar Brownii nu ţineau să incendieze preţioasa lor proprietate ca să îl alunge de acolo sau să rişte viaţa fetiţei, dacă ar fi atacat în forţă. După o zi sau două în care s-au făcut schimburi jalnice de focuri, iar membrii comitetului au început să protesteze pentru că erau siliţi să înnopteze în pădure, un drapel de pace s-a fluturat pe fereastra de sus a casei, iar Richard Brown s-a dus înăuntru să negocieze cu Hodgepile. Urmarea a fost un fel de fuziune precaută. Banda lui Hodgepile va continua să acţioneze, ferindu-se să atace aşezările protejate de Browni, dar va aduce roadele incursiunilor la punctul comercial, unde puteau fi date cu profituri substanţiale, din care banda lui Hodgepile se alegea cu o cotă generoasă.

– Profituri, am spus, acceptând de la Jamie încă o felie de pâine caldă cu unt. Te referi la captivi?

– Câteodată, a răspuns şi a strâns din buze când a turnat cidru într-o cană pe care mi-a întins-o. Şi în funcţie de locul în care se găseau. Când luat captivi din munţi, unii erau vânduţi indienilor prin intermediul punctului comercial. Cei pe care îi prindeau în piemont erau vânduţi piraţilor de pe râu sau erau duşi pe coastă pentru a fi vânduţi în Indii – de acolo se obţinea preţul cel mai bun, nu? Un băiat de paisprezece ani le aducea cel puţin o

sută de lire.

Mi-am simţit buzele amorţite, şi nu din cauza cidrului.

– Şi de când se desfăşoară operaţiunile astea? am întrebat îngrozită. Câţi au fost? Copii, tineri, tinere, toţi acei oameni smulşi din căminele lor şi vânduţi cu sânge-rece în sclavie. Neavând pe nimeni care să îi caute. Chiar dacă ar fi evadat vreunul, nu avea unde să se întoarcă.

Jamie a oftat. Arăta nespus de obosit.

– Brown nu ştie, a şoptit Ian. Zice… Zice că nu are niciun amestec.

– Pe naiba! am replicat, izbucnirea de furie alungând un moment sentimentul de oroare. *A fost* cu Hodgepile când au venit aici. Ştia că voiau să ne ia whisky-ul. Şi sigur a mai mers cu ei când… când au făcut alte grozăvii.

Jamie a dat aprobator din cap.

– Susţine că a încercat să-i împiedice să te ia prizonieră.

– Da, am răspuns imediat. Dar apoi a vrut să îi convingă să mă ucidă, ca să nu spun că el venise cu ei. Şi după aceea a vrut să mă înece, ticălosul! Nu cred că v-a spus şi asta.

– Nu, n-a spus.

Ian a schimbat o privire cu Jamie şi am văzut între ei o înţelegere nerostită. Era posibil ca vorbele mele să fi pecetluit soarta lui Lionel Brown. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu eram convinsă că trebuia să mă simt vinovată.

– Ce… Ce vreţi să faceţi cu el? i-am întrebat.

– O să-l spânzur, a răspuns Jamie după o pauză. Dar mai vreau răspunsuri la nişte întrebări. Şi trebuie să mă gândesc cum să mă ocup mai bine de asta. Nu-ţi face griji, englezoaico! N-o să-l mai vezi vreodată.

După aceea s-a ridicat şi s-a întins, iar încheieturile i-au pocnit, după care şi-a încordat muşchii şi s-a aşezat cu un oftat. Mi-a dat o mână şi m-a ajutat să mă ridic.

– Du-te la culcare, englezoaico, şi vin şi eu curând. Trebuie să stau puţin de vorbă cu Ian.

Pâinea prăjită cu unt, cidrul şi discuţia mă făcuseră să mă simt mai bine o vreme. Eram atât de obosită, încât aproape că m-am târât pe scară şi m-am văzut silită să mă aşez pe pat, legănându-mă de somn, sperând că voi găsi destulă putere ca să mă dezbrac. După câteva momente, am observat că Jamie apăruse în uşă.

– Ce e? am întrebat nesigură.

– Habar n-am. Vrei să rămân cu tine la noapte? a întrebat el timid. Dacă te odihneşti mai bine singură, mă pot culca în patul lui Joseph. Ori, dacă vrei, mă culc aproape de tine, pe podea.

– Oh, am făcut eu cu un aer absent, încercând să analizez soluţiile. Nu. Rămâi! Dormi cu mine. Măcar poţi încălzi patul, i-am zis şi am reuşit să arborez pe faţă ceva ce aducea a zâmbet.

Pe faţă i-a apărut scurtă vreme o expresie aparte, care m-a făcut să clipesc, convinsă că nu o mai văzusem până atunci. O văzusem, totuşi: era ceva între stânjeneală şi amuzament, dincolo de ea fiind aceea pe care ar fi avut-o, dacă ar fi mers la moarte, resemnare eroică.

– Ce *Dumnezeu* aţi făcut acolo? am întrebat, suficient de surprinsă ca să fiu scoasă din starea de somnolenţă.

Stânjeneala a învins; lui i s-au înroşit vârfurile urechilor şi roşeaţa a devenit vizibilă şi pe obraji, chiar şi în lumina slabă a lumânării pe care o aşezasem pe masă.

– Nu voiam să-ţi spun, a mormăit el, evitând să mă privească în ochi. I-am pus pe Ian şi Roger Mac să jure că vor păstra secretul.

– O, au fost tăcuţi ca mormântul, l-am asigurat.

Însă acea afirmaţie explica probabil expresia ciudată de pe faţa lui Roger în ultima vreme.

– Ce se întâmplă?

Jamie a oftat şi a frecat podeaua cu marginea ghetei.

– Ei, în fine. E vorba de Tsisqua, înţelegi? El a vrut să fie ospitalier prima oară, dar după ce Ian i-a zis… Ei bine, nu a fost cel mai potrivit lucru pe care-l putea spune, doar că… Şi data următoare când am fost acolo a apărut o altă pereche de femei, iar când am încercat să le gonesc ele au spus că Pasăre zisese că e o onoare pentru jurământul meu, pentru că la ce bun un jurământ care nu mă costa nimic să-l respect? Şi să mă ia naiba dacă ştiu ce a vrut să spună cu asta, ori îşi închipuie că o să cedez şi o să aibă un avantaj asupra mea, sau că îi voi aduce puştile pe care le vrea ca să pun capăt, într-un fel sau altul, isprăvii ăsteia – ori poate se distrează pe seama mea? Ian a zis că nu-şi dă seama despre ce e vorba şi dacă el…

– Jamie, am întrebat, despre ce vorbeşti?

A furişat o privire spre mine, după care s-a uitat în altă parte.

– A… despre femei despuiate, a răspuns el grăbit şi s-a înroşit ca un copil.

L-am privit fix un moment. Urechile încă îmi ţiuiau slab, dar nu aveam probleme de auz. Am împuns cu degetul spre el – cu grijă, pentru că degetele îmi erau încă umflate şi dureroase.

– Tu, am vorbit eu măsurat, vino aici chiar acum! Aşază-te acolo – am arătat spre pat, alături de mine – şi povesteşte-mi clar şi *exact* ce ai făcut.

S-a supus şi peste cinci minute stăteam lată pe pat şi râdeam în hohote, gemând din cauza durerilor provocate de coastele fisurate, cu lacrimi care îmi curgeau nestăvilite peste tâmple şi îmi reintrau în ochi.

– Doamne, Doamne, Doamne! am spus gâfâind. Nu suport, chiar nu sunt în stare. Ajută-mă să mă ridic!

Am întins o mână, am icnit de durere când degetele lui m-au strâns de încheietura lacerată, dar am reuşit până la urmă să mă ridic, m-am aplecat ţinând o pernă prinsă de talie, pe care o strângeam mai tare ori de câte ori mă podidea câte un acces de râs.

– Mă bucur că ţi se pare amuzant, englezoaico! a comentat Jamie foarte sec.

Îşi revenise şi el într-o oarecare măsură, deşi faţa îi rămăsese tot îmbujorată.

– Sigur nu ai devenit isterică?

– Nu, nicidecum, am fornăit eu pe nas, ştergându-mă la ochi cu o

batistă umedă, apoi am pufnit cu o veselie incontrolabilă: O! Vai, ce mă doare!

Oftând, mi-a turnat într-o cană apă din clondirul aflat pe noptieră şi mi-a ţinut-o ca să beau. Era rece, dar cam stătută. Cred că era acolo încă dinainte ca eu să…

– Gata! am spus, făcând semn că nu mai voiam să beau şi mi-am şters cu mare atenţie buzele. Ajunge.

Am respirat superficial, simţind că ritmul inimii scade.

– Mda. Deci aşa. Bine măcar că acum ştiu de ce ai venit din satele cherokee într-o stare atât de…

Îmi venea să râd iar şi m-am aplecat, gemând ca să mă stăpânesc.

– Vai, Iisuse H. Roosevelt Hristoase! Şi eu, care credeam că te gândiseşi la mine, de erai atât de pornit.

Apoi a pufnit şi el în râs, dar mai uşor. A pus cana jos, s-a ridicat şi a tras pilota. S-a uitat la mine cu ochi limpezi şi sinceri.

– Claire, a zis blând, *tu* ai fost şi vei fi mereu. Treci în pat şi stinge lumânarea! După ce închid obloanele, sting focul şi blochez uşa, vin să te încălzesc.

– Ucide-mă!

Ochii lui Randall sclipeau de la febră.

– Ucide-mă! a repetat el. Asta mi-e dorinţa.

Tresărind, Jamie s-a trezit auzind cuvintele răsunându-i în minte, văzând ochii, părul lipit de ţeastă din cauza ploii, faţa lui Randall, udă ca a unui înecat.

Şi-a trecut o mână peste faţă, surprins să îşi descopere pielea uscată, iar barba doar o idee crescută. Senzaţia de umezeală, de piele moartă care îl mânca după ce îşi răsese perciunii, era încă atât de puternică, încât s-a sculat din pat şi, mişcându-se tăcut, din instinct, s-a dus la fereastră, unde lumina lunii trecea prin crăpăturile din obloane. A turnat puţină apă în lighean, l-a mutat sub o rază de lună şi s-a uitat în ea, ca să scape de senzaţia persistentă că era altcineva, în alt loc. Chipul din apă nu mai era un oval fără trăsături, ci bărbierit, iar părul îi curgea liber peste umeri, nu legat pentru bătălie. Şi totuşi, i s-a părut a fi faţa unui necunoscut.

Tulburat, a lăsat apa din vas şi, după un moment, a păşit uşor spre pat.

Ea dormea. Nici nu se gândise la ea când se trezise, însă acum, văzând-o, a devenit lucid. Chipul pe care îl cunoştea, chiar lovit şi umflat. Şi-a lăsat o mână pe căpătâiul patului, liniştindu-se când a simţit lemnul rezistent. Câteodată, când se trezea, visul îl domina şi simţea că lumea reală devine fantomatică, neclară în jurul lui. Câteodată se temea că devenise o fantomă.

Însă cearşafurile erau reci ca pielea lui, iar căldura radiată de Claire era o garanţie. A atins-o, iar ea s-a rostogolit, s-a ghemuit cu spatele spre el ca să fie luată în braţe şi, cu un uşor geamăt de mulţumire, şi-a lipit fundul rotund şi tare de el.

Ea a adormit imediat; de fapt, nici nu se trezise cu adevărat. El a

simţit dorinţa de a o trezi, de a o face să îi vorbească, doar ca să fie sigur că îl vedea şi îl auzea. Dar s-a mulţumit să o ţină strâns în braţe şi, peste capul ei a urmărit uşa, ca şi cum s-ar fi putut deschide şi în cadrul ei ar fi putut apărea Jack Randall, şiroind de apă.

„Ucide-mă!“, spusese el. „Asta mi-e dorinţa.“

Inima îi bătea rar, răsunând ca un ecou în urechea apăsată de pernă. În unele nopţi, adormea ascultând acel ritm, calmat de duduitul monoton al cărnii. Alteori, ca acum, auzea tăcerea mortală între bătăile de inimă, acea tăcere care îi aşteaptă răbdătoare pe toţi oamenii.

Trăsese velinţele în sus, însă acum le-a lăsat la loc, astfel încât Claire era acoperită, însă spatele lui a rămas dezgolit, expus la răcoarea din cameră, astfel încât să nu alunece cald în somn şi să rişte revenirea în vis. Ca să lase somnul să lupte pentru el în frig şi, în cele din urmă, să îl smulgă din prăpastia conştienţei, aducându-l în uitarea întunecată.

Asta, pentru că nu dorea să afle ce voise să spună Randall.

Confruntare în care niciuna dintre părţi nu are şanse de reuşită, situaţia rămânând nesoluţionată până la intervenţia unui terţ (n. tr.).

32

SPÂNZURĂTOAREA AR FI O PEDEAPSĂ PREA BLÂNDĂ

În dimineaţa următoare, doamna Bug a revenit în bucătărie, unde aerul era încins de mirosurile de la gătit. Arăta ca de obicei şi, în afară de o scurtă privire la faţa mea şi o mică exclamaţie, nu părea dispusă să facă alte comentarii. Fie era mai sensibilă decât credeam, fie Jamie discutase că ea mai devreme.

– Poftim, *a muirninn*, ia cât e cald!

Mi-a pus o porţie de carne tocată de curcan pe farfurie şi, cu îndemânare, a adăugat deasupra un ou prăjit.

Am dat din cap în semn de mulţumire şi am ridicat furculiţa, nu tocmai entuziasmată. Falca mă durea atât de tare, că mestecatul era o treabă lentă şi chinuitoare. Am mâncat oul destul de uşor, dar mirosul de ceapă prăjită mi s-a părut foarte puternic şi uleios în nări. Am luat o bucată de cartof şi am strivit-o de cerul gurii cu limba, în loc să o mestec, apoi am înghiţit cu puţină cafea.

Mai mult pentru a-mi distrage atenţia de la cum mă simţeam decât pentru că voiam cu adevărat să ştiu, am întrebat:

– Cum se simte domnul Brown în dimineaţa asta?

Ea a strâns din buze şi a trântit o spatulă cu cartofi prăjiţi de parcă ar fi fost creierul lui Brown.

– Nu chiar atât de rău cum s-ar cuveni, a răspuns. Spânzurătoarea ar fi o pedeapsă prea blândă pentru el, fiindcă e o baligă nenorocită, plină de viermi.

Am scuipat bucata de cartof pe care mă chinuiam să o mărunţesc şi m-am grăbit să iau încă o înghiţitură de cafea. A ajuns în stomac şi mi-a urcat înapoi pe esofag. Am împins bancheta în spate şi am fugit spre uşă, ajungând afară la vreme ca să vărs în tufa de mure cafea şi ou.

Mi-am dat vag seama că doamna Bug se agita neliniştită în uşă şi i-am făcut semn cu mâna să mă lase în pace. Ea a ezitat un moment, dar a intrat în casă, iar eu m-am îndreptat de spate şi am pornit spre puţ. Gustul de cafea şi de fiere îmi rămăsese în gură, iar nasul mă ustura îngrozitor. Parcă mi-ar fi sângerat iar nasul, dar când m-am pipăit uşor am constatat că nu era aşa. Cu grijă, mi-am clătit gura cu apă şi am scăpat întru câtva de gustul neplăcut, dar nu am reuşit să alung senzaţia de panică ce mă cuprinsese după ce mi se făcuse greaţă.

Brusc, am trăit senzaţia clară şi bizară că nu mai am piele. Picioarele îmi tremurau, de aceea, fără să-mi pese de aşchiile de pe ea, m-am aşezat pe buturuga pe care făceam surcele.

Nu pot, m-am gândit. *Pur şi simplu nu pot.*

Neavând suficientă voinţă să mă ridic, am rămas pe butuc. Mi-am simţit pântecul cât se poate de precis. O greutate mică, rotundă de la baza

abdomenului, care părea uşor umflat şi foarte sensibil.

Nimic, m-am gândit cu toată hotărârea de care eram în stare. Era foarte normal. Întotdeauna aveam senzaţia asta într-un anumit moment al ciclului. Şi după ce făcuserăm eu şi Jamie… nici nu era de mirare că încă eram conştientă de propriul trup. De acord, n-o făcuserăm în noaptea dinainte; nu voisem decât să fiu ţinută în braţe. Amintindu-mi mărturisirea lui, mi-a scăpat un mic hohot de râs. M-a durut, de aceea m-am prins de coaste, dar m-am simţit mai bine.

– Ei, la naiba cu toate! am exclamat şi m-am ridicat. Am de lucru.

Hotărâtă, mi-am luat coşul şi cuţitul, i-am spus doamnei Bug că plec şi am pornit spre casa familiei Christie.

Voi examina mâna lui Tom, apoi o voi invita pe Malva să mă însoţească pentru a căuta rădăcini de ginseng şi alte plante folositoare pe care le-am putea găsi. Era o elevă silitoare, cu spirit de observaţie şi cu o memorie bună în materie de plante. Şi voiam să o învăţ să prepare colonii de penicilină. Va fi liniştitor pentru mine să scormonesc printr-o movilă de gunoaie mucegăite şi umede. Am ignorat uşoara greaţă stârnită de acest gând şi am ridicat faţa plină de vânătăi spre soarele dimineţii.

Şi nu-mi va păsa de ce intenţiona Jamie să îi facă lui Lionel Brown.

33

ÎN CARE DOAMNA BUG IA FRÂIELE

Până în dimineaţa următoare mi-am mai revenit. Stomacul se liniştise şi mă simţeam mai rezistentă emoţional, ceea ce era bine, pentru că se uitase de avertismentele lui Jamie, care îi ceruse doamnei Bug să aibă grijă de mine. Nu mai aveam dureri atât de mari, iar mâinile îmi funcţionau aproape normal, dar încă eram crâncen de obosită şi era o uşurare să urc picioarele pe banchetă şi să mi se ofere cafea – ceaiul se împuţinase şi nu prea erau şanse de a găsi decât peste câţiva ani – şi budincă de orez cu stafide.

– Şi sunteţi foarte sigură că faţa dumneavoastră va arăta la fel ca înainte? m-a întrebat doamna Bug, întinzându-mi o brioşă caldă cu unt şi miere, timp în care se uita suspicioasă la mine, cu buzele strânse.

Aş fi dorit să o întreb cum arăta faţa mea acum, dar eram foarte convinsă că nu vreau să aud răspunsul. Aşa că m-am mulţumit să spun scurt „Da“ şi am mai cerut cafea.

– Ştiu o femeie din Kirkcaldy care a fost lovită în faţă de o vacă, a povestit ea, continuând să se uite critic la mine în timp ce îmi punea cafea. Şi-a pierdut dinţii din faţă, sărmana, şi i-a rămas nasul strâmb, uite *aşa*. Drept ilustrare, folosind degetul arătător, şi-a împins nasul mic şi rotunjor într-o parte şi a ridicat în acelaşi timp buza de sus ca să sugereze lipsa dinţilor.

Mi-am atins cu fereală rădăcina nasului, care rămăsese drept, deşi încă era umflat.

– Şi mai ştiu un anume William McCrea din Balgownie, care a luptat la Sheriffsmuir cu Arch al meu. A nimerit în calea unei suliţe engleze, care i-a retezat jumătate din falcă şi mare parte din nas! Arch spunea că i se vedeau gâtlejul şi cutia în care-i creierul, dar a supravieţuit. Mai mult cu terci, a adăugat ea. Şi cu whisky.

– Bună idee! am replicat, punând pe masă brioşa din care ciugulisem. Cred că-mi pun şi eu puţin.

Luându-mi cana, am evadat cât am putut de repede pe hol, mergând spre camera medicală, urmată de vorbele doamnei Bug, care povestea despre Dominic Mulroney, un irlandez care se lovise de uşa unei biserici din Edinburgh, fiind foarte treaz în acel moment… Am închis uşa, am deschis fereastra şi am aruncat afară restul de cafea, apoi am scos sticla cu whisky de pe raft şi am umplut-o până la buză.

Voisem să o întreb pe doamna Bug despre starea sănătăţii lui Lionel Brown, dar… asta putea să mai aştepte. Am constatat că mâinile îmi tremurau din nou şi a trebuit să le apăs un moment pe tăblia mesei pentru a destinde nervii, ca să pot duce cana la buze. Am inspirat adânc şi am luat o gură de whisky. Apoi încă una. Da, era mai bine.

Mici valuri de panică nejustificată încă mă luau pe nepregătite. În acea dimineaţă nu avusesem probleme şi speram că ele vor dispărea. Dar se vedea treaba că încă nu scăpasem de ele. Am sorbit din whisky, mi-am şters sudoarea rece de pe tâmple şi am privit în jur ca să fac ceva folositor. În ziua precedentă, împreună cu Malva, pregătisem o cultură pentru a obţine penicilină şi făcusem tincturi proaspete de tătăneasă şi viorele şi alifie din genţiană. Am sfârşit prin a răsfoi încet registrul de cazuri, sorbind din cană şi oprindu-mă la pagini cu cazuri oribile de complicaţii provocate de naştere.

Îmi dădeam seama de ce fac, dar nu mă puteam abţine. *Nu* eram însărcinată. Şi totuşi, îmi simţeam pântecul sensibil, inflamat şi toată fiinţa îmi era răvăşită.

A, exista o însemnare interesantă: unul dintre cazurile descrise de Daniel Rawlings, o sclavă de culoare, de vârstă medie, care suferise o fistulă recto-vaginală ce o făcea să piardă constant un firicel de materii fecale prin vagin. Asemenea fistule erau provocate de contracţiile din timpul naşterii şi erau mai obişnuite la femeile foarte tinere, la care efortul presupus de un travaliu prelungit cauza astfel de rupturi, sau la femeile mai vârstnice, la care ţesuturile deveneau mai puţin elastice. Desigur, la cele din urmă trauma putea să fie însoţită de colapsarea completă a perineului, aşa că uterul şi uretra, posibil chiar şi anusul, atârnau prin peretele pelvian.

– Ce noroc pe mine că nu sunt însărcinată! am spus cu voce tare, închizând registrul cu un pocnet.

Probabil că voi mai face o încercare să citesc din *Don Quijote.*

Una peste alta, am simţit o mare uşurare când, cu puţin înainte de amiază, Malva Christie a bătut la uşă.

Mi-a aruncat o privire, dar, ca şi în ziua dinainte, mi-a acceptat înfăţişarea fără să comenteze.

– Cum mai e mâna tatălui tău? am întrebat-o.

– O, e bine, doamnă, mi-a răspuns ea repede. M-am uitat după ce mi-aţi spus, dar n-am văzut dungi roşietice, nici puroi, ci doar o uşoară roşeaţă acolo unde a fost tăiată pielea. L-am pus să-şi mişte degetele, a adăugat şi în obraji i-au apărut gropiţe. La început n-a vrut şi s-a purtat de parcă vâram ghimpi în el, dar până la urmă a făcut-o.

– O, bravo! am răspuns şi am bătut-o pe umăr, iar ea a roşit de plăcere. Pentru asta meriţi un biscuit cu miere, am adăugat, pentru că în ultima oră simţisem delicioasa aromă de aluat copt venind pe hol dinspre bucătărie. Hai cu mine!

Când am intrat pe hol şi ne-am întors spre bucătărie, am auzit în urma noastră nişte sunete ciudate. Un soi de târşâit de afară, ca şi cum pe scândurile verandei din faţă ar fi umblat târâş un animal mare.

– Ce-i asta? a exclamat Malva, privind alarmată peste umăr.

Drept răspuns, s-au auzit un geamăt puternic şi un bufnet care a cutremurat uşa din faţă, semn că ceva căzuse peste ea.

– Sfânta Maria, Iosif şi Fecioara!

Doamna Bug scosese capul din bucătărie şi îşi făcea cruce:

– Ce-nseamnă asta?

Inima a început să îmi bată nebuneşte şi am simţit că mi se usucă gura. Ceva masiv şi întunecat bloca lumina care pătrundea pe sub uşă, iar răsuflarea sforăitoare se auzea clar, presărată de gemete.

– Ei bine, orice ar fi, e bolnav sau rănit, am spus eu. Daţi-vă înapoi!

Mi-am şters o mână de şorţ, am păşit înainte şi am deschis uşa.

O clipă nu l-am recunoscut; doar un morman de carne, părul vâlvoi şi haine neîngrijite, mânjite de ţărână. Însă apoi, gâfâind, s-a ridicat cu greu într-un genunchi, a înălţat capul şi i-am văzut faţa palidă, ca de mort, plină de vânătăi şi udă de sudoare.

– Domnul Brown? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Avea ochii aburiţi; nu eram sigură dacă m-a văzut, dar e limpede că mi-a recunoscut vocea, pentru că s-a repezit în faţă, cât pe ce să mă doboare. M-am retras imediat, dar el m-a prins de un picior şi a strigat:

– Îndurare! Doamnă, înduraţi-vă de mine, vă implor!

– Pentru numele… dă-mi drumul! Dă-mi drumul, am spus!

Mi-am scuturat piciorul ca să mi-l eliberez, dar el se agăţase ca o lipitoare şi a strigat din nou „Îndurare!“ ca pe o incantaţie disperată, rostită cu glas răguşit.

– Oh, gura, omule! a vorbit doamna Bug, vădit supărată.

Îşi revenise din şocul provocat de intrarea lui şi nu părea deloc tulburată de înfăţişarea lui, ci se enervase.

Lionel Brown nu a tăcut, ci a continuat să mă implore să am milă de el, în ciuda încercărilor mele de a-l linişti. Vorbele mi-au fost întrerupte de doamna Bug, care s-a aplecat peste mine şi, cu o lingură de amestecat aluatul, l-a pocnit în cap pe domnul Brown. El a dat ochii peste cap şi a căzut în faţă fără să mai scoată un cuvânt.

– Îmi pare tare rău, doamnă Fraser, a spus ea pe un ton de scuză. Nu-mi dau seama cum de-a scăpat, ca să nu mai spun cum de a putut ajunge tocmai până aici!

Nici eu nu ştiam cum de scăpase, dar era limpede cum venise până la casă – se târâse, trăgându-şi piciorul rupt. Avea mâinile şi picioarele zgâriate şi însângerate, pantalonii îi erau în zdrenţe şi era plin de noroi din cap până în picioare, de care se lipiseră fire de iarbă şi frunze. M-am aplecat şi i-am smuls o frunză de ulm din păr, încercând în acelaşi timp să mă gândesc ce să fac cu el. Lucrul evident, am presupus.

– Ajutaţi-mă să-l duc în camera medicală! am spus, oftând când m-am aplecat să-l prind de sub braţe.

– Doamnă Fraser, nu se poate! s-a scandalizat doamna Bug. Domnul a spus foarte apăsat: nu trebuie să fiţi deranjată de nemernicul ăsta şi nici măcar să nu-l vedeţi în ochi!

– Păi, e cam târziu ca să nu-l văd, am replicat eu, trăgând de corpul aproape inert. Dar nu-l putem lăsa să zacă pe verandă, nu? Ajutaţi-mă!

Ea părea că nu vede niciun motiv pentru care domnul Brown nu ar fi trebuit să zacă pe verandă, dar când Malva, care rămăsese lipită de perete, cu ochii dilataţi în timpul scandalului, mi-a sărit în ajutor, doamna Bug a scos un oftat, lăsând jos arma şi dând o mână de ajutor.

Până am reuşit să îl aşezăm pe masa chirurgicală, Brown îşi recăpătase cunoştinţa şi gemea:

– Nu-l lăsaţi să mă ucidă… Vă rog să nu-l lăsaţi să mă ucidă!

Nimeni nu mai umblase la atela pusă de mine, iar mersul târâş de la cabana familiei Bug o deteriorase; prin bandaje curgea sânge. Având în vedere şi celelalte răni, am rămas sincer uimită că reuşise. Avea pielea lipicioasă şi respiraţia superficială, dar nu avea febră prea mare.

– Apă caldă, doamnă Bug, te rog! am zis, pipăind cu grijă piciorul rupt. Şi whisky, bine? Va avea nevoie pentru a suporta şocul.

– Nu vreau, a spus doamna Bug, aruncându-i pacientului o privire veninoasă. Ar trebui să-l scutim pe domnul Fraser de povara de a se ocupa de gunoiul ăsta, dacă nu are bunul-simţ de a muri singur.

Încă avea în mână lopăţica, pe care a ridicat-o ameninţător, ceea ce l-a făcut pe domnul Brown să se chircească şi să strige, iar mişcarea i-a dat dureri la încheietura fracturată.

– Aduc eu apă, a spus Malva şi a dispărut.

Ignorându-mi încercările de a mă ocupa de rănile lui, domnul Brown m-a prins de încheietură cu mâna teafără şi m-a strâns surprinzător de tare.

– Nu-l lăsaţi să mă ucidă! a horcăit, ţintuindu-mă cu ochi injectaţi. Vă rog, vă implor!

Am ezitat. Nu uitasem cu desăvârşire de existenţa domnului Brown, dar în ultimele zile reuşisem oarecum să îl trec în uitare. Fusesem foarte fericită să nu mă gândesc la el. El şi-a dat seama de ezitarea mea, de aceea şi-a umezit buzele şi a încercat din nou.

– Salvaţi-mă, doamnă Fraser! Vă implor. Sunteţi singura căreia îi va da ascultare!

Cu oarecare greutate, mi-am desprins mâna din strânsoarea lui.

– De ce crezi că vrea cineva să te ucidă? l-am întrebat.

Brown nu a râs, însă şi-a arcuit buzele cu amărăciune.

– Aşa spune. Şi nu îi pun vorbele la îndoială.

Părea ceva mai calm şi a inspirat adânc, cutremurându-se:

– Vă rog, doamnă Fraser, a zis ceva mai încet. Vă implor, salvaţi-mă!

Am aruncat o privire spre doamna Bug şi am citit adevărul în braţele ei încrucişate şi pe buzele strânse. Ştia.

În acel moment, Malva a revenit cu un vas cu apă caldă într-o mână şi cu sticla de whisky în cealaltă.

– Ce să mai fac? a întrebat ea pe nerăsuflate.

– A… în dulap, am spus, încercând să mă concentrez. Ştii cum arată tătăneasa – se mai cheamă şi iarbă-băloasă.

Îl ţineam pe domnul Brown de încheietura unei mâini ca să verific pulsul. Era galopant.

– Da, doamnă. Să pun nişte apă clocotită peste ea?

Pusese deja jos vasul şi cana şi căuta febril prin dulap.

Eu am întâlnit privirea lui Brown, străduindu-mă să am un aer detaşat.

– Dacă ai fi putut, m-ai fi omorât, am spus foarte încet.

Am simţit că şi pulsul meu crescuse la fel ca al lui.

– Nu, a negat el, dar şi-a îndreptat privirea în altă parte. Doar o idee, dar asta era realitatea. Nu, n-aş fi făcut asta!

– I-ai spus lui Hodgepile să mă ucidă.

Glasul mi-a tremurat când am rostit acel nume şi am simţit un val de furie crescând brusc în mine.

– Ştii bine că asta ai spus! am adăugat.

Încheietura mâinii stângi era, probabil, fracturată şi nimeni nu i-o imobilizase, de aceea carnea era pufoasă, întunecată la culoare din cauza vânătăii. Chiar şi aşa, şi-a apăsat mâna liberă peste a mea, dorind cu tot dinadinsul să mă convingă. Mirosea a acru, era înfierbântat ca un animal, la fel ca…

Mi-am smuls mâna, eliberând-o, şi repulsia mi s-a propagat pe piele ca o sumedenie de miriapode. Mi-am frecat palma de şorţ, străduindu-mă să nu vărs.

Nu fusese el. Ştiam măcar asta. Dintre toţi, nu putea fi el; în acea după-amiază îşi rupsese piciorul. Era imposibil să fi fost el acea prezenţă puternică, inexorabilă în noapte, care împingea şi duhnea. Şi totuşi, am simţit că era el, mi-am înghiţit fierea pe gâtlej şi, brusc, am ameţit.

– Doamnă Fraser? Doamnă Fraser!

Malva şi doamna Bug vorbiseră în acelaşi timp şi, până să mă dumiresc, cea de-a doua m-a aşezat pe un scaun, ţinându-mă dreaptă, iar prima îmi apăsa pe buze o cană de whisky.

Ţinând ochii închişi, am băut, străduindu-mă să mă rătăcesc pentru moment în aroma înţepătoare şi curată şi în gustul arzător. Mi-am amintit furia lui Jamie din noaptea în care mă adusese acasă. Dacă Brown s-ar fi aflat în cameră cu noi, neîndoielnic că l-ar fi ucis. Acum, când sângele i se mai răcorise, ar face acelaşi lucru? Nu ştiam. Era limpede că Brown aşa credea.

L-am auzit pe Brown plângând, scoţând sunete care îi trădau disperarea. Am înghiţit şi ultimele picături de whisky, am împins cana deoparte, m-am îndreptat de umeri şi am deschis ochii. Spre surprinderea mea, şi eu plângeam. M-am ridicat şi mi-am şters faţa cu şorţul. Mirosea plăcut, a unt şi scorţişoară, dar şi a suc de mere, iar ele mi-au domolit senzaţia de greaţă.

– Doamna Fraser, ceaiul e gata, mi-a şoptit Malva, atingându-mă pe mânecă şi stând cu ochii la Brown, ghemuit jalnic pe masă. Îl beţi?

– Nu, am răspuns. Dă-i-l lui! Şi adu-mi bandaje curate, iar după aceea poţi pleca acasă.

Nu aveam habar ce dorea Jamie să facă; nu ştiam ce aş putea face când aş fi aflat intenţiile lui. Nu ştiam ce să cred sau ce să simt. Singurul lucru pe care îl ştiam cu certitudine era că am în faţă un om rănit. Deocamdată, asta trebuia să-mi fie de ajuns.

Pentru un scurt timp, am reuşit să uit cine era. Interzicându-i să mai vorbească, am scrâşnit din dinţi şi m-am lăsat absorbită de treabă. S-a smiorcăit, dar a rămas nemişcat. L-am curăţat, l-am bandajat, l-am aranjat, oferindu-i o uşurare fără să mă implic personal. Imediat ce am terminat, am

rămas cu el, tot mai conştientă de dezgustul pe care îl simţeam când îl atingeam. În cele din urmă, am terminat şi m-am dus să mă spăl, ştergându-mi mâinile meticulos, cu o cârpă îmbibată în terebentină şi alcool, curăţându-mă sub fiecare unghie, deşi asta mă durea. Mi-am dat seama că mă port ca şi cum omul ar fi avut o boală contagioasă gravă. Dar nu mă puteam controla.

Lionel Brown mă urmărea cu un aer îngrijorat.

– Ce vreţi să faceţi?

– Încă nu m-am hotărât.

Era mai mult sau mai puţin adevărat. Nu fusese vorba despre a lua o hotărâre în cunoştinţă de cauză, deşi felul în care acţionasem – sau nu acţionasem – fusese stabilit. La naiba, Jamie avusese dreptate. Însă nu aveam niciun motiv să îi spun lui Lionel Brown. Deocamdată.

A deschis gura să mă implore din nou, fără îndoială, dar, cu un gest tăios cu mâna, l-am făcut să tacă.

– A fost cu voi un anume Donner. Ce ştii despre el?

Se aşteptase la orice, dar nu la asta. A rămas cu gura căscată câteva momente.

– Donner? a repetat el, părând nesigur.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu ţi-l aminteşti! am zis eu dur din cauza agitaţiei.

– A, nu, doamnă, s-a grăbit el să spună. Îl ţin minte – chiar bine de tot! Ce… şi a atins cu limba colţul gurii rănite – ce vreţi să ştiţi despre el?

Principalul lucru pe care voiam să îl aflu despre el era dacă murise sau nu, dar Brown sigur nu avea cum să ştie. În orice caz, el nu ştia sigur decât celălalt nume, care, după cum a afirmat el, era Wendigo.

– Poftim? am întrebat nedumerită, dar lui nu i se părea nimic ciudat.

– Aşa a spus că-l cheamă, a explicat el, părând jignit că-i pun la îndoială vorbele. Indian, nu?

Da. Mai precis, un numele de monstru din mitologia unui trib din nord – nu mi-am amintit numele lui. Când era în liceu, Brianna avusese o temă despre miturile americanilor nativi, fiecare elev trebuind să explice şi să ilustreze o anumită poveste. Ea alesese un personaj numit Wendigo[45]. Ţineam minte graţie desenului însoţitor pe care îl făcuse şi care îmi rămăsese întipărit în memorie multă vreme. Era realizat în tehnică inversă, desenul de bază fiind făcut cu creion alb, apărând printr-un strat făcut cu cărbune. Copaci, înclinaţi într-un viscol năprasnic, despuiaţi de frunze sau ace, care zburau peste tot. Spaţiile dintre ei erau o parte a nopţii. Desenul transmitea o senzaţie de frenezie, sălbăticie şi mişcare. Aveai nevoie de câteva momente ca, privind desenul, să vezi un chip printre crengi. Spre satisfacţia lui Bree, scosesem un ţipăt şi scăpasem hârtia din mână când văzusem acea faţă.

– Aş vrea să ştiu ceva, am spus eu, alungându-mi din gând faţa acelui Wendigo. De unde a venit? A locuit în Brownsville?

Stătuse în Brownsville, dar numai câteva săptămâni. Hodgepile îl adusese de undeva, împreună cu alţi oameni. Brown nu îl luase în seamă,

pentru că nu făcea necazuri.

– A stat o vreme cu văduva Baundry, a spus Brown, părând să capete brusc curaj. Poate i-a spus ei câte ceva. Am putea afla. Dacă ajung acasă.

Mi-a aruncat o privire despre care am presupus că era menită să dovedească o fidelitate de câine, dar care mi s-a părut mai curând cea a unui triton pe moarte.

– Hmm… am făcut eu, uitându-mă la el cu un scepticism suprem. Mai vedem.

Şi-a umezit buzele, străduindu-se să arate jalnic:

– Doamnă, mi-aţi putea da nişte apă?

M-am gândit că nu-l puteam lăsa să moară de sete, dar mă săturasem să îl îngrijesc. Voiam să plece din camera medicală şi să dispară din ochii mei cât mai curând. Am dat brusc din cap, am ieşit în hol şi am strigat la doamna Bug să aducă nişte apă.

După-amiaza era caldă şi mă simţeam neplăcut de irascibilă după ce mă ocupasem de Lionel Brown. Pe neaşteptate, un val de căldură a urcat brusc din piept spre gât şi mi-a ajuns, fierbinte precum ceara, pe faţă, astfel că am transpirat brusc. Murmurând o scuză, am lăsat pacientul în seama doamnei Bug şi m-am grăbit să ies la aer curat. Afară era un puţ, doar o groapă puţin adâncă, mărginită ordonat cu pietre. Un căuş făcut dintr-o tigvă mare era prins între două pietre. L-am înşfăcat şi, îngenunchind, am luat suficientă apă cât să beau şi să mă stropesc pe faţa înfierbântată.

În sine, valurile de fierbinţeală nu erau chiar neplăcute – în realitate, erau interesante, la fel ca sarcina, senzaţia aceea când trupul face ceva neaşteptat şi nu poate fi controlat în mod conştient. M-am întrebat o clipă dacă bărbaţii trăiau aceeaşi senzaţie când aveau erecţie. Pe moment, valul de fierbinţeală părea bine-venit. Desigur, mi-am spus, nu puteam avea aşa ceva dacă eram însărcinată. Ori se putea? Ştiam că impulsurile hormonale ale începutului de sarcină pot să producă tot felul de fenomene termice, ca şi cele ale menopauzei. Sigur aveam genul acela de accese emoţionale care însoţesc sarcina – ori menopauza – ori faptul că fusesem violată.

– Nu fi ridicolă, Beauchamp! am spus cu voce tare. Ştii prea bine că nu eşti însărcinată.

Auzindu-mă, am trăit un sentiment bizar – nouă părţi uşurare şi o parte regret. Ei bine, poate, nouă mii nouă sute nouăzeci şi nouă regret şi un regret –, dar senzaţia persista. Izbucnirea de transpiraţie care urma unui val de fierbinţeală era totuşi ceva de care m-aş fi lipsit. Rădăcinile părului îmi erau scăldate în sudoare şi, deşi apa răcoroasă de pe faţă era plăcută, valuri de căldură încă mă cutreierau, răspândindu-se ca un văl agăţător peste piept, faţă, gât şi scalp.

Mânată de un impuls, am turnat jumătate de căuş de apă pe sub corset, expirând uşurată când a îmbibat pânza, scurgându-se printre sâni, peste pântec, gâdilându-mă între picioare şi picurând pe pământ. Arătam jalnic, dar doamna Bug nu se va sinchisi – şi mă interesa prea puţin ce părere ar fi avut ticălosul domn Lionel Brown. Ştergându-mă la tâmple cu poalele şorţului, m-am îndreptat spre casă.

Uşa rămăsese întredeschisă, aşa cum o lăsasem. Am deschis-o, iar lumina puternică a după-amiezii a pătruns pe lângă mine, iluminând-o pe doamna Bug, care apăsa cu toată puterea o pernă peste faţa lui Lionel Brown.

Am clipit nedumerită, atât de surprinsă, încât nu am reuşit să traduc ce vedeam într-un gând coerent. Apoi, cu un ţipăt, am ţâşnit în faţă şi am prins-o de braţ. Era îngrozitor de puternică şi atât de concentrată la ce făcea, încât nu a cedat, iar venele de pe frunte i se umflaseră şi faţa îi era împurpurată de efort. Am tras-o brusc de braţ, dar nu am reuşit să îi slăbesc strânsoarea, de aceea, din disperare, am îmbrâncit-o cât de tare am putut. Dezechilibrându-se, ea s-a împleticit, iar eu am prins un colţ al pernei, trăgând-o în lateral, de pe faţa lui Brown. Ea s-a repezit înapoi, hotărâtă să încheie ce începuse, împingându-şi în pernă mâinile boante, care au dispărut până la încheieturi.

M-am retras un pas şi m-am aruncat cu tot corpul spre ea. Ne-am prăbuşit cu o bufnitură, lovind masa, răsturnând bancheta şi ajungând pe podea împreună, între o mulţime de cioburi de vase din lut, înconjurate de mirosuri de ceai de mentă şi de rămăşiţe ale oalei de noapte.

Gâfâind şi încercând să respir, m-am rostogolit, simţind că paralizez din cauza durerilor de coaste. Apoi am scrâşnit din dinţi, am împins-o deoparte, am încercat să mă desprind din fustele încâlcite – şi am ajuns în picioare. Mâna lui Brown atârna moale de pe masă şi i-am prins falca, i-am tras capul pe spate şi mi-am apăsat feroce mâna pe a lui. Am suflat ce aer mai aveam în plămâni, am icnit, am suflat din nou şi tot timpul am pipăit disperată cu o mână ca să descopăr vreo idee de puls.

Era cald, oasele fălcii şi ale umărului păreau normale, însă carnea lui avea o moliciune groaznică, buzele lui, sub ale mele, se aplatizau obscen când apăsam şi suflam aer, sângele de la buza mea sfâşiată se răspândea peste tot, nereuşind să suflu printre amândouă, astfel că m-am văzut silită să le ţin strânse, inspirând cu greu prin colţurile gurii, zbătându-mă să inspir suficient aer pe care să i-l suflu în piept.

Am simţit pe cineva în spatele meu – era doamna Bug – şi am lovit cu piciorul spre ea. Ea a făcut un efort să mă prindă de un umăr, dar m-am smuls, iar degetele i-au alunecat. M-am întors rapid şi am lovit-o cât de tare am putut, în stomac, iar ea s-a prăbuşit pe podea cu un bubuit puternic. Nu aveam timp pentru ea; m-am răsucit şi m-am aruncat din nou asupra lui Brown.

Când am suflat, pieptul lui s-a înălţat liniştitor, însă a rămas neclintit când m-am oprit. M-am retras şi am lovit cu ambii pumni în sternul lui elastic cât să-mi învineţesc mâinile şi mai mult, dar şi carnea lui Brown. Asta, dacă ar mai fi fost capabil să se învineţească.

Dar nu mai era. Am suflat, am lovit şi am suflat din nou, până când sudoarea a început să-mi curgă până la coapse. Urechile îmi vuiau, iar în faţa ochilor îmi jucau puncte negre din cauza hiperventilaţiei. În cele din urmă, m-am oprit. Am rămas gâfâind cu icnete şuierătoare, iar părul umed îmi atârna peste faţă şi mâinile îmi pulsau în ritmul bătăilor inimii.

Nenorocitul murise.

Mi-am trecut mâinile peste şorţ, apoi l-am folosit pentru a-mi şterge faţa. Gura mi-era umflată şi aveam un gust de sânge, de aceea am scuipat pe podea. M-am simţit calmă; aerul crea senzaţia aceea aparte de neclintire care însoţeşte deseori o moarte în tăcere. O pitulice de Carolina a ţipat în pădurea din apropiere.

Am auzit un foşnet slab şi m-am întors. Doamna Bug pusese bancheta pe picioare şi se aşezase pe ea. Stătea ghemuită în faţă, cu mâinile în poală, iar faţa ei rotundă era încruntată în timp ce privea fix la cadavrul de pe masă. O mână a lui Brown atârna moale, cu degetele oarecum strânse, ca şi cum ar fi vrut să prindă umbre.

Cearşaful de pe corpul lui era pătat; iată de unde venea un miros de oală de noapte. Aşadar murise înainte să încep eforturile de resuscitare.

Un nou val de arşiţă mi-a pornit spre partea de sus a corpului, acoperindu-mi pielea cu ceva ce semăna cu ceara fierbinte. Am închis ochii o clipă, după care m-am întors spre doamna Bug.

– De ce *Dumnezeu* ai făcut asta? am întrebat-o pe un ton neutru.

– Ce-a făcut? a întrebat Jamie, privindu-mă nedumerit, uitându-se apoi la doamna Bug, care stătea cu capul plecat şi cu mâinile prinse în faţă.

Fără să mai aştepte să repet, a pornit hotărât spre camera mea medicală. Am auzit cum paşii lui s-au oprit brusc. A urmat o tăcere de o clipă, după care s-a auzit un blestem în gaelică, rostit din tot sufletul. Doamna Bug a ridicat umerii până în dreptul urechilor.

Călcând ceva mai rar, Jamie s-a întors. A intrat şi s-a apropiat de masa la care se aşezase ea.

– Femeie, cum ai îndrăznit să pui mâna pe un om care era al meu? a întrebat el încet în gaelică.

– Vai, domnule, a răspuns ea în şoaptă.

S-a temut să ridice ochi; s-a ascuns sub bonetă, de aceea capul i-a rămas aproape invizibil.

– Eu… n-am vrut, a continuat. Serios, domnule!

Jamie mi-a aruncat o privire.

– L-a sufocat, am repetat. Cu o pernă.

– Nu cred că faci aşa ceva fără să vrei, a spus el, pe un ton tăios care ar fi putut ascuţi şi cuţite. *A boireannach*[46]*,* ce-ai vrut să faci?

Umerii ei rotunjori au început să tremure de frică.

– Vai, domnule, vai! Ştiu că am greşit, numai că… Numai că m-a stârnit vorbirea lui ticăloasă. Tot timpul cât m-am ocupat de el se făcea mic şi tremura, zău aşa, când veneaţi dumneavoastră, tânărul Ian sau chiar Arch – dar faţă de mine…

Şi-a înghiţit nodul din gât, iar pielea de pe faţă i-a părut brusc flască.

– Sunt o femeie simplă, aşa că a zis sincer faţă de mine şi a făcut-o. Ameninţător, domnule, şi înjurând îngrozitor. A spus… Chiar a spus că va veni fratele lui cu oamenii lui ca să-l elibereze, că ne va ucide pe toţi cei din neam şi că ne vor arde casele cu noi înăuntru.

Cutele de sub bărbie i-au tremurat, însă a găsit curajul necesar să-l

privească direct în ochi pe Jamie.

– Nu am putut îngădui să se întâmple aşa ceva, domnule, şi am făcut tot ce am putut ca să nu-l iau în seamă. Şi când mi-a câştigat destulă încredere, i-am zis că va muri cu mult timp înainte ca fratele lui să descopere unde se află. Numai că atunci când a scăpat – şi n-am habar cum a reuşit, pentru că puteam jura că nu era în stare nici măcar să se ridice din pat, fără a mai vorbi de a ajunge până aici, dar a fost şi după aceea a implorat-o pe doamna dumneavoastră să îl ierte, ea l-a îngrijit, cu toate că eu i-aş fi târât corpul puturos departe, dar ea nu m-a lăsat…

Mi-a aruncat o privire încărcată de resentimente, după care s-a uitat implorator la Jamie.

– Iar doamna l-a primit ca să-l îngrijească, în marea ei bunătate, domnule – şi eu am văzut pe faţa ei că nu voia să îl vadă ucis. Iar el şi-a dat seama, jivina, iar după ce doamna a ieşit a rânjit la mine şi mi-a spus că acum era în siguranţă, că o prostise ca să îl îngrijească şi că ea nu va permite să fie ucis şi că, după ce va pleca de aici, va aduce mulţi oameni care să îl răzbune, iar după aceea…

A închis ochii o clipă, apoi şi-a apăsat o mână pe piept.

– N-am avut încotro, domnule, a explicat ea foarte simplu. Chiar n-am avut.

Cu o expresie cumplit de aspră, Jamie a urmărit-o cu atenţie. În acelaşi moment, s-a uitat tăios la mine şi, evident, a citit pe faţa mea dovezile care confirmau totul. A strâns din buze.

– Du-te acasă, i-a spus el doamnei Bug. Spune-i soţului tău ce ai făcut şi trimite-l la mine.

S-a răsucit pe călcâie, după care a plecat spre biroul lui. Fără să se uite la mine, doamna Bug s-a ridicat în picioare cu greu şi a ieşit, păşind ca o oarbă.

– Ai avut dreptate. Iartă-mă!

Am rămas încremenită în uşa biroului, cu o mână pe tocul ei.

Jamie stătea cu coatele pe masă, rezemându-şi capul în mâini, dar, auzindu-mă, a ridicat ochii spre mine şi a clipit.

– Nu ţi-am interzis să îţi pară rău, englezoaico? m-a întrebat şi mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

Apoi m-a măsurat din cap până în picioare şi pe faţă i-a apărut o expresie de îngrijorare.

– Iisuse, Claire, arăţi de parcă o să te prăbuşeşti din clipă-n clipă! a spus şi s-a ridicat grăbit. Vino şi stai jos!

M-a aşezat pe scaunul lui şi a rămas lângă mine.

– Aş chema-o pe doamna Bug să-ţi aducă ceva, a zis, dar am gonit-o… să-ţi aduc o cană de ceai, englezoaico?

Îmi venea să plâng, însă am râs şi, clipind, am alungat lacrimile din ochi.

– Nu mai avem. De luni întregi. N-am nimic. Doar că sunt puţin… şocată.

– Da, te cred. Sângerezi.

Şi-a scos batista mototolită din buzunar şi, aplecându-se, m-a şters delicat la gură, ridicând din sprâncene şi încruntându-se neliniştit. Am rămas nemişcată şi l-am lăsat să mă şteargă, luptând cu un val de extenuare. Dintr-odată, nu voiam decât să stau întinsă, să dorm şi să nu mă mai trezesc. Iar, dacă m-aş fi trezit, aş fi vrut ca mortul din camera medicală să dispară. Şi mai voiam să nu ni se dea foc la casă.

Dar nu e încă timpul, am gândit brusc şi am constatat că gândul meu, deşi prostesc, era, în mod ciudat, liniştitor.

– Asta o să-ţi înrăutăţească situaţia? am întrebat, chinuindu-mă să alung oboseala şi să gândesc logic. Cu Richard Brown?

– Nu ştiu, a recunoscut el. Încerc să mă gândesc. Regret că nu ne aflăm în Scoţia, a spus mâhnit. Dacă ar fi scoţian, aş şti ce ar face Brown.

– Da, serios? Să zicem că ai avea de a face cu unchiul tău, Colum, de pildă, i-am sugerat. Ce crezi că ar face el?

– Ar încerca să mă ucidă şi să-şi ia fratele înapoi, a răspuns el fără şovăire. Dacă ar şti că e la mine. Iar dacă Donner al tău *s-a întors* la Brownsville, Richard ştie deja.

Avea dreptate, ştiam, iar asta mi-a dat mici fiori reci pe şira spinării. Îngrijorarea mi-a apărut pe faţă, pentru că Jamie a zâmbit discret.

– Nu-ţi face griji, englezoaico! a spus. Azi-dimineaţă, după ce ne-am întors, fraţii Lindsay au plecat spre Brownsville. Kenny stă cu ochii pe oraş, iar Evan şi Murdo aşteaptă în diferite locuri de pe drum, cu cai odihniţi. Dacă Richard Brown şi nenorocitul lui de Comitet de Siguranţă vin spre noi, o să aflăm din vreme.

Era o veste liniştitoare, de aceea m-am îndreptat puţin de spate.

– Asta-i bine. Dar, dacă s-a întors acolo, Donner nu are de unde să ştie că l-ai luat prizonier pe Lionel Brown; s-ar putea crede că l-ai ucis în luptă.

Mi-a aruncat o privire şi a dat din cap.

– Îmi pare rău că n-am făcut-o, a zis el făcând o grimasă. Ne-ar fi scutit de necazuri. Însă n-aş fi aflat cu ce se ocupă, şi trebuia să aflu. Dacă Donner s-a întors, o să-i povestească ce s-a întâmplat şi o să-i conducă acolo ca să ridice morţii. Şi o să vadă că fratele lui nu e printre ei.

– Şi o să tragă concluzia logică şi o să vină aici să-l caute.

Sunetul produs de deschiderea uşii din spate m-a făcut să tresar şi să mi se accelereze bătăile inimii, dar a urmat târşâitul mocasinilor, ceea ce însemna că era Ian cel tânăr, care a băgat capul curios pe uşa biroului.

– Tocmai am întâlnit-o pe doamna Bug, care se grăbea spre casă, a spus el încruntându-se. N-a vrut să se oprească să stea de vorbă cu mine şi arăta tare ciudat. Ce e anapoda?

– Dar ce nu e? am replicat şi am râs, ceea ce l-a făcut să se uite brusc la mine.

Jamie a oftat.

– Şezi! a spus el şi a împins cu piciorul un scaun spre Ian. O să-ţi povestesc.

Ian a ascultat cu mare atenţie, deşi a rămas cu gura căscată când Jamie a ajuns la episodul în care doamna Bug i-a pus perna peste faţă lui

Brown.

– Mai e acolo? a întrebat el după ce i s-a spus povestea.

A strâns din umeri şi a privit bănuitor înapoi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Brown să iasă din camera medicală în orice moment.

– Nu prea cred că va pleca undeva de unul singur, am remarcat eu scurt.

Ian a dat aprobator din cap, dar s-a dus să îl vadă. A revenit după câteva momente, părând gânditor.

– Nu are niciun semn, i-a zis lui Jamie, apoi s-a aşezat.

– Da, şi e bandajat proaspăt, a răspuns Jamie. Mătuşa ta tocmai se ocupase de el.

Au schimbat priviri, gândind la fel.

– Mătuşică, dacă te uiţi la el, nu-ţi dai seama că a fost ucis, a explicat Ian, dându-şi seama că încă nu eram pe lungimea lor de undă. Putea muri şi din cauza lui.

– Ai putea spune asta fără să greşeşti. Dacă n-ar fi încercat să o terorizeze pe doamna Bug…

M-am frecat cu o mână la frunte – dar uşor – pentru că simţeam pulsaţia care anunţă o durere de cap.

– Cum te simţi? m-a întrebat Ian îngrijorat, dar mă săturasem deja să fiu întrebată mereu cum mă simt.

– Nu prea ştiu, am spus brusc, lăsând mâna jos.

Am coborât privirea spre mâinile făcute pumn, pe care le ţineam în poală.

– Nu cred că a fost un om *rău*, am comentat eu.

Pe şorţ aveam o pată de sânge. Nu ştiam dacă era al lui sau al meu.

– Doar c-a fost… groaznic de slab, am adăugat.

– Mai bine c-a murit, a vorbt Jamie degajat şi fără răutate.

Ian a dat din cap aprobator.

– În fine, a conchis Jamie, revenind la subiect. Tocmai îi spuneam mătuşii tale că, dacă Brown ar fi scoţian, aş şti mai bine cum să tratez cu el, dar apoi mi-am dat seama că, deşi nu e scoţian, face totul ca şi cum ar fi. El şi comitetul lui. Seamănă cu cei din Supraveghere.

Ian a dat din cap şi a ridicat din sprâncene.

– Aşa e. A părut interesat de idee. Eu n-am văzut niciunul, dar mi-a povestit mama de unii care te-au arestat, unchiule Jamie, după care ea şi mătuşa Claire s-au dat la ei.

Mi-a zâmbit şi faţa lui uscăţivă s-a transformat brusc, sugerând băiatul care fusese.

– Ei, pe vremea aceea eram mai tânără, am comentat eu. Şi mai curajoasă.

Jamie a scos un sunet slab din gâtlej, sugerând că era amuzat.

– Nu sunt prea chibzuiţi, a spus el. Pentru că ucid şi pun foc.

– Spre deosebire de supraveghetori, care doar îi storceau pe oameni.

Am început să înţeleg unde voia să ajungă. Ian se născuse după Bătălia de la Culloden, nu văzuse niciodată o bandă de supraveghetori,

oameni organizaţi şi înarmaţi, care cutreierau prin ţinut, cerând bani de la căpeteniile din Highland pentru a proteja arendaşii, pământurile şi vitele, iar dacă banii negri pe care îi cereau nu erau plătiţi furau bunuri şi vite. Eu văzusem aşa ceva. Şi era adevărat, auzisem că din când în când dădeau foc şi ucideau – deşi, în general, o făceau doar pentru a da un exemplu care să îi facă pe oameni să se supună.

Jamie a dat din cap.

– Ei bine, aşa cum am zis, Brown nu e scoţian. Dar afacerile sunt afaceri, nu?

Pe faţă i-a apărut o expresie gânditoare. S-a aplecat puţin pe spate, cu mâinile împreunate pe un genunchi.

– Ian, cât de repede poţi să ajungi la Anidonau Nuya?

După plecarea lui Ian am rămas în birou. Trebuia rezolvată situaţia din camera medicală, dar încă nu eram pregătită pentru asta. În afara unei remarci neînsemnate, că era păcat că nu avusese încă timp să facem o gheţărie, nici Jamie nu a făcut vreo referire la problemă.

– Sărmana doamnă Bug! N-aş fi crezut că omul făcuse acel joc cu ea. O fi crezut-o slabă din fire! am exclamat, începând să mă limpezesc la minte, şi am râs uşor. Asta a fost marea lui greşeală. Femeia e grozav de puternică. Am rămas uimită.

N-ar fi trebuit să mă mir; o văzusem pe doamna Bug mergând un kilometru şi jumătate cu o capră matură în spinare – dar, într-un fel sau altul, nimeni nu converteşte rezistenţa necesară pentru munca zilnică la o fermă în furie ucigaşă.

– Şi eu m-am mirat, a spus Jamie sec. Nu că n-ar fi suficient de puternică pentru aşa ceva, ci fiindcă a îndrăznit să preia chestiunea pe cont propriu. De ce nu i-a spus lui Arch sau mie?

– Presupun că a crezut că nu era treaba ei să spună ceva; îi dăduseşi sarcina de a-l îngriji şi mai uşor ar fi fost să mute cerul şi pământul decât să facă ce i-ai cerut. Îndrăznesc să spun că s-a descurcat binişor, dar când el şi-a dat arama pe faţă, ea… n-a mai rezistat. Se mai întâmplă; am mai văzut asemenea cazuri.

– Şi eu, a murmurat el.

Pe frunte i se formase o încruntare care se adâncea în despărţitura dintre sprâncene şi m-am întrebat ce incidente violente îi reveniseră în minte.

– Dar n-aş fi crezut că…

Arch Bug a intrat atât de discret, încât eu nu l-am auzit; mi-am dat seama că se afla acolo când l-am văzut pe Jamie ridicând privirea şi încremenind. M-am întors şi am văzut securea din mâna lui Arch. Am deschis gura să spun ceva, însă el s-a îndreptat spre Jamie fără să bage în seamă ce exista în jur. Pentru el, era limpede că în cameră nu se afla altcineva în afară de Jamie.

A ajuns la birou şi a aşezat securea pe tăblia lui aproape cu delicateţe.

– Viaţa mea contra vieţii ei, căpetenie, a şoptit el în gaelică.

Apoi s-a retras şi a îngenuncheat cu capul plecat. Îşi legase părul alb

şi moale într-o coadă şi o ridicase spre creştet, astfel că ceafa era dezgolită. Avea culoarea castanei şi purta urmele adânci ale timpului, dar încă era groasă şi musculoasă deasupra dungii albicioase a gulerului.

Un zgomot vag dinspre uşă m-a făcut să mă întorc, chiar dacă scena era fascinantă. Sosise şi doamna Bug, agăţându-se de uşorul uşii ca să se sprijine, şi se vedea că avea nevoie de aşa ceva. Şi-a îndreptat o clipă ochii spre mine când m-am mişcat, dar apoi şi-a fixat privirea asupra soţului aşezat în genunchi – şi apoi asupra lui Jamie, care se ridicase, privind când la Arch, când la soţia lui. Măsurându-l pe Arch, şi-a trecut un deget încet de-a lungul nasului.

– A, da, a spus el calm. Vrei să-ţi iau capul, nu? Aici, în biroul meu, şi s-o pun pe soţia ta să şteargă sângele, ori să o fac în curte şi să-ţi agăţ capul prins de păr deasupra pragului de sus, ca avertisment pentru Richard Brown? Ridică-te, prefăcutule!

Toţi cei din cameră au încremenit o clipă – îndeajuns de mult pentru a observa aluniţa neagră de pe mijlocul gâtului lui Arch –, iar apoi bătrânul s-a ridicat foarte încet.

– E dreptul tău, a răspuns el în gaelică. Sunt arendaşul tău, *a ceann-cinnidh*, jur pe fierul meu; e dreptul tău.

A rămas foarte drept, dar cu ochii coborâţi, aţintiţi asupra mesei pe care se afla securea, tăişul ei ascuţit fiind ca o linie argintie pe fundalul cenuşiu al metalului care alcătuia capul ei.

Pregătit să îi răspundă, Jamie a inspirat, apoi s-a oprit, măsurându-l îndeaproape pe bătrân. Ceva s-a schimbat în el, pentru că şi-a dat seama de ceva.

– *A ceann-cinnidh?* a întrebat el, iar Arch Bug a dat din cap fără să spună nimic.

A ceann-cinnidh, spusese Arch. O căpetenie. Un cuvânt, şi ne aflam din nou în Scoţia. Se simţea uşor diferenţa de atitudine dintre noii arendaşi ai lui Jamie şi oamenii care fuseseră la Ardsmuir – diferenţe în ceea ce privea loialitatea faţă de contract şi cea de recunoaştere. Mai exista o deosebire: o credinţă mai veche, care domnise în Highland o mie de ani. Jurământul de sânge şi fier.

L-am văzut pe Jamie cântărind prezentul şi trecutul şi mi-am dat seama de poziţia în care se afla Arch Bug între ele. Am perceput asta pe faţa lui, exasperarea transformându-se în înţelegere – am observat că umerii lui au coborât puţin în semn de acceptare.

– Potrivit afirmaţiei tale, este dreptul meu, a spus el încet, tot în gaelică.

S-a îndreptat de spate, a ridicat securea şi i-a întins-o lui Arch cu mânerul spre el.

– Şi tot prin acel drept, a vorbit mai departe, îţi înapoiez viaţa soţiei tale – şi pe a ta.

Doamna Bug a răsuflat cu un suspin. Arch nu s-a uitat la ea, ci a întins mâna şi a luat securea, înclinând capul cu gravitate. Apoi s-a întors şi a ieşit fără să mai scoată vreo vorbă – deşi am văzut cum, cu degetele mâinii

vătămate, în trecere, a atins uşor mâneca soţiei lui.

Doamna Bug s-a îndreptat de spate şi s-a grăbit să îşi strângă sub bonetă câteva şuviţe. Jamie nu s-a uitat la ea, ci şi-a luat pana şi o foaie de hârtie, deşi nu credeam că avea intenţia de a scrie ceva. Nedorind să o stânjenesc, m-am prefăcut că manifest mult interes faţă de raftul cu cărţi, luând şarpele din lemn de cireş al lui Jamie, ca şi cum aş fi vrut să îl examinez mai atent.

După ce şi-a îndreptat boneta, ea a intrat în cameră şi a făcut o reverenţă în faţa lui.

– Să vă aduc ceva de mâncare, domnule? Am prăjitură cu ovăz făcută azi.

A vorbit cu un aer foarte demn. Jamie a ridicat capul din foaia de hârtie şi i-a zâmbit.

– Mi-ar plăcea, a spus el. *Gun robh math agaibh, a nighean47.*

Ea a dat din cap şi s-a întors. Ajunsă la uşă, s-a oprit şi a privit înapoi. Jamie a ridicat din sprâncene.

– Am fost acolo, înţelegeţi? a zis ea, uitându-se direct la Jamie. Când englezii l-au ucis pe bunicul dumneavoastră, acolo, pe Tower Hill. A curs mult sânge.

A strâns din buze, examinându-l printre ochii îngustaţi şi înroşiţi, apoi s-a destins.

– Îi faceţi cinste, a adăugat ea, după care a plecat într-un vârtej de jupe şi de barete de şorţ.

Jamie s-a uitat surprins la mine, iar eu am făcut un gest din umeri.

– Să ştii că nu a fost chiar un compliment, am precizat eu, iar umerii lui au început să tresară, semn că râdea în tăcere.

– Ştiu, a spus el în cele din urmă şi şi-a trecut palma pe sub nas. Englezoaico, ştii ceva? Câteodată plâng după bătrânul ticălos. Va trebui s-o întreb pe doamna Bug dacă e adevărat ce a spus în ultimele clipe de viaţă. Ce se susţine că a spus, adică.

– Cum asta?

– I-a dat călăului bani şi i-a spus să facă o treabă curată. Şi a adăugat: „Fiindcă o să fiu foarte supărat dacă greşeşti.“

– Păi, asta sigur părea ceva ce numai *el* putea spune, am comentat eu, zâmbind discret. Dar ce căutau soţii Bug la Londra atunci?

Jamie a clătinat din nou din cap şi s-a întors cu faţa la mine, ridicând bărbia, astfel că razele soarelui ce veneau pe fereastră au sclipit ca apa pe falca şi pometii lui.

– Dumnezeu ştie! Crezi că are dreptate, englezoaico? Când spune că îi semăn?

– Nu ca înfăţişare, am spus, zâmbind vag. Defunctul lord Lovat era scund şi masiv, dar având o statură puternică în ciuda vârstei. Pe de altă parte, semăna mult cu o broască râioasă cu aspect ameninţător, dar foarte inteligentă.

– Nu, m-a aprobat Jamie. Slavă cerului! Însă în rest?

Sclipirea de umor îi rămăsese în ochi, însă era serios; chiar voia să

afle.

L-am privit gânditoare. În trăsăturile lui, clar conturate, nu era nicio urmă din cele ale Vulpoiului Bătrân – acestea proveneau din partea mamei lui, din neamul MacKenzie – şi nici în statura lui înaltă, cu umeri laţi, ci undeva înapoia ochilor albaştri, uneori înclinaţi, percepeam când şi când un firav ecou al ochilor adânciţi ai lordului Lovat, sclipind cu interes şi umor sardonic.

– Ai ceva de la el, am recunoscut. Câteodată semeni mai mult cu el. Nu te mână ambiţia lui nemăsurată, dar…

Stând pe gânduri, am strâns din pleoape.

– Voiam să spun că nu eşti la fel de necruţător ca el, am urmat eu încet, dar eşti în mare măsură.

– Serios?

Nu a părut surprins şi nici deconcertat să audă asta.

– Ai putea fi, am zis eu şi în adâncul fiinţei am auzit cum se frânge gâtul lui Arvin Hodgepile.

Era o după-amiază caldă, însă am simţit brusc că pe braţe mi se face pielea de găină, o senzaţie trecătoare.

– Diabolică fire! Ce părere ai? m-a întrebat el serios.

– Nu prea ştiu, am spus, cu o oarecare îndoială în glas.

– Nu eşti intrigant ca el – dar asta din cauză că tu ai sentimentul onoarei, care lui îi lipsea. Nu te foloseşti de oameni la fel ca el.

A zâmbit, dar cu mai puţin umor decât mai devreme.

– Ba da, englezoaico, a zis el. Doar să încerc să nu se vadă.

A rămas nemişcat un moment, cu ochii la micul şarpe din lemn de cireş pe care îl aveam în mână, dar nu am crezut că se uită la el. În cele din urmă, a clătinat din cap, a ridicat privirea spre mine şi a ridicat ironic un colţ al gurii.

– Dacă există rai, iar bunicul meu a ajuns acolo – şi-mi iau libertatea să mă îndoiesc –, acum râde de îi sare capul de pe umeri. Ori aşa ar face dacă nu i-ar fi pus sub braţ.

În folclorul algonquin, o creatură care mănâncă oameni (n. tr.).

Femeie, de obicei vârstnică.

„Îţi mulţumesc foarte mult, fata mea.“ (n. tr.).

34

PROBELE DIN DOSAR

Şi astfel se face că după câteva zile am plecat călare spre Brownsville. Jamie în frunte, purtând în toată splendoarea însemnele de highlander, având la brâu pumnalul cu mâner striat şi aurit şi cu o pană de şoim la pălărie. Călare pe Ghedeon, care, ca de obicei, îşi ţinea urechile plecate pe spate şi avea ochii însetaţi de sânge.

Alături de el, Pasărea-care-cântă-dimineaţa, căpetenie de pace a tribului cherokee Pasărea Zăpezii. Ian îmi spusese că acesta făcea parte din clanul Păr Lung şi chiar aşa arăta. Nu numai că avea părul lung şi dat din belşug cu grăsime de urs, ci era şi aranjat splendid, cu o coadă înaltă, răsucită din creştetul capului căzându-i pe spate, alcătuită din vreo zece codiţe mici, împodobite – ca şi restul costumaţiei lui – cu salbe din scoici, clopoţei din alamă, pene de papagal şi un simbol yuan chinezesc; doar Dumnezeu ştie de unde îl căpătase. De şa era agăţată cea mai nouă şi cea mai preţuită comoară a lui: puşca lui Jamie.

De cealaltă parte a lui Jamie, eu – Proba 1. Călare pe catârul meu, Clarence, într-o rochie şi cu o mantie indigo, de lână, care-mi accentuau paloarea şi scoteau frumos în evidenţă urmele gălbui şi verzui lăsate de rănile ce se vindecau pe faţa mea, având la gât colierul meu din perle de cultură, pentru mai mult sprijin moral.

Ian, care călărea în urma noastră, alături de doi luptători pe care Pasăre îi adusese ca suită a lui, arăta mai mult a indian decât a scoţian, cu semicercurile de puncte tatuate care i se întindeau peste pometii bronzaţi şi având părul castaniu şi lung dat cu grăsime, tras peste faţă şi legat într-un nod, cu o pană de curcan înfiptă în el. Era bine că nu îşi răsese scalpul în stilul mohawk; chiar şi aşa, arăta ameninţător.

Iar pe o targă, în urma calului lui Ian, venea Proba 2: cadavrul lui Lionel Brown. Îl ţinusem în casa izvorului, la rece, împreună cu untul şi ouăle, iar Bree şi Malva făcuseră tot ce putuseră, învelindu-l cu muşchi pentru a absorbi lichidele, adăugând toate ierburile puternic aromatice pe care le găsiseră şi învelind tot în piei de căprioară, legate cu fâşii de piele, în stil indian. În ciuda acestor eforturi, niciun cal nu se arăta prea încântat să se afle aproape de această povară, însă cel al lui Ian îl îngăduia cu un aer sumbru, mulţumindu-se să fornăie zdravăn la câteva minute şi să clatine din cap, astfel că harnaşamentul îi zornăia, ceea ce reprezenta un contrapunct lugubru la ropotul uşor de copite.

Nu prea vorbeam.

Vizitatorii care ajungeau în aşezări de pe munte stârneau multe comentarii. Micul nostru grup îi făcea pe oameni să iasă din case ca melcii din cochilii şi rămâneau cu gura căscată. Când am ajuns la casa lui Richard Brown, pe jumătate tavernă, aveam destui însoţitori, majoritatea bărbaţi şi băieţi.

Auzind că am sosit, o femeie – doamna Brown, pe care am recunoscut-o – a ieşit din casă, rămânând pe veranda rudimentar construită. A dus o mână la gură, după care s-a năpustit înăuntru. Noi am aşteptat în tăcere. Era răcoare, o zi aspră de toamnă, iar adierea vântului mi-a răscolit părul de pe ceafă. La cererea lui Jamie, mi-l lăsasem liber pe spate şi nu îmi trăsesem gluga. Chipul îmi era la vedere, cu adevărul scris pe el.

Oare ştiau? Simţindu-mă ciudat de detaşată, ca şi cum aş fi urmărit totul din afara propriului corp, m-am uitat de la o faţă la alta a oamenilor din mulţime.

Imposibil să ştie. Jamie mă asigurase; ştiam şi eu la fel. Doar dacă nu cumva Donner scăpase şi venise să le spună tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Dar nu o făcuse. Dacă le-ar fi povestit, Richard Brown ar fi venit la noi. Tot ce ştiau era ce arăta faţa mea. Şi asta era prea mult.

Clarence a simţit isteria care mi se agita sub piele ca o picătură mare de mercur; a bătut cu copita în pământ o dată, ca şi cum ar fi vrut să alunge nişte muşte care îi pătrunseseră în urechi. Uşa s-a deschis şi Richard Brown a ieşit afară. În spatele lui erau câţiva bărbaţi, toţi înarmaţi. Brown era palid, neîngrijit, cu barba nerasă de câteva zile şi părul unsuros. Avea ochii înroşiţi şi lăcrimoşi şi degaja un iz de bere. Băuse la greu şi acum încerca să îşi adune gândurile cât să priceapă ce ameninţare reprezentam noi.

– Fraser! a spus el, după care s-a oprit şi a clipit.

– Domnule Brown!

Jamie l-a îmboldit pe Ghedeon să se apropie, astfel că a ajuns la acelaşi nivel al ochilor cu bărbaţii de pe verandă, la doi metri de Richard Brown.

– Acum zece zile, a spus Jamie calm, o bandă mi-a călcat proprietatea. Mi-a furat bunuri, mi-a atacat fiica gravidă, mi-a ars şopronul în care fac whisky, mi-a distrus grânele şi a răpit-o şi a violat-o pe soţia mea.

Deja mă priveau jumătate dintre oameni; acum se uitau toţi la mine. Am auzit sunetul metalic, slab, al unui pistol care era armat. Mi-am păstrat faţa imobilă, ţinând cu mâini sigure frâul, rămânând cu ochii la Richard Brown. El a dat să deschidă gura, dar, înainte să spună ceva, Jamie a ridicat o mână, cerând să fie ascultat.

– Împreună cu oamenii mei, i-am urmărit şi i-am ucis, a spus el cu glas la fel de stăpânit. L-am găsit pe fratele tău cu ei. L-am luat prizonier, dar nu l-am ucis.

S-au auzit nenumărate răsuflări precipitate şi murmure neliniştite din spatele nostru. Richard Brown a aruncat ochii spre pachetul de pe targă şi, pe sub barba nerasă de zile întregi, s-a albit la faţă.

– Voi… a zis el cu glas spart. Nelly?

Acum era rândul meu. Am inspirat adânc şi l-am îndemnat pe Clarence să înainteze.

– Fratele tău a suferit un accident înainte să ne găsească soţul meu, am spus eu.

Aveam şi eu vocea aspră, dar destul de limpede.

– S-a rănit grav în urma unei căderi. Noi i-am îngrijit rănile. Cu toate

astea, a murit.

Jamie a lăsat să treacă momentele de tăcere uimită, după care a continuat:

– Vi l-am adus ca să-l puteţi îngropa.

A făcut un gest discret, iar Ian, care descălecase între timp, a tăiat legăturile care ţineau targa. El şi alţi doi indieni cherokee au tras-o spre verandă şi au lăsat-o pe drumul plin de şleauri, după care s-au întors în tăcere la caii lor. Jamie şi-a aplecat capul brusc şi l-a strunit pe Ghedeon să se întoarcă. Pasăre l-a imitat, rămânând impasibil, cu un chip relaxat, ca al lui Buddha. Nu mi-am dat seama dacă înţelegea engleza ca să priceapă spusele lui Jamie, dar n-are importanţă. Îşi înţelesese rolul şi îl jucase la perfecţie.

Chiar dacă scoteau bani buni din crimă, furt şi sclavie, Brownii obţineau veniturile cele mai profitabile din comerţul cu indienii. Prin prezenţa lui alături de Jamie, Pasăre lansa un avertisment foarte clar că indienii cherokee considerau relaţia cu regele Angliei şi cu reprezentantul lui mai importantă decât comerţul cu Brownii. Dacă Jamie şi proprietatea lui aveau din nou de suferit, legătura profitabilă avea să fie ruptă.

Nu ştiam ce îi spusese Ian lui Pasăre când îl invitase să ni se alăture, dar credeam că e vorba de o înţelegere nerostită că nu se va desfăşura nicio anchetă din partea Coroanei privind soarta captivilor care ajunseseră pe mâinile indienilor. La urma urmei, asta era o chestiune de afaceri.

L-am împuns pe Clarence în coaste, s-a dus în spatele lui Pasăre, şi am rămas cu ochii la semnul chinezesc de pe spatele lui, care se legăna, prins de părul lui cu un şnur stacojiu. Am simţit o dorinţă aproape incontrolabilă de a privi peste umăr, dar am strâns frâul în mâini, îngropându-mi unghiile în carnea palmelor.

Până la urmă, Donner murise? Nu apăruse între oamenii lui Richard Brown; mă uitasem atent.

Habar n-aveam dacă îl *vreau* mort. Ţineam foarte mult să aflu mai multe despre el, însă dorinţa de a termina treaba, de a lăsa în urmă tot în seara aceea, o dată pentru totdeauna, muntele şi martorii exilaţi în tăcerea mormintelor era mult mai puternică.

I-am auzit pe Ian şi pe doi indieni cherokee aliniindu-se în spatele nostru, iar după câteva momente nu am mai văzut Brownsville, dar mirosul de bere şi de fum scos de hornuri mi-a rămas în nări. L-am îmboldit pe Clarence ca să ajungă lângă calul lui Jamie; Pasăre rămăsese în urmă ca să meargă alături de oamenii lui şi de Ian. Râdeau de ceva ce spusese unul dintre ei.

– Asta va pune capăt tuturor lucrurilor? am întrebat eu.

Vocea mea a părut subţire în aerul rece şi nu am fost sigură că Jamie m-a auzit. Însă el auzise. A clătinat vag din cap.

– Niciodată nu există un sfârşit pentru asemenea lucruri, a răspuns el încet. Dar suntem în viaţă. Şi asta este important.

PARTEA A CINCEA

Marile nesperanţe

35

LAMINARIA48

Reveniţi în siguranţă de la Brownsville, am făcut paşi hotărâţi pentru a-mi relua viaţa normală. Printre altele, o vizită la Marsali, care se întorsese din refugiul ei la familia McGillivray. Cu Fergus mă întâlnisem şi mă asigurase că ea îşi revenise după rănile căpătate şi se simţea bine, dar eu voiam să văd cu ochii mei.

Gospodăria lor arăta destul de bine, din câte am văzut, dar dădea semne de degradare; de pe acoperiş zburaseră câteva şindrile, un colţ al verandei se scufundase, iar pielea uscată care era întinsă peste singura fereastră crăpase şi gaura fusese acoperită în grabă cu o cârpă. Lucruri mărunte, dar care trebuiau rezolvate înainte de prima ninsoare – care nu era departe; îi simţeam atingerea în aer, în cerul de un albastru sclipitor al toamnei târzii, care scădea spre cenuşiul înceţoşat al iernii ce venea.

Nimeni nu s-a repezit să mă întâmpine, dar ştiam că sunt acasă, pentru că am văzut vălătuci de fum şi scântei ieşind pe horn, şi m-am gândit cu acreală că Fergus părea totuşi capabil să aducă suficiente lemne pentru vatră. Am strigat veselă un salut şi am deschis uşa.

Am simţit imediat. Nu mă mai încredeam prea mult în senzaţii, dar aceea pornea din străfundul fiinţei mele. E senzaţia pe care o ai ca doctor când intri în sala de consultaţii şi *îţi dai seama* pe loc că ceva nu e bine. Înainte de a pune prima întrebare, înainte de a verifica primele semne vitale. Nu se întâmplă des şi ai prefera să nici nu se întâmple, dar realitatea există. Ştii asta şi nu ai cum să o ocoleşti.

Copiii mi-au spus asta, ca şi multe alte amănunte. Marsali stătea lângă fereastră şi cosea, iar cele două fetiţe se jucau în tăcere, aproape de picioarele ei. Germain – lucru neobişnuit pentru el – era în casă, stând pe un scaun la masă, legănându-şi picioarele şi privind încruntat spre o carte cu desene, cam rufoasă, pe care Jamie i-o adusese de la Cross Creek. Şi ei ştiau.

Marsali a ridicat ochii când am intrat şi am văzut cum s-a crispat şocată la vederea chipului meu, deşi acum arătam mai bine.

– Sunt bine, am spus cu glas vioi, făcând-o să îşi reţină exclamaţia. Doar vânătăi. Cum te simţi *tu*?

Mi-am lăsat jos geanta şi i-am prins faţa între palme, întorcând-o cu capul spre lumină. Un obraz şi o ureche erau învineţite urât şi pe frunte avea un cucui care se retrăgea – dar nu era tăiată, ochii îi erau limpezi şi sănătoşi. Culoarea pielii era normală, nu îngălbenită, şi nu degaja vreun miros care să trădeze o disfuncţie renală.

Ea e bine. E vorba despre copil, am gândit şi mi-am coborât mâinile pe talia ei fără să o mai întreb ceva. Am simţit un gol în inimă când am cuprins umflătura cu palmele şi am ridicat uşor. Aproape că mi-am muşcat limba de surprindere când un genunchi minuscul s-a mişcat ca reacţie la atingerea

mea. Asta mi-a dat un curaj nemaipomenit; crezusem că fătul poate fi mort. M-am uitat la faţa ei şi nu m-am mai simţit chiar atât de uşurată. Era încordată, între speranţă şi spaimă, sperând că îi voi spune că nu e adevărat ce ştia ea.

– S-a mişcat foarte mult în ultimele zile? am întrebat-o cu voce calmă în timp ce m-am dus să iau stetoscopul pe care mi-l făcuse un meşteşugar care făcea obiecte din cositor în Wilmington, un clopot mic, cu parte plată la capăt; primitiv, dar eficient.

– Nu atât de mult ca înainte, mi-a răspuns Marsali, aplecându-se pe spate ca să pot asculta. Dar nu se prea mişcă atunci când sunt aproape gata să vină pe lume, nu? Joanie stătea ca moar… ca o piatră de moară în noaptea dinainte să mi se rupă apa.

– Mda, se întâmplă deseori, am aprobat-o, ignorând ce insinuase. Se odihnesc, probabil.

Ea a zâmbit drept răspuns, dar zâmbetul i s-a topit de pe faţă ca un fulg de zăpadă ce cade în foc când m-am aplecat şi mi-am lipit urechea de capătul plat al tubului evazat din metal, partea lată, sub formă de clopot, fiind aşezată pe burta ei. Mi-a trebuit ceva timp ca să surprind bătăi de inimă, iar când le-am auzit am constatat că erau neobişnuit de rare. În plus, pierdea ritmul; când mi-am dat seama, părul de pe braţe s-a înfiorat.

Am continuat examinarea, punând întrebări, făcând glume, oprindu-mă ca să răspund la întrebările copiilor, care se îngrămădiseră în jurul nostru, călcându-se pe picioare şi încurcându-mă, Iar în tot acest timp mă gândeam cu febrilitate, anticipând probabilităţi, toate neplăcute. Copilul se *mişca*, dar anapoda. Avea puls, dar greşit. Tot ce aflasem era *rău*. Ce se întâmplase, totuşi? Era posibilă încolăcirea cordonului ombilical în jurul gâtului, o situaţie periculoasă.

Am împins rochia ceva mai sus, încercând să ascult mai bine, şi am văzut vânătăile mari – pete urâte de verzui şi gălbui, semne de vindecare, unele cu centrul încă roşu-închis, care înfloreau ca nişte trandafiri mortali pe curbura pântecului. Văzându-le, mi-am înfipt dinţii în buza de jos; o loviseră cu picioarele, nenorociţii. Era o minune că nu avortase pe loc. Furia a crescut brusc în mine, ceva uriaş şi solid, parcă vrând să-mi plesnească în piept.

Sângera? Nu. Nu avea dureri, ci doar prezenta o sensibilitate din cauza vânătăilor. Nu avea crampe. Nici contracţii. Din câte mi-am dat seama, tensiunea părea normală. Era posibil un accident produs de cordonul ombilical? Probabil. Dar putea fi vorba despre o deplasare parţială a placentei, care să sângereze în uter. Un uter perforat? Ori ceva mai rar – un geamăn mort, o dezvoltare anormală… Singurul lucru pe care îl ştiam cu siguranţă era că fătul trebuia expulzat la aer şi asta, cât de curând posibil.

– Unde-i Fergus? am întrebat calm.

– Nu ştiu, a spus ea la fel de calm. Nu-i acasă de alaltăieri. Nu băga aia în gură, *a chuisle.*

A ridicat o mână spre Félicité, care mesteca un capăt de lumânare, dar nu a putut ajunge la ea.

– N-a revenit? Ei bine, o să-l găsim noi.

Am recuperat mucul de lumânare, iar Félicité nu a protestat deloc, probabil fiind conştientă că se întâmpla ceva, dar neştiind ce. Căutând o mângâiere, a prins-o de picior pe maică-sa şi a încercat să urce în poala lui Marsali.

– Nu, *bébé*, a zis Germain şi a prins-o pe sora lui de talie, trăgând-o înapoi. Vino cu mine, *a piuthar*[49]*.* Vrei lăptic? a adăugat el cu glas ispititor. Mergem la casa izvorului.

– Vreau mama!

Încercând să scape, Félicité a dat din braţe şi picioare, dar Germain a ridicat fetiţa plinuţă în braţe.

– Voi, fetelor, veniţi cu mine! a spus el ferm şi a pornit împovărat spre uşă, în timp ce Félicité icnea şi se zvârcolea în strânsoarea lui, iar Joanie a fugit pe urmele lui, oprindu-se la uşă să se uite la Marsali cu ochi mari şi speriaţi.

– Hai, du-te, *a muirninn*, i-a strigat Marsali zâmbind. Mergeţi să o vedeţi pe doamna Bug. O să fie bine. Germain e un scump, a murmurat ea, aşezându-şi mâinile pe pântec, în timp ce zâmbetul ei s-a stins.

– Foarte scump, am aprobat-o. Marsali…

– Ştiu, a răspuns ea cu simplitate. O să trăiască, ce crezi?

Şi-a trecut o mână uşor peste pântec şi a coborât privirea.

Nu eram deloc sigură, dar deocamdată fătul *era* viu. Am ezitat, derulând toate posibilităţile în minte. Orice aş fi făcut presupunea riscuri – pentru ea, pentru copil sau chiar pentru amândoi.

De ce nu venisem mai demult? M-am dojenit pentru că luasem de bune spusele lui Jamie, apoi pe-ale lui Fergus, cum că ea era bine, dar nu era momentul să îmi aduc reproşuri şi oricum nu ar fi contat.

– Poţi să mergi? am întrebat-o. Trebuie să ajungem la casa mare.

– Da, sigur.

S-a ridicat cu grijă, ţinându-se de braţul meu. S-a uitat împrejur, ca şi cum ar fi vrut să memoreze toate detaliile cabanei, apoi s-a uitat la mine iute cu ochi limpezi.

– Vorbim pe drum.

Existau variante, cele mai multe înfiorătoare. Dacă exista pericolul unei desprinderi a placentei, *puteam* face o cezariană de urgenţă şi era posibil să salvez copilul, dar Marsali putea muri. Naşterea lentă, prin inducerea travaliului, era un risc pentru copil, dar era mult mai sigură pentru Marsali. Desigur – dar am păstrat gândul pentru mine –, stimularea travaliului prezenta riscul de producere a unei hemoragii. Dacă se întâmpla aşa ceva…

Exista posibilitatea să opresc hemoragia şi să o salvez pe Marsali, dar nu aveam cum să ajut copilul, care va fi probabil în mare suferinţă. *Exista* eterul… gând care mă ispitea, dar pe care l-am alungat cu părere de rău. Aveam eter, însă nu îl folosisem niciodată, nu aveam idee ce concentraţie sau ce eficienţă avea şi nici nu aveam pregătire de anestezist care să îmi îngăduie să calculez efectele într-o situaţie atât de delicată ca o naştere

periculoasă. Pentru o operaţie minoră, puteam să procedez încet, evaluând respiraţia pacientului, şi să opresc pur şi simplu totul, dacă lucrurile păreau să meargă prost. Dacă m-aş fi aflat în mijlocul unei secţionări pentru cezariană şi lucrurile luau o întorsătură urâtă, nu aş fi avut nicio ieşire.

Marsali părea nefiresc de calmă, de parcă ar fi ascultat ce se petrece în trupul ei, nu explicaţiile şi speculaţiile mele. Însă când ne-am apropiat de casa mare am dat de Ian cel Tânăr, care cobora panta cu câţiva iepuri vânaţi, pe care îi legase de urechi, iar ea a redevenit atentă.

– Bună, verişoară! Cum merg lucrurile? a întrebat el binedispus.

– Ian, am nevoie de Fergus, a răspuns ea fără nicio introducere. Poţi să-l găseşti?

Zâmbetul i-a pierit când a văzut cât de palidă era Marsali şi că o sprijineam.

– Iisuse, vine copilul? Dar de ce…?

A aruncat o privire spre poteca din spatele nostru, întrebându-se probabil de ce părăsiserăm cabana lui Marsali.

– Ian, du-te după Fergus, am intervenit eu. *Imediat*.

– Oh, a înghiţit el în sec, arătând dintr-odată foarte tânăr. Da. Mă duc. Imediat!

A dat să fugă, apoi s-a întors şi mi-a pus iepurii în mână. După aceea a sărit pe potecă şi a alergat în josul pantei, ţâşnind printre copaci şi sărind peste buşteni prăbuşiţi. Vrând să fie parte activă la orice, Rollo a trecut ca o săgeată blănoasă, de culoare cenuşie pe lângă noi şi s-a năpustit după stăpânul lui ca o piatră mare ce se prăbuşeşte.

– Nu-ţi face griji! i-am spus, bătând-o uşor cu palma peste braţ pe Marsali. Îl vor găsi.

– Da, dar dacă nu-l găsesc la vreme…

– Ba-l găsesc, am răspuns cu fermitate în glas. Hai să mergem!

Am trimis-o pe Lizzie să le aducă pe Brianna şi Malva Christie – socoteam că s-ar putea să am nevoie de ajutoare – şi i-am spus lui Marsali să se ducă la bucătărie să se odihnească lângă doamna Bug, timp în care am pregătit camera. Cearşafuri şi perne, întinse pe masa de consultaţii. Un pat ar fi fost mai bun, dar trebuia să am la îndemână toate instrumentele.

Şi acestea erau cele chirurgicale, ascunse cu grijă sub un prosop curat, masca pentru eter, căptuşită cu o pânză groasă şi sterilă, picurător – oare puteam avea încredere în Malva să administreze eterul, în cazul în care trebuia să trec la o operaţie de urgenţă? Credeam că o să reuşesc; fata era foarte tânără şi neinstruită, dar avea un sânge-rece de invidiat şi ştiam că nu era sensibilă la sânge. Am umplut sticla picurătorului, ferindu-mi faţa de mirosul greu şi dulceag al lichidului, şi am pus o bucăţică de pânză din bumbac în orificiu ca să împiedic eterul să se evapore şi să ne gazeze pe toate şi ca să nu se aprindă. Am aruncat o privire spre vatră, dar focul era stins.

Dar dacă travaliul se prelungea şi lucrurile ieşeau prost, dacă trebuia să o fac noaptea, la lumina lumânării? Nu puteam; eterul era îngrozitor de inflamabil. Am alungat din minte ideea de a face o secţionare cezariană de

urgenţă pe întuneric, doar pe pipăite.

– Dacă aveţi o clipă de răgaz, acum ar trebui să interveniţi, am mormăit eu, adresându-mă Sfintei Fecioare, Sfântului Raimond şi Margaretei a Antiohiei, despre care se spunea că erau ocrotitorii naşterii şi ale mamelor care aşteptau copii, precum şi îngerilor păzitori, al meu, al lui Marsali sau al copilului, care puteau să se afle în preajmă.

Evident, cineva m-a ascultat. Când am aşezat-o pe Marsali pe masă, m-am simţit foarte eliberată că cervixul începuse să se dilate, însă nu era niciun semn de sângerare. Nu am eliminat în niciun fel riscul de hemoragie, dar asta însemna că probabilitatea era mult mai scăzută. Din câte mi-am dat seama uitându-mă la ea, tensiunea arterială părea în regulă şi probabil că şi ritmul cardiac al copilului se stabilizase, deşi încetase să se mişte, refuzând să reacţioneze la palpări şi împunsături.

– Cred că doarme dus, am spus, zâmbindu-i lui Marsali. Se odihneşte.

Drept răspuns, ea mi-a zâmbit uşor şi s-a întors pe o parte, icnind ca o purcică.

– După atâta mers pe jos, nu mi-ar strica nici mie puţină odihnă, a spus.

A oftat şi şi-a aşezat mai bine capul pe pernă. Adso a sărit pe masă şi s-a ghemuit aproape de sânii ei, frecându-şi capul de ea cu afecţiune. Eu l-aş fi gonit imediat afară, dar Marsali parcă găsea o oarecare alinare în atingerea lui, astfel că l-a scărpinat între urechi până când el s-a cuibărit sub bărbia ei, torcând frenetic. În fine, ajutasem la naşterea unor copii în condiţii sanitare şi mai precare, fără a mai socoti pisicile, şi acesta părea un proces de durată; Adso ar fi plecat de mult, dacă prezenţa lui ar fi devenit supărătoare.

Mă simţeam ceva mai încrezătoare, dar nu eram perfect sigură de mine. Senzaţia subtilă că ceva e anapoda persista. Pe drum, analizasem câteva soluţii; având în vedere dilatarea colului uterin şi ritmul cardiac acum constant, puteam încerca cea mai conservatoare metodă de a stimula travaliul, astfel încât să nu supun mama şi copilul la un stres inutil. Dacă intervenea vreo urgenţă… atunci ne vom ocupa de ea când şi dacă va trebui.

Speram că se poate folosi ce aveam în borcan; nu avusesem ocazia să-l deschid până atunci. *Laminaria*, spunea eticheta, scrisă cursiv chiar de Daniel Rawlings. Era un borcănel din sticlă verde întunecat, cu dop bine închis şi foarte uşor. Când l-am deschis, a ieşit un miros slab de iod, dar, slavă Cerului, nu am simţit iz de descompunere.

Laminaria este o algă. Uscată, se face firicele subţiri ca hârtia, de culoare verde-cafeniu. Spre deosebire de multe alge marine uscate, *laminaria* nu se fărâmiţează uşor. Şi are o capacitate uimitoare de a absorbi apă. Introdusă în deschizătura cervixului, absoarbe umezeala din membranele mucoaselor şi se umflă, forţând colul uterin să se deschidă şi mai mult, practic declanşând în cele din urmă travaliului. Văzusem cum se folosea *laminaria* chiar şi pe vremea mea, deşi în timpurile moderne se folosea cel mai des la expulzarea unui făt mort din uter. Am alungat *acest* gând şi am ales o bucată întreagă.

Era ceva simplu de făcut, dar deocamdată nu trebuia decât să aştept. Şi să sper. Camera medicală era foarte liniştită, plină de lumină şi singurele zgomote veneau de afară, de la vrăbiile care se foiau pe sub streşini.

– Sper să-l găsească Ian pe Fergus, a zis Marsali după o perioadă de tăcere.

– Sunt convinsă, i-am răspuns, distrasă de încercarea de a aprinde jarul din coşul cu cărbuni cu cremene şi o bucată de oţel. Ar fi trebuit să îi spun lui Lizzie să o roage pe Brianna să aducă nişte chibrituri. Ziceai că Fergus nu mai stă acasă de mult?

– Nu, a răspuns ea cu glas reţinut şi, când am ridicat ochii, am văzut că îşi ţinea capul aplecat peste Adso, ascunzându-şi faţa în blana lui. Abia dacă l-am văzut după… după ce oamenii aceia au venit la şopronul pentru whisky.

– Aha!

Nu ştiam ce să îi spun. Nu-mi dădusem seama că Fergus fugise de acasă – cu toate că, ştiind multe despre bărbaţii secolului al XVIII-lea, aveam impresia că am înţeles motivul.

– Îi este ruşine, prostuţul de franţuz, a comentat Marsali pe un ton detaşat, confirmându-mi presupunerea.

Şi-a întors capul şi i-am văzut un ochi, albastru, peste rotunjimea capului lui Adso.

– Îşi închipuie că a fost vina lui, a adăugat. Că eu eram acolo. Crede că, dacă ar aduce mai mult acasă, nu ar trebui să mă ocup eu de malţificare.

– Ăştia sunt bărbaţii, am comentat eu, clătinând din cap, iar ea a râs.

– Da, aşa e şi el. Nu spun care e problema, sigur. Preferă să plece şi să se gândească, lăsându-mă să mă ocup de casă şi de trei copii! a continuat ea, dând ochii peste cap.

– Da, aşa fac toţi, bărbaţii ăştia! a vorbit îngăduitor doamna Bug, care tocmai venise cu o lumânare aprinsă. N-au minte deloc, cu toate că au intenţii bune. V-am auzit lovind în bucata aceea de oţel fără folos, doamnă Claire; de ce n-aţi venit să luaţi ceva de aprins focul, ca un om obişnuit?

A atins flacăra lumânării de surcelele din coşul pentru jar, care s-au aprins imediat, scoţând flăcări.

– Din obişnuinţă, am spus eu calm, adăugând beţe la flacăra incipientă. Am speranţa că până la urmă o să învăţ să aprind un foc în mai puţin de un sfert de ceas.

Marsali şi doamna Bug au pufnit în râs în acelaşi timp.

– Fiţi binecuvântată, doamnă! Dar un sfert de ceas nu-i mare lucru! Păi, câteodată pierdeam chiar o oră sau mai mult încercând să scot o scânteie din iasca umedă, mai ales în Scoţia, că acolo nimic nu e uscat. De ce credeţi că oamenii se chinuiesc atât ca să ţină focul aprins?

S-a iscat o discuţie aprinsă despre cum e cel mai sigur să menţii focul mic peste noapte, inclusiv o dispută legată de binecuvântarea cea mai potrivită ce trebuie rostită în timpul strădaniei, iar sfada a durat cât să reuşesc să conving lemnele din coş să se aprindă şi să pun pe foc un ceainic mic pentru a fierbe apă. Ceaiul din frunze de zmeură avea să stimuleze

contracţiile.

Faptul că doamna Bug adusese vorba de Scoţia parcă i-a reamintit ceva lui Marsali, pentru că s-a ridicat într-un cot.

– Mama Claire… crezi că tata o să se supere dacă împrumut o foaie de hârtie şi nişte cerneală? Mă gândeam că ar fi bine să-i scriu mamei.

– O idee excelentă!

Simţind că inima îmi bate ceva mai iute, am plecat să aduc hârtie şi cerneală. Marsali era foarte calmă, dar eu nu. Însă mai văzusem asta; nu eram sigură dacă e vorba de fatalism, de credinţă religioasă sau de ceva pur şi simplu fizic, dar femeile care năşteau îşi pierdeau deseori orice sentiment de teamă sau reţinere, concentrându-se asupra propriei fiinţe cu o preocupare care mergea până la indiferenţă – pur şi simplu pentru că nu acordau deloc atenţie vreunui lucru care exista dincolo de universul din pântecele lor.

În situaţia aceea, senzaţia mea persistentă de spaimă s-a şters, astfel că s-au scurs două sau trei ore de linişte. Marsali i-a scris lui Laoghaire, dar a scris şi bileţele pentru fiecare dintre copiii ei.

– Pentru orice eventualitate, a spus ea laconic, întinzându-mi biletele împăturite să le pun la păstrare.

Am observat că nu scrisese nimic pentru Fergus, dar se uita spre uşă de fiecare dată când se auzea vreun sunet.

Lizzie s-a întors şi m-a anunţat că nu o găsise pe Brianna, însă Malva Christie a apărut, emoţionată, şi am pus-o imediat la treabă, cerându-i să citească din *Aventurile lui Peregrine Pickle* de Tobias Smollett.

Apoi a sosit Jamie, plin de praf de pe drum, care m-a sărutat pe buze şi apoi a sărutat-o pe frunte pe Marsali. A priceput situaţia neobişnuită şi a ridicat uşor din sprâncene spre mine.

– Cum stau lucrurile, *a muirninn?* a întrebat-o pe Marsali.

Ea s-a strâmbat şi a scos limba, iar el a izbucnit în râs.

– Nu cumva l-ai văzut pe Fergus pe undeva? l-am întrebat eu.

– Ba da, a zis el, părând uşor surprins. E nevoie de el?

Întrebarea ne era adresată atât mie, cât şi lui Marsali.

– Da, am răspuns ferm. Unde e?

– La moara lui Woolam. E tălmaci pentru un călător francez, un artist venit să caute păsări.

– Deci păsări, da?

Ideea a părut să îi aducă un afront doamnei Bug, care a lăsat deoparte lucrul de mână şi s-a înălţat de spate.

– Fergus al nostru vorbeşte păsăreasca, adevărat? Ei bine, aduceţi-l imediat pe pitic! Franţuzul să-şi vadă şi singur de păsările lui!

Foarte surprins de vehemenţa ei, Jamie m-a lăsat să îl scot în hol şi cât mai departe de uşă. Ajunşi într-un loc de unde nu puteam fi auziţi, s-a oprit.

– Ce faci cu fata? m-a întrebat încet şi a aruncat o privire spre camera medicală, unde Malva reluase lectura, ridicând glasul.

– S-ar putea să nu fie nimic. Sper, i-am zis cât de bine m-am priceput. Numai că ea… îl vrea pe Fergus. Cică se fereşte, fiindcă se simte vinovat de

ce s-a întâmplat la şopron.

– Mda, ar trebui, a dat din cap Jamie.

– Ar trebui? De ce, pentru numele Domnului? am întrebat exasperată. Doar *nu* a fost vina lui!

S-a uitat la mine, sugerând că îmi scăpase ceva ce era evident şi pentru cineva care nu deborda de inteligenţă.

– Crezi că are vreo importanţă? Dar dacă fata moare ori păţeşte ceva copilul? Crezi că el nu are nicio vină?

– *N-ar trebui*, am zis eu. Dar e clar că-şi găseşte o vină. Tu nu…

M-am oprit, pentru că de fapt Jamie se învinuise. Îmi spusese foarte răspicat în noaptea în care mă adusese acasă.

A văzut pe faţa mea că îmi amintisem şi în ochi i-a apărut un zâmbet ironic şi dureros. A întins o mână şi mi-a mângâiat sprânceana, unde aveam o tăietură ce se vindeca.

– Crezi că eu nu m-am simţit la fel? a întrebat el încet.

Am clătinat din cap, nu ca să neg, ci mă simţeam neajutorată.

– Bărbatul trebuie să-şi apere femeia, a explicat el simplu, apoi s-a întors să plece. Mă duc să-l aduc pe Fergus.

Laminaria îşi făcea efectul treptat, încet, iar Marsali avea contracţii când şi când, dar trebuia să mai aşteptăm. Lumina scădea când Jamie s-a întors cu Fergus, dar şi cu Ian, pe care îl întâlnise pe drum. Fergus era nebărbierit, plin de praf şi se vedea că nu se spălase de zile bune, dar Marsali s-a luminat când l-a văzut. Nu ştiam ce îi spusese Jamie; arăta sumbru şi îngrijorat, dar, zărind-o pe Marsali, s-a dus la ea ca săgeata la ţintă, prinzând-o în braţe cu atâta ardoare, încât Malva a scăpat cartea pe podea şi a urmărit scena cu uimire.

M-am destins puţin. Era prima oară că mi se întâmpla asta de când intrasem în casa lor în acea dimineaţă.

– Ei bine, am propus eu, inspirând adânc, poate mâncăm ceva, nu?

I-am lăsat pe Fergus şi pe Marsali, noi am mâncat, iar când ne-am întors în camera medicală i-am găsit cu capetele apropiate, discutând încet. Mi-a părut rău să îi deranjez, dar trebuia s-o fac.

Pe de o parte, colul uterin se dilatase considerabil şi nu am constatat niciun semn de sângerare anormală, ceea ce a venit ca o uşurare enormă. Pe de altă parte… inima copilului bătea cu sincope. Aproape sigur era o problemă cu cordonul ombilical.

– Te descurci foarte bine, am asigurat-o, netezindu-i părul căzut pe frunte şi zâmbindu-i. Cred că trebuie să ajutăm puţin.

Existau ierburi care putea ajutau la travaliu, dar pe cele mai multe nu le-aş fi folosit, dacă exista pericolul de hemoragie. În acel moment, totuşi, eram destul de îngrijorată ca să vreau ca lucrurile să se mişte cât de repede posibil. Ceaiul din frunze de zmeură putea ajuta, fără să fie prea puternic pentru a induce contracţii majore sau bruşte. Mă întrebam dacă să adaug răculeţ albastru.

– Copilul trebuie să iasă repede, i-a spus Marsali lui Fergus cu mult calm.

Evident, nu reuşisem să îmi ascund îngrijorarea pe cât de bine crezusem.

Avea rozariul la ea şi îl înfăşurase în jurul mâinii, lăsând crucea să atârne.

– Ajută-mă, *mon cher!*

El a ridicat mâna cu rozariul şi i-a sărutat-o.

– *Oui, chérie.*

Şi-a făcut cruce, apoi s-a apucat de treabă. Fergus îşi petrecuse primii zece ani în bordelul în care se născuse. Drept urmare, într-un anumit fel, ştia despre femei mult mai multe decât orice alt bărbat pe care îl cunoscusem. Chiar şi aşa, am rămas uimită când am văzut că i-a desfăcut şireturile de la cămaşă şi i-a tras-o în jos, expunându-i sânii. Marsali nu a părut deloc surprinsă, mulţumindu-se să se întindă pe spate şi întorcându-se puţin spre el, împingându-l cu pântecul umflat. El a îngenuncheat pe un scaun de lângă pat, punându-i uşor, dar cu un aer absent, o mână pe burtă, apoi şi-a aplecat capul spre un sân cu buzele puţin strânse. A observat că îl urmăresc cu ochii cât cepele, de aceea s-a uitat la mine.

– O! a făcut el şi mi-a zâmbit. Nu ai… cred că nu ai mai văzut aşa ceva, milady, nu?

– N-aş zice că da.

Eram sfâşiată între fascinaţie şi senzaţia că ar trebui să mă uit în altă parte.

– Când durerile naşterii încep greu, suptul sânilor încurajează pântecul să se mişte, grăbind astfel copilul, mi-a explicat el şi, fără să îşi dea seama, a atins cu degetul mare sfârcul cafeniu, care s-a înălţat şi s-a întărit ca o cireaşă. La bordel, dacă vreuna dintre *filles* avea probleme, câteodată alta îi făcea serviciul ăsta. Am făcut-o şi eu pentru *ma douce* când s-a născut Félicité. Ajută, o să vezi.

Şi, fără alte cuvinte, a apucat sânul cu ambele mâini şi a prins sfârcul între buze, după care l-a supt cu delicateţe, dar foarte concentrat, ţinând ochii închişi. Marsali a oftat, iar corpul ei se destindea ca organismul oricărei gravide, ca şi cum n-ar mai fi avut oase, amintind de o meduză eşuată.

Eram mai mult decât deconcertată, dar nu aveam cum să plec, pentru că se putea întâmpla ceva grav. Am ezitat un moment, apoi mi-am tras un scaun şi m-am aşezat, străduindu-mă să trec nevăzută. De fapt, niciunul dintre ei nu părea să fie deranjat de prezenţa mea – asta, dacă mai erau conştienţi că mă aflam acolo. Totuşi, m-am întors puţin, ca să nu privesc scena. Eram uimită şi interesată de tehnica lui Fergus. Avea dreptate: când copilul suge la sân, uterul se contractă. Moaşele pe care le cunoscusem la L'Hôpital des Anges din Paris îmi spuseseră; unei femei care abia a născut trebuie să i se dea copilul imediat ca să sugă, astfel încât sângerarea să scadă. Însă niciuna nu menţionase această tehnică pentru stimularea travaliului.

La bordel, dacă vreuna dintre filles *avea probleme, câteodată alta îi făcea serviciul acesta*, spusese el.

Mama lui fusese una dintre *filles*, dar el nu o cunoscuse. Mi-am imaginat o prostituată pariziană, brunetă, probabil tânără, gemând în timpul travaliului, în timp ce o prietenă îngenunchia pentru a suge uşor, cuprinzându-i sânii umflaţi şi şoptindu-i cuvinte de încurajare, în timp ce sunetele violente scoase de clienţii satisfăcuţi răsunau cu ecou prin podele şi pereţi. Mama lui murise? La naşterea lui sau a altui copil? Fusese sugrumată de vreun client beat, bătută de paznicul plătit de matroană? Ori nu îl dorise, nu voise să răspundă de un bastard? Şi astfel îl lăsase la mila celorlalte femei pentru a deveni unul dintre fiii fără nume ai străzii, un copil al nimănui?

Marsali s-a mişcat pe pat şi m-am uitat să văd dacă e bine. Da. Se mişcase doar ca să îşi petreacă braţele pe după umerii lui Fergus, aplecând capul către al lui. Îşi scosese boneta, iar părul ei blond era liber, sclipitor, lipit de părul lui negru.

– Fergus… Cred că s-ar putea să mor, a şoptit ea, iar glasul abia i s-a auzit de şuieratul vântului prin copaci.

El i-a eliberat sânul şi şi-a mişcat delicat buzele pe el, murmurând:

– Întotdeauna crezi c-o să mori, *p'tite puce*, toate femeile cred asta.

– Da, pentru că mor destule, a răspuns ea cam tăios şi a deschis ochii.

Cu ochii tot închişi, el a zâmbit şi a continuat să îi lingă uşor sfârcul.

– Tu nu, a spus încet, cu convingere.

Şi-a plimbat o mână peste burta ei, întâi blând, apoi mai apăsat. Am văzut pântecul întărindu-i-se brusc, devenind rotund şi solid. Marsali a inspirat adânc, iar Fergus a apăsat cu podul palmei peste osul pubian, lăsându-şi mâna acolo până când contracţia a trecut.

– O… a făcut ea, părând fără suflu.

– *Tu… non*, a şoptit şi mai încet. Tu nu. Nu te las.

Mi-am strâns mâinile pumn în faldurile rochiei. Păruse o contracţie bună, serioasă. Drept urmare se părea că nu se va întâmpla nimic oribil.

Fergus şi-a reluat treaba, oprindu-se când şi când să murmure câte ceva ridicol în franceză către Marsali. M-am ridicat şi m-am apropiat precaut de picioarele mesei-pat. Nu, deocamdată nimic. Am aruncat o privire spre blat, ca să mă asigur că aveam tot ce trebuie acolo, şi aşa era.

Probabil că lucrurile vor decurge bine. Pe cearşaf era o dungă de sânge – doar puţin, lucru foarte normal. Mai rămânea ritmul cardiac îngrijorător al copilului, posibilitatea unui accident cu cordonul ombilical, dar deocamdată nu puteam face nimic în privinţa asta. Marsali luase hotărârea corectă.

Fergus se apucase din nou să sugă. M-am retras discret pe hol şi am lăsat uşa pe jumătate deschisă ca să le ofer intimitate. Dacă avea hemoragie, puteam veni lângă ea într-o clipă. Încă ţineam în mână borcanul cu frunze de zmeură. M-am gândit că puteam să fac ceai doar ca să mă simt utilă într-un fel!

Cum nu îşi găsise soţia acasă, bătrânul Arch Bug venise spre casa noastră cu copiii. Félicité şi Joan dormeau duse pe banchetă, iar Arch fuma pipă lângă vatră şi, spre deliciul lui Germain, scotea cerculeţe din fum. În

acest timp, Jamie, Ian şi Malva păreau prinşi într-o discuţie literară înfocată, dar prietenească, despre meritele lui Henry Fielding, Tobias Smollett şi…

– Ovidiu? am spus eu, surprinzând sfârşitul unui comentariu. Serios?

– *„Câtă vreme eşti în siguranţă, vei număra mulţi prieteni“,* a citat Jamie. *„Dacă viaţa îţi devine înnorată, vei rămâne singur.“* Nu credeţi că e situaţia sărmanului Tom Jones şi a micuţului Perry Pickle?

– Dar adevăraţii prieteni nu ar abandona pe cineva doar pentru că e într-o situaţie grea! a protestat Malva. Ce fel de prieten este acela?

– Cel obişnuit, din păcate, am răspuns eu. Din fericire, *există* şi unii altfel.

– Da, există, m-a aprobat Jamie şi i-a zâmbit Malvei. Highlanderii sunt cei mai buni prieteni – fie şi pentru că devin şi cei mai aprigi duşmani.

A roşit puţin, dar şi-a dat seama că era tachinată.

– Hm… a făcut ea şi a ridicat capul ca să privească în lungul nasului. Tata spune că highlanderii sunt luptători atât de aprigi pentru că există puţine lucruri de valoare în Highland şi că bătăliile cele mai nefericite sunt purtate pentru mizele cele mai mici.

Toţi ne-am topit de râs auzind asta, iar Jamie s-a ridicat să vină la mine, lăsându-i pe Ian şi pe Malva să rezolve gâlceava.

– Cum e fata? a întrebat el încet, turnând apă fiartă din ceainic pentru mine.

– Nu ştiu sigur, i-am răspuns. Fergus o… ajută.

– Cum? a întrebat el. Nu ştiam că un bărbat poate face multe în asemenea cazuri, după ce le-a început.

– O, ai fi surprins să afli cum, l-am asigurat. Eu, una, sunt uimită!

A părut intrigat, dar nu a mai apucat să întrebe, pentru că doamna Bug ne-a cerut tuturor să terminăm cu pălăvrăgeala despre oameni nenorociţi care nu ajung nicăieri în paginile cărţilor şi să mergem să mâncăm. M-am aşezat şi eu la masă, dar n-am prea mâncat, fiind îngrijorată pentru starea lui Marsali. Ceaiul din frunze de căpşuni infuzase; l-am turnat într-o cană şi l-am dus în camera medicală, bătând prevăzătoare la uşă înainte de a intra.

Fergus era roşu la faţă şi fără suflu, dar îi sclipeau ochii. Nu l-am convins să meargă la masă, el susţinând insistent că trebuia să rămână cu Marsali. Eforturile lui îşi arătau roadele: acum ea avea contracţii regulate, deşi cam disparate.

– Va merge repede, după ce mi se rupe apa, mi-a spus Marsali, puţin îmbujorată, care parcă îşi asculta trupul. Aşa e întotdeauna.

Am verificat din nou bătăile inimii – nu se schimbase mult; încă sincopat, dar nu slăbise între timp –, după care am ieşit. Jamie era în biroul de vizavi. Am intrat şi am rămas cu el, ca să fiu aproape, în caz de nevoie. Ca de obicei, scria notaţiile de seară pentru sora lui, oprindu-se din când în când să-şi maseze mâna dreaptă, în care avea junghiuri, după care continua. La etaj, doamna Bug îi culca pe copii. Le-am auzit pe Félicité, care protesta, şi pe Germain, care încerca să îi cânte ceva. În partea cealaltă a holului, murmure vagi şi foşnete, sunete provocate de mişcare şi scârţâitul unei

mese. Iar în profunzimea urechii mele interne răsunau în acelaşi ritm cu pulsul meu bătăile rapide şi plăcute ale inimii unui copil.

Se putea termina prost.

– Ce faci, englezoaico?

Tresărind, am ridicat privirea.

– Nu fac nimic.

– Te uiţi de parcă ai vrea să vezi prin perete şi mi se pare că-ţi place ce vezi.

– O!

Am plecat ochii şi mi-am dat seama că împletisem şi despletisem ţesătura fustei între degete; acum apăruse o porţiune mare, mototolită, în materialul de culoare cafenie.

– Cred că-mi retrăiesc eşecurile.

S-a uitat la mine un moment, apoi a venit în spatele meu, după care şi-a lăsat mâinile la baza gâtului meu şi a început să îmi maseze umerii cu atingeri calde şi puternice.

– Ce eşecuri? a întrebat el.

Am închis ochii şi mi-am lăsat capul să se plece în faţă, străduindu-mă să nu gem din cauza durerilor provocate de muşchii încordaţi şi a senzaţiei simultane de uşurare extremă.

– A… am făcut eu şi am oftat. Pacienţi pe care nu i-am putut salva. Greşeli. Dezastre. Accidente. Copii născuţi morţi.

Ultimul cuvânt a rămas suspendat în aer, iar mâinile lui au încetat să se mişte un moment, apoi au reînceput să mă frământe, mai puternic.

– Sigur, există cazuri în care nu ai ce face, nu? Unele lucruri depăşesc puterea oricui pentru a le îndrepta. Corect?

– Niciodată nu crezi asta când este vorba de *tine*, am răspuns eu. De ce aş fi eu o excepţie?

A făcut o pauză în masaj, iar eu m-am uitat peste umăr la el. A deschis gura, dorind să mă contrazică, apoi şi-a dat seama că nu putea să o facă. A scuturat din cap, a oftat şi a reluat masajul.

– Da, în fine. Cred că e adevărat, a zis el cu multă amărăciune.

– E ceea ce grecii numeau *hybris50*. Nu eşti de aceeaşi părere?

A scos un fornăit slab, probabil de amuzament.

– Ba da. Şi ştii încotro te duce *asta*.

– Spre un pisc singuratic, sub razele arzătoare ale soarelui, şi un vultur care îţi ciuguleşte ficatul, am spus eu şi am pufnit în râs.

Jamie m-a imitat.

– Mda, un pisc singuratic sub soarele arzător e un loc foarte potrivit în care să ai tovărăşie, aşa cred. Şi nu mă refer la vultur.

Mi-a strâns încă o dată umerii, dar nu şi-a retras mâinile. Ţinând ochii închişi, am lăsat capul pe spate, rezemându-l de el, bucurându-mă de relaxare în compania lui.

În tăcerea de câteva clipe am auzit amândoi sunetele vagi din partea cealaltă a holului, din camera medicală. Un icnet înfundat al lui Marsali când a apărut o contracţie şi o întrebare în franceză din partea lui Fergus.

Nu trebuia să tragem cu urechea, dar niciunul dintre noi nu găsea ceva de spus pentru a le acoperi conversaţia lor intimă.

Un murmur al lui Marsali, o pauză, apoi Fergus a spus ceva cu glas şovăitor.

– Da, aşa cum am făcut înainte de Félicité, a zis Marsali cu voce înfundată, dar destul de clară.

– *Oui*, dar…

– Atunci, propteşte uşa cu ceva! a spus ea cu un aer impacientat.

Am auzit paşi şi uşa camerei medicale s-a deschis. Fergus stătea în cadrul ei, cu părul negru vâlvoi, cu cămaşa pe jumătate încheiată la nasturi şi având faţa atrăgătoare îmbujorată pe sub umbra bărbii nerase de câteva zile. Ne-a văzut şi pe faţa lui a apărut o expresie extraordinară. De mândrie, de stânjeneală şi de ceva greu de exprimat în cuvinte… ceva franţuzesc. I-a aruncat un zâmbet strâmb lui Jamie şi a făcut un gest dintr-un singur umăr, în semn de nepăsare gaelică, apoi a închis hotărât uşa. Am auzit hârşâitul unei măsuţe care era mutată, apoi un bufnet slab când a fost împinsă până lângă uşă. Am schimbat priviri stupefiate cu Jamie. Din spatele uşii închise răzbăteau chicoteli, însoţite de scârţâituri cu foşnete.

– Doar nu… a început Jamie, dar s-a oprit brusc, părând neîncrezător. Chiar asta face? Era evident că asta făcea, judecând după scârţâiturile ritmice care veneau dinspre camera medicală.

Am simţit un val de căldură, împreună cu o senzaţie uşoară de şoc, dar şi una ceva mai puternică de a râde.

– Ei bine… Am auzit că… şi asta provoacă travaliul câteodată. În situaţia în care copilul întârzie să iasă, *maîtresse sage femme*[51] din Paris le spunea femeilor să îşi îmbete soţii şi… aşa mai departe.

Jamie a aruncat o privire neîncrezătoare spre uşa camerei medicale, amestecată cu un aer de respect, oarecum invidios.

– Şi el nu a băut niciun păhărel. Ei bine, dacă asta face înseamnă că micuţul ticălos are boaşe tari, ce altceva să spun?

Ian, care venea pe hol la timp ca să audă schimbul de cuvinte, s-a oprit brusc. A ascultat un moment zgomotele dinspre camera medicală, s-a uitat spre Jamie, spre mine, spre cameră, a revenit, după care a clătinat din cap şi s-a întors la bucătărie. Jamie a întins o mână şi a închis încet uşa biroului. Fără o vorbă, s-a aşezat din nou, a ridicat pana şi s-a apucat să scrie cu un aer îndărătnic. M-am dus spre micul raft cu cărţi şi am rămas acolo, privind colecţia de volume uzate, fără să simt nimic.

Câteodată poveştile bătrânelor nu erau decât poveşti. Dar câteodată nu.

Rareori mă tulburau amintirile personale în timp ce mă ocupam de pacienţi; nu aveam timp şi nu puteam să mă las distrasă. În acel moment, totuşi, aveam timp, dar şi concentrare. Şi o amintire foarte vie despre noaptea dinainte de a o naşte pe Bree. Oamenii spun deseori că femeile uită cum e naşterea, fiindcă, dacă şi-ar aminti, niciuna nu şi-ar mai dori o asemenea experienţă. Personal, nu aveam nicio problemă să îmi amintesc asta.

Mai ales, senzaţia de inerţie uriaşă. Acel timp fără de capăt spre sfârşit, care pare că nu se va încheia niciodată, când eşti blocată într-un puţ preistoric de smoală, fiecare mişcare fiind o zbatere sortită inutilităţii. Fiecare centimetru pătrat de piele întinsă, ajungând sensibil ca dispoziţia ta. Nu ai cum să uiţi aşa ceva. Pur şi simplu, ajungi în punctul în care nu te mai sinchiseşti de cum va fi naşterea; orice este mai bun decât să suporţi sarcina încă un moment.

Ajunsesem în punctul acela cu aproape două săptămâni înainte de soroc. El a venit – şi a trecut. O săptămână mai târziu eram într-o stare de isterie cronică, dacă o femeie poate fi în acelaşi timp isterică şi adormită.

Fizic, Frank se simţea mai bine decât mine, însă, în ceea ce priveşte nervii, nu era posibil să fie ales vreunul dintre noi. Amândoi eram îngroziţi – nu doar de naştere, ci de ce se va întâmpla după. Cum rămăsese acelaşi om pe care îl ştiam, Frank a reacţionat la senzaţia de groază devenind foarte tăcut, retras în sine, ajungând într-un loc din care să poată controla tot ce se întâmpla, refuzând să admită ceva. Însă eu nu eram dispusă să respect barierele cuiva, de aceea am izbucnit în lacrimi şi am devenit disperată după ce un medic obstretician binedispus mi-a spus că nu am deloc dilataţii şi că starea aceea s-ar putea să mai dureze câteva zile, poate chiar o săptămână. Încercând să mă calmeze, Frank îmi masase labele picioarelor. Apoi, spatele, gâtul şi umerii, tot ce îl lăsasem să îmi atingă. Şi, treptat, epuizată, mă întinsesem şi rămăsesem tăcută, lăsându-l să mă atingă. Şi… eram amândoi îngroziţi şi aveam mare nevoie de asigurări şi niciunul dintre noi nu a găsit cuvintele potrivite pentru a exprima asta. Şi am făcut dragoste, încet şi tandru, iar după aceea am adormit îmbrăţişaţi şi ne-am trezit într-o stare de panică peste câteva ore, când mi s-a rupt apa.

– Claire!

Am presupus că Jamie mă strigase de mai multe ori; mă cufundasem atât de adânc în amintiri, încât uitasem cu desăvârşire unde mă aflam.

– Ce e? m-am întors eu, cu inima bătându-mi puternic. S-a întâmplat ceva?

– Nu, încă nu.

Cu sprâncenele strânse, m-a examinat un moment, apoi s-a ridicat şi a venit lângă mine.

– Englezoaico, eşti bine?

– Da… doar că eram pe gânduri.

– Da, am observat, a zis el sec.

A ezitat, apoi, când un geamăt deosebit de puternic s-a auzit prin uşă, mi-a atins un cot.

– Ţi-e teamă? a întrebat încet. Că ai putea fi gravidă, la asta mă refer.

– Nu, am răspuns eu şi mi-am auzit dezolarea din glas la fel de clar ca el. Ştiu sigur că nu.

Am ridicat ochii spre el; faţa îi era aburită de o ceaţă de lacrimi care încă nu apăruseră.

– Mă întristează că nu am rămas însărcinată şi că nici nu voi mai rămâne însărcinată vreodată.

Am clipit de câteva ori şi i-am văzut aceeaşi emoţie pe faţă – uşurare şi regret, senzaţii amestecate astfel încât era imposibil de precizat care dintre ele predomina. Şi-a împreunat braţele în jurul corpului meu, iar eu mi-am rezemat fruntea de pieptul lui, gândind că era o mare uşurare că sunt în compania acelei culmi. Am tăcut o vreme, doar respirând. Apoi a apărut o schimbare bruscă în zgomotele din camera medicală. Am auzit un mic strigăt de uimire, o exclamaţie mai puternică în franceză, apoi nişte paşi pe podea, împreună cu un pleosc tipic care apare la scurgerea lichidului amniotic.

Lucrurile s-au desfăşurat cu repeziciune. După o oră am văzut creştetul capului, acoperit cu un puf negru.

– Are mult păr, am anunţat, ungând perineul cu ulei. Atenţie, nu împinge prea tare! Încă nu.

Am cuprins în palmă capul care ieşea.

– Chiar că are capul mare.

– N-aş fi crezut, a răspuns Marsali, îmbujorată şi gâfâind. Îţi mulţumesc că-mi spui asta.

Abia am avut timp să râd, după care capul a ajuns în mâinile mele, cu faţa în jos. Cordonul ombilical *era* înfăşurat în jurul gâtului, dar nu strâns, slavă Cerului! Am băgat un deget sub el, l-am eliberat şi n-a mai trebuit să spun „Împinge!“, pentru că Marsali a expirat puternic, asurzitor, şi a expulzat copilul ca pe o ghiulea.

Am avut senzaţia că mi s-a pus în mâini un purcel unsuros şi am bâjbâit nebuneşte, încercând să întorc micuţa creatură în picioare şi să văd dacă el – sau ea – respira. În acelaşi timp, auzeam strigătele de emoţie ale Malvei şi ale doamnei Bug şi paşi apăsaţi pe hol, apropiindu-se dinspre bucătărie. Am găsit faţa copilului, i-am curăţat precipitată nările, i-am suflat aer în gură şi l-am ciocănit cu un deget în talpa piciorului, pe care l-a tras înapoi din reflex şi copilul a deschis gura larg, slobozind un răcnet puternic.

– *Bon soir, monsieur L'Oeuf!* am spus eu, verificând imediat dacă era într-adevăr *monsieur.*

– *Monsieur*?

Pe faţa lui Fergus a apărut un zâmbet până la urechi.

– *Monsieur,* am confirmat şi m-am grăbit să-l învelesc într-o bucată de flanel, l-am pus în braţele tatălui şi m-am ocupat să tai şi să leg cordul ombilical, după care m-am ocupat de mamă.

Era bine, slavă Domnului! Epuizată şi scăldată în sudoare, dar zâmbitoare. Podeaua era umedă, cearşafurile erau îmbibate în sudoare şi aerul încărcat de mirosurile fecunde ale naşterii, dar, în emoţia generală, nimeni nu părea să ia asta în seamă. I-am frământat pântecul ca să încurajez uterul să se contracte, iar doamna Bug i-a dat o cană uriaşă cu bere.

– E bine? a întrebat ea după ce a băut însetată. Chiar bine?

– Păi, are două mâini, două picioare şi un cap, am răspuns eu. N-am avut vreme să-i număr degetele de la mâini sau picioare.

Fergus a aşezat copilul pe masă, alături de Marsali.

– Convinge-te! *ma chère,* a spus el.

A clipit, apoi, încruntându-se, s-a aplecat.

– S-a întâmplat ceva rău? a întrebat Ian, apropiindu-se.

Brusc, în încăpere s-a lăsat tăcere. Uimită, Malva se uita de la o faţă la alta.

– *Maman?*

Legănându-se somnoros, Germain apăruse în cadrul uşii.

– E aici? *C'est monsieur?*

Fără să mai aştepte răspunsul sau permisiunea, a înaintat bălăbănindu-se, s-a aplecat peste velinţele pătate de sânge şi a rămas cu gura căscată când s-a uitat la fratele abia născut.

– Arată ciudat, a spus el şi s-a încruntat puţin. Ce e cu el?

Fergus rămăsese încremenit, ca şi noi, ceilalţi, de altfel. A coborât privirea spre Germain, apoi s-a uitat iar la nou-născut, apoi la fiul cel mare.

– *Il est un nain,* a spus el pe un ton aproape detaşat.

L-a strâns de umăr pe Germain, destul de tare pentru ca băiatul să scoată un ţipăt de uimire, după care s-a întors şi a ieşit din cameră. Am auzit zgomotul la uşa din faţă când s-a deschis şi un curent rece a pătruns pe hol şi în cameră.

Il est un nain. E un pitic.

Fergus nu închisese uşa, aşa că vântul a stins lumânările, lăsându-ne în semiîntuneric, singura lumină fiind cea de la cărbunii din vasul cu jar.

Specie de algă cu fâşiile lungi şi late, folosită în obstetrică pentru dilatarea cervixului şi stimularea travaliului (n. tr.).

„Copiliţă" (n. tr.).

„Vanitate, trufie" (n. tr.).

„Moaşa-şefă" – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

36

LUPII IERNII

Micuţul Henri-Christian părea perfect sănătos, dar pur şi simplu era pitic. Avea totuşi pielea puţin gălbuie, într-o nuanţă vag aurie, care-i făcea obrajii rotunzi să radieze o lumină delicată, ca a petalelor unei narcise. Având un smoc de păr negru pe creştet, semăna cu un copil chinez, doar că avea ochi albaştri şi rotunzi, uriaşi.

Într-un fel, trebuia să simt recunoştinţă. Doar naşterea unui pitic ar fi putut să abată atenţia pe care mi-o acordau cei de la Ridge după evenimentele din luna aceea. Drept urmare oamenii nu se mai holbau la faţa mea care se vindeca şi nici nu se mai chinuiau să găsească ceva de spus. Aveau multe de spus – mie, altcuiva şi nu rareori lui Marsali, dacă eu sau Bree nu eram pregătite să îi împiedicăm.

Am presupus că îi spuneau acelaşi lucru şi lui Fergus – asta, dacă îl vedeau. Tăcut şi cu chipul întunecat, revenise la trei zile după naşterea copilului. Rămăsese cât să accepte numele ales de Marsali şi să poarte o scurtă discuţie intimă cu ea. Apoi plecase din nou. Chiar dacă ştia unde plecase, Marsali nu ne-a spus. Ea şi copiii au rămas la casa mare cu noi. Zâmbea şi le acorda atenţie celorlalţi copii, cum ar face orice mamă, dar lăsa impresia că asculta mereu ceva care nu exista. M-am întrebat dacă aştepta să audă paşii lui Fergus.

Un lucru era bine: îl ţinea tot timpul pe Henri-Christian, purtându-l într-un ham sau punându-l într-un coş împletit din papură, pe care îl ţinea la picioare. Mai văzusem părinţi care aduseseră pe lume copii cu defecte; deseori se retrăgeau, pentru că nu se simţeau capabili să facă faţă situaţiei. Marsali se comporta cu totul altfel, devenind extrem de protectoare cu el.

Unii oameni veneau în vizită ca să discute, chipurile, cu Jamie, sau ca să primească ceva tonic or vreo alifie de la mine, dar în realitate erau mânaţi de speranţa de a-l vedea pe Henri-Christian. Deci nu era de mirare că Marsali se încorda, şi îl lua la piept ori de câte ori se deschidea uşa din spate sau peste prag cădea umbra cuiva.

Cu toate astea, s-a destins când a văzut că vizitatorul era Ian cel Tânăr.

– Bună, verişoară! a spus el zâmbindu-i. Sunteţi bine, tu şi copilaşul?

– Foarte bine, a răspuns ea cu convingere. Ai venit să-ţi vezi noul văr?

Am observat că l-a măsurat printre gene.

– Da. Şi i-am adus un mic dar.

A ridicat o mână şi a dus-o la cămaşă, sub care avea o umflătură.

– Sper că şi tu eşti bine, mătuşă Claire, da?

– Bună, Ian! am zis eu, ridicându-mă în picioare şi lăsând deoparte cămaşa căreia îi făceam tivul. Da, sunt bine. Vrei bere?

Eram recunoscătoare că venise; îi ţinusem companie lui Marsali cât cususe ori mai mult stătusem de pază ca să îi descurajez pe vizitatorii mai

puţin bine-veniţi când doamna Bug se ducea să vadă de găini. Însă aveam un decoct de urzici în camera medicală şi trebuia să verific cum decurge fermentarea. Puteam avea încredere în Ian că se va ocupa de Marsali.

Lăsându-i cu berea, am evadat în camera mea şi am petrecut un sfert de oră plăcut cu ierburile, decantând infuzii şi separând un morman de rozmarin pentru a se usca, înconjurată de aroma înţepătoare şi de pacea radiată de plante. În acele zile îmi era greu să găsesc o clipă de singurătate mai ales din cauza copiilor, care apăreau ca de nicăieri când te aşteptai cel mai puţin. Marsali abia aştepta să se întoarcă acasă, ştiam – dar nu voiam s-o las să plece, dacă Fergus nu era acolo ca să o ajute cât de cât.

– Al naibii bărbat! am mormăit în barbă. Bestie mică şi egoistă!

Evident, nu eram singura care gândea astfel. Când m-am întors mirosind a rozmarin şi rădăcină de ginseng, am auzit-o pe Marsali exprimând aceeaşi părere către Ian.

– Da, ştiu că a rămas surprins, cine n-ar fi fost? tocmai spunea ea cu glas îndurerat. Dar de ce-a trebuit să fugă şi să ne lase singuri? Ian, ai vorbit cu el? A zis ceva?

– Da, a răspuns el după un moment de ezitare. Puţine lucruri.

Nedorind să îi întrerup, m-am retras, dar i-am văzut faţa lui Ian, tatuajele lui dure fiind în contradicţie cu compasiunea care-i aburea ochii. S-a aplecat peste masă şi a întins braţele:

– Pot să-l ţin şi eu, verişoară? Te rog!

Surprinsă, Marsali s-a încordat de spate, dar i-a întins copilul, care s-a zbătut puţin, dând din picioare în scutece, dar s-a liniştit când a ajuns pe umărul lui Ian, plescăind uşor. Zâmbind, Ian şi-a aplecat capul şi l-a sărutat uşor pe Henri-Christian pe capul rotund.

I-a zis ceva copilului în limba mohawk, din câte mi s-a părut.

– Ce-a zis? a întrebat Marsali curioasă.

– Un fel de binecuvântare. L-a bătut foarte uşor pe spate pe copil. Să chemi vântul să îl primească, cerul să îi ofere adăpost şi apa şi pământul să îi dea hrană.

– O! a făcut Marsali moale. Foarte frumos, Ian!

Apoi şi-a îndreptat umerii, nedorind să fie distrasă:

– Ai spus că ai vorbit cu Fergus.

Închizând ochii, Ian a dat din cap. Şi-a lipit uşor obrazul de capul copilului. A rămas tăcut un moment, dar i-am văzut mărul lui Adam mişcându-se când şi-a înghiţit nodul din gât.

– Am avut un copil, verişoară, a şoptit atât de slab, încât abia l-am auzit.

Marsali l-a auzit. A îngheţat, iar acul pe care îl ridicase i-a sclipit în mână. Apoi, mişcându-se foarte încet, l-a pus jos.

– Deci ai avut? a spus ea la fel de încet.

Ridicându-se, a ocolit masa, rochia foşnindu-i, şi s-a aşezat alături de el, pe banchetă, îndeajuns de aproape ca el să o simtă, apoi şi-a lăsat mâna mică pe cotul lui.

Ian nu a deschis ochii, ci a inspirat şi, ţinând copilul aproape de inimă,

s-a apucat să povestească, ceva mai tare, acoperind pocnetele lemnelor din foc.

S-a trezit ştiind că se întâmplase ceva foarte rău. S-a rostogolit spre partea din spate a platformei patului, unde ţinea armele la îndemână, însă înainte de a putea pune mâna pe cuţit ori pe suliţă a auzit din nou sunetul care îl deşteptase. Venea din spatele lui; nu era decât o răsuflare uşoară, dar a simţit în ea durere şi spaimă. Focul ardea foarte mic; nu a văzut decât creştetul întunecat al capului lui Wako'teqehsnonhsa, o lumină roşiatică, umărul şi coapsa pe sub blănuri. Ea nu s-a mişcat şi nici n-a mai scos vreun sunet, dar ceva din acele rotunjimi întunecate şi nemişcate i-a trecut prin inimă ca un tomahawk ce îşi nimereşte ţinta.

A prins-o cu ardoare de un umăr, dorind ca ea să se simtă bine. Ea avea oase mici şi tari prin carne. N-a găsit cuvintele potrivite; tot ce ştia din limba Kahnyen'kehaka îi zburase din minte, de aceea a rostit primele cuvinte care i-au venit.

– Fată, iubito, deci te simţi bine? Binecuvântat să fii, Mihai, apără-ne, ţi-e bine?

Ea şi-a dat seama că el se afla acolo, dar nu s-a întors spre el. Ceva – o undă ciudată, ca aceea pe care o provoacă o piatră aruncată în apă – a cutreierat-o, iar răsuflarea i s-a blocat din nou în gâtlej, făcând-o să scoată un sunet hârâit. El n-a mai aşteptat, ci a sărit în pielea goală dintre blănuri şi a strigat după ajutor. Oamenii au ieşit valvârtej din lumina slabă a casei lungi, siluete masive, care se grăbeau să ajungă la el, copleşindu-l cu întrebările lor. Nu putea vorbi; nici nu era nevoie. După câteva momente, Tewaktenyonh a ajuns acolo, iar faţa ei bătrânicioasă, cu trăsături pronunţate, a rămas calmă şi sumbră, iar femeile din casa lungă au trecut grăbite pe lângă el, dându-l deoparte şi ducând-o pe Emily înfăşurată într-o blană de căprioară.

A ieşit afară, însă toată lumea l-a ignorat, dispărând în casa femeilor din celălalt capăt al satului. Doi sau trei bărbaţi au ieşit din casă, s-au uitat după ele, apoi au ridicat din umeri, s-au întors şi au reintrat. Era frig şi foarte târziu şi se ştia că e treabă de femei. După câteva momente, a intrat şi el, însă doar ca să se îmbrace. Nu putea sta în casa lungă, mai ales că din pat lipsea ea şi mirosul de sânge era persistent. Avea sânge şi pe piele, dar nu s-a mai dus să se spele.

Afară, lumina stelelor se estompase, iar cerul era încă întunecat. Aerul era îngheţat şi neclintit. Blana care atârna în dreptul uşii s-a mişcat şi, cenuşiu ca o fantomă, Rollo a trecut de ea. Câinele masiv şi-a întins labele din faţă, gemând din cauza orei mici şi a frigului. Apoi şi-a scuturat blana bogată, a pufnit, scoţând un vălătuc de aburi, şi a venit încet lângă stăpânul lui. S-a aşezat greoi, cu un oftat de resemnare, şi s-a lipit de piciorul lui.

Ian a mai rămas nemişcat un moment, privind spre casa în care se afla Emily a lui. Avea faţa înfierbântată din cauza agitaţiei. Ardea ca un cărbune încins, dar simţea cum căldura se scurgea din el spre cerul rece, iar inima i se înnegreşte treptat. În cele din urmă, s-a plesnit cu palma peste coapsă şi a pornit spre pădure, mergând repede, câinele păşind fără zgomot alături de

el.

– Slavă ţie, Maria, cea plină de slavă divină…

Nu a luat în seamă încotro se îndrepta, rugându-se în surdină, dar destul de tare, pentru a trăi senzaţia de alinare pe care i-o aducea propria voce în întuneric.

Trebuia să înalţe rugile către spiritele mohawk? se întreba. Oare ele se vor înfuria pentru că se adresase fostului său Dumnezeu, cel al mamei lui? Ori se putea să se răzbune ele pe soţia şi copilul lui pentru o asemenea greşeală a lui?

Copilul a murit deja. Nu ştia de unde are indiciul, dar şi-a dat seama că asta se întâmplase, la fel de sigur ca şi când cineva i-ar fi spus-o răspicat. Cunoaşterea era clară, dar încă nu era ceva care să stârnească suferinţa, doar un fapt despre care ştia că era adevărat şi s-a îngrozit pentru că îl cunoştea. A pătruns tot mai adânc în pădure, mergând, apoi alergând, încetinind ritmul când simţea că trebuie să-şi tragă sufletul. Aerul era tăios de rece şi neclintit, mirosind a putreziciune şi răşină, dar copacii şopteau când trecea pe lângă ei. Emily îi auzea cum vorbesc; le cunoştea vocile secrete.

– Da. Şi la ce bun? a murmurat el, privind spre vidul lipsit de stele dintre crengile copacilor. N-aţi spus nimic care să merite aflat. N-aţi ştiut care e starea ei, adevărat?

Auzea când şi când paşii câinelui, foşnete în frunzele moarte din spatele lui, bufnete slabe pe porţiunile de teren dezgolit. S-a împiedicat când şi când, cu picioarele pierdute în noapte, a căzut o dată, alegându-se cu vânătăi; s-a ridicat şi a continuat să alerge cu stângăcie. Nu se mai ruga; mintea lui nu mai putea formula cuvinte; nu putea alege între silabele fragmentare ale limbilor pe care le vorbea, iar răsuflarea îl ardea în gâtlej. Simţea trupul ei lipit de el în frig, sânii plini în palme, fesele ei mici şi rotunde retrăgându-se, grele şi dornice în timp ce el o pătrundea, o, Doamne, ştia că nu trebuie să facă asta, ştia! Şi totuşi, o făcuse, noapte de noapte, înnebunit de strângerea ei strânsă şi alunecoasă încă multă vreme după ce el ştiuse că trebuia să înceteze, egoist, dement, înnebunit şi mai rău de dorinţă…

Alerga, iar copacii murmurau condamnări deasupra lui. S-a văzut silit să se oprească, pentru că nu mai avea suflu. Cerul trecuse de la negru la culoarea dinaintea zorilor. Câinele l-a adulmecat, scheunând încet, ochii lui de culoarea ambrei fiind întunecaţi şi inexpresivi în bezna de la ora aceea.

Sudoarea i s-a scurs pe sub cămaşa din piele şi i-a îmbibat legătura de şale dintre picioare. Mădularul îi era îngheţat, lipit de corp şi s-a mirosit, simţind un iz amărui de spaimă şi pierdere. Rollo a ciulit urechile şi a scheunat din nou, mişcându-se un pas înapoi, revenind, îndepărtându-se, dând agitat din coadă. *Vino*, spunea el, fără cuvinte. *Vino acum!*

– Poftim? a bolborosit el, trecându-şi o mânecă peste faţa umedă. Ce s-a întâmplat?

Rollo a mârâit din adâncul gâtlejului. Rămăsese nemişcat, iar blana de la gât i s-a ridicat. Ian a văzut, iar un tremur îndepărtat de spaimă s-a făcut

simţit prin negura disperării care se stinsese. A dus o mână la centură şi a bătut-o cu palma, incapabil să creadă. Iisuse, nu avea la el nici măcar un cuţit de jupuit piei! Rollo a mârâit din nou, acum mai tare. O ameninţare care trebuia auzită. Privind în jur, Ian s-a întors, dar n-a văzut decât trunchiurile întunecate ale cedrilor şi ale pinilor. Pământul de sub ei era doar o masă de umbre, iar aerul dintre ei părea cotropit de negură.

Un negustor francez care venise la focul lor numise momentul şi o asemenea lumină *l'heure du loup* – ora lupului. Din motive întemeiate: era ora vânătorii, când lumina nopţii scade, iar adierea slabă care se stârneşte înainte de creşterea luminii începe să sporească, aducând mirosul prăzii.

A dus mâna spre cealaltă parte a centurii, unde trebuia să atârne punguţa cu *taseng*: untură de urs, amestecată cu frunze de mentă, menită să ascundă mirosul de om aflat la vânătoare – sau când era vânat. Dar nici acolo nimic, de aceea a simţit că inima îi bate rapid şi puternic, pe măsură ce vântul rece îi usca sudoarea. Rollo îşi arătase colţii, iar mârâitul îi devenise un tunet îndepărtat şi continuu. Ian a ridicat o creangă de pin de la pământ. Era destul de lungă, însă mai subţire decât şi-ar fi dorit şi greu de mânuit, din cauza numeroaselor crenguţe lungi.

– Acasă, i-a spus în şoaptă câinelui.

Nu avea idee unde se afla sau unde era satul, însă Rollo ştia. Câinele s-a tras puţin în spate, rămânând cu ochii la umbrele cenuşii – oare se mişcau? Acum mergea mai repede, totuşi spre spate, simţind panta terenului prin tălpile mocasinilor, dar şi prezenţa lui Rollo, din foşnetele produse de labele câinelui şi din scheunăturile ce se auzeau din spatele lui. Acolo. Da, o umbră se *mişcase!* O siluetă cenuşie, îndepărtată şi văzută prea puţin pentru a fi recunoscută, însă se aflase acolo – şi uşor de recunoscut doar prin prezenţă.

Dacă exista un lup însemna că erau mai mulţi. Niciodată nu vânau singuri. Dar deocamdată nu erau aproape; s-a întors cât pe ce să pornească în goană. Nu din panică, în ciuda spaimei din adâncul stomacului. Un mers iute şi constant, pasul celui care mergea pe dealuri pe care i-l arătase unchiul lui, pe kilometri nesfârşiţi ai munţilor Scoţiei, un efort controlat, care să nu ducă la epuizare. Trebuia să îşi păstreze puterea să lupte cu lupii.

Gândul a fost însoţit de un zâmbet ironic, în timp ce rupea ramurile subţiri şi fragile de pin de pe bâtă. Cu o clipă în urmă dorise să moară şi probabil că va dori asta dacă Emily… Dar nu acum. Dacă Emily… şi, pe de altă parte, era vorba de câine. Rollo nu îl va părăsi; trebuiau să se apere unul pe celălalt.

În apropiere era o apă; a auzit-o gâgâind în vânt. Însă, purtat de vânt a venit şi alt sunet, un urlet lung şi nepământean, care a făcut ca pe faţă să îi apară din nou o sudoare rece. Un alt urlet i-a răspuns dinspre apus. Încă departe, însă lupii porniseră deja la vânătoare, chemându-se unul pe altul. Şi-a dat seama că avea sângele ei pe haine.

Căutând apa, s-a întors. Era un pârâiaş lat de doar vreun metru. S-a spălat în el fără nicio ezitare, sfărâmând pojghiţa de gheaţă ce se întindea de la un mal la celălalt, simţind muşcătura rece în gambe şi în labele

picioarelor când apa i-a îmbibat colanţii şi i-a umplut mocasinii. Scoţându-şi mocasinii, s-a oprit o fracţiune de secundă ca să nu fie luaţi de curent; erau făcuţi de Emily din piele de elan.

Cu două salturi uriaşe, Rollo traversase pârâul şi se oprise pe malul celălalt, scuturându-şi apa îngheţată din blană şi oprindu-se acolo. S-a foit de colo colo pe mal; Ian a rămas în apă până la pulpe, rezistând. Lupii vânau folosindu-se de vântul favorabil, dar şi de mirosurile de pe sol, însă nu era cazul să le uşureze treaba.

Îşi vârâse mocasinii uzi pe sub gâtul cămăşii, iar firicelele îngheţate de apă îi curgeau pe piept şi pântece, udându-i legătura dintre picioare. Labele picioarelor îi erau amorţite; nu simţea pietricele rotunde de pe fundul pârâului, dar acum piciorul i-a alunecat pe una dintre ele, fiindcă era acoperită de alge, astfel că s-a clătinat şi s-a poticnit pentru a-şi păstra echilibrul.

A auzit mai tare lupii; totuşi, era bine – vântul îşi schimbase direcţia, bătea acum spre el, purtându-le zgomotele. Ori asta era pentru că acum se aflau mai aproape?

Mai aproape. Rollo parcă înnebunise, ţâşnind încoace şi încolo, îndemnându-l cu scheunături scurte. Pe mal exista o potecă făcută de căprioare către pârâu; Gâfâind şi cutremurându-se, a ieşit din apă şi s-a îndreptat spre ea. A avut nevoie de câteva încercări ca să-şi tragă mocasinii în picioare. Pielea udă era rigidă, iar mâinile şi picioarele refuzau să îl asculte. A trebuit să lase jos bâta şi să se folosească de ambele mâini.

Tocmai reuşise să îl încalţe pe al doilea, când Rollo s-a năpustit brusc în josul malului, urlând în semn de provocare. S-a răsucit pe noroiul îngheţat, a înşfăcat bâta, moment în care a văzut de partea cealaltă a pârâului o siluetă cenuşie, aproape cât Rollo, ai cărui ochi gălbui i s-au părut şocant de aproape. A scos un ţipăt ascuţit şi a aruncat bâta. Ea a zburat peste pârâu şi a lovit pământul aproape de picioarele lupului, iar animalul a dispărut ca prin farmec. A rămas neclintit o clipă şi a privit fix. Oare nu cumva îşi închipuise totul?

Nu, Rollo parcă turbase, urla şi îşi etala colţii, iar balele îi zburau din bot când mişca furios capul. La marginea apei erau bolovani; a ridicat unul, apoi altul şi a strâns câţiva, scurmând precipitat cu degetele în solul îngheţat şi ţinând partea din faţă a cămăşii ridicată pentru a le depozita.

Lupul aflat mai departe a urlat din nou; cel de mai aproape i-a răspuns, dar era atât de aproape, încât a simţit că i se înfioară părul de pe ceafă. A azvârlit un bolovan în direcţia de unde se auzise urletul, s-a întors şi a alergat ţinând mormanul de bolovani strâns bine de burtă.

Cerul se lumina, anunţând zorile. Cu plămânii încordaţi, s-a chinuit să respire, şi totuşi i s-a părut că fugea foarte încet, de parcă ar fi plutit pe deasupra solului pădurii, trecând ca un nor fugar, incapabil să se deplaseze mai repede. A văzut fiecare copac, fiecare ac al unui molid verde-argintiu prin dreptul căruia a trecut.

Respira greu, vederea îi era când neclară, când limpede, pentru că lacrimile ce îi izvorau în ochi din cauza efortului îi abureau ochii, clipea ca

să le alunge, dar ele reapăreau. O creangă i-a biciuit faţa şi l-a orbit, şi a simţit mirosul înţepător al frunzelor în nas.

– Cedru Roşu, ajută-mă! a spus el gâfâind, cuvintele în limba Kahnyen'kehaka venindu-i pe buze ca şi cum nu ar fi vorbit niciodată engleză ori nu ar fi apelat la Iisus şi mama Lui.

În spatele tău. Era o voce slabă, discretă, probabil doar glasul instinctului, dar s-a răsucit imediat şi a aruncat cu toată puterea piatra pe care o avea în mână. S-au auzit un pocnet, o bufnitură şi un schelălăit, iar Rollo s-a întors şi a alunecat, pregătit să atace.

– Hai-hai-hai!

L-a prins de ceafă şi a pornit în fugă, târându-l şi silindu-l să îl însoţească. Acum îi auzea ori aşa i se părea. Vântul din zori foşnea prin copacii care-i şopteau de deasupra capului, chemându-l într-o parte sau alta, îndrumându-l în fuga lui. Nu vedea decât culoare, pe jumătate orbit de efort, dar le simţea îmbrăţişarea, rece în mintea lui; o atingere înţepătoare de molizi şi brazi, coaja plopilor de munte, netedă ca pielea unei femei, lipicioasă din cauza sângelui. *Mergi încolo, vino pe aici*! i s-a părut că aude, apoi sunetul vântului. Din urma lor s-au auzit un urlet, urmat de schelălăituri scurte, şi un alt urlet de confirmare. Aproape, prea aproape! În timp ce fugea, arunca pietre în urmă fără să se uite, pentru că nu avea timp să se întoarcă şi să ţintească.

Apoi a rămas fără bolovani, de aceea a dat drumul poalelor cămăşii şi, alergând, dând din mâini ritmic, auzind în urechi un gâfâit răguşit care putea fi răsuflarea lui sau a câinelui ori sunetul scos de fiarele care îl urmăreau.

Câţi erau? Cât mai avea de mers? Se clătina, iar prin câmpul lui vizual treceau dungi negre şi roşietice. Dacă satul nu era aproape, nu avea nicio şansă.

S-a legănat într-o parte, s-a lovit de o ramură care s-a îndoit sub greutatea lui, apoi l-a împins în sus, reaşezându-l pe picioare. Însă îşi pierduse avântul şi simţul de orientare.

– Încotro? a spus el gâfâit către copaci. În ce direcţie?

Chiar dacă a existat un răspuns, nu l-a auzit. În spatele lui a răsunat un urlet, urmat de o încăierare nebunească, punctată de mârâituri şi scheunături ca acelea scoase de câini care se bat.

– Rollo!

S-a întors, s-a aruncat printr-un desiş de viţe uscate şi a descoperit câinele şi lupul vânzolindu-se şi muşcându-se într-un ghem de blănuri şi colţi sclipitori. S-a năpustit în faţă şi a lovit cu picioarele şi cu pumnii, fericit că, în cele din urmă, avea în ce să lovească, chiar dacă ar fi fost ultima lui luptă. Ceva i-a zgâriat un picior, dar a simţit doar zguduitura loviturii când a împuns lupul cu genunchiul în coaste. Lupul a schelălăit şi s-a rostogolit, dar l-a atacat din nou.

A făcut un salt şi l-a lovit în piept cu labele. Ian a căzut şi s-a lovit razant cu capul de ceva, a rămas fără suflu un moment, apoi şi-a revenit şi a descoperit că prinsese lupul de blana de sub falca de jos, chinuindu-se să

îndepărteze botul fiarei de gâtul lui.

Rollo a sărit în spinarea lupului, iar Ian a scăpat blana din strânsoare şi s-a prăbuşit sub greutatea animalelor încleştate în luptă. A întins o mână, a pipăit în jur, căutând ceva – o armă, orice, un punct de sprijin pentru a se elibera –, şi a nimerit ceva tare, un bolovan. L-a smuls din patul de muşchi şi a lovit cu el lupul în cap. Bucăţi de colţi însângeraţi au zburat prin aer şi l-au izbit în faţă. Suspinând, a lovit din nou şi din nou. Rollo scheuna ascuţit – ba nu, el ţipa ascuţit. A lovit încă o dată în ţeasta deja sfărâmată, dar lupul încetase să lupte; zăcea peste coapsele lui Ian, picioarele îi zvâcneau şi ochii îi deveniseră sticloşi, semn că era pe moarte. L-a împins cât colo într-o frenezie. Rollo şi-a înfipt colţii în gâtul lupului şi a rupt o bucată de blană şi carne, declanşând un nou val de sânge cald. Ian a închis ochii şi a rămas nemişcat în şezut. I se părea imposibil să se mişte sau să gândească.

După o vreme, i s-a părut că poate deschide ochii şi respira. În spatele lui era un copac gros; se prăbuşise peste trunchiul lui când îl lovise lupul. Acum îl sprijinea. Între rădăcinile răsucite era o adâncitură înnoroită, locul din care smulsese bolovanul. Rămăsese cu bolovanul în mână şi a avut senzaţia că acesta îi crescuse din piele; nu îşi putea desface degetele. Când s-a uitat, a descoperit că totul era din cauză că bolovanul se spărsese, fragmentele ascuţite îi tăiaseră mâna, iar bucăţi din el se lipiseră de sângele care se închega. Cu degetele de la mâna cealaltă a desfăcut degetele încleştate şi a extras bucăţile din palmă. A răzuit muşchi de pe rădăcinile copacului, l-a făcut ghemotoc în mână, apoi a strâns degetele peste el.

La o oarecare distanţă, a urlat un lup. Rollo, care se întinsese alături, a ridicat capul şi a scos un oftat. Urletul s-a auzit din nou şi părea unul de îngrijorare.

Abia după aceea s-a uitat la cadavrul lupului. O clipă i s-a părut că se mişcă, de aceea a clătinat din cap ca să îşi limpezească ochii. Apoi s-a uitat din nou. Mişca. Pântecul dilatat se ridica şi cobora încet. Acum se făcuse lumină deplină şi i-a văzut sfârcurile mici şi rozalii apărând prin blana de pe burtă. Nu era o haită. O pereche. Dar acum nu mai era o pereche. Lupul din depărtare a urlat din nou, iar Ian s-a aplecat într-o parte şi a vărsat.

Mănâncă Ţestoase a ajuns la el ceva mai târziu şi l-a găsit pe Ian aşezat, cu spatele rezemat de cedrul roşu, lângă lupoaica moartă, cu Rollo lipit de el. Ţestoasă s-a lăsat pe vine la mică distanţă, s-a legănat pe călcâie şi s-a uitat.

– Bună vânătoare, Fratele Lupului! a spus el într-un târziu, în chip de salut.

Ian a simţit că nodul din omoplaţi se destinde o idee. Ţestoasă vorbise pe un ton care nu exprima regretul. Aşadar, lupoaica încă trăia.

– Ea, a cărei inimă o împart, a spus el, având grijă să evite rostirea numelui ei. Vorbind tare, putea să o expună spiritelor rele din preajmă. E bine?

Ţestoasă a închis ochii şi a ridicat din sprâncene şi din umeri. Trăia şi nu era în primejdie. Cu toate astea, niciun bărbat nu putea spune ce s-ar putea întâmpla. Ian nu a adus vorba de copil. Nici Ţestoasă.

Acesta adusese o puşcă, un arc şi cuţitul lui, desigur. L-a scos de la brâu şi i l-a întins lui Ian cu un aer firesc.

– Vei avea nevoie de blănuri. Ca să-ţi înveleşti fiul, când se va naşte.

Ian s-a simţit străbătut de un fior care i-a amintit de şocul picăturilor reci de ploaie căzute pe pielea dezgolită. Mănâncă Ţestoase i-a văzut faţa şi a întors capul într-o parte, evitând să îl privească în ochi.

– Copilul acesta a fost fată, a spus Ţestoasă degajat. Tewaktenyonh i-a spus soţiei mele când a venit după o blană de iepure ca să înfăşoare corpul.

Muşchii abdominali i s-au încordat şi au tremurat; avea impresia că pielea îi va plesni, dar nu s-a întâmplat. Avea gâtlejul uscat, de aceea a înghiţit o dată, dureros, după care a scuturat muşchiul din palmă şi a întins mâna rănită după cuţit. Apoi s-a aplecat încet să jupoaie lupoaica.

Mănâncă Ţestoase împungea cu interes rămăşiţele însângerate de piatră, când un urlet de lup l-a făcut să se ridice şi să privească în jur. Urletul a răsunat prin pădure, iar crengile s-au mişcat deasupra lor, murmurând neliniştiţi la sunetul ce trăda pierderea şi suferinţa. Ian a mişcat iute cuţitul prin blana de culoare deschisă de pe pântec, despărţind cele două şiruri de sfârcuri roz.

– Soţul ei e prin preajmă, a spus Fratele Lupului fără să ridice privirea. Du-te şi ucide-l!

Abia respirând, Marsali a rămas cu ochii la Ian. Tristeţea îi persista, dar se mai diminuase; era copleşită de compasiune. Furia dispăruse, îl luase înapoi pe Henri-Christian şi îl ţinea la sân, cu un obraz lipit de căpşorul lui.

– Vai, Ian! a spus ea încet. *Mo charaid, mo chridhe.*

El a rămas cu privirea la mâinile împreunate în poală şi nu părea s-o fi auzit. În cele din urmă însă, s-a mişcat ca o statuie care se trezeşte la viaţă. Fără să ridice ochii, a băgat mâna sub cămaşă şi a scos un pachet mic, legat cu sfoară din păr şi decorat cu o salbă din mărgele. A desfăcut pachetul şi, aplecându-se, a întins pielea tăbăcită a unui lup nenăscut peste umerii copilului. Cu mâna mare şi ciolănoasă a netezit blana de culoare deschisă, cuprinzând-o peste cea a lui Marsali, care ţinea copilul.

– Crede-mă, verişoară, a spus el foarte încet, soţul tău suferă. Dar se va întoarce.

Apoi s-a ridicat şi a plecat, tăcut ca un indian.

37

LE MAÎTRE DES CHAMPIGNONS

Mica peşteră din calcar pe care o foloseam drept grajd era acum adăpostul unei capre cu doi iezi abia născuţi. Toate animalele născute în primăvară crescuseră destul de mari ca să fie lăsate să pască în pădure cu mamele lor. Însă capra asta beneficia de îngrijire specială, primind resturi de la bucătărie şi spărtură de porumb.

Plouase câteva zile, iar dimineaţa a început cu nori şi umezeală. De pe fiecare frunză picurau stropi de apă, iar aerul era încărcat de mirosul răşinii şi al compostului din frunze. Din fericire, cerul înnorat făcea păsările mai tăcute; gaiţele şi mierloii învăţau repede şi stăteau cu ochii pe cei care aduceau hrană – mă atacau regulat, ca nişte bombardiere în picaj, când mă duceam la deal cu ligheanul plin.

Eram precaută, dar, chiar şi aşa, o gaiţă obraznică a coborât de pe o creangă ca un fulger albăstrui şi a aterizat *în* lighean, speriindu-mă. Până să reacţionez, a furat o bucată de brioşă din mălai şi a şters-o atât de repede, încât nici nu mi-a venit să cred că o văzusem, dar aveam ca dovadă bătăile accelerate ale inimii. Din fericire, nu am scăpat ligheanul; am auzit un cârâit triumfător venind dintre copaci şi m-am grăbit să ajung în grajd înainte ca suratele gaiţei să recurgă la aceeaşi tactică.

Am rămas surprinsă văzând că uşa olandeză[52] nu era închisă complet, iar partea de sus stătea întredeschisă. Nu era niciun pericol ca animalele să fi scăpat, desigur, însă vulpile şi ratonii puteau să se caţăre peste jumătatea de jos, de aceea, în mod normal, ambele erau închise noaptea. Probabil că domnul Wemyss uitase; era treaba lui să cureţe paiele murdare şi să pregătească totul pentru noapte.

Însă imediat ce am deschis uşa am văzut că nu domnul Wemyss era de vină. Am auzit un foşnet puternic de paie la picioare şi ceva mişcându-se în întuneric. Am scos un ţipăt ascuţit de spaimă şi de data asta am scăpat ligheanul, care a atins solul cu un zăngănit, împrăştiind pe podea ce adusesem şi speriind capra, care a început să behăie asurzitor.

– *Pardon,* milady!

Ducându-mi o mână la inima care îmi bătea nebuneşte, m-am ferit din uşă, astfel că lumina a căzut pe Fergus, ghemuit jos, fire de paie ieşindu-i din păr ca Nebunei din Chaillot[53].

– A, deci aici te ascundeai, am spus destul de rece.

A clipit şi a înghiţit în sec, trecându-şi o mână peste faţa năpădită de barbă.

– A… da, a zis el.

A lăsat impresia că nu mai avea altceva de adăugat. Am rămas măsurându-l cu ochi severi, apoi am clătinat din cap şi m-am aplecat să recuperez cojile de cartofi şi alte resturi care îmi căzuseră din lighean. A dat să mă ajute, dar l-am oprit cu un gest şi un şuierat scăpat printre buze.

Urmărindu-mă, a rămas nemişcat, cu mâinile în jurul genunchilor. În grajd era semiîntuneric, iar apa picura de pe plantele care creşteau pe faţada falezei, alcătuind o perdea de stropi peste uşa deschisă.

După ce mă recunoscuse, capra tăcuse, dar acum băga capul prin gratiile ţarcului, întinzând limba de culoarea afinelor ca un furnicar ca să apuce un cotor de măr ce se rostogolise aproape de ţarc. L-am ridicat şi i l-am dat, străduindu-mă să gândesc de unde să pornesc şi ce să spun în acele prime momente.

– Henri-Christian e bine, am spus, pentru că nu am găsit altceva. Ia în greutate.

M-am aplecat peste ţarc să torn porumbul mărunţit şi resturile de mâncare în troaca din lemn.

Tăcere mormântală. Am aşteptat un moment, apoi m-am întors cu o mână în şale.

– E un copil foarte drăgălaş, am spus.

L-am auzit respirând, însă nu a zis nimic. Cu un pufnet, m-am dus şi am deschis partea de jos a uşii, astfel că lumina neclară a pătruns înăuntru, expunându-l pe Fergus. Stătea cu faţa întoarsă la mine, cu o expresie de încăpăţânare. L-am adulmecat de la distanţă; duhnea a sudoare acră şi a foame.

Am suspinat.

– Piticii au o inteligenţă normală. L-am examinat cu mare atenţie şi are toate reflexele şi reacţiile obişnuite pentru vârsta lui. Nu există niciun motiv pentru care să nu poată fi educat şi să devină apt de muncă, într-un fel sau altul.

– Într-un fel sau altul, a repetat Fergus, cuvintele lui exprimând deopotrivă disperarea şi batjocura.

În cele din urmă, s-a întors cu faţa spre mine şi i-am văzut golul din ochii lui.

– Cu respect, milady, nu ştii care e adevărata viaţă a unui pitic.

– Adică ai văzut tu aşa ceva? am întrebat nu drept provocare, ci mai curând din curiozitate.

A închis ochii, ferindu-se de lumina diminetii, şi a dat din cap.

– Da, a şoptit el, înghiţind nodul din gât. La Paris.

Bordelul în care crescuse la Paris era mare, cu o clientelă variată, renumit pentru că oferea ceva pentru gusturile oricui.

– Casa în sine avea *les filles, naturallement,* şi *les enfants.* Desigur, erau principala atracţie a stabilimentului. Dar există şi unii care doresc ceva… ceva exotic, şi sunt gata să plătească. De aceea matroana îi chema din când în când pe cei care se ocupau de aşa ceva. *La maîtrese des scorpions* – avem *les flagelantes, tu comprends? Ou de Le Maître des Champignons.*

– Stăpânul Ciupercilor? m-am scăpat eu.

– *Oui*. Stăpânul piticilor.

Avea ochii cufundaţi în orbite, privirea întoarsă spre sine şi faţa trasă. Vedea în minte imagini şi persoane care îi dispăruseră din memorie de mulţi

ani – şi nu îl bucurau acele amintiri.

– *Les chaterelles*[54]*,* aşa le spuneam, a şoptit el. Pentru femei. Bărbaţii erau *les morels.*

Ciuperci exotice, apreciate pentru raritatea şi formele lor răsucite, dar şi pentru savoarea cărnii lor.

– *Les champignons* nu erau trataţi rău, a zis el absent. Aveau valoare, înţelegi? *Le maître* cumpăra astfel de copii de la părinţii lor – unul dintre ei s-a născut în bordel, iar matroana a fost încântată că avusese un asemenea noroc – ori erau strânşi de pe stradă.

A coborât ochii spre mână, iar degetele lui lungi şi delicate s-au mişcat nelinişte, frământând pânza pantalonilor.

– Străzile, a repetat el. Cei care scăpau din bordeluri deveneau cerşetori. L-am cunoscut bine pe unul dintre ei – Luc, aşa i se spunea. Câteodată ne ajutam unul pe celălalt…

Pe buze i-a apărut umbra unui zâmbet şi a fluturat mâna teafără, gest care sugera furtul din buzunare.

– Dar Luc era singur, a continuat el degajat. Nu avea protector. Într-o zi, l-am găsit pe o alee, cu beregata tăiată. I-am spus matroanei, iar ea l-a trimis imediat pe portar să recupereze cadavrul şi l-a vândut unui doctor din celălalt *arondissement.*

Nu l-am întrebat ce dorea doctorul să facă cu cadavrul lui Luc. Văzusem mâini de pitici, uscate, vândute pentru preziceri şi protecţie. Dar şi alte părţi şi organe.

– Încep să pricep de ce viaţa la bordel ar putea fi sigură, am spus. Cu toate astea…

Fergus rămăsese jos, cu capul lăsat peste mâna teafără, privind fix spre paiele de pe jos. Auzindu-mă, a ridicat privirea.

– Mi-am desfăcut bucile pentru bani, milady, a recunoscut el cu simplitate. Şi nu mi-a păsat decât atunci când aveam dureri. Însă apoi l-am întâlnit pe milord şi am descoperit o viaţă în afara bordelului şi a străzilor. Dacă fiul meu se va întoarce într-un asemenea loc…

A tăcut brusc, pentru că nu se simţea în stare să mai vorbească. A închis din nou ochii şi a clătinat încet din cap.

– Fergus! Dragul meu Fergus! Doar nu-ţi închipui că Jamie – că noi – vom permite să se întâmple vreodată aşa ceva, am spus, întristată peste măsură.

A inspirat adânc şi tremurător, după care şi-a şters de pe gene lacrimile cu un deget. A deschis ochii şi mi-a aruncat un zâmbet de o tristeţe greu de descris.

– Da, ştiu, milady. Dar voi nu veţi trăi o veşnicie. Nici eu. Iar copilul va fi pitic. Iar *les petites* nu se pot apăra. Vor fi aleşi de ce care îi caută, vor fi luaţi şi consumaţi.

Şi-a şters nasul de mânecă şi s-a ridicat în şezut.

– Dacă se va întâmpla, ei vor fi foarte norocoşi, a adăugat mai hotărât. Nu au preţ în afara oraşelor. Fermierii cred că naşterea unui asemenea copil reprezintă judecata Domnului pentru păcatele părinţilor lui. O umbră mai

întunecată i-a traversat faţa cu buzele foarte strânse. S-ar putea întâmpla şi asta. Păcatele mele…

S-a întrerupt brusc şi s-a întors cu spatele spre mine.

– În cel mai rău caz…

Avea glasul slab, îşi ţinea capul întors faţă de mine, ca şi cum ar fi şoptit secrete către umbrele din peşteră.

– În cel mai rău caz, a continuat, sunt consideraţi monştri, copii născuţi dintr-un demon care s-a culcat cu o femeie. Oamenii îi bat cu pietre, îi ard – câteodată şi pe mamă. În satele de munte din Franţa, copiii pitici sunt lăsaţi pradă lupilor. Nu ai cum să ştii asemenea lucruri, milady, nu? a întrebat el, întorcându-se brusc spre mine.

– Aşa cred, am spus şi am întins o mână spre perete, simţind brusc nevoia de a mă sprijini de ceva.

Cunoscusem astfel de lucruri, în modul abstract în care cineva se gândeşte la obiceiurile aborigenilor şi sălbaticilor – oameni pe care nu aveam cum să îi întâlnesc niciodată, deoarece se aflau în paginile cărţilor de geografie sau ale istoriei antice.

Avea dreptate; ştiam. Doamna Bug îşi făcuse cruce când văzuse copilul, apoi făcuse semnul coarnelor ca apărare de rău şi pălise de groază. Deşi toţi fuseserăm şocaţi, iar apoi ne îngrijorase soarta lui Marsali, la care se adăugase absenţa lui Fergus, eu nu fusesem departe de casă o săptămână sau ceva mai mult. Nu aveam cum să ştiu ce spuneau oamenii de la Ridge. Se vădea că Fergus ştia.

– Oamenii se vor obişnui cu el, am spus eu cât de curajos am putut. Vor descoperi că nu e un monstru. S-ar putea să treacă ceva timp, dar se vor convinge, îţi promit.

– Aşa crezi? Şi, dacă îl lasă să trăiască, ce va face el după aceea?

S-a ridicat brusc în picioare. Şi-a întins braţul stâng şi, cu o smucitură, şi-a scos fâşia de piele care îi acoperea cârligul. Fâşia a căzut cu zgomot peste paie şi i-a lăsat gol ciotul de la încheietura mâinii, evidenţiind pielea creaţă cu dungi roşietice din cauza legăturilor strânse.

– Nu pot vâna, nu pot să fac nicio treabă de bărbat. Nu sunt bun de nimic, ci doar să trag la plug, ca un catâr!

Glasul îi tremura de furie şi detestare de sine.

– Dacă eu nu pot munci ca un bărbat, cum ar putea un pitic?

– Fergus, dar nu e…

– Nu-mi pot întreţine familia! Soţia mea trebuie să trudească zi şi noapte ca să hrănească copiii, trebuie să se pună în calea gunoaielor şi ticăloşilor care o maltratează, care… Chiar de-aş fi la Paris, sunt prea bătrân şi schilod ca să devin târfă!

Strâmbându-se, a fluturat ciotul mâinii spre mine, după care şi-a rotit-o şi a lovit cu ea în perete de mai multe ori.

– Fergus!

L-am prins de celălalt braţ, însă şi l-a smuls.

– Ce muncă poate face? a strigat el, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Cum va trăi? *Mon Dieu! Il est aussi inutile que moi!*

S-a aplecat, a luat cârligul de pe pământ şi l-a azvârlit cât de tare a putut în peretele din calcar. Acesta a scos un clinchet şi a căzut pe paie, speriind capra şi iezii. Apoi a plecat, iar uşa olandeză s-a balansat în urma lui. Capra a scos un behăit lung şi dezaprobator. M-am prins de balustrada grajdului, simţind că ea era singurul lucru solid într-o lume care se legăna încet. După ce mi-am mai revenit, m-am aplecat şi am pipăit cu atenţie prin paie, până am găsit metalul cârligului, care încă păstra căldura corpului lui Fergus. L-am ridicat şi am îndepărtat paiele şi murdăria cu şorţul, iar în minte mi-au răsunat ultimele cuvinte rostite de el:

Doamne! E la fel de inutil ca mine!

Uşă de grajd, divizată pe orizontală, partea de jos putând rămâne închisă în vreme ce aceea de sus poate fi deschisă.

Nebuna din Chaillot, piesă scrisă de dramaturgul Jean Giraudoux în 1943.

„Momeli“ – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

38

DIAVOLUL DIN LAPTE

Henri-Christian aproape că s-a uitat cruciş, concentrându-şi privirea asupra mosorului de aţă pe care Brianna îl legăna deasupra feţei lui.

– Cred că ochii or să-i rămână albaştri, a spus ea, uitându-se gânditoare la el. La ce crezi că se uită?

Copilul stătea la ea în poală, cu genunchii strânşi până aproape de bărbie, privind fix undeva dincolo de ea.

– A, cei mici încă văd raiul, aşa zicea mama.

Marsali torcea, încercând noua roată de tors făcută de Brianna, dar a zâmbit vag spre fiul ei cel mic.

– Poate ai un înger pe umăr, nu? Ori vreun sfânt care stă în spatele tău.

Asta i-a dat o senzaţie ciudată, ca şi când cineva chiar ar fi stat în spatele ei. Însă nu de spaimă, ci mai curând de protecţie caldă şi calmă. A deschis gura, dorind să spună „Poate e tata“, dar s-a controlat la vreme.

– Cine e sfântul ocrotitor al spălatului de rufe? a întrebat ea. De el avem nevoie.

Ploua, ploua de zile întregi, iar rufele spălate erau împrăştiate prin cameră sau drapate pe mobilă: haine umede, care se uscau, lucruri murdare ce trebuiau să ajungă în cazanul de spălat imediat ce vremea se îmbunătăţea, lucruri mai puţin murdare care puteau fi periate, scuturate sau purtate alte câteva zile şi un morman tot mai mare de lucruri ce aşteptau să fie cârpite.

Dând cu pricepere fir pe mosor, Marsali a râs.

– Ar trebui să-l întrebi pe tata. El ştie mai mulţi sfinţi decât oricine. E minunată roata asta! Nu am mai văzut una la fel. Cum ai reuşit să faci aşa ceva?

– A... am văzut una ca asta undeva, a fluturat Bree o mână, în semn de modestie.

Văzuse, dar într-un muzeu de artă populară. Durase mult s-o facă – întâi construise un strung primitiv, ţinuse lemnul în apă şi-l îndoise pentru a face roata –, dar nu fusese din cale-afară de greu.

– Ronnie Sinclair m-a ajutat mult. Ştie ce poate şi ce nu poate să facă lemnul. Nu-mi vine să cred cât de bine te pricepi şi e prima oară că foloseşti aşa ceva.

Marsali a pufnit, respingând şi ea complimentul.

– Păi, torc de când aveam cinci ani, *a piuthar*. Deosebirea e că pot sta jos cât torc, în loc să fac drumuri dus-întors până mă prăbuşesc de oboseală.

Picioarele ei se mişcau scurt înainte şi înapoi pe sub tivul rochiei, acţionând pedala. Aceasta scotea un foşnet plăcut, deşi abia dacă se auzea din cauza zgomotului ce venea din partea cealaltă a camerei, unde Roger cioplea încă o maşină pentru copii.

Vrum-urile aveau un succes grozav la micuţi, iar cererea era mare. Brianna a observat amuzată cum Roger a evitat curiozitatea lui Jem, împingându-l uşor cu un cot, în timp ce se încrunta de concentrare. Îşi ţinea vârful limbii între dinţi, iar aşchiile de lemn împânzeau vatra şi hainele lui – desigur –, una i se prinsese în păr, ca o buclă albicioasă pe un fundal întunecat.

– Asta ce mai e? a întrebat ea, ridicând glasul ca să fie auzită.

El a ridicat ochii verzi ca muşchiul în lumina difuză ce pătrundea pe geamul din spatele lui.

– Cred că e o camionetă Chevrolet din ’57, a spus el, zâmbind generos. Gata, poftim, *a nighean.* Asta-i a ta.

A îndepărtat ultima aşchie de pe creaţia lui şi i-a întins-o lui Félicité, care o aştepta cu gura căscată şi cu ochii dilataţi de admiraţie.

– E un vrum? a întrebat ea, strângând-o la piept. Vrum-ul *meu*?

– E gamionetă, a corectat-o Jemmy cu îngăduinţă.

– Camioneta e tot un vrum, a asigurat-o pe Félicité, observând că îndoiala aduce o încruntare pe faţa ei. Doar că e ceva mai mare.

– E un vrum, *mare*, vezi?

Félicité l-a lovit pe Jem cu piciorul în fluierul piciorului. El a scos un ţipăt şi a prins-o de păr, însă a primit un pumn în stomac de la Joan, care era întotdeauna pregătită să îşi apere sora. Pregătită să intervină, Brianna s-a încordat, dar Roger a pus capăt scandalului iminent îndepărtându-i pe cei doi şi uitându-se încruntat la Joan, care a bătut în retragere.

– Gata, copii. Fără certuri, că altfel nu mai vedeţi vrum-urile până mâine.

Asta i-a liniştit instantaneu, iar Brianna a simţit că Marsali s-a destins, reluându-şi torsul. Picăturile de ploaie duruiau necontenit pe acoperiş; era bine să stea în casă, deşi era greu să-i ţină binedispuşi pe copiii plictisiţi.

– Ce-ar fi să le propui un joc frumos şi liniştit? a sugerat ea, zâmbindu-i lui Roger. Poate… o… Indianopolis 500?

– Of, îmi eşti de mare ajutor, a răspuns el, uitându-se urât la ea, însă îndatoritor, şi a pus copiii la treabă desenând cu creta un circuit de curse pe vatra largă.

– Păcat că Germain nu-i aici! a spus el degajat. Unde-a plecat pe ploaia asta, Marsali?

Maşina lui Germain era, zicea Roger, un Jaguar X-KE, deşi Brianna socotea că arăta exact ca şi celelalte: o bucată de lemn, cu o cabină rudimentară şi roţi – se afla pe raftul de deasupra vetrei, aşteptând întoarcerea stăpânului.

– E cu Fergus, i-a răspuns calm Marsali, fără să slăbească ritmul torsului.

A strâns însă din buze şi tonul ei era încordat.

– Deci Fergus cum e? s-a interesat Roger, privind-o amabil, dar insistent.

Firul s-a rupt, a ajuns în mâna ei şi s-a înfăşurat, având un nod vizibil. A făcut o grimasă şi nu a răspuns decât după ce firul a început să curgă mai

neted printre degetele ei.

– Pentru un bărbat cu o singură mână, e un luptător bun, a vorbit ea în cele din urmă, pe un ton ironic, rămânând cu ochii la fir.

Brianna s-a uitat scurt spre Roger, care i-a răspuns ridicând o sprânceană.

– Cu cine s-a bătut? a întrebat ea, încercând să pară degajată.

– Nu-mi spune întotdeauna, a zis Marsali. Dar ieri soţul unei femei l-a întrebat de ce nu l-a strâns de gât pe Henri-Christian după ce s-a născut. Şi el s-a supărat, a adăugat ea cu nonşalanţă, fără să explice care dintre cei doi bărbaţi se simţise jignit.

Ridicând firul, l-a rupt între dinţi.

– Aşa cred, a murmurat Roger.

Stătea cu capul aplecat, desenând linia de start, iar părul îi căzuse pe frunte, ascunzându-i faţa.

– Şi nu a fost singurul, din câte înţeleg.

– Nu, a zis Marsali şi, cu o încruntare ce părea să persiste, a început să înfăşoare firul pe răşchitor55. Cred că e mai bine aşa decât cu cei care arată cu degetul şi şoptesc între ei. Unii cred că Henri-Christian e… din sămânţa diavolului, a încheiat ea, curajoasă, deşi i-a tremurat puţin vocea. Ar fi în stare să-l ardă de viu, sărmanul, şi să ne ardă şi pe mine şi pe ceilalţi copii, dacă şi-ar închipui că ar putea.

Brianna a simţit un gol în stomac şi a dezmierdat obiectul discuţiei, care se afla în poala ei.

– Ce dobitoci ar *putea* gândi aşa? a întrebat ea. Dar s-o spună în gura mare!

– Dar s-o facă, poate vrei să zici.

Marsali a lăsat firul deoparte şi s-a ridicat, aplecându-se să-l ia pe Henri-Christian şi să îl hrănească la sân. Rămas cu picioarele ridicate, era cât jumătate dintr-un copil de aceeaşi vârstă şi, având capul mare, rotund, cu un smoc de păr negru, Brianna s-a văzut nevoită să admită că arăta chiar… ciudat.

– Tata a discutat cu unii şi cu alţii, a explicat Marsali cu ochii închişi, legănându-se încet în faţă şi în spate, ţinându-l aproape de piept pe copil. Dacă n-ar fi asta…

Gâtul ei subţire a tresărit când a înghiţit în sec.

– Tati, tati, să pornim! a propus Jem, plictisit de discuţia de neînţeles dintre adulţi şi trăgându-l de mânecă pe Roger.

El se uitase până atunci la Marsali şi avea o expresie de îngrijorare pe faţa trasă. La acel îndemn, a clipit, a coborât ochii spre fiul lui absolut normal şi şi-a dres glasul.

– Da, a spus el şi a luat maşina lui Germain. Aici e linia de pornire…

Brianna şi-a lăsat o mână pe braţul lui Marsali. Era subţire, dar cu muşchi puternici, cu pielea aurie de la soare, presărată cu pistrui minusculi. Văzând-o atât de măruntă şi curajoasă, a simţit că i se încleştează gâtlejul.

– Vor înceta, a şoptit. Vor înţelege…

– Da, probabil.

Marsali a cuprins în palmă funduleţul lui Henri-Christian, strângându-l mai aproape de piept. Încă ţinea ochii închişi.

– Dar poate nu. Dar dacă Germain e cu el, Fergus poate că o să fie mai atent cu cine se încaieră. N-aş vrea să fie omorât.

Şi-a aplecat capul peste copil, lăsându-l să sugă şi nepărând dispusă să mai discute. Brianna a bătut-o uşor cu palma peste un braţ, cam stângaci, apoi s-a aşezat la roata de tors.

Auzise bârfele, desigur. Ori o parte dintre ele. Mai ales imediat după naşterea lui Henri-Christian, care şocase pe toată lumea în Ridge. Câţiva arătaseră limpede că înţeleg, dar se auziseră multe murmure de nemulţumire privind evenimentele din ultima vreme şi influenţă răuvoitoare care le declanşase – începând cu atacarea lui Marsali şi incendierea şopronului de făcut malţ şi până la răpirea mamei ei, la măcelul din pădure şi la naşterea unui pitic. O auzise pe o fată nechibzuită îngăimând în prezenţa ei ceva despre… „vrăjitorie, la ce vă aşteptaţi?“ – însă ea se întorsese sălbatic şi o fulgerase cu privirea pe fată, care pălise la faţă şi se îndepărtase pe furiş, împreună cu cele două prietene ale ei. Însă aruncase o privire peste umăr, după care întorsese capul şi toate trei chicotiseră cu răutate.

Însă nimeni nu arătase lipsă de respect faţă de ea sau mama ei. Era limpede că o parte dintre noii arendaşi se cam temeau de Claire, dar se temeau mai mult de tatăl ei. Timpul şi obişnuinţa păreau să dea roade – asta, până la naşterea lui Henri-Christian. Lucrul cu roata de tors era liniştitor; zbârnâitul roţii se combina cu sunetul ploii şi mârâielile copiilor. Era totuşi bine că Fergus se întorsese. După naşterea lui Henri-Christian, plecase din casa mare şi revenise după câteva zile. *Sărmana Marsali*, a gândit ea, încruntându-se în gând spre Fergus. O lăsase singură să treacă peste şoc. Şi toată lumea rămăsese înmărmurită, inclusiv ea. Probabil că nu îl putea învinui pe Fergus.

Închipuindu-şi, aşa cum făcea de fiecare dată când îl vedea pe Henri-Christian, a înghiţit în sec, gândindu-se ce ar fi însemnat să dea naştere unui copil cu un asemenea defect. Vedea când şi când copii cu defecte – buză de iepure, trăsături diforme, despre care mama ei spunea că erau urmarea unui sifilis congenital, retard – şi, de fiecare dată, îşi făcea cruce şi îi mulţumea Domnului că Jemmy era normal.

Pe de altă parte, la fel de normali erau şi Germain şi surorile lui. Aşa ceva se putea întâmpla din senin, oricând. Fără să vrea, a aruncat o privire spre raftul pe care îşi păstra lucrurile personale şi spre borcanul de culoare brună în care ţine seminţele de *dauco*. Reîncepuse să ia din ele după naşterea lui Henri-Christian, dar nu îi spusese lui Roger. S-a întrebat dacă el îşi dăduse seama, pentru că nu scosese nicio vorbă.

Marsali cânta ceva, încet, în surdină. Oare îl acuza de ceva pe Fergus? s-a întrebat ea. Ori el o acuza? De ceva vreme, nu îl văzuse pe Fergus ca să poată discuta cu el. Marsali nu părea să îi aducă critici – şi spusese că nu voia ca el să fie ucis. Amintindu-şi, Brianna a zâmbit. Însă exista o senzaţie de distanţare când ea vorbea despre el.

Firul de lână s-a îngroşat brusc, iar ea a împins roata mai repede, străduindu-se să compenseze, numai că s-a prins şi s-a rupt. Bolborosind ceva pentru sine, s-a oprit şi a lăsat roata să se oprească de la sine, iar în acelaşi moment şi-a dat seama că cineva bătea de ceva vreme în uşa cabanei, dar sunetul se pierduse în zgomotul dinăuntru.

A deschis şi a dat de unul dintre copiii pescarilor stând în prag, scund, ciolănos, feroce ca un motan. Existau câţiva asemenea copii din familiile arendaşilor care arătau atât de asemănător, încât îi era greu să îi deosebească.

– Aidan? a încercat ea să ghicească. Aidan McCallum?

– Bună ziua, doamnă! a spus băieţelul, dând din cap drept. Domnu' pastor i-acas'?

– Vai… o! Da, cred că e. Vino!

Reprimându-şi un zâmbet, a deschis uşa larg, făcându-i semn să intre. Băiatul a părut foarte şocat văzându-l pe Roger ghemuit pe podea, jucându-se vrum cu Jemmy, Joan şi Félicité, toţi scrâşnind şi urlând, aşa că nu îl auziseră pe noul sosit.

– Ai un oaspete, a spus ea, ridicând tonul pentru a întrerupe balamucul. Vrea un pastor.

Înălţând ochii în semn de întrebare, Roger s-a oprit din plină cursă.

– Ce? a întrebat el, ridicându-se în şezut, cu picioarele încrucişate, ţinând maşina în mână.

Apoi l-a zărit pe băiat şi i-a zâmbit:

– Aha. Aidan, *a charaid!* Ce s-a întâmplat?

Concentrându-se, Aidan s-a strâmbat. Era evident că i se ceruse să transmită un mesaj anume, pe care îl memorase.

– Mama zice să veniţi la noi, vă rog, a recitat el mesajul, să goniţi diavolul care a intrat în lapte.

Ploaia se mai domolise, însă erau uzi aproape până la piele când au ajuns la casa familiei McCallum. Dacă putea fi înnobilată prin acest cuvânt, s-a gândit Roger, în timp ce îşi scutura pălăria de apă şi îl urma pe Aidan pe poteca îngustă şi alunecoasă spre cabana cocoţată într-o despicătură înaltă şi inospitalieră din versantul muntelui.

Orem McCallum reuşise să ridice pereţii cabanei şubrede, apoi călcase greşit, căzuse într-o ravenă presărată de bolovani şi îşi frânsese gâtul la mai puţin de o lună de la sosirea la Ridge, lăsând în urmă o soţie însărcinată şi un băieţel, care locuiau într-o locuinţă îndoielnică.

Ceilalţi bărbaţi veniseră şi îi făcuseră acoperiş, însă cabana îi amintea lui Roger doar de o îngrămădire de beţe gigantice, aşezate precar pe versantul muntelui şi abia aşteptând următoarea inundaţie din primăvară pentru a aluneca jos pe munte după cel care o construise.

Doamna McCallum era tânără, palidă la faţă şi atât de slabă, încât rochia îi flutura în jur ca un sac de făină, golit. *Iisuse,* s-a gândit el, *oare ce au de mâncare?*

– Vai, domnule, vă mulţumesc că aţi venit, a plecat el capul şi a făcut o reverenţă către el. Îmi pare tare rău că v-am pus pe drum pe ploaia asta, dar

n-am ştiut ce altceva să fac!

– Nicio problemă, a liniştit-o Roger. Hm… Aidan a zis că doreaţi un pastor. Ştiţi bine că nu sunt pastor.

Ea a părut deconcertată auzindu-l.

– A, în fine, poate că nu doream chiar un pastor. Dar oamenii spun că tatăl dumneavoastră a fost pastor şi că ştiţi multe din Biblie etc.

– Ştiu unele lucruri, a răspuns el cu fereală, întrebându-se ce fel de urgenţă impunea cunoaşterea Bibliei. Am înţeles că … un diavol în lapte, da?

S-a uitat discret la sugarul din pătuţ, apoi la pieptul rochiei ei, neştiind sigur dacă se referea la propriul lapte, ceea ce reprezenta o problemă pe care nu avea pregătirea necesară să o rezolve. Din fericire, necazul părea legat de o găleată mare cu lapte, aşezată pe masa şubredă, cu o bucată de muselină pusă deasupra pentru a împiedica muştele să intre în ea, cu nişte pietricele înnodate în colţurile pânzei drept greutăţi.

– Da, domnule.

Doamna Mccallum a făcut semn din cap către găleată, temându-se să se apropie de ea.

– Lizzie Wemyss de la Casa Mare, ea mi-a adus-o aseară. A spus că trebuie să-i dau lapte lui Aidan şi să beau şi eu.

S-a uitat neajutorată la Roger. El i-a înţeles reţinerea: chiar şi pe vremea lui, laptele era considerat o băutură doar pentru copii şi invalizi. Fiind dintr-un sat de pescari de pe coasta Scoţiei, probabil că nu mai văzuse o vacă înainte de a ajunge în America. Era convins că ea ştia ce e laptele şi că în general era comestibil, dar nu gustase niciodată.

– Da, aşa e, a asigurat-o el. Toţi cei din familia mea beau lapte. Îi face pe copii să crească înalţi şi puternici.

Şi i-ar fi de folos şi unei mame care alăptează, dacă nu are suficient lapte, lucru la care Claire sigur se gândise.

Nesigură, femeia a dat din cap.

– Da… da, domnule. Eu nu eram chiar convinsă… dar băiatului îi era foame şi a zis că o să bea. Şi-atunci m-am dus să îi dau puţin, dar el…

A aruncat o privire spre găleată, cu o expresie de bănuială temătoare:

– Ei bine, dacă nu a intrat diavolul în găleată, o fi altceva. E bântuită, domnule, sunt convinsă!

Roger nu şi-a dat seama ce l-a îndemnat să se uite în acel moment la Aidan, dar a surprins un interes trecător, care a dispărut imediat, ceea ce l-a făcut pe băiat să adopte una neobişnuit de solemnă. De aceea, oarecum precut, s-a aplecat şi a ridicat încet cârpa. Chiar şi aşa, a scos şi el un strigăt şi s-a tras înapoi, iar cârpa cu greutăţi din pietre a zburat, izbindu-se de perete.

Ochii verzi şi răuvoitori care l-au ţintuit din centrul găleţii au dispărut, laptele a scos un gâlgâit, iar din găleată a ţâşnit un jet de picături ca erupţia unui vulcan în miniatură.

– La naiba! a exclamat el.

Doamna McCallum se retrăsese cât de mult putuse şi, cu mâinile la gură, se holba îngrozită la găleată. Aidan îşi ţinea o mână apăsată peste

gură şi avea şi el ochii dilataţi – însă dinspre el venea un sunet slab, ca un sâsâit. Lui Roger îi bătea inima foarte tare, de la adrenalină, dar şi din dorinţa de a-i frânge gâtul lui Aidan McCallum. Şi-a şters picăturile de lapte de pe faţă, scrâşnind din dinţi, şi a băgat o mână în găleata cu lapte.

A făcut mai multe încercări până să prindă vietatea din găleată, care i s-a părut un ghemotoc agitat, plin de mucozităţi, dar la a patra tentativă a reuşit şi, cu un aer triumfător, a scos un broscoi mare şi iritat, care a azvârlit picături de lapte în toate direcţiile. Broscoiul şi-a înfipt zdravăn picioarele din spate în palma lui alunecoasă şi a scăpat din strânsoare, lansându-se într-un salt impresionant, care a acoperit jumătate din distanţa până la uşă, ceea ce a făcut-o pe doamna McCallum să scoată un răcnet. Speriat, copilul din pătuţ a început şi el să plângă, contribuind la toată hărmălaia, în vreme ce broscoiul plin de lapte gras a ţopăit rapid, ieşind pe uşă, ajungând în ploaie şi lăsând în urmă pete gălbui.

Prudent, Aidan l-a urmat în mare viteză.

Doamna McCallum se aşezase pe podea, îşi pusese şorţul peste cap şi ţipa isteric. Sugarul urla şi el, laptele se scurgea încet de pe marginea mesei, iar picăturile ce cădeau pe podea accentuau ropotul ploii de afară. Roger a observat că acoperişul era spart; dungi lungi de umezeală întunecau buştenii necurăţaţi de scoarţă din spatele femeii, care stătea într-o mică băltoacă.

Oftând din toţi rărunchii, a ridicat copilul din pătuţ, surprinzându-l suficient de mult ca să înghită şi să nu mai urle. A clipit spre el şi şi-a băgat în gură o mână făcută pumn. Nu şi-a dat seama ce sex are copilul; era doar un ghemotoc de cârpe, cu faţa mică şi trasă, dar şi cu o privire speriată. Ţinându-l într-o mână, Roger s-a aplecat şi şi-a lăsat mâna cealaltă pe umărul doamnei McCallum, bătând-o uşor, în speranţa că o va convinge să înceteze cu răcnetele.

– E-n regulă, a spus el. A fost doar un broscoi, să ştii.

Ea a continuat să geamă, scoţând câte un răcnet, după care s-a mai domolit, iar gemetele au devenit în cele din urmă un plâns normal, dar a refuzat să îşi dea şorţul de pe cap. Muşchii coapselor îl dureau după ce stătuse atât pe vine şi era şi ud de ploaie. Oftând, s-a lăsat în băltoaca de lângă femeie şi a bătut-o uşor pe spate pentru ca ea să ştie că el se afla încă acolo.

Bebeluşul părea fericit; îşi sugea pumnul, netulburat de accesul de isterie al mamei lui.

– Cât are pruncul? a întrebat el amical în timp ce făcea o scurtă pauză pentru a respira.

Ştia aproximativ câţi ani are, deoarece se născuse la o săptămână după moartea lui Orem McCallum, dar altceva nu găsise să spună. Şi întrebase asta pentru că, la vârsta lui, părea groaznic de mic şi uşor, cel puţin în comparaţie cu ce îşi amintea despre Jemmy la aceeaşi vârstă.

Ea a bâiguit ceva greu de înţeles, însă plânsul încetase, transformându-se în sughiţuri şi suspine. Apoi a spus altceva.

– Ce-ai zis, doamnă McCallum?

– De ce? a şoptit ea de sub şorţ. De ce m-a adus Dumnezeu aici?

Mda, era o întrebare interesantă. Şi-o pusese şi el destul de des, dar încă nu primise niciun răspuns clar.

– Păi… avem încredere că El are un plan pentru noi, a răspuns el cam stângaci. Nu ştim care Îi este planul.

– Frumos plan! a exclamat ea şi a suspinat. Să ne aducă încoace, în locul ăsta îngrozitor, iar după aia să-mi răpească soţul şi să mă lase să mor de foame!

– A… nu e un loc îngrozitor, a spus Roger, incapabil să nege altceva din spusele femeii. Pădurile şi totul… pâraiele, munţii… toate sunt foarte frumoase. Când nu plouă.

Vorbele lui ridicole au făcut-o să râdă, dar totul s-a transformat într-un nou acces de plâns.

– Ce s-a întâmplat?

A petrecut un braţ pe după umărul ei şi a tras-o mai aproape pentru a-i oferi consolare, dar şi ca să audă ce spune pe sub şorţul care îi slujea drept refugiu.

– Mi-e dor de mare, a şoptit ea, apoi şi-a lipit capul acoperit de şorţ de umărul lui, ca şi cum ar fi fost foarte obosită. N-o s-o mai văd niciodată.

Probabil că avea dreptate, de aceea Roger nu a găsit altceva de răspuns. Au rămas câtva timp în tăcerea întreruptă de sunetele scoase de copilul care îşi sugea pumnul.

– N-o să te las să mori de foame, a spus el încet într-un târziu. Asta-i tot ce-ţi pot promite. Dar n-o să mori de foame.

Simţind junghiuri în muşchii de la picioare, s-a ridicat cu greu şi a atins una dintre mâinile ei, care stătea moale la ea în poală.

– Hai! Ridică-te! Hrăneşte copilul cât fac eu puţină ordine aici.

Ploaia încetase când a plecat Roger de acolo, iar norii se risipeau, lăsând petice de cer de un albastru-deschis. S-a oprit la un cot al potecii abrupte şi înnoroite să admire curcubeul – unul întreg, ce se arcuia de la un capăt la celălalt al cerului în culori înceţoşate, ce coborau până la verdele umed şi închis al povârnişului muntelui de faţa lui.

În afară de plescăiturile picăturilor de apă care cădeau de pe frunze şi de gâlgâitul apei care gonea pe un canal stâncos, era linişte.

– O înţelegere, a spus Roger cu voce tare. Care e promisiunea? Până la urmă, nu înseamnă un vas cu monede din aur.

A scuturat din cap, prinzându-se de crengi şi tufişuri ca să nu alunece pe coasta muntelui; nu voia să sfârşească la fel ca Oren McCallum, o grămadă de oase pe fundul prăpastiei. Va discuta cu Jamie, dar şi cu Tom Christie şi Hiram Crombie. Împreună, ei puteau răspândi vestea şi se puteau asigura că văduva McCallum şi copiii ei au suficientă hrană. Oamenii erau generoşi când venea vorba de a împărţi ce aveau, numai că trebuia să le ceară cineva.

A aruncat o privire peste umăr; hornul strâmb încă se vedea deasupra copacilor, dar niciun firicel de fum. Ea şi copilul cel mare puteau aduna suficiente lemne de foc, aşa îi spusese ea, însă, aşa umede cum erau, vor

trebui să aştepte zile în şir până se vor usca îndeajuns ca să ardă. Aveau nevoie de un şopron pentru adăpostirea lemnelor de foc şi de buşteni tăiaţi, îndeajuns de mari ca să ardă o zi întreagă, nu de vreascurile şi de crengile prăbuşite pe care le putea căra Aidan.

Ca şi cum l-ar fi invocat, Aidan i-a apărut în faţă. Băiatul pescuia ghemuit pe o stâncă, lângă un iaz aflat la vreo zece metri dedesubt, cu spatele spre potecă. Omoplaţii îi înţepau ţesătura uzată a cămăşii, părând aripi minuscule de înger.

Vuietul apei acoperea sunetul paşilor lui Roger când a coborât pe stâncărie. Foarte delicat, şi-a strâns degetele în jurul gâtului palid şi slăbănog, iar umerii ciolănoşi i s-au ridicat în semn de surprindere.

– Aidan, a spus Roger, aş vrea să vorbim puţin, *dacă* nu te superi.

Întunericul a coborât în seara de ajun a Tuturor Sfinţilor. Am adormit toţi în vâjâitul vântului şi al ploii torenţiale şi ne-am trezit în ziua Tuturor Sfinţilor având totul alb în jur, fulgi mari şi moi căzând pe sol într-o tăcere perfectă. Nu există tăcere mai desăvârşită decât solitudinea care apare în miezul unui viscol.

Acela este momentul firav când se apropie morţii şi îndrăgostiţii. Lumea se întoarce spre sine, iar aerul îngheţat e plin de vise şi mistere. Cerul se transformă, de la un albastru glacial şi limpede, în care un milion de stele sclipesc tare şi par aproape, până la norii rozalii-cenuşii, care învăluie pământul cu promisiunea ninsorii.

Am scos din cutie unul dintre chibriturile făcute de Bree şi l-am aprins, simţind o emoţie când s-a aprins flacăra minusculă, şi m-am aplecat să o apropii de surcele. Ningea din plin, semn că venise iarna; venise anotimpul focului. Lumânări şi foc de vatră, acel paradox încântător, care sugera distrugerea, dar nu o îmblânzea, ţinând-o la o distanţă sigură pentru a încălzi şi încânta, însă creând întotdeauna o senzaţie de primejdie. Aroma de dovleci copţi plutea în aer, densă şi dulceagă. După ce luminaseră noaptea, felinarele aveau acum o soartă mai blândă, pentru a se alătura odihnei blânde a pământului înainte de reînnoire. În ziua dinainte săpasem în grădină şi plantasem seminţe ca să doarmă şi să se umfle, să îşi viseze naşterea îngropată.

Acum e momentul să reintrăm în pântecul lumii, să visăm visele zăpezilor şi ale tăcerii. Să ne trezim în şocul lacurilor îngheţate, sub lumina în descreştere a lunii şi a soarelui rece, care arde mocnit şi albăstrui în crengile copacilor îmbrăcaţi în gheaţă, revenind de la truda noastră scurtă şi necesară la hrană şi poveşti, la căldura focurilor ce ard în întuneric. În jurul focului, pe întuneric, se pot spune şi asculta în siguranţă toate adevărurile.

Mi-am tras ciorapii de lână, mi-am pus jupoane groase, am luat şalul cel mai călduros şi am coborât să aţâţ focul din bucătărie. Am urmărit firicelele de abur aromat care se ridicau din cazan şi am simţit că pătrund în sinea mea. Lumea putea să dispară, şi noi ne vom vindeca.

Instrument folosit pentru obţinerea de sculuri din firul de pe fus sau din ghem (n. tr.).

39

EU SUNT ÎNVIEREA

Noiembrie 1773

Ciocăniturile în uşă l-au trezit pe Roger înainte de zori. Lângă el, Brianna a scos un sunet neclar. Dacă nu se duce să deschidă, se duce ea, dar o să le pară rău şi lui, şi nefericitului de afară, asta a înţeles el. Resemnat, a dat deoparte cuvertura, apoi şi-a trecut o mână prin părul răvăşit. Aerul rece i-a cuprins imediat picioarele dezgolite. În atmosferă plutea răsuflarea îngheţată a zăpezii.

– Când o să mă însor data viitoare, o să aleg o fată care e veselă când se trezeşte dimineaţa, s-a adresat el formei ghemuite sub velinţe.

– Aşa să faci! i-a răspuns ea cu glas înfundat de sub pernă, care nu a putut ascunde intonaţia ostilă.

Ciocăniturile s-au repetat, iar Jemmy – care *se trezea* vesel dimineaţa – s-a ridicat în şezut în pat, arătând ca o păpădie roşcată, gata să-şi împrăştie puful.

– Bate cineva, l-a informat el pe Roger.

– Serios?!

Îi venea să geamă, dar s-a ridicat şi s-a dus să deschidă.

Afară era Hiram Crombie, care, în lumina lăptoasă, arăta mai mohorât decât de obicei. Evident, nici el nu se scula binedispus, s-a gândit Roger.

– Mama soţiei mele s-a petrecut azi-noapte, l-a anunţat Hiram pe Roger.

– S-a petrecut? a întrebat Jemmy interesat, iţindu-şi capul ciufulit de după piciorul lui Roger.

S-a frecat la un ochi cu pumnul şi a căscat gura până la urechi.

– Domnul Stornaway a petrecut o piatră – ne-a arătat-o mie şi lui Germain.

– Mama domnului Crombie a murit, a spus Roger, lăsându-şi o mână pe capul lui Jem ca să îl facă să tacă, şi a tuşit în semn de scuză către Crombie. Îmi pare rău să aud.

– Da, a răspuns domnul Crombie cu indiferenţă. Murdo Lindsay a zis că ştiţi ceva din Scripturi pentru înmormântare. Soţia mea întreabă dacă nu vreţi să veniţi să rostiţi câteva cuvinte la mormânt.

– Murdo a zis că…

A! Familia olandeză, adică. Jamie îl forţase să vorbească la înmormântări. Da, sigur.

Şi-a dres glasul pentru că era cumplit de răguşit. Ca de obicei dimineaţa, până când bea ceva cald. Nici nu era de mirare că Hiram Crombie se uita cu suspiciune la el.

– Sigur, a repetat el mai tare. Ă… putem să te ajutăm cu ceva?

– Cred că femeile au pregătit-o deja, a zis Crombie, aruncând o privire spre movila din pat. După prânz ne apucăm de săpat groapa. Cu puţin noroc,

o îngropăm înainte să înceapă ninsoarea.

A ridicat bărbia spre cerul opac, cenuşiu ca blana de pe burta lui Adso, apoi a dat din cap, s-a întors şi a plecat fără să mai zică nimic.

– Tati, uite!

Roger a coborât ochii şi l-a văzut pe Jem trăgându-şi cu degetele colţurile gurii în jos pentru a imita un „U“ cu susul în jos, expresia obişnuită de pe faţa lui Hiram Crombie. Copilul s-a încruntat fioros, reuşind o imitaţie uimitoare. Izbucnind în râs, Roger a icnit şi s-a înecat, după aceea a tuşit până s-a îndoit în faţă, gâfâind.

– Ai păţit ceva?

Brianna ieşise de sub pilotă şi stătea în fund pe pat, cu ochii cârpiţi de somn, dar îngrijorată.

– Nu, n-am nimic.

A rostit cuvintele cu glas hârâit şi firav. A inspirat şi şi-a curăţat gâtlejul scuipând zdravăn în palmă, pentru că nu avea batista la îndemână.

– Pfu! a făcut Brianna, cutremurându-se.

– Vreau să văd şi eu, tati! a spus fiul şi moştenitorul lui, împingându-se mai aproape. Pfui!

Roger a ieşit şi şi-a şters palma de iarba udă de lângă uşă. Era frig, iar Crombie avea dreptate, fără îndoială; prima ninsoare era pe drum. Aerul crea o senzaţie de moliciune şi tăcere.

– Deci bătrâna doamnă Wilson a murit?

Cu un şal înfăşurat în jurul umerilor, Brianna venise lângă el. Păcat!

– Închipuie-ţi! Să vii de atât de departe ca să mori într-un loc străin, înainte să te stabileşti cum se cuvine.

– Da, dar măcar a avut alături familia. N-ar fi vrut să fie lăsată singură şi să moară în Scoţia.

Brianna şi-a îndepărtat părul de pe obraji; înainte de culcare şi-l prinsese într-o coadă groasă, dar câteva şuviţe scăpaseră şi acum fluturau în aerul rece şi umed.

– Ce părere ai, să mă duc până acolo?

– Ca să transmitem condoleanţe? A spus că bătrâna e deja pregătită.

Brianna a pufnit şi firicelele de abur care i-au ieşit pe nas l-au făcut pe Roger să se gândească la balauri.

– Nu cred că e mai târziu de şapte, şi încă e întuneric! Şi nu cred că soţia şi sora lui o ţin la lumina lumânării. Hiram ar face scandal, dacă s-ar consuma o lumânare în plus. Nu, îl deranja că-ţi cere să-i faci o favoare, de aceea a încercat să-ţi sugereze că soţia ta e o femeie leneşă şi şleampătă.

Ce spirit de observaţie, s-a gândit Roger amuzat, mai ales că Brianna nu văzuse expresia de pe faţa lui Crombie când se uitase la forma de sub pilotă.

– Ce e aia şleampătă? a întrebat Jemmy, agăţându-se de ceva care suna nu tocmai frumos.

– O doamnă care nu este doamnă, l-a lămurit Roger. Proastă gospodină.

– E unul dintre cuvintele pentru care doamna Bug ţi-ar clăti gura cu

săpun dacă te-ar auzi rostindu-l, a adăugat Brianna.

Roger nu purta decât cămaşă de noapte, de aceea a simţit că îi îngheaţă picioarele şi tălpile. Jem ţopăia de colo colo desculţ, dar nu dădea semne că i-ar fi frig.

– Mama nu-i aşa, a răspuns Roger ferm, luându-l pe Jem de mână. Hai, amice, să mergem la privată cât pregăteşte mami dejunul.

– Mulţumesc pentru încredere, a spus Brianna, căscând. O să duc un borcan cu miere sau ceva familiei Crombie.

– Merg şi eu, s-a grăbit să o anunţe Jemmy.

Brianna a ezitat un moment, apoi s-a uitat la Roger şi a ridicat din sprâncene. Jem nu văzuse niciodată un mort. Roger a înălţat un umăr. Trebuie să fi fost o moarte liniştită, iar acesta era o realitate a vieţii de la munte. Nu credea că vederea cadavrului doamnei Wilson îi va da coşmaruri lui Jem – deşi, cunoscându-l, era posibil să pună întrebări stânjenitoare cu voce tare, în public. S-a gândit că sunt bine-venite nişte explicaţii pregătitoare.

– Sigur, i-a spus copilului. Dar după dejun mergem la casa mare să împrumutăm Biblia de la bunicu'.

L-a găsit pe Jamie la micul dejun, iar mirosul de ovăz fiert l-a învăluit ca o pătură când a păşit în bucătărie. Înainte să spună ce vânt îl adusese acolo, doamna Bug l-a pus la masă şi i-a aşezat în faţă o farfurie cu mâncare, miere, un platou cu bacon proaspăt prăjit, pâine prăjită cu unt şi o ceaşcă în care era ceva negru şi aromat ce părea cafea. Jem stătea lângă el, deja mânjit cu miere până la urechi. O clipă s-a întrebat ca un trădător dacă Brianna o fi puţin leneşă, dar în niciun caz şleampătă.

Apoi a aruncat o privire spre Claire, care era ciufulită şi i-a clipit somnoroasă peste felia de pâine prăjită pe care o ducea la gură şi, generos, a conchis că Bree nu era leneşă fiindcă aşa voia ea, ci din cauza moştenirii genetice. Însă Claire s-a înviorat imediat când, între două muşcături de bacon şi pâine prăjită, a explicat scopul vizitei lui.

– Bătrâna doamnă Wilson? a întrebat ea cu interes. De ce a murit, ţi-a spus domnul Crombie?

Înghiţind ovăzul fiert, Roger a clătinat din cap.

– Doar că s-a stins peste noapte. Cred că au găsit-o moartă. Probabil că i-a cedat inima – trebuie să aibă peste optzeci de ani.

– Era cu doar cinci ani mai în mare decât mine, a răspuns sec Claire.

– O!

Dregându-şi glasul, a luat o gură din lichidul negru şi fierbinte din cană. Era o fiertură din cicoare şi ghinde, dar nu avea gust prea rău.

– Sper că nu i-ai spus ce vârstă ai *tu*, englezoaico.

Jamie a întins mâna peste masă şi a înşfăcat ultima felie de pâine prăjită. Vigilentă ca întotdeauna, doamna Bug a luat imediat tava ca să mai aducă.

– Nu sunt chiar atât de neglijentă, a vorbit Claire, vârându-şi delicat arătătorul într-o picătură de miere scursă pe masă şi lingându-l. Ei oricum cred că am făcut un soi de pact cu diavolul; dacă le-aş zice, ar fi convinşi că

e aşa.

Roger a chicotit, dar în sinea lui a gândit că ea are dreptate. Urmele suferinţelor îndurate aproape că dispăruseră, vânătăile trecuseră, iar rana de la rădăcina nasului se vindeca frumos şi curat. Chiar şi cu părul în dezordine şi cu ochii puţin umflaţi de somn, era mai mult decât atrăgătoare, cu pielea frumoasă, părul bogat, ondulat şi sclipitor, cu o eleganţă a trăsăturilor de neconceput în rândul pescarilor din Highland. Fără a mai vorbi de ochii aurii şi şocanţi.

La toate aceste daruri naturale se adăugau obiceiurile sănătoase de alimentaţie şi igienă – avea toţi dinţii, albi şi drepţi – şi părea mai tânără cu douăzeci de ani decât alte femei de vârsta ei. Era un gând liniştitor; probabil că Bree moştenise de la mama ei şi arta de a îmbătrâni frumos. La o adică, putea să îşi pregătească şi singur micul dejun.

Jamie terminase de mâncat şi se dusese să aducă Biblia. S-a întors şi a aşezat-o alături de farfuria lui Roger.

– O să mergem şi noi la înmormântare, a spus el, făcând semn spre carte. Doamna Bug, putem pregăti un coşuleţ pentru familia Crombie?

– Am pregătit deja, l-a anunţat ea şi a aşezat un coş mare pe masă, în faţa lui, acoperit cu un şervet şi plin de bunătăţi. Îl luaţi, da? Mă duc să-i spun lui Arch, îmi iau şalul bun şi ne vedem la mormânt, bine?

În acel moment a sosit şi Brianna, căscând, dar cuviincios, şi s-a apucat să îl facă prezentabil pe Jem, iar Claire a plecat să-şi pună o bonetă şi un şal. Roger a ridicat Biblia, dorind să caute prin *Psalmi* ceva potrivit, sobru, dar înălţător.

– Poate Psalmul 23? a spus mai mult pentru sine. E frumos şi scurt. E clasic. Şi măcar vorbeşte despre moarte.

– Ai de gând să prezinţi un elogiu? l-a întrebat Brianna, vădit interesată. Sau să ţii o predică?

– Of, Doamne, nu mă gândisem la asta, a răspuns el disperat, apoi şi-a dres glasul. Mai e cafea?

Participase la multe înmormântări oficiate de reverend la Inverness, aşa că îşi dădea prea bine seama că oamenii care plăteau asemenea servicii considerau evenimentul un eşec jalnic, dacă predica nu ţinea cel puţin jumătate de oră. De acord, calul de dar nu se caută la dinţi, iar familia Crombie nu se putea aştepta la…

– Tată, de ce ai o Biblie protestantă? a întrebat Bree, oprindu-se din descâlcit o bucată de pâine prăjită din părul lui Jemmy şi uitându-se peste umărul lui Roger.

Surprins, Roger a închis coperta, dar ea avea dreptate; era o ediţie King James a Bibliei, deşi literele erau aproape şterse.

– Am primit-o, a zis Jamie.

Răspunsul a venit simplu, dar Roger a ridicat privirea spre el; în glasul lui Jamie răsunase ceva ciudat. Şi Brianna a observat. I-a aruncat o privire tatălui ei, însă faţa lui a rămas imperturbabilă când a luat ultima bucată de bacon şi s-a şters la buze.

– Roger Mac, nu vrei o gură de whisky la cafea? a întrebat el, făcând

un semn din cap spre cană, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să ofere whisky la dejun.

În realitate, având în vedere perspectivele imediate, propunerea părea foarte ispititoare, însă Roger a refuzat.

– Nu, mulţumesc. Îmi ajunge.

– Eşti convins? Brianna şi-a îndreptat privirea tăioasă spre el. Poate ar trebui. Pentru gât.

– Mă descurc, i-a replicat el.

El însuşi îşi făcea griji pentru glas; nu avea nevoie de amabilitatea contingentului celor trei de roşcaţi, care îi aruncau priviri gânditoare, pe care el le-a luat drept îndoieli serioase privind capacitatea lui de a vorbi. Whisky-ul i-ar putea face bine la gât, însă se îndoia că îl va ajuta prea mult la predică, şi să-şi facă apariţia la o înmormântare duhnind a băutură, în faţa unor oameni care nu beau deloc, era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

– Oţet, a venit sfatul doamnei Bug, care se aplecase să ia farfuria lui. Oţetul încălzit e soluţia. Taie flegma, ştiaţi?

– Sunt sigur, a spus Roger zâmbind, deşi nu credea. Dar nu vreau, doamnă Bug. Mulţumesc.

Se trezise cu gâtul iritat şi spera că masa de dimineaţă va rezolva problema. Nu reuşise, însă gândul de a bea oţet fierbinte i-a făcut amigdalele să se revolte. În schimb, a întins cana să mai primească nişte cafea din cicoare şi s-a gândit la ce îl aştepta.

– Ştie cineva ceva despre bătrâna doamnă Wilson?

– A murit, a spus Jemmy cu convingere.

Toţi ceilalţi au râs, dar Jem părea derutat, apoi a râs cu ceilalţi, deşi nu şi-a dat seama nicidecum ce era atât de amuzant.

– Ai început bine, amice, a comentat Roger, care a întins mâna şi a îndepărtat firimituri de pe cămaşa lui Jemmy. Şi asta ar fi o idee. Reverendul avea o predică decentă despre ceva din Epistole – „plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viaţa veşnică“56. L-am auzit de multe ori spunând asta.

A înălţat o sprânceană spre Brianna, care s-a încruntat cu un aer gânditor şi a ridicat Biblia de pe masă.

– Cred că merge. Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat?

– Nu, a spus Jamie, punând ceaşca de cafea pe masă. Asta e din *Epistola Sfântului Apostol Pavel către Romani,* capitolul şase.

Observând privirile surprinse ale celorlalţi, a roşit uşor şi a făcut un semn spre Biblie:

– Am avut cartea asta în închisoare. Am citit-o. Vino cu mine, *a bhailach*! Acum eşti pregătit?

Vremea era mohorâtă, iar norii ameninţau să ne aducă orice, de la o ploaie îngheţată până la prima ninsoare a anotimpului, iar rafalele de vânt rece izbeau în mantii şi fuste, umflându-le ca pe nişte pânze de corabie. Bărbaţii îşi ţineau strâns pălăriile pe cap, iar femeile îşi adăposteau cu grijă capul în glugi, ţinându-şi-l aplecat, ca nişte oi care înaintează cu încăpăţânare contra vântului.

– Grozavă vreme pentru o înmormântare! a murmurat Brianna, strângându-şi mantia după câte o asemenea rafală.

– Îhî, a zis Roger instinctiv, deşi nu auzise ce spusese, dar dându-şi seama că vorbise.

Era încruntat şi ţinea buzele strânse, palid la faţă. Brianna şi-a lăsat o mână pe braţul lui, strângându-l în semn de încurajare, iar el s-a uitat spre ea, a zâmbit vag şi faţa i s-a descreţit.

Un răcnet nepământean a străpuns aerul, iar Brianna a îngheţat, prinzându-l pe Roger de braţ. Răcnetul a devenit un ţipăt sfredelitor, apoi nişte gâlgâieli care vibrează, domolindu-se apoi în suspine ca acelea scoase de un cadavru care se rostogoleşte pe o scară.

Briannna a simţit că i se face pielea de găină pe spinare, iar stomacul i s-a strâns. A aruncat o privire spre Roger; el era la fel de palid ca ea, însă a strâns-o încurajator de mână.

– Asta trebuie să fie o *bean-treim*[57]*,* a comentat tatăl ei calm. Nu ştiam că există aşa ceva.

– Nici eu, a replicat mama ei. Cine crezi că strigă aşa?

Şi ea fusese şocată auzind sunetele, însă acum părea doar interesată. Şi Roger îşi ţinuse răsuflarea, după care a expirat cu un gâlgâit slab, apoi şi-a dres glasul.

– O femeie îndoliată, a răspuns cu voce groasă, apoi şi-a dres glasul din nou, mult mai zgomotos. Scot chiote. După sicriu.

Vocea aceea a crescut din nou din pădure, de data asta un sunet mai clar. Brianna a avut impresia că se aud şi cuvinte, dar nu le desluşea. *Wendigo*[58]*.* Cuvântul i-a apărut nechemat în minte, de aceea a început să tremure incontrolabil. Jemmy a tresărit şi s-a străduit să se îngroape în haina bunicului.

– Nu ai de ce te speria, *a bhailach*.

L-a bătut uşor pe spate pe Jemmy. Acesta nu a părut însă convins, de aceea şi-a băgat degetul mare în gură şi, cu ochi ieşiţi din orbite, s-a lipit mai strâns de pieptul lui Jamie, în vreme ce vaietele au devenit gemete.

– În fine, veniţi! O s-o vedem, nu?

Jamie s-a întors într-o parte să-şi croiască drum prin pădure, spre sursa acelei voci.

Ceilalţi n-au putut decât să îl urmeze. Brianna l-a strâns de braţ pe Roger, dar s-a desprins de el, mergând aproape de Jamie, astfel ca Jemmy să o vadă şi să se liniştească.

– E-n regulă, amice, a şoptit ea.

Aerul devenea tot mai rece; răsuflarea ei scotea firicele de aburi albicioşi. Lui Jemmy i se înroşise vârful nasului, iar ochii păreau puţin rozalii – avea să răcească şi el? A întins o mână să-i atingă fruntea, însă vocea a izbucnit din nou. Acum părea să se fi întâmplat ceva. Era un sunet mai ascuţit, mai vibrant, pentru că nu semăna cu cel mai robust pe care îl auziseră mai devreme. Şi era nesigur – ca acela scos de o fantomă-ucenic, i s-a părut ei, ca o glumă nefirească.

Şi chiar era vocea unei ucenice, nu a unei fantome. Tatăl ei s-a aplecat

când a trecut pe sub un pin, iar ea l-a imitat, ajungând într-un luminiş, cu faţa spre două femei, care au părut luate prin surprindere. Mai degrabă o femeie şi o adolescentă, amândouă cu şaluri înfăşurate în jurul capului. Le ştia din vedere, dar cum le chema?

– *Maduinn mhath, maighistear*[59]*,* a spus femeia mai vârstnică, revenindu-şi din surprindere şi făcând o plecăciune în faţa lui Jamie. Bună dimineaţa, domnule!

– La fel şi vouă, doamnelor, a răspuns el tot în gaelică.

– Bună dimineaţa, doamnă Gwilty! a răspuns Roger cu glas răguşit şi slab. Şi ţie, *a nighean*, a adăugat, cu o reverenţă curtenitoare către fată.

Olanna, aşa o chema; Brianna şi-a amintit faţa rotundă, ca şi acel „O“ cu care începea numele ei. Era fiica… doamnei Gwilty? Sau nepoata ei?

– A, ce băieţel frumos! a exclamat fata, întinzând un deget să-l atingă pe Jemmy pe obraz.

El s-a tras puţin înapoi şi şi-a supt mai cu nădejde degetul mare, urmărind-o bănuitor pe sub boneta albastră, din lână.

Femeile nu vorbeau deloc engleză, dar cunoştinţele de gaelică ale Briannei erau suficiente pentru a urmări conversaţia, chiar dacă nu putea vorbi cursiv. Doamna Gwilty îi arăta nepoatei ei cum să intoneze un *coronach*, a explicat ea.

– Şi veţi face o treabă bună împreună, sunt convins, a spus Jamie politicos.

Doamna Gwilty a pufnit pe nas şi i-a aruncat nepoatei o privire critică.

– Hm… a făcut ea. Are-o voce ca un pârţ de liliac, dar e singura femeie rămasă în familia mea, iar eu n-o să trăiesc o veşnicie.

Roger a scos un sunet înfundat, pe care l-a transformat într-un acces convingător de tuse. Faţa plăcută a Olannei, deja îmbujorată din cauza frigului, a roşit intens, dar nu a spus nimic, ci s-a mulţumit să lase ochii în pământ şi s-a înfăşurat mai bine cu şalul. Brianna a văzut că era cafeniu-închis, ţesut în casă; al doamnei Gwily era din lână neagră, fină şi, chiar dacă era puţin zdrenţuit la margini, îl purta cu demnitatea profesiunii ei.

– Suntem întristaţi pentru voi, a rostit Jamie în chip de condoleanţe. Cea care a plecat dintre noi…?

Nu a dus întrebarea până la capăt.

– Sora tatei, a răspuns doamna Gwilty imediat. Nenorocire, nenorocire, să fie îngropată printre străini.

Avea faţa trasă, semn de subnutriţie, obrajii scofâlciţi şi cearcăne la ochii negri şi rotunzi. S-a uitat spre Jemmy, care şi-a prins marginea bonetei şi a tras-o peste faţă. Văzând ochii întunecaţi şi adânci îndreptaţi spre ea, Brianna a simţit un impuls puternic de a face la fel.

– Sper că… umbra ei îşi va găsi liniştea. Cum familia voastră e aici, a spus Claire într-o gaelică precară.

Cu accentul ei englezesc, vorbele sunau foarte ciudat, iar Brianna a observat că tatăl ei şi-a muşcat buza de jos ca să nu zâmbească.

– N-o să ducă lipsă de tovărăşie multă vreme, s-a scăpat Olanna, apoi, surprinzând privirea lui Jamie, s-a înroşit ca o sfeclă şi şi-a îngropat nasul în

şal.

O afirmaţie ciudată, pe care Jamie, care a dat din cap, a părut să o înţeleagă.

– Vai! Chiar aşa? Cine mai e bolnav?

S-a uitat întrebător la mama ei, dar ea a scuturat vag din cap. Dacă era cineva bolnav, nimeni nu venise să ceară ajutor.

– Seaumais Buchan, a zis doamna Gwilty cu o satisfacţie sumbră, are fierbinţeli şi pieptul o să-l omoare înainte de sfârşitul săptămânii, dar noi i-am luat-o înainte. Lucru fericit.

– Poftim? a întrebat Claire încruntându-se uimită.

Doamna Gwilty a privit-o printre gene.

– Ultima persoană care e îngropată în cimitir trebuie să stea de pază, englezoaico, i-a explicat Jamie în engleză. Până vine următoarea să îi ia locul.

Trecând cu uşurinţă înapoi la gaelică, a comentat:

– Norocoasă este ea, cu atât mai norocoasă că are o asemenea *bean-treim* să o urmeze.

A băgat o mână în buzunar şi i-a dat o monedă, la care doamna Gwilty s-a uitat scurt, apoi a clipit şi s-a uitat din nou la ea.

– Da, a răspuns ea încântată. Vom face tot ce putem, eu şi fata. Vino, *a naighean,* să te aud.

Silită să bocească în prezenţa unor oaspeţi, a părut îngrozită. Sub ochii vigilenţi ai mătuşii, nu avea scăpare. Închizând ochii, şi-a umflat pieptul, şi-a tras umerii în spate şi a scos un ţipăt sfredelitor: EEEEEEEEEeeeeeeeeEEEEEEE-uh-Ee-uh-Ee-uh, după care s-a oprit să-şi tragă răsuflarea.

Roger a tresărit de parcă i-ar fi vârât cineva aşchii sub unghii, iar Claire a rămas cu gura căscată. Jemmy a ridicat din umeri, care aproape că i-au acoperit urechile, şi s-a agăţat de haina bunicului ca un scaiete mic, albastru. Până şi Jamie a părut puţin uluit.

– Nu-i rău, a spus doamna Gwilty, în mod corect. Probabil că n-o să se facă de râs. Am auzit că Hiram v-a rugat să rostiţi câteva cuvinte la mormânt, da? a adăugat, aruncând o privire oarecum dispreţuitoare spre Roger.

– Aşa e, i-a răspuns Roger, cu glas răguşit, dar ferm. Sunt onorat.

Doamna Gwilty nu a mai zis nimic, ci s-a mulţumit să îl măsoare din cap până în picioare, după care a clătinat din cap, s-a întors cu spatele şi a ridicat braţele în aer.

– AaaaaaaaaaAAAAAAAAaaaaaAAAAAAAaaaaIIIIeeeeeeee, a urlat ea, cu o voce care a făcut-o pe Brianna să simtă cristale de gheaţă în sânge. Nenorocire, nenorocire, neeeenorociiire! Nenorocirea a căzut pe capul familiei Crombie! Nenorocire!

Întorcându-se îndatoritoare cu spatele la ei, Olanna s-a alăturat ţipetelor cu propria ei versiune. Lipsită de tact, Claire şi-a băgat degetele în urechi.

– *Câţi* bani le-ai dat? l-a întrebat pe Jamie în engleză.

El a ridicat vag din umeri, după care, prinzând-o de cot, a împins-o înainte.

Alături de Brianna, Roger şi-a înghiţit un nod din gât şi, în ciuda zgomotelor, sunetul tot s-a auzit.

– Ar fi trebuit să bei ceva, i-a spus ea.

– Ştiu, a răspuns el şi apoi a strănutat.

– Măcar ai auzit de Seaumais Buchan? l-am întrebat pe Jamie în timp ce ne croiam drum pe solul îmbibat de apă din curtea familiei Crombie. Cine e?

– Da, am auzit de el, petrecându-şi un braţ după talia mea ca să mă ajute să trec peste o băltoacă urât mirositoare ce părea urină de capră. Of, Doamne, englezoaico, eşti mică, dar grea.

– De la coş, i-am răspuns cu un aer absent. Cred că doamna Bug a pus gloanţe de plumb în el. Ori poate doar plăcinte cu fructe. Şi cine e? Unul dintre pescari?

– Da. E străunchiul lui Maisie MacArdle, care s-a căsătorit cu el când construia bărci. O mai ţii minte? Părul roşcat şi un nas foarte, foarte lung, cu şase copii.

– Ca prin vis. Tu cum de ţii minte atâtea? l-am întrebat, însă el s-a mulţumit să zâmbească şi mi-a oferit braţul.

Am acceptat şi am păşit grav prin noroiul şi paiele aşezate pe pământ, lordul şi doamna lui, veniţi la înmormântare. În ciuda frigului, uşa cabanei era deschisă, pentru a-i permite spiritului defunctei să iasă. Din fericire, lăsa să intre şi puţină lumină, deoarece construcţia rudimentară nu avea ferestre. Pe de altă parte, era înţesată până la refuz de oameni, dintre care cei mai mulţi nu se îmbăiaseră de cel puţin patru luni. Nu-mi erau străine cabanele ce provocau stări de claustrofobie sau oamenii nespălaţi şi, cu toate că ştiam că unul dintre corpurile de acolo era spălat, dar mort, începusem deja să respir pe gură când una dintre fiicele familiei Crombie, purtând un şal şi având ochii înroşiţi, ne-a invitat înăuntru.

Bunica Wilson era întinsă pe masă, cu o lumânare la cap, înfăşurată în linţoliul pe care fără îndoială că îl ţesuse încă de când fusese o tânără mireasă; pânza era îngălbenită şi mototolită de timp, însă curată şi moale în lumina lumânării, brodată la margini cu un model simplu, nişte frunze de viţă-de-vie. Fusese păstrat cu grijă, adus tocmai din Scoţia cu cine ştie ce sacrificii.

Scoţându-şi pălăria, Jamie s-a oprit la uşă şi a murmurat condoleanţele obişnuite, pe care cei doi soţi Crombie le-au acceptat înclinând din cap şi mormăind. Le-am înmânat coşul şi am dat din cap, sperând că astfel îmi arăt demn compasiunea, stând în acelaşi timp cu ochii pe Jemmy.

Brianna îşi dăduse toată silinţa să îi explice situaţia, dar nu aveam habar cum va interpreta el lucrurile sau cadavrul. Cu oarecare greutate, fusese convins să-şi scoată boneta, iar acum, având o buclă de păr răzvrătită, se uita în jur cu interes.

– Ea e doamna moartă, bunico? a şoptit el tare spre mine, arătând cu degetul spre defunctă.

– Da, dragule, am zis, privind neliniştită spre bătrâna doamnă Wilson.

Arăta în regulă, purtând cea mai bună bonetă şi având un bandaj pe sub bărbie ca să îi ţină gura închisă şi pleoapele uscate închise faţă de lumina lumânării. Nu cred că Jemmy o văzuse vreodată în viaţă, deci nu avea niciun motiv să fie tulburat văzând-o moartă, deşi fusese luat cu regularitate la vânătoare încă de când abia începuse să meargă. Era sigur că nu înţelege ce înseamnă moartea. Pe de altă parte, un cadavru era dezamăgitor după întâlnirea noastră cu bocitoarele. Cu toate astea…

– Acum o să ne luăm rămas-bun de la ea, flăcăule, i-a spus Jamie încet şi l-a aşezat pe podea.

Am surprins privirea lui Jamie spre uşă, unde Roger şi Bree adresau condoleanţe, şi mi-am dat seama că aşteptase ca ei să ne ajungă din urmă ca să îl urmărească şi să ştie ce să facă în continuare. L-a condus pe Jemmy printre oamenii strânşi acolo, care s-au dat respectuoşi la o parte, şi a ajuns la masă, unde a pus o mână peste pieptul defunctei. Aşa, deci, era acel gen de înmormântare.

La unele funeralii din Highland exista obiceiul ca toţi cei prezenţi să atingă cadavrul, ca să nu-i bântuie persoana decedată. Mă îndoiam că bunica Wilson ar fi avut vreun interes să mă bântuie, dar niciodată nu strică o măsură de prevedere – şi încă aveam vii în amintire craniul cu măsele plombate cu argint şi întâlnirea cu ceea ce ar fi putut fi posesorul lui în noaptea întunecată petrecută pe munte. Fără să vreau, am aruncat o privire spre lumânare, care părea absolut normală, din ceară cafenie, mirosind plăcut şi stând puţin înclinată în sfeşnicul din lut ars.

Făcându-mi curaj, m-am aplecat şi am pus uşor o mână pe linţoliu. O farfurie din lut ars, cu o bucată de pâine şi nişte sare, stătea pe pieptul moartei, iar un bol mic, din lemn, cu un lichid închis la culoare – vin? – era alături de ea, pe masă. Având în vedere lumânarea din ceară adevărată, sarea şi bocitoarele, se pare că Hiram Crombie încerca să îi arate respect fostei soacre, deşi îl vedeam în stare, ca zgârcit ce era, să refolosească sarea după înmormântare.

Însă ceva părea anapoda; o nelinişte se furişa printre ghetele scâlciate şi picioarele învelite în zdrenţe ale oamenilor strânşi acolo, ca un curent rece, care venea dinspre uşă. La început, am crezut că se datora prezenţei noastre, dar nu; simţisem mici expresii de aprobare când Jamie se apropiase de defunctă.

Jamie i-a şoptit ceva lui Jemmy, apoi l-a ridicat, cu picioarele în aer, pentru a atinge moarta. El nu a avut nicio rezervă şi s-a uitat cu interes la faţa ei ca din ceară.

– Pentru ce e asta? a întrebat tare, întinzând mâna după pâine. O s-o mănânce?

Jamie l-a prins de încheietură şi i-a lipit-o ferm de linţoliu.

– E pentru mâncătorul de păcate, *a bhailach.* Las-o acolo!

– Ce e…?

– Mai târziu.

Nimeni nu se tocmea cu Jamie când folosea acel ton, astfel că Jemmy

s-a liniştit, băgând din nou degetul mare în gură când Jamie l-a aşezat pe podea. Bree a venit imediat şi l-a ridicat în braţe, amintindu-şi totuşi să atingă moarta şi să murmure „Dumnezeu să te odihnească.“

Apoi Roger a păşit în faţă şi în rândul mulţimii s-a iscat o uşoară agitaţie. Părea palid, dar stăpân pe sine. Avea faţa puţin trasă şi cam ascetică, fermitatea fiind anulată de blândeţea ochilor şi de mobilitatea gurii, gata mereu să râdă. Însă acum nu era momentul potrivit pentru a râde, astfel că ochii lui erau întunecaţi în lumina vagă. A pus o mână pe pieptul defunctei, apoi a înclinat capul. Nu era sigur dacă e cazul să se roage pentru odihna sufletului ei sau să capete inspiraţie, însă a rămas aşa mai bine de un minut. Oamenii l-au urmărit respectuoşi, doar câţiva au tuşit şi şi-au dres glasul. Roger nu era singurul pe cale să răcească, ceea ce m-a dus brusc cu gândul la Seaumais Buchan. *Are fierbinţeli şi pieptul o să-l omoare înainte de sfârşitul săptămânii.* Aşa spusese doamna Gwilty. Probabil pneumonie, bronşită sau chiar tuberculoză. Şi nimeni nu îmi suflase o vorbă. Am simţit un spasm, de iritare, de vinovăţie şi de nelinişte. Ştiam că noii arendaşi nu au încredere în mine; socotisem că trebuia să îi las să se obişnuiască cu mine înainte să îi vizitez la întâmplare. Mulţi nu mai văzuseră o englezoaică înainte de a ajunge în colonii, iar eu îmi dădeam seama ce atitudine aveau faţă de englezi şi catolici.

Însă acum exista un om care îmi murea în prag, şi nici măcar nu ştiusem de existenţa lui, iar de boala lui nici pomeneală. Să mă duc să îl văd imediat după înmormântare? Dar unde Dumnezeu locuia el? Nu putea fi prea aproape; *ştiam* că toţi pescarii se stabiliseră pe munte; cei din neamul MacArdle probabil că se aflau dincolo de culme. Am aruncat o privire spre uşă, încercând să estimez cât de curând îşi va slobozi ninsoarea norii ameninţători. Am auzit foşnete de încălţări şi şuşoteli venind de afară; sosiseră şi alţi oameni din văgăunile din apropiere, îngrămădindu-se lângă uşă. Am surprins cuvintele *dèan caithris*[60], rostite pe un ton întrebător şi dintr-odată mi-am dat seama ce era ciudat la ce se petrecea.

Nu avusese loc un priveghi. De obicei, mortul era spălat şi întins pe o masă, apoi ţinut o zi sau două, pentru ca toţi din zonă să vină să-şi exprime condoleanţele. Ascultând cu atenţie, am surprins nemulţumire şi uimire – vecinii considerau graba nefirească.

– De ce nu s-a ţinut un priveghi? l-am întrebat în şoaptă pe Jamie.

A ridicat un umăr, dar a făcut semn spre uşă şi spre cerul acoperit.

– Până la noapte o să ningă rău de tot, *a Sorcha*[61]. Şi, după cum arată cerul, s-ar putea să ţină zile în şir. Nici eu n-aş vrea să sap un mormânt şi să îngrop un sicriu în toiul ninsorii. Iar, dacă ninge mai multe zile, unde ar putea ţine moarta?

– Adevărat, *Mac Dubh*, a recunoscut Kenny Lindsay, care ne auzise, s-a uitat la oamenii din preajmă şi s-a apropiat şi mai mult, coborând glasul. Dar la fel de adevărat e că Hiram Crombie nu ţinea mai deloc la baba… pardon, la soacra lui.

A ridicat bărbia o idee, făcând semn către moartă:

– Unii zic, a adăugat, că abia aşteaptă să o vadă sub pământ, înainte

de a se răzgândi ea, înţelegi?

A zâmbit scurt, iar Jamie şi-a stăpânit surâsul, privind în podea.

– Aşa or să aibă mai multă mâncare, cred eu.

Hiram era un zgârcit bine-cunoscut, ceea ce spunea mult despre highlanderii zgârciţi, dar ospitalieri.

În dreptul uşii s-a creat din nou o bulucealã: sosirea altor oameni. S-a iscat agitaţie când cineva a încercat să pătrundă cu forţa, deşi cabana era plină-ochi de oameni care stăteau umăr la umăr, singurul spaţiu liber fiind cel de sub masa pe care era întinsă doamna Wilson. Oamenii din dreptul uşii s-au retras ranchiunoşi, iar doamna Bug a reuşit să pătrundă în cabană, dichisită cu ce avea mai bun în materie de bonetă şi şal, avându-l alături pe Arch.

– Aţi uitat whisky-ul, domnule, l-a anunţat ea pe Jamie, întinzându-i o sticlă cu dop.

Privind în jur, ea i-a zărit imediat pe soţii Crombie şi a făcut o plecăciune ceremonioasă spre ei, adresându-le cuvinte de condoleanţe. Înălţându-se, şi-a aranjat boneta şi a privit în jur, aşteptând ceva. Era limpede, ceremonia putea începe acum. Hiram Crombie s-a uitat la cei prezenţi şi a dat aprobator din cap spre Roger. Acesta s-a îndreptat puţin de spate, a dat din cap spre el şi a început. A vorbit simplu câteva minute, generalităţi despre cât de preţioasă este viaţa, despre grozăvia morţii şi cât de important e ca neamurile şi vecinii să înfrunte asemenea situaţii. Toate au picat bine la pescari, care dădeau încet din cap, în semn de aprobare şi se aşteptau la o predică decentă. Roger a făcut o pauză ca să tuşească şi să îşi sufle nasul, apoi a trecut la o versiune a slujbei prezbiteriene de înmormântare, mai precis, la ce îşi mai amintea din ea de pe vremea când trăise alături de reverendul Wakefield. Şi asta a picat bine la toată lumea. Bree lăsa impresia că se relaxase şi l-a lăsat pe Jemmy pe podea.

Totul decurgea bine… şi totuşi, aveam o vagă senzaţie de nelinişte. Asta, în parte fiindcă îl vedeam pe Roger. De la căldura crescândă din cabană îi curgea nasul; ţinea batista în mână şi din când în când se oprea să şi-l sufle cât mai discret. Însă flegma se scurgea pe gât. Şi, pe măsură ce se înrăutăţea, congestia îi afecta gâtlejul vulnerabil. Tonul gâtuit i se accentua vizibil. Trebuia să îşi dreagă vocea în mod repetat pentru a putea vorbi.

Alături de mine, Jemmy începuse să se agite şi am văzut-o cu coada ochiului pe Bree lăsându-şi o mână pe creştetul lui pentru a-l linişti. El a ridicat privirea spre ea, dar ea se uita concentrată şi îngrijorată la Roger.

– Îi mulţumim Domnului pentru viaţa acestei femei, a spus e şi s-a oprit să-şi controleze glasul – încă o dată.

M-am trezit că fac acelaşi lucru din pură simpatie.

– A fost o slujitoare a Domnului, credincioasă şi adevărată, iar acum Îl preamăreşte în faţa tronului Său, alături de sfi…

I-am văzut o îndoială trecându-i pe faţă când s-a întrebat dacă cei prezenţi acolo acceptau ideea de sfânt sau dacă pentru ei asta era un semn de erezie papistaşă. A tuşit din nou şi a continuat:

– …alături de îngeri.

Evident, îngerii erau inofensivi, astfel că feţele celor din jur erau sumbre, dar nu iritate.

– Să rostim împreună un psalm spre preamărirea Lui, a celui care…

A aruncat o privire spre pagina aleasă şi, prea târziu, şi-a dat seama ce greu e să traducă din prima un psalm din engleză în gaelică. Şi-a dres glasul cu forţă şi alţii din mulţime au făcut la fel din reflex. Lângă mine, Jamie a murmurat „O, Doamne“ într-o rugă pornită din inimă. Jemmy a tras-o de rochie pe mama lui, şoptindu-i ceva, însă a fost redus la tăcere cu hotărâre. Am văzut-o pe Bree tânjind să ajungă la Roger, încordată toată din dorinţa de a-l ajuta cumva, fie şi prin telepatie. Negăsind altă soluţie, Roger a citit şovăitor psalmul. Jumătate dintre oameni îl crezuseră pe cuvânt când îi invitase să „rostească împreună“, aşa că recitau din memorie, de câteva ori mai repede decât putea citi el.

Incapabilă să urmăresc acea scenă, am închis ochii, dar mi-a fost imposibil să nu aud, în timp ce ei au rostit iute psalmul şi au tăcut, aşteptând răbdători cât timp Roger a citit chinuit restul. Ceea ce s-a încăpăţânat să facă.

– Amin! a rostit Jamie puternic.

Singurul. Am deschis ochii, şi i-am văzut pe toţi ţintuindu-ne cu priviri uşor surprinse şi unele de-a dreptul duşmănoase. Jamie a inspirat adânc şi a expirat foarte încet.

– Iisuse Hristoase! a zis el foarte încet.

Pe obrajii lui Roger au apărut broboane de sudoare, pe care şi le-a şters cu mâneca hainei.

– Vrea cineva să spună câteva cuvinte despre defunctă? a întrebat, privind de la unul la altul.

I-au răspuns doar tăcerea şi vuietul vântului. Şi-a dres glasul, apoi cineva a pufnit.

– Bunico! a şoptit Jemmy, trăgându-mă de rochie.

– Sst!

– Bine, bunico, *dar…*

Încordarea din glasul lui m-a făcut să mă întorc şi să cobor privirea spre el.

– Vrei la toaletă? l-am întrebat în şoaptă, aplecându-mă spre el.

A scuturat din cap violent şi bretonul auriu-roşcat i s-a mişcat pe frunte.

– Doamne, Părintele nostru ceresc, care ne conduci prin schimbările timpului spre odihna şi binecuvântarea veşniciei, fii alături de noi în aceste momente, ca să ne mângâi şi să ne ajuţi!

Am ridicat ochii şi am văzut că Roger pusese iar mâna pe pieptul defunctei, hotărât să încheie slujba. Judecând după uşurarea evidentă de pe faţa şi din vocea lui, mi-am închipuit că e o rugăciune obişnuită din Cartea Credinţei, pe care o ştia atât de bine, că putea să o traducă fluent în gaelică.

– Arată-ne ai Tăi copii sunt dragi ochilor Tăi…

Chinuindu-se să vorbească, s-a oprit; muşchii gâtului s-au mişcat chinuitor, încercând zadarnic să elimine greutatea în tăcere, dar degeaba.

– Ăă… Hrr!

Un sunet, nu chiar un râs, a răsunat în cabană, iar Bree a scos un huruit din gâtlej, ca un vulcan gata să scuipe lavă.

– Bunico!

– …Vederea Ta… Fie ca ei să… să trăiască veşnic alături de Tine şi de îndurarea Ta…

– Bunico!

Jemmy se agita de parcă în pantaloni i-ar fi pătruns o colonie de furnici, iar pe faţă avea o expresie de urgenţă încărcată de suferinţă.

– Eu sunt renaşterea şi viaţa, a spus Domnul; cel care crede în Mine, chiar dacă a murit… hrr… va trăi…

Simţind că e spre sfârşitul predicii, Roger a încercat un final elegant, silindu-şi vocea peste limite, mai răguşit ca niciodată şi rostind chinuit fiecare cuvânt, dar ferm şi cu tărie.

– Doar o clipă! am spus cu glas şuierat. Te duc afară ime…

– Nu, bunico! Uite!

M-am uitat unde arăta cu degetul şi un moment am crezut că îl îndreptase spre tatăl lui. Însă nu era aşa.

Bătrâna doamnă Wilson deschisese ochii.

A urmat un moment de tăcere deplină, cât toţi s-au uitat la doamna Wilson. Apoi s-au auzit icnete şi s-au retras, cu ţipete de disperare şi de durere când s-au călcat în picioare şi s-au izbit de pereţii duri ai cabanei.

Jamie l-a ridicat imediat pe Jemmy de pe podea ca să nu fie strivit, a inspirat adânc şi a strigat *Sheas62!* cât a putut de tare. Răcnetul lui a fost atât de puternic, încât oamenii au îngheţat o clipă, cât să îl poată pune pe Jemmy în braţele Briannei şi să îşi croiască drum până la masă.

Roger o prinsese în braţe pe cea care fusese defunctă până în acel moment şi o ridica în şezut, trăgând uşor de bandajul de sub falcă. Mi-am croit drum după Jamie, împingându-i fără milă pe cei care îmi stăteau în cale.

– Lăsaţi-o să respire, vă rog! am spus ridicând glasul.

Tăcerea provocată de uimire făcea loc unui murmur de emoţie, însă el s-a stins în timp ce bâjbâiam să desfac bandajul. Oamenii din cabană aşteptau trepidând când fostul cadavru a mişcat fălcile.

– Unde sunt? a întrebat cu glas tremurător.

Şi-a plimbat privirea în jur, nu i-a venit să creadă şi, în cele din urmă, a descoperit faţa fiicei ei.

– Mairi! a spus neîncrezătoare, iar doamna Crombie s-a repezit spre ea, a căzut în genunchi, izbucnind în lacrimi, şi a prins-o de mâini pe mama ei.

– *A Máthair! A Máthair!* a strigat.

Bătrâna şi-a pus mâna pe părul fiicei, de parcă nu era sigură că era adevărată. Între timp, făcusem toate eforturile să verific semnele vitale ale bătrânei, care nu erau nicidecum vitale, însă erau bune pentru cineva socotit mort până în urmă cu câteva momente. Respiraţia era superficială, chinuită, culoarea pielii era ca fiertura de ovăz veche de o săptămână, rece

şi lipicioasă, în ciuda căldurii din încăpere, şi nu i-am găsit pulsul, deşi sigur avea. Altfel, cum ar fi fost vie?

– Cum te simţi? am întrebat-o.

Şi-a dus mâna tremurătoare pe pântec.

– Cam slăbită, a răspuns ea în şoaptă.

Am lipit palma de abdomen şi am simţit tot imediat. Era un puls, dar acolo unde nu ar fi trebuit să fie. Era neregulat, şovăitor şi puternic din când în când, dar exista.

– Iisuse H. Roosevelt Hristos! am spus eu.

Nu cu voce tare, dar doamna Crombie a icnit şi am văzut că şorţul i-a tresărit, semn sigur că făcuse semnul coarnelor diavolului pe sub el. Nu am găsit timpul necesar să-mi cer scuze, ci m-am ridicat şi l-am apucat pe Roger de o mânecă, trăgându-l deoparte.

– Are un anevrism aortic, i-am şoptit. Cred că a sângerat intern o vreme, cât să-şi piardă cunoştinţa şi să pară rece. Anevrismul va plesni *foarte* curând şi atunci sigur va muri.

Pălind, el şi-a înghiţit nodul din gât cu un efort şi a întrebat:

– Ştii de când?

Am aruncat o privire la doamna Wilson; faţa ei era cenuşie precum cerul acoperit de nori, iar ochii se focalizau când şi când, pâlpâind ca flacăra unei lumânări în vânt.

– Am înţeles, a spus Roger, deşi nu scosesem o vorbă.

A inspirat adânc, apoi şi-a dres glasul.

Oamenii, care şuşotiseră între ei ca un cârd de gâşte agitate, au tăcut imediat. Toţi stăteau cu ochii la scena din faţa lor.

– Această soră a noastră a revenit la viaţă, cum vom face toţi într-o bună zi prin slava Domnului, a spus Roger încet. E un semn de speranţă şi credinţă. Va ajunge curând la sânul îngerilor, dar s-a întors la noi o clipă, ca să ne dea asigurări privind iubirea Domnului.

A tăcut un moment, gândindu-se ce să mai adauge. Şi-a dres glasul şi a aplecat capul spre doamna Wilson.

– Ai vrut… să spui ceva, mamă? a şoptit el în gaelică.

– Da, vreau, a răspuns ea, care părea să capete putere, devenind totodată indignată.

Pe obrajii cenuşii i-au apărut pete roşietice când s-a uitat la mulţime.

– Ce fel de priveghi e ăsta, Hiram? a întrebat, ţintuindu-şi ginerele cu ochi sfredelitori. Nu văd nici mâncare, nici băutură şi ce-nseamnă asta?

Vocea i-a devenit un ţipăt furios, pentru că ochii îi căzuseră pe farfuria cu pâine şi sare, pe care Roger o pusese deoparte când o ajutase să se ridice în şezut.

– Cum aşa…?

S-a uitat aprig la oamenii strânşi în cabană şi a înţeles adevărul. Ochii afundaţi în orbite i s-au dilatat. Cum aşa, zgârcitule şi neobrăzatule? Ăsta nu-i priveghi. Ai vrut să mă-ngropi doar cu o coajă de pâine şi o picătură de vin pentru mâncătorul de păcate şi mă mir că te-ai îndurat şi de atât! După aia o să-mi furi giulgiul ca să faci haine pentru mucoşii tăi de copii. Şi unde

mi-e broşa bună, pe care am zis că vreau să o port în mormânt?

A dus mâna uscată la pieptul supt şi a strâns între degete pânza mototolită.

– Mairi! Unde-i broşa mea? a continuat.

– Uite-o aici, mamă, aici e!

Cu totul pierdută, suspinând şi gâfâind, sărmana doamnă Crombie s-a scotocit în buzunar.

– Am dus-o la loc sigur – voiam să ţi-o pun înainte de…

A scos o bijuterie urâtă, cu granate, pe care mama ei i-a smuls-o şi a lipit-o de sâni, după care s-a uitat în jur suspicioasă. Era limpede că îşi bănuia vecinii că abia aşteaptă o şansă ca să i-o fure. Am auzit un pufnet de indignare scos de o femeie din spatele meu, dar nu am avut vreme să mă întorc să văd cine e. Uşor, uşor, mi-am spus, adoptând atitudinea cea mai liniştitoare faţă de un bolnav ţintuit la pat. Sunt sigură că totul va fi bine.

Doar că vei muri în următoarele minute, mai precis, am gândit, reprimându-mi impulsul isteric de a râde dezlănţuit. De fapt, se putea întâmpla în următoarele secunde dacă tensiunea îi mai creştea. Ţineam degetele pe umflătura care pulsa în abdomenul ei, ceea ce trăda slăbirea fatală a aortei abdominale. Probabil că deja începuse să sângereze, dacă îşi pierduse cunoştinţa în asemenea grad, încât să pară moartă. În cele din urmă, îi va plesni o arteră şi aşa îşi va găsi sfârşitul.

Roger şi Jamie făceau tot ce puteau ca să o liniştească, vorbindu-i în engleză şi în gaelică şi bătând-o liniştitor pe spate. Ea părea să reacţioneze la acele îndemnuri, dar respira ca o locomotivă cu aburi.

Când Jamie a scos sticla cu whisky din buzunar, lucrurile s-au liniştit şi mai mult.

– Ei, aşa mai merge! a spus doamna Wilson, oarecum îmbunată, în timp ce a tras grăbită dopul şi a fluturat sticla pe sub nas ca să aprecieze calitatea băuturii. Şi aţi adus şi mâncare? Doamna Bug şi-a croit drum spre masă, folosind coşul ca pe un berbec de asediu. Hm! Nu credeam ca să apuc să văd că papistaşii sunt mai buni decât neamurile mele!

Ultimele cuvinte îi erau adresate lui Hiram Crombie, care până în acel moment nu făcuse decât să deschidă gura şi să o închidă, fără a găsi ceva de răspuns la tirada soacrei lui.

– Păi… Păi… s-a bâlbâit el revoltat, sfâşiat între şoc, furie evidentă şi nevoia de a se justifica faţă de vecini. Mai buni decât propriile neamuri? Păi, nu ţi-am asigurat acoperiş deasupra capului în ultimii douăzeci de ani? Nu te-am hrănit şi nu te-am îmbrăcat ca şi cum ai fi fost mama mea? Ţi-am suportat limba slobodă şi hachiţele ani întregi şi niciodată n-am…

Jamie şi Roger au intervenit pentru a-l domoli, însă nu au făcut decât să se întrerupă unul pe celălalt şi Hiram a avut ocazia să spună tot ce avea pe suflet, ceea ce a şi făcut. La fel şi doamna Wilson, care nu era mai prejos când era vorba de invective.

Pulsul din abdomen continua neîntrerupt sub palma mea şi cu greu am reuşit să o ţin să nu sară de pe masă ca să îl lovească pe Hiram în cap cu sticla de whisky. Vecinii erau surescitaţi.

Roger a acţionat ferm şi a prins-o pe doamna Wilson de umerii scheletici.

– Doamnă Wilson, i-a zis suficient de tare să acopere protestele indignate ale lui Hiram faţă de felul în care doamna Wilson îl caracterizase. Doamnă Wilson!

– Ei?

Femeia a făcut o pauză să respire şi, derutată un moment, a clipit spre el.

– Încetează! Şi tu la fel!

S-a uitat la Hiram, care tocmai dădea să mai spună ceva. A închis gura.

– Nu tolerez aşa ceva! a tunat Roger şi a lovit cu Biblia în tăblia mesei. Nu se cuvine şi nu permit, m-auziţi?

Coborându-şi sprâncenele într-o expresie fioroasă, s-a uitat pe rând la cei doi combatanţi. În afară de răsuflarea apăsată a lui Hiram, de suspinele uşoare ale doamnei Crombie şi de şuieratul astmatic al doamnei Wilson, în cabană s-a lăsat tăcere.

– Ascultaţi! a spus Roger, încă privind încruntat în jur, ca să prevină orice alte întreruperi.

Şi-a lăsat palma peste mâna uscată şi pătată de vârstă a femeii.

– Doamnă Wilson, nu ştii că în clipa asta te afli în faţa Domnului?

A furişat o privire spre mine, iar eu am dat aprobator din cap; da, sigur avea să moară. Îşi mişca moale capul, iar sticlirea de furie începuse să i se stingă în ochi chiar în timp ce vorbise.

– Dumnezeu e aproape de noi, a spus Roger, ridicând capul pentru a se adresa tuturor.

A repetat cuvintele şi în gaelică şi a urmat un oftat general. I-a privit printre gene pe oameni.

– Nu vom profana această ocazie sfântă cu furie sau încrâncenare. Acum, sora noastră, a spus şi a strâns-o uşor de mână. Pregăteşte-ţi sufletul! Domnul va…

Însă doamna Wilson nu mai auzea. Gura ei cu buze sfrijite s-a deschis de groază.

– Mâncătorul de păcate! a strigat ea, privind disperată în jur, a înşfăcat farfuria aflată lângă ea şi a împrăştiat sarea pe giulgiu. Unde-i mâncătorul de păcate?

Hiram a încremenit ca şi cum ar fi fost împuns cu un vătrai înroşit în foc, apoi s-a întors şi şi-a croit drum spre uşă, iar oamenii s-au tras din faţa lui. În urma lui s-au auzit murmure, semn că făceau speculaţii, dar au tăcut brusc în momentul în care un urlet sfredelitor s-a înălţat spre cer, urmat de altul, crescător, pe măsură ce primul scădea ca intensitate. Oamenii scoteau suspine de groază, iar doamna Wilson părea mulţumită, pentru că bocitoarele începeau să îşi merite cu prisosinţă banii primiţi.

Apoi la uşă s-a produs agitaţie, iar oamenii s-au despărţit ca apele Mării Roşii, lăsând o cărare îngustă până la masă. Cu faţa albă ca hârtia şi abia respirând, ea s-a ridicat mai dreaptă în şezut. Pulsul îi tresălta sincopat

sub degetele mele. Roger şi Jamie au prins-o de braţe, sprijinind-o. În încăpere s-a lăsat o linişte mormântală, singurele sunete era urletele bocitoarelor, şi un târşâit de paşi rari şi moi pe pământul de afară, care a sporit brusc pe scândurile podelei. Sosise mâncătorul de păcate.

Era un bărbat înalt sau probabil că aşa fusese cândva. Mi-a fost imposibil să îi ghicesc vârsta; anii sau bolile îi mâncaseră carnea, astfel că umerii lui laţi erau îndoiţi, iar coloana vertebrală îi era cocârjată, iar capul uscăţiv împungea în faţă. Creştetul îi era chel şi mai avea câteva şuviţe de păr cărunt pe ici, pe colo.

Ridicând din sprâncene, m-am uitat la Jamie. Nu îl mai văzusem pe acel om. Jamie a ridicat discret din umeri; nici el nu-l cunoştea. Pe măsură ce mâncătorul de păcate s-a apropiat mai mult, am văzut că avea corpul strâmb; părea încovoiat într-o parte şi m-am gândit că probabil avea coastele zdrobite în urma vreunui accident.

Ochii tuturor erau îndreptaţi spre individ, dar el nu se uita la nimeni, rămânând cu capul plecat spre podea. Poteca de până la masă era îngustă, iar oamenii se retrăgeau când trecea el prin dreptul lor, atenţi să fie atinşi. A ridicat capul doar când a ajuns lângă masă şi am observat că nu avea un ochi, probabil scos de gheara vreunui urs, dacă judecam după masa de ţesut cicatrizat, vălurit. Celălalt ochi era întreg; s-a oprit surprins când a văzut-o pe doamna Wilson şi a privit în jur, neştiind ce să facă. Ea şi-a smuls un braţ din strânsoarea lui Roger şi a împins spre el farfuria cu pâinea şi sarea rămase.

– Treci la treabă! i-a poruncit ea cu voce ascuţită şi puţin temătoare.

– Dar nu eşti moartă.

Avea o voce moale, educată, care trăda doar uimirea, însă oamenii din mulţime au reacţionat ca şi când ar fi auzit un şuierat de şarpe şi s-au retras şi mai mult, dacă aşa ceva era posibil.

– Ce e?

Starea de agitaţie o făcea să tremure şi mai tare; simţeam o uşoară vibraţie constantă prin tăblia mesei.

– Ai fost plătit să-mi mănânci păcatele. Atunci, fă-o!

Şi-a dat seama de ceva şi a tresărit, apoi s-a uitat la ginerele ei:

– Hiram, l-ai plătit, nu?

Acesta era încă îmbujorat după schimburile de cuvinte de mai devreme, dar acum s-a împurpurat şi a dus o mână la piept, stângă, probabil după pungă, am socotit eu, nu la inimă.

– Ei bine, nu-l plătesc *înainte* să-şi facă treaba, s-a răstit el. Ce-nseamnă asta?

Simţind că cearta avea să izbucnească din nou, Jamie a lăsat braţul femeii şi a scotocit în punga lui, după care a scos un şiling din argint, pe care l-a aruncat peste masă, spre mâncătorul de păcate, având însă grijă să nu îl atingă pe om.

– Acum ai fost plătit, a zis Jamie, făcând un semn din cap. Fă bine şi apucă-te de treabă, domnule!

Acesta şi-a plimbat privirea încet în jur, iar oftatul oamenilor s-a auzit,

chiar dacă de afară pătrundeau urletele care anunţau *Sssuuuuferinţă în casa Croooombie.*

Stătea la cel mult treizeci de centimetri de mine, îndeajuns de aproape să-i simt mirosul acru şi dulceag: sudoare şi mizerie pătrunsă adânc în straiele zdrenţuite şi altceva, o aromă ce amintea de răni care supurau şi răni nevindecate. A întors capul şi m-a privit direct. Avea ochiul căprui, de culoarea ambrei, şocant de asemănători cu ai mei. Când i-am întâlnit privirea, am avut o senzaţie ciudată în golul stomacului, ca şi cum aş fi contemplat o imagine într-o oglindă distorsionantă, şi am văzut că faţa cumplit de mutilată o înlocuia pe a mea.

Expresia de pe chipul lui nu s-a schimbat, şi totuşi am simţit ceva nenumit trecând între noi. Apoi a întors capul şi a întins o mână lungă, tăbăcită şi foarte murdară ca să ridice bucata de pâine. În cabană s-a auzit un fel de suspin în timp ce a mâncat, strivind încet pâinea între gingii, pentru că avea puţini dinţi. Am luat pulsul doamnei Wilson, mai uşor acum şi rapid ca al unei păsări. Stătea aproape inertă în strânsoarea bărbaţilor, iar pleoapele ei ofilite îi coborâu când se priveau.

Omul a luat cana cu vin cu ambele mâini, ca şi cum ar fi fost un potir, şi a băut tot cu ochii închişi. A pus-o jos şi s-a uitat curios la doamna Wilson. Am presupus că nu îşi văzuse niciodată vreun client în viaţă, m-am întrebat de câtă vreme oficia asemenea evenimente.

Fără nicio expresie, doamna Wilson l-a privit fix. Pulsul abdominal îi tresălta, câteva bătăi, o pauză, apoi un salt care mi-a atins palma ca o lovitură, şi a revenit la salturile imprevizibile. Mâncătorul de păcate s-a înclinat spre ea foarte încet. Apoi s-a întors şi a şontâcăit spre uşă, cu o iuţeală uimitoare pentru un individ cu atâtea infirmităţi.

Câţiva băieţi şi bărbaţi mai tineri de lângă uşă s-au repezit după el, răcnind; unul sau doi au ridicat beţe din coşul cu lemne de foc de lângă vatră. Alţii nu ştiau ce să facă; se uitau spre uşa deschisă, dincolo de care strigătele şi bufniturile pietrelor aruncate după mâncătorul de păcate se amestecau cu vaietele bocitoarelor – dar, fără să vrea, îşi îndreptau ochii înapoi spre doamna Wilson.

Părea… împăcată, iată singurul cuvânt potrivit. Nu m-a surprins defel că pulsul de sub mâna mea se oprise. Undeva mai adânc, în străfundul fiinţei, simţeam începutul năvalei ameţitoare a hemoragiei, un torent de căldură care m-a aspirat, făcându-mă să văd un vârtej de puncte negre în faţa ochilor şi să aud ţiuituri în urechi. Ştiam sigur că acum murise cu adevărat. Am simţit-o cum pleacă. Şi totuşi, în ciuda chiotelor, i-am auzit vocea, foarte slabă, dar calmă şi limpede.

– Te iert, Hiram, a spus ea. Ai fost un flăcău de treabă.

Privirea mi se întunecase, dar încă auzeam şi simţeam tot vag. Ceva m-a prins, m-a tras, iar peste un moment mi-am revenit, stând rezemată de Jamie, care mă sprijinea. Eram într-un colţ al cabanei.

– Englezoaico, te simţi bine? m-a întrebat el cu îngrijorare, după care m-a zguduit uşor şi m-a lovit cu palma peste obraz.

Bocitoarele în negru ajunseseră la uşă. Le-am văzut pe amândouă

afară, ca doi stâlpi de întuneric, iar fulgii de zăpadă începeau să se rotească în jurul lor, în timp ce vântul rece a pătruns înăuntru, aducând fulgi uscaţi, care se rostogoleau şi tresăltau pe podea. Glasurile femeilor urcau şi coborau, amestecându-se cu şuieratul vântului. Lângă masă, cu mâini tremurătoare şi cu faţa umedă de lacrimi, Hiram Crombie încerca să fixeze broşa cu granate de linţoliu.

– Da, am zis uşor, apoi mai tare, da. Acum totul e bine.

Romani, 6:23 (n. tr.).

„Bocitoare“ (gaelică) (n. tr.).

În folclorul populaţiei algonquin, o creatură care mănâncă oameni sau un spirit rău (n. tr.).

„Bună dimineaţa, doamnă“ (gaelică) (n. tr.).

„Ceva de băut“ (gaelică) (n. tr.).

„Frumoasa mea“ (gaelică) (n. tr.).

„Staţi! Opriţi-vă!“ (gaelică) (n. tr.).

PARTEA A ŞASEA

Pe munte

40

PRIMĂVARA PĂSĂRILOR

Martie 1774

Venise primăvara, iar lunile lungi de dezolare se topeau, devenind apă care curge, cu pârâiaşe care izvorau din fiecare deal şi cu mici cascade ce săreau din piatră în piatră. Aerul vuia de ciripitul zburătoarelor, un vacarm ce i-a luat locul singuraticului gâgâit de gâşte în înaltul cerului.

Iarna păsările pleacă una câte una şi aici rămân câte un corb ghemuit solemn pe o creangă de copac desfrunzit sau câte o bufniţă înfoiată, care să se apere de frig în umbrele întunecate ale câte unui hambar. Ori pleacă în stoluri, într-un tunet de aripi ce le poartă spre cer şi în depărtări, rotindu-se în aer ca boabele de piper azvârlite spre înalt, croindu-şi drum în V-uri de un curaj demn de toată mila, spre supravieţuirea promisă, dar nesigură. Iarna păsările de pradă se despart; păsările cântătoare se îndepărtează în zbor, iar toate culorile lumii se reduc la simplificarea brutală între prădător şi pradă, umbre cenuşii trec pe deasupra capului şi doar câte o picătură mică şi sclipitoare, căzută la pământ ici şi colo marchează trecerea unei vieţi, lăsând în urmă o grămăjoară de pene, purtate de vânt. Însă, pe măsură ce primăvara aduce flori, zburătoarele se îmbată de iubire, iar tufişurile vuiesc de cântecele lor. Departe, în noapte, întunericul le amuţeşte, dar nu le reduce cu totul la tăcere, astfel că la orice oră se iscă discuţii slabe şi melodioase, invizibile şi ciudat de intime în miezul întunericului, ca atunci când surprinzi gemetele amanţilor din camera alăturată.

Auzind cântecul limpede şi dulce al unui sturz în masivul molid roşu din spatele casei, m-am strâns mai aproape de Jamie. Încă era frig noaptea, dar nu ca gerul amarnic din timpul iernii, ci unul cu prospeţimea dulce a pământului care se dezgheţa şi a frunzelor ce izbucneau, un frig care făcea sângele să circule şi trupurile să se caute unul pe altul, ca într-un cuib.

Un sforăit bubuitor a răsunat de partea cealaltă a holului – un alt vestitor al primăverii. Maiorul MacDonand, care sosise în seara precedentă, plin de noroi şi bătut de vânturi, aducând ştiri nedorite din lumea din afară.

Jamie s-a foit puţin auzind zgomotul, a gemut, a scăpat un vânt slab şi a rămas nemişcat. Stătuse până târziu seara trecută, distrându-l pe maior, dacă „distracţie“ o fi fost cuvântul potrivit. Le auzeam pe Lizzie şi pe doamna Bug în bucătăria de la parter vorbind şi trântind oale şi uşi în speranţa de a ne trezi. Apetisante, mirosurile de la micul dejun urcau pe scară, cel amărui al cicorii prăjite adăugându-se căldurii fulgilor de ovăz cu unt. Jamie respira altfel şi mi-am dat seama că se trezise, deşi continua să ţină ochii închişi. Nu ştiam dacă din dorinţa de a continua plăcerea fizică a somnului sau din refuzul evident de a se scula să dea ochii iar cu maiorul MacDonald.

Mi-a clarificat însă situaţia rostogolindu-se şi cuprinzându-mă în braţe, lipindu-şi partea inferioară a corpului de mine într-un mod care sugera clar

că, deşi avea în minte plăcerea fizică, somnul se dusese. Încă nu ajunsese în punctul în care să poată vorbi coerent şi mi-a mozolit o ureche, scoţând sunete întrebătoare. Ei bine, maiorul încă dormea, iar cafeaua – aşa cum era ea – nu avea să fie gata chiar imediat. I-am răspuns la mângâieri, am întins mâna spre noptieră să iau puţină cremă de migdale şi am scotocit încet prin straturile de cearşafuri şi cămaşa de noapte ca să o aplic.

Ceva mai târziu, pufnetele şi duduiturile de dincolo de hol au anunţat reînvierea maiorului MacDonald, iar aromele delicioase de şuncă prăjită şi cartofi cu ceapă se alăturaseră mulţimii de stimuli olfactivi. Însă mirosul dulceag al cremei era mai puternic.

– Fulger uns, a spus Jamie, semiadormit de satisfacţie, încă în pat, stând pe o parte ca să mă urmărească cum mă îmbrăcam.

– Poftim? m-am întors eu de la oglindă să mă uit la el. Cine?

– Eu, aşa cred. Sau n-ai fost fulgerată la sfârşit.

A râs aproape mut, cearşafurile foşnind.

– A, iar ai stat de vorbă cu Bree, am zis eu îngăduitor şi m-am întors spre oglindă. Figura aceea de stil aparte e o metaforă pentru a exprima viteza extremă, nu o strălucire lubrifiată.

I-am zâmbit în oglindă, descâlcindu-mi părul. El mi-l desfăcuse în timp ce eu îl ungeam, după care explodase de la efort. Dacă mă gândeam mai bine, părul meu arăta ca şi cum aş fi fost electrocutată.

– Da, pot fi iute şi eu, a comentat el gânditor, ridicându-se în şezut şi trecându-şi o mână prin păr. Dar nu de dimineaţă. Există şi feluri mai neplăcute de a te trezi, nu?

– Da, mult mai neplăcute.

Zgomote provocate de expectoraţie şi scuipat au răzbătut de peste hol, urmate de sunetele inconfundabile făcute de cineva a cărui vezică urinară funcţionează foarte bine când foloseşte oala de noapte.

– Ţi-a spus dacă stă mult aici?

Jamie a clătinat din cap. Ridicându-se încet, s-a întins ca un motan, apoi a venit în cămaşă să mă îmbrăţişeze. Încă nu stârnisem focul şi în cameră era răcoare, dar corpul lui era plăcut de cald.

Şi-a lăsat bărbia pe creştetul meu, privind imaginea noastră în oglindă.

– Va trebui să plec, a şoptit. Probabil mâine.

Rămasă cu peria în mână, am încremenit.

– Unde? La indieni?

Cu ochii la mine, a dat din cap.

– MacDonald a adus ziare cu scrisori de la guvernatorul Martin apelând la diferiţi oameni – Tryon din New York, generalul Gage. Pierde controlul asupra coloniei – dacă l-a deţinut vreodată – şi se gândeşte serios să îi înarmeze pe indieni. Deşi informaţia *asta* nu a ajuns în ziare şi e mai bine aşa.

A întins mâna spre sertarul în care îşi ţinea cămăşile şi ciorapii curaţi.

– E bine aşa, am răspuns, strângându-mi părul la spate şi căutând o panglică să-l leg.

Citisem puţine ziare în cursul iernii, dar, chiar şi aşa, dezacordurile dintre guvernator şi Adunare erau, clar, de amploare. Amâna permanent şedinţele, suspendând în mod repetat Adunarea ca să nu emită legi în contradicţie cu dorinţele lui. Îmi imaginam care va fi reacţia publică atunci când se va dezvălui că se gândea să îi înarmeze pe indienii cherokee, catawba şi creek şi să îi incite împotriva propriului popor.

– Nu cred că va face asta, am spus, găsind panglica albastră pe care o căutam, deoarece, dacă ar face-o – adică o face –, Revoluţia ar fi izbucnit în Carolina de Nord acum, iar nu în Massachusetts sau în Philadelphia peste doi ani. De ce Dumnezeu îşi publică scrisorile astea în ziare?

Jamie a râs. A clătinat din cap, dându-şi părul ciufulit de peste faţă.

– Nu el. Evident, corespondenţa îi e interceptată. Şi nu e prea încântat, aşa zice MacDonald.

– Îndrăznesc să recunosc că are dreptate. Corespondenţa era nesigură, lucru de notorietate, şi aşa fusese întotdeauna. De fapt, ne aleseserăm cu Fergus când Jamie l-a angajat hoţ de buzunare să fure nişte scrisori la Paris. Ce mai face Fergus? am întrebat.

Trăgându-şi ciorapii, Jamie a făcut o mică grimasă:

– Ceva mai bine, cred. Marsali spune că stă mai mult pe acasă. Şi câştigă ceva bani, îl învaţă franceză pe Hiram Crombie. Dar…

– Hiram? *Franceză?*

– Da. Hiram e chitit să meargă la indieni să predice şi crede că se va descurca mai bine dacă ştie şi ceva franceză, pe lângă engleză. Ian îl învaţă câte ceva din limba tsalagi, dar sunt atâtea limbi ale indienilor, că n-o să le înveţe niciodată pe toate.

– Numai minuni pe lumea asta, am murmurat eu. Crezi că…?

În acel moment am fost întrerupţi de doamna Bug, care răcnea în timp ce urca scara.

– Dacă unii vor să lase un dejun pe cinste să se răcească, n-au decât!

Precis ca un ceasornic, uşa camerei în care se afla maiorul MacDonald s-a deschis brusc şi apoi i-am auzit bocănitul cizmelor în josul scării.

– Gata? l-am întrebat pe Jamie.

Mi-a luat peria de păr din mână şi s-a aranjat din câteva mişcări, după care s-a dus la uşă şi a deschis-o, apoi a făcut o plecăciune, invitându-mă să ies.

– Englezoaico, ai spus ceva, a zis el, în timp ce mă urma pe scară. Despre faptul că va începe peste doi ani. Dar a început deja. Ştii, nu?

– Da, sigur, am răspuns destul de sumbru. Dar nu vreau să mă gândesc la asta pe stomacul gol.

Roger s-a ridicat drept, măsurând. Marginea cuptorului în care stătea îi venea până sub bărbie. Un metru şi optzeci ar fi cam până la nivelul ochilor; deci mai avea de săpat vreo zece centimetri. Rezemând cazmaua de peretele din pământ, s-a aplecat, a înşfăcat găleata din lemn plină cu pământ şi a ridicat-o peste marginea gropii.

– Pământ! a răcnit el.

Nu a primit niciun răspuns la ţipăt. S-a ridicat pe vârfuri şi s-a uitat

înciudat în jur, căutându-le din ochi pe aşa-zisele lui ajutoare. Jemmy şi Germain trebuiau să ducă cu rândul găleata s-o deşerte, iar apoi să i-o înapoieze, dar ei aveau obiceiul de a dispărea pe neaşteptate.

– Pământ! a strigat cât a putut de tare.

Micii chiulangii nu puteau fi prea departe, pentru că lui îi trebuiau cel mult două minute ca să umple o găleată.

A existat o reacţie la chemare, dar nu din partea băieţilor. Peste el s-a lăsat o umbră care l-a făcut să simtă răcoarea, de aceea a ridicat ochii şi a văzut silueta socrului său aplecându-se ca să ridice găleata. Jamie a făcut doi paşi şi a aruncat pământul pe mormanul ce se înălţase treptat, apoi s-a întors şi a sărit în groapă s-o înapoieze.

– Ai făcut o groapă bunicică, a spus el, rotindu-se s-o vadă mai bine. Aici poţi să frigi şi un bou.

– Tare mi-ar plăcea! Mor de foame.

Roger şi-a trecut o mânecă peste frunte; ziua de primăvară era răcoroasă şi proaspătă, însă el era scăldat în sudoare.

Jamie ridicase cazmaua lui şi examina lama cu interes.

– N-am mai văzut aşa ceva. E opera fetei?

– Da, cu puţin ajutor din partea lui Dai Jones.

Fusese nevoie doar de treizeci de secunde de muncă folosind o cazma din secolul al XVIII-lea ca s-o convingă pe Brianna că se puteau aduce îmbunătăţiri. Avuseseră nevoie de trei luni să găsească o bucată de fier care să poată fi modelată potrivit sfaturilor pe care i le dăduse fierarului şi să-l convingă pe Dai Jones – galez şi astfel, prin definiţie, era încăpăţânat – să prelucreze metalul. În mod normal, pe vremea aceea cazmalele arătau ca o şindrilă de acoperiş legată de un băţ.

– Pot să încerc şi eu?

Încântat, Jamie a înfipt vârful ascuţit al cazmalei în pământul de la picioarele lui.

– Eşti invitatul meu!

Roger a urcat din partea mai adâncită spre capătul mai puţin adânc al cuptorului. Jamie stătea în partea în care, după părerea ei, se va face focul, cu un horn ridicat deasupra. Lucrurile care se vor pune la foc vor sta în partea relativ superficială a gropii şi vor fi acoperite. După o săptămână de săpat, Roger era mai puţin înclinat să creadă în posibilitatea îndepărtată ca introducerea de ţevi să merite eforturile, însă aşa voia Bree – şi, la fel ca tatăl ei, era greu s-o contrazică, deşi metodele lor erau diferite. Jamie lucra repede, azvârlind pământul în găleată, scoţând mici exclamaţii de încântare şi admiraţie faţă de uşurinţa şi viteza cu care putea fi săpat pământul. În ciuda părerii proaste despre o asemenea ocupaţie, Roger era mândru de realizarea soţiei.

– Întâi chibriturile, a spus Jamie glumeţ, iar acum cazmale. La ce o va duce capul în continuare?

– Mi-e şi team să întreb, a răspuns Roger cu ton mâhnit, care l-a făcut pe Jamie să râdă.

După ce s-a umplut găleata, Roger a ridicat-o şi s-a dus să o golească,

iar Jamie a umplut-o pe a doua. Şi, fără nicio înţelegere rostită, au continuat treaba, Jamie săpând, iar Roger cărând pământul şi terminând aproape pe nesimţite.

Jamie a ieşit din groapă şi i s-a alăturat lui Roger pe marginea ei, amândoi privind satisfăcuţi la ce făcuseră.

– Iar dacă nu funcţionează bine drept cuptor, a remarcat Jamie, aici poate face un beci pentru legume.

– Cine nu risipeşte nimic nu-i lipseşte! l-a aprobat Roger.

Au rămas cu ochii spre groapă, iar adierea vântului trecea rece prin cămăşile umede de sudoare după ce nu mai făcuseră mişcare.

– Crezi că v-aţi putea întoarce, tu şi fata mea? a întrebat Jamie.

A vorbit pe un ton atât de degajat, încât la început Roger nu a înţeles, prinzându-se abia după ce a văzut chipul socrului său, de un calm imperturbabil, care – descoperise pe pielea lui – de obicei exprima o emoţie puternică.

– Înapoi, a repetat el, nesigur. Sigur nu se referea la – ba da, chiar la asta. Prin pietre, despre asta era vorba?

Jamie a dat din cap, oarecum fascinat de pereţii gropii, în care rădăcinuţele ierbii atârnau în mănunchiuri, şi la marginile zimţate ale pietrelor ce ieşeau din pământul pe alocuri umed.

– M-am gândit la asta, a spus Roger după câteva clipe de tăcere. *Noi* ne-am gândit. Dar…

Vocea i s-a stins, pentru că nu a găsit o modalitate potrivită de a explica.

Însă Jamie a dat din nou din cap, ca şi cum ar fi înţeles. A presupus că Jamie şi Claire discutaseră subiectul, chiar dacă el şi Bree analizaseră soluţiile pro şi contra. Primejdiile trecerii – iar el nu le subestima, cu atât mai mult cu cât Claire îi vorbise despre Donner şi camarazii lui; ce se întâmpla dacă el reuşea, iar Bree şi Jem nu? Nu suporta să se gândească la asta. În plus, dacă supravieţuiau toţi trecerii, apărea durerea despărţirii şi trebuia să admită că ea ar fi dureroasă şi pentru el. Indiferent de limite sau neplăceri, Ridge reprezenta căminul pentru el.

Însă existau pericolele timpului prezent, întrucât cei patru călăreţi ai apocalipsei călăreau în apropiere; nu îi era greu să zărească măcar cu coada ochiului molimele sau foametea. Iar calul alb şi călăreţul lui păreau să apară pe neaşteptate – şi încă des.

Însă la asta făcuse Jamie referire, şi-a dat el seama cu întârziere.

– Din cauza războiului, vrei să spui.

– Mă refeream la O’Brian, a zis Jamie încet. Asta se va întâmpla din nou, ştii? De multe ori.

Acum era primăvară, nu toamnă, însă vântul rece care îi atingea trupul era ca acela care suflase frunze cafenii şi aurii peste faţa fetiţei. Roger a revăzut în minte imaginea lor, Jamie cu el, stând acum pe marginea gropii, îndoliaţii de lângă mormânt. S-a întors cu spatele spre groapă, preferând să privească verdele castanilor.

– Ştii ceva? a vorbit după un moment de tăcere. Când am aflat ce – ce

este Claire, ce suntem noi, totul despre asta –, am gândit: „Ce fascinant!“ Să vezi de fapt istoria în devenire, adică. Cu toată sinceritatea, am venit atât pentru asta, cât şi pentru Bree. Atunci, despre asta vorbesc.

Jamie a râs scurt, rotindu-se şi el.

– A, da. Aşa e. Fascinant!

– Mai mult decât mi-aş fi închipuit, l-a asigurat Roger pe un ton sec. Dar de ce mă întrebi acum? Ţi-am spus acum un an că rămânem.

Strângând din buze, Jamie a dat din cap.

– Da. Problema este că mă gândesc să vând una sau mai multe dintre pietrele preţioase.

Asta l-a trezit puţin pe Roger. Nu se gândise la aşa ceva, desigur – însă ştiind că pietrele preţioase existau, în caz de nevoie… Nu îşi dăduse seama decât acum ce senzaţie de siguranţă reprezenta cunoaşterea aceea.

– Sunt ale tale, aşa că poţi să le vinzi, a răspuns el precaut. Dar de ce tocmai acum? S-au agravat lucrurile?

Jamie i-a aruncat o privire foarte ironică.

– Agravat, a repetat el. Da, am putea spune asta.

După care a început să expună situaţia pe scurt. Tâlharii nu distruseseră doar materia primă strânsă într-un anotimp pentru a face whisky, ci şi şopronul de malţificare, pe care abia acum îl reconstruia. Asta însemna că nu avea un surplus din băutura pe care o putea vinde sau schimba, în funcţie de necesităţi. La Ridge apăruseră douăzeci şi două de familii de arendaşi de care trebuia să aibă grijă, cei mai mulţi chinuindu-se să se obişnuiască cu un loc şi o profesiune pe care nu şi-o imaginaseră niciodată, străduindu-se să apuce să înţeleagă cum puteau realiza asta.

– Şi apoi, a adăugat Jamie sumbru, mai e şi MacDonald, fiindcă vorbim de diavol.

Maiorul chiar apăruse pe verandă, iar tunica roşie îi sclipea în razele soarelui de dimineaţă. Era îmbrăcat pentru călătorie, a observat Roger, cu cizme şi pinteni, purtând perucă şi având într-o mână chipiul cu o bandă din dantelă.

– O vizită scurtă, din câte văd.

Jamie a scos un sunet scurt şi vulgar.

– Îndeajuns de lungă să-mi spună că trebuie să încerc să cumpăr treizeci de muschete, cu tot cu gloanţe şi praf de puşcă – pe cheltuiala mea, atenţie! –, urmând ca banii să-mi fie înapoiaţi cândva de Coroană, a adăugat el pe un ton cinic care arăta clar că, după părerea lui, era o posibilitate foarte îndepărtată.

– Treizeci de muschete.

Strângând din buze ca pentru a fluiera uşor, Roger a analizat situaţia. Jamie nu reuşise nici măcar să cumpere o puşcă asemănătoare cu aceea pe care i-o dăduse lui Pasăre pentru ajutorul pe care i-l acordase când mersese la Brownsville.

Jamie a ridicat din umeri.

– Şi-apoi, mai sunt chestiuni mărunte, ca zestrea pe care i-am promis-o lui Lizzie, pentru că la vară se mărită. Şi Laoghaire, mama lui Marsali…

S-a uitat discret spre Roger, fără să aibă habar de câte ştia el despre Laoghaire. Mai multe decât dacă l-ar fi făcut pe Jamie să se simtă în largul lui, a gândit Roger, care, plin de tact, a rămas imperturbabil.

– Îi sunt dator ceva pentru a se întreţine. Da, putem trăi cu ce avem, dar în rest… Trebuie să vând pământ sau din pietre. Şi la pământ nu renunţ.

A bătut darabana în coapsă, apoi s-a oprit şi a ridicat mâna să-l salute pe maior, care, aflat de cealaltă parte a luminişului, tocmai îi zărise.

– Înţeleg. Ei, asta e…

Evident, trebuia să facă asta; era o prostie să deţii o avere în pietre preţioase doar pentru că ele ar fi necesare într-o bună zi într-un scop riscant şi fantezist. Cu toate astea, ideea l-a făcut pe Roger să simtă un gol în stomac, la fel ca acela trăit de cineva care coboară în rapel pe peretele unei faleze şi altcineva îi taie coarda.

Jamie a expirat puternic.

– Mda, o să trimit o piatră cu Bobby Higgins la domnia sa, în Virginia. El o să obţină un preţ bun pe ea.

– Da, asta e…

Roger a tăcut, pentru că atenţia i-a fost atrasă de ce se desfăşura în faţa lui. Binedispus după un dejun consistent, maiorul coborâse treptele şi venea spre ei – uitând de scroafa albă care ieşise din bârlogul ei de sub fundaţia casei şi umbla de colo colo, căutând de mâncare. În câteva secunde însă ea avea să îl zărească pe maior.

– Hei! a răcnit Roger şi a simţit o arsură în gâtlej.

Durerea a fost atât de intensă încât a încremenit, după care, rămas mut, a dus mâinile la gât.

– Atenţie la porc! a strigat Jamie, fluturând o mână şi arătând spre animal.

Maiorul şi-a împins capul în faţă şi a dus o mână după ureche, apoi a auzit „porc“ de câteva ori şi s-a uitat înspăimântat în jur, exact la vreme să vadă scroafa albă pornind într-un galop hotărât, mişcând din cap şi arătându-şi colţii ameninţători.

Ar fi fost mai înţelept ca maiorul să se rotească şi să fugă înapoi ca să ajungă în siguranţă pe verandă, însă a fost cuprins de panică şi a rupt-o la fugă – îndepărtându-se de porc şi venind direct spre Jamie şi Roger, care au alergat imediat în direcţii diferite. Aruncând o privire în urmă, Roger a văzut că maiorul câştiga teren faţă de scroafă alergând cu salturi mari spre cabană. Însă între el şi cabană se afla groapa pentru cuptor, ascunsă de ierburile înalte şi dese prin care fugea.

– Groapă! a strigat Roger, dar cuvântul a răsunat ca un orăcăit.

Însă maiorul părea că l-a auzit, pentru că a întors capul spre el. Avea faţa împurpurată de efort şi ochii ieşiţi din orbite. Probabil că strigătul lui Roger sunase ca „scroafă“, pentru că MacDonald a aruncat o privire peste umăr şi a văzut animalul alergând mai repede, cu ochii mici şi rozalii privindu-l cu intenţii ucigaşe. Acel moment de neatenţie s-a dovedit aproape fatal, pentru că pintenii de la cizmele maiorului s-au încurcat şi s-au prins în ierburile dese, aşa că a căzut cât era de lung, pierzându-şi chipiul – pe care-l

ţinuse într-o mână cât alergase –, iar acesta a zburat învârtindu-se prin aer.

Roger a ezitat o secundă, dar apoi, înăbuşindu-şi o înjurătură, a alergat la maior să-l ajute. L-a văzut şi pe Jamie întorcându-se în fugă şi pregătind cazmaua să se apere, deşi unealta părea jalnic de nepotrivită pentru a face faţă unui animal de aproape două sute cinci zeci de kilograme. Însă MacDonald s-a ridicat în picioare înainte ca ei să ajungă la el şi a luat-o la goană de parcă ar fi fost urmărit de însuşi diavolul. Dând din braţe şi roşu ca focul la faţă, a alergat cu disperare şi hotărâre, ca un iepure prin iarbă, şi a dispărut. Într-o clipă era într-un loc, pentru ca în următoarea să dispară ca prin farmec.

Jamie s-a uitat cu ochi mari la Roger, apoi la scroafă, care se oprise de cealaltă parte a gropii. Apoi, deplasându-se încet, cu un ochi la animal, s-a apropiat de groapă, privind în lateral, ca şi cum s-ar fi temut să vadă ce se afla pe fundul ei. A ajuns lângă Jamie şi s-a uitat în jos. Maiorul MacDonald căzuse în partea mai adâncă, unde stătea ghemuit ca un arici, cu mâinile prinse protector peste perucă. Printr-un miracol, îi rămăsese pe cap, dar era foarte murdară de pământ şi fire de iarbă.

– MacDonald? a strigat Jamie. Ai păţit ceva, domnule?

– E acolo? a întrebat maiorul cu glas tremurător, fără să se destindă.

Roger a aruncat o privire peste groapă, unde scroafa, aflată la oarecare distanţă, era cu râtul în iarba înaltă.

– Da… e.

Spre surprinderea lui, vocea i-a sunat clar, doar puţin răguşită. Şi-a dres glasul şi a vorbit ceva mai tare:

– Dar nu-ţi face griji! E ocupată, îţi mănâncă pălăria.

41

ARMURIERUL

Jamie l-a însoţit pe MacDonald până la Coopersville, de unde maiorul a pornit înapoi spre Salisbury, cu o pălărie jalnică, hrană şi o sticlă de whisky pentru a mai uita de vânătăi şi de proasta dispoziţie. Apoi, oftând, Jamie s-a îndreptat spre casa familiei McGillivray.

Robin lucra în forja lui, înconjurat de mirosuri de metal încins, talaş şi ulei pentru uns armele. Un tânăr deşirat, tras la faţă, trudea la foale, dar expresia visătoare trăda o anumită lipsă de atenţie faţă de ce făcea. Robin a surprins umbra lui Jamie în cadrul uşii şi a ridicat ochii, a dat din cap şi apoi şi-a văzut de treabă.

Folosind un ciocan, transforma o bară de fier şi benzi plate; cilindrul din fier în jurul căruia voia să le înfăşoare pentru a forma ţeava unei puşti aştepta rezemat între două blocuri de lemn. Jamie s-a mişcat cu grijă, ca să nu fie împroşcat cu scânteile care zburau care încotro, şi s-a aşezat pe o găleată răsturnată, aşteptând.

La foale lucra alesul Sengăi… Heinrich. Heinrich Strasse. A ales fără greşeală numele dintre sutele pe care le avea în memorie şi şi-a amintit automat tot ce ştia despre viaţa, familia şi cunoştinţele tânărului Heinrich, acestea apărându-i în minte pornind de la faţa lungă şi visătoare a băiatului într-o constelaţie de afinităţi sociale, ordonate şi complexe precum modelul unui fulg de zăpadă. Întotdeauna vedea oamenii aşa, dar rar gândea astfel în mod conştient. Forma feţei lui Strasse avea ceva care întărea imaginea din gând – axa lungă a frunţii, a nasului şi a bărbiei, accentuată de buza superioară ca de cal, foarte adâncită, având axa orizontală mai scurtă, dar nu mai puţin clar conturată de ochii lungi şi înguşti şi de sprâncenele negre şi întinse.

A putut vizualiza originile băiatului – mijlociul între cei nouă copii, dar băiatul cel mai mare, fiul unui tată dominator şi al unei mame care făcea faţă acestei situaţii apelând la subterfugii şi la o maliţiozitate discretă – şi, izvorând într-un şir delicat din creştetul destul de ascuţit, religia lui – luteran, dar nu tocmai înfocat –, câteva tuleie sub bărbia la fel de ascuţită, relaţia lui cu Robin – cordială, dar prudentă, aşa cum se cuvenea în cazul unui ginere care era şi ucenic – extinzându-se ca o ţepuşă din urechea lui dreaptă, aceea cu Ute – un amestec de groază şi stânjeneală pe care nu şi-o putea reprima – din cea stângă. Această idee l-a distrat foarte mult şi s-a văzut silit să-şi ia ochii de la el, mimând interes faţă de bancul de lucru al lui Robin ca să nu se mai uite la tânăr şi să-l stânjenească.

În armurărie nu era ordine; fragmente de lemn şi de metal stăteau împrăştiate printre diverse ţepuşe, ace de trasat, ciocane, blocuri de lemn, bucăţi de cârpe murdare şi batoane de cărbune pe bancă. Câteva file de hârtie erau ţinute pe loc cu un pat de armă care crăpase în cursul prelucrării, iar marginile lor înnegrite fluturau în respiraţia fierbinte a forjei.

Nu ar fi luat în seama foile de hârtie, însă a recunoscut stilul desenelor şi ar fi identificat liniile îndrăzneţe şi delicate oricând şi oriunde.

Încruntându-se, a luat foile de sub patul puştii. O armă desenată din diferite unghiuri – o puşcă, interiorul în secţiune al unei ţevi, cu caneluri şi ghidaje –, dar foarte ciudate. Un desen înfăţişa arma în întregime, destul de familiară lui, mai puţin excrescenţele ciudate, ca nişte coarne, de pe ţeavă. Însă următorul… Parcă cineva ar fi frânt puşca pe genunchi; era desfăcută, patul şi ţeava fiind îndreptate în jos, în direcţii diferite, unite doar prin… Ce fel de balama era şi aceea? Rămas pe gânduri, a închis un ochi.

Încetarea zgomotelor din forjă şi sfârâitul puternic al metalului încins cufundat în baia de ulei l-au făcut să se trezească din fascinaţia exercitată de desene şi să ridice capul.

– Fiica ta ţi-a arătat astea? l-a întrebat Robin, făcând un semn către foi.

Amuzat, şi-a tras poalele cămăşii de sub şorţul din piele şi şi-a şters aburul de pe faţa transpirată.

– Nu. Ce vrea să-i faci? Vrea o puşcă?

I-a cedat foile armurierului, care le-a răsfoit, pufnind cu interes.

– Vai! Nici n-are cum să plătească o asemenea armă, Mac Dubh, decât dacă Roger Mac a descoperit vreo ulcică cu aurul zânelor săptămâna trecută. Nu, ea doar mi-a spus ideile ei despre îmbunătăţire în arta de face puşti şi m-a întrebat cam cât ar costa aşa ceva.

Zâmbetul cinic ce pândise în colţurile lui Robin s-a lăţit pe toată faţa şi i-a întins filele lui Jamie:

– Se vede că e fiica ta, *Mac Dubh*. Ce altă femeie şi-ar pierde timpul gândindu-se la puşti, în loc să se gândească la rochii şi copii?

Era mai mult decât un reproş – fără îndoială că fusese mult mai directă decât se cuvenea –, însă Jamie a trecut peste el. Avea nevoie de bunăvoinţa lui Robin.

– Păi, fiecare femeie are fanteziile ei, a observat el calm. Până şi Lizzie, presupun, dar Manfred se va ocupa, sunt convins. Acum e la Salisbury? Sau la Hillsboro?

Robin McGillivray nu era nicidecum prost. Schimbarea bruscă a subiectului l-a făcut să îşi arcuiască o sprânceană, dar n-a emis niciun comentariu. În schimb, l-a trimis pe Heinrich spre casă după bere şi a aşteptat până a dispărut, după care s-a întors spre Jamie, aşteptând.

– Robin, am nevoie de treizeci de muschete, a spus el, fără niciun ocoliş. Şi repede – cam în trei luni.

Stupefiat, armurierul a părut caraghios de pierdut, dar numai o clipă. Apoi a clipit şi a închis gura, revenind la expresia obişnuită de bună dispoziţie ironică.

– Ce faci, *Mac Dubh*, înfiinţezi o armată?

Fără să răspundă, Jamie s-a mulţumit să zâmbească. Dacă se răspândea vestea că voia să îşi înarmeze arendaşii şi să organizeze propriul lui Comitet de Siguranţă, ca reacţie la acţiunile de bandit ale lui Richard Brown, n-ar fi stricat, ci i-ar fi fost de folos. Dacă dădea de înţeles că

guvernatorul acţiona în secret pentru a-i înarma pe sălbatici pentru situaţia în care ar fi trebuit să înăbuşe o revoltă armată a oamenilor din zonele rurale şi că el, Jamie Fraser, era intermediarul unei asemenea acţiuni, atunci apărea un motiv excelent să fie ucis şi să i se incendieze casa, fără a mai vorbi de alte necazuri care ar putea urma.

– Robin, câte arme poţi găsi? Şi cât de repede?

Rămas pe gânduri, armurierul s-a uitat printre gene, apoi i-a aruncat o privire într-o parte.

– Cu bani gheaţă?

Jamie a dat din cap şi a văzut că Robin a strâns din buze şi a scos un şuierat, mut de uimire. Robin ştia la fel de bine ca oricine că Jamie nu avea bani, ca să nu mai pomenim că pentru a cumpăra atâtea arme era nevoie de o mică avere.

Jamie a văzut în ochii lui Robin că făcea calcule, gândindu-se de unde plănuia el să procure atâţia bani, dar armurierul nu a spus nimic, mulţumindu-se să-şi înfigă dinţii de sus în buza de jos cu un aer concentrat, după care s-a relaxat.

– Pot găsi şase, poate şapte, pe la Salisbury şi Salem. Brugge – armurierul morav – ar putea face una sau două, dacă ar şti că sunt pentru tine…

Văzând clătinarea vagă din cap a lui Jamie, a părut resemnat.

– Da, în fine, probabil şapte. Iar eu şi Manfred am putea face alte trei – vrei doar muschete, nu ceva mai special, da?

A înclinat din cap către desenele Briannei, la fel de amuzat ca mai devreme.

– Nimic deosebit, a răspuns Jamie zâmbind. Asta înseamnă zece.

Apoi a aşteptat. Ca să se liniştească, Robin a oftat.

– O să mă interesez, a spus el. Dar nu va fi uşor. Mai ales dacă nu vrei ca numele tău să fie legat de ele… şi înţeleg că nu vrei.

– Robin, eşti un om de o rară discreţie, l-a asigurat Jamie pe un ton grav, ceea ce l-a făcut pe armurier să râdă.

Dar era adevărat; Robin Gillivray luptase cu Jamie la Culloden, trăise alături de el la Ardsmuir. Jamie era în stare să garanteze cu viaţa pentru el – şi asta făcea şi acum. A regretat că scroafa nu îl mâncase pe MacDonald, însă a alungat gândul nedemn şi a băut din berea adusă de Heinrich, după care au flecărit până a socotit că era politicos să îşi ia rămas-bun.

Ajunsese acolo călare pe Ghedeon pentru a-i ţine companie lui MacDonald pe calul lui, însă voia să îl lase pe Ghedeon în hambarul lui Dai Jones. Printr-o negociere complicată, Ghedeon se va ocupa de iapa pătată a lui John Woolam – urmând a fi adus după ce Woolam se va întoarce de la Bear Creek –, iar la recolta de toamnă Jamie urma să primească în jur de cincizeci de kilograme de orz, trebuind să îi dea lui Dai o sticlă de whisky pentru ajutor.

Schimbând câteva replici cu Dai – Jamie nu ştia dacă fierarul era cu adevărat zgârcit la vorbă sau doar dorea cu disperare să îi facă pe scoţieni să îi înţeleagă vorbirea velşă, ceva mai cântată –, l-a plesnit pe Ghedeon

încurajator peste gât, l-a lăsat să mănânce grăunţe şi să-şi întărească spinarea pentru înfruntarea cu iapa pătată.

Dai îi oferise de mâncare, însă el a refuzat, nu îi era foame, ci abia aştepta liniştea celor opt kilometri de mers pe jos spre casă. Ziua era frumoasă şi cerul albastru-deschis, iar frunzele de primăvară murmurau deasupra capului, astfel că puţină singurătate era bine-venită. Luase hotărârea când îi ceruse lui Robin să-i găsească arme. Cu toate acestea, situaţia trebuia analizată.

Existau şaizeci şi patru de sate de indieni cherokee, fiecare cu căpetenia lui, propriul şef de pace şi căpetenie războinică. Doar cinci dintre sate se aflau sub influenţa lui – cele trei sate ale tribului Pasărea Zăpezii şi două care ţineau de cherokee de peste Deal. Orice ar fi spus el, acelea le vor urma pe căpeteniile celor de peste Deal. Roger Mac ştia puţin despre triburile cherokee sau despre rolul lor în luptele ce vor urma. Nu reuşise să îi spună decât că indienii cherokee nu acţionaseră *în masă*; unele sate preferaseră să lupte, altele, nu, unele luptaseră de o parte, iar altele de cealaltă parte.

În fine, probabil că nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut nu avea să schimbe rezultatul războiului, şi asta venea ca o mângâiere. Însă nu putea scăpa de sentimentul că se apropia momentul în care trebuia să facă saltul. Din câte ştia lumea, era un supus credincios al Maiestăţii Sale, conservator care acţiona în interesul lui Geordie, mituind sălbaticii şi distribuind arme, dorind să suprime patimile necontrolate ale reglementatorilor, ale liberalilor şi ale aşa-zişilor republicani. Dar când? La un moment dat, această faţadă trebuia să se destrame, lăsând la iveală un rebel fără leac şi un trădător. S-a întrebat în treacăt dacă de data asta se va pune un preţ pe capul lui şi care va fi el. Probabil că nu va fi prea greu în cazul scoţienilor. Ranchiunos şi îndărătnic ca el era şi el şi simpatiile personale puteau modera indignarea când, la vremea potrivită, el va deveni rebel.

Nu indienii îl îngrijorau – pentru că se ducea la ei ca agent al regelui. Cum să explice schimbarea atitudinii peste noapte? Şi, în plus, cum s-o facă într-un fel în care ei să fie de partea lui? În cel mai rău caz, ei o vor considera trădare şi, în cel mai bun caz, un comportament foarte dubios. A socotit că nu îl vor ucide, dar cum Dumnezeu să îi convingă să sprijine cauza rebeliunii, când ei aveau o relaţie stabilă şi prosperă cu Maiestatea Sa? O, Doamne, şi mai era John! Ce îi putea spune prietenului său când va sosi clipa? Să îl convingă prin logică şi retorică să treacă şi el de partea adversarului? A scos un şuierat printre dinţi, a clătinat din cap consternat, încercând să se gândească, şi nu a reuşit nicicum să şi-l imagineze pe John Grey, soldat de o viaţă, fost guvernator regal, model de fidelitate şi onoare, declarându-se dintr-odată în favoarea rebeliunii şi a republicii.

A mers mai departe, frământat o vreme de astfel de gânduri, dar treptat a descoperit că mersul pe jos îi liniştea mintea, iar liniştea zilei i-a luminat inima. S-a gândit că până la cină are timp să se ducă la pescuit cu Jem; soarele era sclipitor, dar în aerul de sub copaci stăruia o anumită umiditate care promitea o primă prezenţă a muştelor deasupra apei. Simţea

în fiinţa lui că păstrăvii se vor ridica la suprafaţă pe la asfinţit.

Ajuns într-o dispoziţie mai bună, s-a bucurat când şi-a întâlnit fiica undeva mai jos de Ridge. Inima i s-a uşurat văzându-i părul liber pe spate, cu o strălucire roşiatică.

– *Ciamar a tha thu, a nighean?* a întrebat-o el, sărutând-o pe un obraz în semn de salut.

– *Tha mi gu math, mo athair,* a spus ea şi a zâmbit, însă el a observat o mică încruntare care i-a încreţit pielea netedă a frunţii ca un nor de efemeride care zboară pe deasupra unui iaz în care sunt păstrăvi.

– Te aşteptam, a zis ea, luându-l de braţ. Voiam să discut cu tine înainte de plecarea la indieni.

În tonul ei era o nuanţă care a alungat instantaneu orice gând legat de pescuit.

– Da?

Ea a dat din cap, dar parcă îi era greu să-şi găsească cuvintele – ceva care l-a alarmat şi mai mult. Însă nu o putea ajuta, dacă nu avea habar despre ce era vorba, de aceea a ţinut pasul cu ea, tăcut, dar încurajator. Un mierloi cânta de zor în apropiere, exersându-şi repertoriul. Era pasărea care îşi avea cuibul în molidul roşu din spatele casei; ştia deoarece se oprea când şi când în mijlocul cântecului şi al trilurilor ca să imite foarte bine miorlăielile motanului la miez de noapte.

– Când ai discutat cu Roger despre indieni, a spus Brianna în cele din urmă, întorcându-se capul spre el, a adus vorba despre ceva care se numeşte Drumul Lacrimilor?

– Nu, a zis Jamie, devenind curios. Ce înseamnă asta?

Brianna s-a strâmbat, ridicând din umeri într-un mod care părea cunoscut.

– M-am gândit că n-a făcut asta. Mi-a zis că ţi-a prezentat tot ce ştie despre revoluţie şi indieni – deşi nu ştie prea multe, pentru că nu asta i-a fost specialitatea, însă asta s-a întâmplat – se va întâmpla mai târziu, după revoluţie. De aceea a considerat că nu prezenta importanţă. Şi poate că aşa stau lucrurile.

Brianna a ezitat, ca şi cum ar fi vrut astfel să îi spună că nu avea importanţă. Jamie însă a aşteptat, iar ea a oftat, privindu-şi picioarele în timp ce mergea. Purta sandale fără ciorapi, iar degetele lungi de la picioare erau murdare de praful de pe drumul pentru căruţe. Imaginea picioarelor ei îi dădea un sentiment în care se amesteca mândria pentru forma lor elegantă cu o uşoară senzaţie de ruşine pentru mărimea lor – însă, cum el se făcea răspunzător pentru ambele, a presupus că nu avea motive să se plângă.

– Cam peste şaizeci de ani, a spus ea în cele din urmă, cu ochii spre pământ, guvernul american va smulge triburile cherokee de pe pământurile lor şi le va disloca. Le va duce departe – într-un loc numit Oklahoma. E la cel puţin o mie şase sute de kilometri şi sute de indieni vor suferi de foame şi vor muri pe drum. De aceea oamenii au numit asta – adică îl vor numi – Drumul Lacrimilor.

Jamie a rămas impresionat auzind că ar putea exista un guvern capabil să facă aşa ceva şi i-a spus. Brianna i-a aruncat o privire furioasă.

– O vor face ducându-i de nas. Vor convinge unele dintre căpeteniile cherokee să fie de acord, promiţându-le tot felul de lucruri, pentru ca apoi să îşi încalce cuvântul.

Jamie a făcut un gest din umeri.

– Aşa acţionează cele mai multe guverne, a remarcat el cu glas moale. Fata mea, de ce îmi zici toate astea? Prin mila Domnului, eu voi muri cu mult înainte de a se întâmpla aşa ceva.

A observat un licăr de întristare pe faţa ei când a auzit de moartea lui şi s-a simţit întristat că, prin acele vorbe scăpate, o făcuse să sufere. Dar, înainte de a apuca să îşi ceară scuze, ea a ridicat din umeri şi a continuat.

– Îţi spun pentru că trebuie să ştii, a explicat ea. Nu toate triburile cherokee au plecat acolo – unele au urcat în munţi şi s-au ascuns; armata nu i-a putut găsi.

– Da?

Brianna a întors capul şi i-a aruncat o privire cu ochii ca ai lui.

– Nu înţelegi? Mama ţi-a spus ce se va întâmpla în legătură cu bătălia de la Culloden. Nu ai putut împiedica rezultatul, dar ai salvat Lallybroch. Şi pe oamenii tăi, arendaşii. Pentru că ai ştiut.

– Of, Iisuse! a spus Jamie, dându-şi seama şocat la ce anume se referea Brianna.

Amintirea evenimentelor legate de Culloden, cu groaza, disperarea şi nesiguranţa acelor vremuri, disperarea surdă care îl mânase în timpul ultimei zile fatale, l-a străbătut ca un torent.

– Vrei să îi spun asta lui Pasăre?

Ea şi-a trecut o mână peste faţă şi a clătinat din cap.

– N-am idee. Nu ştiu dacă *ar trebui* să îi spui – sau, dacă o faci, îţi va da ascultare. Numai că eu am discutat cu Roger după ce l-ai rugat să-ţi povestească despre indieni. Şi eu m-am tot gândit… şi, în fine, nu mi s-a părut *corect* să ştiu, şi să nu fac nimic. De aceea m-am gândit că ar fi mai bine să stau de vorbă cu tine.

– Da, am înţeles, a spus Jamie, puţin întristat.

Observase mai demult înclinaţia unor oameni cu conştiinţe curate, care scăpau de disconfort lăsând necesitatea luării unei hotărâri în seama altcuiva, dar s-a stăpânit. La urma urmei, ea nu avea cum să îi spună toate acele lucruri lui Pasăre.

Ca şi cum situaţia cu care se confrunta în cazul tribului cherokee nu era îndeajuns de dificilă, se gândea cu mâhnire, acum trebuia să se ocupe de salvarea unor generaţii viitoare de sălbatici? Mierloiul i-a trecut fulgerător pe lângă o ureche, supărător de aproape, cotcodăcind aproape ca o găină.

Totul era atât de ciudat, încât a izbucnit în râs. Iar apoi şi-a dat seama că nu avea altă soluţie. Deocamdată.

Brianna se uita la el cu o expresie de curiozitate.

– Ce vei face?

Jamie s-a întins încet, cu plăcere, simţindu-şi fiecare muşchi al spinării

încordându-se, viu şi rezistent. Soarele cobora pe cer, masa de seară era aproape gata, iar deocamdată, în acea ultimă noapte petrecută acasă, nu trebuia să facă nimic. Deocamdată.

– Mă duc la pescuit, a spus el, zâmbindu-i atrăgătoarei sale fiice, care ridica probleme. Adu-l pe flăcăiaş! Eu mă duc să iau undiţele.

James Fraser, Esq., de la Fraser's Ridge

Pentru Lordul John Grey, Plantaţia Mount Josiah,

A doua zi din aprilie, Anul Domnului 1774

Milord,

Plec în această dimineaţă în vizită la indienii cherokee, de aceea îi las soţiei scrisoarea pentru a fi încredinţată domnului Higgins când va sosi ca să-ţi fie predată cu un pachet însoţitor.

Îndrăznesc să abuzez de amabilitatea şi solicitudinea ta faţă de familia mea rugându-te să îmi faci favoarea de a mă ajuta să vând obiectul pe care ţi-l încredinţez. Presupun că legăturile tale îţi permit să obţii un preţ mai bun decât aş putea eu – cu discreţie maximă.

Sper ca la întoarcere să îţi mărturisesc motivele acestei hotărâri şi anumite reflexii filozofice pe care s-ar putea să le socoteşti interesante. Până atunci, ai încredere în mine!

Al tău prieten devotat şi umil slujitor,

J. Fraser

42

REPETIŢIE GENERALĂ

Bobby Higgins s-a uitat nelinişţit la mine peste cana cu bere.

– Vă cer iertare, doamnă, a spus el. Sper că nu vă gândiţi să-mi mai daţi vreun leac, nu? Am scăpat de viermi, sunt convins. Şi… cealaltă belea – a roşit puţin şi s-a foit pe bancă – mi-a trecut. Am mâncat atâta fasole, că trag mereu vânturi şi nu mai simt cuţitele acelea!

Jamie remarcase adesea că trăsăturile mele îmi trădau gândurile, dar acum aveam dovada perspicacităţii surprinzătoare a lui Bobby.

– Sunt încântată să aud, am spus, ocolind deocamdată răspunsul la întrebarea lui. Pari cât se poate de sănătos, Bobby.

Adevărat, nu mai era sleit şi tras la faţă, iar carnea îi devenise fermă şi ochii îi sclipeau. Cel orb nu căpătase albeaţă şi nici nu mai luşa perceptibil; sigur, încă avea capacitatea de a detecta lumina şi formele, ceea ce mi-a întărit convingerea că diagnosticul iniţial, retină parţial desprinsă, fusese corect.

A dat prevenitor din cap şi a luat o gură de bere, rămânând totuşi cu ochii la mine.

– Mă simt foarte bine, doamnă, a spus el.

– Splendid! Ştii cumva câte kilograme ai?

Expresia temătoare a dispărut, fiind înlocuită de una de mândrie reţinută.

– Din întâmplare, da, doamnă. Luna trecută am dus nişte lână la portul de la fluviu pentru domnia sa şi acolo era un negustor de pânzeturi cu cântar pentru tutun, orez sau pentru blocuri de indigo. Unii dintre noi am pus în glumă rămăşag că ghicim cât cântăreşte una sau alta şi… În fine, am şaizeci şi cinci de kilograme şi jumătate, doamnă.

– Foarte bine, am aprobat eu. Înseamnă că bucătarul lordului John te hrăneşte bine.

Când l-am văzut prima oară nu avea mai mult de cincizeci de kilograme; şaizeci şi cinci de kilograme era mai puţin decât ar fi trebuit pentru un bărbat înalt de aproape un metru şi optzeci, însă reprezenta o îmbunătăţire majoră. Şi faptul că ştia ce greutate are era chiar un noroc. Desigur, dacă nu acţionam repede, putea să câştige cu uşurinţă zece sau douăsprezece kilograme; doamna Bug hotărâse să îl depăşească pe bucătarul indian al lordului John (despre care auzisem multe) şi de aceea îndesase ouă, ceapă, vânat şi o rămăşiţă de plăcintă cu carne de porc pe farfuria lui Bobby, ca să nu mai vorbim de coşuleţul cu brioşe proaspete aflat deja în faţa lui.

Lângă mine, Lizzie a luat una şi a uns-o cu unt. Şi ea părea mai sănătoasă, am observat eu satisfăcută, şi uşor îmbujorată – deşi nu trebuia să uit să mai iau o mostră ca să verific dacă mai avea paraziţi de malarie în sânge. Ocazia era potrivită. Din nefericire, nu aveam cum să apreciez ce

greutate avea, dar sigur nu avea mai mult de patruzeci şi patru de kilograme, pentru că era scundă şi cu oase uşoare. Bree şi Roger se situau la celălalt capăt al scalei… Roger avea cel puţin nouăzeci şi nouă de kilograme şi Bree avea, probabil, optzeci şi unu. Am luat şi eu o brioşă, gândindu-mă cum era mai bine să aduc vorba despre planul meu. Roger ar face-o, dacă l-aş ruga, desigur, dar Bree… trebuia să fiu precaută. Ei i se extrăseseră amigdalele sub anestezie cu eter înainte de a împlini zece ani şi nu îi plăcuse. Dacă descoperea ce îmi pusesem în gând şi îşi exprima liber părerea, putea declanşa alarma în rândul celorlalţi cobai ai mei.

Entuziasmată de succesul meu de a produce eter, subestimasem serios dificultatea de a convinge pe cineva să îmi permită folosirea lui. Chiar dacă era un om greu de suportat, cum îl caracteriza Jamie câteodată, domnul Christie nu era singurul care se opunea ideii de a-şi pierde cunoştinţa foarte brusc. Aş fi crezut că dorinţa de a nu suferi dureri e universală, dar nu pentru oamenii care nu le trăiseră niciodată. Nu aveau contextul în care să situeze o astfel de noţiune şi, deşi probabil că nu toţi socoteau eterul un complot papistaş, considerau propunerea de a elimina durerea contrară viziunii divine a universului.

Însă Bobby şi Lizzie erau destul în stăpânirea mea ca să fiu aproape sigură că îi pot convinge – sau sili – să facă o mică încercare. Dacă după aceea ei ar fi prezentat experienţa într-o lumină favorabilă… dar îmbunătăţirea relaţiilor publice era doar jumătate din problemă.

Era necesar să încerc eterul pe mai mulţi subiecţi şi să studiez cu atenţie rezultatele. Spaima trăită la naşterea lui Henri-Christian îmi arătase cât de nepregătită eram. Trebuia să îmi fac o idee despre cât eter puteam administra pe unitatea de greutate corporală, cât de îndelungat ar fi efectul şi cât de profundă ar fi stupoarea de după. Era ultimul lucru pe care mi-l doream să intru până la coate în abdomenul cuiva doar pentru ca pacientul să îşi revină brusc şi să ţipe.

– Iar aţi făcut asta, doamnă, a spus Bobby, privindu-mă printre gene şi încruntându-se în timp ce mesteca încet.

– Poftim? Ce fac?

Am mimat nevinovăţia, luând o bucată de plăcintă cu carne de porc.

– Mă urmăriţi. Cum se uită un şoim la un şoarece înainte de a-l înhăţa. Nu-i aşa? a întrebat-o pe Lizzie.

– Da, aşa e, l-a aprobat Lizzie, zâmbindu-mi. Dar aşa e ea, să ştii. Numai că eşti un şoarece cam mare.

Fiind scoţiancă, a pronunţat cuvântul ca pe „elan“63, ceea ce l-a făcut pe Bobby să râdă şi să se înece cu firimituri de brioşă. Doamna Bug s-a oprit şi l-a bătut pe spinare ca să îşi revină, iar Bobby a roşit şi a gâfâit.

– Ei, ce-a păţit? a întrebat ea, ocolind masa şi privindu-l critic. Iar nu mai poţi ieşi afară, flăcăule?

– Iar? am făcut eu.

– A, nu, doamnă. Ferească Domnul! S-a întâmplat doar o dată, când am mâncat mere.

S-a înecat, a tuşit şi s-a îndreptat de spate, după care şi-a dres glasul.

– Doamnă, am putea să nu vorbim despre maţele mele? a întrebat el cu glas plângăreţ. Măcar la dejun?

Am simţit că Lizzie trepida amuzat alături de mine, dar şi-a ţinut ochii în mod cuviincios spre farfurie, ca să nu devină şi mai stânjenit.

– Desigur, am răspuns zâmbind. Sper că stai la noi câteva zile, Bobby, da?

Sosise în ziua precedentă, aducând obişnuita varietate de scrisori şi ziare din partea lordului John, împreună cu un pachet în care se afla un dar minunat pentru Jemmy; o cutie muzicală cu un soi de hopa-mitică, trimisă special de la Londra de Willie, fiul lui.

– Da, e-n regulă, doamnă, m-a asigurat el cu gura plină. Domnia sa a spus că trebuie să văd dacă domnul Fraser are o scrisoare pe care să i-o duc, aşadar va trebui să-l aştept, nu?

– Sigur.

Jamie şi Ian plecaseră la triburile cherokee în urmă cu o săptămână; era probabil să mai treacă o săptămână până când aveau să se întoarcă. Deci aveam timp berechet pentru experimente.

– Doamnă, aş putea face ceva să vă fiu de folos? m-a întrebat Bobby. Pentru că sunt aici, adică, iar domnul Fraser şi domnul Ian nu sunt.

Am perceput o undă de satisfacţie în glasul lui; se înţelegea bine cu Ian, dar fără nicio îndoială că prefera să se bucure doar el de atenţia lui Lizzie.

– Păi, da, am zis, luând o lingură de ovăz fiert. Pentru că tot ai adus vorba, Bobby…

Până am terminat de explicat, Bobby părea tot sănătos, dar mult mai puţin îmbujorat la faţă.

– Să mă adormiţi, a repetat el cu glas nesigur.

A aruncat o privire spre Lizzie, şi ea oarecum nesigură, însă era mult mai obişnuită să i se spună să facă tot felul de lucruri iraţionale ca să se opună.

– Ai adormit doar câteva momente, l-am asigurat. S-ar putea să nici nu bagi de seamă.

Expresia lui era destul de sceptică şi se foia, căutând o scuză oarecare. Anticipasem stratagema, de aceea am jucat asul din mânecă.

– Nu doar eu trebuie să apreciez doza, i-am spus. Nu pot opera un om şi, în acelaşi timp, să îi administrez eterul – deşi aş putea, dar nu e deloc uşor. Malva Christie mă va ajuta; va avea nevoie de practică.

– Aha! Domnişoara Christie, a comentat Bobby, oarecum visător. Mda. N-aş vrea s-o dezamăgesc pe domnişoara Christie, desigur.

Lizzie a scos unul dintre acele sunete tipic scoţiene din fundul gâtlejului, reuşind să sugereze dispreţul, batjocura şi dezaprobarea totală în doar două silabe glotale.

Cu o bucată de plăcintă în furculiţă, Bobby a ridicat capul întrebător:

– Ai spus ceva?

– Cine, eu? a întrebat ea. Sigur că nu.

S-a ridicat brusc şi, cu şorţul în faţă, a scuturat firimiturile strânse în

el în foc, după care s-a întors spre mine.

– Şi când vrei să faci asta? m-a întrebat ea, adăugând cam târziu „doamnă“.

– Mâine-dimineaţă, am răspuns eu. Trebuie să operez pe stomacul gol, aşa că vom face treaba înainte de micul dejun.

– Foarte bine!

Şi a ieşit cu paşi apăsaţi. Uimit, Bobby a clipit şi s-a întors spre mine.

– Am spus ceva rău?

Înţelegând perfect situaţia, doamna Bug s-a uitat la mine.

– Nu, nici vorbă, flăcăule, a spus el, punând o spatulă de ou bătut pe farfuria lui. Mănâncă. O să ai nevoie de putere.

Cu mâini pricepute, Brianna făcuse masca după specificaţiile mele, ţesută din bucăţi de lemn de stejar. Era simplă, un soi de cuşcă dublă, cu balamale, astfel încât cele două jumătăţi se desfăceau pentru a adăuga un strat gros de vată între ele, pentru ca apoi să fie lipite, totul având forma unei măşti de jucător de baseball, venind peste nasul şi gura pacientului.

– Să pui suficient eter cât să umezeşti complet vata! i-am explicat Malvei. Vrem ca efectul să fie imediat.

– Am înţeles, doamnă. Vai, dar cât de ciudat miroase, nu?

A adulmecat cu fereală, întorcând capul în timp ce turna eter pe vata din mască.

– Da. Ai grijă să nu inspiri prea mult din el, i-am spus. N-aş vrea să te prăbuşeşti adormită în toiul operaţiei.

A râs îndatoritoare şi a dat masca mai departe de ea. Curajoasă, Lizzie s-a oferit să fie prima pacientă – cu intenţia clară de a devia atenţia lui Bobby de la Malva. Asta era bine; a rămas întinsă pe masă, fără bonetă, iar părul blond s-a răsfirat pe pernă oferind o imagine care o avantaja. Bobby s-a aşezat alături şi a ţinut-o strâns de o mână.

– Bun aşa!

Aveam lângă mine o clepsidră minusculă care măsura doar un minut, tot ce putusem găsi pentru a măsura precis timpul.

– Pune-i masca uşor pe faţă. Lizzie, inspiră adânc şi numără odată cu mine: unu, doi, Doamne, nu a durat mult, adevărat?

Inspirase adânc o dată şi cutia toracică i se înălţase mult – după care s-a înmuiat ca un calcan mort, iar respiraţia ei a încetat. Am pus capacul la sticlă şi m-am întors ca să-i iau pulsul. Totul era bine.

– Aşteaptă puţin. Asta se simte; când oamenii îşi revin, apare un fel de vibraţie a cărnii, i-a spus Malvei, cu un ochi spre Lizzie şi cu celălalt spre sticlă. Pune mâna pe umărul ei. Aşa. Ai simţit?

Aproape tremurând de emoţie, Malva a dat din cap.

– Atunci, să pui două sau trei picături.

Ţinându-şi răsuflarea, le-a adăugat, iar Lizzie s-a relaxat din nou cu un oftat care a sunat ca aerul care scapă dintr-un pneu găurit. Ochii albaştri ai lui Bobby erau perfect rotunzi, dar s-a agăţat zdravăn de cealaltă mână a lui Lizzie. Cu ajutorul clepsidrei, am calculat timpul până la trezire o dată sau de două ori, apoi am lăsat-o pe Malva să îi mai administreze puţin eter. Am

ridicat lanţeta pe care o aveam pregătită şi am înţepat un deget al lui Lizzie. Bobby a icnit când a văzut sângele apărând, privind când la picătura de culoare stacojie, când la faţa ei angelic de liniştită.

– Păi, n-a simţit nimic! a exclamat el. Uitaţi-vă, nu i s-a clintit niciun muşchi!

– Adevărat, am spus eu, cu profundă satisfacţie. Nu va simţi absolut nimic când se va trezi.

– Doamna Fraser poate deschide burta, l-a informat Malva pe Bobby cu mândrie. Îl taie şi scoate ce trebuie şi omul n-o să simtă nimic!

– Asta, până se trezeşte, am spus eu amuzată. Din păcate, abia atunci va avea dureri. Însă e minunat, am adăugat ceva mai încet, uitându-mă la faţa lui Lizzie, încă inconştientă.

Am lăsat-o anesteziată cât am examinat proba de sânge, apoi i-am spus Malvei să îi scoată masca. În mai puţin de un minut, pleoapele lui Lizzie s-au mişcau. A privit curioasă în jur, apoi s-a întors spre mine.

– Doamnă, când începi?

În ciuda asigurărilor lui Bobby şi Malvei că, după toate aparenţele, rămăsese nemişcată ca o scândură un sfert de ceas, ea tot nu credea, susţinând cu indignare că nu se poate aşa ceva, deşi nu a reuşit să explice înţepătura din deget şi frotiul cu sânge pe el.

– Mai ţii minte masca pe care ai avut-o pe faţă? am întrebat-o. Şi că ţi-am spus să tragi adânc aer în piept?

A dat din cap nesigură.

– Da, mi-amintesc şi o clipă am simţit că mă înăbuş, dar după aceea toţi vă holbaţi la mine, atât am văzut!

– Ei bine, cred că singurul fel de a o convinge este să îi arătăm, am spus eu zâmbind către cei trei cu feţele îmbujorate. Bobby?

Dornic să îi demonstreze adevărul lui Lizzie, Bobby a sărit pe masă şi s-a întins cu hotărâre, deşi la gâtul lui subţire pulsul a crescut năvalnic în timp ce Malva a turnat eter pe mască. El a inspirat adânc, convulsiv, gâfâind, când Malva i-a aşezat-o peste faţă. Încruntându-se, el a mai inspirat o dată, încă o dată, şi a rămas neclintit.

Văzând, Lizzie a dus ambele mâini la gură.

– Iisuse, Iosif şi Maria! a exclamat ea.

Încântată de efect, Malva a chicotit. Făcând ochii mari, Lizzie s-a uitat la mine, apoi la Bobby. Aplecându-se spre o ureche a lui, l-a strigat, dar fără niciun rezultat, după care i-a ridicat o mână şi a legănat-o încet. Braţul lui era moale, ceea ce a făcut-o să scoată o exclamaţie şi să îl aşeze la loc pe masă. Părea foarte agitată.

– Nu se mai trezeşte?

– Ba da, după ce îi scoatem masca, i-a spus Malva arogant.

– Aşa e. Dar nimeni nu trebuie să stea în situaţia asta mai mult decât e nevoie, am adăugat. Nu e bine ca oamenii să fie anesteziaţi prea mult.

Ascultătoare, Malva l-a adus pe Bobby până aproape de a reveni la starea de veghe şi l-a făcut să adoarmă de câteva ori, în timp ce eu mi-am luat notiţe despre timpi şi dozaj. Am ridicat privirea şi am văzut-o uitându-se

la Bobby hotărâtă, părând să se concentreze la un anumit lucru. Lizzie se retrăsese într-un colţ al camerei medicale, vădit tulburată că Bobby era inconştient, şi se aşezase pe un scaun, împletindu-şi şi despletindu-şi părul scăpat de sub bonetă. M-am ridicat şi am luat masca din mâna Malvei, după care am pus-o deoparte.

– Ai făcut o treabă minunată, i-am spus încet. Îţi mulţumesc.

Iluminată la faţă, ea a clătinat din cap.

– Vai, doamnă! A fost… N-am văzut niciodată aşa ceva. Ai o senzaţie deosebită, nu? Ca şi cum l-am fi ucis, apoi l-am readus la viaţă.

A desfăcut braţele, uitându-se la ele semiconştientă, ca şi cum s-ar fi întrebat cum făcuse o asemenea minune, apoi şi-a făcut mâinile pumn şi mi-a zâmbit conspirativ.

– Înţeleg de ce zice tata că asta ar fi lucrarea diavolului. Dacă ar vedea cum e… s-a uitat la Bobby, care se mişca – ar zice că doar Dumnezeu are dreptul să facă asemenea lucruri.

– Adevărat, am spus destul de sec.

După sclipirea din ochii ei, reacţia probabilă a tatălui ei faţă de ce făcuserăm ar fi fost una dintre atracţiile principale ale experimentului. O clipă l-a compătimit pe Tom Christie.

– Hm… probabil că ar fi bine să nu-i povesteşti tatălui tău, i-am sugerat.

Ea a zâmbit, arătându-şi dinţii mici, albi şi ascuţiţi şi a dat ochii peste cap.

– Nici să nu vă gândiţi, doamnă! m-a asigurat ea. Mi-ar interzice să mai vin aici cât ai zice…

Bobby a deschis ochii, a întors capul într-o parte şi a vărsat, punând capăt discuţiei. Lizzie a scos un strigăt şi s-a grăbit să ajungă alături de el, ştergându-i faţa şi aducându-i brandy. Cu o privire superioară, Malva a rămas deoparte şi a lăsat-o în pace.

– O, a fost ciudat! a repetat Bobby, probabil a zecea oară, în timp ce şi-a trecut o mână peste gură. Am văzut lucrul cel mai groaznic – doar o clipă –, după aceea mi s-a făcut rău de la stomac şi aşa s-a terminat tot.

– Ce lucru îngrozitor? l-a întrebat Malva, vădit interesată.

El i-a aruncat o privire, precaut şi nesigur.

– Domnişoară, ca să spun adevărul, abia dacă ştiu. Doar că era… întuneric. O siluetă, aş zice. Mi s-a părut că era a unei femei. Însă… groaznică, a încheiat el neajutorat.

Mda, asta era rău. Halucinaţiile nu reprezentau un efect secundar neobişnuit, dar nu mă aşteptam la aşa ceva după ce folosisem o doză atât de mică de eter.

– Ei bine, îmi închipui că a fost doar un coşmar, am comentat eu pe un ton liniştitor. Să ştii că e o formă de somn, aşa că nu mă surprinde că visezi ciudat din când în când.

Spre surprinderea mea, Lizzie a clătinat din cap.

– A, nu, doamnă, a spus ea. Ăsta nu e deloc somn. Când dormi, îţi laşi sufletul în grija îngerilor, pentru ca strigoii să nu se apropie de tine. Dar

asta…

Încruntându-se, a aruncat o privire spre sticla cu eter, acum cu dopul pus, după care s-a uitat la mine.

– Chiar m-am întrebat, a vorbit ea, unde se duce sufletul?

– Hm… am făcut eu. Păi, eu cred că rămâne în corpul tău. Aşa trebuie. Cum să spun? Nu eşti moartă.

Lizzie şi Bobby au clătinat din cap cu hotărâre.

– Nu, nu-i aşa, a răspuns Lizzie. Când dormi, eşti tot *aici*. Când faci *asta* – şi a făcut un semn către mască, cu o uşoară îngrijorare pe faţa ei mică – nu mai eşti.

– Adevărat, doamnă, m-a asigurat Bobby. Nu mai eşti aici.

– Crezi că poate mergem într-un limb cu copiii nebotezaţi? a întrebat Lizzie neliniştită.

Malva a scos un pufnet nedemn pentru o doamnă.

– Limbul nu este un loc real, a comentat ea. E doar o idee născocită de papă.

Şocată de blasfemie, Lizzie a rămas cu gura căscată, însă, din fericire, Bobby i-a distras atenţia, pentru că a simţit ameţeli şi a trebuit să se întindă. Malva a părut dispusă să continue discuţia, însă nu a reuşit decât să repete o dată sau de două ori „papa“, după care s-a ridicat, legănându-se într-o parte şi în alta cu gura deschisă larg, clipind des. Am aruncat o privire spre Lizzie şi am descoperit că şi ea avea ochii sticloşi. A căscat cu gura până la urechi şi, lăcrimând, a clipit de câteva ori.

Mi s-a părut că şi eu începusem să mă simt puţin ameţită.

– Dumnezeule mare! am exclamat.

Am înşfăcat masca din mâna Malvei şi am îndrumat-o iute spre un scaun.

– Să scăpăm de ea! am spus. Altfel, o să ameţim toţi.

Am desfăcut masca, am scos bucata umedă de vată şi am dus-o afară, ţinând-o în mâna întinsă în faţă. Deschisesem deja ambele ferestre ale camerei medicale ca să nu fim gazaţi toţi, însă eterul era înşelător. Fiind mai greu decât aerul, se lăsa spre podeaua unei camere şi se acumula acolo, cu excepţia cazului în care exista un ventilator sau alt mijloc pentru eliminarea lui. Probabil că în viitor va trebui să operez în aer liber, m-am gândit, dacă vreau să îl folosesc în continuare. Am aşezat ghemotocul de vată pe o piatră să se usuce şi apoi m-am întors, sperând că acum toţi erau prea ameţiţi pentru a continua speculaţiile filozofice. Nu doream ca ei să gândească în *acel* fel, să răspândească vestea la Ridge că eterul îi desparte pe oameni de suflet şi nimeni, oricât de grav ar fi, să nu mă mai lase să îl folosesc.

– Vă mulţumesc pentru ajutor, am spus zâmbindu-le când am revenit în cameră, uşurată să îi găsesc destul de vioi. Aţi făcut ceva foarte folositor şi valoros. Acum vă puteţi vedea de ale voastre, iar eu o să fac ordine aici.

Malva şi Lizzie au şovăit o clipă, pentru că niciuna nu voia să îl lase pe Bobby în seama celeilalte, însă după îndemnul meu hotărât s-au îndreptat spre uşă.

– Când te căsătoreşti, domnişoară Wemyss? a întrebat Malva degajat,

îndeajuns de tare ca să fie auzită de Bobby, deşi sigur ştia; toată lumea de pe Ridge ştia.

– În august, a răspuns Lizzie cu răceală în glas, ridicând nasul mic un centimetru. Imediat după strânsul fânului, *domnişoară* Christie. *Şi apoi voi deveni doamna McGillivray,* a spus fără cuvinte expresia ei de satisfacţie. *Iar tu, domnişoară Christie, nu ai niciun admirator*.

Nu se putea spune că Malva nu atrăgea atenţia tinerilor; numai că tatăl şi fratele ei se străduiau din răsputeri să îi ţină pe toţi la distanţă.

– Îţi doresc să te bucuri de asta, a spus Malva.

A aruncat o privire spre Bobby Higgins, apoi spre Lizzie şi a zâmbit cu modestie pe sub boneta albă şi apretată.

Un moment Bobby a rămas în şezut pe masă, privind spre cele două femei.

– Bobby, l-am întrebat eu, şocată de expresia lui profund îngândurată, ai recunoscut silueta pe care ai văzut-o când erai anesteziat?

S-a uitat la mine, apoi ochii lui au alunecat spre cadrul uşii, acum gol, ca şi cum nu ar fi fost capabil să se abţină.

– A, nu, doamnă, a răspuns el atât de convingător, încât mi-am dat seama imediat că minte. Nicidecum!

Joc de cuvinte intraductibil, cuvintele *mouse* şi *moose* având pronunţii oarecum asemănătoare (n. tr.).

43

PERSOANE DISLOCATE

Se opriseră să adape caii la marginea unui lac pe care indienii îl botezaseră Stufărişurile Dese. Era o zi caldă şi şi-au legat caii de picioare, s-au dezbrăcat şi au intrat în apa care, alimentată de izvoarele primăverii, era minunat de răcoroasă. Îndeajuns de rece pentru a trezi simţurile şi, cel puţin o clipă, a alungat gândurile lui Jamie de la biletul pe care MacDonald i-l dăduse ca venind din partea lui John Stuart, superintendentul pentru indieni al Departamentului de Sud.

Îi făcuse ceva complimente, lăudându-i viteza şi arta de a atrage triburile cherokee ale Păsării de Iarnă în sfera de influenţă britanică, însă în continuare îi ceruse o implicare mai hotărâtă, evidenţiind lovitura pe care o dăduse Stuart însuşi în urmă cu doi ani, când câştigase simpatia căpeteniilor Choctaw şi Chickasaw, într-o întâlnire pe care o convocase chiar el.

…concurenţa şi îngrijorarea candidaţilor pentru medalii şi numiri a fost mai mare decât mi-aş fi imaginat şi a egalat strădaniile celor mai mulţi oameni ambiţioşi, dornici de onoruri şi promovări în statele mari. Am făcut toate eforturile pentru a fi informat despre respectivele persoane şi am completat posturile vacante cu oamenii cei mai capabili, care să poată îndeplini scopuri ca menţinerea ordinii şi a ataşamentului acestui popor faţă de interesele britanice. Vă îndemn să vă străduiţi să obţineţi rezultate la fel de bune în rândul triburilor cherokee.

– A, da, a spus el tare, ieşind din apă între trestii şi scuturându-şi apa din păr. Trebuie să-l detronez pe Tsisqua, asasinându-l, fără îndoială, şi să-i mituiesc pe toţi ca să-l fac pe Pipestone Carver (cel mai scund indian pe care îl văzuse Jamie vreodată) căpetenie de pace. Pfui!

S-a scufundat din nou cu un puhoi de bule, distrându-se în timp ce îl blestema pe Stuart pentru o asemenea impertinenţă şi urmărind cum vorbele lui se ridică la suprafaţă în bule argintii, dispărând ca prin minune în lumina puternică de la suprafaţa apei.

Gâfâind, s-a ridicat din nou, apoi a inspirat şi şi-a ţinut răsuflarea.

– Ce-a fost asta? a auzit el o voce mirată în apropiere. Ei sunt?

– Nu, nu, s-a opus altcineva încet şi alarmat. Sunt doar doi; îi văd acolo, îi vezi şi tu?

A deschis gura şi a respirat şuierător, străduindu-se să audă vorbele acoperite în parte de bătăile puternice ale inimii. Îi înţelesese, dar o clipă nu a putut identifica limba în care se vorbise. Da, indieni, dar nu cherokee, ci… Tuscarora, asta erau. Nu vorbise cu nimeni din tribul Tuscarora de ani şi ani; majoritatea plecaseră spre nord după epidemia de pojar, care îi răpuseseră pe mulţi, şi se alăturaseră „părinţilor“ lor mohawk, în regiunile dominate de Liga Irocheză.

Cei doi se certau în şoaptă, dar erau îndeajuns de aproape ca el să audă mai tot ce îşi spuneau; se aflau la doar un metru sau doi, ascunşi de un

desiş de trestii şi papură cât de un stat de om.

Unde era Ian? A auzit plescăituri la capătul celălalt al lacului şi, întorcând capul uşor, a zărit cu coada ochiului că Ian şi Rollo se zbenguiau în apă. Câinele era scufundat până la gât şi înota încolo şi încoace. Cine nu ştia – animalul nu simţise prezenţa intruşilor ca să latre –, Ian şi câinele arătau ca doi oameni care înotau. Indienii socotiseră că aşa stau lucrurile – doi cai, deci doi oameni, şi amândoi erau la o distanţă sigură. Făcând trestiile să foşnească şi să pocnească sub tălpi, indienii se furişau în direcţia cailor.

Jamie voia să-l ia pe Ghedeon şi să vadă cât de departe vor ajunge după o asemenea încercare. Dar se putea întâmpla să ia doar calul lui Ian şi catârul de povară – şi Claire s-ar fi înfuriat, dacă el ar fi permis aşa ceva. Simţindu-se foarte dezavantajat, s-a strecurat gol printre trestii, strâmbându-se când îi zgâriau pielea, şi s-a târât prin papură, ajungând la noroiul de pe mal. Dacă indienii ar fi avut prezenţa de spirit să se uite în urmă, ar fi văzut papura mişcându-se – şi Jamie a sperat că Ian va *vedea* –, însă cei doi erau atenţi doar la cai. I-a zărit furişându-se prin iarba înaltă de la lizieră, aruncând priviri într-o parte şi în alta, dar niciodată în direcţia potrivită. Doar doi, acum era sigur. Tineri, după cum se mişcau, şi nesiguri de ei. Nu a văzut dacă erau înarmaţi.

Mânjit de noroi, s-a strecurat mai departe, lăsându-se pe burtă în ierburile urât mirositoare din apropierea lacului, târându-se rapid spre adăpostul oferit de un tufiş de sumac. Avea nevoie de o bâtă şi asta, repede.

Nu a găsit nimic folositor acolo, ci doar rămurele şi crengi putrezite de mult. În lipsă de altceva, a ridicat un bolovan mare, apoi a găsit ce căuta: o creangă de corn ruptă de vânt, încă atârnând de copac şi uşor de atins. Cei doi indienii se apropiau de caii care păşteau; Ghedeon i-a văzut şi a ridicat capul brusc. A continuat să mestece, dar şi-a lăsat urechile pe spate, semn că era foarte bănuitor. Clarence, sociabil ca întotdeauna, i-a observat şi a ridicat capul, ciulind urechile. Jamie a profitat de ocazie şi, în momentul în care Clarence a scos un răget de salut, a smuls creanga din copac şi i-a atacat pe intruşi, răcnind din rărunchi: „Tulach Ard!“

Cei doi s-au uitat spre el cu ochii căscaţi, iar unul, cu părul lung fâlfâind, a rupt-o la fugă. Celălalt l-a urmat, dar, şchiopătând serios, a căzut într-un genunchi, pentru că piciorul i-a cedat. S-a ridicat imediat, dar prea încet; ţinând creanga în ambele mâini, Jamie l-a lovit peste picioare cu atâta furie, încât l-a culcat la pământ şi i-a sărit peste picioare, izbindu-l sălbatic cu genunchiul în rinichi. Paralizat de spaimă, omul a scos un ţipăt sugrumat şi a îngheţat. Jamie scăpase bolovanul – ba nu, l-a văzut lângă el. L-a ridicat şi l-a lovit tare cu ea după o ureche, ca să fie sigur. Apoi s-a ridicat şi a alergat după celălalt, care a pornit spre pădure, dar a trebuit să îşi schimbe drumul din cauza unui pârâiaş mărginit de stânci înalte. Indianul a luat-o la fugă prin stufăriş. Jamie a văzut că el a aruncat o privire spre apa prin care Ian şi Rollo înotau spre el ca nişte castori.

Indianul ar fi ajuns la adăpostul pădurii, numai că un picior i s-a scufundat adânc în noroiul moale. S-a prăbuşit într-o parte, iar Jamie l-a

ajuns din urmă şi l-a prins, deşi a alunecat şi el în noroi.

Omul era tânăr şi vânos şi se zbătea ca un ţipar. Având avantajul staturii şi al greutăţii, Jamie a reuşit să-l dărâme. Au căzut amândoi şi s-au rostogolit încleştaţi prin noroi, dându-şi pumni şi picioare. Indianul l-a prins pe Jamie de părul lung şi a smucit, făcându-l să lăcrimeze de durere; l-a lovit puternic cu pumnul în coaste ca să-i dea drumul, dar Jamie i-a tras un cap în faţă.

Frunţile li s-au ciocnit cu un bufnet surd şi Jamie a simţit o durere sfâşietoare. Gâfâind de efort, s-au despărţit, iar Jamie a ajuns în genunchi simţind că i se învârteşte capul. Încerca să vadă printre lacrimi. A zărit un vârtej cenuşiu şi a auzit un ţipăt de groază. Rollo a scos un lătrat asurzitor, s-a zbârlit şi a început să mârâie gros şi încontinuu. Jamie a închis un ochi şi a dus o mână la fruntea care îi palpita, apoi l-a văzut pe adversar întins lat în noroi, cu Rollo deasupra lui şi rânjind, arătându-şi toţi colţii.

Plescăind prin apa mică, gâfâind din greu, Ian a apărut în goană.

– Unchiule Jamie, te simţi bine?

Jamie şi-a desprins mâna de pe frunte şi s-a uitat la degetele lui. Nu erau însângerate, deşi ar fi putut jura că îi crăpase capul în două.

– Nu, a răspuns el, dar sunt mai bine decât el. Of, Iisuse!

– L-ai ucis pe celălalt?

– Probabil că nu. Of, Doamne!

Lăsându-se pe mâini şi genunchi, s-a târât la mică distanţă de Ian şi a vărsat. În spatele lui l-a auzit pe Ian întrebând ameninţător în limba cherokee cine erau cei doi şi dacă mai erau şi alţii cu ei.

– Sunt Tuscarora, a spus Jamie.

Capul încă îi vuia, dar se simţea ceva mai bine.

– A, da?

Ian a fost surprins, dar a trecut imediat la limba Kahnyen’kehaka. Tânărul prins, deja terorizat de Rollo, părea că va muri de frică, mai ales după ce a văzut tatuajele lui Ian şi l-a auzit vorbind limba mohawk. Indienii Kahnyen’kehaka şi Tuscarora aparţineau aceleiaşi familii, deci tânărul a înţeles ce spunea Ian, pentru că, bâlbâindu-se de spaimă, i-a răspuns. Erau singuri. Fratele lui murise?

Jamie şi-a clătit gura cu apă şi s-a spălat pe faţă. Se simţea mai bine, dar deasupra ochiului stâng avea un cucui cât un ou de raţă.

– Frate?

Da, i-a răspuns omul. Dacă nu voiau să îl ucidă acum, putea să îl vadă? Fratele lui era rănit. Ian s-a uitat spre Jamie pentru a obţine acordul lui, apoi, cu un cuvânt, l-a chemat pe Rollo lângă el. Captivul murdar de noroi s-a chinuit să se ridice în picioare şi, bălăbănindu-se, a pornit de-a lungul malului, urmat de câine şi de cei doi scoţieni goi-puşcă. Celălalt indian era într-adevăr rănit la un picior; sângele i se scurgea printr-un bandaj improvizat. Îşi făcuse bandajul din cămaşă şi era cu pieptul dezgolit, costeliv şi arăta mort de foame. Jamie s-a uitat când la unul, când la celălalt, niciunul dintre ei nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, a gândit el, şi probabil că erau mai tineri. Aveau feţele trase de foame şi intemperii, iar

hainele le erau zdrenţe.

Agitaţi din cauza încăierării, caii se mişcaseră din locul în care fuseseră lăsaţi, însă hainele lui Jamie şi Ian atârnate de tufişuri rămăseseră tot acolo. Ian şi-a tras pantalonii şi a adus mâncare şi băutură din desagile de şa, în vreme ce Jamie s-a îmbrăcat mai încet şi l-a interogat pe tânărul care îşi examina îngrijorat fratele. Erau Tuscarora, a confirmat tânărul. Avea un nume lung, ce însemna aproximativ „sclipirea luminii pe apă primăvara“, iar pe fratele lui îl chema „gâscanul care încurajează conducătoarea când zboară“, cunoscut sub numele mai simplu de Gâscă.

– Ce i s-a întâmplat?

Jamie şi-a tras cămaşa peste cap şi a dat din cap – crispându-se când a făcut mişcarea – spre rana mare de la piciorul lui Gâscă, provocată clar de o secure.

Lumina pe apă a inspirat adânc şi a închis ochii un moment. Avea şi el un cucui în cap.

– Tsalagi, a spus el. Noi eram patruzeci; restul au murit sau au fost luaţi prizonieri. Să nu ne daţi pe mâna lor, domnule! Vă rugăm!

– Tsalagi? Care?

Lumină a clătinat din cap; nu ştia. Grupul lui preferase să rămână pe loc când oamenii satului plecaseră spre nord, dar nu le mersese deloc bine; nu erau suficienţi bărbaţi să apere satul şi să vâneze, iar fără apărători, alte triburi le furau recoltele şi femeile.

Sărăcind tot mai mult, începuseră şi ei să fure şi să cerşească pentru a supravieţui peste iarnă. Mulţi muriseră de frig şi boli, iar cei rămaşi în viaţă rătăceau din loc în loc, când şi când găsind câte un loc în care să se stabilească vreme de câteva săptămâni, după care erau goniţi de indienii cherokee, mult mai puternici. Cu câteva zile în urmă fuseseră atacaţi de războinici cherokee, care îi luaseră prin surprindere, ucigându-i pe mulţi şi luând câteva femei capte.

– Mi-au luat soţia, a povestit Lumină cu glas tremurător. Am venit să… să o luăm înapoi.

– Ne vor omorî, a şoptit Gâscă, dar oarecum vesel. Dar nu are importanţă.

– Sigur că nu, a confirmat Jamie, zâmbind fără să vrea. Ştiţi unde au dus-o?

Fraţii ştiau încotro porniseră atacatorii, îi urmăriseră şi descoperiseră satul.

– Într-acolo, au arătat ei cu degetul spre o crestătură în dealuri.

– Pasăre, a spus el, sau Vulpoiul, aşa aş zice, pentru că Vulpoiul Alergător era căpetenia războinică a satului, războinic bun, deşi cam lipsit de imaginaţie, trăsătură pe care Pasăre o avea din belşug.

– Să-i ajutăm? a întrebat Ian în engleză.

Şi-a arcuit sprâncenele stufoase în semn de întrebare, dar Jamie şi-a dat seama că era o întrebare de formă.

– Da, cred că da. Şi-a frecat uşor fruntea; pielea de peste cucui era deja întinsă şi sensibilă. Dar mai întâi să mâncăm.

Nu se punea problema dacă puteau rezolva situaţia, ci cum. Jamie şi Ian au respins din capul locului ideea ca fraţii să o fure pe soţia lui Lumină.

– Vă vor ucide, i-a asigurat Ian.

– Nu ne pasă, a spus Lumină cu hotărâre în glas.

– Sigur că nu vă pasă, a vorbit Jamie. Dar soţia ta? Va rămâne singură şi în niciun caz nu-i va merge mai bine.

Gâscă a dat din cap înţelegător.

– Are dreptate, să ştii, i-a spus el fratelui său, care se încruntase.

– Am putea s-o cerem înapoi, a sugerat Jamie. O soţie pentru tine, Ian. Pasăre are o părere bună despre tine; probabil că ţi-o va da.

Glumea pe jumătate. Dacă nimeni n-o luase deja de soţie, cel care o luase sclavă putea fi convins să i-o dea lui Ian, care era respectat de oamenii satului.

Ian a zâmbit de formă, dar a clătinat din cap.

– Nu, mai bine o răscumpărăm. Sau… s-a uitat gânditor spre cei doi indieni care mâncau ce mai rămăsese în desagile de şa. Sau l-am putea ruga pe Pasăre să îi adopte?

Asta era o idee, desigur. Dar, indiferent de mijloace, după ce o recuperau pe femeie, ea şi fraţii vor ajunge în situaţia tragică – vor rătăci şi vor suferi de foame.

Fraţii s-a încruntat şi au clătinat din cap.

– Mâncarea e ceva bun, a spus Gâscă, lingându-şi degetele. Dar noi i-am văzut cum ne-au ucis familia, prietenii. Dacă n-am fi văzut cu ochii noştri, ar fi posibil. Numai că…

– Da, înţeleg, a replicat Jamie şi a rămas o clipă uşor surprins că *înţelegea.*

Evident, petrecuse mai mult timp între indieni decât credea. Fraţii au schimbat priviri, comunicând. Luând hotărârea, Lumină a făcut un gest de respect faţă de Jamie.

– Suntem sclavii *tăi*, a zis el cu o oarecare reţinere. Tu hotărăşti ce faci cu noi.

A tăcut delicat şi a aşteptat. Jamie şi-a trecut o mână peste faţă şi s-a gândit că probabil nu petrecuse suficient timp între indieni. Ian nu a zâmbit, ci a scos un sunet uşor, parcă amuzat. MacDonald îi spusese poveşti despre campaniile din războiul francezo-indian; de obicei, soldaţii care luau prizonieri indieni îi ucideau ca să le ia scalpul sau îi vindeau sclavi. Ele se desfăşuraseră cu cel mult zece ani în urmă; starea de pace care urmase fusese deseori fragilă şi doar Dumnezeu ştia că indienii îi transformau în sclavi pe prizonierii lor, doar dacă nu preferau – din motive de nepătruns – să îi adopte sau să îi ucidă.

Jamie îi capturase pe cei doi indieni Tuscarora; drept urmare, potrivit obiceiului, acum erau sclavii lui. A înţeles prea bine ce sugera Lumină – să îi adopte *el* pe fraţi şi, fără îndoială, pe tânără, după ce o salvau – şi cum Dumnezeu devenise brusc răspunzător pentru asta?

– Ei bine, în prezent nu există piaţă pentru scalpurile lor, a spus Ian. Deşi cred că i-ai putea vinde pe amândoi lui Pasăre. Deşi, aşa costelivi şi

amărâţi cum sunt, nu valorează prea mult.

Fraţii s-au uitat la el impasibili, aşteptând hotărârea lui Jamie. Lumină a râgâit brusc şi a părut surprins de sunetul scos. Ian a râs, gros şi scârţâit.

– A, nu pot să fac aşa ceva şi toţi trei ştiţi foarte bine asta, a spus Jamie pe iritat. Trebuia să te lovesc mai tare în cap şi astfel scăpam de belele, i-a zis el lui Gâscă, iar acesta i-a zâmbit binedispus, arătându-şi golurile dintre dinţi.

– Da, unchiule, a încuviinţat el, aplecându-se cu un respect profund.

Jamie a scos un sunet de neplăcere drept răspuns, dar cei doi indieni nu au luat asta în seamă. Însemna că trebuia să apeleze la medalii. MacDonald îi adusese o ladă cu medalii, nasturi poleiţi, busole din alamă, lame de cuţit din oţel şi alte nimicuri atrăgătoare. Cum căpeteniile îşi bazau puterea pe popularitate, iar ea sporea direct proporţional cu abilitatea lor de a oferi daruri, britanicii care erau agenţi indieni căpătau influenţă arătându-se generoşi cu acele căpetenii dispuse să se alieze cu Coroana.

Avea la el doi saci mici cu asemenea lucruri pentru a mitui căpeteniile; lăsase restul acasă pentru alte ocazii. Cele pe care le avea la îndemână vor fi suficiente pentru a o răscumpăra pe doamna Lumină, dar, dacă le dădea pe toate, nu mai avea ce să le ofere altor căpetenii de sate şi asta nu se făcea.

A presupus că va trebui să îl trimită pe Ian înapoi ca să mai aducă altele. Dar nu înainte de a stabili preţul răscumpărării; avea nevoie de ajutorul lui Ian în acea chestiune.

– Bine, atunci, a spus Jamie, ridicându-se, şi a alungat valul de ameţeală. Dar *nu* îi adopt.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să mai aibă trei guri de hrănit.

44

SCOTCHEE

Aşa cum presupusese, stabilirea preţului răscumpărării a fost o târguială simplă. În cele din urmă, doamna Lumină a fost destul de ieftină, la preţul de şase medalii, patru cuţite şi o busolă. Bineînţeles, nu o văzuse decât după încheierea negocierilor – dacă ar fi văzut-o, probabil că ar fi oferit mai puţin; era o fată de vreo paisprezece ani, scundă, cu faţa ciupită de vărsat şi cu strabism.

Cu toate astea, a gândit el, gusturile nu se discută, iar Lumină şi Gâscă fuseseră dispuşi să moară pentru ea. Fără îndoială că avea un suflet bună ori altă trăsătură de caracter, cum ar fi talent şi pricepere la pat. Dar a constatat şocat că gândea astfel şi s-a uitat mai atent la ea. Nu era nicidecum evident, şi totuşi, după ce a privit-o a descoperit că ea radia acea ciudată atracţie, acel dar remarcabil al puţinor femei, care trecea dincolo de asemenea calităţi superficiale ca aspectul, vârsta sau spiritul, care îi făcea pe bărbaţi să vrea să le prindă în braţe şi să…

Şi-a reprimat acea imagine apărută încă din prima clipă. Cunoscuse puţine asemenea femei, cele mai multe franţuzoaice. Şi se gândise adesea că probabil datorită originii franceze soţia lui avea darul acela foarte râvnit, dar periculos.

L-a văzut pe Pasăre măsurând-o gânditor pe fată, regretând evident că o cedase pe atât de puţin. Din fericire, ceva i-a distras atenţia: întoarcerea unui grup de vânători care aduceau oaspeţi. Oaspeţii erau indieni cherokee din Banda de peste Deal, departe de căminul lor din munţii din Tennessee. Iar cu ei era un bărbat despre care Jamie auzise des, dar pe care nu îl întâlnise până atunci – un anume Alexander Cameron, căruia indienii îi spuneau Scotchee“.

Brunet, între două vârste, cu pielea tăbăcită, Cameron se deosebea de indieni doar prin barba stufoasă şi forma curioasă a nasului lung. Trăise printre indienii cherokee de la cincisprezece ani, avea o soţie cherokee şi era foarte stimat de ei. În plus, era agent indian, bun prieten cu Stuart. Iar prezenţa lui acolo, la trei sute douăzeci de kilometri de casă, a stârnit curiozitatea lui Jamie, ceea ce i-a făcut nasul, la fel de lung, să freamăte.

Curiozitatea era, sincer, reciprocă. Cameron l-a măsurat cu ochii adânciţi în orbite, în care se citeau în egală măsură inteligenţa şi şiretenia.

– O, Ucigaşul-de-Urşi cu păr roşcat! a exclamat el, strângându-i mâna cu căldură, apoi îmbrăţişându-l după moda indiană. Am auzit multe despre tine, să ştii, şi abia aşteptam să te cunosc ca să-mi spui dacă sunt adevărate.

– Mă îndoiesc, a răspuns Jamie. Ultima pe care am auzit-o e că am răpus cândva trei urşi, ultimul într-un copac, unde îmi căutam salvarea, după ce mă muşcase de un picior.

Fără să vrea, Cameron a coborât privirea spre labele picioarelor lui Jamie, apoi s-a uitat la el, a râs să se prăpădească şi toate ridurile de pe faţă

i s-au arcuit irezistibil, încât Jamie a simţit că izbucneşte şi el în râs. Desigur, măcar o vreme, nu era cuviincios să discute despre afaceri. Vânătorii doborâseră un bivol de pădure şi se pregătea un mare ospăţ: ficatul fusese luat pentru a fi fript şi devorat imediat, o bucată de carne moale de pe spinare avea să fie friptă cu cepe întregi, iar inima – aşa i-a spus Ian – va fi împărţită între cei patru: Jamie, Cameron, Pasăre şi Vulpoiul Alergător, în semn de onoare.

După ce au mâncat ficatul, s-au retras în casa lui Pasăre, unde au băut bere două ore, cât au pregătit femeile restul mâncării. Şi, dând curs naturii, Jamie a ieşit afară, unde a urinat lângă un copac, după care a simţit paşi în spatele lui, iar Alexander Cameron a venit alături de el, desfăcându-şi şliţul pantalonilor. Părea firesc – deşi Cameron sigur intenţionase asta – să se plimbe puţin împreună, iar aerul răcoros al serii s-a dovedit o evadare din fumul din casă şi să discute despre lucruri de interes comun, unul dintre ele fiind John Stuart, şi despre modalităţile şi mijloacele folosite de Departamentul de Sud. Despre indieni, pe de altă parte, comparând personalităţile şi felul de a trata cu diverse căpetenii ale satelor, analizând care dintre ei ar putea deveni lider şi dacă în decurs de un an se va convoca un mare sfat.

– Cred că te întrebi care e scopul prezenţei mele aici, a spus Cameron degajat.

Jamie a făcut un mic gest din umeri, recunoscând astfel că manifesta un oarecare interes, dar indicând politicos că nu îl interesau afacerile lui Cameron.

Acesta a chicotit.

– Da, nu e niciun secret, bineînţeles. E vorba despre James Henderson. Probabil că numele ţi-e cunoscut, nu?

Îi era cunoscut. Henderson fusese judecătorul-şef al Curţii Superioare din Carolina de Nord până când reglementatorii îl siliseră să plece, după ce sărise pe o fereastră a tribunalului şi reuşise să se salveze de mulţimea devenită violentă. Om bogat şi care ţinea mult la pielea lui, Henderson se retrăsese din viaţa publică şi se apucase de afaceri pentru a se îmbogăţi şi mai mult. Scop în care acum îşi propusese să cumpere un teren enorm de la triburile cherokee din Tennessee, pentru a înfiinţa acolo oraşe.

Jamie i-a aruncat o privire lui Cameron, înţelegând pe dată complexitatea situaţiei. Pe de o parte, pământurile respective se aflau mult dincolo de Linia Tratatului. Faptul că Henderson iniţiase astfel de aranjamente demonstra, dacă mai era nevoie, cât de slab era controlul Coroanei în ultima vreme. Era limpede că Henderson nu se sinchisea că încălca tratatul Maiestăţii Sale şi nu se aştepta să fie deranjat în afaceri, dacă acţiona astfel. Asta, pe de o parte. Pe de alta, totuşi – triburile cherokee deţineau pământurile în comun, ca toţi indienii. Căpeteniile puteau să le vândă pământ albilor, fără complicaţii legale cum ar fi fost titluri clare de proprietate, însă depindeau de aprobarea sau dezaprobarea *ex post facto*[64] a popoarelor lor. O asemenea aprobare nu afecta vânzarea, care era deja făcută, dar putea duce la prăbuşirea unei căpetenii şi la multe necazuri

pe capul omului care încerca să intre în posesia pământului plătit cu bună-credinţă ori ce trecea drept bună-credinţă în astfel de tranzacţii.

– Desigur, John Stuart are cunoştinţă de asta, a spus Jamie şi Cameron a dat din cap drept confirmare, având un aer mulţumit de sine.

– Neoficial, atenţie! a precizat el.

Fireşte că nu. Superintendentul Afacerilor Indiene nu putea aproba oficial o asemenea afacere. În acelaşi timp, ea putea fi privită cu un zâmbet pe buze, întrucât o astfel de achiziţie nu putea decât să zădărnicească scopul departamentului, acela de a-i aduce pe indieni sub influenţa britanică. Jamie s-a întrebat în treacăt dacă Stuart profita personal în vreun fel de tranzacţie. Stuart se bucura de o reputaţie bună şi nu era cunoscut ca om corupt, însă putea avea un interes ascuns. Pe de altă parte, chiar dacă nu avea vreun avantaj financiar, închidea ochii în mod oficial la tranzacţie doar pentru a îndeplini scopurile departamentului. Însă Cameron… N-ar fi putut spune sigur, bineînţeles, dar ar fi fost extrem de surprins dacă acesta n-ar fi avut niciun amestec în acea problemă. Nu ştia care era interesul firesc al lui Cameron, dacă era alături de indienii între care trăia sau cu britanicii în rândul cărora se născuse. Se îndoia că ştia cineva – probabil că nici Cameron nu ştia. Indiferent de interesele lui durabile, scopurile imediate ale lui Cameron erau clare. Dorea ca vânzarea să fie aprobată – sau cel puţin ignorată – de triburile cherokee învecinate, făcând căpeteniile preferate să fie acceptate de supuşii lor şi să îi permită lui Henderson să îşi realizeze planurile fără să fie hărţuit de indienii din zonă.

– Sigur, nu voi scoate nicio vorbă o zi sau două, i-a spus Cameron, iar Jamie a dat din cap.

O asemenea tranzacţie îşi avea ritmul ei. Dar Cameron îi spusese acum pentru ca el să îi poată fi de ajutor când, la momentul potrivit, se va discuta despre acel subiect. Cameron socotea că Jamie îl va ajuta. Nu făcuse direct nicio promisiune privind o fărâmă din plăcinta lui Henderson pentru el, dar nu era nevoie; reprezenta genul de ocazie în care era un avantaj să fii indian, căci asemenea numiri aduceau beneficii.

Având în vedere că ştia ce se va întâmpla în viitorul apropiat, Jamie nu avea nici speranţe, nici interese în achiziţia pe care o făcea Henderson, dar subiectul i-a oferit un prilej bine-venit să facă un *quid pro quo*[65] folositor.

A tuşit uşor.

– Ai văzut micuţa Tuscarora pe care am cumpărat-o de la Pasăre?

– Da, a râs Cameron. Şi e foarte curios să ştie ce vei face cu ea; spune că n-ai vrut să accepţi niciuna dintre fetele pe care ţi le-a trimis ca să-ţi încălzească patul. Nu e mare lucru de capul ei, când te uiţi mai bine, totuşi…

– Nu de asta am cumpărat-o, l-a asigurat Jamie. E măritată, pe de o parte. Am adus doi flăcăi Tuscarora cu mine. E a unuia dintre ei.

– A, da?

A mişcat din nas de curiozitate, adulmecând o poveste întreagă. Jamie aşteptase prilejul, când, văzându-l pe Cameron, i-a venit ideea, i-a povestit tot şi, drept urmare satisfăcătoare, Cameron a fost de acord să ia cei trei indieni rătăcitori cu el şi să sprijine adoptarea lor de către Banda de peste

Deal.

– N-ar fi prima oară, i-a spus el lui Jamie. Sunt tot mai mulţi – rămăşiţe din ceea ce au fost cândva sate, chiar popoare întregi care rătăcesc prin ţinut, morţi de foame şi nenorociţi. Ai auzit de Dogash, nu?

– Nu.

– Nici n-o să auzi, probabil, a replicat Cameron, clătinând din cap. N-au mai rămas decât zece oameni din acel neam. Au venit la noi iarna trecută; s-au oferit ca sclavi, numai ca să supravieţuiască frigului. Nu, nu te îngrijora, domnule, m-a asigurat el, surprinzând expresia lui Jamie. Flăcăii tăi şi fata nu vor fi sclavi; ai cuvântul meu.

Jamie a dat din cap în semn de mulţumire, încântat de afacere. Se îndepărtaseră destul de sat şi stăteau de vorbă la marginea unui defileu, unde pădurea se deschidea brusc, oferind perspectiva şirurilor de munţi, rostogolindu-se spre depărtări ca nişte brazde arate de zei pe un câmp nesfârşit, având versantele întunecate şi ameninţătoare sub cerul luminat de stele.

– Când vor fi oameni de ajuns ca să ocupe o asemenea sălbăticie? a întrebat Jamie, mişcat brusc de panoramă.

Şi totuşi, în aer atârna greu mirosul de fum şi de mâncare. Oamenii locuiau acolo, chiar dacă erau puţini şi împrăştiaţi. Contemplând priveliştea, Cameron a clătinat din cap.

– Oamenii vin mereu, a comentat. Şi neamurile mele din Scoţia au venit. Şi tu, a adăugat, zâmbind şi arătându-şi dinţii sclipitori prin barbă. Şi nu vrei să te întorci, pun rămăşag.

Jamie a zâmbit, dar nu a răspuns, deşi a avut o senzaţie ciudată în stomac. Nu voia să se întoarcă. Spusese adio Scoţiei rezemat de balustrada corabiei *Artemis*, ştiind prea bine că era probabil ultima oară că vedea acele locuri. Şi totuşi, până atunci ideea că nu va mai călca acolo niciodată nu se instalase pe deplin. „Scotchee, Scotchee“, îl strigau şi Jamie s-a întors să îl urmeze pe Cameron înapoi în sat, conştient tot timpul de pustietatea magnifică din spatele lui şi de pustietatea şi mai terifiantă din sufletul lui.

Pe seară, după ospăţ, au fumat în semn de respectare a târgului încheiat de Jamie cu Pasăre şi de bun-venit pentru Cameron. După ce pipa a trecut de două ori din mână în mână în jurul focului, au început să povestească.

Poveşti despre atacuri şi bătălii. Epuizat de ziua aceea, cu capul încă vuindu-i, moleşit de mâncare şi bere din molid şi puţin intoxicat de fumul de tutun, Jamie voise doar să asculte. Probabil din cauză că se gândea la Scoţia, lucru declanşat întâmplător de remarca lui Cameron. Însă la un anumit moment, i-a venit în minte o amintire şi când s-a lăsat următoarea pauză plină de aşteptări, a rămas surprins auzindu-se vorbind despre Culloden.

– Şi lângă un zid am văzut un om pe care-l cunoşteam, MacAllister, încercuit de o hoardă de duşmani. Lupta cu puşca şi sabia, dar amândouă îl trădaseră – sabia avea lama ruptă şi scutul din dreptul pieptului era sfărâmat.

Pipa a ajuns la el şi a luat-o, trăgând un fum în piept, ca şi cum ar fi

sorbit aerul landei, înceţoşată de ploaie şi de fumul de peste zi.

– Şi duşmanii tot veneau să-l ucidă, a continuat şi a ridicat o bucată de metal, cu ambele mâini, cu degetele desfăcute pentru exemplificare. Şase dintre ei, după care a fost doborât.

Exclamaţii exprimând respect şi plescăituri din limbă în semn de aprobare au salutat rememorarea.

– Şi tu, Ucigaş-de-Urşi, tu câţi oameni ai ucis în bătălie?

Fumul îi ardea în piept şi o clipă a simţit gustul amărui de fum scos de tunuri, nu de tutun dulce. A văzut – l-a *văzut* – pe Alistair MacAllister, mort la picioarele lui, între cadavrele cu tunici roşii, cu capul strivit şi umărul rotund lucind prin pânza cămăşii, atât de umedă, încât se lipise de corp. Era acolo, pe landă, umezeala şi frigul nefiind decât o licărire pe piele, apa ploii curgându-i pe faţă, iar propria cămaşă era udă leoarcă şi scotea aburi, atât de înfierbântat era de furie. Apoi nu s-a mai aflat pe Drumossie şi a devenit conştient o secundă prea târziu de răsuflările reţinute ale celor din jur. L-a zărit pe Robert Copac Înalt, a cărui faţă ridată trăda uimirea şi abia după aceea a coborât privirea şi şi-a văzut toate degetele mişcându-se şi îndoindu-se, iar cele patru degete ale mâinii drepte întinzându-se din nou, fără voia lui. Nehotărât, degetul mare a şovăit. A urmărit totul cu fascinaţie, apoi venindu-şi în cele din urmă în fire a făcut mâna dreaptă pumn şi a înfăşurat degetele mâinii stângi peste el, ca şi cum ar fi vrut să sugrume amintirea ce-i fusese transmisă cu o asemenea bruscheţe tulburătoare în palma mâinii.

A ridicat ochii şi l-a văzut pe Copac Înalt aruncând o privire concentrată la chipul lui şi i-a observat ochii bătrânicioşi şi întunecaţi oţelindu-se, apoi îngustându-se sub fruntea încruntată, iar după aceea bătrânul a tras adânc din pipă şi a expirat fumul în cameră, înclinându-se în faţă. Copac Înalt a făcut-o încă de două ori, iar oamenii strânşi acolo au scos murmure de aprobare.

Jamie a luat pipa şi a răspuns la fel gestului onorant, apoi a trecut-o următorului refuzând să mai vorbească. Părând să recunoască şi să-i respecte şocul, ei nu au insistat. Şoc. Nici măcar atât. Simţea doar uimirea cea mai derutantă. Precaut, fără să vrea, a aruncat o privire la acea imagine a lui Alistair. Doamne, încă persista!

Şi-a dat seama că îşi reţinuse răsuflarea, nedorind să aspire mirosul de sânge şi măruntaie vărsate pe pământ. A respirat, a simţit mirosul de fum şi izul puternic de aramă al corpurilor călite ale acelor oameni, şi i-a venit să plângă, cuprins brusc de dorul de aerul rece şi tare din Highland, cu miros de turbă şi ilex.

Alexander Cameron i-a spus ceva, dar el nu a răspuns. Înţelegând momentul dificil, Ian s-a aplecat să răspundă şi toţi au râs. Ian i-a aruncat o privire curioasă, apoi a revenit la discuţie, începând să spună o poveste despre un meci memorabil de lacrosse pe care îl jucase când trăia cu tribul mohawk. Jamie a rămas nemişcat, învăluit de fum.

Paisprezece oameni. Şi nu îşi amintea nici măcar o faţă. Şi acel deget mare, mişcându-se nesigur. Ce însemna asta? Că mai luptase împotriva unuia, dar nu era sigur. Se temea să îşi amintească. Nu ştiuse sigur ce să

facă cu el. Însă, în acelaşi timp, fusese conştient de un sentiment de groază. Şi, în ciuda tuturor, era recunoscător să aibă înapoi acel mic lucru.

Era foarte târziu şi mulţi plecaseră la casele lor ori se întinseseră lângă foc şi adormiseră. Ian plecase de lângă foc, dar nu revenise. Cameron rămăsese şi fuma din propria pipă, deşi o împărţea cu Pasăre, trăgând cu rândul din ea.

– Voiam să vă spun ceva, a zis Jamie pe neaşteptate în mijlocul tăcerii somnoroase. Amândurora.

Ameţit de tutun, Pasăre a ridicat întrebător din sprâncene. Nu ştiuse că ţinea să le vorbească. Se gândise să mai aştepte, să aprecieze momentul potrivit – asta dacă ar fi vorbit. Probabil că era proximitatea casei, intimitatea întunecată a focului sau intoxicaţia cu tutun. Probabil că era doar rudenia unui exilat cu cei care vor suferi aceeaşi soartă. Însă vorbise; acum nu avea de ales şi trebuia să le spună ce ştia.

– Femeile din familia mea sunt… A bâjbâit, neştiind cuvântul în limba cherokee. Văd în vis ce se va întâmpla.

A aruncat o privire spre Cameron, care a părut să accepte calm, deoarece a dat din cap şi a închis ochii ca să tragă fum în plămâni.

– Deci au darul prezicerii? a întrebat el, vag interesat.

Jamie a confirmat din cap; era o explicaţie la fel de bună ca oricare alta.

Auzind asta, Pasăre a devenit mai atent. Visele erau importante; era extraordinar ca un vis să fie împărtăşit de mai mulţi, deci extrem de important.

– Mă întristează că trebuie să vă previn, a zis Jamie şi acela era adevărul. Peste şaizeci de ani, tsalagii vor fi luaţi de pe pământurile lor şi duşi în alt loc. Mulţi vor muri în timpul călătoriei, astfel că drumul pe care vor călca se va numi…

A încercat să îşi aducă aminte cum se spune „lacrimi“, dar nu a reuşit, de aceea a încheiat:

– Drumul pe care au plâns.

Pasăre a strâns din buze ca şi cum ar fi vrut să tragă un fum, dar pipa a fumegat nebăgată în seamă în mâinile lui.

– Cine va face asta? a întrebat el. Cine *poate* aşa ceva?

Jamie a inspirat profund; aici apărea dificultatea. Şi totuşi, acum, când ajunsese la miezul problemei, era mult mai puţin greu decât crezuse.

– Albii, a spus el. Dar nu oamenii regelui George.

– Franţuzii? a întrebat Cameron cu o oarecare neîncredere, însă s-a încruntat, încercând să înţeleagă cum s-ar putea întâmpla aşa ceva. Ori spaniolii? Ei sunt mult mai aproape.

Spania deţinea zona de la sud de Georgia şi părţi din Indii, însă englezii stăpâneau Georgia cu mână de fier; existau puţine şanse ca spaniolii să facă vreo mişcare spre nord.

– Nu. Nici spaniolii, nici francezii.

Ar fi vrut ca Ian să mai fi stat, din mai multe motive. Dar băiatul nu era acolo, aşa că trebuia să se chinuie cu tsalagi, care era o limbă interesantă,

dar în care putea vorbi cursiv doar despre lucruri materiale, şi foarte puţin despre viitor.

– Femeile mele spun… se chinuia să găsească vorbe pe înţelesul lor. Un lucru pe care-l văd în visele lor, acest lucru se va întâmpla, dacă îi priveşte pe mulţi oameni. Dar ele cred că s-ar putea să *nu* se întâmple dacă îi priveşte pe puţini.

Derutat, Pasăre a clipit şi nu era de mirare. Cu un aer sumbru, Jamie a încercat încă o dată să explice.

– Există lucruri mari şi lucruri mici. Un lucru mare e ceva ca o mare bătălie sau ca ridicarea unei căpetenii măreţe – deşi este doar unul, el se ridică prin vocea celor mulţi. Dacă femeile mele visează asemenea lucruri mari, atunci ele se vor întâmpla. Dar în fiecare lucru mare sunt mulţi oameni. Unii zic să se facă una, alţii, să se facă alta.

Şi-a mişcat mâinile încoace şi încolo în zigzag, iar Pasăre a dat din cap.

– Aşa. Dacă mulţi oameni zic „Facem asta“ – şi a împuns cu degetele spre stânga –, atunci se întâmplă.

A arătat apoi cu degetul mare în cealaltă direcţie:

– Acei oameni pot alege altă cale.

Pasăre a scos obişnuitul „Hmm“ pe care îl scotea când era uimit.

– Deci s-ar putea ca unii să nu meargă? a întrebat Cameron pe neaşteptate. Ar putea scăpa?

– Aşa sper, a răspuns Jamie simplu.

Au rămas o vreme în tăcere, fiecare privind spre foc, fiecare având propria viziune despre trecut sau viitor.

– Pentru soţia asta pe care o ai, a vorbit Pasăre într-un târziu, ai plătit mult?

– M-a costat tot ce am avut, a spus el ironic, făcându-i pe toţi să râdă. Dar a meritat.

Era foarte târziu când a plecat spre casa de oaspeţi; luna apusese, iar cerul avea acel aspect de seninătate adâncă a stelelor care cântau pentru ele însele în noaptea nesfârşită. Îl durea fiecare muşchi, şi era atât de obosit încât s-a împiedicat de prag. Instinctele încă îi funcţionau, astfel că mai mult a simţit decât a văzut pe cineva în umbrele culcuşului pentru dormit.

Dumnezeule, Pasăre nu se dăduse bătut. În fine, în acea noapte se va culca gol cu un mic stol de femei tinere şi va dormi dus. Prea extenuat ca să îl irite prezenţa ei, a făcut un efort să confirme politicos prezenţa femeii. Apoi şi-a înălţat umerii. În lumina focului a văzut o femeie vârstnică, având părul cărunt prins în cozi şi rochia din piele de căprioară albă, decorată cu vopsea şi ţepi de porc spinos. A recunoscut-o pe Chemări-în-Pădure în cele mai bune haine. Lui Pasăre simţul umorului îi scăpase complet de sub control; i-o trimisese pe mama lui. A uitat tot din limba tsalagi. A deschis gura să spună ceva, dar a rămas cu ea căscată. Ea i-a zâmbit vag şi a întins o mână.

– Vino şi întinde-te, Ucigaş-de-Urşi! l-a invitat ea, cu o vocea blândă şi răguşită. Am venit să-ţi descâlcesc părul.

Fără ca el să se opună, l-a tras spre pat şi l-a făcut să se întindă cu capul în poala ei. Desigur, i-a despletit părul şi l-a răsfirat pe genunchi, iar el a simţit atingerea ei mângâietoare pe capul care încă palpita şi pe cucuiul de pe frunte. Nu avea habar ce vârstă avea ea, dar degetele ei erau ferme şi neobosite, făcând mici cercuri ritmice pe scalpul lui, pe tâmple, înapoia urechilor, aproape de osul de la baza craniului. Aruncase în foc iarbă dulce66 şi alte plante; prin gaura din acoperiş vedea fumul alb înălţându-se ca un stâlp tremurând, foarte calm, dând permanent senzaţia de mişcare. Femeia fredona ceva pentru ea însăşi ori poate şoptea versurile unui cântec, dar cuvintele erau rostite neclar şi nu le înţelegea. A urmărit forme tăcute ridicându-se odată cu fumul şi a simţit că trupul i se îngreunează, membrele parcă fiindu-i umplute cu nisip, ca şi cum ar fi fost un sac cu nisip aşezat în calea unei inundaţii.

– Vorbeşte, Ucigaş-de-Urşi! a spus ea foarte încet, întrerupându-şi incantaţia.

Avea în mână un pieptene din lemn. A simţit mângâierea dinţilor lui, rotunjiţi de la folosirea intensă.

– Nu înţeleg cuvintele pe care le rosteşti, a răspuns el, căutând în minte fiecare cuvânt în tsalagi, de aceea vorbind foarte rar.

– Cuvintele nu contează, nici limba în care vorbeşti, a răspuns ea. Doar vorbeşte! O să înţeleg.

De aceea, şovăitor, s-a apucat să vorbească în gaelică, deoarece era singura limbă care nu părea să îi solicite niciun efort. A înţeles că voia să vorbească despre ce îi umplea inima, de aceea a început cu Scoţia şi Culloden. Despre suferinţe. Despre pierderi. Despre teamă. Şi, vorbind, a trecut de la trecut la viitor, unde vedea aceste trei spectre pândind din nou, creaturi reci, care veneau spre el din ceaţă, privind prin ochii lor goi.

Un altul stătea printre ele – Jack Randall – derutant, de o parte şi de alta a lui. Acei ochi nu erau goi, ci vii, hotărâţi pe faţa înceţoşată. Îl ucisese sau nu pe omul respectiv? Dacă da, fantoma lui îl urmărea îndeaproape? Dacă nu, gândul răzbunării neîmplinite îl bântuia, îl lua în râs cu amintirea imperfectă?

Însă vorbind, a părut să se înalţe puţin deasupra propriului corp şi l-a văzut odihnindu-se, cu ochii deschişi privind în sus, cu părul întunecat alcătuind un nimb înflăcărat în jurul capului, presărat cu firele argintii ale vârstei. Şi a văzut că doar *exista* într-un loc între, stând deoparte. Şi era singur. Liniştit.

– Nu ţin răul în inimă, a spus el, auzindu-şi glasul venind lent, de foarte departe. Acest rău nu mă atinge. Pot veni şi altele, dar nu acesta. Nu aici. Nu acum.

– Am înţeles, a şoptit bătrâna şi a continuat să-l pieptene în vreme ce fumul alb se ridica tăcut spre gaură şi spre cer.

„Retroactivă“ (lat.) (n. tr.).

„Schimb“ (lat.) (n. tr.).

Hierochloe odorata, plantă aromatică tipică pentru America de Nord, folosită în medicina tradiţională şi producerea de băuturi.

45

O CONTAMINARE A SÂNGELUI

Iunie 1774

Obosită, dar în mod plăcut, m-am lăsat pe călcâie şi m-am întins. Mă durea spatele, genunchii îmi scârţâiau ca balamalele neunse, aveam pământ sub unghii şi şuviţe de păr mi se lipiseră de gât şi obraji, dar plantasem fasole, ceapă, napi şi ridichi, plivisem şi rărisem varza, culesesem vreo douăsprezece tufişuri mari de arahide şi le pusesem la uscat pe palisadele din grădină, ferite de veveriţele hoaţe.

Am aruncat o privire spre soare; încă era deasupra castanilor. Până la cină mai aveam timp pentru a treabă sau două. M-am ridicat în picioare şi mi-am admirat micul regat, întrebându-mă cum o fi bine să îmi petrec timpul rămas. Să scot iarba mâţei şi roiniţa care ameninţau să cotropească tot colţul celălalt al grădinii? Să car câteva coşuri cu băligar uscat din movila din spatele hambarului? Nu, asta era treabă de bărbat. Ierburi? Cele trei tufe de levănţică franţuzească erau înalte până la genunchi, dese, cu floricele de un albastru-închis pe tulpinile zvelte, şi coada-şoricelului înflorise bogat, cu umbele dantelate cu alb, roz şi galben. Mi-am trecut un deget pe sub nasul care mă mânca şi am încercat să îmi aduc aminte dacă aceea era faza potrivită a lunii ca să recoltez coada-şoricelului. Lavanda şi rozmarinul trebuie recoltate dimineaţa, când uleiurile volatile se înalţă odată cu soarele, căci nu mai au aceeaşi putere dacă sunt tăiate spre sfârşitul zilei. Aşadar, jos cu menta. Am întins mâna după săpăliga rezemată de gard, dar am văzut o faţă rânjind printre palisade şi am făcut un pas înapoi, cu inima cât un purice.

– O!

Vizitatorul a sărit şi el înapoi, la fel de surprins.

– *Bitte*, doamnă! N-am vrut să vă sperii.

Era Manfred McGillivray, uitându-se sfios printre tulpinile înalte de zorele şi cartofi dulci sălbatici. Venise mai devreme şi îmi adusese câteva muschete pentru Jamie, învelite într-o pânză groasă.

– Nicio problemă.

M-am aplecat să ridic săpăliga pe care o scăpasem din mână.

– Vrei să vorbeşti cu Lizzie? l-am întrebat. E în…

– A, nu, doamnă. Adică… credeţi că putem sta de vorbă puţin? a zis el brusc. Doar noi doi?

– Desigur. Vino încoace! Putem discuta cât sap.

A încuviinţat şi a dat roată ca să poată intra pe poartă. Ce-o fi vrând de la mine? m-am întrebat. Avea haină şi cizme, ambele prăfuite, iar pantalonii îi erau boţiţi rău. Călărise destul, deci nu venise de la cabana familiei lui şi încă nu intrase în casă, pentru că doamna Bug l-ar fi periat, chiar cu forţa.

– De unde vii? l-am întrebat, întinzându-i tigva cu apă din găleata mea.

A acceptat-o şi a băut însetat, după care s-a şters politicos la gură cu

mâneca.

– Vă mulţumesc, doamnă. Am fost la Hillsboro, ca să aduc… ăă… lucrurile acelea pentru domnul Fraser.

– Serios? Ai bătut cale lungă, am spus cu moderaţie.

Pe faţă i-a apărut o expresie de mare îngrijorare. Era un băiat arătos, bronzat şi atrăgător ca un tânăr faun datorită părului ondulat şi negru, dar acum arăta ca un fugar, furişând priviri peste umăr spre casa mare, ca şi când s-ar fi temut să nu fim întrerupţi.

– Eu… hm… în fine, doamnă, are legătură cu ce voiam să discut cu dumneavoastră.

– Da? Ei bine…

Am făcut un gest amical, sugerându-i că poate să scape de povară, şi m-am întors să mă apuc iar de săpat ca să se simtă mai în largul lui. Începusem să bănuiesc ce voia să mă întrebe, deşi nu vedeam legătura cu Hillsboro.

– Eu… Of… Are legătură cu Lizzie, a început el prinzându-şi mâinile la spate.

– Da? am făcut eu încurajator, aproape convinsă că avusesem dreptate.

Am aruncat o privire spre capătul dinspre vest al grădinii, unde albinele bâzâiau fericite printre umbelele înalte, de culoare galbenă ale plantelor de *dauco*[67]. Ei bine, măcar era mai bine decât ce însemna prezervativ în secolul al XVIII-lea.

– Nu mă pot căsători cu ea, s-a scăpat el.

– Poftim?

M-am oprit din săpat şi m-am holbat la el. Avea buzele strânse şi am văzut că luasem drept sfiiciune încercarea lui de a ascunde o mare nefericire, care acum îi apăruse clar pe faţă.

– Vino să stăm jos!

L-am condus spre băncuţa pe care mi-o făcuse Jamie, la umbra unui copac[68] ale cărui crengi atârnau peste partea de nord a grădinii. S-a aşezat, cu capul plecat şi mâinile prinse între genunchi. Mi-am scos pălăria de soare cu boruri late, mi-am şters faţa cu şorţul şi mi-am prins părul mai bine, inspirând prospeţimea răcoroasă a molizilor şi a plopilor care creşteau pe panta de deasupra noastră.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat cu blândeţe, dându-mi seama că nu ştiam cum să încep. Ţi-e teamă că n-o iubeşti?

Mi-a aruncat o privire speriată, apoi a întors capul, contemplându-şi genunchii cu un aer studiat.

– A, nu, doamnă. Adică… nu, dar nu asta contează.

– Nu?

– Nu. Adică… Sunt sigur că o să ţinem unul la altul, aşa spune *meine Mutter*. Şi, bineînţeles, acum îmi place destul de mult, s-a grăbit el să adauge, ca şi cum s-ar fi temut că vorbele lui ar fi sunat jignitor. Tata spune că e un suflet curat, iar surorile mele ţin tare mult la ea.

Am scos un sunet prin care îmi exprimam rezerva. Avusesem încă de

la început îndoieli în legătură cu această căsătorie aranjată şi se pare că erau justificate.

– Există… probabil altcineva? am întrebat delicat.

Manfred a clătinat din cap şi l-am auzit înghiţindu-şi nodul din gât.

– Nu, doamnă, a spus fără vlagă.

– Eşti sigur?

– Da, doamnă, a inspirat el adânc. Adică a fost. Dar s-a terminat.

Eram nedumerită. Dacă hotărâse să renunţe la fata misterioasă de frica mamei ori din alt motiv, atunci ce îl împiedica să se însoare cu Lizzie?

– Cealaltă fată… e cumva din Hillsboro?

Lucrurile se mai clarificau. Când îl cunoscusem pe el şi pe membrii familiei lui la Adunare, surorile lui schimbaseră priviri cu subînţeles când se menţionaseră vizitele lui la Hillsboro. Înseamnă că ele ştiau de atunci, chiar dacă Ute habar nu avea.

– Da. De aceea m-am dus la Hillsboro. Adică, a trebuit să mă duc ca să… Dar am vrut s-o văd pe Myra… şi să-i spun că mă însor cu domnişoara Wemyss şi că nu mai pot veni la ea.

– Myra.

Deci avea măcar un nume. M-am rezemat de spătar şi, rămasă pe gânduri, am bătut cu un picior în pământ.

– La urma urmei, ai vrut să… deci nu o s-o mai vezi?

A clătinat din nou din cap şi am văzut o lacrimă căzându-i şi împrăştiindu-se brusc pe ţesătura prăfuită a pantalonilor lui.

– Nu, doamnă, a răspuns el, cu glas pe jumătate gâtuit. N-am putut. Murise.

– Vai de mine! am şoptit. Îmi pare tare rău.

Lacrimile îi cădeau pe genunchi, lăsând urme pe pânză, şi umerii i se cutremurau, dar nu a scos niciun sunet. Am întins braţele şi l-am îmbrăţişat, lipindu-l strâns de umărul meu. Avea părul moale şi elastic, iar pielea îi era înroşită de arşiţă, pe care i-am simţit-o pe gât. Nu puteam să fac faţă suferinţei lui; era prea mare ca să îl alin prin mângâieri şi prea tânăr – probabil – ca să găsească o consolare în cuvinte. Pe moment, nu am putut decât să îl strâng în braţe. M-a îmbrăţişat şi el de talie şi a stat agăţat de mine câteva minute după ce a încetat să plângă. L-am strâns şi l-am bătut pe umăr, dar am şi stat de veghe, urmărind printre umbrele verzi şi schimbătoare ale palisadelor cu viţe să nu cumva să vină cineva în grădină după mine.

În cele din urmă, a oftat, mi-a dat drumul şi s-a înălţat de spate. Am căutat o batistă şi, cum nu am găsit, mi-am scos şorţul şi i l-am dat să îşi şteargă faţa.

– Nu trebuie să căsătoreşti imediat, i-am zis după ce şi-a mai venit în fire. E normal să aştepţi o vreme – ca să uiţi. Dar putem găsi altă scuză să amânăm căsătoria. O să vorbesc cu Jamie…

Însă el deja clătina din cap şi o expresie de hotărâre mâhnită a luat locul lacrimilor.

– Nu, doamnă, a spus cu glas slab, dar hotărât. Nu pot.

– De ce nu?

– Myra era prostituată, doamnă. A murit de boala franţuzească.

Apoi a ridicat ochii spre mine şi, dincolo de suferinţă, i-am citit groaza din ochi.

– Şi cred că am luat-o şi eu.

– Eşti sigură? m-a întrebat Jamie, lăsând jos copita pe care o curăţase şi uitându-se apoi sumbru la Manfred.

– Sunt *sigură*, am replicat.

Îl silisem pe Manfred să îmi arate dovada – de fapt, luasem probe de pe leziune pentru a le examina la microscop –, după care, abia aşteptând ca băiatul să îşi tragă pantalonii, l-am dus cu mine în căutarea lui Jamie.

Acesta s-a uitat ţintă la Manfred, încercând să decidă ce să spună. Cu faţa împurpurată şi de obligaţia de a mărturisi, şi povara de a fi examinat, a coborât ochii în faţa privirii ca de bazilisc a lui Jamie şi a rămas cu ei la o semilună din unghia copitei, care zăcea pe pământ.

– Îmi pare tare rău, domnule, a murmurat el. Eu… n-am vrut să…

– Presupun că nimeni nu vrea, a răspuns Jamie.

A inspirat adânc şi a scos un sunet care l-a făcut pe Manfred să îşi strângă umerii şi să încerce să îşi retragă capul, ca o ţestoasă, în ascunzişul hainelor.

– A procedat corect, am remarcat eu, încercând să dau situaţiei un aspect cât mai favorabil. Mă refer la faptul că a spus adevărul.

– Păi, putea să-i dea boala micuţei Lizzie, nu? a pufnit Jamie. Asta-i mai rău decât să te duci la târfe.

– Cred că unii bărbaţi păstrează secretul şi speră că lucrurile vor ieşi bine.

– Da, aşa ar face unii.

L-a privit printre gene pe Manfred, căutând indicii clare că el ar fi un ticălos care să corespundă descrierii. Ghedeon, căruia nu îi plăcea să i se taie copitele şi, drept urmare, era prost dispus, a bătut tare cu copita în pământ, cât pe ce să strivească laba piciorului lui Jamie. A azvârlit din cap şi a scos un fornăit ca un tunet, care mi s-a părut echivalentul aproximativ al mârâitului lui Jamie.

– Da, bine.

Jamie nu s-a mai uitat urât la Manfred şi a luat căpăstrul lui Ghedeon.

– Du-te cu el în casă, englezoaico. Eu termin aici şi îl chemăm pe Joseph şi vedem ce e de făcut.

– Am înţeles.

Am ezitat, neştiind dacă e bine să vorbesc de faţă cu Manfred. Nu voiam să îi dau speranţe prea mari înainte de a avea ocazia să examinez frotiurile la microscop. Spirocheţii de sifilis erau foarte uşor de identificat, dar nu credeam că am o probă unde să îi văd cu un microscop rudimentar ca al meu. Şi, deşi era posibil ca penicilina pregătită de mine să elimine infecţia, nu aveam cum să ştiu sigur decât dacă îi *vedeam*, iar apoi să constat că îi dispăruseră din sânge.

– Am penicilină, atât i-am zis.

– Ştiu prea bine, englezoaico.

Jamie şi-a mutat privirea furioasă de la Manfred la mine. Îi salvasem viaţa cu ajutorul penicilinei – de două ori –, însă nu îi plăcuse procedura. Scoţând un sunet tipic scoţian de respingere a ideii, s-a aplecat şi a ridicat din nou copita enormă a lui Ghedeon.

Manfred părea şocat din cale-afară şi nu a scos o vorbă în drum spre casă. A şovăit când a ajuns la uşa camerei medicale, uitându-se neliniştit de la microscopul sclipitor spre cutia deschisă, în care se aflau instrumentele chirurgicale, iar apoi spre borcanele acoperite, aliniate pe blat, în care îmi cultivam coloniile de penicilină.

– Intră! i-am spus, dar m-am văzut obligată să întind o mână şi să îl trag de mânecă pentru a-l face să treacă pragul.

Mi-am dat seama că nu mai călcase în acea cameră; casa noastră era la opt kilometri de cea a familiei McGillivray, iar *Frau* Ute era capabilă să trateze suferinţele minore ale familiei.

În acele momente nu mă simţeam prea tolerantă faţă de Manfred, însă i-am oferit un scaun şi l-am întrebat dacă voia o cană cu cafea. M-am gândit că, dacă urma să aibă o discuţie cu Jamie şi Joseph Wemyss, era mai bine să îi dau ceva tare de băut, dar am presupus că trebuia să îl las cu mintea limpede.

– Nu, doamnă, a spus el şi, albit la faţă, a înghiţit în sec. Adică, mulţumesc, dar nu.

Arăta extrem de tânăr şi foarte înspăimântat.

– Ridică-ţi mâneca, te rog! O să-ţi iau puţin sânge, dar n-o să te doară tare. Cum ai ajuns să o cunoşti pe… tânăra doamnă? Parcă Myra, nu?

– Da, doamnă.

Auzindu-i numele, lacrimile i-au izvorât în ochi; am presupus că o iubise cu adevărat, sărmanul, ori aşa îşi închipuise. O cunoscuse într-o tavernă din Hillsboro. I se păruse amabilă, a povestit el, şi era foarte frumoasă, iar când ea îl rugase pe tânărul armurier să îi cumpere un pahar cu lichior de ienupăr el o făcuse bucuros, simţindu-se un cuceritor.

– Am băut ceva împreună, ea a râs de mine şi…

A părut incapabil să explice cum au evoluat lucrurile, însă se trezise în patul ei. Asta îi apropiase, crezuse el, apoi şi-a căutat tot felul de scuze ca să plece mereu la Hillsboro.

– Şi cât a durat aventura? l-am întrebat, vădit interesată.

Cum îmi lipsea o seringă adevărată să iau o probă de sânge, am străpuns vena de la cot cu o lanţetă şi am strâns sângele scurs într-o mică fiolă.

Relaţia ţinuse aproape doi ani.

– Ştiam că nu mă pot căsători cu ea, mi-a explicat cu ardoare. *Meine mutter* n-ar fi…

Vocea i s-a stins şi arăta ca un iepure speriat când aude lătrat de câini în apropiere.

– *Gruss Gott!* a spus el. Mama!

Eu însămi întrebasem ce o fi fost special la această aventură. Ute

McGillivray nu avea să fie încântată deloc să afle că mândria şi bucuria ei, singurul ei fiu, luase o boală respingătoare şi, în plus, una care urma să ducă la ruperea unei logodne aranjate atât de grijuliu şi care va isca un scandal de care vor auzi toţi din ţinut. Că boala era mortală va reprezenta o preocupare secundară.

– O să mă omoare! a conchis el, ridicându-se de pe scaun şi grăbindu-se să îşi tragă mâneca în jos.

– Probabil că nu, i-am replicat eu blând. Deşi cred că…

În acel moment am auzit uşa din spate şi voci venind din bucătărie. Paşi grei au pornit de pe hol spre camera medicală, iar Manfred a traversat încăperea, şi-a trecut un picior peste pervaz şi a ieşit, alergând ca o căprioară spre copaci.

– Întoarce-te, prostănacule! am răcnit pe fereastra deschisă.

– Cine e prostănacul, mătuşă?

M-am întors şi am văzut că cel care sosise cu paşi apăsaţi era Ian cel Tânăr, cu Lizzie Wemys în braţe.

– Lizzie! Ce s-a întâmplat? Hai, aşaz-o pe masă!

Am înţeles imediat care era problema: o recidivare a febrei produse de malarie. Era moale, dar tremura de frig, iar muşchii i se contractau şi tremurau ca jeleul.

– Am găsit-o în lăptărie, a spus Ian, punând-o cu grijă pe masă. Beardsley, surdul, a ieşit de acolo de parcă l-ar fi urmărit diavolul, m-a văzut şi m-a tras înăuntru. Ea zăcea pe podea, iar putineiul pentru unt era răsturnat lângă ea.

Situaţia era foarte îngrijorătoare – nu mai avusese nicio criză în ultima vreme, iar aceasta apăruse prea brusc ca să poată cere ajutor, căci se prăbuşise imediat la pământ.

– Raftul de sus din dulap, i-am spus lui Ian, întorcând-o grăbită pe Lizzie pe o parte ca să îi desfac corsetul.

El a luat ce trebuia de pe raft fără să mai întrebe, a scos capacul şi mi-a adus borcanul.

– Iisuse, mătuşă! Ce-i asta?

A strâmbat din nas când a simţit mirosul alifiei.

– Ilex şi coajă de chinină în grăsime de gâscă, între altele. Ia puţină şi freac-o pe labele picioarelor.

Derutat, a luat atent din crema cenuşiu-violacee şi s-a supus, iar picioruşele lui Lizzie aproape că au dispărut între palmele lui mari.

– Ce crezi, mătuşico, o să-şi revină?

Tulburat, s-a uitat la faţa ei. Felul în care arăta ar fi îngrijorat pe oricine – culoarea zerului lipicios, obrajii delicaţi tremurând.

– Probabil. Ian, închide ochii!

Îi lărgisem hainele, iar acum îi scoteam rochia, juponul şi corsetul. Am aruncat o pătură jerpelită peste ea, după care i-am tras cămaşa peste cap – avea doar două şi nu voiam ca una dintre ele să ia mirosul respingător al alifiei.

Ascultător, Ian a închis ochii, dar a continuat să maseze metodic

picioarele cu alifie, încruntându-se uşor, şi îngrijorarea lui a sugerat o clipă o asemănare şocantă cu Jamie. Am tras borcanul spre mine, am mai luat nişte alifie şi, vârând mâna sub pătură, am masat pielea mai fină de la subraţ, apoi spinarea şi pântecul. I-am simţit clar conturul ficatului, o masă mărită şi tare pe sub coaste. Umflat şi sensibil, după cum s-a strâmbat când i l-am atins; se întâmplase ceva acolo, era limpede.

– Acum pot deschide ochii?

– A, da, sigur. Mai maseazăi picioarele, Ian!

Când am împins borcanul spre el, am surprins o mişcare în uşă. Unul dintre gemenii Beardsley era acolo, agăţat de uşor, aproape sigur cu ochii la Lizzie. Ian spusese că Beardsley cel surd venise după ajutor.

– O să se facă bine, am comentat, ridicând glasul, iar el a dat din cap, apoi a dispărut, după ce i-a aruncat o singură privire arzătoare lui Ian.

– La cine ţipai, mătuşă Claire?

Ian s-a uitat la mine, atât din pudoare, cât şi din politeţe faţă de mine; pătura era ridicată, iar cu mâinile mari întindea alifia pe pielea de deasupra genunchiului şi degetele mari descriau cercuri în jurul rotulelor mici, unde pielea era atât de subţire, încât oasele de culoare sidefie păreau aproape vizibile.

– Cine? A, Manfred McGillivray, am spus, amintindu-mi brusc. La naiba! Sângele!

Am sărit şi, precipitată, mi-am şters mâinile de şorţ. Slavă Cerului că pusesem dop la fiolă! Sângele din ea încă era lichid. Însă nu avea să rămână astfel multă vreme.

– Te ocupi de mâini şi de braţ, Ian! Eu mă ocup urgent de asta.

S-a apucat îndatoritor, iar eu am vărsat câte o picătură de sânge pe fiecare dintre lamele, trăgând o altă lamelă peste fiecare ca să obţin un frotiu. Ce fel de colorant ar putea fi bun în cazul spirocheţilor? N-aveam de unde să ştiu; le voi încerca pe toate. I-am explicat situaţia lui Ian pe apucate, timp în care am scos sticluţele cu coloranţi din dulap, am făcut soluţiile şi am pus lamelele să se umezească.

– Sifilis? Sărmanul flăcău! Cred că e înnebunit de spaimă.

A vârât sub pătură un braţ al lui Lizzie şi l-a aşezat uşor pe lângă corp. Pe moment, am rămas surprinsă de demonstraţia de compasiune, apoi mi-am amintit. Ian fusese expus la sifilis cu câţiva ani înainte, după ce-l răpise Geillis Duncan; nu avusesem certitudinea că luase boala, dar îi injectasem ultimele doze de penicilină din secolul XX ca să fiu sigură.

– Mătuşă, nu i-ai zis că ai putea să-l vindeci?

– N-am mai apucat. Deşi, sincer, nu sunt absolut convinsă că aş putea.

M-am aşezat pe un scaun şi am apucat-o de cealaltă mână pe Lizzie ca să-i iau pulsul.

De mirare, a ridicat din sprâncenele stufoase:

– Mi-ai spus că eu m-am vindecat.

– Da, l-am asigurat. Asta, dacă ai avut boala, i-am răspuns şi i-am aruncat o privire pătrunzătoare. N-ai avut răni pe sculă, nu? Ori în altă parte.

Mut, a clătinat din cap, iar un val de sânge i-a năpădit obrajii slabi.

– Bine. Dar penicilina pe care ţi-am administrat-o, din cea pe care o adusesem din… în fine, de demult, era purificată, foarte puternică şi sigur activă. Când o folosesc pe asta – am făcut un gest spre bolurile de cultură de pe blat – nu sunt sigură dacă e suficient de puternică să dea rezultate sau dacă e tulpina potrivită…

Mi-am trecut palma pe sub nas; crema de ilex avea un miros *cumplit* de pătrunzător.

– Nu dă roade întotdeauna.

Avusese mai mulţi pacienţi cu infecţii care nu reacţionaseră la unul dintre amestecurile mele de penicilină, deşi în acele cazuri am reuşit la a doua încercare. În câteva cazuri, persoana şi-a revenit de la sine înainte de a pregăti următoarea şarjă. Un pacient murise, deşi folosisem două amestecuri diferite de penicilină. Cu ochii la Lizzie, Ian a dat din cap. Prima criză de frisoane trecuse şi acum stătea liniştită, iar pătura se ridica şi cobora încet deasupra pieptului ei uşor rotund.

– Dacă nu eşti sigură înseamnă că… n-o s-o laşi să se mărite cu el, nu?

– Nu ştiu. Jamie a spus că va discuta cu domnul Wemyss, să vadă ce părere are el.

M-am ridicat şi am luat prima lamelă din baia rozalie, am scuturat picăturile care se agăţaseră de ea şi, ştergând partea de jos, am pus-o cu grijă pe platforma microscopului.

– Ce cauţi, mătuşico?

– Nişte chestii care se numesc spirocheţi, germeni care provoacă sifilis.

– A, da.

Era grav, dar am zâmbit când i-am simţit scepticismul din glas. Îi mai arătasem microorganisme, dar – ca Jamie, ca aproape oricine – pur şi simplu nu credea că ceva aproape invizibil poate să facă atât rău. Singura care accepta ideea din toată inima era Malva Christie, pentru că ea avea încredere în mine. Dacă îi spuneam ceva, *ea* mă credea, lucru foarte îmbucurător după ani şi ani în care diferiţi scoţieni mă priviseră cu ochi mici şi suspicioşi.

– Ce crezi, s-a dus acasă? Manfred, adică.

– Nu ştiu.

I-am răspuns absent, mişcând lamela încoace şi încolo, cercetând. Am observat celulele roşii din sânge, discuri palide plutindu-mi prin câmpul vizual, alunecând lenevoase prin soluţia apoasă de colorant. Nu am văzut spiralele ucigaşe, ceea ce nu însemna că ele nu existau, doar că nu erau evidenţiate de colorantul pe care îl folosisem. Lizzie s-a mişcat şi a gemut, m-am întors, am văzut că genele i-au fluturat şi a deschis ochii.

– Gata, fetiţo, i-a spus Ian încet şi i-a zâmbit. Ţi-e mai bine, da?

– Da, a repetat ea slab.

Dar a ridicat puţin colţurile gurii şi a scos o mână de sub pătură, pipăind. Ian a observat şi a bătut-o uşor peste pătură.

– Manfred, a vorbit ea, întorcând capul într-o parte şi în alta, cu ochii

întredeschişi, Manfred, e aici?

– Hm… nu, am spus, schimbând repede o privire consternată cu Ian. Nu, nu-i aici, a plecat.

– Aha.

Pierzându-şi interesul, a închis din nou ochii. Încă mângâind-o pe mână, Ian s-a uitat la ea. Faţa lui exprima o compasiune profundă şi poate o tentă de calcul.

– Să o duc pe fată în pat? a întrebat el încet, ca şi cum nu ar fi vrut să o trezească din somn. Şi după aceea să mă duc… să-l găsesc?

Şi-a înclinat capul spre fereastră şi a ridicat o sprânceană.

– Te rog, Ian, dacă vrei…

Am ezitat şi ochii lui migdalaţi, adânci şi blânzi, în care se citea umbra unei dureri amintite i-au întâlnit pe ai mei.

– O să-şi revină, am zis, străduindu-mă să strecor sentimentul de certitudine în cuvinte.

– Da, o să-şi revină, a răspuns el ferm, s-a aplecat s-o ridice şi a strâns pătura sub corpul ei. Dacă e să spun ceva despre asta.

Morcov sălbatic.

În orig., *black gum tree* – copac ornamental, specific pentru coasta de est a Statelor Unite (n. tr.).

46

ÎN CARE LUCRURILE SE SFÂRŞESC PROST

Manfred McGillivray nu s-a întors. Ian a revenit cu un ochi vânăt şi cu degetele zdrelite şi m-a anunţat scurt că Manfred şi-a declarat clar intenţia de a se spânzura, după care a zis că ticălosul desfrânat putea face orice, şi maţele împuţite pot să-i iasă din burtă ca ale lui Iuda Iscarioteanul, adăugând că era o baligă trădătoare şi mizeră. Apoi a urcat cu paşi apăsaţi la etaj să stea în tăcere lângă patul lui Lizzie. Auzindu-l, am sperat că spusele lui Manfred veniseră din disperarea de moment – şi m-am blestemat că nu îi spusesem imediat clar că se putea vindeca, chiar dacă nu era întru totul adevărat. Doar nu va…

Lizzie era semiconştientă, neajutorată din cauza acceselor de febră şi de frisoane, astfel că nu era în starea potrivită pentru a afla cauza fugii viitorului soţ. Va trebui să fac unele cercetări delicat, imediat ce se înzdrăvenea, fiindcă era posibil ca ea şi Manfred s-o fi luat înaintea jurămintelor de căsătorie, iar dacă era aşa…

– Ar mai fi ceva, a remarcat Jamie cu un aer sumbru. Gemenii Beardsley se pregăteau să-l urmărească pe sifilitic şi să-l castreze, dar după ce-au auzit că vrea să se spânzure, au hotărât cu generozitate că ajunge.

– Să mulţumim Cerului pentru mici favoruri! am răspuns eu, lăsându-mă moale pe un scaun de lângă masă. Chiar s-ar putea s-o facă.

Fraţii, mai ales Josiah, erau vânători excelenţi şi nu prea făceau ameninţări de formă.

– Da, ar face-o, m-a asigurat Jamie. Îşi ascuţeau cuţitele când i-am găsit şi le-am zis să nu se mai deranjeze.

– Of, Doamne! Trebuie să anunţăm familia McGillivray.

Parcă pălind gândindu-se la asta, Jamie a dat din cap şi a împins bancheta în spate.

– Mai bine plec imediat.

– Nu înainte de a lua o îmbucătură.

Hotărâtă, doamna Bug i-a pus o farfurie în faţă lui Jamie.

– Doar nu vreţi să înfruntaţi pe Ute McGillivray pe stomacul gol.

– Jamie…

– Da.

– Poate c-ar *trebui* să-i pui pe fraţii Beardsley să-l găsească pe Manfred. Nu să-i facă vreun rău, nu la asta mă referem, dar să-l găsească. Dacă nu se tratează, moare.

Ducea la gură furculiţa cu ghiveci, dar s-a oprit şi m-a privit pe sub sprâncenele coborâte.

– Da, şi dacă-l găsesc, o să moară din cauza *asta*, englezoaico.

A clătinat din cap şi a vârât mâncarea în gură. A mestecat şi a înghiţit, timp în care şi-a alcătuit planul.

– Joseph e plecat la Bethabara ca să-i facă curte femeii aceleia.

Trebuie să-i spunem şi se cuvine să mă însoţească până la familia McGillivray. Numai că…

A ezitat, gândindu-se la domnul Wemyss, cel mai blând şi cel mai sfios dintre oameni, care n-ar fi fost bun ca aliat pentru nimeni.

– Nu. Mă duc să-i zic lui Robin, a continuat. Poate îl caută chiar el pe băiat ori lui Manfred i-o fi venit mintea la cap şi s-o fi dus deja acasă.

– Le-ai spus amândurora? am întrebat, dând pilota deoparte ca să urce în pat, lângă mine.

Mirosea a cal şi a noapte, răcoros şi înţepător.

– L-am rugat pe Robin să iasă şi i-am spus doar lui. N-am avut curajul să-i zic lui Ute în faţă, a recunoscut el.

Mi-a zâmbit şi s-a cuibărit sub pilotă.

– Sper că nu mă consideră prea laş, englezoaico.

– Nu, sigur că nu, l-am asigurat şi m-am aplecat să suflu în lumânare. Discreţia face parte din bravură.

Cu puţin înainte de zori ne-au trezit din somn bubuituri în uşă. Rollo, care dormise pe palier, a ţâşnit în josul scării, lătrând amenințător. L-a urmat îndeaproape Ian, care stătuse treaz lângă patul lui Lizzie, veghind-o cât am dormit eu. Jamie a sărit din pat şi, înşfăcând un pistol încărcat de pe tăblia garderobului, s-a grăbit să se alăture vacarmului.

Şocată şi ameţită – nu dormisem nici o oră –, m-am ridicat în şezut şi am simţit că inima îmi bubuia în piept. Rollo a tăcut o clipă şi l-am auzit pe Jamie strigând „Cine e?“ prin uşă. Întrebarea a fost urmată de ale ciocănituri care au răsunat pe casa scării şi au cutremurat casa, însoţite de o voce ridicată de femeie care i-ar fi adus laude lui Wagner într-unul dintre momentele cele mai dramatice dintr-o operă. Ute McGillivray.

Mă descâlceam dintre cearşaf şi plapumă. Între timp, un vacarm de voci, noi lătrături, scrâşnetul zăvorului tras şi apoi alte glasuri confuze, toate, mult prea ridicate. Am fugit spre fereastră şi am privit afară: Robin McGillivray stătea în cadrul uşii, semn că abia descălecase de pe unul dintre catârii lui. Părea mult îmbătrânit şi oarecum descurajat, ca şi cum îl părăsise spiritul, răpindu-i toată puterea şi lăsându-l neputincios. Închizând ochii, a întors capul de parcă nu ar fi vrut să audă toată hărmălaia de pe verandă. Soarele tocmai răsărea, iar lumina clară şi pură a evidenţiat pe faţa lui toate ridurile şi adânciturile de extenuare şi nefericire plină de disperare.

Ca şi cum ar fi simţit că mă uitam la el, a deschis ochii şi a ridicat capul spre fereastră. Avea ochii înroşiţi şi părul în neorânduială. M-a văzut, dar nu a reacţionat la încercarea mea de a-l saluta. S-a întors cu spatele, a închis ochii şi a rămas în aşteptare. Gălăgia de afară ajunsese înăuntru şi părea să vină în susul scării, purtată de un val de proteste în scoţiană şi răcnete în germană, punctate de lătrăturile entuziaste ale lui Rollo, întotdeauna dornic să contribuie la acele festivităţi.

Mi-am luat halatul din cui, însă abia am vârât o mână într-o mânecă, că uşa dormitorului s-a deschis violent, izbindu-se de perete atât de tare, încât a ricoşat şi a lovit-o în piept. Neînfricată, Ute a trântit din nou uşa de perete şi, cu boneta stând şui pe cap şi cu ochi aprigi, s-a repezit la mine ca

o harpie.

– Tu! *Weibchen69!*Cum îndrăzneşti, asemenea insultă, asemenea minciuni să spui de fiul meu? Te omor, îţi smulg părul, *nighean na galladh70!* Tu…

S-a năpustit la mine, dar m-am aruncat într-o parte, cât pe ce să fiu prinsă de un braţ.

– Ute. *Frau* McGillivray! Ascultă…

A doua încercare a avut succes; mi-a prins o mânecă a cămăşii de noapte şi a tras de ea, smulgându-mi-o de pe umăr şi sfâşiind pânza, în timp ce cu mâna liberă a vrut să mă lovească peste faţă. M-am retras brusc în spate şi am ţipat cât am putut, amintindu-mi o clipă înfiorătoare o mână lovindu-mă peste faţă, mâini care trăgeau de mine… Am izbit în faţă, iar puterea terorii mi-a inundat mâinile şi picioarele, şi am strigat, am strigat, timp în care o rămăşiţă minusculă de raţiune din creierul meu a urmărit tot, uluită, îngrozită, dar incapabilă să oprească panica animalică, furia iraţională ce ţâşnea dintr-un loc adânc şi nebănuit. Am lovit, am lovit orbeşte, urlând, întrebându-mă în tot acest timp de ce făceam asta.

Jamie m-a prins de talie şi m-a ridicat de pe podea. Am simţit un nou val de panică străbătându-mă, iar după aceea m-am trezit singură, neatinsă. Stăteam în colţul din apropierea garderobului, legănându-mă ca beată, gâfâind. Jamie era în faţa mea, cu umerii înălţaţi şi coatele ridicate, ca un scut. Vorbea, foarte calm, dar eu îmi pierdusem capacitatea de a pricepe înţelesul cuvintelor. Mi-a apăsat mâinile la spate pe perete şi am simţit o oarecare alinare în soliditatea lui.

Inima îmi bubuia în urechi, iar sunetul respiraţiei mă speria; semăna foarte mult cu cel scos de Harley Boble când îmi rupsese nasul. Am închis gura strâns, încercând să opresc tot. După ce mi-am ţinut răsuflarea, am avut impresia că reuşesc, permiţând doar mici inspiraţii prin nasul care acum se vindecase.

Mişcarea buzelor lui Ute mi-a atras atenţia şi m-am uitat fix, încercând să mă situez din nou în timp şi spaţiu. Auzeam cuvintele, dar nu puteam face saltul până la înţelegerea lor. Am respirat, lăsând vorbele să curgă peste mine ca apa, preluând emoţii din ele – furie, raţiune, protest, calm, stridenţă, mârâit –, dar niciun înţeles limpede.

Apoi am inspirat adânc, mi-am şters faţa, şi am rămas surprinsă că era umedă. Simţind, clar, antipatie şi furie, dar amuţite de oroarea ce pândea, Ute se holba la mine.

– Eşti nebună! a spus ea, dând din cap. Înţeleg.

În acel moment, părea aproape calmă.

– Bine, atunci.

S-a întors spre Jamie şi, cu gesturi mecanice şi-a ridicat părul blond şi neîngrijit, presărat cu şuviţe cărunte, sub boneta enormă. Şnurul se rupsese; o buclă din el i se legăna absurd deasupra unui ochi.

– Aşa e, e nebună. Aşa zic eu, dar fiul meu – fiul meu! – a plecat. Aşa.

A rămas gâfâind şi urmărindu-mă, şi a clătinat din cap, după care s-a întors din nou spre Jamie.

– Salem îţi va fi închis, a spus ea scurt. Familia mea, cei care ne cunosc – nu vor face afaceri cu tine. Nici alţi oameni cu care vorbesc, şi-o să le spun de lucrul hain pe care l-a făcut ea.

Şi-a mutat ochii spre mine, rece, îngheţată, şi a ridicat din buze într-un rânjet pe sub şnurul rupt.

– Toată lumea o să te ocolească, a spus ea. Tu nu mai exişti.

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit, silindu-i pe Ian şi Rollo să se ferească grăbiţi din calea ei. Paşii i-au răsunat cu ecou puternic pe scară, o călcătură apăsată, măsurată, ca dangătul unui clopot.

Am simţit că încordarea din umerii lui Jamie se stinge puţin câte puţin. Era încă în cămaşa de noapte – şi avea o pată umedă între omoplaţi –, pistolul încă în mână.

Uşa din faţă a bubuit închizându-se. Toţi am rămas împietriţi, reduşi la tăcere.

– N-ai fi împuşcat-o, nu? l-am întrebat, dregându-mi glasul.

– Poftim?

S-a întors şi s-a uitat intens la mine. Apoi a surprins direcţia privirii mele şi a coborât ochii spre pistolul din mână ca şi cum s-ar fi întrebat de unde apăruse *acel* obiect.

– A, nu! a spus el şi a clătinat din cap, întinzând mâna pentru a-l pune înapoi pe garderob. Am uitat că-l aveam la mine. Deşi Dumnezeu mi-e martor că mi-ar plăcea să o împuşc pe dementa aia bătrână, a adăugat. Englezoaico, te simţi bine?

S-a aplecat să se uite la mine şi am citit îngrijorare în ochii lui blânzi.

– Sunt bine. Nu ştiu ce m-a apucat, dar acum e bine. A trecut.

– Of, a şoptit el şi s-a uitat în altă parte, iar pleoapele au coborât ca să-i ascundă ochii.

Simţise şi el? Se trezise brusc… înapoi? Ştiam că i se întâmpla uneori. Mi-am amintit că eram la Paris şi, trezindu-mă, l-am văzut la fereastra deschisă, apăsând atât de puternic cu mâinile în ramele laterale, încât muşchii braţelor se umflaseră şi erau vizibili în lumina lunii.

– Dacă e bine, am repetat eu, atingându-l, iar el mi-a aruncat un zâmbet scurt şi sfios.

– Trebuia s-o muşti, tocmai îi spunea Ian lui Rollo. Are un fund cât un butoi cu tutun. Cum de ţi-a scăpat?

– Probabil s-a temut să nu se otrăvească, am comentat eu, ieşind din colţul camerei. Credeţi că a vorbit serios ori nu? Sigur a vorbit serios. Dar credeţi că va reuşi? Să îi oprească pe toţi să mai facă afaceri cu noi, la asta mă refer.

– Îl poate împiedica pe Robin, a zis Jamie şi pe faţă i-a apărut o expresie oarecum sumbră. În rest… vedem.

Ian a clătinat din cap, s-a încruntat, apoi şi-a frecat uşor pumnul rănit de coapsă.

– Ştiu că trebuia să-i rup gâtul lui Manfred, a explicat cu un regret sincer. Îi puteam spune lui *Frau* Ute că a căzut într-o prăpastie şi am fi scăpat de multe necazuri.

– Manfred?

Glasul slab ne-a făcut să ne întoarcem spre uşă toţi odată, ca să vedem cine vorbise.

Slabă şi palidă ca o fantomă nemâncată, cu ochii uriaşi sticloşi după criza recentă de febră, Lizzie stătea în cadrul uşii.

– Ce e cu Manfred? a întrebat ea.

S-a bălăbănit primejdios şi s-a prins de uşă ca să nu cadă.

– Ce a păţit?

– Are sifilis şi a plecat, a răspuns Ian, înălţând din umeri. Sper că nu i te-ai dăruit.

În cele din urmă, Ute Gillivray nu a reuşit să îşi ducă la capăt ameninţarea, însă a provocat destule necazuri. Dispariţia dramatică a lui Manfred, ruperea logodnei cu Lizzie şi motivul care dusese la ele au iscat un scandal îngrozitor şi vestea s-a răspândit, ajungând la Hillsboro şi Salisbury, unde el lucrase din când în când ca armurier itinerant şi chiar până la Salem şi High Point.

Dar, graţie eforturilor lui Ute, povestea era chiar mai confuză decât în mod normal pentru asemenea bârfe; unii au spus că avea boala, alţii, că eu, din răutate, l-am acuzat în mod fals că era bolnav, din cauza unor certuri inventate cu părinţii lui. Alţii, mai înţelegători, nu credeau că Manfred are sifilis şi susţineau că mă înşelasem.

Cei care îl socoteau bolnav aveau păreri împărţite despre cum ajunsese în acea situaţie, jumătate dintre ei fiind convinşi că o luase de la vreo târfă, iar mulţi dintre ceilalţi speculau că o avea de la sărmana Lizzie, a cărei reputaţie a suferit îngrozitor – asta, până când Ian, Jamie, gemenii Beardsley şi chiar Roger i-au apărat onoarea cu pumnii, moment din care oamenii nu au încetat să bârfească, ci se abţineau dacă vreunul dintre apărătorii ei puteau să îi audă direct. Toate rudele lui Ute, şi erau multe, din Wachovia, Salem, Bethabara şi Bethania credeau, desigur, versiunea lui Ute şi limbile le erau slobode. Nu toţi cei din Salem refuzau să facă afaceri cu noi, dar mulţi au făcut-o. Am trăit supărătoarea experienţă de a saluta moravi pe care îi cunoşteam bine şi de a primi drept răspuns tăceri împietrite şi priviri care treceau prin mine, şi mi s-a întors spatele. Suficient de des ca să nu mă mai duc la Salem.

Dincolo de o anumită suferinţă la început, Lizzie nu a părut deosebit de tulburată de ruperea logodnei. Era uimită, derutată şi plină de regret, zicea ea, pentru Manfred, dar nu disperată din cauza acelei pierderi. Şi, cum rareori mai pleca de la Ridge, nu auzea ce spun oamenii despre ea. O *întristă* despărţirea de familia McGillivray, îndeosebi de Ute.

– Înţelegeţi, doamnă, mi-a zis pe un ton gânditor, eu n-am avut mamă, pentru că a mea a murit când m-am născut. Iar apoi, *Mutti* – ea m-a rugat să-i spun aşa când am anunţat că o să mă mărit cu Manfred – a zis că sunt fiica ei, la fel ca Hilda, Inga şi Senga. Se ocupa de mine, mă înghiontea şi râdea de mine, aşa cum făcea cu ele. Şi era atât de… *plăcut* să am acea familie. Iar acum am pierdut-o.

Robin, care fusese sincer apropiat de ea, trimisese un mic bilet de

regret, transmis pe furiş prin amabilitatea lui Ronnie Sinclair. Însă de la dispariţia lui Manfred, nici Ute, nici fetele nu veniseră să o vadă şi nici nu trimiseseră vreo vorbă.

Dar cel mai afectat de eveniment era Joseph Wemyss. Nu scotea o vorbă, pentru că era evident că nu dorea să înrăutăţească lucrurile pentru Lizzie – dar s-a ofilit ca o floare lipsită de ploaie. Dincolo de durerea pe care o simţea pentru Lizzie şi de suferinţa pentru reputaţia ei terfelită, şi el ducea lipsa familiei Gillivray, bucuria şi alinarea de a face brusc parte dintr-o familie mare şi exuberantă, după atâţia ani de singurătate. Mai rău era însă că, deşi nu reuşise să îşi ducă la capăt ameninţarea, Ute îşi influenţase rudele – inclusiv pe pastorul Berrisch şi pe Monika, sora acestuia, căreia, după cum mi-a destăinuit Jamie între patru ochi, i se interzisese să mai stea de vorbă cu Joseph sau să îl mai vadă.

– Pastorul a trimis-o la rudele soţiei din Halifax, a spus el, clătinând din cap cu tristeţe. Ca să uite.

– Of, Doamne!

Cât despre Manfred, el îşi pierduse urma. Jamie trimisese vorbă prin căile obişnuite, cunoscute doar lui, însă nimeni nu îl văzuse după fuga de la Ridge. Mă gândeam la el şi mă rugam zilnic, bântuită de imaginea lui rătăcind singur prin pădure, în timp ce spirocheţii ucigaşi i se înmulţeau în sânge zi de zi. Ori, şi mai rău, reuşise să ajungă în Indii cu vreo corabie, înecându-şi amarul, în fiecare port în care opreau, în braţele vreunei prostituate nevinovate, căreia îi va transmite infecţia fatală, iar ele, la rândul lor… Sau alteori vedeam haine în putrefacţie atârnând de creanga vreunui copac din adâncul pădurii, înfăşurând cadavrul lipsit de o îngropăciune decentă, asaltat de ciori venite pentru a-i ciuguli carnea de pe oase. Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, nu găseam în suflet puterea de a o urî pe Ute Gillivray, care probabil că era urmărită de aceleaşi gânduri.

Singura rază de lumină în toată încurcătura însângerată era că Thomas Christie, contrar aşteptărilor mele, îi îngăduise Malvei să vină în continuare la camera medicală, singura condiţie pusă de el fiind că, dacă îmi propun să o mai amestec pe fiica lui în folosirea eterului, trebuia să îl anunţ din vreme.

– Uite!

M-am retras şi i-am făcut semn să se uite prin ocularul microscopului:

– Îi vezi?

Cu o fascinaţie mută, a strâns din buze. Cu multe eforturi, descoperisem o combinaţie de coloranţi şi de lumină solară reflectată ca să evidenţiez spirocheţii, însă, în cele din urmă, reuşisem. Nu erau foarte vizibili, dar se vedeau dacă ştiai ce căutai şi, în ciuda convingerii depline în privinţa diagnosticului original, m-am simţit uşurată să îi văd.

– A, da! Nişte spirale mici. Le văd clar! s-a uitat la mine, clipind. Vorbiţi serios când spuneţi că lucruşoarele acelea l-au îmbolnăvit pe Manfred?

Era prea politicoasă ca să-şi exprime făţiş scepticismul, dar i l-am citit în ochi.

– Sigur că da.

Explicasem în câteva rânduri teoria privind provocarea bolilor de germeni unor diverşi ascultători neîncrezători, iar din experienţă, nu mă aşteptam mai deloc să găsesc o primire favorabilă. Reacţia obişnuită era o privire nedumerită, un hohot de râs indulgent sau un pufnet dispreţuitor şi anticipam o versiune politicoasă a uneia dintre acele reacţii ale Malvei. Dar, spre surprinderea mea, a părut să priceapă imediat ideea, ori cel puţin s-a prefăcut că pricepe.

– Deci aşa. Şi-a lăsat ambele mâini pe tăblia mesei şi s-a uitat din nou la spirocheţi.

– Astea au fost fiarele care provoacă sifilisul, da? a adăugat. Cum reuşesc? Şi de ce chestiile alea micuţe de tot pe care le-aţi cules de pe dinţii mei şi mi le-aţi arătat nu mă îmbolnăvesc?

I-am explicat cât de bine am putut ideea de „lucruri bune“, „indiferente“ la „rele“ şi a părut să priceapă uşor, însă explicaţia despre celule şi ideea că organismele sunt alcătuite din ele a făcut-o să se încrunte derutată spre palmă, pentru că încerca să înţeleagă ce erau celulele individuale. A clătinat din cap, alungându-şi îndoielile, şi, punând mâna în şorţ, a revenit la întrebările ei.

– Chestiile alea provocau toate bolile? Penicilina – de ce acţiona asupra unor germeni, dar nu asupra tuturor? Şi cum treceau germenii de la o persoană la alta?

– Unele călătoresc prin aer – de aceea trebuie să-i eviţi pe oamenii care tuşesc sau strănută spre tine – şi unele prin apă – şi de aceea nu trebuie să bei apă dintr-un pârâu pe care oamenii îl folosesc drept privată – şi unele… ei bine, pe alte căi.

Nu aveam idee cât ar putea şti despre sexul la oameni – dar trăia la o fermă, ştia cum se comportă porcii, păsările şi caii – şi m-am ferit să o luminez, ca nu cumva să audă tatăl ei. Am socotit că el ar fi preferat ca ea să nu se ocupe de eter.

Fireşte, ea a insistat, aşa că nu m-am mai putut eschiva.

– Alte căi? Ce alte căi există?

Oftând lăuntric, i-am spus.

– *Ce* fac? a întrebat incredulă. Bărbaţii, vreau să zic. Ca nişte animale! De ce ar lăsa o femeie un bărbat să îi facă aşa ceva?

– Da, bărbaţii *sunt* animale, să ştii, i-am răspuns, stăpânindu-mi râsul. La fel şi femeile. Şi de ce ele îi lasă…

M-am frecat la nas, căutând o exprimare acceptabilă. Însă ea mi-a luat-o înainte, punând lucrurile cap la cap.

– Pentru bani, a spus ea, părând stupefiată. *Asta* face o prostituată! Îi lasă să-i facă asemenea lucruri pentru bani?

– Ei bine, da, dar nu toate femeile sunt prostituate.

– Copiii, da, aşa ai spus.

A dat din cap, dar se vedea că se gândea la alte lucruri, pentru că fruntea mică şi netedă i se încreţise de concentrare.

– Câţi bani primesc ele? a întrebat ea. Eu aş cere mult, cred, ca să las

un bărbat să…

– Nu ştiu, am comentat, oarecum luată prin surprindere. Diferite sume, cred. Depinde.

– Depinde de… a, dacă bărbatul e urât, vreţi să spuneţi, poţi cere mai mult? Ori dacă *ea* e urâtă…

Mi-a aruncat o privire care îi trăda interesul.

– Bobby Higgins mi-a povestit, a continuat, despre o prostituată pe care a cunoscut-o la Londra, care avea faţa mutilată de vitriol.

A ridicat privirea spre dulapul în care ţineam acidul sulfuric sub cheie şi s-a cutremurat, iar umerii ei delicaţi au vibrat de repulsie la un asemenea gând.

– Da, mi-a povestit şi mie. Vitriolul este ceea ce numim o substanţă caustică, un lichid care arde. De aceea…

Însă ea revenise deja la subiectul care o fascina.

– Când mă gândesc că Manfred McGillivray a făcut aşa ceva!

A întors ochii cenuşii şi rotunzi spre mine:

– Mda, şi Bobby. Sigur a făcut-o, nu?

– Cred că soldaţii o fac…

– Dar Biblia, a zis ea, închizând ochii gânditor, spune că nu trebuie să tânjeşti după idoli. Asta înseamnă că bărbaţii se împreunează… Idolii arată ca femeile, ce credeţi?

– Sunt convinsă că nu asta înseamnă, m-am grăbit să spun. E mai mult o metaforă, înţelegi? Ăă… să doreşti ceva, cred că asta înseamnă, nu, ăă…

– Dorinţă, a spus ea gânditoare. Asta înseamnă să doreşti ceva rău şi păcătos, adevărat?

– Da, cam aşa ceva.

Arşiţa îmi tremura peste piele, dansând în văluri minuscule. Aveam nevoie de aer răcoros, şi încă repede, altfel aveam să roşesc precum o roşie şi să fiu scăldată în sudoare. M-am ridicat cu gând să ies, dar simţeam că nu trebuie să o las cu impresia că sexul are legătură doar cu banii sau copiii, chiar dacă era adevărat pentru unele femei.

– Mai *există* motiv pentru sex, să ştii, am vorbit eu peste umăr în timp ce mă îndreptam spre uşă. Când iubeşti pe cineva, vrei să îi oferi şi plăceri. Şi cealaltă persoană vrea să facă acelaşi lucru pentru tine.

– Plăceri? a întrebat ea tare şi neîncrezător. Adică unor femei le *place*?

„Femeie“ (germ.) (n. tr.).

„Stricato!“ (gaelică) (n. tr.).

47

ALBINE ŞI BICIUIRI

În niciun caz nu iscodeam. Unul dintre stupii mei roise şi căutam albinele fugare. De obicei, roiurile noi nu zburau departe şi se opreau des, câteodată odihnindu-se pe crăcana dintre două crengi sau într-o buturugă scorburoasă, unde alcătuiau un ghem care zumzăia, parcă ţinând sfat. Dacă le localizai înainte să hotărască în comun unde să se stabilească, puteau fi deseori atrase într-un coş ademenitor care să le devină stup şi astfel readuse în captivitate.

În cazul albinelor, necazul este că ele nu lasă urme. Acum umblam de colo colo pe coasta muntelui, la aproape un kilometru şi jumătate de casă, având coşul gol prins cu o frânghie pe spinare, încercând să urmez sfaturile lui Jamie despre vânătoare şi să gândesc ca o albină.

Am văzut petice uriaşe de galax,71 răscoage, şi alte plante sălbatice înflorite pe versantul de deasupra, unde era un obstacol foarte atrăgător – pentru o albină – care se înălţa din vegetaţia deasă de mai jos, la o oarecare distanţă. Stupul-coş era greu, iar panta, abruptă. Era mai uşor de mers la vale decât la deal. Mi-am mutat puţin frânghia care începea să îmi roadă pielea umărului şi am pornit să cobor printre tufişuri de sumac şi călin, proptind picioarele în pietre şi prinzându-mă de crengi ca să nu alunec. Concentrându-mă la picioare, nu am observat în mod deosebit unde mă aflam. Am ajuns într-un spaţiu gol dintre tufişuri, de unde am văzut acoperişul unei cabane la oarecare distanţă mai jos. A cui era? A familiei Christie, am socotit eu. Mi-am şters sudoarea de pe vârful bărbiei cu o mânecă; ziua era caldă şi nu-mi luasem un bidon cu apă. Probabil că mă voi opri acolo ca să cer apă pentru drumul de întoarcere acasă.

În cele din urmă, mergând spre obstacol, am fost dezamăgită că nu am găsit nici urmă de roi. Am rămas nemişcată, ştergându-mi sudoarea de pe faţă şi trăgând cu urechea, sperând că voi auzi zumzetul gros ce ar fi trădat prezenţa albinelor. Auzeam bâzâitul şi sunetele altor insecte, dar şi hărmălaia unui stol de ţicleni care căutau hrană urcând panta, dar nici o albină.

Thomas Christie erau în micul luminiş din spatele cabanei lor. Surprinsesem o mişcare a cămăşii lui când s-a mişcat, însă acum stătea nemişcat, cu braţele încrucişate la piept. Părea să îşi îndrepte asupra fiicei lui, care tăia nişte crengi dintr-un frasin de munte de la marginea luminişului. Oare de ce? m-am întrebat. Scena avea ceva ciudat, dar nu mi-am dat seama ce anume. O anumită postură a corpului? O tensiune între ei? Malva s-a întors şi a mers spre tatăl ei cu câteva crengi subţiri în mână. Avea capul plecat, parcă îşi târşâia paşii, iar când i-a întins crengile am înţeles brusc ce se întâmpla.

Erau prea departe ca să îi aud, dar mi-a fost clar că el i-a spus ceva Malvei, făcând un gest brusc spre ciotul folosit pentru crăparea lemnelor de

foc. Ea a îngenuncheat, s-a apropiat de el şi şi-a ridicat fustele, expunându-şi fesele dezgolite. Fără să şovăie, el a ridicat mănunchiul de crengi şi a lovit-o tare peste fund, apoi şi-a schimbat poziţia şi a lovit-o încă o dată, lăsându-i pe piele urme încrucişate, pe care le vedeam chiar şi de la distanţa aceea. A repetat de câteva ori, biciuind-o cu un aer măsurat, a cărui violenţă era cu atât mai şocantă, cu cât nu evidenţia niciun fel de emoţie.

Nici măcar nu îmi trecuse prin minte să mă uit în altă parte. Am rămas ca o stană de piatră în desişuri, prea perplexă ca să alung măcar ţânţarii care-mi roiau în jurul feţei. Christie aruncase jos vergile şi dispăruse în casă înainte de a apuca altceva decât să clipesc. Malva s-a lăsat pe călcâie, şi-a tras rochia în jos, netezind ţesătura cu grijă peste fund, şi s-a ridicat. Avea faţa roşie, dar nu plângea şi nici nu părea să sufere prea mult.

S-a obişnuit. Gândul mi-a venit nechemat. Am ezitat, pentru că nu ştiam ce să fac. Înainte de a mă hotărî, ea şi-a aranjat mai bine boneta, s-a întors şi a intrat în pădure hotărâtă, îndreptându-se spre mine.

Înainte de a-mi da seama că iau acea hotărâre, m-am ascuns după un plop galben. Nu avea răni şi am fost convinsă că nu ar fi vrut să afle că văzuse cineva incidentul. A trecut la câţiva metri de mine, pufnind puţin de la efortul de a urca panta, a pufnit pe nas şi a mormăit ceva care m-a făcut să cred că era foarte supărată, nu tulburată. M-am uitat cu fereală pe după trunchiul plopului, dar nu i-am mai zărit decât boneta, legănându-se printre copaci. Acolo nu se aflau alte cabane şi nu îşi luase coş sau altceva care să o ajute să caute fructe. Sau ceva de mâncare. Probabil că voia doar să fie singură, să îşi revină. Dacă era aşa, nu era o surpriză.

Am aşteptat până a ajuns la o distanţă sigură, apoi am coborât încet panta. Deşi îmi era sete, nu m-am mai oprit la cabana lui Christie şi îmi pierdusem orice interes faţă de albinele fugare.

L-am găsit pe Jamie la un gard cu pârleaz, aproape de casă, discutând cu Hiram Crombie. Am dat din cap în semn de salut şi am aşteptat nerăbdătoare ca Hiram să termine ce avea de spus şi să îi pot povesti lui Jamie ce văzusem. Din fericire, Hiram nu s-a arătat deloc încântat să zăbovească. Îi stârneam agitaţie. I-am povestit imediat lui Jamie ce văzusem şi m-am enervat că nu-mi împărtăşea îngrijorarea. Dacă Tom Christie socotea necesar să-şi biciuiască fiica, asta era treaba lui.

– Dar ar putea… ar putea… poate nu se mulţumeşte cu biciuirea. Ar putea să… să îi facă şi altceva.

Mi-a aruncat o privire surprinsă.

– Tom? Ai vreun motiv să crezi asta?

– Nu, am recunoscut în silă.

Menajul familiei Christie îmi dădea o senzaţie ciudată, dar probabil pentru că nu mă înţelegeam cu el. Nu eram chiar atât de nătângă să cred că o persoană atât de ataşată de Biblie nu ar fi capabilă să comită şi rele, dar, ca să fiu sinceră, nu însemna că el *făcea* rele. Însă n-ar trebui să îşi bată fiica aşa, mai ales la vârsta ei.

Jamie s-a uitat la mine uşor exasperat.

– Nu înţelegi un lucru, bine? a zis, parcă exprimând gândurile mele.

– Tocmai mă pregăteam să îţi spun eu asta, am răspuns, uitându-mă la fel la el.

Nu şi-a mutat privirea, care a devenit treptat amuzată şi ironică.

– Deci lucrurile se vor schimba? m-a întrebat el. În lumea ta?

În voce i-a răzbătut un ton care voia să îmi reamintească cu forţa că nu ne aflam în lumea mea şi asta nu avea să se întâmple. Brusc, am simţit că mi se face pielea de găină şi am văzut perişorii fini şi blonzi răzvrătindu-se.

– Aşadar în lumea ta un bărbat nu-şi bate femeia? Nici măcar cu motiv?

Ce puteam răspunde? Nu puteam minţi, chiar dacă aş fi vrut; îmi recunoştea faţa imediat.

– Unii o bat, am recunoscut. Dar nu e acelaşi lucru. Acolo – adică atunci – bărbatul care îşi bate soţia e socotit infractor. Dar, am adăugat cu sinceritate, un bărbat care îşi va bate femeia atunci va folosi pumnii.

Pe chip i-a apărut o expresie de dezgust amestecat cu uimire.

– Ce fel de bărbat ar face asta? a întrebat neîncrezător.

– Unul rău.

– Aşa aş spune şi eu. Şi nu crezi că este o deosebire? a întrebat el. Ai zice că e acelaşi lucru dacă te-aş lovi peste faţă, în loc să-ţi trag câteva la fund?

Sângele mi-a năvălit brusc în obraji. Mă bătuse o dată folosind cureaua şi nu uitasem. Îmi venise să îl omor în momentele alea şi nu aveam sentimente frumoase faţă de el când îmi aminteam. În acelaşi timp, nu eram chiar atât de proastă să compar purtarea lui de atunci cu aceea a unui bărbat modern care îşi bate soţia.

Mi-a aruncat o privire, a ridicat o sprânceană, apoi a înţeles ce îmi amintisem. A zâmbit larg.

– A, da, a spus el.

– Da, sigur, am replicat eu foarte iritată.

Reuşisem să îmi şterg din minte acel episod extrem de umilitor şi nu ţineam câtuşi de puţin să mi se reamintească de el. Pe de altă parte, pe el îl amuza clar amintirea. M-a studiat într-un fel de nesuportat şi a continuat să zâmbească.

– Doamne, răcneai ca o dementă!

Am început să simt cum mi se zbate sângele la tâmple.

– Păi, aveam motive întemeiate!

– A, sigur, a replicat şi zâmbetul i s-a lăţit pe faţă. Da. A fost vina ta, nu uita! a adăugat el.

– Vina mea?

– Da, a spus el ferm.

– Dar ţi-ai cerut iertare! am adăugat din cale afară de revoltată. Ştii bine că aşa ai făcut!

– Ba nu. Şi tot vina ta a fost, a spus, cu o lipsă totală de logică. N-ai fi primit o asemenea corecţie sănătoasă, dacă m-ai fi ascultat când ţi-am spus să îngenunchezi şi să…

– Nu te-am ascultat! Îţi închipui că aş fi cedat ca o mieluşea ca să te

las să…

– Nu te-am văzut niciodată făcând pe mieluşeaua, englezoaico.

M-a luat de un braţ să mă ajute să trec pârleazul, dar eu, pufnind de indignare, mi l-am smuls.

– *Scoţian* ticălos!

Am lăsat coşul la pământ, mi-am ridicat fustele şi am trecut pârleazul.

– Păi, n-am mai făcut-o după aceea, a protestat el. Ţi-am promis, nu?

Ajunsă de partea cealaltă a gardului, m-am răsucit şi l-am fulgerat cu privirea.

– Asta, pentru că te-am ameninţat că-ţi scot inima din piept, dacă mai încerci vreodată!

– Ei, chiar şi-aşa. *Puteam* s-o fac şi ştii bine, englezoaico. Ce zici?

Nu mai zâmbea, dar avea o sclipire aparte în ochi. Eu am respirat adânc de câteva ori, străduindu-mă în acelaşi timp să îmi controlez iritarea şi să găsesc o replică strivitoare.

– Hm! am făcut şi m-am întors.

Am auzit foşnetul kiltului când a ridicat coşul-stup, a sărit pârleazul şi a venit după mine, prinzându-mă din urmă dintr-un pas sau doi. Nu m-am uitat la el; obrajii încă îmi ardeau.

Mă înfuria că *ştia*. Mi-am amintit prea bine totul. Folosise cureaua de la sabie atât de iscusit, încât nu putusem să şed comod câteva zile, iar dacă ar hotărî să facă la fel, absolut nimic nu l-ar împiedica. În cea mai mare parte, din punct de vedere legal, eram proprietatea lui. Asta nu schimba faptul că aceea era realitatea, iar el ştia.

– Dar Brianna? l-am întrebat apăsat. Ai vedea lucrurile la fel dacă tânărul Roger ar hotărî să pună cureaua sau nuiaua pe ea?

Am avut impresia că a găsit ceva amuzant în acea idee.

– Cred că se va alege cu o bătaie pe cinste, dacă ar încerca, a spus el. Fata e puternică, nu? Şi mă tem că are ideile tale despre supunerea femeii. Şi totuşi, a adăugat el, trecându-şi frânghia coşului pe umăr, nu se ştie ce se întâmplă într-o căsătorie, nu? Poate că i-ar plăcea, dacă el ar încerca.

– I-ar plăcea?! am exclamat şi am rămas cu gura căscată de uimire. Cum îţi poţi închipui că vreo femeie ar…

– Da? Dar sora mea?

M-am oprit brusc în mijlocul potecii şi l-am ţintuit cu privirea.

– Ce e cu sora ta? Doar nu…

– Ba da.

Sclipirea i-a revenit în ochi, dar mi s-a părut că glumea.

– Ian *o bate*?

– Aş dori să nu mai vorbeşti aşa despre asta, mi-a cerut calm. Ar suna ca şi cum Ian ar lua-o la pumni ori i-ar învineţi ochii. Eu ţi-am tras câteva curele, dar nu te-am umplut de sânge, pentru numele Domnului.

Ochii i-au licărit scurt spre faţa mea; totul se vindecase, cel puţin la exterior; singurul semn rămas era o mică cicatrice la o sprânceană – invizibilă dacă cineva nu despărţea firele de păr şi se uita mai de aproape. Nici Ian.

Eram complet uluită. Trăisem în apropierea lui Ian şi Jenny Murray luni întregi, şi nu observasem niciodată vreun indiciu, oricât de mic, că cineva îi făcea aşa ceva lui Jenny, care, dacă aşa ceva era posibil, avea o personalitate mai puternică decât fratele ei.

– Ei bine, ce a făcut Ian? Şi de ce?

– Păi, punea cureaua pe ea din când în când, a răspuns el, şi doar dacă ea îl provoca.

Am inspirat adânc.

– Dacă îl provoca? am întrebat pe un ton în împrejurările acelea normal..

– Ei, doar îl cunoşti pe Ian! a spus el, ridicând din umeri. Nu e genul de bărbat care să facă un asemenea lucru decât dacă îl stârneşte ea.

– N-am văzut nimic de genul ăsta, am replicat, privindu-l pătrunzător.

– Păi, ea n-ar fi făcut asta în faţa ta, nu?

– Şi făcea în faţa *ta?*

– A, nu tocmai, a recunoscut el. Dar după Culloden n-am mers des la ei. Doar din când în când veneam în vizită şi vedeam că ea… cocea ceva.

Şi-a frecat nasul şi s-a uitat printre gene la soare, strângând din umeri.

– Se lua de el pentru nimica toată, a continuat, arunca răutăţi. Ea…

Faţa i s-a luminat puţin când a găsit descrierea potrivită:

– Ea se purta ca o fetiţă care o caută cu lumânarea să fie bătută la fund.

Descrierea mi s-a părut absolut incredibilă. Jenny Murray avea o limbă ascuţită şi nu se ferea să o folosească împotriva nimănui, inclusiv a soţului ei. Ian, întruchiparea bunătăţii, se mulţumea să râdă de ea. Dar pur şi simplu nu îmi puteam închipui că ea se comporta cum povestea Jamie.

– Ei, asta e. Cum spuneam, am văzut asta o dată sau de două ori. Şi Ian îi arunca o privire, dar stătea calm. Dar odată am ieşit la vânătoare spre apus şi am doborât o căprioară mică pe deal, în spatele *broch72-ului*, ştii locul?

Încă năucită, am dat din cap.

– Era destul de aproape ca să car vânatul până acasă fără ajutor, de aceea l-am dus în afumătoare şi l-am atârnat. Nu am văzut pe nimeni – am aflat mai târziu că toţi copiii plecaseră la târgul de la Broch Morda, împreună cu servitorii. De aceea, am crezut că nu era nimeni acasă şi am intrat în bucătărie ca să găsesc ceva de mâncare şi o cană cu lapte bătut înainte de plecare.

Crezând casa pustie, fusesem surprins să audă zgomote din dormitorul de deasupra.

– Ce fel de zgomote? am întrebat fascinată.

– Păi… ţipete ascuţite, a spus el ridicând din umeri. Şi chicoteli. Scrâşnete de mobilă şi zgomotul făcut de un scaun sau ceva care s-a răsturnat. Dacă n-aş fi auzit hârjoana aceea, aş fi crezut că sunt hoţi în casă. Dar am recunoscut vocea lui Jenny şi a lui Ian şi…

S-a întrerupt şi urechile i s-au înroşit amintindu-şi.

– Şi după aceea a mai fost ceva, voci ridicate, ca… Şi după aceea plesnetul unei curele peste fundul cuiva şi un fel de ţipăt care se auzea la şase case distanţă.

Ridicând din umeri, a inspirat adânc.

– Da, am fost puţin surprins şi pe moment nu am ştiut ce să fac.

Înţelegând măcar asta, am dat din cap:

– Îmi închipui că e o situaţie jenantă, desigur. Şi… a continuat?

El a confirmat dând din cap. Acum urechile îi erau stacojii şi faţa îmbujorată, deşi putea fi din cauza arşiţei.

– Da, a continuat, mi-a aruncat el o privire. Atenţie, englezoaico, dac-aş fi crezut că-i face vreun rău, fi ajuns sus într-o clipă. Dar… a fluturat o mână pentru a goni o albină curioasă şi a clătinat din cap. Era… am simţit… nici măcar nu ştiu cum să mă exprim. Jenny nu continua să râdă cu adevărat, pentru că nu era aşa… dar am simţit că voia. Şi Ian… ei bine, Ian *râdea.* Nu tare, nu asta am spus… dar era în vocea lui.

A expirat şi apoi şi-a trecut palma peste falcă să-şi şteargă sudoarea.

– Am rămas ca îngheţat acolo, cu o bucată de plăcintă în mână, şi am tras cu urechea. Mi-am venit în fire când mi-au intrat muştele în gura căscată, iar după aceea ei… au făcut… hm.

Şi-a strâns umerii ca şi cum cămaşa i-ar fi fost prea strâmtă.

– Deci au făcut dragoste, nu? am întrebat sec.

– Aşa cred, a răspuns el, cam sfios. Am plecat. Am mers pe jos tocmai până la Foyne şi am rămas peste noapte la bunica MacNab. Foyne e un sătuc la vreo douăzeci şi patru de kilometri de Lallybroch.

– De ce? am întrebat.

– Păi, trebuia, logic, a răspuns el. La urma urmei, nu puteam ignora asta. Ori mergeam pe jos şi mă gândeam la una şi alta, ori cedam şi abuzam de mine, şi nu pot face asta prea bine – la o adică, era sora mea.

– Adică nu poţi gândi în timp ce faci sex? l-am întrebat râzând.

– Sigur că nu, a zis el, confirmându-mi o părere mai veche, şi s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebună. Tu poţi?

– Da, *pot*.

Neconvins, a ridicat o sprânceană.

– Ei, n-aş putea spune că *aşa* e întotdeauna, am recunoscut, dar e posibil. Femeile sunt obişnuite să facă mai mult decât un lucru în acelaşi timp – trebuie, din cauza copiilor. În orice caz, întoarce-te la Jenny şi Ian. De Dumnezeu…

– Am mers şi m-am tot gândit, a recunoscut Jamie. Nu mă puteam opri, ca să fiu sincer. Bunica MacNab şi-a dat seama că mă frământa ceva şi m-a tot sâcâit la cină până când… a… în fine, i-am povestit tot.

– Serios? Şi ce-a zis? am întrebat fascinată.

O cunoscusem pe bunica MacNab, o bătrână vioaie, care avea o purtare cât se poate de directă şi multă experienţă în privinţa slăbiciunilor umane.

– A râs să se prăpădească, a răspuns el, ridicând un colţ al gurii. Am crezut că o să cadă în foc de râs.

Însă, revenindu-şi într-o oarecare măsură, bătrâna îşi ştersese ochii şi îi explicase blând cum stau lucrurile, de parcă ar fi fost un nătărău.

– A spus că e din cauza piciorului lui Ian, a zis ea, aruncându-mi o privire, ca să vadă dacă mi se părea logic. Şi că aşa ceva nu conta pentru Jenny, dar pentru el da. Şi că, a adăugat el, şi culoarea din obraji a sporit, că bărbaţii nu au habar de ce gândesc femeile despre pat, dar sunt convinşi că ştiu şi asta provoacă necazuri.

– Ţin minte că-mi plăcea bunica MacNub, am murmurat. Ce altceva?

– Păi, a mai zis că probabil Jenny nu făcea decât să îl lămurească pe Ian şi probabil şi pe ea însăşi că ea încă îl socotea bărbat, chiar dacă nu avea un picior.

– Poftim? De ce?

– Pentru că, a vorbit el foarte sec, când eşti bărbat, trebuie să tragi linii şi să te baţi cu alţi oameni care le depăşesc, englezoaico. Duşmanii, arendaşii, copiii – soţia. Nu poţi să îi loveşti sau să pui cureaua pe ei mereu, dar, când poţi, trebuie s-o faci, ca să fie clar pentru toată lumea cine e stăpânul.

– Dar asta e absolut… am început, apoi m-am întrerupt, încruntându-mă.

– Şi dacă eşti bărbat înseamnă că trebuie să fii stăpân. Îţi place ori nu, tu eşti cel care păstrează ordinea. E adevărat, a comentat el, apoi mi-a atins cotul şi a făcut un semn cu capul spre o deschizătură în pădure. Mi-e sete. Ne oprim puţin?

L-am urmat pe o potecă ce ducea prin pădure spre ceea ce numeam Izvorul Verde, un firicel de apă care curgea bolborosind peste pietre de culoare verde-deschis, într-un loc umbrit, înconjurat de muşchi. Am îngenuncheat, ne-am spălat pe faţă şi am băut, oftând recunoscători şi uşuraţi. Cu mâna căuş, Jamie şi-a turnat apă sub cămaşă şi a închis ochii încântat. Am râs de el, dar mi-am scos batista îmbibată de sudoare şi am înmuiat-o în izvor, folosind-o apoi ca să îmi şterg braţele şi gâtul.

Deplasarea până la izvor adusese o pauză în discuţia noastră şi nu ştiam cum – sau dacă – să o reiau. Am rămas tăcută la umbră cu braţele prinse pe după genunchi, mişcându-mi lenevos degetele picioarelor în stratul de muşchi.

Nici Jamie nu simţea nevoia de a vorbi în acele momente. S-a rezemat comod de un bolovan, ţesătura udă a cămăşii i s-a lipit de piept şi am rămas nemişcaţi, ascultând pădurea. Nu ştiam ce să spun, dar mă gândeam mai departe la discuţie. În mod ciudat, credeam că înţelesesem ce sugerase bunica MacNub, deşi nu eram chiar de acord cu ea. Mă preocupau însă mai mult spusele lui Jamie despre răspunderea bărbatului. Era adevărat? Probabil că da, deşi până atunci nu mă gândisem aşa. Era *adevărat* că el reprezenta un bastion – nu doar pentru mine şi familie, ci şi pentru arendaşi. Însă chiar aşa proceda? *Trebuie să tragi linii şi să te baţi cu alţi oameni care le depăşesc?* Aşa mi-am zis.

Existau linii despărţitoare între el şi mine, desigur; le-aş fi putut trasa pe muşchi. Ceea ce nu însemna că nu „încălcaserăm“ liniile trasate de

fiecare – făceam asta, şi încă frecvent şi cu diferite urmări. Eu aveam propriile sisteme de apărare şi mijloace pentru a le impune. Însă mă bătuse o dată pentru că încălcasem liniile stabilite de el, iar asta se întâmplase la începuturile noastre. Aşadar o socotise o luptă necesară? Am presupus că da; tocmai asta îmi spunea.

Însă şi el îşi urmase şirul gândurilor, care mergea în altă direcţie.

– E foarte ciudat, a vorbit el gânditor. Laoghaire mă irita tot timpul, dar nu mi-a trecut niciodată prin gând să o smotocesc.

– Da, foarte imprudent din partea ta! am răspuns, înălţându-mă de spate.

Îmi displăcea să îl aud vorbind de ea, indiferent de context.

– Da, aşa e, mi-a răspuns el cu seriozitate, fără să-mi ia în seamă sarcasmul. Cred că a fost din cauză că nu-mi păsa prea mult de ea ca să mă gândesc la aşa ceva, nicidecum să o şi fac.

– Nu-ţi păsa de ea ca să o baţi? Înseamnă c-a fost norocoasă, nu?

Mi-a surprins tonul ranchiunos din voce; ochii i s-au aprins şi m-a ţintuit cu ei.

– Ca să nu-i fac rău, a zis el.

Apoi i-a venit alt gând; l-am simţit pe faţa lui. A zâmbit vag, s-a ridicat şi a venit spre mine. A coborât o mână şi m-a ridicat în picioare, apoi m-a prins de o încheietură şi mi-a ridicat mâna, pe care a lipit-o strâns de trunchiul pinului sub care stătusem, astfel că m-am văzut obligată să mă reazem de el.

– Nu ca să-i fac rău, a repetat el încet. Să o posed. Nu voiam să o posed. Pe tine, *mo nighean donn* – pe tine vreau să te posed.

– Să mă *posezi?* am întrebat. Şi ce vrei să spui cu asta?

– Ceea ce spun.

În ochi i-a apărut o sclipire de umor, însă vocea i-a rămas serioasă.

– Eşti a mea, englezoaico, a adăugat. Şi aş face tot ce cred că trebuie să fac limpede asta.

– A, sigur. Inclusiv să mă baţi tot timpul?

– Nu, asta n-aş face.

A ridicat vag un colţ al gurii, iar strânsoarea asupra încheieturii a sporit. Ochii lui albaştri şi adânci erau la doi centimetri de ai mei. Din reflex, am încercat să îmi trag mâna. Mi-am amintit pregnant noaptea de la Doonesbury: senzaţia de luptă cu el, folosindu-mi toate puterile, dar fără sorţi de izbândă. Senzaţia îngrozitoare de a fi ţintuită de pat, expusă şi neajutorată, dându-mi seama că putea să îmi facă orice voia şi chiar îmi făcea. M-am zbătut violent, încercând să scap de strânsoarea amintirii ca şi de strânsoarea de acum. Nu am reuşit, dar mi-am răsucit încheietura ca să-mi înfig unghiile în mâna lui. Nu a tresărit şi nici nu s-a uitat la mână. Cu mâna cealaltă m-a atins uşor – doar o boare peste lobul urechii, ar a fost de ajuns. Mă putea *atinge* oriunde, în orice fel.

Evident, femeile *pot* să fie lucide şi excitate în acelaşi timp, deoarece se pare că exact aşa eram. Creierul îmi era ocupat cu respingerea a tot felul de lucruri, inclusiv a cel puţin jumătate din ce spusese în ultimele minute. În

acelaşi timp, celălalt capăt al măduvei spinării nu era doar ruşinos de stârnit la gândul împerecherii; era delirant de slab de dorinţă şi mi-a împins coapsele înainte, atingându-le pe ale lui.

Încă-mi ignora unghiile îngropate în carnea mâinii. A ridicat cealaltă mână şi mi-a luat mâna liberă înainte de a putea face ceva violent cu ea; şi-a înfăşurat degetele în jurul degetelor mele şi le-a ţinut prizoniere, pe lângă corp.

– Englezoaico, dacă m-ai ruga să-ţi dau drumul, a şoptit el, crezi că aş face-o?

A inspirat adânc; îndeajuns de adânc pentru ca sânii să se frece de pieptul lui, atât de aproape stătea, şi am înţeles mai mult. Am rămas nemişcată, respirând, urmărindu-i ochii, şi am simţit că starea de agitaţie mi se topeşte treptat, transformându-se într-un soi de convingere, apăsătoare şi caldă în golul stomacului. Mi se păruse că trupul meu se mişcase ca reacţie la mişcarea lui – şi asta s-a întâmplat. Însă al lui s-a mişcat instinctiv odată cu al meu; ritmul pulsului pe care l-am văzut pe venele de la gâtul lui era bubuitul inimii care îşi avea ecou în încheietura mea, iar corpul i s-a legănat urmându-l pe al meu, abia atingându-ne, mişcându-se ca frunzele de deasupra capului, oftând în adierea vântului.

– Nu te-aş ruga, am şoptit, ţi-aş spune. Şi tu ai face-o. Ai face aşa cum aş spune eu.

– Crezi?

Strânsoarea asupra încheieturii mele era tot fermă şi faţa lui era atât de aproape, încât mai mult am simţit zâmbetul decât l-am văzut.

– Da, am răspuns.

Nu am mai încercat să îmi retrag mâna prizonieră. Dar mi-am tras cealaltă mână din a lui – nu a făcut nicio încercare să mă împiedice – şi mi-am plimbat degetul mare de la lobul urechii până la gâtul lui. El a inspirat brusc, scurt, şi l-a străbătut un fior, făcându-i pielea de găină în urma dârei trasate de degetul meu..

– Ba da, ai face-o, am repetat eu foarte încet. Pentru că şi eu te posed… bărbate. Nu?

Mi-a eliberat încheietura brusc şi a ridicat mâna, iar degetele lui lungi s-au împletit cu ale mele, palma lui mare fiind caldă şi aspră lipită de a mea.

– A, da, a spus la fel de încet. Mă posezi.

A aplecat capul încă un centimetru şi buzele lui le-au mângâiat pe ale mele, şoptind, astfel că mai mult am simţit decât i-am auzit cuvintele.

– Şi ştiu prea bine, *mo nighean donn.*

Galax urceolata, plantă perenă specifică estului Statelor Unite (n. tr.).

Un fel de castel de formă circulară, ca un turn, fort (n. tr.).

48

URECHIUŞE DE LEMN

Cu toate că nu împărtăşea deloc îngrijorarea soţiei, Jamie îi promisese că se va ocupa de problemă şi câteva zile mai târziu a găsit prilejul de a sta de vorbă cu Malva.

Pe drumul de întoarcere de la casa lui Kenny Lindsay, a observat în faţă un şarpe încolăcit în praful potecii. Era destul de mare, cu dungi vesele – nu era o viperă veninoasă. Dar nu s-a putut abţine; şerpii îi dădeau fiori şi nu a vrut să îl ridice cu mâinile şi nici să păşească peste el. Poate nu avea chef să sară pe sub kiltul lui – totuşi, posibilitatea exista. Reptila însă a rămas încolăcită cu încăpăţânare între frunze, fără să reacţioneze la şuieratul lui Jamie sau la bătăile de picior în pământ. El a făcut un pas în lateral şi a tăiat o creangă rezistentă dintr-un tufiş, cu care a îndemnat mica fiară să iasă de pe potecă şi să intre în pădure. Iritat, şarpele s-a descolăcit iute şi a pornit spre un tufiş de viburnum, iar imediat după aceea din partea cealaltă a tufişului s-a auzit un ţipăt ascuţit.

S-a grăbit să ajungă acolo şi a găsit-o pe Malva Christie, care făcea eforturi disperate să strivească şarpele agitat cu un coş mare.

– Stai liniştită, fato, lasă-l să plece!

A prins-o de mână, ceea ce a declanşat o cascadă de ciuperci din coşul ei, iar şarpele s-a îndepărtat, căutându-şi un loc mai liniştit.

S-a aplecat şi a cules ciupercile, în timp ce ea şi-a făcut vânt cu poalele şorţului.

– Vai, vă mulţumesc, domnule, a spus ea răsuflând apăsat. Sunt îngrozită de şerpi.

– Ei, nu-i decât un şarpe-rege, a răspuns el, mimând nepăsarea. Prinde şoareci, cel puţin aşa mi s-a zis.

– Se poate, dar muşcă urât.

S-a cutremurat uşor.

– Nu te-a muşcat, nu?

S-a ridicat şi a pus o ultimă mână de ciuperci în coş, iar ea a făcut o reverenţă în semn de mulţumire.

– Nu, domnule. Dar domnul Crombie a fost muşcat. Gully Dornan a adus unul într-o cutie la întrunirea de duminica trecută, ca să facă o glumă, pentru că ştia că textul era *Şerpi vor lua în mână şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma*[73]. Voia să îi dea drumul în mijlocul rugăciunii.

A zâmbit în timp ce vorbea, retrăind întâmplarea.

– Dar domnul Crombie l-a văzut cu cutia şi i-a luat-o, neştiind ce era în ea. Şi Gully a scuturat-o ca să ţină şarpele treaz, iar când domnul Crombie a deschis-o a ieşit din ea ca un fulger şi l-a muşcat de buză.

Jamie nu şi-a putut reţine un zâmbet.

– Deci aşa? N-am auzit.

– Păi, domnul Crombie s-a înfuriat foarte tare, a explicat ea, încercând să dovedească tact. Îmi imaginez că nimeni nu a vrut ca povestea să ajungă la urechile lumii, de teamă că el va pocni de mânie.

– Da, am înţeles, a spus el sec. Şi cred că de aceea n-a venit la soţia mea ca să îi îngrijească rana.

– O, n-ar face aşa ceva, domnule, l-a asigurat ea, clătinând din cap, chiar dacă şi-ar tăia nasul din greşeală.

– Nu?

Fata a ridicat coşul şi s-a uitat sfios la Jamie.

– A… nu. Unii spun că soţia dumneavoastră e vrăjitoare, ştiaţi?

A simţit o strânsoare în stomac, deşi nu era surprins să audă aşa ceva.

– Ea e englezoaică, a răspuns el calm. Aşa vorbesc oamenii despre străini, mai ales dacă sunt femei. S-a uitat în lateral spre ea, dar ea îşi ţinea sfioasă capul plecat, privind conţinutul coşului. Aşa crezi şi tu?

Auzind asta, ea a ridicat ochii mari şi cenuşii spre el.

– A, nu, domnule! Nici gând!

A vorbit cu atâta convingere, încât Jamie a zâmbit, deşi misiunea lui era grea.

– Da, cred că ai fi observat asta, pentru că petreci mult timp în camera ei medicală.

– O, nimic nu-mi doresc mai mult decât să fiu ca ea, domnule! l-a asigurat ea, strângând mânerul coşului în semn de entuziasm. E tare amabilă şi încântătoare şi ştie foarte multe! Vreau să ştiu tot ce mă învaţă, domnule.

– Da. A spus deseori că e bine că are o elevă ca tine, fato.

Şi-a dres glasul, întrebându-se cum era mai bine să ocolească amabilităţile şi să o întrebe de-a dreptul dacă tatăl ei o împiedica în vreun fel.

– …pe tatăl tău nu-l deranjează că petreci atât timp cu soţia mea?

Auzind întrebarea, pe faţa ei a părut să coboare un nor, iar genele lungi au coborât, ascunzându-i ochii cenuşii ca de porumbiţă.

– A, în fine. El… nu zice că nu trebuie să vin la ea.

Jamie i-a făcut semn să meargă în faţa lui pe potecă, după care a păşit alături o vreme, fără să o mai întrebe nimic, îngăduindu-i să îşi recapete stăpânirea de sine.

– Ce crezi că va face tatăl tău când o să te măriţi şi o să pleci de acasă? a întrebat el, trecându-şi bucata de creangă printr-un tufiş de gura leului? S-a gândit la vreo femeie cu care să se însoare? Ar avea nevoie de cineva care să îl ajute la gospodărie.

Ea a strâns din buze şi a roşit uşor, ceea ce lui i-a stârnit interesul.

– Nu vreau să mă mărit prea curând, domnule. Ne vom descurca bine.

Răspunsul ei a fost destul de scurt, ceea ce i-a dat prilejul să insiste.

– Nu? Dar sigur ai peţitori. Băieţii sunt leşinaţi după tine; doar i-am văzut.

Îmbujorarea feţei a sporit.

– Vă rog, domnule, să nu-i spuneţi aşa ceva tatei!

Asta a declanşat o mică alarmă, dar poate voia să sugereze că Tom Christie era un părinte strict şi vigilent cu virtutea fiicei lui. Şi ar fi rămas uimit până în măduva oaselor, dacă ar fi aflat că Tom Christie era blând, indulgent sau că îşi neglija în vreun fel răspunderile.

– N-o să-i spun, a zis el cu blândeţe. Glumeam, fato! Tatăl tău e chiar atât de fioros?

Ea l-a privit direct în ochi.

– Credeam că-l cunoaşteţi, domnule.

El a izbucnit în râs, iar după un moment de ezitare a râs şi ea, chicotind slab, amintind de cântecul păsărelelor din copacii de deasupra lor.

– Îl cunosc, a spus el, redevenind serios. Tom e om de treabă, dar cam acru.

S-a uitat la ea ca să vadă efectul vorbelor lui. Faţa îi era încă îmbujorată, dar pe buze îi rămăseseră urmele zâmbetului de mai devreme. Asta era bine.

– Ia să vedem, a reluat el degajat, ai strâns suficiente urechiuşe? Am văzut multe ieri, aproape de Izvorul Verde.

– A, da? a ridicat ea privirea, vădit interesată. Unde?

– Mă îndreptam într-acolo, a răspuns el. Vino cu mine, dacă vrei, şi-ţi arăt.

Au mers de-a lungul culmii, vorbind de una şi de alta. O readucea când şi când la subiectul care îl interesa şi a observat că nu avea rezerve în ceea ce îl priveşte pe tatăl ei, ci doar o părere prudentă privind temperamentul şi punctele lui slabe.

– Aşa. Şi fratele tău? a zis el gânditor la un moment dat. El e mulţumit cu viaţa de aici? Ori va dori să plece, poate pe coastă? Ştiu că nu prea are la inimă viaţa de fermier, nu?

Ea a pufnit slab, dar a clătinat din cap.

– Nu, domnule, nu are stofă de fermier.

– Ce a făcut înainte? Ştiu că a crescut pe o plantaţie, nu?

– A, nu, domnule, s-a uitat surprinsă la Jamie. A crescut la Edinburgh. De fapt, amândoi am crescut acolo.

Asta l-a mirat. Adevărat, amândoi aveau accent de oaameni educaţi, dar crezuse că asta se datora doar faptului că Tom Christie era învăţător şi ţinea cu stricteţe la astfel de lucruri.

– Cum aşa? Tom a spus că s-a căsătorit aici, în colonii.

– Da, domnule, s-a grăbit ea să îl asigure. Dar soţia lui n-a venit cu contract. S-a întors în Scoţia.

– Înţeleg, a răspuns el moale, observând că faţa i s-a înroşit din nou şi că îşi ţine buzele strânse.

Tom zisese că soţia lui murise şi bănuise că aşa se întâmplase, dar în Scoţia, după ce ea îl părăsise. Dar, cum Christie era mândru, Jamie nu s-a mirat prea mult că el nu mărturisise nimănui că fusese părăsit. Însă…

– Domnule, e adevărat că bunicul dumneavoastră a fost lordul Lovat? Cel căruia i se spunea Bătrânul Vulpoi?

– A, da, a confirmat el zâmbind. Provin dintr-un şir lung de trădători,

hoţi şi bastarzi, înţelegi?

Ea a râs şi, cu drăgălăşenie, l-a îndemnat să îi povestească mai mult despre istoria sordidă a familiei lui – evident, ca să-l împiedice pe el să-i pună alte întrebări despre familia ei. Însă acel „dar“ a rămas viu în mintea lui Jamie chiar în timp ce au discutat, tot mai puţin, urcând prin pădurea întunecată şi parfumată.

Dar Tom Christie fusese arestat la două sau trei zile după Bătălia de la Culloden şi închis zece ani, după care fusese transportat în America. Jamie nu ştia exact ce vârstă avea Malva, dar socotea că ar trebui să aibă în jur de optsprezece ani, deşi deseori părea mai matură, datorită atitudinii echilibrate. Însemna că fusese procreată imediat după sosirea lui Christie în colonii. Nu era deloc de mirare că el profitase de prima ocazie pentru a se căsători după ce trăise fără o femeie atâta vreme. Iar apoi soţia lui se răzgândise în privinţa căsătoriei şi plecase. Christie îi spusese lui Roger Mac că soţia lui murise de gripă – de, orice bărbat avea mândria lui, şi Dumnezeu ştia că Tom Christie avea mai multă mândrie decât se cuvenea.

Însă Allan Christie… *el* de unde apăruse? Tânărul era trecut de douăzeci de ani; probabil fusese procreat înainte de Culloden. Atunci, cine îi era mamă?

– Tu şi fratele tău, a întrebat el pe neaşteptate la următoarea pauză din conversaţie, aveţi aceeaşi mamă?

– Da, domnule, a zis ea, părând şocată.

– Aha, a spus el şi a abandonat subiectul.

Asta era. Deci Christie se căsătorise înainte de Culloden. Iar apoi femeia, indiferent cine ar fi fost, venise să îl caute în colonii. Asta dovedea o mare hotărâre şi un mare devotament din partea ei şi l-a făcut pe Jamie să îl analizeze pe Christie cu şi mai mult interes. Dar dăruirea aceea nu fusese suficientă în faţa greutăţilor vieţii din colonii – ori femeia l-a găsit pe Tom atât de schimbat după trecerea vremii, iar adversităţile făcuseră ca acel sentiment să fie înecat de dezamăgire, astfel că ea îl părăsise.

Şi-a dat seama cu uşurinţă şi a simţit că îl compătimea pe Christie. Şi-a amintit de propriile sentimente trăite când Claire se întorsese pentru a-l găsi. Bucuria de necrezut dezlănţuită de prezenţa ei şi teama profundă că ea nu va recunoaşte bărbatul pe care îl ştia în cel care stătea dinaintea ei. Mai rău, dacă ea ar fi descoperit ceva care să o facă să plece – şi, cum o cunoştea bine pe Claire, încă nu era convins că ar fi rămas, dacă i-ar fi spus imediat despre căsătoria lui cu Laoghaire. La drept vorbind, dacă Laoghaire nu l-ar fi împuşcat aproape mortal, Claire ar fi fugit şi el ar fi pierdut-o pentru totdeauna. Gândul era ca un hău întunecat, aflat la picioarele lui. Desigur, dacă ea ar fi plecat, el ar fi *murit*, a gândit Jamie. Şi nu ar fi ajuns în acel loc să aibă pământ, nu şi-ar fi văzut niciodată fiica şi nici nu şi-ar fi ţinut nepotul în braţe. Dacă se gândea mai bine, probabil că a fi cât pe ce să mori nu este întotdeauna o nefericire, câtă vreme nu mori.

– Vă supără braţul, domnule?

A revenit cu picioarele pe pământ şi abia după aceea şi-a dat seama că stătea pe loc ca un nătărău, cu o mână apăsată pe acea parte superioară a

braţului în care pătrunsese bila din pistolul cu care trăsese Laoghaire şi că Malva se uita îngrijorată la el.

– A, nu, s-a grăbit el să replice, lăsând mâna în jos. M-a înţepat un ţânţar. Au apărut cam devreme anul ăsta. Spune-mi – şi a căutat un subiect neutru de discuţie – îţi place aici, la munte?

Chiar dacă întrebarea era prostească, Malva a părut că se gândeşte serios cum să răspundă.

– Câteodată te simţi singur, a comentat ea şi a aruncat o privire spre adâncul pădurii, unde razele de soare străbăteau printre frunze şi ace, tufişuri şi bolovani, umplând aerul cu o lumină difuză, de culoare verzuie. Dar e… a căutat cuvântul potrivit. Drăguţ, a încheiat cu un zâmbet, parcă recunoscând imprecizia cuvântului ales.

Ajunseseră la micul luminiş în care apa bolborosea trecând peste o lespede despre care fiica lui zisese că e o serpentină, stânca al cărei verde-deschis dădea numele izvorului, la care se adăuga stratul gros de muşchi din jurul lespezilor. I-a făcut să îngenuncheze şi să bea prima. Ea şi-a făcut mâinile căuş, le-a dus spre faţă şi, închizând ochii de încântare, simţind gustul apei dulci şi reci, a băut. A înghiţit apa, şi-a făcut din nou mâinile căuş şi a băut aproape cu nesaţ. Era foarte drăguţă, s-a gândit Jamie amuzat, iar cuvântul era cu atât mai potrivit pentru a descrie fata, cu bărbia delicată şi cu lobii urechilor rozalii care îi ieşeau de sub bonetă, decât pentru a descrie spiritul munţilor. Şi mama ei trebuie să fi fost drăguţă şi, din fericire pentru ea, bine că nu moştenise mai nimic din aspectul sumbru al tatălui ei, cu excepţia ochilor cenuşii. Inspirând adânc, Malva s-a ridicat pe călcâie şi s-a tras deoparte, făcând semn spre Jamie să îngenuncheze şi să bea. Ziua nu era foarte caldă, dar avuseseră de urcat până la izvor, iar apa rece fusese o binecuvântare.

– N-am văzut niciodată Highland, a spus Malva, ştergându-şi faţa umedă cu capătul vălului. Unii cică locurile de acolo seamănă cu cele de aici. Aşa credeţi şi dumneavoastră, domnule?

El şi-a scuturat apa de pe degete, apoi s-a şters la gură cu palma.

– Cam aşa ceva. Unele părţi. Valea Mare şi pădurea – da, seamănă mult cu ce avem aici. A arătat din bărbie spre copacii care îi înconjurau, care murmurau şi erau parfumaţi de răşină. Numai că aici nu sunt ferigi. Şi nici turbă, bineînţeles. Şi nici iarbă neagră, asta e marea deosebire.

– Am auzit poveşti despre bărbaţi care au stat ascunşi în iarba neagră. Aţi făcut asta vreodată, domnule?

A făcut gropiţe în obraji, iar Jamie nu şi-a dat seama dacă ea voia doar să tachineze ori pur şi simplu întreţinea discuţia.

– Când şi când, a spus el şi i-a zâmbit în timp ce s-a ridicat în picioare şi a scuturat acele de pin de pe kilt. Când urmăresc căprioare. Hai, vino să-ţi arăt urechiuşele!

Ciupercile crescuseră în grupuri la poalele unui stejar, la nici trei metri de izvor. Unele se desfăcuseră deja şi începuseră să devină cafenii şi să se răsucească; solul din apropiere era plin de spori, o pudră brună, care se întindea peste stratul de frunze uscate. Ciupercile mai proaspete erau

însă strălucitoare, oranj-închis şi cărnoase.

A lăsat-o acolo după ce i-a adresat câteva cuvinte de rămas-bun şi a coborât pe poteca îngustă, întrebându-se cine o fi femeia care îl iubise şi îl părăsise pe Tom Christie.

Evanghelia după Sf. Apostol Marcu (n. tr.).

49

VENINUL VÂNTULUI DIN NORD

Iulie 1774

Brianna a înfipt lama ascuţită a cazmalei în malul noroios şi a scos o bucată de lut de culoarea cremei de ciocolată. Dar mai bine să nu asocieze lutul cu mâncarea, s-a gândit, aruncând lutul în curentul apei cu un icnet. A ridicat puţin cămaşa umedă, apoi şi-a şters fruntea cu antebraţul. Nu mâncase nimic de la mijlocul dimineţii, iar acum era aproape ora ceaiului. Însă nu voia să se oprească decât la ora cinei. Roger era pe munte s-o ajute pe Amy McCallum să repare coşul de fum, iar băieţii plecaseră la casa mare ca să mănânce pâine cu unt şi miere şi să fie răsfăţaţi de doamna Bug. Ea va mai răbda, pentru că avea prea multe de făcut.

– Ai nevoie de ajutor?

Ducând mâna streaşină la ochii ca să şi-i ferească de soare, a privit printre gene. Tatăl ei stătea pe mal şi îi urmărea eforturile oarecum amuzat.

– Chiar *arăt* ca una care are nevoie de ajutor? a întrebat ea iritată, trecându-şi palma mânjită de lut peste falcă.

– Da, ai nevoie.

Jamie fusese la pescuit şi era desculţ şi ud până la genunchi. Şi-a proptit undiţa de un copac şi a lăsat coşul de pe umăr, iar împletitura din papură a scârţâit sub povara capturii. Apoi s-a prins de un copăcel ca să îşi păstreze echilibrul şi a coborât malul alunecos, iar degetele picioarelor îi clefăiau în noroi.

– Stai! Scoate-ţi cămaşa!

Peste o clipă şi-a dat seama de greşeală. Pe faţa lui Jamie a apărut o expresie de surprindere, care apoi a dispărut.

– Mă refeream la… noroi, a spus ea, deşi ştia că era prea târziu. Va trebui spălată.

– A, da, sigur.

Fără să ezite, şi-a scos cămaşa şi s-a întors cu spatele spre ea, căutând o creangă potrivită ca să o agaţe. Cicatricele nu erau chiar şocante. Le mai zărise, şi le imaginase de multe ori, iar realitatea era mult mai bună. Erau vechi, o reţea vag conturată, argintie, deplasându-se peste umbrele coastelor când el s-a întins spre o creangă. Jamie s-a mişcat firesc. Doar încordarea umerilor sugera altceva.

Fără să vrea, Brianna a strâns degetele, parcă pipăind creionul absent, simţind trăsătura care să reţină acea senzaţie trecătoare de nelinişte, nota tulburătoare care să atragă observatorul mai aproape, şi mai aproape, întrebându-se ce avea aparte scena aceea de graţie pastorală… *Goliciunea tatălui tău să n-o descoperi*[74]*,* şi-a zis, desfăcându-şi degetele şi apăsându-se cu palma pe coapsă. Însă Jamie se întorsese şi cobora malul, stând cu ochii spre trestiile încâlcite şi bolovanii care ieşeau din pământ. A alunecat pe ultima jumătate de metru şi a ajuns lângă ea, vânturându-şi braţele ca să

îşi ţină echilibrul. Ea a râs, aşa cum îşi propusese el, şi i-a zâmbit. Brianna se gândise o clipă să vorbească despre asta, să se scuze cumva, dar el nu a privit-o în ochi.

– Aşa, îl mutăm sau îl ocolim?

Având atenţia îndreptată spre bolovanul îngropat în mal, s-a aplecat şi l-a împins de probă, folosindu-şi toată greutatea.

– Ce părere ai, îl putem muta?

A intrat în apă lângă el, ridicându-şi poalele cămăşii pe care o prinsese între picioare şi o legase cu o curea.

– Dacă-l ocolim va trebui să mai sap încă trei metri.

– Atât de mult? a întrebat el şi s-a uitat surprins la ea.

– Da. Vreau să sap o crestătură aici, să tai cotul de acolo şi după aceea pun o roată de apă aici şi obţin o cădere bună a apei. S-a aplecat şi a arătat în aval. Următorul loc potrivit ar fi acolo. Vezi cum se înalţă malul? Dar aici e mai bine.

– Da, am înţeles. Aşteaptă puţin.

S-a întors spre mal şi s-a căţărat pe el, după care a dispărut în pădure, de unde a revenit cu câteva crengi rezistente de stejar, pe care încă erau frunze lucioase.

– Nu-i nevoie să-l scoatem din albia pârâului, nu? a întrebat el. Doar îl mutăm vreun metru, doi, ca să poţi săpa în malul de după el?

– Întocmai.

Pârâiaşe de sudoare, oprite în sprâncenele dese au început să-i alunece pe faţă, gâdilând-o. Săpase aproape o oră; o dureau braţele după ce ridicase multe cazmale de noroi greu şi făcuse băşici în palme. Simţindu-se profund recunoscătoare, a cedat cazmaua şi a reintrat în pârâu, aplecându-se să îşi dea cu apă pe braţele zgâriate şi faţa îmbujorată.

– E muncă grea, a remarcat Jamie, icnind puţin după ce a terminat de săpat hotărât la baza bolovanului. Nu puteai să-l rogi pe Roger?

– E ocupat, a replicat ea, simţind tonul tăios, dar nefiind dispusă să ascundă asta.

Jamie i-a aruncat o privire, dar nu a mai zis nimic, mulţumindu-se să examineze locul cel mai potrivit pentru a pune pârghiile din crengi de stejar. Atraşi ca pilitura de fier de prezenţa bunicului lor, Jemmy şi Germain au apărut ca prin farmec, exprimându-şi cu voce tare dorinţa de a da o mână de ajutor. Ea îi rugase să o ajute şi o făcuseră – câteva minute, după care plecaseră iute când zăriseră un porc spinos într-un copac. Sub conducerea lui Jamie, au sărit imediat în ajutor, scoţând cu frenezie noroi din mal şi bucăţi de lemn, chicotind, împingându-se, stând în cale şi vârându-şi unul altuia bucăţi de noroi sub turul pantalonilor.

După cum îi era felul, Jamie a ignorat amestecul lor, dirijându-le eforturile şi, în cele din urmă, le-a poruncit să iasă din pârâu ca să nu fie striviţi de bolovan.

– Gata, fato, a spus el, întorcându-se către Brianna. Prinde de aici!

Bolovanul fusese dislocat din pământul care îl ţinea, iar acum ieşea în afara malului, având pârghiile înfipte de o parte şi de alta şi în spate în

noroiul de dedesubt. Brianna a apucat între mâini pârghia indicată de Jamie, iar el le-a prins pe celelalte două.

– La trei… doi… unu… tragi!

Cocoţaţi pe mal, Jem şi Germain au început să scandeze: „unu… unu… *trage!*“ ca un mic cor grecesc. Brianna avea o ţeapă înfiptă în degetul mare de la o mână, iar pielea înmuiată de apă s-a frecat neplăcut de lemnul pârghiei, dar a simţit brusc dorinţa de a râde.

– Unu… doi… Traa…

Mişcându-se brusc şi declanşând un vârtej de noroi şi o cascadă de pământ dislocat din mal, bolovanul a cedat şi s-a prăbuşit în pârâu cu un plescăit care i-a udat pe amândoi până la piept şi i-a făcut pe băieţi să hohotească de bucurie. Fără să ia în seamă cămaşa ei udă şi copiii mânjiţi de noroi, Jamie a zâmbit cu gura până la urechi, la fel ca Brianna. Bolovanul ajunsese aproape de malul celălalt al pârâului şi, aşa cum calculase ea, curentul deviat rodea deja gaura proaspăt apărută din malul apropiat, iar vârtejul puternic format disloca lutul cu granulaţie fină în spirale şi firicele.

– Vezi ? a făcut semn spre lut, timp în care şi-a şters faţa stropită de noroi de umărul cămăşii. Nu ştiu cât de mare va fi eroziunea, dar, dacă lăsăm totul să meargă de la sine, nu va mai fi mult de săpat.

– Ştii că aşa se va întâmpla? s-a uitat Jamie la ea cu faţa iluminată, apoi a râs. Bravo, eşti deşteaptă, fata mea!

Recunoaşterea victoriei i-a mai domolit resentimentele cauzate de absenţa lui Roger. Prezenţa unei sticle de cidru în coşul lui Jamie, rece între păstrăvii morţi, a ajutat-o şi mai mult. S-au aşezat alături pe mal, trecând sticla de la unul la celălalt, admirând hărnicia noului iaz care se forma.

– Lutul ăsta pare bun, a remarcat ea, aplecându-se în faţă şi luând o mână din el de pe malul care se eroda.

A frământat boţul umed, lăsând apa cenuşie să i se scurgă pe braţ, apoi a desfăcut pumnul să-i arate că îşi păstrase forma, având clar amprentele degetelor ei.

– E bun pentru cuptorul tău, da? a întrebat Jamie, uitându-se îndatoritor la boţ.

– Merită să încerc.

Făcuse câteva experimente mai puţin decât reuşite cu acel cuptor, obţinând farfurii şi boluri diforme, dintre care multe explodaseră înăuntru sau se fărâmiţaseră imediat după ce fuseseră scoase din cuptor. Una sau două supravieţuitoare îşi găsiseră utilizare, dar rezultatele obţinute nu meritau efortul de a alimenta cuptorul cu lemne şi de a supraveghea focul câteva zile. Avea nevoie de sfaturile cuiva care se pricepe la cuptoare şi la producerea de ceramică. Însă, având în vedere relaţiile încordate între Ridge şi Salem, nu putea apela la nimeni. Şi aşa fusese destul de stânjenitor să stea de vorbă cu Fratele Mordecai despre prelucrarea ceramicii – o papistaşă care vorbea cu un bărbat care nu-i era soţ – ce scandal!

– Lua-l-ar naiba pe Manfred! a aprobat-o tatăl ei, auzind-o plângându-se.

Mai auzise asta, dar nu a adus vorba. A ezitat o clipă, apoi a spus:

– Ţi-ar fi de folos dacă mă duc eu să-l întreb? Câţiva dintre Fraţi încă stau de vorbă cu mine şi poate ei mă vor ajuta să discut cu Mordecai. Dacă-mi spui ce vrei să afli… Poate pui tot pe hârtie.

– O, tată, te iubesc!

Recunoscătoare, s-a aplecat să-l sărute, iar el a râs, simţindu-se recunoscător să îi facă un serviciu.

Entuziasmată, a mai luat o gură de cidru, iar în minte au început să-i danseze viziuni rozalii de pipe din lut. În ciuda plângerilor şi a obiecţiilor exprimate de Ronnie Sinclair, reuşise deja să facă un rezervor din lemn. Avea nevoie de ajutor ca să îl plaseze la locul stabilit. Apoi, dacă putea înjgheba şase metri de conductă bună…

– Mamă, vino să *vezi!* s-a auzit glasul nerăbdător al lui Jem, întrerupând şirul calculelor.

Oftând în sinea ei, Brianna s-a grăbit să îşi înregistreze în memorie unde rămăsese şi a împins totul într-un colţ al minţii, unde probabil că avea să dospească în mod folositor. Aşteptându-se să i se arate ouă de broască, vreun sconcs înecat sau cine ştie ce altă minune a naturii care îi atrage pe băieţi, i-a înapoiat sticla lui Jamie şi a coborât malul, unde băieţii stăteau pe vine.

– Despre ce-i vorba? a strigat ea.

– Uite! Uite!

Jemmy a zărit-o şi s-a îndreptat imediat de spate, arătând la un bolovan de la picioarele lor. Stăteau pe Piatra Plată, o trăsătură remarcabilă a pârâului. După cum sugera şi numele ei, era o porţiune din granit suficient de lată pentru trei oameni care să stea pe ea unul lângă altul, înconjurată de apa pârâului, astfel că ieşea în afara suprafeţei clocotitoare. Era un loc preferat pentru pescuit. Cineva făcuse pe ea un foc; pe piatră rămăsese o pată neagră, în mijlocul căreia se aflau rămăşiţele unor beţe carbonizate. Focul fusese prea mic pentru a se găti la el, şi totuşi ea nu şi-a făcut nicio părere. Cu toate astea, tatăl ei s-a încruntat privind pata într-un fel care a făcut-o să ajungă pe lespede şi să rămână lângă el, privind în jos. Obiectele din cenuşă nu erau beţe.

– Oase, a spus ea imediat şi s-a lăsat pe vine ca să se uite de mai aproape. De la ce animal ar putea fi?

Chiar în timp ce se uita, a analizat în minte şi a respins fiecare posibilitate – veveriţă, oposum, iepure, căprioară, porc –, nereuşind să plaseze formele acelea undeva.

– Sunt oase de la degete de om, fato, a explicat el, coborând glasul în timp ce a aruncat o privire spre Jemmy, care îşi pierduse interesul faţă de focul stins, iar acum aluneca pe malul înnoroit, spre suferinţa pantalonilor lui. Să nu le atingi, a adăugat – în mod inutil, pentru că, de repulsie, Brianna şi-a retras mâna.

– De la un om, vrei să spui?

Instinctiv, şi-a şters mâna de fustă, deşi nu atinsese nimic.

El a dat din cap şi s-a lăsat pe vine alături de ea, examinând rămăşiţele carbonizate. Mai erau şi alte lucruri înnegrite, dar i s-au părut a

fi rămăşiţe ale unei plante; una era verzuie, probabil tulpina, incomplet arsă. Jamie s-a aplecat şi mai jos şi a adulmecat rămăşiţele. Instinctiv, Brianna a inspirat adânc pe nas, imitându-l – apoi a pufnit, încercând să scape de miros. Era deconcertant: o duhoare de cărbune, plus ceva amărui şi cretos – iar peste acestea plutea o aromă înţepătoare care i-a amintit de un medicament.

– Cum de au ajuns aici? a întrebat ea, încet, deşi Jemmy şi Germain aruncau unul în celălalt cu gogoloaie de noroi şi nu ar fi băgat-o în seamă nici dacă ar fi strigat.

– N-am observat pe nimeni căruia să îi lipsească o mână. Ai văzut tu pe cineva?

Jamie a ridicat privirea, aruncându-i o umbră de zâmbet. Ea nu i-a răspuns la fel.

– Pe nimeni, nu. Dar dacă nu umblă prin ţinut…

Şi-a înghiţit nodul din gât, încercând să ignore gustul pe jumătate imaginat de ierburi amărui şi arsură.

– Unde e restul? Din cadavru, vreau să zic.

Cuvântul „cadavru“ parcă a pus tot într-o lumină nouă şi neplăcută.

– Mă-ntreb unde e restul din deget.

Jamie s-a încruntat spre pata înnegrită. A mişcat o falangă spre ea şi Brianna a văzut acelaşi lucru: o pată mai deschisă la culoare în cercul de foc, de unde o parte a cenuşii fusese îndepărtată. Erau trei degete, a observat ea, încă înghiţindu-şi nodul din gât. Două erau intacte, cu oasele alb-cenuşii şi arătând spectral în cenuşă. Două falange ale celui de-al treilea deget lipseau; rămăsese doar ultima falangă, mai subţire.

– Un animal?

S-a uitat în jur după semne, dar nu a văzut urme de labe pe suprafaţa pietrei, ci doar petele de noroi lăsate de picioarele desculţe ale copiilor. Vagi viziuni de canibalism începeau să se stârnească greţos în capul stomacului, deşi a respins imediat ideea.

– Doar nu crezi că Ian… s-a oprit brusc.

– Ian? Uimit, tatăl a ridicat ochii. De ce-ar face Ian aşa ceva?

– Nu cred că ar face, a spus ea, revenind la bunul-simţ. Nicidecum. A fost doar un gând, auzisem că irochezii… câteodată… a făcut semn din cap spre oasele carbonizate, nedorind să exprime gândul mai departe. Hm… poate vreun prieten de-ai lui Ian? Ăă… venit în vizită?

Faţa lui Jamie s-a înnegurat puţin, dar a clătinat din cap.

– Nu, asta miroase a Highland. Irochezii îşi ard duşmanii. Ori în taie bucăţi, sigur. Dar nu aşa, a explicat şi a arătat cu bărbia spre oase, în stilul specific din Highland. Asta e o chestie personală, înţelegi? O vrăjitoare ori unul dintre şamani, poate, ar face aşa ceva, nu un războinic.

– Eu n-am văzut indieni în ultima vreme. Cel puţin pe Ridge. Dar tu?

S-a uitat încă un moment la pată, s-a încruntat, apoi a scuturat din cap.

– Nu şi nici pe cineva căruia să îi lipsească degete.

– *Sigur sunt oase umane?* Le-a examinat, încercând alte posibilităţi. N-

or fi ale unui urs mic? Ori ale unui raton care…

– S-ar putea, a recunoscut el fără nicio intonaţie, însă ea şi-a dat seama că vorbise astfel de dragul ei. Era convins.

– Mama!

Lipăitul de picioare desculţe pe piatra din spatele ei a fost urmat de o tragere de mânecă. Mamă, ni-e foame!

– Bineînţeles că da, a spus ea, ridicându-se să răspundă cererii, dar continuând să privească absentă la rămăşiţele carbonizate. N-aţi mâncat de o oră. Ce ai…?

Privirea ei a trecut încet de la foc spre Jemmy, apoi parcă s-a trezit brusc, concentrându-se la cei doi băieţi, care îi zâmbeau, dar erau plin de noroi din cap până în picioare.

– Uită-te la tine! a spus ea, consternarea fiind temperată de resemnare. Cum Dumnezeu aţi reuşit să vă murdăriţi în halul ăsta?

– A, e uşor, fata mea, a spus Jamie zâmbind, în timp ce se ridica în picioare. Dar se rezolvă una-două.

S-a aplecat şi, prinzându-l pe Germain de cămaşă şi de turul pantalonilor, l-a ridicat de pe piatră şi l-a aruncat în apă.

– Vreau şi eu! Vreau şi eu! a spus Jemmy, ţopăind plin de entuziasm, împrăştiind bucăţele de noroi în toate părţile.

– A, da. Şi tu.

Jamie s-a aplecat şi l-a prins pe Jem de talie, aruncându-l în aer şi făcându-i cămaşa să fluture înainte ca Brianna să apuce să spună ceva.

– Nu ştie să înoate!

Ea a strigat exact în clipa când Jem a căzut în apă cu un pleoscăit şi s-a scufundat imediat ca un bolovan. Brianna a păşit spre marginea lespezii, pregătită să se arunce după el, dar tatăl ei i-a pus o mână pe braţ s-o oprească.

– Aşteaptă puţin! a spus el. Cum să afli dacă ştie sau nu să înoate dacă nu-l laşi să încerce?

Germain se îndrepta deja ca o săgeată spre mal, iar părul lui blond, lipit de cap era întunecat la culoarea de la apă. Jemmy a apărut la suprafaţă în urma lui, împroşcând cu apă şi bolborosind, iar Germain a plonjat, s-a întors ca o vidră şi a ajuns alături de el.

– Dă din picioare! i-a strigat lui Jemmy, bătând demonstrativ din picioare şi împrăştiind stropi. Întoarce-te pe spate!

Jemmy a încetat să dea din mâini, s-a răsucit pe spate şi a lovit nebuneşte apa cu picioarele. Avea părul lipit de faţă, iar stropii îl orbeau, însă a continuat să dea eroic din picioare în strigătele de încurajare ale lui Jamie şi Germain.

Iazul nu avea decât trei metri în diametru, astfel că a înotat până la apa mică de pe malul celălalt în câteva secunde, ajungând între bolovani şi lovindu-se cu capul într-unul. S-a oprit, a bătut uşor apa, apoi s-a ridicat în picioare, scuturându-se şi şi-a dat la o parte părul de pe faţă. Părea uimit.

– Pot să înot! a strigat el. Mama, pot să înot!

– Minunat! a exclamat ea.

Pe de o parte, voia să împărtăşească mândria lui extatică, simţind imboldul de a ajunge cât mai repede acasă să-i povestească lui Roger, iar pe de alta, avea viziuni sumbre, parcă văzându-l pe Jemmy aruncându-se cu nesăbuinţă în iazuri adânci şi torente cu stânci ascuţite, îndemnat de amăgirea nesocotită că ştia cu adevărat să înoate. Însă făcuse începutul fără să se teamă, astfel că nu mai exista cale de întoarcere.

– Vino aici! s-a aplecat spre el şi a bătut din palme. Poţi să înoţi înapoi până la mine? Hai, vino aici!

El s-a uitat nedumerit la ea o clipă, apoi în jur şi a văzut apa vălurită a iazului. Înfocarea entuziasmului de început a dispărut.

– Am uitat, a răspuns el şi buzele i s-au arcuit în jos, umflate de suferinţă apărută brusc. Am uitat cum se înoată!

– Lasă-te în apă şi dă din picioare! a răcnit Germain de pe bolovanul pe care stătea, vrând să îl ajute. Poţi, *vere!*

Jemmy a făcut unul sau doi paşi şovăitori în apă, dar s-a oprit şi buzele au început să îi tremure, copleşit de groază şi derută.

– Stai acolo, *a chuisle!* Vin eu la tine! a strigat Jamie şi a plonjat elegant în iaz, devenind o dungă lungă şi palidă pe sub apă, iar din păr şi din pantaloni au apărut bule de aer.

A apărut în faţa lui Jemmy şi a expirat exploziv, după care a scuturat din cap, azvârlind şuviţele ude de păr roşcat de pe faţă.

– Hai cu mine, domnule! a spus el, lăsându-se pe genunchi în apă, şi a ajuns cu spatele spre Jemmy.

S-a uitat înapoi şi s-a lovit cu o palmă pe un umăr.

– Prinde-te de mine, bine? Înotăm înapoi împreună.

Şi au înotat, bătând apa cu picioarele şi ridicând stropi într-un înot câinesc nu tocmai elegant, timp în care ţipetele de emoţie ale lui Jemmy au fost reluate ca un ecou de cele ale lui Germain, care a sărit în apă ca să dea din mâini cu ei. Urcaţi pe piatra plată, şiroind de apă, cei trei au rămas întinşi la picioarele ei, gâfâind şi râzând, făcând băltoace în jur.

– Ei, acum măcar sunteţi mai curaţi, a spus ea fără să greşească şi şi-a retras un picior din calea şiroaielor. Recunosc, ce să fac?

– Sigur că suntem, a admis Jamie, storcându-şi apa din părul prins în coadă. Fato, m-am gândit că probabil există o soluţie mai bună pentru a face ce doreşti.

– Ce vr… Te referi la apă?

– Da, exact.

A pufnit şi şi-a trecut o palmă pe sub nas.

– O să-ţi arăt, a adăugat, dacă vii la casa mare după cină.

– Ce sunt astea, bunicule?

Cu părul ud stând răsculat în ţepi, Jemmy se ridicase în picioare şi se uita curios la spinarea lui Jamie. A întins temător mâna şi a trasat una dintre cicatricele lungi şi curbate.

– Ce anume? A… astea. Jamie a rămas fără expresie un moment. Sunt… ăă…

– Nişte oameni răi i-au făcut rău lui bunicu’, a intervenit brusc

Brianna, aplecându-se să-l ia în braţe pe Jemmy. Însă asta a fost demult. Acum n-are nimic. Vai, ai o tonă!

– Tata spune că *Grandpère* e o mătăsoasă, a remarcat Germain, uitându-se cu interes la spinarea lui Jamie. Ca şi tata, înaintea lui. Oamenii răi te-au găsit în piele de mătăsoasă şi au vrut să ţi-o ia, *Grandpère?* După aceea a devenit din nou om, a explicat el cu nonşalanţă, uitându-se spre Jemmy, şi i-a putut ucide cu sabia.

Jamie a rămas cu ochii căscaţi la Germain. A clipit, apoi şi-a şters din nou nasul.

– A, a făcut el, da. Da, cred că aşa a fost. Dacă aşa zice tatăl tău.

– Ce e aia mătăsoasă? a întrebat Jemmy, uimit, dar interesat.

S-a zvârcolit în braţele Briannei, dorind să fie lăsat jos, astfel că ea l-a aşezat înapoi pe lespede.

– Nu ştiu, a recunoscut Germain. Dar au blană. Ce e aia o mătăsoasă, *Grandpère?*

Jamie a închis ochii ca să-i ferească de soarele care scăpăta şi şi-a trecut o mână peste faţă, clătinând rar din cap. Briannei i s-a părut că zâmbea, dar nu era sigură.

– A, în fine, a spus el, înălţându-se puţin, deschizând ochii şi aruncându-şi pe spate părul ud. O mătăsoasă e o creatură care e om pe pământ, dar devine focă în mare. Iar foca, a adăugat el, făcându-i semn lui Jemmy să tacă, pentru că tocmai deschisese gura să intervină, e un animal mare şi zvelt, care latră ca un câine, e mare cât un bou şi frumos ca întunericul nopţii. Trăieşte în mare, dar vine câteodată pe stâncile din apropierea ţărmului.

– Le-ai văzut, *Grandpère?* a întrebat Germain, dornic să afle.

– A, de multe ori, l-a asigurat Jamie. Pe coastele Scoţiei trăiesc multe foci.

– Scoţia, a repetat Jemmy, făcând ochii rotunzi.

– *Ma mère* cică Scoţia e un loc frumos, a remarcat Germain. Câteodată plânge când vorbeşte de ea. Dar mie nu cred că mi-ar plăcea.

– De ce nu? l-a întrebat Brianna.

– E plină de uriaşi şi cai de apă şi… alte lucruri, i-a răspuns Germain, încruntându-se. Nu vreau să dau ochii cu aşa ceva. Şi terci, spune *Maman*, dar avem terci şi aici.

– Aşa e. Şi cred că e timpul să mergem acasă ca să mâncăm terci.

Jamie s-a ridicat în picioare şi s-a întins, gemând de plăcere. Soarele de la sfârşitul după-amiezii scălda roca şi apa într-o lumină aurie, lucind pe obrajii copiilor şi pe părul sclipitor de pe braţele tatălui ei. Şi Jemmy s-a întins şi a gemut, exact la fel, ceea ce l-a făcut pe Jamie să râdă.

– Vino, peştişorule! Vrei să mergi călare până acasă?

S-a aplecat pentru ca Jemmy să i se poată căţăra în spinare, apoi s-a îndreptat, aşezând mai bine greutatea băiatului, după care a întins o mână spre Germain. Jamie a observat că Brianna îşi îndreptase din nou atenţia la pata înnegrită de la marginea lespezii.

– Lasă asta, fata mea! a spus el încet. E un farmec, probabil. Nu

trebuie să atingi nimic.

Apoi a coborât de pe lespede şi a pornit spre casă, avându-l în spinare pe Jemmy şi ţinându-l pe Germain ferm de ceafă, iar ambii copii au chicotit în timp ce coborau cărarea alunecoasă din cauza noroiului. Brianna a recuperat cazmaua şi cămaşa lui Jamie de pe malul pârâului, apoi i-a prins din urmă. Printre copaci venea o adiere şoptitoare şi era înfrigurată în cămaşa umedă, dar s-a încălzit treptat. Mergând de mână cu bunicul lui, Germain cânta încet, iar capul cu păr blond se înclina înainte şi înapoi ca un pendul de metronom. Cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui Jamie şi ţinându-şi braţele în jurul gâtului lui, Jemmy ofta în extaz şi de oboseală şi şi-a lipit un obraz înroşit de soare de spinarea vârstată de cicatrice. Apoi s-a gândit la ceva, pentru că a ridicat capul şi l-a sărutat zgomotos pe bunicul lui între omoplaţi. Tatăl ei a tresărit, cât pe ce să îl scape pe Jem, şi a scos un sunet ascuţit, care a făcut-o pe Brianna să râdă.

– Asta te face să te simţi mai bine? a întrebat Jem serios, trăgându-se mai sus şi încercând să îi vadă faţa lui Jamie peste umăr.

– A. Da, flăcăule, l-a asigurat bunicul lui, iar faţa i-a tresărit. Mult mai bine.

Ţânţarii şi musculiţele roiau peste tot. Brianna a alungat unul din faţa ei şi a plesnit un ţânţar pe gâtul lui Germain.

– Au! a făcut el, strângând din umeri, după care a continuat să cânte netulburat *Alouette.*

Cămaşa lui Jemmy era subţire şi uzată, făcută dintr-una mai veche a lui Roger. Pânza se uscase şi i se lipise de corpul cu fund pătrăţos şi ferm, iar lăţimea umerilor lui mici şi fragezi părea o oglindă a umerilor mai solizi de care stătea agăţat. Şi-a luat ochii de la cei doi roşcaţi şi s-a uitat la Germain, care, zvelt şi graţios, păşea pe potecă printre umbre şi lumină cântând, şi s-a gândit cât de frumoşi erau bărbaţii.

– Cine-au fost oamenii aceia răi, bunicule? a întrebat Jemmy adormit, mişcând capul în ritmul paşilor lui Jamie.

– Englezi, i-a răspuns scurt Jamie, soldaţi englezi.

– *Canaille* englezi, a zis Germain tare. Tot ei i-au tăiat tatei mâna.

– Ei?

Jemmy a ridicat capul un moment şi a devenit atent, apoi l-a lăsat să cadă între omoplaţi cu un bufnet care l-a făcut pe Jamie să icnească.

– Bunicule, i-ai ucis pe toţi cu sabia ta?

– Pe unii.

– Când o să fiu mare, eu o să-i ucid pe ceilalţi, a afirmat Germain. Dacă au mai rămas.

– Cred că s-ar putea să mai trăiască.

Jamie l-a tras pe Jem ceva mai sus, dându-i drumul mâinii lui Germain ca să îl ţină mai bine de picioarele care i se înmuiaseră.

– Şi eu, a murmurat Jemmy, cu ochi cârpiţi de somn. Şi eu o să-i ucid.

Ajunşi la răspântie, Jamie l-a cedat Briannei pe copilul adormit buştean şi şi-a luat cămaşa. A îmbrăcat-o, dându-şi părul ciufulit de pe faţă când a scos capul prin guler. I-a zâmbit, apoi s-a aplecat, a sărutat-o delicat

pe frunte şi şi-a lăsat o mână pe capul rotund al lui Jemmy, lipit de umărul ei.

– Nu te-ngrijora, fata mea! i-a spus încet. O să vorbesc cu Mordecai. Şi cu bărbatul tău. Ai grijă de micuţ.

E ceva personal, aşa zisese tatăl ei. Sugestia era să lase lucrurile aşa cum erau. Şi poate că aşa ar fi procedat dacă nu ar fi existat două probleme. În primul rând, faptul că Roger se întorsese la mult după căderea întunericului, fluierând un cântec cică învăţat de la Amy McCallum. În al doilea rând, remarca pe ton nonşalant pe care o făcuse despre focul de pe Piatra Plată: că acolo mirosea a Highland.

Brianna avea nasul fin şi mirosea ceva necurat. În plus, recunoscuse – cu întârziere – ce îl determinase pe Jamie să vorbească astfel. Mirosul straniu al focului, aroma de medicament – era iod; mirosul de alge arse. Demult, pe ţărmul din apropiere de Ullapool, unde Roger o dusese la un picnic, simţise mirosul unui foc în care se puseseră alge brune. Pe coastă sigur existau alge şi nu era imposibil să fi adus cineva aşa ceva în munţi. Pe de altă parte, nu era imposibil ca unii dintre pescari să fi adus alge din Scoţia, aşa cum alţi exilaţi aduceau pământ într-un vas sau o mână de pietricele care să le amintească de tărâmul lăsat în urmă. Un farmec, aşa spusese tatăl ei. Şi cântecul pe care Roger îl învăţase de la Amy McCallum se numea *Farmecul Deasil*[75], a explicat el.

Toate acestea nu reprezentau dovezi privind ceva anume. Totuşi, din curiozitate, i-a povestit doamnei Bug despre foc şi despre ce era acolo. Doamna Bug ştia o sumedenie de lucruri despre farmecele de tot felul din Highland. Rămasă cu buzele strânse, s-a încruntat gânditoare ascultând descrierea făcută de Brianna.

– Oase, spuneţi? Ce fel? De animal sau de om?

Brianna s-a simţit ca şi cum i-ar fi pus cineva pe spinare un melc fără casă.

– De om.

– A, da. Există farmece în care se foloseşte ţărână din morminte, înţelegeţi? Şi în altele, praf de oase sau cenuşă de mort.

Evident, vorbind despre cenuşă, doamna Bug şi-a amintit ceva, a scos un vas din lut ars din cenuşa caldă a vetrei şi s-a uitat în el. Plămada pentru pâine murise cu o zi în urmă, iar bolul cu făină, apă şi miere fusese aşezat acolo în speranţa de a capta un ferment din aer. Scoţianca rotunjoară şi scundă s-a încruntat spre vas, a clătinat din cap şi l-a pus la loc, murmurând un vers scurt în gaelică. Normal, s-a gândit Brianna uşor amuzată, aceea fusese o rugăciune pentru a prinde un ferment din aer. Ce sfânt ocrotitor răspundea de asta?

– Ceea ce-aţi spus, a zis doamna Bug, revenind la mărunţirea napilor, cât şi la subiectul original al discuţiei. Că era pe Stânca Plată. Alge, oase şi o piatră plată. Fata mea, e un farmec de dragoste. Se numeşte Veninul Vântului din Nord.

– Ce nume ciudat pentru un farmec de dragoste! a exclamat ea, uitându-se la doamna Bug, care a râs.

– O, oare mi-l amintesc? a întrebat ea retoric.

Şi-a şters mâinile de şorţ şi apoi, punându-le în şold oarecum teatral, a recitat:

Un farmec de dragoste pentru tine,

Apă trasă printr-un pai,

Căldura celui pe care îl iubeşti,

Cu dragoste să îl atragi spre tine.

Trezeşte-te în ziua Domnului,

Şi du-te la stânca plată de pe ţărm,

Ia cu tine captalan

Şi degetariţă.

Câţiva tăciuni,

Aduşi în poala rochiei,

O mână de alge de mare

Într-un făraş de lemn.

Trei oase de om bătrân,

Proaspăt scoase din mormânt,

Nouă mlădiţe de ferigă regală,

Proaspăt tăiate cu securea.

Arde-le toate pe un foc de vreascuri

Şi transformă-le în cenuşă;

Stropeşte pieptul iubitului tău,

Împotriva veninului vântului din nord.

Ocoleşte turnul procreării

De cinci ori,

Şi îţi jur şi garantez,

Că bărbatul nu te va mai părăsi.

Doamna Bug şi-a desfăcut mâinile şi a luat alt nap, tăindu-l în patru cu mişcări iuţi şi precise, şi a aruncat bucăţile în oală.

– Sper că nu vreţi să faceţi aşa ceva!

– Nu, a murmurat Brianna, cu un fior rece care continua să îi coboare pe şira spinării. Crezi… Crezi că pescarii ar folosi un asemenea farmec?

– Păi, nu pot spune *ce* ar face ei, dar câţiva dintre ei ştiu sigur farmecul ăsta. E destul de cunoscut, dar nu ştiu pe nimeni care să îl fi folosit. Există căi mai lesnicioase pentru a face un flăcău să se îndrăgostească de o fată, a adăugat ea, împungând cu degetul butucănos spre Brianna în semn de dojană. Găteşte-i o farfurie cu napi fierţi în lapte, serviţi cu unt, de pildă.

– O să ţin minte, a promis Brianna zâmbind, apoi s-a scuzat şi a plecat.

Dorea să ajungă acasă, pentru că avea zeci de lucruri de făcut, începând cu torsul şi ţesutul şi terminând cu jumulirea celor şase gâşte sălbatice pe care le împuşcase şi le atârnase în şopron. Dar s-a trezit că urcă dealul, pe drumul care ducea spre cimitir.

Nu Amy McCallum făcuse farmecul, s-a gândit ea. I-ar fi luat câteva

ore să coboare de la cabana de pe munte, plus că trebuia să îngrijească copilaşul pe care îl avea. Dar copiii puteau fi purtaţi în braţe. Şi, cu excepţia lui Aidan, nimeni nu avea să ştie că ea îşi părăsise cabana, iar Aidan nu stătea de vorbă cu nimeni în afară de Roger, pe care îl venera.

Soarele coborâse mult pe cer, iar micul cimitir avea un aspect trist, pentru că umbrele lungi ale copacilor care îl adăposteau cădeau reci şi întunecate pe pământul presărat cu ace de pin şi peste cele câteva însemne, tumule şi cruci din lemn. În vântul serii, care se înteţea, pinii şi molizii de Canada murmurau neliniştiţi deasupra capului ei. Senzaţia de răceală se răspândise de la osul sacral, ajungând să-i cuprindă o ditai porţiune între omoplaţi. Iar să vadă pământul răscolit sub plăcuţa de lemn pe care scria *Ephraim* nu i-a priit defel.

Leviticul, 18:7 (n. tr.).

Spre sud, în sensul acelor de ceasornic (scot.) (n. tr.).

50

MARGINI ASCUŢITE

Ar fi trebuit să îşi dea seama. Şi *ştia*. Dar ce ar fi putut face? Şi, mult mai important, ce trebuia să facă acum?

Roger urca încet pe munte, aproape ignorând frumuseţea peisajului. Aproape, dar nu cu totul. Dezolant în pustietatea iernii, locul izolat în care cabana improvizată a lui Amy McCallum stătea căţărată între lauri era o explozie de culoare şi viaţă primăvara şi vara, atât de vie, încât nici măcar îngrijorarea lui nu îl putea împiedica să observe pârjolul de nuanţe de roz şi roşu, întrerupt de petice de corni şi tăpşane de albăstriţe, ale căror flori minuscule, de culoare albastră se legănau pe tijele zvelte deasupra pârâului clocotitor, care cobora săltând pe lângă cărarea stâncoasă.

Probabil că aleseseră locul acela vara, s-a gândit el cu cinism. Atunci o fi arătat fermecător. Nu îl cunoscuse pe Orem McCallum, dar se vedea că el nu dovedise mai mult simţ practic decât soţia lui, altfel şi-ar fi dat seama de pericolele la care se expuneau locuind atât de departe.

De situaţia de acum nu Amy se făcea vinovată; nu trebuia să o învinuiască pentru lipsa lui de prevedere. Nu se acuza nici pe sine – dar ar fi trebuit să observe mai devreme ce se petrece, ce se vorbeşte. *Toată lumea ştie că petreci mai mult timp pe munte, cu văduva McCallum decât cu soţia ta.* Aşa îi zisese Malva Christie, înălţându-şi bărbia ascuţită în semn de sfidare. *Dacă îi spui tatei, o să le spun tuturor că te-am văzut sărutând-o pe Amy McCallum. Toţi mă vor crede.*

A simţit ceva din uimirea pe care o simţise auzindu-i cuvintele, o uimire urmată de furie. Pentru fată şi ameninţarea ei ridicolă, dar mai mult pentru sine.

Lucrase în luminişul unde se afla şopronul pentru făcut whisky şi, înapoindu-se către cabană pentru cină, dăduse un cot al drumeagului şi îi surprinsese pe cei doi, Malva şi Bobby Higgins, îmbrăţişaţi. Se despărţiseră ca o pereche de căprioare speriate, cu ochi dilataţi, atât de speriaţi, că erau caraghioşi. Zâmbise însă înainte de a apuca să îşi ceară scuze sau să dispară cu tact între desişuri, Malva păşise spre el cu ochii încă dilataţi, dar fierbând de hotărâre.

Dacă îi spui tatei, o să le spun tuturor că te-am văzut sărutând-o pe Amy McCallum, aşa îi zisese. Fusese luat prin surprindere de vorbele ei şi abia dacă îl băgase în seamă pe Bobby, până când tânărul soldat îşi lăsase o mână pe braţul ei, trăgând-o de acolo. Ea se întorsese împotriva voinţei ei, aruncând o ultimă privire plină de subînţeles spre Roger şi cu o ultimă căutătură care îl făcuse să se împleticească.

Toată lumea ştie că petreci mai mult timp pe munte, cu văduva McCallum decât cu soţia ta. Toţi mă vor crede. La naiba, chiar vor crede şi totul, din vina lui. În afară de una sau două remarci sarcastice, Bree nu protestase faţă de vizitele lui. Le acceptase – ori lăsase această impresie că

cineva trebuia să meargă acolo din când în când să o vadă pe doamna McCallum, să se asigure că avea hrană şi lemne de foc, să îi ofere câteva momente de tovărăşie, un mic respiro în monotonia singurătăţii şi trudei.

Făcuse asta destul de des, mergând cu reverendul pentru a vizita bătrâni, văduve, bolnavi dintre enoriaşi. Le ducea mâncare şi se oprea puţin să stea de vorbă şi să asculte. Era exact ce trebuia să facă pentru un vecin, şi-a spus el; un gest firesc de bunătate.

Însă ar fi trebuit să fie mai atent. Acum şi-a adus aminte de privirea gânditoare pe care i-o aruncase Jamie peste masă la o cină, de răsuflarea lui ca şi cum ar fi vrut să spună ceva când Roger o rugase pe Claire să îi dea o alifie pentru iritaţia micuţului Orrie, iar apoi de privirea aruncată lui Claire către Brianna şi de faptul că Jamie închisese gura, nerostind nimic, dar gândindu-se la ceva. *Toţi mă vor crede.* Faptul că Malva vorbise astfel însemna că existau deja bârfe. Probabil că Jamie le auzise. Nu putea decât să spere că Bree încă nu aflase.

Hornul strâmb i-a apărut în faţa ochilor pe deasupra laurilor, fumul ridicându-se ca un firicel aproape transparent, care făcea ca aerul limpede de deasupra şarpantei acoperişului să pară că vibrează ca şi cum cabana ar fi fost fermecată şi ar fi putut dispărea într-o clipită.

Cel mai neplăcut era că ştia precis cum se întâmplase. Avea o slăbiciune pentru mamele tinere, o tandreţe îngrozitoare faţă de ele, o dorinţă de a le purta de grijă. Faptul că ştia *de ce* manifesta o asemenea dorinţă – amintirea mamei lui tinere, care murise salvându-i viaţa în Al Doilea Război Mondial, nu era de niciun ajutor.

Era o tandreţe care era să îl coste viaţa la Alamance, când nătărăul de William Buccleigh MacKenzie cu porniri sângeroase, luase grija lui Roger faţă de Morag Mackenzie drept… în fine, o sărutase, însă doar pe frunte şi, pentru Dumnezeu, ea era de câteva ori mai mare decât bunica lui… iar idioţenia de a fi ucis de propriul lui stră-străbunic pe motiv că i-ar fi molestat soţia… pentru asta plătise cu vocea şi ar fi trebuit să se înveţe minte, dar n-o făcuse ori nu îndeajuns de temeinic.

Brusc furios pe sine însuşi – şi pe Malva, fetişcana răutăcioasă –, a ridicat o piatră de pe drum şi a aruncat-o în josul muntelui, drept în pârâu. Ea a lovit altă piatră din apă, a săltat de două ori şi a dispărut apoi în gâlgâitul apei repezi.

Vizitele lui la familia McCallum trebuiau să înceteze de îndată. Înţelegea limpede. Trebuia găsită altă modalitate de a o ajuta… Însă el trebuia să se ducă acolo încă o dată, pentru explicaţii. Amy va înţelege, credea, dar cum să îi explice lui Aidan ce însemna reputaţia, de ce bârfa e un păcat mortal şi de ce el nu mai putea ajunge acolo ca să pescuiască sau să îi arate cum să facă diferite lucruri…

Blestemând tot timpul în şoaptă, a urcat ultima porţiune scurtă şi abruptă şi a ajuns în curtea mică şi năpădită de buruieni. Înainte de a apuca să strige pentru a-şi anunţa prezenţa, uşa s-a deschis furtunos.

– Roger Mac!

Amy McCallum a fost cât pe ce să se prăbuşească de pe trepte şi i-a

ajuns în braţe, gâfâind şi plângând.

– Vai, ai venit, ai venit! M-am rugat să vină cineva aici, dar n-am crezut că se va întâmpla la vreme şi eram convinsă că el va muri, dar ai venit tu, slavă Domnului!

– Ce s-a întâmplat? Despre ce este vorba? S-a îmbolnăvit micuţul Orrie?

A prins-o pe Amy de braţe, reuşind să o ţină în picioare, dar ea a clătinat din cap atât de violent, încât boneta i-a alunecat, gata să cadă.

– Aidan, a spus ea gâfâind, e vorba de Aidan.

Aidan McCallum stătea îndoit de mijloc pe masa din camera mea medicală, alb ca varul, scoţând gemete slabe şi gâfâind. Prima speranţă – mâncase mere verzi sau agrişe – mi s-a năruit după ce m-am uitat mai atent la el. Eram aproape sigură ce mă aştepta, însă apendicita are simptome comune cu alte suferinţe. Un caz clasic prezintă totuşi un aspect izbitor.

– Poţi să îl faci să se întindă, doar un moment?

M-am uitat la mama lui, care se învârtea în jurul lui în lacrimi, însă Roger a dat din cap şi a venit, punând mâinile pe genunchii şi umerii lui Aidan, convingându-l cu blândeţe să stea întins.

Mi-am pus degetul mare pe buricul lui, iar degetul mic pe osul iliac şi i-am apăsat abdomenul cu mijlociul, întrebându-mă dacă McBurney[76] descoperise şi numise deja punctul care indica diagnosticul. Durerea din punctul lui McBurney era un simptom specific pentru apendicita acută. Am apăsat pe stomacul lui Aidam exact acolo, apoi am eliberat presiunea, iar el a urlat de durere, arcuindu-se pe masă şi îndoindu-se ca un briceag închis. Un apendice inflamat, era clar. Ştiam, pentru că mai avusesem un asemenea caz. Şi, cu stupoare şi emoţie, mi-am dat seama că venise vremea să folosesc eterul. Nu încăpea nicio îndoială şi nu aveam de ales. Dacă nu era eliminat, apendicele urma să se perforeze.

Am ridicat ochii; Roger o susţinea pe micuţa doamnă McCallum cu o mână pe sub cotul ei; ea strângea sugarul la piept, înfăşurat în cârpe. Trebuia să rămână acolo, Aidan avea nevoie de ea.

– Roger, cheam-o pe Lizzie să se ocupe de bebeluş, bine? Şi după aceea du-te cât poţi de repede la familia Christie. Am nevoie de Malva ca să mă ajute.

Pe faţa lui Roger a apărut o expresie extraordinară o clipă; nu am reuşit să o interpretez, însă ea a dispărut aproape imediat şi eu nu aveam timp să îmi fac griji pentru asta. A încuviinţat din cap şi a plecat fără să scoată o vorbă, iar eu mi-am îndreptat atenţia asupra doamnei McCallum, punându-i întrebările la care voiam răspuns înainte de a deschide pântecul fiului ei.

Allan Christie a fost cel care a deschis uşa după ce Roger a bătut brusc. O versiune mai suplă şi mai brunetă a tatălui său, cu chip ca de bufniţă, el a clipit rar când a fost întrebat unde se afla Malva.

– Păi… a plecat la pârâu, a răspuns, apoi s-a încruntat. Ca să adune papură, aşa a spus. Dar ce treabă ai cu ea?

– Doamna Fraser are nevoie de ea ca să o ajute… la ceva.

În interior s-a simţit o mişcare, iar uşa din spatele lui Allan s-a deschis. Tom Christie a intrat cu o carte în mână, ţinând între două degete locul în care rămăsese cu lectura.

– MacKenzie, a vorbit el, după o scurtă mişcare din cap drept recunoaştere. Ai spus că doamna Fraser are nevoie de Malva? De ce?

S-a încruntat şi el, astfel încât cei doi din familia Christie arătau exact ca o pereche de bufniţe de hambar care se uitau la un şoarece care îi deranja.

– Pentru că Aidan McCallum e foarte rău şi ar fi bucuroasă dacă Malva ar ajuta-o. Mă duc s-o caut.

Încruntarea lui Christie s-a accentuat şi a deschis gura să zică ceva, dar Roger se întorsese deja şi pornise precipitat spre copaci înainte ca vreunul dintre cei doi să îl poată opri.

A găsit-o destul de repede, deşi fiecare moment cât a căutat-o i s-a părut o eternitate. Cât durează până plesneşte un apendice? Fata era până la genunchi în apă, cu fustele ridicate, iar coşul din papură plutea alături de ea, prins de un şnur al şorţului. La început nu l-a auzit, pentru că era asurzită de curgerea tumultuoasă a apei. După ce a strigat-o pe nume mai tare, ea a întors capul alarmată şi a ridicat cuţitul făcut din stuf, pe care l-a ţinut strâns în mână. Privirea i s-a mai liniştit când a văzut cine îi vorbea, dar a rămas cu ochii la el şi a strâns mai tare cuţitul din stuf, din câte a observat Roger. Chemarea lui a fost primită cu o licărire de interes.

– Eter? Chiar are de gând să îl taie? a întrebat ea, venind prin apa mică spre el.

– Da. Hai să mergem. I-am spus deja tatălui tău că doamna Fraser are nevoie de tine. Nu mai e nevoie să trecem pe la el.

Auzind, expresia de pe faţa ei s-a schimbat.

– I-ai spus? s-a încruntat o clipă, apoi şi-a muşcat buza de jos şi a scuturat din cap. Nu pot, a continuat ea, ridicând vocea ca să acopere zgomotul apei învolburate.

– Ba poţi, a replicat Roger cât de încurajator a putut şi a întins o mână ca să o ajute să iasă din apă. Hai, te ajut eu să aduci la mal ce ai acolo.

Ea a clătinat din cap şi mai hotărâtă, strâmbându-se şi împingându-şi buza de jos în faţă.

– Nu. Tata… n-o să mă lase.

A aruncat o privire spre cabană, iar Roger s-a întors să se uite în acea direcţie, dar nu a văzut nimic nefiresc; nici Allan, nici Tom nu îl urmăriseră. Deocamdată.

Şi-a lepădat încălţările şi a păşit în apa rece ca gheaţa a pârâului, iar pietrele din albie s-au rostogolit dure şi alunecoase sub tălpile lui. Malva a făcut ochii şi mai mari şi a rămas cu gura căscată când el s-a aplecat şi a înşfăcat coşul, l-a smuls din legătura făcută cu şorţul ei şi l-a aruncat pe mal. Apoi i-a smuls cuţitul din mână, şi l-a vârât sub centură, a prins-o de talie şi, ridicând-o în aer, a păşit spre mal cu ea, fără să ia în seamă că ea îl lovea cu picioarele şi ţipa.

– Vii cu mine, a anunţat el, icnind când a lăsat-o jos. Mergi sau te car

eu?

Ea părea mai curând intrigată decât îngrozită de propunerea lui, dar a clătinat din nou din cap, retrăgându-se.

– Nu pot – sincer! O să… o să mă bată dacă află că am folosit eterul.

Asta l-a făcut să se oprească un moment. Aşa să fie? Tot ce se poate. Însă era în joc viaţa lui Aidan.

– N-o să afle, a zis el. Şi, dacă află, o să am grijă să nu se atingă de tine. Hai, pentru numele Domnului, nu avem timp de pierdut.

Ea şi-a strâns buzele rozalii în semn de încăpăţânare. Nu era momentul să-şi facă scrupule. Roger s-a aplecat, a ajuns cu faţa aproape de a ei şi a privit-o fix în ochi.

– O să vii, a spus, strângând mâinile pumn. Dacă nu, le zic tatălui şi fratelui tău despre tine şi Bobby Higgins. Poţi spune orice vrei despre mine, că nu-mi pasă. Dar, dacă-ţi închipui că tatăl tău o să te bată c-ai ajutat-o pe doamna Fraser, ce-o să-ţi facă dacă aude că te mozoleai cu Bobby?

Nu ştia care era echivalentul mozolelii în secolul al XVIII-lea, dar i-a fost clar că ea a înţeles. Şi, dacă ar fi avut cât de cât statura lui, Malva l-ar fi pus la pământ dacă interpreta corect lumina primejdioasă din ochii ei mari şi cenuşii.

Însă ea nu s-a repezit la el, ci, după ce s-a gândit un moment, şi-a şters picioarele de fustă şi a încălţat grăbită sandalele.

– Lasă-l acolo! i-a cerut ea când l-a văzut aplecându-se pentru a lua coşul. Şi dă-mi cuţitul înapoi.

Probabil că simţea nevoia să aibă o influenţă asupra ei până când ajungea în camera medicală – în niciun caz nu se temea de ea. A dus o mână spre cuţitul pe care îl pusese la brâu şi i-a răspuns:

– Mai târziu. După ce termini.

Malva nu s-a mai ostenit să se certe, ci a urcat malul înaintea lui şi a pornit spre casa mare lipa-lipa în sandale.

Ţineam degetele la subraţul lui Aidan ca să-i iau pulsul brahial şi număram. Era fierbinte şi mi s-a părut că avea în jur de patruzeci de grade. Pulsul era puternic, dar rapid… încetinind pe măsură ce el îşi pierdea cunoştinţa. Am simţit-o pe Malva numărând în surdină picăturile de eter, făcând pauză înainte de a o turna pe următoarea. Am pierdut numărătoarea pulsului, dar nu avea importanţă; îl primeam în mine, simţind că propriul meu puls începe să aibă acelaşi ritm, şi era normal şi constant.

Respira bine. Abdomenul mic se ridica şi cobora uşor sub palma mea şi am simţit muşchii relaxându-i-se de la un moment la altul, mai puţin pântecul umflat şi încordat, iar coastele, vizibile, se arcuiau în sus la fiecare respiraţie. Brusc, am trăit iluzia că aş putea vârî mâna prin peretele abdomenului ca să ating apendicele umflat, că îl văd în minte, trepidând malign în siguranţa întunecată a lumii lui închise. Sosise momentul.

Doamnei McCallum i-a scăpat un icnet slab când am ridicat bisturiul, apoi unul mai puternic când am apăsat lama pe pielea palidă, încă sclipind umed din cauza alcoolului cu care îl ştersesem, ca burta unui peşte, care cedează sub cuţitul de curăţare. Pielea s-a îndepărtat cu uşurinţă, iar

sângele a apărut în mod magic şi ciudat, parcă de nicăieri. Sub piele aproape că nu era niciun strat de grăsime; muşchii erau acolo, de culoare roşu închis, elastici la atingere. În cameră mai erau şi alţi oameni; i-am perceput vag. Însă nu le puteam acorda atenţie. Toate simţurile îmi erau concentrate la trupul micuţ de sub mâinile mele. Însă cineva a apărut lângă umărul meu. Bree?

– Dă-mi retractorul. Da, acela.

Da, era Bree; mâna ei, cu degete lungi, udă de dezinfectant, a ridicat instrumentul în formă de gheară şi l-a aşezat în mâna mea stângă, în aşteptare. Duceam lipsa serviciilor unei asistente bune, dar aveam să mă descurc şi aşa.

– Ţine asta! Da, exact acolo.

Am strecurat lama printre fibrele musculare, desfăcându-le cu uşurinţă, apoi am prins peritoneul moale, lucios şi gros, l-am ridicat şi l-am secţionat.

Măruntaiele erau foarte calde, clipocind umed în jurul celor două degete cu care pipăiam. Un foşnet al intestinului, şi am simţit prin perete ghemotoace de materie, mici şi pe jumătate întărite. Atingerea unui os pe dosul mâinii – copilul era atât de mic, încât nu prea aveam loc să pipăi. Ţineam ochii închişi, concentrându-mă doar la palpare. Cecumul *trebuia* să fie exact sub degetele mele, aceea era curbura intestinului gros, inert, dar viu, ca un şarpe adormit. În spate? Dedesubt? Am pipăit cu grijă, am deschis ochii şi m-am uitat cu atenţie în rană. Nu sângera profund, însă deschizătura era totuşi inundată. Trebuia să îmi rezerv timp ca să cauterizez vasele care sângerau. Am aruncat o privire spre Malva; era încruntată şi concentrată, mişcând buzele în tăcere, numărând – şi ea ţinea o mână pe gâtul copilului pentru a-i lua pulsul şi număra.

– Termocauterul, unul mic!

Un moment de pauză; ştiind că e inflamabil eterul, potolisem focul şi dusesem vasul cu cărbuni dincolo de hol, în biroul lui Jamie. Bree a fost iute, pentru că mi l-a pus în mână după câteva secunde. Din pântec s-a înălţat un firicel de fum şi mirosul de carne sfârâind s-a combinat cu cel greu şi cald de sânge. Am ridicat ochii pentru a înapoia cauterul Briannei şi am văzut faţa doamnei McCallum numai ochi, cu ochii ieşiţi din orbite.

Am şters sângele cu o cârpă curată şi am privit din nou – ţineam cu degetele ceea ce socoteam că e… Da, aşa era.

– În regulă, am spus tare, pe un ton triumfător. Te-am prins!

Foarte atentă, am făcut cârlig un deget sub curbura cecumului şi i-am tras o secţiune prin rană, apendicele inflamat ieşind ca un vierme gras şi furios, roşu de indignare.

– Ligatură.

Acum îl aveam. Am văzut membrana aflată de o parte a apendicelui şi vasele de sânge care îl alimentau. Ele trebuiau ligaturate primele; apoi puteam lega apendicele ca să îl extirpez. Dificil doar din cauza dimensiunilor mici, dar nu era o problemă reală…

În cameră era o linişte atât de deplină, încât auzeam sfârâitul uşor al

cărbunilor din vasul aflat dincolo de hol. Sudoarea îmi curgea pe după urechi, printre sâni şi mi-am dat vag seama că îmi înfipsesem dinţii în buza de jos.

– Forceps!

Am tras de firul de sutură înnodat strâns şi, luând forcepsul, am împins restul de apendice înapoi în cecum. L-am apăsat ferm înapoi în cavitatea abdominală şi am inspirat adânc.

– Cât timp, Malva?

– Ceva mai mult de zece minute, doamnă. E bine.

Şi-a luat ochii de la masca de eter cât să îmi arunce un zâmbet, apoi a ridicat sticla de picurare şi a continuat să îşi mişte buzele în numărătoarea fără glas. Închiderea abdomenului s-a desfăşurat repede. Am uns rana suturată cu un strat gros de miere, am înfăşurat bandajul strâns în jurul corpului, apoi am pus pături călduţe peste el şi am respirat uşurată.

– Scoate-ţi masca! i-am spus Malvei, îndreptându-mă de spate.

Ea nu mi-a răspuns, de aceea m-am uitat la ea. Îşi ridicase masca şi o ţinea în ambele mâini, întinse în faţă, ca pe un scut. Însă nu se mai uita la Aidan; avea ochii aţintiţi spre tatăl ei, care stătea ţeapăn în uşă.

Tom Christie şi-a plimbat privirea de la corpul mic şi gol aflat pe masă spre fiica lui. Fără să vrea, încă având masca în mâini, a făcut un pas înapoi.

– Ce se întâmplă aici? a întrebat el. Ce i-ai făcut copilului?

– I-am salvat viaţa, i-am răspuns sec.

Încă trepidam după concentrarea cerută de intervenţia chirurgicală şi nu aveam niciun chef de prostii.

– Voiai ceva?

Christie a strâns din buzele subţiri, însă înainte să răspundă, fiul lui, Allan, a pătruns în cameră şi, ajungând din câţiva paşi lângă sora lui, a prins-o de încheietura unei mâini.

– Vino acasă, proasto! i-a spus cu asprime în glas, smucind-o. N-ai ce căuta aici.

– Dă-i drumul! l-a repezit Roger tăios şi l-a prins pe Allan de umăr pentru a-l trage deoparte.

Allan s-a întors şi l-a lovit cu pumnul în stomac, scurt şi dur. Roger a scos un sunet ca un croncănit, dar nu s-a prăbuşit. I-a tras un pumn în falcă lui Allan, care s-a împleticit înapoi şi a răsturnat măsuţa cu instrumente – bisturiele şi retractoarele s-au împrăştiat cu zgomote metalice pe podea, iar borcanul cu ligaturi din catgut în alcool s-a spart pe podea şi a împrăştiat cioburi şi lichid peste tot. Un bufnet slab m-a făcut să cobor ochii spre podea. Amy McCallum, doborâtă de vaporii de eter şi emoţie, leşinase.

Nu am avut timp să reacţionez în niciun fel, Allan s-a ridicat în picioare şi a încercat o lovitură, Roger s-a eschivat lăsându-se în jos, s-a ciocnit cu tânărul care se repezise la el şi amândoi s-au împleticit, s-au lovit de pervazul ferestrei şi au căzut afară încleştaţi. Tom Christie a scos un mârâit şi s-a grăbit să ajungă la fereastră. Profitând de şansă, Malva a fugit pe uşă, i-am auzit sunetul paşilor grăbiţi pe coridor, către bucătărie, şi probabil că a ieşit pe uşa din spate.

– Ce *Dumnezeu?* a întrebat Bree, uitându-se la mine.

– Nu te uita la mine! am spus, clătinând din cap. Nu am habar.

Lucru adevărat; am avut o senzaţie de gol în stomac când mi-a trecut prin cap că avea legătură cu faptul că o implicasem pe Malva în operaţie. După intervenţia chirurgicală la mână, eu şi Tom Christie ne mai apropiaserăm, dar asta nu însemna că el îşi schimbase părerea despre păgânismul eterului.

Bree s-a îndreptat de spate şi a încremenit. Icnetele, gâfâielile şi insultele de afară sugerau că încăierarea continua, însă Allan, cu glasul ridicat, îl făcea pe Roger adulterin. Brianna s-a uitat tăios spre Amy McCallum, căzută grămadă la podea, şi mi-am adresat un cuvânt urât. Auzisem comentarii despre vizitele lui Roger la familia McCallum şi Jamie fusese cât pe ce să îi spună lui Roger, dar eu îl convinsesem să tacă, promiţându-i că voi discuta problema cu tact împreună cu Bree. Însă nu găsisem prilejul, iar acum…

Aruncând o ultimă privire neprietenoasă spre Amy McCallum, Bree a ieşit pe uşă, cu intenţia clară de a interveni în bătaie. Am dus mâna la frunte şi probabil că am scos un geamăt, pentru că Tom Christie s-a întors brusc de la fereastră.

– Vă e rău, doamnă?

– Nu, am zis cu glas aproape pierit. Doar că… ascultă, Tom. Îmi pare rău dacă am provocat necazuri rugând-o pe Malva să mă ajute. Cred că are talent şi poate învăţa să lecuiască, dar nu am vrut să o conving să facă ceva cu care nu eşti de acord.

Mi-a aruncat o privire mohorâtă, după care şi-a mutat ochii spre corpul nemişcat al lui Aidan. Brusc, şi-a încordat privirea.

– Copilul a murit? a întrebat el.

– Nu, nu, am răspuns. I-am administrat eter. A adormit şi…

Glasul mi s-a uscat în gâtlej, fiindcă am observat că Aidan alesese acel moment nefericit ca să nu mai respire. Cu un ţipăt incoerent, l-am împins pe Tom Christie deoparte şi m-am aruncat asupra copilului, lipindu-mi gura de a lui şi apăsându-i tare cu podul palmei în mijlocul pieptului.

Eterul din plămânii lui mi-a învăluit faţa şi când mi-am retras gura am ameţit. Cu mâna liberă m-am prins cu putere de marginea tăbliei şi am pus gura peste a lui. *Nu* trebuia să leşin, în niciun caz. Vederea mi-era tulbure, iar încăperea a părut să se rotească încet în jurul meu. M-am agăţat cu îndărătnicie de starea de trezie, suflând în plămânii lui, simţind pieptul micuţ de sub mână ridicându-se uşor şi coborând.

Nu cred că a durat mai mult de un minut, dar a fost unul de coşmar; totul se învârtea în jurul meu, carnea lui Aidan pe care o atingeam fiind singura ancoră în tot haosul. Alături de mine, Amy McCallum s-a mişcat pe podea, s-a ridicat nesigură în genunchi, apoi, scoţând un ţipăt, a căzut peste mine, trăgându-mă înapoi şi încercând să mă îndepărteze de fiul ei. L-am auzit pe Tom Christie vorbind poruncitor, încercând s-o liniştească. A smuls-o de lângă mine, pentru că strânsoarea ei asupra piciorului a încetat.

Am suflat încă o dată aer în plămânii lui Aidan, iar acum pieptul de sub

mâna mea a tresărit. A tuşit, s-a înecat, a tuşit încă o dată şi a început să respire şi să plângă în acelaşi timp. Simţind că mi se învârteşte capul, m-am ridicat şi a trebuit să mă ţin de masă ca să nu cad. Am văzut două siluete în faţă, întunecate, distorsionate, cu gura căscată spre mine, cu dinţi ca nişte colţi. Bălăbănindu-mă, am clipit din nou şi siluetele au devenit Tom Christie şi Amy McCallum. El o strângea de mijloc, ţinând-o departe de masă.

– S-a rezolvat, am spus şi mi-am simţit vocea îndepărtată şi stranie. E bine acum. Las-o să se apropie de copil.

Ea s-a aruncat suspinând pe el, trăgându-l în braţe. Eu şi Tom Christie am rămas privindu-ne pe deasupra dezastrului de pe podea. Afară, lucrurile se liniştiseră.

– Aţi sculat copilul din morţi? a întrebat el.

Glasul lui era aproape amical, deşi îşi arcuise sprâncenele stufoase. Mi-am trecut o mână peste gură, încă simţind gustul dulceag şi greţos al eterului.

– Aşa cred, i-am răspuns.

– Aha.

Fără nicio expresie pe faţă, m-a privit lung. Încăperea duhnea a alcool, care părea să îmi ardă mucoasa nazală. Ochii îmi lăcrimau puţin; mi i-am şters cu şorţul. În cele din urmă, a dat din cap, mai mult pentru sine, şi s-a întors cu gând să plece.

Trebuia să mă ocup de Aidan şi de mama lui. Dar nu îl puteam lăsa pe Christie să plece fără să încerc să repar lucrurile, atât cât se putea.

– Tom, domnule Christie, am spus şi am pornit grăbită după el, prinzându-l de o mânecă.

Surprins, s-a întors şi s-a încruntat.

– Cât o priveşte pe Malva, e vina mea. Eu l-am trimis pe Roger să o aducă. Doar nu… am ezitat, dar nu am găsit altă cale firească de a mă exprima. Să n-o pedepseşti, da?

Încruntarea s-a accentuat o clipă, apoi a dispărut. A clătinat rar din cap şi, cu o uşoară plecăciune, şi-a desprins mâneca dintre degetele mele.

– Sluga dumneavoastră, doamnă Fraser! a spus el încet şi, cu o ultimă privire spre Aidan, care în acele momente cerea de mâncare, a plecat.

Folosind o batistă umedă, Brianna l-a şters pe Roger la buza de jos, crăpată într-un loc, umflată şi sângerând după ce el se lovise de corpul lui Allan Christie.

– E vina mea, a repetat el a treia oară. Trebuia să găsesc ceva de bun-simţ să le spun.

– Ţine-ţi gura! a zis ea, pierzându-şi răbdarea şi aşa destul de greu încercată. Dacă vorbeşti, o să sângerezi în continuare.

Cerându-şi umil scuze, i-a luat batista dintre degete şi a apăsat-o peste gură. Nereuşind să rămână nemişcat, s-a ridicat, s-a dus spre uşa deschisă a cabanei şi a privit afară.

– Mai dă târcoale pe afară, da? Allan? A venit să se uite peste umărul lui. Dacă mai e acolo, dă-i pace. Eu mă duc la…

– Nu, nu mai e, a întrerupt-o Roger. Cu mâna încă apăsată peste gură,

a făcut semn spre casa mare, la celălalt capăt al luminişului în pantă. E Tom.

Bineînţeles, Tom Christie stătea pe verandă. Pur şi simplu stătea nemişcat, adâncit în gânduri. În timp ce se uitau, el a scuturat din cap ca un câine care se scutură de apă şi a pornit hotărât spre cabana lui.

– Mă duc să stau de vorbă cu el.

Roger a aruncat batista spre masă.

– Ba nu, nu te duci.

L-a prins de braţ în timp ce el se întorcea spre uşă:

– Nu te amesteca, Roger!

– N-am de gând să mă lupt cu el, a spus Roger, bătând-o peste mână într-un gest liniştitor. Dar trebuie să vorbesc cu el.

– Nu, nu pleca!

L-a strâns şi mai tare de braţ, încercând să îl tragă spre vatră:

– O să înrăutăţeşti lucrurile. Lasă-i în treaba lor!

– Nu, nu vreau, a spus, iar starea de iritare a început să i se vadă pe faţă. Cum adică o să înrăutăţesc lucrurile? Drept cine mă iei?

Era o întrebare la care şi ea voia răspuns în acele momente. Vibrând de emoţia declanşată de operaţie, de încăierarea explozivă, dar şi din pricina insultelor strigate de Allan, nu prea avea încredere în ea însăşi ca să se exprime şi nu era nicidecum plină de tact.

– Nu pleca! a repetat ea, silindu-se să vorbească calm. Toată lumea e bulversată. Aşteaptă măcar până se liniştesc. Mai bine aşteaptă până se întoarce tata. El poate să…

– Da, poate face totul mai bine decât mine, ştiu prea bine, i-a răspuns Roger caustic. Dar eu i-am promis Malvei că nu va păţi nimic. Plec.

Şi-a smuls mâneca dintre degetele Briannei, îndeajuns de tare ca să simtă cusătura de sub braţ cedând.

– Bine! a zis, i-a dat drumul şi l-a plesnit cu putere peste braţ. Du-te! Ai grijă de toată lumea, în afară de cei din familia ta! Du-te! La naiba, du-te!

– Poftim?

Încruntându-se, s-a oprit, surprins între furie şi nedumerire.

– Doar m-ai auzit! Du-te!

A bătut din picior, iar borcanul cu seminţe de *dauco*, lăsat prea aproape de marginea raftului, a căzut şi s-a făcut ţăndări pe podea, împrăştiind seminţele negre, mici ca boabele de piper, peste tot.

– Uite ce-ai făcut!

– Ce am…?

– Lasă! N-are importanţă. Pleacă de-aici!

Pufăia ca un delfin de la efortul de a nu izbucni în plâns. Obrajii îi erau înfierbântaţi şi îşi simţea globii oculari înroşiţi, injectaţi, atât de încinşi, încât a crezut că îl va pârjoli cu privirea şi sigur voia asta. Roger şovăi, încercând să decidă dacă să rămână şi să îşi împace soţia supărată la culme sau să plece în grabă ca un cavaler ca să o apere pe Malva Christie. A făcut un pas şovăitor spre uşă, iar Brianna s-a repezit spre mătură, scoţând ţipete ascuţite şi ridicole în momentul când a vrut să îl lovească cu ea în cap. El s-a ferit, dar ea l-a nimerit la a doua încercare în coaste. Roger a tresărit de

uimire, dar şi-a revenit suficient de repede ca să prindă cu mâinile mătura la următoarea încercare. I-a smuls-o şi a frânt-o pe genunchi. S-a auzit pocnetul cozii din lemn. A azvârlit cele două bucăţi rupte la picioarele ei şi a fulgerat-o cu privirea, furios, dar stăpânit.

– Ce Dumnezeu e cu tine?

Ea s-a îndreptat de spate şi i-a răspuns cu o privire asemănătoare.

– Ce-am spus. Dacă petreci atât timp cu Amy McCallum, astfel încât să se vorbească mereu că ai o aventură cu ea…

– Ce tot zici?

Glasul exprima furie, însă în ochi i-a apărut o privire fugară, care l-a trădat.

– Deci ai auzit şi tu, nu?

Brianna nu s-a simţit triumfătoare că îl prinsese cu minciuna; avea o senzaţie de furie îngreţoşată.

– Bree, doar nu crezi că e adevărat, a răspuns el nesigur, între respingere furioasă şi rugăminte.

– Ştiu că nu-i adevărat, a zis ea şi s-a înfuriat să îşi audă glasul tremurător şi spart ca al lui. La naiba, *nu* asta e problema, Roger!

– Problema, a repetat el.

Şi-a coborât sprâncenele negre şi ochii lui întunecaţi au devenit aprigi.

– Problema e, a vorbit ea precipitat, că eşti mereu *plecat*. La Malva Christie, May McCallum, Marsali, Lizzie, ba chiar te duci să o ajuţi pe McGillivray, ce Dumnezeu?

– Ce altceva ai vrea să fac? a întrebat el tăios. Asta ar putea s-o facă tatăl tău sau Ian, dar ei au plecat la indieni. Şi nu sunt plecat tot timpul, a adăugat. Ajung acasă în fiecare seară, nu?

Brianna a închis ochii şi a strâns mâinile pumn, simţind că unghiile ei îi muşcă din palme.

– Ajuţi orice femeie, în afară de mine, a comentat ea, deschizând ochii.

Roger i-a aruncat o privire dură, iar ea s-a întrebat o clipă dacă or exista smaralde negre.

– Probabil că am crezut că n-ai nevoie de mine, a explicat Roger, apoi s-a întors şi a plecat.

Charles McBurney (1845–1913), chirurg american care a descris punctul cel mai dureros în cazuri de apendicită în 1894.

51

CHEMAREA

Apa era calmă ca argintul topit, singurele mişcări din ea fiind ale umbrelor de nori. Însă peştii aveau să se ridice; se simţea. Ori poate că simţea aşteptarea socrului său, care stătea ghemuit ca un leopard pe malul iazului pentru păstrăvi, cu băţul şi musca gata de primul semn al unei unde, s-a gândit Roger.

– Ca Scăldătoarea Vitezda, a comentat el amuzat.

– A, da? i-a răspuns Jamie, dar nu s-a uitat la el, fiind atent la apă.

– Cea care în care se pogora un înger şi tulbura apa când şi când. Aşa că toată lumea aştepta în jurul ei. Ca să se scufunde imediat ce tremura apa.

Jamie a zâmbit, dar tot nu s-a întors spre el. Pescuitul era o treabă serioasă. Asta era bine; prefera ca Jamie să nu se uite la el. Însă va trebui să se grăbească, dacă ţinea să spună ceva; Fraser desfăşura deja firul să arunce de probă o dată sau de două ori.

– Cred că… s-a înfrânat şi s-a corectat: Ba nu, nu cred. Ştiu. Vreau să…

A rămas fără aer şi a scos un şuierat, ceea ce l-a iritat; ultimul lucru pe care îl voia era să sugereze că are îndoieli. A inspirat enorm, iar următoarele cuvinte au sunat ca şi cum ar fi pornit dintr-un pistol.

– Vreau să mă fac pastor.

Deci o spusese. Cu voce tare. A ridicat ochii fără să vrea, însă cerul nu se prăbuşise peste el. Era înceţoşat şi încărcat de nori coadă de cal, însă calmul albastru persista, iar fantoma lunii răsărite devreme plutea deasupra coastei muntelui.

Jamie s-a uitat gânditor la el, dar nu a părut şocat sau surprins. Asta era o slabă consolare, a presupus Roger.

– Pastor. Adică predicator?

– Păi… da. Şi asta.

S-a mai relaxat. Presupunea că va *trebui* să predice, cu toate că ideea îl înspăimânta.

– *Şi* asta? a repetat Jamie, uitându-se la el dintr-o parte.

– Da. Cum să zic? Pastorul ţine şi predici, bineînţeles. Sigur. Despre ce? Şi cum? Dar asta nu e… nu e principalul lucru. Nu e motivul pentru care eu… trebuie să fac asta.

A început să se agite, străduindu-se să explice limpede ceva ce nu îşi putea explica nici lui însuşi. A suspinat, apoi şi-a trecut o mână peste faţă.

– Da, ascultă. Mai ţii minte înmormântarea bunicii Wilson? Şi a lui McCallum?

Jamie s-a mulţumit să dea din cap, însă lui Roger i s-a părut că percepe un licăr de înţelegere în ochii lui.

– Am făcut… câteva lucruri. Cam aşa ceva, când era nevoie. Şi…

A fluturat o mână, neştiind sigur cum să înceapă a descrie lucruri ca

întâlnirea cu Hermon Husband pe malul râului Alamance sau discuţia cu tatăl lui mort, târziu în noapte. A suspinat din nou, a dat să arunce o pietricică în apă, dar s-a stăpânit exact la vreme pentru că a văzut mâna lui Jamie încordându-se în jurul undiţei. A tuşit, simţind în gâtlej obişnuitele hârâieli, şi a strâns pietricica în mână.

– Da, cred că o să mă descurc cu predicile. Însă e vorba de celelalte. Of, Doamne, pare o nebunie şi cred că aşa este. Dar e vorba de îngropăciuni, botezuri şi de… Poate reuşesc să fiu de *ajutor*, chiar dacă ar fi vorba doar să ascult şi să mă rog.

– Vrei să ai grijă de ei, a şoptit Jamie şi nu era o întrebare, ci mai curând o acceptare a situaţiei.

Roger a râs puţin, nefericit, şi a închis ochii ca să nu fie orbit de sclipirea razelor de soare reflectate de oglinda apei.

– N-aş vrea să fac asta, a explicat el. E ultimul lucru la care m-am gândit, deşi am crescut în casa unui pastor. Cum să spun? Ştiu cum e. Dar cineva *trebuie* să facă asta şi cred că eu sunt acela.

O vreme, niciunul dintre ei nu a vorbit. Roger a deschis ochii şi a urmărit apa. Algele îmbrăcau bolovanii din curentul de apă ca nişte bucle de păr ale unor sirene. Trăgând înapoi undiţa, Fraser s-a clintit.

– Prezbiterienii cred în sfânta împărtăşanie?

– Da, a răspuns Roger, oarecum surprins. Sigur că da. N-ai… A, sigur nu.

Bănuia că Fraser *nu* vorbise niciodată cu un catolic despre asemenea chestiuni. Şi-a cufundat uşor o mână în apă şi s-a umezit pe frunte, astfel că răcoarea i s-a răspândit pe faţă şi a ajuns de pe gât până sub cămaşă.

– Mă refeream la Sfintele Taine.

Musca scufundată înota prin apă, un punct minuscul de culoare roşiatică.

– N-ar trebui să fii hirotonisit?

– A, am înţeles. Da, ar trebui. Există o academie prezbiteriană în comitatul Mecklenburg. O să merg acolo şi o să stau de vorbă cu ei. Deşi mă gândesc că n-ar fi cazul să pierd timpul mergând până acolo; ştiu deja greacă şi latină şi, dacă tot veni vorba, a zâmbit el, am absolvit Universitatea Oxford. Mă crezi sau nu, am fost cândva un om foarte educat.

Un colţ al gurii lui Jamie a tresărit când şi-a tras braţul în spate, încheietura scoţând un pocnet. Firul era aplecat într-o curbă lenevoasă, iar musca s-a aşezat pe apă. Roger a clipit. Bineînţeles, suprafaţa iazului începea să se unduiască şi să vibreze, iar vălurelele se desfăceau din locurile în care erau efemeridele şi muştele.

– Ai vorbit cu soţia ta?

– Nu, a răspuns Roger, privind dincolo de iaz.

– De ce nu?

Întrebarea nu fusese exprimată pe un ton acuzator, ci mai curând curios. La urma urmei, de ce preferase să discute asta întâi cu socrul lui, nu cu soţia?

Pentru că ştii ce înseamnă să fii bărbat, a gândit el, *dar ea nu ştie.*

Însă a spus altă versiune a adevărului.

– Nu vreau ca ea să mă socotească laş.

Aproape luat prin surprindere, Jamie a scos un sunet, dar nu a răspuns pe dată, fiind concentrat asupra firului undiţei. A scos musca udă din cârlig, apoi a ezitat când să aleagă altceva din colecţia de pe pălărie, preferând în cele din urmă ceva verde cu un smoc curbat, dintr-o pană neagră.

– Crezi că aşa te-ar socoti?

Fără să aştepte răspunsul lui Roger, Jamie s-a ridicat şi a legănat firul în sus şi în spate, aruncând apoi nada spre curentul din centrul iazului, iar aceasta a căzut ca o frunză pe apă. Roger l-a urmărit cum aduce firul la mal, jucându-se cu el prin apă, ca într-un dans cu ritm sacadat. Reverendul fusese pescar. Dintr-odată, a văzut râul Ness şi ondulaţiile lui sclipitoare gonind limpede peste bolovani, dar şi pe tatăl lui, stând în cizme de cauciuc înalte, rulând firul. A simţit că se îneacă de dor. De Scoţia. De tatăl lui. De încă o zi – doar una – de linişte şi pace. Munţii şi pădurea verde se ridicau, misterioase şi sălbatice în jurul lor, iar cerul înceţoşat se desfăşura peste acel gol ca nişte aripi de înger, în tăcerea luminată de raze de soare. Dar ce vedea nu era paşnic; mai ales acolo nu era pace.

– Ne crezi – pe Claire, Brianna şi pe mine – în legătură cu războiul ce va începe?

Cu privirea la apă, Jamie a râs.

– Am şi eu ochi, domnule. Nu trebuie să fii profet sau vrăjitor ca să vezi ce se întâmplă.

– Iată un fel foarte ciudat de a descrie lucrurile, a comentat Roger, aruncându-i o privire curioasă.

– Aşa, deci? Nu la fel spune şi Biblia? *Când veţi vedea urâciunea pustiirii, stând unde nu se cuvine... atunci cei din Iudeea să fugă în munţi[77]?*

Cine citeşte să înţeleagă[78]. Memoria i-a oferit partea lipsă din verset şi, simţind un mic fior rece în oase, Roger şi-a dat seama că Jamie vedea şi recunoştea tot ce avea să se întâmple. Şi nici nu folosea figuri de stil; descria cu precizie ce vedea, deoarece mai văzuse asta înainte.

De dincolo de iaz răzbăteau chiotele de veselie ale băieţilor, iar Jamie a întors puţin capul ca să audă mai bine. Pe buze i-a apărut un zâmbet vag, după care a coborât ochii spre apa în mişcare, ce parcă a încremenit. Şuviţele părului lui s-au înfoiat pe pielea arsă de soare a gâtului aşa cum frunzele frasinilor de munte se mişcau deasupra lui. Brusc, Roger a vrut să îl întrebe pe Jamie dacă se teme, dar a tăcut. În orice caz, cunoştea răspunsul. *N-are importanţă*. A inspirat adânc şi a simţit acelaşi răspuns la aceeaşi întrebare pe care şi-o adresase. Nu părea să vină de undeva, însă exista în fiinţa lui, ca şi cum s-ar fi născut cu ea şi o ştiuse dintotdeauna.

N-are importanţă. Oricum o vei face.

Au rămas o vreme tăcuţi. Jamie a mai aruncat undiţa de două ori cu musca verde, apoi a clătinat din cap şi a bolborosit ceva, a schimbat nada cu o muscă cenuşie şi a aruncat din nou nada. Băieţii se hârjoneau pe malul celălalt, goi ca nişte ţipari, chicotind, după care au dispărut printre tufişuri.

Era ciudat, se gândea Roger. Se simţea bine. Încă nu avea nici cea mai vagă idee despre ce anume dorea să facă, vedea norul care se apropia de ei, iar acum ştia mult mai multe despre ce se afla în el. Însă încă era bine.

Jamie prinsese un peşte. L-a adus iute la mal şi l-a tras, lucind şi zbătându-se pe mal, unde l-a ucis cu o lovitură de piatră în cap, după care l-a pus în coşul din nuiele.

– Vrei să te faci quaker? l-a întrebat Jamie pe un ton serios.

– Nu, a răspuns Roger, şocat de întrebare. De ce mă întrebi?

Jamie a strâns din umeri, un gest ciudat, la care apela uneori când îl deranja ceva, şi nu a mai scos o vorbă decât după ce a mai aruncat din nou nada.

– Ai spus că nu vrei ca Brianna să te considere laş. Eu am luptat alături de un preot, i-a povestit şi, în semn de ironie, a ridicat un colţ al gurii. De acord, nu era un spadasin grozav, nu era în stare să nimerească nici măcar un hambar cu pistolul, dar s-a arătat destul de curajos.

– Aha, a făcut Roger, scărpinându-şi falca. Da, înţeleg ce vrei să spui. Nu, n-aş putea lupta împotriva unei armate, aşa cred. Dar pot ridica arma în apărarea celor care… care au nevoie… pot împărtăşi asta cu conştiinţa mea, te asigur.

– Atunci, e în regulă.

Jamie a rulat restul firului, a scuturat apa de pe muscă şi a înfipt acul înapoi în pălărie. Lăsând firul deoparte, a scotocit prin coş şi a scos un recipient din piatră. Oftând, s-a aşezat şi i-a scos dopul cu dinţii, a scuipat într-o mână şi i l-a întins lui Roger.

– Când şi când, Claire îmi spune nişte versuri, a explicat Jamie, ele sună aşa:

Mai mult decât chiar Milton, malţul e în stare
S-adeverească drumul omului spre soare[79].

Roger a ridicat o sprânceană.

– Ai citit din Milton? a ridicat din sprâncene Roger.

– Destul de puţin. Dar are dreptate.

– Ştii cumva următoarele versuri? a spus Roger, ridicând sticla spre buze. I-auzi:

Amice, berea-i ceva de băut, aşa socotesc,
Doar pentru cei cu dureri de cap când gândesc[80].

Lui Jamie îi venea să râdă în hohote.

– Înseamnă că ăsta e whisky, a spus el. Doar miroase a bere.

Era rece, închisă la culoare, avea un plăcut gust amărui, şi-au trecut sticla de la unul la celălalt fără a vorbi prea mult, până când au terminat berea. Jamie a pus dopul şi a pus grijuliu sticla în coş.

– Soţia ta, a început el gânditor, ridicându-se şi aşezând chinga coşului pe un umăr.

– Da. Ce e cu ea?

Roger şi-a ridicat pălăria ponosită, năpădită de muşte şi a întins-o lui Jamie. Acesta i-a mulţumit cu un gest din cap şi şi-a aşezat-o pe cap.

– Şi ea are ochi.

Evanghelia după Sfântul Apostol Matei, *24:15,16*, şi *Evanghelia după Sfântul Apostol Marcu*, *13:14* (n. tr.).

Marcu, 13:14 (n. tr.).

Versuri de A. E. Housman (1859–1936), poet englez (n. tr.).

Versuri din acelaşi poem (n. tr.).

52

M–I–C

Licuricii luminau iarba şi copacii şi pluteau prin aerul greu într-un roi de scântei verzi şi reci. Unul a aterizat pe genunchiul Briannei, care l-a urmărit cum luminează intermitent, ascultându-l pe Roger, care îi spunea că voia să devină pastor. Stăteau pe veranda cabanei lor, iar crepusculul făcea loc întunericului. De dincolo de luminişul mare se auzeau strigătele vesele şi ascuţite ale copiilor care se jucau printre tufişuri.

– Ai… ai putea răspunde ceva, i-a sugerat Roger.

Încă era suficientă lumină să îi vadă faţa pe care avea o expresie de aşteptare, uşor îngrijorată.

– Păi… lasă-mă un minut. Nu mă aşteptam la aşa ceva, înţelegi?

Era şi nu era adevărat. Desigur, Brianna nu se gândise conştient la asta, însă acum, după ce el îşi declarase intenţia – nu îi cerea permisiunea –, nu era deloc surprinsă. Era mai puţin o schimbare şi mai mult o recunoaştere a ceva ce existase de ceva vreme şi, într-un fel, era o uşurare să afle asta şi să ştie ce însemna.

– Păi, a vorbit ea, după câteva momente de gândire, cred că e bine.

– Aşa crezi, da?

Uşurarea din glasul lui a fost perceptibilă.

– Dacă le ajuţi pe femeile acelea pentru că aşa ţi-a zis Dumnezeu, e mai bine decât să o faci pentru că ai prefera să stai mai mult cu ele decât cu mine.

– Bree! Doar nu crezi că…

S-a aplecat spre ea, uitându-se nelinişti la chipul ei.

– Ei, doar uneori, a recunoscut ea. În momentele mele cele mai proaste. Nu tot timpul.

Roger părea atât de agitat, încât ea a întins o mână şi i-a cuprins obrazul; barba nerasă era invizibilă în lumină scăzută, dar ea a simţit-o moale în palmă.

– Eşti sigur? a întrebat ea încet.

El a confirmat cu o mişcare din cap, iar ea a văzut mărul lui Adam mişcându-i-se când şi-a înghiţit nodul din gât.

– Sunt sigur.

– Ţi-e teamă?

– Da, a surâs el.

– O să te ajut, a răspuns cu fermitate. Să-mi spui cum şi te ajut.

Roger a inspirat adânc şi faţa i s-a luminat, dar zâmbetul îi era trist.

– Nu ştiu cum, a spus el. Cum să fac, adică. Fără a mai vorbi despre *ce* ai putea face. Asta mă sperie.

– Poate că nu, a zis ea. Dar oricum ai *făcut-o*, nu? Trebuie să faci ceva oficial? Ori poţi pur şi simplu să anunţi că eşti pastor, ca predicatorii de la televizor, şi începi imediat să strângi bani?

Gluma l-a făcut să zâmbească, dar a răspuns cu seriozitate:

– A naibii catolică eşti! Întotdeauna crezi că alţii nu au acces la tainele împărtăşaniei. Şi noi avem dreptul ăsta. Cred că o să mă duc la Academia Prezbiteriană să văd ce-mi trebuie ca să fiu hirotonisit. Cât priveşte colectele, cred că înseamnă că n-o să mă îmbogăţesc.

– Nici nu mă aşteptam, l-a asigurat ea cu gravitate. Nu te-ngrijora, nu m-am măritat cu tine pentru bani. Dacă avem nevoie de mai mulţi, îi obţin eu.

– Cum?

– Nu ştiu. Dar nu vânzându-mi trupul, probabil. Nu, după ce i s-a întâmplat lui Manfred.

– Nici măcar să nu glumeşti pe tema asta! a spus Roger.

Şi-a lăsat mâna mare şi caldă peste a ei. Vocea ascuţită şi sfredelitoare a lui Aidan McCallum a plutit în aer şi Briannei i-a venit brusc un gând.

– Oamenii… turma ta…

Cuvântul i s-a părut caraghios, de aceea a chicotit, în ciuda seriozităţii întrebării.

– O să-i deranjeze că eu sunt catolică?

S-a întors brusc spre el, pentru că i-a venit alt gând:

– Doar nu… o să-mi ceri să mă convertesc?

– Nu, a spus el imediat ferm. Nici într-un milion de ani. Cât priveşte ceea ce vor gândi sau spune…

Prins între disperare şi hotărâre, pe faţă i-a apărut un rictus.

– Dacă nu-s dispuşi să accepte, în fine… se pot duce dracului, asta-i tot.

Ea a izbucnit în râs şi el a imitat-o, cu glas spart, dar nestăvilit.

– Motanul pastorului este impertinent, l-a sâcâit ea. Şi cum spui asta în gaelică?

– N-am idee. Dar motanul pastorului se simte uşurat, a adăugat el, încă zâmbind. Nu ştiam ce părere o să ai.

– Nu sunt convinsă că *am* vreo părere, a recunoscut ea şi i-a strâns mâna uşor. Dar văd că eşti fericit.

– Se vede?

A zâmbit şi ultimele raze de lumină ale serii au sclipit în ochii lui. O pâlpâire verde, adâncă.

– Se vede. Eşti, cum să zic… iluminat lăuntric.

A simţit un nod în gât:

– Roger… să nu ne uiţi pe mine şi pe Jem. Nu cred că pot intra în competiţie cu Dumnezeu.

Auzind asta, Roger a părut stupefiat.

– Nu, a spus el şi a strâns-o de mână, îndeajuns de tare ca verigheta să îi pătrundă în carne. Niciodată.

Au tăcut, iar licuricii coborau ca picăturile lente ale unei ploi verzi, cântecul lor de împerechere iluminând iarba şi copacii. În lumina ce se stinsese, faţa lui nu se mai vedea, dar ea îi simţea bărbia tare, care sugera hotărârea.

– Îţi jur, Bree, a spus el, indiferent de chemarea mea – şi Dumnezeu ştie ce înseamnă asta –, prima mea chemare e să-ţi fiu soţ. Soţul şi tatăl copiilor tăi, mai presus de toate, şi aşa voi fi mereu. Orice aş face, nu o voi face cu preţul familiei, îţi promit.

– Tot ce vreau e să mă iubeşti, a răspuns ea încet. Nu pentru ce fac sau cum arăt ori pentru că te iubesc, ci pentru că exist.

– Iubire perfectă, necondiţionată? a întrebat el la fel de încet. Unii ar spune că doar Dumnezeu poate iubi astfel. Dar voi încerca.

– O, am încredere în tine, a spus Brianna, şi a simţit lumina lui pătrunzându-i în inimă.

– Sper că vei fi mereu la fel, a zis el.

I-a ridicat mâna spre buze şi i-a sărutat degetele, iar ea i-a simţit răsuflarea caldă. Ca şi cum ar fi vrut să pună la încercare hotărârea exprimată mai devreme, Jem a ridicat şi a coborât glasul în adierea serii, ca o sirenă mică şi autoritară.

– Taaatiiii Taaatiii!

Roger a oftat adânc, s-a aplecat şi a sărutat-o pe Brianna, trăind o clipă de profundă legătură, apoi s-a ridicat să rezolve urgenţa apărută.

Brianna a rămas ascultând. Dinspre celălalt capăt al luminişului răzbăteau voci de bărbaţi, subţiri şi groase, întrebări şi răspunsuri, promisiuni şi emoţie. Nu era nicio urgenţă; Jem voia să fie ridicat într-un copac prea înalt pentru a se putea căţăra singur în el. Apoi râsete, foşnete de frunze, of, Doamne, şi Roger ajuns în copac. Erau toţi urcaţi în el, hohotind ca nişte bufniţe.

– De ce râzi, *a nighean?*

Tatăl ei, mirosind a cai, a apărut din întuneric.

– De toate, a răspuns ea, trăgându-se într-o parte pentru a-i face loc alături de ea.

Dintr-odată, totul părea luminos, lumânările care ardeau în casa mare, licuricii din iarbă, iluminarea de pe faţa lui Roger când îi mărturisise dorinţa lui. Încă simţea atingerea buzelor lui, care îi fierbea în sânge.

Jamie a întins o mână, a prins un licurici şi l-a ţinut un moment în căuş, unde el lumina intermitent, iar sclipirile i se strecurau printre degete. De departe, răzbătea glasul mamei ei, aflată la fereastra deschisă; Claire cânta *Clementine.*

Băieţii – dar şi Roger – urlau la lună, deşi ea era doar o seceră palidă la orizont. A simţit că şi corpul tatălui ei se cutremura de râs.

– Asta-mi aminteşte de Disneyland, a spus ea într-un impuls.

– Da? Ce e asta?

– E un parc de distracţii pentru copii, a adăugat ea, ştiind că, deşi existau asemenea locuri la Londra şi la Paris, ele erau frecventate cu precădere de adulţi.

Acum nimeni nu se gândea să îi distreze pe copii, care aveau propriile jocuri şi primeau când şi când vreo jucărie.

– Tata şi mama mă duceau acolo în fiecare vară, a povestit ea, furişându-se fără niciun efort în zilele luminoase şi caniculare şi în nopţile

calde din California. Copacii aveau luminiţe sclipitoare. Licuricii mi-au amintit de ele.

Jamie şi-a desfăcut palma, iar licuriciul, brusc eliberat, a luminat de două ori, apoi şi-a desfăcut aripile şi cu un zbârnâit uşor s-a înălţat în aer şi a zburat legănându-se.

– *Trăiau un miner şi fiica lui, Clementine…*

– Şi cum era? a întrebat el, curios.

– A… era minunat.

A zâmbit către sine, amintindu-şi luminile strălucitoare de pe Strada Mare, muzica, oglinzile, frumoşii cai împodobiţi cu panglici de la caruselul Regelui Arthur.

– Erau… plimbări, aşa le spuneam noi. Un vaporaş care plutea prin jungla unui râu, în care vedeai crocodili, şi hipopotami, şi vânători de capete…

– Vânători de capete? a întrebat el intrigat.

– Nu erau adevăraţi, l-a asigurat ea. Totul e imaginar, dar e… în fine, e o lume în sine. Când te afli acolo, lumea adevărată dispare; nimic rău nu se poate întâmpla. I se spune „Locul cel mai fericit de pe Pământ“ şi pentru scurtă vreme chiar pare aşa.

– *Era uşoară, semăna cu o zână, şi purta pantofi numărul 40, iar lăzile de hering fără capac erau sandale pentru Clementine.*

– Şi se auzea muzică pretutindeni, tot timpul, a continuat ea. Trupe – muzicanţi care cântau la corn, tobe şi alte instrumente – mărşăluiau pe străzi sau cântau în pavilioane…

– Da, aşa e în parcurile de distracţii. Sau aşa era în cel pe care l-am vizitat.

Judecând după voce, Brianna a simţit un zâmbet.

– Şi sunt şi personaje din desene animate, ţi-am povestit despre ele, care umblă pe străzi. Poţi da mâna cu Mickey Mouse sau…

– Cu cine?

– Cu Mickey Mouse, a râs Brianna. Un şoarece mare, cât un om. Şi poartă mănuşi.

– Un şobolan uriaş? a făcut Jamie, uşor şocat. Şi oamenii îşi lasă copiii să se joace cu el?

– Nu-i şobolan, ci şoarece, l-a corectat ea. Şi de fapt e un om deghizat în şoarece.

– A, da? a întrebat el, deşi nu a părut deosebit de liniştit.

– Da. Şi un carusel enorm, cu cai pictaţi şi un tren care trece prin Cavernele curcubeului, unde pietre scumpe mari ies din pereţi şi sunt pâraie cu apă colorată în roşu şi albastru… şi baruri care servesc suc de portocale. O, barurile cu suc de portocale!

A gemut uşor, amintindu-şi extaziată dulceaţa copleşitoare, rece şi astringentă.

– Înseamnă că era frumos, nu? a întrebat el încet.

– *Te-ai pierdut şi dus-ai fost, Rău îmi pare…Clementine.*

– Da, a răspuns Brianna, apoi a oftat şi a tăcut un moment.

Şi-a lăsat capul pe umărul lui Jamie şi l-a prins de braţul solid şi mare.

– Ştii ceva? a întrebat ea, iar el a scos un sunet întrebător drept răspuns.

– Era frumos, era grozav, dar cel mai mult îmi plăcea că eram toţi trei şi totul era perfect. Mama nu-şi făcea griji pentru pacienţii ei, tata nu scria nicio lucrare, nu erau niciodată tăcuţi şi nu se certau. Amândoi râdeau, tot timpul… cât stăteam acolo.

Jamie nu i-a răspuns, ci a aplecat capul, lipindu-l de al ei. Brianna a oftat din nou, adânc.

– Jemmy nu va vedea Disneyland, dar va avea parte de aşa ceva. De o familie care râde şi de milioane de luminiţe în copaci.

PARTEA A ŞAPTEA

TOTUL O IA LA VALE

53

PRINCIPII

De la Fraser’s Ridge, Carolina de Nord

În ziua a treia din iulie, Anno Domini 1774

James Fraser, Esq.

Pentru Domnia Sa lordul John Grey, la Plantaţia Mount Josiah,

Colonia Virginia

Dragul meu prieten,

Nici nu ştiu cum să îmi exprim recunoştinţa pentru gestul amabil de a-mi trimite bani de la banca ta drept plată în avans pentru eventuala vânzare a obiectelor pe care ţi le-am încredinţat. Prezentându-mi acest document, domnul Higgins a dovedit un tact deosebit – şi totuşi, din purtarea lui agitată şi din eforturile făcute pentru a păstra discreţia am înţeles că probabil socoteşti că am fi într-o situaţie foarte grea din punct de vedere financiar. Mă grăbesc să te asigur că nu este cazul; ne descurcăm destul de bine în ceea ce priveşte hrana, îmbrăcămintea şi celelalte lucruri necesare traiului.

Am promis că îţi voi dezvălui detaliile şi înţeleg acum că trebuie să o fac, fie şi numai pentru a contrazice ideea că murim de foame, familia şi arendaşii.

În afară de obligaţia legală care impune bani peşin, am o problemă de rezolvat, care presupune cumpărarea câtorva puşti. Sperasem să le cumpăr prin bunăvoinţa unui prieten, dar înţelegerea nu mai este valabilă şi de aceea trebuie să caut arme în altă parte.

Eu şi familia mea suntem invitaţi la un grătar în onoarea domnişoarei Flora MacDonald, eroina răzmeriţei – cred că o cunoşti. Îmi aduc aminte că

ai cunoscut-o la Londra, când era întemniţată acolo, ca să ajungă în luna următoare la plantaţia mătuşii mele de la River Run. Întrucât la acest eveniment vor participa mulţi scoţieni, unii venind de la distanţe mari, sper că, având bani lichizi, pot aranja să cumpăr armele necesare prin alte mijloace. Drept care, în cazul în care propriile tale legături sugerează orice cale folositoare, ţi-aş rămâne recunoscător să o aflu.

Mă grăbesc să închei, deoarece domnul Higgins are şi alte îndatoriri, însă fiica mea m-a rugat să îţi trimit prin el o cutie cu chibrituri, care reprezintă propria ei invenţie. L-a instruit foarte atent pe domnul Higgins privind folosirea lor, astfel că, dacă nu le face să se aprindă din greşeală în drumul de întoarcere, el va putea să îţi demonstreze cum se folosesc.

Al tău umil şi supus servitor,

James Fraser

P.S. Am nevoie de treizeci de muschete, cu praf de puşcă şi muniţie cât mai multă. Nu trebuie să fie ultimul model, dar e bine să fie bine întreţinute şi funcţionale.

– Alte mijloace? am spus eu, urmărindu-l în timp ce usca scrisoarea folosind nisip, înainte de a o împături. Te referi la contrabandişti? Şi, dacă da, eşti convins că lordul John va înţelege ce vrei să spui?

– Da, va înţelege, m-a asigurat Jamie. Cunosc câţiva contrabandişti care aduc tot felul de lucruri prin Outer Banks. Sigur îi ştie pe cei care vin prin Roanoke şi acolo e o activitate mai intensă din cauza blocadei din Massachusetts. Mărfurile vin prin Virginia şi pleacă spre nord pe uscat.

A luat o lumânare pe jumătate arsă de pe un raft şi a ţinut-o aproape de cărbunii încinşi din vatră, apoi a picurat ceara moale, de un cafeniu deschis peste scrisoare. M-am aplecat în faţă şi am apăsat cu palma stângă ceara fierbinte, lăsându-mi urma verighetei pe ea.

– Să-l ia naiba pe Manfred McGillivray! a spus Jamie, fără să se înfierbânte. Mă va costa de trei ori mai mult şi trebuie să le iau de la un contrabandist.

– O să te interesezi, totuşi, de el? La grătar, adică.

Flora MacDonald, femeia care îl salvase pe Charles Stuart de englezi după Culloden, îmbrăcându-l în hainele menajerei ei şi ducându-l apoi la o întâlnire cu francezii, pe Insula Skye, era o legendă vie a scoţienilor highlanderi, sosirea ei în colonie declanşase un mare entuziasm, iar vestea ajunsese chiar până la Ridge. Toţi scoţienii adevăraţi din valea Cape Fear –

şi mulţi alţii, locuind mult mai departe – aveau să fie prezenţi la acel grătar organizat în onoarea ei. Nici nu exista un loc mai potrivit pentru a răspândi vestea despre dispariţia unui tânăr.

Surprins, Jamie a ridicat ochii spre mine.

– Sigur că aşa o să fac, englezoaico. Drept cine mă iei?

– Eşti foarte amabil, am spus eu, sărutându-l pe frunte. Doar că eşti cam impulsiv. Şi am observat că ai avut grijă să nu-i spui lordului John de ce ai nevoie de treizeci de muschete.

Jamie a pufnit scurt şi a adunat cu grijă firicelele de nisip de pe masă în palma desfăcută.

– Nu ştiu nici eu, englezoaico.

– Adică? l-am întrebat surprinsă. Vrei să i le dai lui Pasăre?

Nu mi-a răspuns imediat, însă cu cele două degete rigide ale mâinii drepte a bătut darabana pe tăblia mesei. Apoi a înălţat din umeri, a întins o mână spre teancul de jurnale şi catastife şi a scos o foaie de hârtie, pe care mi-a întins-o. O scrisoare de la John Ashe, care fusese comandant de miliţie în timpul Războiului Reglementării.

– Paragraful patru, mi-a zis, văzând că mă încrunt citind ultimele replici dintre guvernator şi Adunare. Îndatoritoare, am citit pagina până la punctul indicat şi am simţit un fior prevestitor.

– *Se propune un Congres Continental,* am citit eu*, la care vor fi trimişi delegaţi din fiecare colonie. Camera Inferioară a Adunării din Connecticut a făcut deja propunea unor astfel de persoane, care să acţioneze prin Comitetele de Corespondenţă. Unii domni, pe care îi cunoaşteţi foarte bine, propun ca şi Carolina de Nord să procedeze la fel, urmând ca aceştia să se întrunească pentru a pune la punct chestiunile la mijlocul lunii august. Aş dori să ni te alături, prietene, deoarece am convingerea că inima şi mintea ta trebuie să fie alături de noi în problema libertăţii, cu siguranţă că un bărbat ca dumneavoastră nu este amicul tiraniei.*

– *Unii domni, pe care îi cunoaşteţi foarte bine,* am repetat eu, lăsând scrisoarea pe masă. Ştii ce înseamnă asta?

– Aş putea bănui.

– La mijlocul lunii august, aşa zice. Ce crezi, înainte de grătar, sau după?

– După. Un alt domn mi-a comunicat data întrunirii, care va avea loc la Halifax.

Am lăsat documentul pe masă. După-amiaza era neclintită şi caniculară, cămaşa şi palmele îmi erau umede.

– Unul dintre ceilalţi, am spus eu.

Jamie mi-a aruncat o privire şi, cu un mic zâmbet, a ridicat scrisoarea.

– Din Comitetul de Corespondenţă.

– A, firește, am răspuns. Puteai să-mi zici.

Bineînţeles, ar fi găsit o modalitate de a se strecura în Comitetul de Corespondenţă din Carolina de Nord – centrul intrigilor politice, în care se aflau seminţele rebeliunii –, în tot acest timp păstrându-şi funcţia de agent indian al Coroanei britanice şi, chipurile, acţionând spre a-i înarma pe

indieni pentru a suprima exact acele seminţe ale rebeliunii.

– Ascultă, englezoaico, mi s-a adresat el, e prima oară când m-au invitat la întrunire, în particular.

– Înţeleg, am şoptit. Şi te duci? E momentul?

Momentul să facă saltul, să se declare în mod deschis drept liberal, dacă nu chiar rebel. Momentul să-şi schimbe orientarea, riscând eticheta de trădător. Din nou.

A oftat din rărunchi şi şi-a trecut o mână prin păr. Se gândea. Perişorii scurţi din câteva vârtejuri stăteau răzvrătiţi.

– Nu ştiu ce să fac, a recunoscut el în cele din urmă. Mai sunt doi ani, nu? Patru iulie 1776, aşa mi-a spus Brianna.

– Ba nu. Mai sunt doi ani până se va declara independenţa, dar, Jamie, luptele vor începe mai devreme. Independenţa va veni mult mai târziu.

A rămas cu ochii la scrisoarea de pe birou şi a dat din cap mohorât.

– Da, deci va fi curând.

– Probabil că va fi destul de sigur, am răspuns cu glas şovăitor. Mi-ai zis că Henderson va cumpăra pământ în Tennessee. Dacă nu-l împiedică nimeni înseamnă că nimeni din guvern nu se va agita îndeajuns ca să vină aici şi să ne izgonească. Şi sigur nu se va întâmpla, dacă s-ar afla că doar te-ai *întâlnit* cu liberalii locali?

Mi-a aruncat un vag surâs ironic.

– Nu guvernul mă îngrijorează, englezoaico, ci oamenii de aici. Nu guvernatorul i-a spânzurat pe cei din familia O’Brian şi le-a dat foc la casă, înţelegi? Şi nici Richard Brown sau indienii. Asta s-a făcut de dragul legii, fără niciun profit; s-a făptuit din ură şi probabil de către cineva care îi cunoştea.

Am simţit un fior pe şira spinării. Da, la Ridge existau unele dezacorduri şi discuţii politice, dar încă nu se ajunsese la încăierări şi nici la incendieri şi crimă. Dar asta avea să se întâmple. Îmi aminteam prea bine. Adăposturi antiaeriene, alimente raţionalizate, paznici care vegheau să se respecte camuflajul şi spirit de cooperare împotriva unui duşman înfiorător. Şi poveştile din Germania şi Franţa. Oameni denunţaţi către SS, scoşi cu forţa din case – alţii, ascunşi în poduri şi hambare, scoşi în secret peste graniţe. În vreme de război, guvernele şi armatele lor reprezentau o ameninţare, însă deseori vecinii te trădau sau te salvau.

– Cine? am întrebat direct.

– Aş putea ghici, a replicat el ridicând din umeri. Familia McGillivray? Richard Brown? Amicii lui Hodgepile, dacă a avut aşa ceva? Prietenii vreunuia dintre cei pe care i-am ucis? Indianul pe care l-ai cunoscut, Donner, dac-o mai fi în viaţă? Gerald Forbes? Are pică pe Brianna, iar ea şi Roger Mac ar fi bine să nu uite. Hiram Crombie şi oamenii lui?

– Hiram? am întrebat cu îndoială în glas. De acord, nu prea te înghite şi nici pe mine – dar…

– Da. Şi eu mă îndoiesc, a recunoscut el. Dar e posibil, nu? Oamenii lui nu i-au sprijinit deloc pe iacobiţi, nu le-ar plăcea să-l vadă pe rege detronat în America.

Am dat aprobator din cap. De nevoie, Crombie şi ceilalţi îi juraseră credinţă regelui George înainte de a li se îngădui să plece în America. Şi Jamie fusese silit să depună acelaşi jurământ ca să fie amnistiat. Şi, tot de nevoie, trebuia să îl încalce. Da, dar când?

A încetat să bată darabana cu degetele pe masă şi acum ţinea mâna peste scrisoare.

– Cred că ai dreptate, englezoaico, a spus el.

– În legătură cu ce? Cu ce se va întâmpla? Ştii că am dreptate, i-am replicat, puţin surprinsă. Şi Bree şi Roger ţi-au zis la fel. De ce?

Şi-a trecut încet o mână prin păr.

– N-am luptat niciodată în numele vreunui principiu, a comentat el gânditor şi a clătinat din cap. Doar de nevoie. Mă-ntreb dacă ar fi mai bine aşa.

Nu părea iritat, ci doar curios, deşi destul de detaşat. Dar mi se părea oarecum tulburat.

– Dar de data asta e vorba despre principii, am protestat. De fapt, probabil că va fi primul război purtat în numele unui principiu.

– În loc de ceva sordid ca pământul sau negoţul? a sugerat Jamie, ridicând o sprânceană.

– N-aş spune că negoţul şi pământul nu au de-a face cu asta, i-am răspuns, întrebându-mă cum de reuşisem să devin o apărătoare a Revoluţiei Americane, o perioadă istorică despre care ştiam doar din manualele Briannei. Însă trece dincolo de asta, nu crezi? *„Noi considerăm aceste adevăruri evidente: că toţi oamenii sunt egali, că ei sunt înzestraţi de Creator cu anumite Drepturi inalienabile, că printre acestea sunt Viaţa, Libertatea şi căutarea Fericirii.“*

– Cine a spus asta? întrebat el, vădit interesat.

– O să spună Thomas Jefferson în numele noii republici. Se numeşte Declaraţia de Independenţă. Adică se va numi.

– Toţi oamenii, a repetat el. Se referă şi la indieni?

– Nu ştiu, i-am răspuns, destul de iritată că eram pusă în acea situaţie. Nu l-am cunoscut. Dacă se va întâmpla, o să-l întreb, bine?

– Ei, să lăsăm asta, a ridicat el degetele, sugerând că nu mai voia să discute subiectul. O să-l întreb chiar eu, pentru că o să am prilejul. Între timp, o întreb pe Brianna, mi-a aruncat o privire. Deşi, ca principiu, englezoaico…

S-a lăsat pe spătarul scaunului, şi-a încrucişat braţele la piept şi a închis ochii.

– *„Atâta vreme cât rămân în viaţă o sută dintre noi“,* a citat el cu precizie, *„în nicio situaţie nu vom ajunge sub dominaţie engleză. Noi nu luptăm pentru glorie, bogăţii sau onoruri, ci pentru libertate – doar pentru libertate, la care niciun om nu renunţă decât cu preţul vieţii.“* Asta a fost declaraţia de la Arboath, a explicat el, deschizând ochii, apoi mi-a aruncat un zâmbet strâmb. Scrisă acum patru sute de ani. Şi mai vorbim despre principii, da?

S-a ridicat, a rămas lângă masa ciobită care îi slujea drept birou şi a

privit scrisoarea lui Ashe.

– Cât priveşte principiile mele… a continuat, mai mult către sine, dar apoi m-a privit ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama că încă eram acolo. Da, cred că vreau să-i dau puşti lui Pasăre. Deşi s-ar putea să regret, pentru că, peste doi sau trei ani le va îndrepta spre mine. Dar le va primi şi va face cum socoteşte el mai bine ca să se apere pe sine şi poporul lui.

– Preţul onoarei, da?

A coborât privirea spre mine şi a zâmbit vag.

– Să zicem că e vorba de bani.

54

GRĂTARUL ÎN CINSTEA FLOREI MACDONALD

Plantaţia River Run
6 august 1774

Ce-i spunea unei icoane? Sau soţului unei icoane, mai precis?

– Vai, o să leşin, să ştiţi, a zis Rachel Campbell, fluturându-şi evantaiul suficient cât să se creeze o adiere. Ce-aş putea să-i spun?

– „Bună ziua, doamnă MacDonald“, i-a sugerat soţul ei şi un zâmbet discret i-a apărut în colţul buzelor stafidite.

Rachel l-a lovit scurt cu evantaiul, ceea ce l-a făcut să chicotească în timp ce s-a retras. Cu toate că era mai mare decât ea cu treizeci şi cinci de ani, Farquard Campbell se purta dezinvolt şi ironic cu soţia lui, oarecum în contrast cu purtarea lui de obicei demnă.

– O să leşin, a repetat Rachel, după ce, lucru evident, aşa hotărâse să facă drept strategie socială.

– Ei bine, fă-ţi plăcerea, *a nighean*, dar va trebui ca doamna Fraser să te ridice, pentru că ciolanele mele bătrâne nu prea sunt capabile.

– Vai!

Rachel a aruncat o privire spre Jamie, care i-a zâmbit, după care ea şi-a ascuns îmbujorarea după evantai. Deşi era clar că ţine la soţul ei, ea nu făcea un secret din faptul că îl admira pe al meu.

– Umila dumneavoastră slugă, doamnă! a spus Jamie grav, făcând o plecăciune.

Ea a ciripit. Nu vreau să o nedreptăţesc pe femeie, dar ea pur şi simplu a ciripit. Am surprins privirea lui Jamie şi mi-am ascuns zâmbetul înapoia propriului evantai.

– Şi ce îi vei *spune*, domnule Fraser?

Jamie a strâns din buze şi s-a uitat gânditor spre soarele sclipitor, ale cărui raze se strecurau printre ulmii care mărgineau peluza de la River Run.

– A, cred că i-aş putea spune că vremea a ţinut cu ea. Ultima oară când am întâlnit-o ploua.

Rachel a rămas cu gura căscată şi a uitat să îşi ridice evantaiul, care i-a căzut pe peluză. Gemând destul de tare, soţul ei s-a aplecat să-l ridice, dar ea nu i-a dat nicio atenţie.

– Ai cunoscut-o? a exclamat ea, entuziasmată. Când? Unde? Cu prin… cu *el*?

– A, nu, a răspuns Jamie, zâmbind. Pe Skye. Mă dusesem cu tata, aveam treabă cu oile. Din întâmplare, ne-am întâlnit cu Hugh McDonald de Armadale la Portree – tatăl ei vitreg, înţelegeţi – şi el o luase în oraş, ca să îi ofere ceva dulce.

– Aha! a spus Rachel, încântată. Şi era graţioasă şi frumoasă cum se spune?

Gândindu-se, Jamie s-a încruntat.

– A, nu, a replicat el. Dar atunci avea gripă şi, fără îndoială, ar fi arătat mult mai bine dacă nu ar fi avut nasul înroşit. Graţioasă? Ei bine, n-aş spune asta, serios. Mi-a înşfăcat prăjiturica din mână şi a mâncat-o.

– Dar câţi ani aveai? l-am întrebat eu, văzând că Rachel a rămas cu gura căscată de groază.

– A, probabil şase ani, a replicat el binedispus. Sau şapte. Nu-mi amintesc decât că i-am dat un şut în fluierul piciorului, iar ea m-a tras de păr.

Revenindu-şi din şoc, Rachel l-a îndemnat pe Jamie să îşi amintească şi alte lucruri, insistenţe pe care el le-a evitat râzând şi făcând glume. Desigur, venise pregătit pentru ocazie; toată lumea de acolo spunea poveşti despre zilele dinainte de Bătălia de la Culloden, amuzante, admirative, încărcate de nostalgie. Era ciudat că tocmai înfrângerea şi fuga ruşinoasă a lui Charles Stuart o făcuse ca Flora MacDonald să devină eroină şi îi unise pe aceşti exilaţi din Higland într-un fel în care nu ar fi reuşit, dacă el ar fi câştigat bătălia. Brusc, m-am gândit că la data aceea Charlie era probabil încă în viaţă, la Roma, unde bea până cădea sub masă. În realitate, totuşi, el era mort de mult pentru aceşti oameni care îl iubeau sau îl detestau. În chihlimbarul timpului îera imortalizat pe veci în acel moment definitoriu al vieţii lui – *Bliadha Tearlach*, „Anul lui Charlie“, asta însemna şi chiar şi acum am auzit oameni numindu-l astfel.

Sosirea Florei descătuşase acel torent de sentimente, desigur. Cât de straniu era pentru ea, m-am gândit cu o undă de compasiune şi, pentru prima oară, m-am întrebat ce Dumnezeu i-aş putea spune. Mai întâlnisem celebrităţi, între care şi Frumosul Prinţ. Însă înainte le cunoscusem când şi ele, şi eu eram în cursul unei vieţi normale, nu după evenimentele importante care le-ar fi făcut celebre, şi astfel erau doar nişte oameni. Însă Ludovic – dar atunci el era rege. Trebuie respectată eticheta când interacţionezi cu un rege, pentru că, la urma urmei, nimeni nu îl abordează ca pe un om normal. Nici măcar când…

Mi-am desfăcut evantaiul cu un pocnet, pentru că sângele îmi invada faţa şi corpul. Am inspirat adânc, străduindu-mă să nu îmi fac vânt la fel de disperată ca Rachel, deşi voiam asta.

În toţi anii de după acea întâmplare îmi amintisem de multe ori cele două sau trei minute de intimitate fizică cu Ludovic al Franţei. Nu în mod deliberat, Dumnezeu mi-e martor că aşa stau lucrurile, şi totuşi nu întâmplător.

Însă brusc, amintirea aceea mă atinsese aşa cum într-o mulţime m-ar prinde cineva de braţ. Mă prinde, îmi ridică fusta şi mă penetrează mult mai agresiv decât fusese de fapt atunci. Aerul din jurul meu era invadat de parfumul trandafirilor, am auzit scârţâitul corsetului când Ludovic s-a lăsat apăsat peste el şi suspinul de plăcere. În încăpere era aproape întuneric, pentru că nu ardea decât o lumânare; licărea la marginea câmpului meu vizual, apoi a fost ştearsă de bărbatul aflat între…

– Iisuse, Claire! Ce-ai păţit?

Nu mă prăbuşisem, slavă Cerului. Mă împleticisem şi mă rezemam de

mausoleul lui Hector Cameron, iar Jamie, văzând că mă dezechilibrez, se repezise să mă prindă.

– Dă-mi drumul! i-am poruncit pe nerăsuflate. Dă-mi drumul!

Auzise tonul meu înfricoşat şi a slăbit strânsoarea, dar nu s-a îndurat să mă elibereze, pentru că se temea că voi cădea. Cu energia dezlănţuită de panică, m-am ridicat dreaptă, reuşind să mă eliberez.

Încă simţeam miros de trandafiri. Nu aroma lipicioasă a uleiului de trandafiri, ci parfumul de flori proaspete. Apoi mi-am revenit şi mi-am dat seama că mă aflam aproape de un trandafir galben, care se căţăra peste marmura albă a mausoleului. Faptul că ştiam că trandafirii erau reali m-a liniştit, dar parcă aş fi stat pe marginea unui hău uriaş, singură, separată de orice alt suflet din univers. Jamie era îndeajuns de aproape să îl ating, şi totuşi se afla la o depărtare imensă. Apoi m-a atins, mi-a rostit numele cu insistenţă şi, la fel de brusc precum se căscase, hăul dintre noi s-a închis. Aproape că i-am căzut în braţe.

– Ce-ai păţit, *a nighean?* a şoptit el, strângându-mă la piept. Ce te-a speriat?

Şi inima îi bătea puternic sub urechea mea; îl înspăimântasem şi pe el.

– Nimic, am spus şi m-am simţit cuprinsă de un val de uşurare când mi-am dat seama că eram în siguranţă, în prezent.

Ludovic dispăruse în umbră, din nou o amintire neplăcută, dar inofensivă. Senzaţia ameţitoare de viol, pierdere şi izolare se retrăsese, devenind doar o umbră în mintea mea. Lucrul cel mai bun era că Jamie se afla alături de mine; solid şi fizic, mirosind a sudoare, whisky şi cai… şi *acolo*. Nu îl pierdusem.

Curioşi şi plini de solicitudine, oamenii s-au strâns în jurul nostru. Cu mişcări energice, Rachel îmi făcea vânt cu evantaiul, iar adierea era liniştitoare; eram năpădită de sudoare, iar câteva şuviţe de păr ud mi se lipiseră de gât.

– Mi-e mai bine, am murmurat, revenindu-mi brusc. Sunt doar puţin slăbită… din cauza arşiţei…

Corul celor care s-au oferit să îmi aducă vin, un desert cu frişcă, suc de lămâie sau o pană arsă a fost redus la tăcere când Jamie a scos din taşcă o sticluţă cu whisky. Era din cel maturat trei ani, din butoaiele de vin de Xeres, şi am simţit o mustrare când aroma lui mi-a pătruns în nări, amintindu-mi de noaptea în care ne îmbătaserăm după ce Jamie mă salvase din ghearele lui Hodgepile şi ale oamenilor lui. Dumnezeule, aveam să fiu din nou azvârlită în hău? Dar nu s-a întâmplat asta. Băutura a fost doar fierbinte şi consolatoare şi m-am simţit mai bine după prima sorbitură.

Secvenţe retrospective. Îi auzisem pe colegi vorbind despre asta, analizând dacă erau acelaşi fenomen ca psihoza traumatică, iar, dacă era, dacă exista cu adevărat, ori trebuia încadrată în categoria „nervi“, pur şi simplu.

M-am cutremurat scurt şi am luat încă o înghiţitură. Eram mult mai bine, însă fusesem marcată până în străfundul fiinţei şi oasele încă îmi erau ca lichefiate. Dincolo de ecourile slabe ale experienţei în sine mai exista un

gând mult mai tulburător. Mi se mai întâmplase când mă atacase Ute McGillivray. Aveam să păţesc la fel acum?

– Englezoaico, să te duc înăuntru? Poate c-ar trebui să stai întinsă un timp.

Jamie îi îndepărtase pe cei care îmi doreau binele şi a pus un sclav să îmi aducă un scaun, iar acum se foia în jurul meu ca un bondar.

– Nu, acum mi-e mai bine, l-am asigurat. Jamie…

– Da, fata mea.

– Tu… când tu…ai…?

Am inspirat adânc, am mai luat o gură de whisky şi am încercat din nou.

– Mă trezesc uneori noaptea şi te văd zbătându-te şi cred că ai vise cu Jack Randall. E adevărat?

Fără nicio expresie, dar având o tulburare în ochi, a coborât un moment privirea spre mine. S-a uitat într-o parte şi în alta, dar acum eram singuri.

– De ce? a întrebat cu glas scăzut.

– Trebuie să ştiu.

A inspirat, şi-a înghiţit nodul din gât şi a dat din cap.

– Da. Câteodată îl visez. Dar e… în regulă. Mă trezesc şi ştiu unde sunt, spun o mică rugăciune şi… trece. Doar din când în când... A închis ochii o clipă, apoi i-a deschis. *Sunt* treaz. Şi totuşi, sunt acolo, cu Jack Randall.

– Aha! Am oftat, simţindu-mă cumplit de întristată pentru el şi, în acelaşi timp, oarecum liniştită. Înseamnă că nu mi-am pierdut minţile.

– Aşa crezi? a replicat el sec. Ei, mă bucur să aud, englezoaico.

Stătea foarte aproape de mine, iar stofa kiltului mi-a mângâiat braţul ca să îl am drept sprijin, dacă s-ar fi întâmplat brusc să ameţesc din nou. S-a uitat cercetător la mine, ca să se asigure că nu mă prăbuşesc, apoi m-a atins pe umăr şi, spunându-mi să stau nemişcată, a plecat. Nu s-a dus departe, ci doar până la mesele de sub copacii de la marginea peluzei. Ignorând sclavii care aranjau mâncarea, s-a aplecat deasupra unui platou cu languste şi a ridicat ceva dintr-un bol mic. Apoi s-a întors şi mi-a luat o mână. Şi-a frecat degetele unul de altul şi mi-a presărat sare în palma desfăcută.

– Gata, a şoptit. Păstreaz-o, englezoaico! Oricine-ar fi, n-o să te mai tulbure.

Am strâns degetele peste granulele umede, simţindu-mă absurd de liniştită. Un highlander ştie exact ce să facă atunci când cineva este bântuit de ceva în plină zi. Sarea, susţin ei, ţine o fantomă în mormântul ei. Iar dacă Ludovic ar fi fost încă viu, celălalt bărbat, indiferent cine ar fi fost, acea apăsare în întuneric, era sigur mort.

Apoi s-a stârnit brusc agitaţie când s-a auzit o chemare dinspre râu – se zărise o ambarcaţiune. Toţi ca unul, oamenii s-au înălţat pe vârfuri, aşteptând cu sufletul la gură. Am zâmbit, dar am simţit contagiunea ameţitoare atingându-mă. Apoi s-au dezlănţuit cimpoaiele şi mi-am simţit gâtlejul crispându-se de lacrimile nevărsate. Fără să îşi dea seama, Jamie m-

a strâns mai tare de umăr, iar eu am ridicat privirea şi l-am văzut trecându-şi palma cealaltă peste buza de sus când s-a întors şi el cu faţa spre râu. Clipind ca să nu plâng, am coborât ochii şi, pe măsură ce privirea mi s-a limpezit, am văzut granulele de sare pe pământ, împrăştiate în faţa uşilor mausoleului.

Era mult mai scundă decât crezusem. Aşa sunt întotdeauna celebrităţile. Toţi oamenii, purtând cele mai bune haine, o mare de tartan, s-au strâns impresionaţi şi nespus de politicoşi. Am reuşit să îi zăresc creştetul capului, părul negru, prins sus şi împodobit cu trandafiri albi, apoi a dispărut înapoia celor care îi urau bun venit.

Allan, soţul ei, se vedea. Un bărbat atrăgător şi bine clădit, cu părul negru, presărat cu fire cărunte, prins frumos la spate, stătea, aşa am presupus, în spatele ei, făcând plecăciuni şi zâmbind, acceptând ploaia de complimente şi cuvinte de bun venit în gaelică.

Fără să vreau, am simţit nevoia să mă reped să o văd mai de aproape, ca toţi ceilalţi. Am rezistat însă impulsului. Stăteam alături de Jocasta pe terasă; doamna MacDonald avea să vină la noi. Şi, bineînţeles, Jamie şi Duncan îşi croiau drum prin mulţime, alcătuind o pază de corp împreună cu Ulysses, majordomul negru.

– Chiar e ea? a murmurat Brianna lângă mine, cu ochii la mulţimea din care bărbaţii o scoteau pe invitata de onoare, conducând-o de la doc pe peluză, spre terasă.

– E mai scundă decât am crezut. O, păcat că Roger nu e aici, ar muri să o vadă!

Roger petrecea o lună la Academia Prezbiteriană din Charlotte, unde i se examina calificarea pentru a fi hirotonisit.

– O să aibă altă ocazie, am îngăimat eu drept răspuns. Am auzit că a cumpărat o plantaţie în apropiere de Barbecue Creek, lângă Mount Pleasant.

Şi vor rămâne în colonie cel puţin un an sau doi, dar nu am spus-o cu voce tare; din câte ştiau oamenii, familia MacDonald imigrase pentru totdeauna. Însă eu văzusem piatra funerară de pe Skye – unde se născuse Flora MacDonald şi unde va muri într-o bună zi, deziluzionată de America.

Desigur, nu era prima oară când întâlneam o persoană căreia îi cunoşteam soarta, dar asta e ceva tulburător întotdeauna. Oamenii s-au despărţit şi ea a apărut, scundă şi atrăgătoare, râzând spre Jamie. El ţinea o mână sub cotul ei, conducând-o spre terasă, şi a făcut un gest de prezentare spre mine. Nerăbdătoare, ea a ridicat privirea, mi-a întâlnit ochii şi a clipit, iar un moment zâmbetul i s-a şters de pe buze. Însă i-a revenit şi a făcut o plecăciune spre mine, eu m-am înclinat spre ea, dar m-am întrebat oare ce văzuse pe faţa mea. S-a întors imediat s-o salute pe Jocasta şi şi-a prezentat fiicele mari, Anne şi Fanny, fiul, ginerele şi soţul, iar când a încheiat prezentările era stăpână pe sine şi m-a salutat cu un surâs fermecător şi blând.

– Doamnă Fraser! Sunt foarte recunoscătoare că, în cele din urmă, te cunosc. Am auzit atâtea poveşti privind amabilitatea şi priceperea ta, încât

mărturisesc că mă simt onorată să mă aflu în prezenţa ta.

A vorbit cu atâta căldură şi sinceritate, prinzându-mă de ambele mâini, încât, în ciuda întrebării cinice privind persoanele cu care vorbise despre mine, i-a răspuns la fel. Reputaţia mea în Cross Creek şi Campbelton era deosebită, dar în niciun caz universală.

– Am avut onoarea de a-l cunoaşte pe doctorul Fentiman la balul de binefacere organizat pentru noi la Wilmington. Foarte amabil, uimitor de amabil, din partea tuturor! Am fost extrem de bine trataţi de când am sosit aici, iar el era extaziat privind…

Aş fi vrut să aud ce îl extaziase pe Fentiman – relaţiile dintre noi includeau o anumită rezervă, deşi ajunseserăm la o reconciliere –, dar în acel moment soţul ei i-a spus ceva la ureche, rugând-o să facă cunoştinţă cu Farquard Campbell şi cu alţi domni importanţi din ţinut şi, cu o grimasă de regret, mi-a strâns mâinile şi a plecat, iar zâmbetul sclipitor şi oficial i-a reapărut pe buze.

– Oho! a remarcat Bree, *sotto voce*. Mare noroc pe ea că încă are mai toţi dinţii!

Exact la asta gândisem şi eu, de aceea am râs, grăbindu-mă să transform hohotul într-un acces de tuse când am văzut-o pe Jocasta întorcând capul spre noi.

– Deci asta e femeia.

Ian cel Tânăr ajunsese lângă mine şi o urmărea pe invitata de onoare cu un interes profund. Purta kilt, vestă şi haină, îşi strânsese părul castaniu într-o coadă şi arăta destul de civilizat, dacă se ignorau tatuajele care îi şerpuiau pe pomeţi şi pe nas.

– Asta e ea, a spus Jamie pe un ton aprobator. *Fionnaghal*, Cea frumoasă.

În glasul lui a străbătut o notă surprinzător de nostalgică, de aceea m-am uitat surprinsă.

– Ei bine, chiar aşa o cheamă, a continuat el calm. *Fionnaghal*. Doar englezii îi spun Flora.

– Tată, ţi-a căzut cu tronc când erai mic? l-a întrebat Brianna râzând.

– Cu ce?

– *Afecţiune*, am intervenit, fluturând din gene cu delicateţe spre el, peste evantai.

– Hai, nu vă obrăzniciţi! a spus el. Aveam şapte ani, ce Dumnezeu!

Cu toate astea, vârfurile urechilor i se înroşiseră.

– Eu am fost îndrăgostit când aveam şapte ani, a remarcat Ian visător. De bucătăreasă. Unchiule, ai auzit că Ulysses zice că doamna a adus o oglindă? Pe care i-a dat-o Prinţul *Tearlach* şi are blazonul lui pe spate. Ulysses a pus-o în salon şi lângă ea stau doi grăjdari s-o păzească.

Bineînţeles, cei care nu se aflau în mulţimea agitată care îi înconjura pe soţii MacDonald se înghesuiau pe uşile duble ale casei, alcătuind un şir de oameni care vorbeau foarte animat pe holul ce dădea spre salon.

– *Seaumais!*

Glasul imperativ al Jocastei a pus capăt ironiilor. Jamie i-a aruncat

Briannei o privire serioasă şi s-a dus să i se alăture. Duncan era prins într-o discuţie cu un mic grup de bărbaţi de vază – l-am recunoscut pe avocatul Gerald Forbes, precum şi pe Cornelius Harnett şi pe colonelul Moore –, dar Ulysses nu era prin preajmă, cel mai probabil, se ocupa de organizarea grătarului pentru două sute de persoane, părăsind-o un timp pe Jocasta. Cu o mână pe braţul lui Jamie, ea a coborât de pe terasă, îndreptându-se spre Allan MacDonald, care fusese despărţit de soţie de îmbulzeala din jurul ei, iar acum stătea sub un copac, oarecum ofensat.

Amuzată de purtarea teatrală a Jocastei, i-am urmărit traversând peluza. Phaedre, servitoarea ei personală, o urma îndatoritoare şi ar fi putut să o îndrume pe stăpâna ei. Însă asta nu ar fi produs acelaşi efect. Cei doi atrăgeau toate privirile – Jocasta, înaltă şi zveltă, graţioasă, în ciuda vârstei, arătând şocant datorită părului alb, strâns într-un coc înalt şi rochiei albastre, din mătase, şi Jamie, cu statura lui de viking şi cu tartanul stacojiu al neamului Fraser, ambii având înfăţişarea semeaţă şi graţia de felină a neamului MacKenzie.

– Colum şi Dougal s-ar mândri cu sora lor mai mică, am comentat eu, clătinând din cap.

– Da? a răspuns Ian absent, pentru că nu înţelesese.

Încă o urmărea pe Flora MacDonald, care, în aplauze generale, tocmai primea un buchet de flori din partea nepoţilor lui Farquard Campbell.

– Sper că nu eşti geloasă, mamă, m-a tachinat Brianna, văzând că mă uit în aceeaşi direcţie.

– Bineînţeles că nu, am replicat, cu o oarecare mulţumire de sine. La urma urmei, şi *eu* am toţi dinţii.

În îmbulzeala de început, nu îl observasem pe maiorul MacDonald printre petrecăreţi. Arăta foarte elegant cu uniforma de un stacojiu sclipitor şi cu o pălărie nouă, înzorzonată cu fire aurii. Şi-a scos-o şi a făcut o plecăciune adâncă în faţa mea, părând binedispus – fără îndoială pentru că nu eram însoţită de animale, Adso şi scroafa aflându-se în siguranţă la Ridge.

– Sluga dumneavoastră, doamnă! a spus el. Am văzut că aţi schimbat câteva cuvinte cu domnişoara Flora. E fermecătoare, nu-i aşa? Şi e o femeie vioaie şi atrăgătoare.

– Chiar e, l-am aprobat eu. O cunoşti?

– Da, a răspuns el şi o profundă satisfacţie i-a apărut pe faţa arsă de vânt şi soare. N-aş îndrăzni să susţin că suntem prieteni, dar credeţi-mă că pot afirma cu toată modestia că ne cunoaştem. Am însoţit-o pe doamna MacDonald de la Wilmington şi mi s-a acordat onoarea de a ajuta să îi aduc în situaţia de faţă.

– Serios?

M-am uitat cu atenţie la el. Nu era genul de om care să fie impresionat de o celebritate. Era omul care *aprecia* foloasele pe care le-ar fi putut trage. La fel şi guvernatorul Martin, evident. Maiorul o urmărea acum pe Flora MacDonald cu ochi de proprietar, observând aprobator felul în care oamenii se buluceau în jurul ei.

– A acceptat cu amabilitate să ne vorbească, mi-a explicat el, legănându-se puţin pe spate pe călcâie. Doamnă, care credeţi că ar fi cel mai potrivit loc? Pe terasă, punctul cel mai înalt? Ori poate lângă statuia de pe peluză, situată central, care le-ar permite oamenilor să o înconjoare, sporind astfel şansele ca toată lumea să îi audă cuvintele?

– Cred că va face insolaţie dacă vorbeşte de pe peluză pe vremea asta, am spus eu, înclinându-mi pe cap pălăria cu boruri largi ca să îmi acopăr nasul.

Temperatura sărise bine de treizeci şi trei de grade, iar umiditatea era de asemenea ridicată, astfel că jupoanele mele subţiri, umede, mi se lipiseră de picioare.

– Ce fel de remarci doreşte să facă?

– Doar o scurtă cuvântare pe subiectul fidelităţii, doamnă, a spus el fără nicio emoţie în glas. A, uitaţi-l pe soţul dumneavoastră, care tocmai stă de vorbă cu Kingsburgh. V-aş ruga să mă iertaţi, doamnă.

Făcând o plecăciune, s-a îndreptat de spate, şi-a pus pălăria şi a pornit cu paşi mari pe peluză pentru a se alătura lui Jamie şi Jocastei, care încă erau împreună cu Allan MacDonald – numit „Kingsburgh“, după moda scoţiană, după numele proprietăţii lui din Skye.

Servitoarele începuseră să aducă mâncarea: supiere cu supă de miel şi ghiveci de miel – şi o oală enormă cu supa reginei[81], un compliment evident făcut invitatei de onoare –, platouri cu peşte prăjit, pui prăjit şi iepure fript; felii de bacon din vânat în vin roşu, cârnaţi afumaţi, prăjiturele, inky-pinky[82], curcan fript, plăcintă cu carne de porumbel, piure de varză şi cartofi, tocăniţă de cartofi, piure de mere coapte umplute cu dovleac, dovlecei, porumb, paste cu ciuperci; coşuri uriaşe, pline-ochi cu pâinişoare, chifle şi alte feluri de pâine… toate acestea fiind, mi-am dat seama prea bine, doar preludiul grătarului, a cărui aromă suculentă plutea deja în aer: câţiva dolofani, trei sau patru viţei, două căprioare şi, ca *pièce de resistence*, un bizon de pădure, doar Dumnezeu ştia cum şi unde fusese vânat. Un zumzet de aşteptare plăcut creştea în jurul meu, în timp ce oamenii începeau abia aşteaptau, îndreptându-se către mese foarte hotărâţi să îşi facă datoria şi să onoreze acea ocazie.

Jamie era încă lipit de doamna MacDonald; o servea cu ceva care, de la acea distanţă, părea o salată cu broccoli. A ridicat ochii şi m-a văzut, mi-a făcut semn să mă alătur, însă eu am clătinat din cap, arătând spre mesele cu bufet, în jurul cărora oaspeţii se aşezau temeinic, ca lăcustele pe un lan de orz. Nu voiam să scap prilejul de a mă interesa de soarta lui Manfred McGillivray înainte ca starea de saţietate să îi cuprindă pe toţi cei prezenţi acolo.

Mi-am croit drum cu hotărâre în îmbulzeală, acceptând cele oferite de servitoare sau sclave, oprindu-mă să schimb câteva cuvinte cu orice cunoştinţă pe care am văzut-o, îndeosebi cu cele din Hillsboro. Din câte ştiam, Manfred petrecuse mult timp acolo, primind comisioane pentru arme, livrând produse şi făcând unele reparaţii. Era locul cel mai probabil în care se refugiase, credeam eu. Însă nicio persoană cu care am discutat nu îl

văzuse, deşi mai toate îl cunoşteau.

– Băiat de treabă! mi-a spus un domn, oprindu-se un moment din degustarea unei băuturi. Şi îi ducem lipsa, doamnă. În afară de Robin, sunt puţini armurieri aici, cei mai apropiaţi fiind cei din Virginia.

Ştiam, de aceea m-am întrebat dacă Jamie avea vreo şansă să găsească muschetele de care avea nevoie. Probabil că vor fi necesare legăturile lordului John în materie de contrabandă. Am acceptat o mică bucată de plăcintă de pe tava unei sclave în trecere şi, clefăind şi discutând, am mers mai departe. Se vorbea aprins despre nişte articole incendiare apărute recent în *Chronicle*, ziarul local, despre al cărui proprietar, un anume Fogarty Smith, se pomenea cu multă compasiune.

– O mare jumuleală, zău aşa, Simms! zicea domnul Goodwin, clătinând din cap. Dar mă îndoiesc că va rezista. Am vorbit cu el săptămâna trecută şi mi-a destăinuit îi e cam teamă. A primit ameninţări, înţelegeţi?

Din tonul celor pe care îi auzeam, am presupus că domnul Simms e loialist, ceea ce se adeverea, judecând după diferitele relatări pe care le-am ascultat. Se vorbea despre înfiinţarea unui ziar rival, care avea să susţină programul liberalilor, care vorbea imprudent despre tiranie şi despre detronarea regelui. Nimeni nu ştia cine e în spatele noii publicaţii, însă se spunea, cu multă indignare faţă de o asemenea perspectivă, că urma să fie adus un tipograf tocmai din nord, unde oamenii erau recunoscuţi pentru că se lăsau momiţi de asemenea sentimente. Astfel de oameni, credeau cu toţii, au nevoie de un picior în fund ca să se întoarcă pe făgaşul cel bun.

Nu mă aşezasem să mănânc ca toată lumea, dar, după o oră în care mă mişcasem încet printre cei care clefăiau şi printre nenumărate aperitive, m-am simţit ca şi cum aş fi participat la un banchet regal din Franţa – acele evenimente care durau atât de mult, încât sub scaunele oaspeţilor se strecurau în secret oale de noapte şi unde câte unul se lăsa în jos şi aluneca sub masă, ignorat cu discreţie de ceilalţi.

Festivitatea de acum era mai puţin oficială, dar tot atât de lungă. După o oră de mâncat aperitive aburind, grătarul a fost ridicat din gropile din apropierea grajdului şi adus spre peluză pe suporturi din lemn, aşezate pe spinările sclavilor. Imaginea hălcilor imense de carne de vită, porc, vânat şi bivol strălucind de ulei şi oţet, înconjurate de sute de porumbei şi prepeliţe fripte, a fost întâmpinată cu aplauze de oaspeţii deja scăldaţi de sudoare după atâtea eforturi, dar pe care nimic nu îi descuraja.

Aşezată alături de invitata de onoare, Jocasta părea profund satisfăcută de zgomotele care sugerau că ospitalitatea ei e acceptată cu căldură şi, zâmbind şi lăsându-şi o mână pe braţul lui Duncan, s-a aplecat spre el şi i-a spus ceva. El nu mai părea agitat – acela era efectul câtorva pahare de bere, urmate de aproape o sticlă de whisky – şi s-a arătat mulţumit. I-a zâmbit Jocastei cu gura până aproape de urechi, apoi a încercat să facă o remarcă subtilă către doamna MacDonald, care a râs la spusele lui. M-am văzut silită să o admir; era asediată de pretutindeni de oameni care voiau să îi vorbească şi să li se răspundă, dar ea îşi păstra ţinuta admirabil, arătându-se amabilă şi graţioasă faţă de toţi, deşi asta

însemna să stea câteodată şi zece minute cu furculiţa în aer, în timp ce asculta cine ştie ce poveste interminabilă. Măcar stătea la umbră – iar Phaedre, care purta o rochie din muselină, stătea îndatoritoare în spatele ei cu un evantai din frunze de palmier, răcorind-o şi îndepărtând muştele.

– Un suc de lămâie, doamnă?

Un sclav aplecat, lucind de sudoare, mi-a întins tava, iar eu am luat un pahar.

Simţeam picăturile de sudoare scurgându-mi-se pe corp, iar picioarele mă dureau şi gâtlejul îmi era uscat de la cât vorbisem. În acele momente, nici nu mă mai sinchiseam de ce se afla în pahar, câtă vreme era ceva lichid.

Mi-am schimbat părerea instantaneu când am gustat din pahar; era suc de lămâie şi apă de orz şi, deşi era lichid, m-am simţit mai curând înclinată să mi-l torn în decolteu decât să îl beau. M-am furişat nebăgată în seamă spre un tufiş de laburnum83, voind să vărs paharul în el, dar m-a împiedicat Gerald Forbes, care a apărut dinapoia lui.

A fost la fel de uimit să mă vadă după cum am fost şi eu; s-a retras în spate şi a aruncat grăbit o privire peste umăr. M-am uitat spre acelaşi loc şi i-am zărit pe Robert Howe şi Cornelius Harnett plecând în direcţie opusă. Era limpede că cei trei discutaseră în secret înapoia salcâmului galben.

– Doamnă Fraser, a spus el, făcând o scurtă plecăciune, sluga dumneavoastră!

Drept răspuns, am făcut o reverenţă, murmurând ceva politicos. Aş fi vrut să mă strecor pe lângă el, însă el s-a aplecat spre mine, blocându-mi calea.

– Am auzit că soţul dumneavoastră strânge arme, doamnă Fraser, a spus el încet, pe un ton neprietenos.

– A, chiar aşa?

Aveam evantaiul desfăcut, la fel ca orice altă femeie de acolo. L-am plimbat lenevos prin dreptul nasului, ascunzându-mi mai toate trăsăturile feţei.

– Cine v-a zis asta?

– Unul dintre domnii pe care i-a abordat în acest sens, a răspuns Forbes.

Avocatul era mătăhălos şi supraponderal; roşeaţa nesănătoasă a obrajilor lui poate că era de aici, nu de la nemulţumirea pe care o arăta. Însă ce puteam spune?

– Doamnă, dacă îmi permiteţi să mă exprim astfel, având în vedere caracterul dumneavoastră bun, v-aş sugera să vă exercitaţi influenţa asupra lui ca să îi ziceţi că acest mod de acţiune nu este cel mai înţelept.

– În primul rând, am replicat eu, inspirând adânc aerul înfierbântat şi umed, ce acţiune credeţi că a urmat el?

– Una nefericită, doamnă, a spus el. Presupun că armele pe care vrea să le cumpere sunt pentru a-şi înarma propria miliţie, lucru legitim, deşi supărător; oportunitatea acestei încercări depinde de acţiunile pe care le va întreprinde după aceea. Însă relaţiile lui cu triburile cherokee sunt bine-cunoscute şi există zvonuri că armele vor ajunge în mâinile sălbaticilor, spre

a putea fi îndreptate împotriva supuşilor Maiestăţii Sale care se opun tiraniei, abuzurilor şi corupţiei atât de răspândite între oficialităţile care guvernează această colonie, dacă un cuvânt atât de cuprinzător poate descrie acţiunile lor.

I-am aruncat o privire peste evantai.

– Dacă n-aş fi ştiut dinainte că sunteţi avocat, am remarcat eu, cuvintele dumneavoastră mi-ar fi fost de ajuns. *Cred* că tocmai aţi afirmat că bănuiţi că soţul meu vrea să le dea arme indienilor şi că nu vă place. Pe de altă parte, dacă vrea să-şi înarmeze propria miliţie, asta ar putea fi în regulă, cu condiţia ca acea miliţie să acţioneze conform dorinţei *dumneavoastră.* Am dreptate?

În ochii lui adânciţi în orbite a apărut un licăr de amuzament şi şi-a înclinat capul spre mine drept confirmare.

– Percepţia dumneavoastră mă uimeşte, doamnă, a spus el.

Am dat din cap şi mi-am strâns evantaiul.

– Adevărat. Şi, mi-aş permite să vă întreb, *care* sunt dorinţele dumneavoastră? Nu vă voi întreba de ce consideraţi că Jamie ar trebui să ţină seama de ele.

A izbucnit în râs, iar faţa lui plină, deja îmbujorată de la caniculă, s-a făcut şi mai roşie, pe sub peruca bine prinsă de cap.

– Doresc dreptate, doamnă, prăbuşirea tiranilor şi lupt pentru cauza libertăţii, a explicat el. La fel ca orice alt om.

…doar pentru libertate, la care nici un om nu renunţă decât cu preţul vieţii. Cuvintele acestea aveau ecou în mintea mea şi probabil că ele fuseseră reflectate de expresia de pe faţa mea, pentru că avocatul Forbes s-a uitat foarte atent la mine.

– Doamnă, îl stimez foarte mult pe soţul dumneavoastră, a spus el încet. Îi veţi transmite ceea ce v-am rugat?

S-a înclinat apoi şi s-a întors, fără să mai aştepte salutul meu de despărţire.

Nu-şi ferise vocea când vorbise de tirani şi libertate; am văzut câteva persoane din apropiere întorcând capul spre noi, iar ici şi colo s-au strâns oameni, murmurând în timp ce l-au urmărit pe Forbes îndepărtându-se.

Cu un aer absent, am luat o gură din sucul de lămâie, după care m-am văzut silită să înghit lichidul neplăcut. M-am întors şi l-am văzut pe Jamie; era încă aproape de Allan MacDonald, dar se trăsese puţin deoparte şi discuta în particular cu maiorul MacDonald.

Lucrurile se precipitau mai repede decât aş fi crezut. Socotisem că sentimentele republicane reprezentau o minoritate în această parte a coloniei, dar după ce Forbes îmi vorbise atât de deschis într-un loc public se vedea că el câştiga teren.

M-am întors să mă uit după avocat şi am văzut doi bărbaţi înfruntându-l, iar feţele lor era încruntate de furie şi suspiciune. Mă aflam prea departe ca să aud ce îşi spuneau, însă posturile şi expresiile de pe feţele lor erau elocvente. Schimbau replici din ce în ce mai aprins, de aceea m-am uitat spre Jamie; ultima oară când participasem la un grătar organizat

la River Run, în preambulul Războiului Reglementării, avusese loc o bătaie pe peluză, astfel că socoteam că se va întâmpla din nou. Alcoolul, canicula şi politica reprezentau elemente explozive la orice adunare, plus că la ea participau în mare măsură highlanderi. O asemenea explozie s-ar fi putut produce – pentru că mai mulţi bărbaţi se adunaseră în jurul lui Forbes şi a celor doi adversari ai lui, cu pumnii strânşi pentru o confruntare – dacă gongul mare al Jocastei nu ar fi răsunat de pe terasă, făcându-i pe toţi să ridice privirile de uimire. Maiorul stătea pe un butoiaş de tutun întors cu susul în jos şi avea braţele ridicate în aer, surâzând spre oameni şi având faţa îmbujorată de arşiţă, bere şi entuziasm.

– *Ceud mile fàilte!*[84]*,* a strigat el şi vorbele au fost primite cu aplauze entuziaste. Şi le adresăm o mie de mulţumiri oaspeţilor noştri! a continuat el în gaelică, fluturând o mână spre soţii MacDonald, care acum stăteau unul lângă altul, alături de el, dând din cap şi zâmbindu-le celor care îi aplaudau.

Judecând după atitudinea lor, am socotit că se obişnuiseră cu acest fel de primire.

După câteva cuvinte de prezentare – pe jumătate acoperite de uralele entuziaste – Jamie şi Kingsburgh au urcat-o pe doamna MacDonald pe butoi, unde ea s-a legănat puţin, dar şi-a recăpătat echilibrul, s-a ţinut de capetele celor doi bărbaţi pentru mai multă stabilitate şi a zâmbit când publicul a izbucnit în râs. A zâmbit spre oameni, care i-au răspuns la fel, apoi s-au liniştit ca să o asculte. Avea o voce ascuţită şi clară şi era obişnuită să vorbească în public – o calitate neobişnuită pentru o femeie a acelor vremuri. Eram prea departe pentru a auzi fiecare cuvânt, dar nu mi-a fost greu să înţeleg esenţa cuvântării.

După ce le-a mulţumit respectuos gazdelor, comunităţii scoţiene care îi primise familia cu generozitate şi căldură, precum şi oaspeţilor, a lansat o chemare sinceră împotriva a ceea ce ea a numit „dezbinare“, îndemnându-şi ascultătorii să se unească pentru a suprima acea mişcare primejdioasă, care nu putea decât să provoace tulburări mari, ameninţând pacea şi prosperitatea la care ajunseseră atâţia dintre ei în acea ţară frumoasă, după ce riscaseră tot pentru a veni acolo.

Şi, cu un mic şoc, m-am gândit că avea perfectă dreptate. Îi auzisem pe Bree şi Roger discutând chestiunea – de ce, după ce suferiseră atât sub dominaţia engleză, unii dintre highlanderi ar trebui să lupte de partea englezilor, aşa cum aveau să facă mulţi dintre ei.

– Pentru că aveau ceva de pierdut, zise Roger cu glas răbdător, şi prea puţin de câştigat. Şi, dintre toţi, ei au ştiut exact ce însemna să lupte *împotriva* englezilor. Crezi că oamenii care au îndurat purificarea etnică introdusă de Cumberland[85] în Highland, apoi au ajuns în America şi şi-au refăcut vieţile de la zero doreau să retrăiască aşa ceva?

– Dar sigur vor dori să lupte pentru libertate, protestase Bree.

El se uitase cinic la ea.

– *Au* libertate, mult mai mult decât au avut vreodată în Scoţia. Riscă să şi-o piardă în cazul unui război şi ştiu asta foarte bine. Şi apoi, a adăugat el, aproape toţi au depus jurământ de credinţă faţă de Coroană, desigur. Nu şi-l

vor încălca prea uşor pentru ceva care pare încă o revoltă politică sălbatică şi de scurtă durată, neîndoielnic. E ca… s-a încruntat căutând o comparaţie potrivită. Ca Panterele Negre86 sau ca mişcarea pentru drepturi civile. Oricine îşi dă seama de latura idealistă, dar mulţi oameni din clasa de mijloc au socotit asta ceva ameninţător şi înspăimântător şi au dorit ca totul să treacă, astfel ca viaţa lor să fie paşnică.

Necazul e că viaţa *nu* a fost niciodată paşnică, iar această mişcare vizionară nu avea să dispară. Am văzut-o pe Brianna de cealaltă parte a mulţimii, ţinând ochii întredeschişi, semn că analiza atent în timp ce o asculta pe Flora MacDonald, care, cu glas limpede şi apăsat, vorbea despre virtuţile loialităţii. Am auzit un „Hm!“ din spatele meu şi, întorcându-mă, l-am văzut pe Gerald Forbes, a cărui faţă exprima dezaprobarea. Am observat că avea întăriri, trei sau patru domni care stăteau aproape de el şi aruncau priviri încoace şi încolo, dar se străduiau să nu lase această impresie. Analizând dispoziţia oamenilor, am observat că ei erau depăşiţi numeric, iar pe măsură ce băutura îşi făcea efectul şi cuvântarea continua şi mai mulţi deveneau tot mai convinşi de spusele Florei.

Mutându-mi privirea, am zărit-o din nou pe Brianna şi mi-am dat seama că acum se uita şi ea la Gerald Forbes, iar el se uita la ea. Amândoi fiind mai înalţi decât oamenii din jurul lor, s-au privit peste capetele lor, el cu animozitate, ea cu indiferenţă. Cu câţiva ani în urmă Brianna îi respinsese avansurile, dar fără tact. Forbes sigur nu era îndrăgostit de ea, dar era un bărbat care se respecta pe sine şi nu era omul care să sufere cu resemnare filozofică o jignire în public. Brianna s-a întors cu răceală, ca şi cum nici nu l-ar fi observat, şi i s-a adresat unei femei aflate alături de ea. L-am auzit pe Forbes mormăind din nou, vorbindu-le încet camarazilor lui – după care ei au plecat, întorcând nepoliticos spatele spre doamna MacDonald, care continua să vorbească.

Şoapte şi murmure de indignare i-au urmat pe cei din grupul lui Forbes în timp ce îşi croiau drum prin mulţime, dar nimeni nu a încercat să îi oprească, iar jignirea provocată de plecarea lor a fost acoperită de o explozie de aplauze ce au salutat încheierea cuvântării, însoţite de cântec de cimpoaie şi de focuri răzleţe de pistol, de urale conduse de maiorul MacDonald şi de strigăte puternice, astfel că nimeni n-ar fi observat sosirea unei armate şi nicidecum plecarea câtorva liberali nemulţumiţi.

L-am găsit pe Jamie la umbra mausoleului lui Hector, pieptănându-şi părul cu degetele, semn că se pregătea să şi-l lege.

– S-a încheiat cu bubuituri, nu? am zis eu.

– Au tras câţiva, a spus el cu ochii spre un domn bine afumat, care încerca să îşi reîncarce muscheta. Fereşte-te de omul acela, englezoaico!

– Acum e prea târziu ca să-l împuşte pe Gerald Forbes. L-ai văzut plecând?

A confirmat cu o mişcare din cap în timp ce, cu pricepere, şi-a prins părul cu şnurul din piele.

– Nici nu putea face o declaraţie mai clară decât dacă se căţăra pe butoi, alături de Finnaghal.

– Şi-atunci ar fi devenit o ţintă *excelentă*. M-am uitat printre gene la domnul cu faţa îmbujorată de băutură, care îşi vărsa praful de puşcă peste pantofi. Nu cred că are gloanţe.

– Ei, asta e, a făcut Jamie un semn de lehamite spre om. Maiorul MacDonald e în mare formă, nu găseşti? Mi-a spus că a aranjat ca doamna MacDonald să ţină astfel de cuvântări şi în alte părţi ale coloniei.

– Avându-l pe el impresar, din câte înţeleg.

Am surprins strălucirea vestonului stacojiu al lui MacDonald printre oamenii strânşi pe terasă pentru a adresa cuvinte de laudă doamnei MacDonald.

– Aşa aş zice şi eu.

Jamie nu a părut încântat de perspectivă. De fapt, era foarte sobru, având faţa umbrită de gânduri negre. Nu avea să se însenineze auzind de discuţia mea cu Gerald Forbes, însă i-am spus.

– Ei bine, n-am avut încotro, a explicat el, ridicând uşor din umeri. Sperasem să acţionez cu discreţie, dar, aşa cum stau lucrurile cu Robin McGillivray, nu am de ales şi trebuie să-i întreb pe unii şi alţii, deşi asta înseamnă să se afle. Şi să se comenteze.

Neliniştit, s-a mişcat din nou.

– Te simţi bine, englezoaico? m-a întrebat brusc, uitându-se la mine.

– Da. Dar tu *nu*. Ce s-a întâmplat?

– Mai nimic. Nimic din ce nu ştiam deja. Dar e altceva, nu? Crezi că eşti pregătit, iar apoi te confrunţi cu problema şi ai da orice ca lucrurile să fie altfel.

S-a uitat spre peluză şi a arătat spre mulţime. O adevărată mare de tartan se tălăzuia pe iarbă, iar umbrelele de soare ale doamnelor care se fereau de soarele puternic alcătuiau un câmp multicolor. În umbra terasei un om cânta la cimpoi, iar sunetele ascuţite şi sfredelitoare ale acelui *piobreachd*[87] erau un contrapunct la zumzetul conversaţiilor.

– Ştiu că într-o bună zi va trebui să mă ridic împotriva multora aici. Voi lupta împotriva prietenilor şi neamurilor. Şi m-am trezit stând acolo, cu mâna lui Fionnaghal pe cap ca în semn de binecuvântare, faţă în faţă cu toţi, urmărind cum vorbele ei îi atingând, văzând hotărârea crescând în ei… Şi, dintr-odată, parcă o sabie mare a coborât din cer între mine şi ei ca să ne despartă pe vecie. Va sosi ziua şi n-o pot opri.

Şi-a înghiţit nodul din gât şi a coborât ochii, fără să se uite la mine. Am întins o mână, dorind să îl ajut, să îl alin, deşi ştiam că nu puteam. La urma urmei, din cauza mea se afla acolo, în acea mică grădină Ghetsimani.

Dar mi-a luat mâna fără să se uite la mine şi mi-a strâns-o cu putere.

– *Părintele Meu, de este cu putinţă, treacă de la Mine paharul acesta, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta?*[88]*,* am şoptit eu.

A dat din cap cu privirea în pământ, spre petalele de trandafir galben. Apoi s-a uitat la mine cu un zâmbet pierit, dar având în ochi o asemenea durere, încât mi-am ţinut respiraţia, pentru că eram afectat până în adâncul inimii. Cu toate astea, a zâmbit, apoi şi-a trecut mâna peste frunte şi şi-a examinat degetele umede.

– Da, în fine, a spus el, e doar apă, nu sânge. Voi trăi şi asta.

S-ar putea să nu, am gândit brusc şi m-am îngrozit. A lupta de partea învingătorilor era una, dar a supravieţui era alta. A văzut expresia de pe faţa mea şi a slăbit strânsoarea, crezând că mă durea. Mă durea, dar nu fizic.

– *Dar nu voia Mea să se facă, ci voia Ta să se facă*[89], a spus el foarte încet. Mi-am ales calea când m-am căsătorit cu tine, deşi nu ştiam asta atunci. Dar am ales şi nu pot întoarce lucrurile, nici de-aş vrea.

– Şi ai vrea?

L-am privit în ochi când l-am întrebat şi am citit răspunsul în ei. A clătinat din cap.

– Dar tu? Pentru că şi tu, la fel ca mine, ai ales.

Am clătinat şi eu din cap şi am simţit uşoara relaxare a corpului lui când ochii lui, acum limpezi precum cerul sclipitor, i-au întâlnit pe ai mei. Preţ de o bătaie de inimă, am rămas singuri în univers. Apoi o ceată de fete care sporovăiau a trecut pe lângă noi şi am schimbat subiectul, căutând ceva mai sigur.

– Ai aflat ceva despre Manfred?

– Sărmanul Manfred, vrei să spui, mi-a aruncat o privire cinică.

– Ei bine, o fi el copoi tânăr şi imoral şi a provocat multe necazuri, dar nu înseamnă că trebuie să moară din cauza asta.

S-a uitat la mine ca şi cum nu ar fi fost întru totul de acord, dar a lăsat de la el, zicând doar că întrebase peste tot, însă deocamdată fără niciun rezultat.

– O să apară până la urmă, m-a asigurat el. Probabil în locul cel mai nepotrivit.

– Vai! Vai! Vai! Uite c-am trăit să văd şi ziua asta! Vă mulţumesc, domnule, vă mulţumesc tare mult!

Era doamna Bug, potopită de căldură, bere şi fericire, care îşi făcea vânt de zor cu evantaiul. Jamie i-a zâmbit.

– Aşadar, ai reuşit să auzi tot, *mo chride?*

– Da, tot, domnule! l-a asigurat ea înfierbântată. Fiece vorbuliţă! Arch mi-a găsit un loc minunat, lângă unul dintre hârdaiele cu floricele, de am auzit fără să fiu călcată în picioare.

Fusese moartă de emoţie când Jamie se oferise să o aducă la grătar. Arch venise şi el, desigur, pentru că avea nişte treburi, dar doamna Bug nu părăsise Ridge de câţiva ani, de când sosise acolo. În ciuda neliniştii stârnite de atmosfera profund regalistă care ne înconjura, încântarea ei excesivă era molipsitoare, de aceea m-am trezit zâmbind, iar eu şi Jamie i-am răspuns cu rândul la întrebări. Nu mai văzuse de aproape sclavi negri şi îi socotea de o frumuseţe exotică – costau mult? Şi trebuiau învăţaţi să poarte haine şi să vorbească aşa cum se cuvine? Pentru că auzise că Africa e un loc păgân, unde oamenii umblau despuiaţi şi se ucideau unii pe alţii cu suliţe, cum se ucide un mistreţ, şi dacă cineva voia să vorbească despre goliciuni, statuia soldăţelului de pe peluză era şocantă, nu credeam la fel? Şi el, fără niciun strai înapoia scutului! Şi de ce era capul acelei femei la picioarele lui? Şi văzusem – părul ei era făcut să arate ca nişte şerpi, ce oribil! Şi cine era

Hector Cameron, al cărui mormânt era acela? Şi din marmură albă, ca acelea din Holyrood, imaginaţi-vă! A, fostul soţ al doamnei Innes? Şi când s-a măritat cu domnul Duncan, pe care îl cunoscuse, vai ce om dulce şi amabil era el, mare păcat că îşi pierduse un braţ, asta a fost în vreo bătălie? Şi, o, priviţi! Soţul doamnei MacDonald – ce bărbat arătos era şi el – avea să ţină un discurs.

Jamie a aruncat o privire mohorâtă spre terasă. Adevărat, Allan MacDonald urca – doar pe un scaun; fără îndoială că butoiul i se părea nesigur, iar oamenii, mult mai puţini decât cei care o ascultaseră pe soţia lui, dar în număr respectabil, se strângeau în jurul lui şi erau atenţi.

– Nu veniţi să-l ascultaţi? a întrebat doamna Bug, deja plecată ca în zbor, plutind peste pământ ca o mierlă.

– Auzim bine şi de aici, a asigurat-o Jamie. Du-te, *a nighean*.

A plecat mormăind emoţionată. Jamie şi-a atins delicat ambele urechi ca să fie sigur că erau la locul lor.

– Ai făcut bine c-ai adus-o, am zis eu râzând. Sărmana bătrână n-a avut parte de o asemenea distracţie de jumătate de secol.

– Aşa e, a spus el zâmbind. Probabil că…

S-a întrerupt brusc şi s-a încruntat când a zărit ceva peste umărul meu. M-am întors să văd despre ce era vorba, însă el trecuse deja pe lângă mine, de aceea m-am grăbit să îl prind din urmă.

Era Jocasta, albă ca varul şi cu părul în neorânduială, cum nu o văzusem niciodată. Se legăna nesigură pe picioare în cadrul uşii laterale şi probabil că s-ar fi prăbuşit dacă Jamie nu ar fi ajuns să o prindă cu iuţeală, petrecându-şi un braţ după talia ei.

– Iisuse, mătuşă, ce s-a întâmplat?

A vorbit încet ca să nu atragă atenţia şi a condus-o în casă.

– Vai, Doamne, Dumnezeu cel îndurător, capul meu, a şoptit ea, ducându-şi mâna la faţă, cu degetele răsfirate ca picioarele unui păianjen, astfel că degetele ei abia dacă îi atingeau pielea, acoperind ochiul stâng. Ochiul meu.

Eşarfa din pânză pe care o purta în public era boţită şi pătată de umezeală; lacrimile i se scurgeau pe sub ea, dar nu plângea. Un ochi supura îngrozitor. Ambii ochi îi lăcrimau, dar mai mult stângul. Marginea pânzei era udă şi umezeala i se vedea şi pe faţă.

– Trebuie să îi văd ochiul, i-am spus lui Jamie, atingându-l pe cot şi privind în jur după o servitoare. Du-o în camera de zi!

Aceea era cea mai apropiată, iar toţi oaspeţii erau afară ori treceau prin salon ca să vadă telescopul prinţului.

– Nu! Nu, nu acolo!

Jamie mi-a aruncat o privire, ridicând o sprânceană de uimire, dar i-a vorbit liniştitor.

– Nu, mătuşă, o să fie bine. Te duc în camera ta. Hai!

S-a aplecat şi a ridicat-o în braţe ca pe un copil, iar fustele ei s-au scurs peste braţele lui vuind ca apa care se rostogoleşte la vale.

– Du-o şi vin şi eu imediat.

Am zărit-o pe o sclavă numită Angelina, care tocmai trecea prin capătul celălalt al holului şi m-am grăbit să o prind din urmă. I-am transmis porunca, apoi m-am repezit spre scară, oprindu-mă un moment ca să arunc o privire prin camera de zi. Nu era nimeni acolo, dar prezenţa cănilor pentru punch şi mirosul puternic al tutunului de pipă îmi spunea că Jocasta ţinuse curte mai devreme în acea încăpere. Coşul cu lucrul de mână era deschis, iar ceva tricotat fusese scos şi lăsat să atârne peste marginea coşului ca un iepure mort. Copiii, probabil, m-am gândit eu; câteva gheme fuseseră scoase şi zăceau desfăşurate pe parchet, împletindu-şi culorile. Am ezitat, dar instinctul m-a copleşit, de aceea le-am ridicat şi le-am aruncat în coş. Am îndesat piesa tricotată deasupra, dar mi-am retras brusc mâna cu o exclamaţie de durere. Dintr-un deget îmi ţâşnea sânge. L-am băgat în gură şi am supt cu putere ca să pun presiune pe rană; în acelaşi timp am pipăit cu mare atenţie în fundul coşului cu cealaltă mână ca să descopăr în ce mă tăiasem.

Un cuţitaş, mic, dar care îşi făcuse treaba. Probabil era folosit pentru a tăia firele de broderie; exista şi o husă pentru el, uitată la fundul coşului. Am vârât cuţitaşul în teacă, am luat cutia cu ace de care aveam nevoie şi am închis capacul coşului de lucru, după care, precipitată, am urcat treptele.

Allan MacDonald îşi încheiase scurta cuvântare; de afară a răzbătut un ropot puternic de aplauze, însoţite de strigăte şi chiuituri în limba gaelică.

– Ai naibii scoţieni, am murmurat în barbă, *când* o să se înveţe minte?

Însă nu am apucat să analizez implicaţiile instigării prostimii de către soţii MacDonald. Când am ajuns în susul scării, o sclavă urca în urma mea cărându-mi lada cu medicamente, iar alta se afla la baza scării, aducând un vas cu apă fierbinte de la bucătărie. Jocasta stătea îndoită de mijloc pe scaunul ei mare, gemând şi ţinându-şi buzele atât de strânse, încât erau aproape invizibile. Boneta i se desprinsese de pe cap şi îşi mişca mâinile nelinişti tă prin părul ciufulit, ca şi cum ar fi căutat ceva de care să se prindă. Jamie o mângâia pe spate, vorbindu-i în surdină în gaelică; a ridicat privirea cu o vădită senzaţie de uşurare când am intrat. Bănuisem de mult că pricina orbirii Jocastei era glaucomul – creşterea presiunii sangvine în interiorul globilor oculari care, dacă nu este tratată, afectează nervul optic. Acum eram aproape sigură de asta. Ba mai mult, ştiam de ce boală suferea: o criză acută de glaucom congestiv, tipul cel mai primejdios.

În vremea aceea nu exista tratament pentru glaucom; suferinţa nici nu avea să fie cunoscută un timp. Chiar dacă ar fi existat, era mult prea târziu pentru a se interveni; orbirea ei era permanentă. Exista însă o soluţie pentru a remedia situaţia imediată şi mă temeam că trebuia să o aplic.

– Pune ceva din ierburile astea în apă fierbinte, i-am spus Angelinei, luând borcănelul cu goldenseal[90] din cutia mea şi punându-i-l în mână. Iar tu – m-am întors spre celălalt sclav, al cărui nume nu îl cunoşteam – pune apa să fiarbă din nou, îmi aduci câteva cârpe curate şi le pui în apă.

Chiar în timp ce vorbeam, am luat micuţa lampă cu spirt pe care o ţineam în lada mea. Focul fusese lăsat să se domolească în vatră, dar mai erau câţiva cărbuni încinşi; m-am aplecat să aprind fitilul, apoi am deschis

cutia cu ace pe care o luasem din camera de zi şi am scos acul cel mai mare, care avea vreo şapte centimetri şi se folosea pentru repararea carpetelor.

– Doar nu… a început Jamie, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât.

– Trebuie, am spus eu scurt. Altă soluţie nu există. Ţine-o de mâini!

Era aproape la fel de palid ca Jocasta, însă a dat aprobator din cap şi a prins-o de degetele încleştate, îndepărtându-i mâinile de pe cap.

Am ridicat bandajul din pânză. Ochiul stâng era umflat sub pleoapă, foarte injectat. Lacrimile izvorau în jurul lui şi curgeau într-un firicel continuu. Am *simţit* presiunea din interiorul globului ocular chiar şi fără să îl ating şi am scrâşnit din dinţi. Nu aveam cum să o ajut altfel. Spunând o mică rugăciune către Sfânta Clara – care, la urma urmei, era ocrotitoarea ochilor suferinzi, dar şi sfânta care mă ocrotea pe mine –, am trecut acul prin flacăra lămpii, am turnat alcool pur pe o cârpă şi am îndepărtat funinginea de pe ac. Înghiţindu-mi saliva care îmi invadase gura, am desfăcut larg pleoapele ochiului cu degetele unei mâini, mi-am încredinţat sufletul lui Dumnezeu şi am înfipt cu forţă în sclera ochiului, aproape de marginea irisului.

Am auzit pe cineva tuşind şi am simţit mirosul neplăcut de vomă, dar nu i-am acordat nicio atenţie. Am extras cu grijă acul, deşi nu cât de repede aş fi dorit. Jocasta a încremenit brusc, ca îngheţată, strângând degetele în jurul mâinilor lui Jamie. Nu s-a mişcat deloc, dar a scos nişte icnete slabe, de şoc, ca şi cum s-ar fi temut până şi să respire. Din ochi curgea un firicel de lichid, umoarea vitroasă, uşor lăptoasă, şi îndeajuns de vâscos ca să poată fi identificat în timp ce se scurgea lenevos pe suprafaţa umedă a sclerei. Încă ţineam pleoapele deschise; am luat o cârpă înmuiată în goldenseal cu mâna liberă, am stors lichidul de prisos fără să mă sinchisesc unde curge şi am atins cu ea faţa Jocastei. Ea a icnit când a simţit atingerea caldă şi-a smuls o mână şi a dus-o la faţă. Apoi i-am dat drumul şi i-am îngăduit să prindă între degete cârpa caldă şi să o apese peste ochiul stâng închis, iar căldura i-a oferit o uşurare.

Am auzit paşi uşori pe scară şi pe hol; gâfâieli; Angelina, ţinând o mână de sare la piept şi o lingură în cealaltă mână. Am luat sarea din palma ei umedă, am turnat-o în vasul cu apă caldă şi am pus-o să agite până s-a dizolvat.

– Ai adus laudanum? am întrebat-o încet.

Jocasta stătea rezemată de spătar, cu ochii închişi, dar încremenită ca o statuie, cu pleoapele strânse şi pumnii încleştaţi pe genunchi.

– Doamnă, n-am găsit laudanumul, a murmurat Angelina, aruncând o privire speriată spre Jocasta. Nu ştiu cine-o fi luat-o, cheia de acolo n-o au decât domnul Ulysses şi doamna Cameron.

– Înseamnă că Ulysses te-a lăsat să umbli în dulapul acela, deci ştie că doamna Cameron se simte rău?

A dat hotărâtă din cap, aşezându-şi panglica bonetei, care flutura.

– A, da, doamnă! O să tune şi fulgere dacă află că nu i-am spus. A zis să-l chem repede dacă ea are nevoie de el – în rest, trebuia să-i spun doamnei Cameron să nu se îngrijoreze, că se ocupă el de toate.

Jocasta a scos un oftat lung, iar mâinile încleştate i s-au mai destins.

– Dumnezeu să-l binecuvânteze pe omul ăsta! a murmurat ea, ţinând ochii închişi. O să se ocupe de toate. Aş fi pierdută fără el. Pierdută.

Părul ei cărunt era umed la tâmple, iar picăturile de sudoare se scurgeau de pe capetele şuviţelor care îi stăteau pe umeri, lăsând pete pe mătasea rochiei bleu. Angelina a desfăcut baretele rochiei şi corsetului şi le-a scos. Apoi l-am pus pe Jamie să o întindă în pat în cămaşă, cu multe prosoape înfăşurate în jurul capului. Am umplut una dintre seringile mele cu ac din colţ de şarpe cu apă caldă şi sărată şi, în timp ce Jamie i-a ţinut pleoapele ochiului desfăcute, am putut iriga ochiul, sperând că poate voi împiedica infectarea rănii. Rana în sine apărea ca un minuscul punct roşu de pe albul ochiului, o bulă conjunctivală, mică deasupra lui. Din câte am observat, Jamie nu s-a putut uita fără să clipească, de aceea i-am zâmbit.

– O să se simtă bine, am spus. Dacă vrei, poţi pleca.

El a dat din cap, a dat să plece, însă Jocasta a întins o mână pentru a-l opri.

– Nu, rămâi, *a chuisle*, dacă vrei.

Acele ultime cuvinte au fost rostite doar de formă; îl prinsese de mânecă suficient de tare pentru ca degetele ei să albească.

– Da, mătuşă, rămân, a răpuns el cu blândeţe şi şi-a lăsat cealaltă mână peste a ei, strângând-o uşor ca să o liniştească.

Şi totuşi, ea nu i-a dat drumul decât după ce el s-a aşezat alături de ea.

– Cine mai e aici? a întrebat ea, întorcând capul agitată într-o parte şi alta, străduindu-se să audă sunetele care ar fi trădat răsuflării sau mişcării cuiva. Au plecat sclavii?

– Da, s-au dus să ajute la servit, i-am explicat eu. N-a rămas decât Jamie.

A închis ochii şi a inspirat adânc şi tremurător, abia după aceea relaxându-se.

– Bine. Trebuie să vă spun ceva, Nepoate, să nu audă nimeni. Nepoată… – şi-a ridicat mâna lungă şi palidă spre mine –, du-te şi vezi dacă suntem cu adevărat singuri.

Ascultătoare, m-am uitat pe hol. Nu am văzut pe nimeni, deşi am auzit voci dinspre o încăpere de pe hol – râsete, foşnete şi bufnituri, semn că nişte tinere flecăreau şi îşi aranjau părul şi hainele. Am închis uşa, iar sunetele din restul casei s-au stins imediat, devenind un vuiet îndepărtat şi înfundat.

– Despre ce e vorba, mătuşă?

Jamie încă o ţinea de mână, mângâind-o cu degetul mare în ritmul în care îl văzusem că liniştea animalele sperioase. Dar acţiunea era mai puţin eficientă decât în cazul cailor sau câinilor.

– El a fost. E aici!

– Cine-i aici, mătuşă?

– Nu ştiu!

S-a uitat de jur împrejur cu disperare, ca într-o încercare vană de a vedea, nu doar prin întuneric, ci şi prin pereţi. Jamie a ridicat sprâncenele spre mine, dar şi-a dat seama la fel de bine ca mine că Jocasta nu aiura,

chiar dacă vorbea incoerent. Ea şi-a dat seama cum îi suna vocea, pentru că am văzut efortul când s-a străduit să se calmeze.

– A venit după aur, a zis ea, coborând glasul. Aurul francezului.

– Da? a spus Jamie cu precauţie.

Mi-a aruncat o privire, ridicând o sprânceană, însă eu am scuturat din cap. Nu avea halucinaţii. Jocasta a suspinat agitată şi a clătinat din cap, după care s-a oprit brusc şi a scăpat un ţipăt înfundat de durere, ducând ambele mâini la cap, ca şi cum ar fi vrut să şi-l ţină pe umeri. A respirat adânc o dată sau de două ori, cu buzele strânse. Apoi, încet, a coborât mâinile.

– A început noaptea trecută, a spus ea, durerea de la ochi.

Se trezise în cursul nopţii cu o pulsaţie în ochi şi simţind o durere care se întinsese spre o tâmplă.

– Am mai avut asemenea dureri, să ştiţi, a precizat ea.

Acum se aşezase în şezut şi începea să arate mai bine, deşi continua să ţină cârpa caldă peste ochi.

– Au apărut când am început să-mi pierd vederea, a adăugat. Câteodată mă durea ba un ochi, ba celălalt. Dar ştiam ce mă aşteaptă.

Însă Jocasta Cameron Innes nu era femeia care să îngăduie ca o simplă suferinţă trupească să îi zădărnicească planurile, fără a mai vorbi de zădărnicirea a ceea ce promitea a fi cea mai sclipitoare reuniune socială din istoria aşezării Cross Creek.

– Am fost foarte dezgustată, a continuat ea. Şi uite că venea domnişoara Flora MacDonald!

Însă zarurile fuseseră aruncate; carnea pentru grătar se frigea în gropi, butoaiele de bere stăteau pregătite lângă staule, iar aerul mirosea a pâine caldă şi a fasole, dinspre bucătărie. Sclavele erau bine instruite şi era pe deplin încredinţată că Ulysses va reuşi să se ocupe de toate. Socotise că tot ce trebuia să facă era să rămână în picioare.

– N-am vrut să iau opiu sau laudanum, a explicat ea. Şi nici să adorm, bineînţeles. De aceea m-am descurcat cu whisky.

Jocasta era o femeie înaltă şi foarte obişnuită cu băutura, care ar fi doborât un bărbat din epoca modernă. Până la sosirea soţilor MacDonald, băuse aproape o sticlă, însă durerea se înrăutăţise.

– Iar după aceea ochiul a început să îmi lăcrimeze atât de mult, încât oricine ar fi văzut că e ceva rău cu mine şi nu am vrut *aşa ceva*. De aceea m-am retras în camera de zi şi avusesem grijă să pun o sticluţă cu laudanum în coşul de lucru, pentru cazul că whisky-ul n-ar fi de ajuns. Oamenii se foiau ca păduchii afară, străduindu-se să o vadă pe domnişoara MacDonald sau să schimbe o vorbă cu ea, dar în camera de zi nu era nimeni, din câte mi-am dat seama, mai ales că îmi vuia capul şi simţeam că ochiul îmi va exploda.

A rostit ultimele cuvinte cu un aer nepăsător, dar l-am văzut pe Jamie crispându-se, pentru că amintirea a ceea ce făcusem acum îi rămăsese proaspătă în memorie. Şi-a înghiţit nodul din gât, apoi şi-a trecut pumnii strânşi peste gură. Jocasta scosese iute sticla cu laudanum şi luase câteva guri, apoi rămăsese nemişcată câteva clipe, aşteptând ca medicamentul să

îşi facă efectul.

– Nu ştiu dacă ai băut vreodată aşa ceva, nepoate, dar îţi dă o senzaţie ciudată, ca şi cum ai începe să te dizolvi. Dacă iei o picătură mai mult decât ar trebui, începi să vezi lucruri care nu există, fie că eşti orb sau nu, şi auzi ceea ce nu sunt.

Din cauza efectelor laudanumului, a băuturii şi zgomotelor scoase de mulţimea de afară, nu auzise paşii, iar când a auzit pe cineva vorbind aproape de ea o clipă a crezut că avea halucinaţii.

– *Deci, aici eşti,* a spus el, repetând vorbele lui, iar faţa ei palidă s-a albit şi mai mult amintindu-şi. *Mă mai ţii minte, nu?*

– Înţeleg că l-ai recunoscut, mătuşă, a conchis Jamie sec.

– Da, a răspuns ea la fel de sec. Mai auzisem vocea aceea de două ori. O dată la Adunarea la care s-a căsătorit fiica ta şi altă dată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, într-un han din apropiere de Coigach, în Scoţia.

Şi-a desprins cârpa umedă de pe faţă şi a înmuiat-o fără să greşească în bolul cu apă caldă. Avea ochii înroşiţi şi umflaţi, în contrast cu pielea palidă, foarte vulnerabili în orbirea lor, însă se stăpânea din nou foarte bine.

– Da, l-am recunoscut, a repetat ea.

Recunoscuse vocea imediat, dar pe moment nu reuşise să o asocieze cu nimeni. Apoi îşi dăduse seama brusc şi se prinsese de braţele scaunului ca să se sprijine.

„Cine eşti?“ întrebase ea, cu toată forţa pe care o mai avea. Inima îi bătea în ritmul în care îi pulsau capul şi ochiul, iar simţurile îi erau afectate de whisky şi laudanum. Probabil că laudanumul transformase zgomotele mulţimii de afară în vuietul valurilor mării şi paşii sclavelor de pe hol în duduitul încălţărilor proprietarului pe scara hanului.

– Am fost acolo. Chiar am fost. În ciuda picăturilor de sudoare care încă i se scurgeau pe faţă, i-am văzut pielea de găină şi palidă de pe umeri. În hanul de la Coigach. Am simţit mirosul mării şi am auzit bărbaţii, pe Hector şi Dougal, i-am auzit!, sfădindu-se undeva în spatele meu. Şi omul cu mască. *Nu* l-am putut vedea şi am simţit un fior urcându-mi pe gât când a întors ochii orbi spre mine. Vorbea cu o asemenea convingere, încât o clipă a lăsat impresia că *vede*. Stătea la picioarele scării, ca acum douăzeci şi cinci de ani, cu un cuţit în mână şi cu ochii aţintiţi asupra mea prin găurile măştii. Şi apoi a zis „Ştii bine cine sunt, fato“, iar ea avusese impresia că îl văzuse zâmbind, deşi ca prin ceaţă îşi dăduse seama că doar percepuse asta în vocea lui; nu îi văzuse niciodată faţa, nici chiar când vedea.

Stătea în şezut, pe jumătate aplecată în faţă, cu braţele încrucişate la piept în semn de autoapărare, iar părul cărunt îi cădea încâlcit pe spate.

– S-a întors, a spus ea şi s-a cutremurat, brusc înfiorată. A venit după aur, iar după ce-l găseşte o să mă omoare.

Jamie şi-a lăsat o mână pe braţul ei ca s-o liniştească:

– Mătuşă, cât sunt eu aici, n-o să te omoare nimeni, i-a zis. Deci omul ăsta a venit în camera de zi şi l-ai recunoscut după voce. Ce altceva ţi-a spus?

Ea încă tremura, dar nu chiar atât de rău. M-am gândit că e de la

laudanumul şi whisky-ul consumate în cantitate mare, dar şi de la spaimă.

Făcând un efort să îşi aducă aminte, ea a clătinat din cap.

– A spus… a spus că a venit să ia aurul pentru proprietarul lui legiuit. Că ne fusese dat drept dovadă de încredere şi că, deşi nu ne purta pică pentru că eu şi Hector am vândut din el, nu e al meu şi trebuie să ia ce a mai rămas. Şi după aceea a pus o mână pe mine.

Şi-a desfăcut braţele de la piept şi a întins mâna spre Jamie:

– Pe încheietură. Vezi semnele de acolo? Le vezi, nepoate?

Părea îngrijorată şi m-am gândit brusc că până şi ea ar putea pune la îndoială existenţa vizitatorului.

– Da, mătuşă, a răspuns Jamie încet, atingându-i încheietura. Au rămas semne.

Da, trei pete violacee, mici ovale lăsate de strânsoare.

– M-a strâns şi mi-a răsucit mâna atât de tare, încât am crezut că mi-a rupt-o. Apoi mi-a dat drumul, dar nu s-a retras. A rămas deasupra mea şi i-am simţit căldura răsuflării şi duhoarea de tutun pe faţă.

O ţineam de încheietura celeilalte mâini, simţindu-i pulsul. Era rapid şi puternic, dar când şi când făcea câte o sincopă. Lucru deloc surprinzător. M-am întrebat cât de des lua laudanum şi cât.

– Şi atunci am vârât mâna în coşul de lucru, am scos cuţitaşul din teacă şi l-am lovit în boaşe, a încheiat ea.

Luat prin surprindere, Jamie a râs.

– Şi l-ai nimerit?

– Da, am spus eu, înainte ca Jocasta să poată răspunde. Am văzut sânge uscat pe cuţit.

– Ei bine, asta îl va învăţa minte ce păţeşte dacă terorizează o bătrână oarbă şi neajutorată, nu? a bătut-o Jamie uşor pe mână. Bine-ai făcut mătuşă! Şi după aceea a plecat?

– Da.

Povestindu-şi reuşita, a prins puteri; şi-a retras mâna din a mea ca să se împingă mai sus pe pernă. A luat prosopul încă drapat la gât şi l-a lăsat pe podea cu un scurtă grimasă de dezgust. Văzând că Jocasta e mai bine, Jamie mi-a aruncat o privire, apoi s-a ridicat.

– Mă duc să vadă dacă e cineva pe aici care şchiopătează.

Ajuns la uşă, s-a oprit o clipă şi s-a întors spre ea.

– Mătuşă, ai spus că l-ai mai întâlnit pe individ de *două ori?* La hanul din Coigach, când oamenii au adus aurul la ţărm, şi la Adunarea de acum patru ani?

Ea a confirmat cu o mişcare din cap, dându-şi părul umed de pe faţă.

– Da. În ultima azi. A intrat în cortul meu şi eram singură. Mi-am dat seama că e cineva acolo, dar la început n-a vorbit şi eu am întrebat cine e. A râs puţin şi a zis: „E adevărat ce se spune, deci, chiar eşti complet oarbă?“

Ea se ridicase cu faţa spre vizitatorul pe care nu îl putea vedea, recunoscându-i vocea, dar neştiind de ce. „Deci nu mă cunoşti, domnişoară Cameron. Am fost prieten cu soţul tău, deşi au trecut mulţi ani de când nu ne-am mai întâlnit. Pe coasta Scoţiei, într-o noapte cu lună.“

Amintindu-şi, şi-a umezit buzele.

– Şi atunci mi-am adus aminte dintr-odată: „Oi fi eu oarbă, dar te cunosc bine, domnule. Ce vrei?“ Însă el plecase. Iar în clipa următoare i-am auzit pe Phaedre şi Ulysses vorbind în timp ce se apropiau de cort; omul îi văzuse şi fugise. I-am întrebat pe ei, dar fuseseră atenţi la discuţia lor şi nu-l văzuseră plecând. După aceea, am ţinut tot timpul pe cineva lângă mine, până am plecat de la Adunare, şi nu s-a mai apropiat de mine. Până acum.

Jamie s-a încruntat şi s-a frecat cu palma la nas.

– De ce nu mi-ai spus atunci?

Pe faţa răvăşită a Jocastei a apărut o urmă de umor, apoi şi-a prins încheietura învineţită cu degetele celeilalte mâini.

– Am crezut că fusese o închipuire.

Phaedre găsise sticla cu laudanum sub un scaun din camera de zi, unde o scăpase Jocasta. Şi o dâră de mici picături de sânge pe care, în grabă, nu o observasem. Dâra dispărea înainte de uşă; rana provocată de cuţitul Jocastei fusese minoră.

Chemat discret, Duncan se grăbise să vină s-o aline pe Jocasta – numai că fusese trimis imediat afară, cu poruncă să se ocupe de oaspeţi; nici rănile, nici boala nu trebuiau să afecteze o asemenea ocazie!

Ulysses s-a bucurat de o primire mai puţin cordială. De fapt, Jocasta îl chemase. Uitându-mă în cameră să văd cum se mai simţea, l-am găsit pe un scaun lângă pat, ţinându-şi stăpâna de mână, cu o expresie atât de blândă pe faţa de obicei impasibilă, încât m-am emoţionat, de aceea m-am retras discret în hol ca să nu îi deranjez. Însă el m-a văzut şi mi-a făcut semn din cap. Discutau în şoaptă, iar Ulysses ţinea aplecat capul pe care purta peruca albă, obişnuită pentru el. Părea să o contrazică respectuos; ea a clătinat din cap şi a scos un ţipăt de durere. I-a strâns mâna destul de tare şi am observat că îşi scosese mănuşile albe; mâna ei stătea palidă şi fragilă în mâna lui puternică.

Jocasta a respirat adânc, făcându-şi curaj. După aceea a spus ceva hotărât, l-a strâns de mână şi s-a întins în pat. El s-a ridicat şi a rămas o clipă lângă pat, privind-o. Apoi s-a îndreptat de spate şi, scoţându-şi mănuşile din buzunar, a ieşit pe hol.

– Doamnă Fraser, vreţi să-l chemaţi pe soţul dumneavoastră? a cerut el reţinut. Stăpâna mea vrea ca eu să-i zic ceva.

Petrecerea era în toi, însă energia mai scăzuse, deoarece oamenii se puseseră pe mâncat. Ne-au salutat pe mine şi pe Jamie când l-am urmat în casă pe Ulysses, dar nu ne-a oprit nimeni.

Ne-a condus la parter, spre cămara lui, aproape de bucătăria de iarnă, plină de ornamente din argint, sticle de lichid de curăţat argintărie, oţet, coloranţi albaştri şi negri, o casetă cu ace, bolduri şi mosoare, mici unelte care slujeau la reparaţii şi ceea ce părea a fi o rezervă privată de coniac, whisky şi diverse lichioruri. Le-a luat de pe raft şi, întinzând mâinile înmănuşate spre spaţiul gol, a apăsat cu ele în lemnul peretelui. S-a auzit un declic şi un mic panou a lunecat în lături cu un hârâit slab.

S-a tras deoparte, invitându-l în tăcere pe Jamie să se uite. Jamie a

ridicat o sprânceană şi s-a aplecat în faţă, privind într-acolo. În cămara majordomului era semiîntuneric, pentru că înăuntru pătrundea doar o lumină difuză dinspre bucătărie, venind pe ferestrele înalte de jur împrejurul bucătăriei.

– E gol, a spus el.

– Da, domnule. Nu ar fi trebuit să fie.

Vocea lui Ulysses a rămas respectuoasă, dar fermă.

– *Ce* a fost acolo? am întrebat eu, privind afară din cămară ca să mă asigur că nu suntem auziţi.

Bucătăria arăta ca după explozia unei bombe, însă înăuntru era doar un spălător de vase, un băiat încet la minte, care spăla oale şi cânta ceva.

– O parte dintr-un lingou de aur, mi-a şoptit Ulysses.

Aurul francez pe care Hector Cameron îl adusese din Scoţia, zece mii de lire în lingouri marcate cu crinul regal, reprezenta baza bogăţiei proprietăţii River Run. Însă nu se făcea ca acel lucru să fie cunoscut. Întâi Hector, iar după moartea lui Ulysses luaseră câte un lingou şi răzuiseră bucăţi din metalul moale, transformându-le în grămăjoare anonime. Apoi le duseseră la depozitele de pe râu ori, dintr-o precauţie suplimentară, le duseseră departe, până în oraşele de coastă precum Edenton, Wilmington sau New Bern, iar acolo fuseseră schimbate în cantităţi mici, care să nu stârnească bănuieli, contra bani sau certificate de depozit, care se puteau folosi oriunde.

– Rămăsese aproape jumătate de lingou, a spus Ulysses, făcând semn spre gaura din perete. Am constatat dispariţia lui acum câteva luni. După aceea am găsit altă ascunzătoare.

Jamie s-a uitat la spaţiul gol, apoi s-a întors spre Ulysses.

– Şi restul?

– Ultima oară când am verificat era în siguranţă.

Majoritatea lingourilor erau ascunse în mausoleul lui Hector Cameron, într-un sicriu, şi păzite, probabil, de spiritul lui. În afară de Ulysses, despre aur ştiau doar unul sau doi sclavi. Dar frica foarte mare de fantome era de ajuns ca să îi ţină departe pe toţi ceilalţi. Mi-am amintit dâra de sare întinsă din faţa mausoleului, şi am simţit un fior, în ciuda căldurii sufocante din subsol.

– Azi nu pot să verific, bineînţeles, a adăugat majordomul.

– Nu, sigur că nu. Duncan ştie?

A făcut semn din cap spre ascunzătoare, iar Ulysses a confirmat cu o mişcare din cap.

– Hoţul putea fi oricine. În casa asta intră atâţia oameni… a ridicat din umerii masivi. Dar acum, când a apărut din nou acel om de pe mare… asta dă un alt aspect lucrurilor, nu-i aşa, domnule?

– Da, sigur.

Jamie a analizat problema câteva momente, bătând încet darabana cu degetele pe picior.

– Bine, atunci. Englezoaico, tu trebuie să mai rămâi aici o vreme, nu? Ca să te ocupi de ochiul mătuşii.

Am dat din cap. Dacă nu apărea o infecţie în urma intervenţiei mele rudimentare, altceva nu puteam face pentru ochiul în sine. Însă trebuia supravegheat, curăţat şi irigat până eram convinsă că s-a vindecat.

– Atunci, mai rămânem o vreme, a spus el, întorcându-se către Ulysses. Îi trimit pe soţii Bug înapoi la Ridge să se ocupe de lucruri şi de cosit. Noi rămânem şi veghem.

Casa era plină de oaspeţi, dar eu am dormit în vestiarul Jocastei ca să o pot supraveghea. Scăderea presiunii oculare îi alungase durerile cumplite, iar acum dormea buştean, având semnele vitale suficient de îmbucurătoare, de aceea am socotit că puteam dormi şi eu.

Cu toate astea, ştiind că am un pacient, am dormit iepureşte, trezindu-mă din când în când ca să intru tiptil în camera ei. Duncan dormea pe o saltea de paie la picioarele patului ei, dus de pe lumea asta după alergătura şi agitaţia de peste zi. I-am ascultat respiraţia grea şi am aprins un capăt de lumânare de la vatră, apoi m-am apropiat de pat. Jocasta încă dormea adânc, stând pe spate, cu braţele încrucişate graţios pe cuvertură şi cu capul lăsat pe spate, având nasul lung, aristocratic, ca siluetele mortuare din capela St Denys. Tot ce îi lipseau erau o coroană şi un câine mic, de rasă, ghemuit la picioare. Am zâmbit, gândindu-mă cât de ciudat era: Jamie dormea la fel, întins pe spate, cu braţele încrucişate, drept ca o săgeată. Brianna dormea altfel: se agita în somn şi aşa fusese încă de mică. La fel ca mine. Gândul mi-a dat o senzaţie neaşteptată de plăcere. Ştiam că îi dădusem unele părţi din mine, desigur, dar ea semăna cu Jamie atât de mult, încât uneori eram surprinsă când observam asemănările.

Am stins lumânarea, dar nu m-am întors imediat în pat. Ocupasem patul Phaedrei din vestiar, dar spaţiul era încins şi lipsit de aer. Ziua caniculară şi alcoolul îmi dăduseră o gură uscată şi o uşoară durere de cap; am ridicat carafa de pe noptiera Jocastei, dar era goală.

N-a fost nevoie să reaprind lumânarea; una dintre cele de pe hol încă ardea şi o lumină slabă contura uşa. Pe coridor erau oameni – slujitoare dormind la uşile dormitoarelor –, iar aerul vibra de la sforăielile şi respiraţiile celor cufundaţi în somn mai mult sau mai puţin profund. Probabil că m-a auzit, dar nu s-a întors. Am ajuns lângă Phaedre şi am privit afară. Era doar în cămaşă, avea părul desfăcut şi îi cădea ca o masă deasă şi moale în jurul umerilor. Lucru rar pentru o sclavă să aibă un asemenea păr; cele mai multe şi-l păstrau scurt pe sub turbane sau legăturile de păr, pentru că le lipsea timpul şi instrumentele ca să şi-l aranjeze. Phaedre era servitoare personală, astfel că avea la dispoziţie timp şi măcar un pieptene.

– Vrei să te întorci în patul tău? am întrebat-o reţinut. O să stau trează o vreme şi nu pot dormi pe divan.

S-a uitat la mine şi a clătinat din cap.

– A, nu, doamnă. Vă mulţumesc prea plecat, dar nu mi-e somn.

A văzut carafa din mâna mea şi a vrut s-o ia:

– Doamnă, să vă aduc nişte apă?

– Nu, nu, îmi iau singură. Aş vrea să ies la aer curat.

Fără să mă mişc, am rămas alături de ea şi m-am uitat afară. Era o

noapte frumoasă, plină de stele, care păreau să fi coborât şi străluceau deasupra apei râului, o fâşie vag argintie ce şerpuia prin întuneric. Aveam şi lună, o seceră subţire, care cobora drumul ei sub curbura Pământului şi în apropierea râului am observat câteva focuri de tabără ce ardeau printre copaci. Fereastra era deschisă şi pe ea năvăleau insecte şi gândaci; alcătuind un mic nor, se roteau în jurul lumânării prinse pe peretele din spatele nostru, iar creaturile acelea minuscule şi înaripate mi-au atins faţa şi braţele. Greierii cântau şi erau atât de mulţi, încât ţiuitul lor devenise ascuţit şi constant, amintindu-mi de un arcuş trecut peste coardele unei viori.

Phaedre a dat să o închidă – dormitul cu fereastra deschisă era considerat nesănătos şi probabil că *aşa* era, având în vedere nenumăratele boli infecţioase aduse de ţânţari în atmosfera umedă de mlaştină.

– Mi s-a părut că am auzit ceva. De acolo, a spus ea, făcând un semn cu capul spre întunericul de jos.

– Da, probabil că e soţul meu, am spus eu, sau Ulysses.

– Ulysses? a făcut ea, părând şocată.

Jamie, Ian şi Ulysses organizaseră un sistem de patrulare şi fără îndoială că se aflau undeva în beznă, dând târcoale casei, cu ochii pe mausoleul lui Hector, pentru orice eventualitate. Însă, întrucât nu avea ştiinţă despre aurul dispărut sau despre vizitatorul misterios al Jocastei, Phaedre nu era conştientă de vigilenţa sporită decât în modul în care sclavii aflau întotdeauna diverse – instinctul care o îndemnase să se trezească şi să se uite pe fereastră.

– Doar stau de veghe, am liniştit-o eu cât am putut. Sunt prea mulţi oameni aici.

Soţii MacDonald plecaseră la plantaţia lui Farquard Campbell să îşi petreacă noaptea, iar o bună parte dintre oaspeţi îi însoţiseră. Însă pe proprietate rămăseseră mulţi oameni.

Ea a dat din cap, dar a părut tulburată.

– Eu simt că ceva nu e bine, a vorbit ea. Nu ştiu exact despre ce e vorba.

– Ochiul stăpânei tale… am început eu, dar ea a clătinat din nou din cap.

– Nu. Nu. Nu ştiu, dar e ceva în aer. Simt. Nu doar în noaptea asta. Se întâmplă ceva. Ceva care va veni.

S-a uitat la mine, incapabilă să exprime ce voia să îmi comunice, dar dispoziţia ei îmi spunea multe. Putea fi vorba doar despre emoţiile sporite stârnite de conflictul ce ne aştepta. Se simţeau în aer. Însă putea fi şi altceva – ceva subteran, abia perceput, dar exista, ca silueta neclară a unui şarpe de mare, zărit doar o clipă, după care dispăruse, astfel că intra în legendă.

– Bunica mea a fost adusă din Africa, a şoptit Phaedre privind în noapte. Ea le vorbeşte oaselor. Ea zice că ele o anunţă când vin lucruri rele.

– Serios?

Într-o asemenea atmosferă liniştită, mai puţin sunetele nopţii, cu

atâtea suflete care pluteau în jur, afirmaţia ei nu mi s-a părut deloc ireală. E

– Ea te-a învăţat să… să vorbeşti cu oasele?

Ea a clătinat din cap, însă un colţ al gurii i s-a ridicat într-o expresie secretă şi delicată, şi m-am gândit că ştie mai multe decât voia să declare. Mi-a venit un gând nedorit. Nu vedeam cum ar putea fi legat Stephen Bonnet de evenimentele actuale – cu siguranţă că nu este el omul care îi vorbise Jocastei despre trecut şi, la fel de sigur, furtul pe ascuns nu era stilul lui. Însă el avea motive serioase să creadă că undeva la River Run există aur – iar din ceea ce ne spusese Roger despre întâlnirea Phaedrei cu masivul irlandez la Cross Creek…

– Pe irlandezul pe care l-ai văzut când erai cu Jeremy, am întrebat, prinzând mai bine carafa alunecoasă, l-ai mai văzut după aceea?

Ea a părut surprinsă, era clar că şi-l scosese pe Bonnet din minte.

– Nu, doamnă, a spus ea. Nu l-am mai văzut.

A rămas pe gânduri câteva clipe, închizând ochii.

Pielea ei avea culoarea cafelei tari cu o idee de frişcă, iar părul… Impresia mea era că în arborele ei genealogic existase un bărbat alb.

– Nu, doamnă, a repetat ea încet, apoi şi-a întors din nou privirea tulburată spre noaptea liniştită şi spre luna care cobora de pe cer. Ştiu doar că… ceva nu e bine.

Dinspre grajduri s-a auzit un cucurigu de cocoş, care pe întuneric a părut nelalocul lui şi ciudat pe întuneric.

Supă din picioare de pui cu lapte, smântână şi mazăre (n. tr.).

Mâncare tradiţională scoţiană, din carne de vită, ceapă, morcovi, oţet, sare şi piper, numită astfel de la culoarea rozalie (n. tr.).

Salcâm galben, arbore decorativ (n. tr.).

„Bun venit tuturor oaspeţilor!“ (gaelică) (n. tr.).

Ducele de Cumberland, comandant suprem al forţelor britanice care i-au învins pe iacobiţi în Bătălia de la Culloden din 1746 (n. tr.).

Partid de extremă stânga având ca membri persoane de culoare, înfiinţat în 1962 şi desfiinţat în 1982, care a militat împotriva rasismului şi a imperialismului, având o ideologie marxist-leninistă (n. tr.).

Cântec scoţian (n. tr.).

Matei, 26:39 (n. tr.).

Luca, 22:42 (n. tr.).

Hydransis canadensis, plantă perenă, cu calităţi anticangerine, antibiotice şi antiinflamatorii, specifică pentru coasta de est a SUA.

55

WENDIGO

20 august 1774

Lumina din cameră era perfectă.

– Începem cu încăperea asta, îi spusese Jocasta strănepoatei ei, înălţându-şi faţa spre razele soarelui, care veneau prin uşile duble ale terasei, cu pleoapele coborâte peste ochii orbi. Am dorit o cameră în care să pictez şi am ales acest loc în care să am lumină, sclipitoare precum cristalul dimineaţa şi ca apa liniştită după-amiaza. Apoi am construit casa în jurul ei.

Mâinile bătrânei, cu degete încă lungi şi puternice, au atins şevaletul, cutiile cu pigmenţi şi pensulele, cu un regret plin de afecţiune, ca şi cum ar fi mângâiat statuia unui iubit mort de multă vreme, o pasiune retrăită, dar acceptată ca fiind dispărută pentru totdeauna.

Brianna, cu blocul de schiţe şi cu creionul în cealaltă mână, desenase rapid, pe ascuns, acea expresie trecătoare de suferinţă rămasă în urmă. Schiţa se afla alături de altele, în fundul cutiei, pentru ziua în care va încerca probabil să îi dea o formă, străduindu-se să surprindă lumina nemiloasă, dar şi ridurile adânci de pe faţa mătuşii ei şi oasele puternice, evidenţiate de razele soarelui pe care ea nu le putea vedea.

Însă deocamdată pictura era mai curând o chestiune de afaceri decât de artă. Nu se întâmplase nimic suspect după grătarul Florei MacDonald, însă părinţii ei voiau să mai rămână o vreme, pentru orice eventualitate. Cum Roger era încă la Charlotte – el îi scrisese; scrisoarea era ascunsă la fundul cutiei ei, împreună cu schiţele personale –, nu exista niciun motiv ca ea să mai rămână. Aflând despre prezenţa ei, două sau trei dintre cunoştinţele Jocastei, soţii de bogaţi plantatori, comandaseră portrete personale sau ale familiilor lor, ceea ce reprezenta o sursă importantă de venit.

– N-o să înţeleg niciodată cum de reuşeşti, a spus Ian, care a clătinat din cap spre pânza de pe şevalet. E minunat.

Cu toată sinceritatea, nici ea nu înţelegea cum reuşea; nici nu i se părea necesar. Mai zisese asta drept răspuns la complimente asemănătoare şi îşi dăduse seama că un asemenea răspuns îi părea ascultătorului o falsă modestie sau un act de condescendenţă.

Cu toate acestea, i-a zâmbit, lăsând plăcerea pe care o simţea să îi apară pe chip.

– Când eram mică, tata mă ducea la plimbare pe un spaţiu verde şi de cele mai multe ori vedeam acolo un bătrân care picta, având în faţă un şevalet. De obicei, îl făceam pe tata să se oprească pentru ca eu să mă pot uita, iar bătrânul stătea de vorbă cu noi. De cele mai multe ori eu doar îl priveam fix, însă o dată mi-am luat inima în dinţi şi l-am întrebat cum făcea aşa ceva, iar el a coborât privirea spre mine şi a spus: „Scumpo, singurul truc este să vezi ce priveşti.“

Ian şi-a plimbat ochii de la ea la imagine, apoi a revenit, ca şi cum ar fi vrut să compare portretul cu mâna care îl făcuse.

– Tatăl tău, a vorbit el, vădit interesat, a coborât vocea şi a aruncat o privire spre uşa care dădea spre hol, de unde se auzeau voci, dar foarte apropiate. Nu te-ai referit la unchiul Jamie, da?

– Nu.

A simţit durerea obişnuită, când s-a gândit la primul ei tată, dar a alungat ideea. Nu o deranja să îi spună lui Ian despre el, însă nu era locul potrivit, pentru că erau sclavi peste tot şi o sumedenie de vizitatori care apăreau lângă ei pe neaşteptate.

– Priveşte!

S-a uitat peste umăr să se asigure că nu e nimeni aproape, dar sclavele discutau tare în foaier, certându-se pe o perie de încălţăminte. A ridicat capacul micului compartiment în care îţi ţinea pensulele de rezervă şi a vârât mâna sub căptuşeala de catifea.

– Ce părere ai?

A ridicat cele două miniaturi, câte una în fiecare palmă, pentru a fi examinate. Expresia de aşteptare de pe faţa lui s-a schimbat în fascinaţie şi a întins mâna încet spre una dintre picturile minuscule.

– Măi să fie! a exclamat el.

Una o înfăţişa pe mama ei, cu părul lung şi ondulat, liber pe umerii dezgoliţi, având bărbia fermă şi mică înălţată cu un aer autoritar, contrazis de curbura buzelor.

– Ochii nu cred că au ieşit prea bine, a spus ea, uitându-se în palma lui. Când totul e atât de mic… N-am putut să obţin culoarea potrivită. Cu ai tatei a fost mai uşor.

Nuanţele de albastru se realizau mai uşor. O mică trăsătură de cobalt, evidenţiată de alb, şi acea umbră vagă de verde care intensifica albastrul, în timp ce se stingea… Da, şi acela era tata. Puternic, viu şi direct. Însă pentru a obţine un cafeniu cu profunzime adevărată şi subtilitate, fără a mai vorbi de ceva care măcar să aproximeze topazul fumuriu al ochilor mamei ei – întotdeauna limpezi, dar schimbători ca lumina apei dintr-un pârâu cu albia cafenie ca turba –, asta impunea un fond mai complicat decât era posibil în spaţiul restrâns al unei miniaturi. Va trebui să încerce din nou cândva, într-un portret mai mare.

– Seamănă cu ei?

– Sunt minunate.

Ian s-a uitat de la una la cealaltă, apoi a pus portretul lui Claire la loc în compartiment.

– Părinţii tăi le-au văzut?

– Nu. Înainte de a le arăta cuiva voiam să fiu sigură că arată bine. Dacă da, le pot prezenta oamenilor care vin să pozeze şi poate primesc comenzi pentru alte miniaturi. Cele pe care le pot lucra acasă, la Ridge; acolo n-am nevoie decât de cutia de pictat şi de micile discuri din ivoriu.

A făcut un gest explicativ spre pânza mare la care lucra, înfăţişându-l pe Farquard Campbell ca un dihor împăiat în hainele lui cele mai bune,

înconjurat de mulţi copii şi nepoţi, cei mai mulţi dintre ei fiind deocamdată doar nişte pete albicioase. Strategia ei era să le convingă pe mame să îi aducă pe micuţi unul câte unul, să schiţeze în grabă mâinile, picioarele şi trăsăturile lor în locul potrivit înainte ca ei să se agite şi să izbucnească în plâns.

Ian s-a uitat la pânză, însă şi-a îndreptat din nou atenţia spre miniaturile părinţilor ei. Apoi, simţind privirea ei la el, a ridicat ochii alarmat.

– A, nu, să nu faci asta!

– Hai, Ian, dă-mi voie să-ţi schiţez portretul, l-a îndemnat ea. Nu doare, să ştii.

– Vai, aşa crezi tu! a contrazis-o el, ca şi cum cărbunele pe care îl avea Brianna în mână ar fi fost o armă. Cei din neamul Kahnyen'kehaka cred că dacă ai portretul cuiva ai şi putere asupra lui. De aceea vracii poartă măşti pe faţă – pentru ca demonii care provoacă bolile să nu vadă cum arată, ca să nu ştie cui să îi facă rău, înţelegi?

A vorbit atât de serios, încât ea l-a privit printre gene ca să vadă dacă nu cumva glumeşte. Se pare că nu glumea.

– Ian, mama ţi-a explicat despre germeni, nu?

– Da, sigur, a recunoscut el, pe un ton ce nu îi trăda deloc convingerea. Mi-a arătat lucruri care înoată de colo colo şi a spus că trăiesc pe dinţii mei.

Pe faţă i-a apărut o expresie de dezgust, însă a abandonat subiectul pentru a reveni la cel de dinainte.

– Un călător francez a venit cândva în sat, unul care studia ştiinţele naturii şi avea desene cu păsări şi animale, care i-au uimit pe săteni. Dar a făcut greşeala de a se oferi să o deseneze pe soţia căpeteniei războinice. Cu chiu, cu vai am reuşit să-l scot întreg de acolo.

– Dar tu nu eşti mohawk, a spus ea pe un ton răbdător şi, chiar dacă ai fi, doar nu te temi că voi avea putere asupra ta, nu?

Ian a întors capul şi i-a aruncat brusc o privire ciudată care a trecut prin Brianna ca un cuţit prin unt.

– Nu, a zis el. Nu, sigur că nu.

Însă vocea îi era mai puţin convingătoare decât atunci când vorbiseră despre germeni.

Cu toate acestea, s-a dus spre scaunul pe care Brianna îl folosea pentru cei care pozau, amplasat în lumina care pătrundea pe uşile deschise ce dădeau spre terasă, şi s-a aşezat, ridicând bărbia într-o atitudine eroică, amintind de cineva care aşteaptă să fie executat. Reprimându-şi un zâmbet, Brianna a luat blocul de schiţe şi a desenat cât de repede a putut, înainte ca el să se răzgândească. Era un subiect dificil; trăsăturilor lui le lipsea structura osoasă clar definită pe care o aveau părinţii ei şi Roger. Şi totuşi, nu era nicidecum o faţă delicată, chiar dacă nu ar fi ţinut seama de tatuajele care porneau de la rădăcina nasului spre obraji.

Tânăr şi proaspăt, şi totuşi avea o gură fermă – puţin strâmbă, a observat ea cu interes; cum de nu băgase de seamă până atunci? –, care

aparţinea cuiva mult mai vârstnic, încadrată de riduri ce se vor adânci odată cu înaintarea în vârstă, dar deja ferm instalate. Ochii… ţinea cu disperare ca ei să îi iasă bine. Mari şi migdalaţi, ei reprezentau singura aspiraţie spre frumuseţe, şi totuşi „frumuseţe“ era departe de a fi cuvântul potrivit. Ca majoritatea ochilor, nu aveau o singură culoare, ci mai multe – culorile toamnei, ale pământului umed şi frunzelor de stejar, precum şi atingerea razelor de soare pe iarba uscată, la apus Culoarea era o provocare, dar o putea realiza. Însă expresia feţei i s-a schimbat într-o clipă de la amabilitatea sinceră, aproape pe jumătate ceva ce nu ar fi vrut să întâlnească pe o alee întunecoasă. Expresia din acel moment se situa undeva între acele două extreme, dar a înclinat brusc spre ultima când s-a concentrat la uşa deschisă din spatele Briannei şi spre terasă.

Tresărind, ea s-a uitat scurt peste umăr. Era cineva acolo; a văzut o parte din umbră, dar partea care arunca umbra rămăsese nevăzută. Şi persoana a început să fluiere, scoţând sunete de probă.

O clipă, totul a fost normal. Apoi lumea s-a schimbat. Intrusul fluiera *Yellow Submarine.*

Tot sângele i-a fugit din cap, de aceea s-a legănat şi s-a prins de marginea unei mese ca să nu cadă. Ca prin vis, l-a simţit pe Ian ridicându-se ca o felină de pe scaun, luând un cuţit de întins culoarea, după care a ieşit fără niciun zgomot pe hol.

Brianna şi-a simţit mâinile reci şi amorţite; la fel şi buzele. A încercat să fluiere drept răspuns, dar nu a reuşit decât să sufle printre buze. Îndreptându-se de spate, s-a controlat şi a cântat ultimele cuvinte ale piesei. Abia a reuşit să intoneze, dar cuvintele s-au auzit clar.

Pe terasă era linişte deplină; fluieratul încetase.

– Cine eşti? a întrebat ea apăsat. Intră!

Umbra s-a alungit treptat, înfăţişând un cap ca de leu, lumina strălucindu-i printre bucle, lucind pe dalele terasei. Precaut, omul a băgat capul pe uşă. Era un indian, a văzut Brianna cu uimire, deşi îmbrăcămintea îi era europeană – şi rufoasă –, mai puţin salba de la gât. Era slab şi murdar şi avea ochii apropiaţi, pe care i-a aţintit asupra ei cu înflăcărare şi ceva vecin cu aviditatea.

– Eşti singură, doamnă? a întrebat el hârâit, în şoaptă. Mi s-a părut că aud voci.

– Doar vezi că sunt singură. Cine Dumnezeu eşti?

– A… Wendigo. Wendigo Donner. Te numeşti Fraser, adevărat?

Intrase deja în cameră, dar a privit precaut într-o parte şi în alta.

– Da, numele de fată. Tu eşti…

Neştiind cum să formuleze întrebarea, a tăcut.

– Da, a spus el încet, măsurând-o cu o privire pe care niciun bărbat din acel secol nu ar fi adresat-o unei doamne. Deci şi tu eşti? Eşti fiica ei, sigur.

A vorbit cu o anumită ardoare şi s-a apropiat.

Brianna a socotit că el nu voia să îi facă niciun rău; era doar intrigat. Ian nu a aşteptat să vadă vreun gest agresiv; a urmat o scurtă dispariţie a luminii ce venea pe uşă, apoi l-a atacat pe la spate pe Donner, care a scos un

ţipăt, amuţit imediat când Ian l-a strâns cu un braţ de gât, ţinându-i vârful cuţitului lipit după ureche.

– Cine eşti nemernicule şi ce vrei? l-a întrebat Ian, strângându-l şi mai tare pe Donner.

Cu ochii gata să-i sară din orbite, indianul a scos câteva sunete slabe.

– Cum te aştepţi să-ţi răspundă dacă îl sufoci?

Acel apel la raţiune l-a făcut pe Ian să slăbească strânsoarea, deşi împotriva voinţei lui. Donner a tuşit, şi-a frecat gâtul cu un gest ostentativ, şi i-a aruncat o privire plină de reproş lui Ian.

– Nu e nevoie de aşa ceva, domnule, doar nu i-am făcut nimic.

Donner şi-a mutat privirea de la Brianna spre Ian, apoi a revenit. A făcut un gest din cap către Ian.

– E şi el…?

– Nu, dar ştie. Ia loc! Ai întâlnit-o pe mama când a fost răpită, da?

Auzind, Ian şi-a înălţat brusc sprâncenele stufoase şi a strâns mai bine între degete cuţitul de pictură, care era flexibil, dar avea vârful foarte ascuţit.

– Da. Donner s-a lăsat prudent pe scaun, rămânând cu ochii spre Ian. Doamne, era cât pe ce să mă prindă. Mama ta mi-a spus că bărbatul ei e fioros şi că e bine să nu mă aflu acolo când o să sosească, dar n-am crezut-o. Sau cam aşa ceva. Dar când am auzit tobele alea, am şters-o şi tare bine am făcut.

Pălind, şi-a înghiţit nodul din gât.

– M-am întors a doua zi de dimineaţă, a continuat. Dumnezeule, ce-am văzut…

Ian a spus ceva în surdină, în limba mohawk, i s-a părut Briannei. A sunat extrem de neprietenos, iar Donner a înţeles destul, ceea ce l-a făcut să îşi tragă scaunul ceva mai departe, apoi a strâns din umeri.

– Hei, domnule, nu i-am făcut nimic, înţelegi? s-a uitat rugător la Brianna. Serios! Voiam să mă ajute să plec. Întrebaţi-o, şi-o să vă spună! Doar că Fraser şi ai lui au venit înainte de a apuca să stau de vorbă cu ea. Iisuse, de ce să-i fac un rău? Am găsit-o aici şi am nevoie de ea!

– Prima? a întrebat Ian încruntându-se. Prima…

– Prima… călătoare, la asta se referă, a explicat Brianna, iar inima începuse să îi bată mai tare. Pentru ce aveai nevoie de ea?

– Ca să-mi spună cum să… mă întorc.

A înghiţit din nou în sec şi a dus mâna la salba de la gât.

– Tu ai venit sau te-ai născut aici? Mi-nchipui că ai venit, a adăugat, nedorind răspuns. Acum femeile nu cresc atât de înalte ca tine. Sunt micuţe. Mie-mi plac femeile masive.

A zâmbit, cu intenţia clară de a-i intra în graţii Briannei.

– Am venit, a spus scurt Brianna. Ce naiba cauţi aici?

– Încerc să ajung îndeajuns de aproape ca să stau de vorbă cu mama ta.

A aruncat o privire îngrijorată peste umăr; în grădina bucătăriei erau sclavi ale căror voci se auzeau.

– M-am ascuns o vreme într-un sat cherokee, a povestit, apoi m-am gândit să cobor la Fraser’s Ridge când mă voi simţi în siguranţă, dar când am ajuns acolo bătrâna doamnă mi-a zis că veniserăţi aici. Al naibii de lung drumul când îl faci pe jos! a adăugat el, oarecum dezamăgit. Iar aici, negrul mare m-a alungat de două ori când am încercat să intru. Cred că hainele mele nu erau cum se cuvine. În ultimele trei zile m-am furişat de colo colo, încercând s-o zăresc şi să o găsesc singură. Dar am văzut-o discutând cu tine pe terasă şi te-am auzit spunându-i „mamă“. Văzând cât de masivă eşti… în fine, m-am gândit că, dacă nu te prinzi de cântec, nu era nicio problemă, adevărat?

– Şi vrei să te întorci de unde ai venit, da? l-a întrebat Ian.

Era clar că socotea asta o idee excelentă.

– A, sigur, a răspuns Donner cu înflăcărare în glas. A, *da!*

– De unde ai venit? l-a întrebat Brianna.

Şocul provocat de apariţia lui se stingea treptat, înlocuit de curiozitate.

– Din Scoţia? a sugerat.

– Nu. De acolo ai venit tu? a întrebat el cu interes şi, abia aşteptând gestul ei de confirmare, a continuat: Mama ta a spus că a venit, apoi s-a întors şi a revenit. Puteţi să plecaţi încolo şi încoace ca printr-o uşă turnantă, ca să zic aşa?

Brianna a clătinat energic din cap, cutremurându-se când şi-a amintit.

– Doamne, nu! E groaznic şi primejdios, chiar dacă ai la tine o piatră preţioasă.

– Piatră preţioasă? a sărit. E nevoie de o piatră preţioasă ca să reuşeşti?

– Nu chiar, dar ea pare să-ţi ofere o anumită protecţie. Şi s-ar părea că există o modalitate să foloseşti pietrele preţioase ca să… să te dirijezi, într-un fel, dar noi nu ştim tot despre asta.

A ezitat, dorind să îi pună şi alte întrebări, dar ţinând mai mult să o aibă alături pe Claire.

– Ian, poţi s-o găseşti pe mama? Cred că e în grădina bucătăriei, cu Phaedre.

Vărul ei i-a aruncat o privire prin ochii îngustaţi, apoi a scuturat din cap.

– Nu te las singură cu individul ăsta. Du-te tu! Eu o să stau cu ochii pe el.

Brianna ar fi vrut să refuze, însă îndelungata experienţă pe care o avea cu bărbaţii scoţieni o învăţase să recunoască încăpăţânarea lor de neclintit. Pe de altă parte, Donner o privea într-un fel care o făcea să se simtă neliniştită – şi-a dat seama că se uita la mâna ei, spre rubinul caboşon de pe inel. Era convinsă că, dacă ar fi fost nevoie, îl putea înfrânge, şi totuşi…

– Mă-ntorc imediat, a anunţat ea, împungând cu un deget spre o bidinea uitată într-un vas cu terebentină. Să nu pleci!

Eram şocată, dar mai puţin decât s-ar fi cuvenit. Simţisem că Donner

rămăsese în viaţă. Speram, în ciuda tuturor celor petrecute. Dar, văzându-l faţă în faţă, în camera de dimineaţă a Jocastei, am rămas mută. Tocmai vorbea când am intrat, dar a tăcut când m-a văzut. Nu s-a ridicat, fireşte, şi nici n-a scos vreo vorbă privind supravieţuirea mea, ci doar a dat din cap spre mine şi a continuat ce a avea de spus.

– Pentru a opri albii. Să ne salvăm pământurile şi popoarele.

– Numai că ai sosit într-un moment nepotrivit, i-a spus Brianna. Ai venit prea târziu.

Donner i-a aruncat o privire care exprima nedumerirea.

– Ba nu, nu e aşa. În 1766, atunci trebuie să se întâmple şi atunci am venit.

S-a lovit violent cu podul palmei în tâmplă:

– La naiba! Ce-a fost în mintea mea?

– Prostie congenitală? i-am sugerat cu glas politicos, după ce mi-am recăpătat vocea. Sau vreun drog?

Expresia neutră a dispărut treptat şi buzele lui Donner au tresărit.

– A, da, doamnă. A fost şi aşa ceva.

– Dar, dacă ai venit în anul 1766 şi aşa ai vrut, a obiectat Bree, ce s-a întâmplat cu Robert Springer, Dinte-de-Vidră? Potrivit poveştii pe care a auzit-o mama despre el, a vrut să avertizeze triburile indiene în legătură cu albii şi să îi împiedice să le colonizeze teritoriile. Numai că a sosit *prea târziu* şi, chiar şi aşa, trebuie să fi ajuns aici cu cincizeci de ani înaintea ta!

– Nu ăsta a fost planul, doamnă! a exclamat Donner.

S-a ridicat, trecându-şi hotărât mâinile prin păr, atât de agitat era, făcându-l să se ridice ca nişte rugi de muri.

– Doamne, nu!

– A, nu? Şi-atunci, care era planul? l-am întrebat eu. Aţi avut unul.

– Da. Da, am avut.

A lăsat mâinile jos, privind în jur ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzit de altcineva. Apoi şi-a umezit buzele cu limba.

– Bob a vrut să procedeze aşa cum aţi zis, dar ceilalţi au spus că nu merge aşa. Erau prea multe grupări diferite, prea multe presiuni ca să trateze cu albii… Era imposibil să aplicăm planul, înţelegeţi? Nu puteam împiedica tot, ci doar să îmbunătăţim lucrurile.

Planul iniţial al grupului fusese oarecum mai puţin ambiţios ca anvergură. Călătorii în timp sosiseră în anii 1760 şi, în următorii zece ani, în deruta şi reorganizarea, dar şi în mişcările triburilor şi ale satelor de după încheierea războiului dintre francezi şi indieni, s-au infiltrat în diferite grupuri de indieni care locuiau de-a lungul Liniei Tratatului din colonii şi până în teritoriile canadiene. Au făcut toate eforturile pentru a-i convinge pe indieni să lupte de partea britanicilor în revoluţia ce urma să se petreacă, cu intenţia de a asigura victoria britanicilor.

– Uitaţi, englezii se poartă ca şi cum triburile de indieni sunt naţiuni suverane, a explicat el, cu o dezinvoltură ce sugera că aceea era o teorie învăţată pe de rost. Au învins, vor continua să aibă relaţii comerciale şi tot aşa, ceea ce e în regulă, dar englezii nu vor încerca să îi izgonească şi să îi

distrugă pe indieni. Colonistii – a făcut un semn dispreţuitor spre uşa deschisă –, fii de căţele, lacomi, şi-au croit drum spre terenurile indienilor în ultima sută de ani şi *nu* se vor opri aici.

Bree a ridicat din sprâncene, dar mi-am dat seama că ideea i s-a părut interesantă. Evident, nu era chiar atât de nebunească pe cât părea.

– Cum de v-aţi închipui că veţi reuşi? l-am întrebat eu. Doar câţiva oameni ca să… vai, Dumnezeule! am spus, văzând că expresia i se schimbă. Iisuse H. Roosevelt Hristos! N-aţi fost singurii, adevărat?

Fără să scoată vreo vorbă, Donner a clătinat din cap.

– Câţi aţi fost? l-a întrebat Ian.

Părea calm, însă îşi ţinea mâinile încleştate pe genunchi.

– Habar n-am. Donner s-a aşezat brusc, prăbuşindu-se ca un sac plin cu grăunţe. În grup au fost cam două sau trei sute de oameni. Dar cei mai mulţi nu auzeau pietrele. A ridicat puţin capul şi s-a uitat spre Brianna. Tu poţi?

Încruntată, ea a dat din cap afirmativ.

– Dar tu crezi că au fost mai mulţi… călători… decât tu şi amicii tăi?

Neajutorat, Donner a ridicat din umeri.

– Cred că da. Dar Raymond a spus că doar cinci pot trece o dată. De aceea ne-am antrenat în celule de câte cinci. Am păstrat secretul; nimeni din grupul cel mare nu ştia cine poate călători în timp şi cine nu, iar Raymond era singurul care îi cunoştea pe toţi.

M-am simţit obligată să îl întreb:

– Cum arăta Raymond?

În minte apăruse o posibilitate imediat ce auzisem acel nume. Donner a clipit, pentru că nu se aşteptase la o asemenea întrebare.

– Dumnezeule, habar n-am, a spus el neajutorat. Un tip scund, aşa cred. Cu părul alb. Şi-l purta lung, la fel ca noi, ceilalţi.

Şi-a trecut degetele prin buclele legate drept ilustrare, ridicând din sprâncene, semn că se străduia să îşi aducă aminte.

– O frunte… destul de lată?

Ştiam că nu trebuia să îi dau sugestii, dar nu m-am putut abţine şi mi-am dus degetele arătătoare ale ambelor mâini peste frunte, în chip de ilustrare. Un moment, a rămas cu ochii holbaţi spre mine, derutat.

– Doamnă, nu-mi amintesc, a zis el, clătinând din cap neajutorat. Asta s-a întâmplat demult. Cum să ţin minte aşa ceva?

Am oftat.

– În fine, spune ce s-a întâmplat când aţi venit prin pietre.

Clipind şi făcând un efort să îşi amintească, Donner şi-a umezit buzele. Nu era vorba de prostia lui nativă, mi-am dat seama; nu dorea să se gândească la acele momente.

– Da. Ei bine, eram cinci, cum am mai spus. Eu, Rob, Jeremy şi Ata. A, şi Jojo. Am ajuns pe o insulă şi…

– Ce insulă? au întrebat ca în cor Brianna şi Ian.

– Ocracoke, a spus el surprins. E portalul cel mai nordic din grupul insulelor care alcătuiesc Triunghiul Bermudelor. Am vrut să ajungem cât se

poate de aproape de…

– Bermu… am spus eu şi Brianna, dar ne-am întrerupt, uitându-ne una la cealaltă.

– Ştii unde se află alte portaluri? l-am întrebat, străduindu-mă să îmi păstrez calmul.

– Câte sunt? a intervenit Brianna, fără să se aştepte la un răspuns.

În orice caz, răspunsul a fost confuz, iar asta nu reprezenta o surpriză. Raymond le zisese că erau multe asemenea locuri în lume, dar manifestau tendinţa de a fi grupate. Unul dintre ele exista în Caraibe, altul în nord-est, în apropierea graniţei cu Canada. Un altul era în deşertul din sud-vest – Arizona, credea el, şi undeva spre Mexic. În Bretania de Nord şi pe coasta Franţei, până spre vârful Peninsulei Iberice. Probabil că existau mai multe, însă doar atâtea menţionase el.

Nu toate portalurile erau marcate cu cercuri de pietre, deşi cele aflate în locurile în care oamenii locuiseră multă vreme trebuiau să existe.

– Raymond a spus că acelea erau mai sigure, a zis el, ridicând din umeri. Habar n-am de ce.

Punctul de pe insula Ocracoke nu fusese înconjurat de un cerc complet de pietre, dar *era* marcat. De patru pietre, a spus el. Una avea semne despre care Raymond spusese că sunt africane, probabil făcute de sclavi.

– O parte din el e în apă, a zis el, ridicând din umeri. Adică prin el curge un pârâiaş. Raymond nu ştia nimic despre apă, dar credea că înseamnă ceva. Dar nu ştia care e *diferenţa*. Voi ştiţi?

Cu ochii căscaţi ca de bufniţe, eu şi Brianna am clătinat din cap. Auzind, fruntea lui Ian, şi aşa destul de încreţită, a coborât şi mai mult. Auzise ceva de felul acesta cât se aflase în stăpânirea lui Geillis Duncan?

Cei cinci – plus Raymond – merseseră cu o maşină cât putuseră înainta; drumul care cobora spre Outer Banks era foarte prost şi dispărea în timpul ploilor torenţiale, astfel că s-au văzut siliţi să o abandoneze la câţiva kilometri buni de locul ales; după care s-au zbătut să înainteze printre pinii pitici din zona coastei şi prin porţiuni neaşteptate de nisipuri mişcătoare. Era spre sfârşitul toamnei…

– Samhain, a spus Brianna suficient de încet ca Donner să nu fie distras de la povestea pe care o spunea.

– La sfârşitul toamnei, a spus el, iar vremea era proastă. Plouase zile în şir, mersul era nesigur, pe un teren alunecos, câteodată mlăştinos. Vântul se înteţise, valurile de furtună crescuseră şi izbeau ţărmul; se auzeau, chiar şi în locul limitat în care se afla portalul.

– Toţi eram înspăimântaţi, probabil că toţi, mai puţin Rob, dar era incitant, dom’le, a spus el, dovedind o sclipire de entuziasm. Copacii erau aproape culcaţi la pământ, iar cerul devenise verde. Vântul bătea atât de tare, încât simţeai seara oceanul, pentru că picături din el zburau prin aer, amestecate cu cele de ploaie. Eram cu toţi uzi până la chiloţi.

– Până la ce? a întrebat Ian, încruntându-se.

– Până la lenjeria intimă, înţelegi? Până la piele. Sau la legătura de şold, a spus Brianna, făcând un semn de nerăbdare cu o mână. Continuă, te

rog!

După ce ajunseseră acolo, Raymond îi verificase pe toţi să vadă dacă au la ei puţinele lucruri de care aveau nevoie – cutii cu iască, tutun, ceva bani de pe acea vreme –, iar apoi îi dăduse fiecăruia o salbă şi câte o desagă mică, din piele, în care cică se afla o amuletă cu ierburi ceremoniale.

– A, ştiţi, a comentat el, văzându-mi amuleta. Voi de care aţi folosit?

– N-am folosit, am spus eu, fiindcă nu doream să se abată de la povestire. Continuă! Cum aţi plănuit să ajungeţi la anul potrivit?

– A, în fine, a oftat şi s-a ghemuit pe scaun. N-am făcut asta. Ray a zis că ne vom întoarce cu două sute de ani în urmă, plus sau minus câţiva. Nu puteam alege – şi speram ca voi să ştiţi. Cum să ajungi într-o anumită perioadă. Fiindcă, oameni buni, vreau să ajung înapoi *înainte* să mă întâlnesc cu Ryan şi ceilalţi.

Sub îndrumarea lui Raymond, merseseră într-un anumit tipar printre pietre, incantând. Donner nu avea idee ce însemnau acele cuvinte şi nici în ce limbă erau. După ce au executat tiparul, au mers în şir indian spre piatra cu însemne africane, trecând cu grijă prin stânga ei.

– Şi după aceea pac! a lovit cu pumnul în palma celeilalte mâini. Primul om din şir a *dispărut,* dom'le! Ne-am speriat. Adică trebuia să se întâmple, dar… să dispară aşa… a repetat el, clătinând din cap. A dispărut, pur şi simplu.

Surescitaţi de dovada de eficienţă, repetaseră tiparul şi cântecul şi la fiecare repetiţie primul om care trecea pe lângă piatră dispărea. Donner fusese al patrulea.

– O, Doamne! a spus el şi a pălit amintindu-şi. Doamne, n-am simţit niciodată aşa ceva şi sper să nu mai trec prin aşa ceva.

– Amuleta, punguţa pe care ai avut-o, a întrebat Brianna, ignorând paloarea lui, iar ea având faţa încordată şi plină de interes. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Habar n-am. Poate c-am pierdut-o ori a ajuns în alt loc. Am leşinat şi când m-am trezit n-o mai aveam. Donner a început să tremure, în ciuda arşiţei zilei. Jojo. El era cu mine. Doar că murise.

Cuvintele lui m-au săgetat ca o lovitură de pumnal, exact sub coaste. Caietele lui Geillis Duncan cuprindeau liste cu oamenii găsiţi lângă cercurile de piatră – unii vii, alţii morţi. Nu era nevoie să îmi spună cineva că trecerea prin pietre prezenta pericol, dar vorbele lui m-au făcut să mi se înmoaie genunchii, de aceea m-am aşezat pe canapeaua cu ciucuri a Jocastei.

– Şi ceilalţi… am întrebat, străduindu-mă să îmi stăpânesc glasul, au…?

A clătinat din cap. Încă era transpirat, tremura şi avea faţa umedă; părea să se simtă rău.

– Nu i-am mai văzut, a spus el.

Nu ştia de ce murise Jojo. Nu s-a oprit să verifice, deşi părea să aibă urme de arsură pe cămaşă. Descoperindu-şi prietenul mort şi neavând pe nimeni dintre ceilalţi în preajmă, fugise panicat, trecând printr-o pădure şi printr-o mlaştină sărată, prăbuşindu-se după ce rătăcise câteva ore, şi a

rămas toată noaptea întins pe dune de nisip, printre ierburi ţepoase. Îndurase de foame trei zile, apoi găsise un cuib de ţestoasă şi mâncase ouăle, după care ajunsese pe continent cu o barcă furată şi rătăcise nefericit de colo colo, lucrând pe câte undeva, căutându-şi refugiul în băutură când îşi putea permite, ajungând în tovărăşia lui Hodgepile şi a bandei lui în urmă cu un an. După coliere, zicea el, conspiratorii puteau să se recunoască în cazul în care se reîntâlneau, însă el nu mai văzuse pe cineva care să poarte aşa ceva.

Brianna nu a mai dat atenţie descrierii rătăcirilor lui; o interesa altceva.

– Crezi că Dinte-de-Vidră, adică Springer, v-a trădat grupul încercând să ajungă într-o altă perioadă?

Rămas cu gura căscată, Donner s-a uitat la ea.

– Nu m-am gândit la asta. El a plecat primul. Primul, a repetat el, rămas pe gânduri.

Brianna a dat să îl mai întrebe ceva, dar a fost întreruptă de sunetul unor voci de pe hol, semn că nişte oameni veneau spre cameră. Cu ochi dilataţi de spaimă, Donner s-a ridicat imediat în picioare.

– La naiba! a spus el. El e. Trebuie să mă ajutaţi!

Înainte de a apuca să îl întreb de ce căuta ajutor sau cine era „el“, austerul Ulysses a apărut în pragul uşii.

– Tu, i-a spus pe un ton ameninţător lui Donner, care se chircise de spaimă. Domnule, nu ţi-am zis să pleci? Cum de-ndrăzneşti să intri în casa doamnei Innes şi să-i tulburi rudele?

S-a tras apoi deoparte, i-a făcut semn celui care stătea alături de el, şi un domn scund şi rotofei, care părea iritat şi purta un costum mototolit, s-a uitat în cameră.

– El e, a spus bărbatul, arătând acuzator cu degetul spre Donner. Acela e ticălosul care mi-a furat punga la slujba ţinută de familia Jacobs azi-dimineaţă! Mi-a luat-o din buzunar în timp ce mâncam dejunul!

– N-am fost eu!

Donner a făcut o încercare nereuşită de a se arăta revoltat, însă vinovăţia îi era întipărită pe faţă, iar când Ulysses l-a prins de ceafă şi i-a cercetat hainele fără niciun menajament, spre nespusa satisfacţie a proprietarului, a descoperit punga.

– Hoţule! a strigat el, ridicând pumnul. Te-am urmărit toată dimineaţa. Sălbatic nenorocit şi păduchios, mâncător de câini! Vai, vă cer iertare, doamnelor, a spus el ca o completare, făcând o plecăciune spre mine şi Brianna, după care a continuat să îl acuze pe Donner.

Ridicând din sprâncene, Brianna mi-a aruncat o privire, dar eu am ridicat din umeri. Chiar dacă aş fi vrut, nu aveam cum să îl salvez pe Donner de mânia îndreptăţită a victimei lui. La cererea acelui domn, Ulysses a chemat doi grăjdari, care au venit cu cătuşe – vederea acestora a făcut-o pe Brianna să pălească puţin –, iar Donner a fost scos târâş, în timp ce protesta, susţinând că nu făcuse el asta, fusese o înscenare, nu el era făptaşul, el era prieten cu doamnele, serios, dom’le, întrebaţi-le… pentru a fi dus la

închisoarea din Cross Creek.

După ce a fost scos pe sus, în cameră s-a lăsat o linişte mormântală. Într-un târziu, Ian a clătinat din cap, ca şi cum ar fi încercat să alunge nişte muşte şi, lăsând în cele din urmă cuţitul-paletă, a ridicat blocul de desen pe care Brianna îl pusese pe Donner să deseneze tiparul despre care vorbise. O mâzgăleală nefericită de cercuri şi linii curbe, arăta ca unul dintre desenele lui Jemmy.

– Ce nume e ăsta, Wendigo? a întrebat Ian, lăsând caietul jos.

Brianna strângea bucata de cărbune atât de tare, încât i se albiseră degetele. Şi le-a desfăcut şi a lăsat creionul pe masă, moment în care am observat că îi tremurau mâinile.

– Wendigo, a spus ea. E un spirit al canibalilor Ojibway, care trăieşte în pădure. Urlă în timpul furtunilor şi mănâncă oameni.

Ian s-a uitat lung la ea.

– Drăguţ individ! a spus el.

– N-a fost.

Şi eu mă simţeam mai mult decât cutremurată. În afară de şocul provocat de apariţia lui Donner şi de revelaţiile lui, iar apoi de arestarea lui, mici fulgerări ale unor amintiri – imagini vii ale primei întâlniri cu el –, au apărut nechemate în mintea mea, deşi am făcut eforturi să le alung. Am simţit gust de sânge în gură şi duhoarea bărbaţilor nespălaţi, care acoperea parfumul florilor de pe terasă.

– E ceva ce s-ar putea numi *nom de guerre*[91], am spus, încercând să par detaşată. Sigur n-a primit numele ăsta la botez.

– Mamă, ţi-e bine? Bree s-a uitat încruntată spre mine. Să-ţi aduc ceva? Un pahar cu apă?

– Whisky, am spus eu şi Ian la unison, iar eu am râs, deşi încă mă simţeam slăbită.

Până a sosit băutura, mi-am revenit.

– Ulysses, ce crezi că va păţi? l-am întrebat pe majordom, care tocmai îmi întindea tava.

Faţa lui atrăgătoare nu exprima decât un uşor dezgust faţă de vizitatorul nedorit. L-am văzut încruntându-se spre bucăţi de noroi lăsate pe parchet de încălţările lui Donner.

– Presupun că-l vor spânzura, a spus el. Domnul Townsend – aşa îl cheamă pe domnul păgubit – avea zece lire în punga furată.

Mai mult decât suficient pentru a fi spânzurat. Oamenii secolului al XVIII-lea nu priveau deloc cu ochi buni hoţia; până şi furtul unei lire putea aduce pedeapsa capitală.

– Bine aşa, a zis Ian, pe un ton evident aprobator.

Am simţit o uşoară tresărire a stomacului. Donner îmi displăcea, nu aveam încredere în el şi, ca să fiu sinceră, nu consideram că, în general, moartea lui ar reprezenta o mare pierdere pentru umanitate. Însă era un călător în timp ca şi mine, asta presupunea vreo obligaţie din partea noastră ca să îl ajutăm? Şi, probabil, lucrul cel mai important, deţinea mai multe informaţii decât ne dezvăluise?

– Domnul Townsend a plecat la Campbeltown, a adăugat majordomul, întinzându-i tava lui Ian. Ca să îl roage pe domnul Farquard să se ocupe neîntârziat de caz, deoarece el trebuie să plece la Halifax şi doreşte să depună mărturie cât mai curând.

Farquard Campbell era judecător de pace şi probabil deţinea funcţia cea mai apropiată celei de judecător în comitat, întrucât Tribunalul Itinerant încetase să funcţioneze.

– Nu-l vor spânzura până mâine, aşa cred, a spus Brianna.

De obicei, ea nu bea whisky, însă acum luase un pahar. Întâlnirea o zdruncinase şi pe ea. Am văzut că îşi răsucise inelul de pe deget, frecând rubinul mare cu un aer absent.

– Nu, a spus Ian, uitându-se bănuitor la ea. Doar nu vrei să… mi-a aruncat o privire. Nu! a exclamat el oripilat, când mi-a văzut faţa. Individul e hoţ şi criminal, iar dacă nu l-ai văzut cu ochii tăi, mătuşă, punând foc şi ucigând, poţi bănui că a făcut aşa ceva. Pentru numele Domnului, lasă-l să fie spânzurat şi cu asta, basta!

– Păi… am spus, nehotărâtă.

Paşii de pe hol m-au scutit de răspuns. Jamie şi Duncan fuseseră la Cross Creek. Acum se întorseseră.

Am simţit un val copleşitor de uşurare când l-am văzut pe Jamie, care a apărut în cadrul uşii, bronzat şi masiv, prăfuit după călătorie.

– Pe cine să spânzure? a întrebat el binedispus.

Jamie era de aceeaşi părere ca şi Ian; Donner să fie spânzurat şi adio. Împotriva voinţei lui, avea totuşi convingerea că eu sau Brianna trebuia să mai discutăm cu el, ca să ne convingem dacă avea de spus şi alte lucruri.

– O să stau de vorbă cu temnicerul, a zis el, lipsit de orice entuziasm. Dar băgaţi de seamă, a spus el şi a împuns cu arătătorul spre mine, niciuna dintre voi nu trebuie să se apropie de individ, dacă eu sau Ian nu suntem de faţă.

– Ce crezi c-ar putea să facă? a întrebat Brianna, care s-a simţit jignită şi iritată de tonul lui. E pe jumătate cât mine, ce Dumnezeu!

– Iar un şarpe cu clopoţei e şi mai mic, i-a răspuns tatăl ei. Doar n-ai păşi într-o cameră în care e un asemenea animal, doar pentru că eşti mai grea decât el?

Ian a chicotit, auzindu-l pe Jamie, iar Brianna i-a tras un cot puternic în coaste.

– În orice caz, a spus Jamie, fără să îi bage în seamă. Am o veste. Şi o scrisoare de la Roger Mac, a spus el.

Zâmbindu-i lui Bree, a scos scrisoarea de sub cămaşă.

– Sper că nu eşti prea distrasă s-o citeşti. Brianna s-a aprins ca o lumânare şi a înşfăcat scrisoarea. Ian a făcut un gest ca şi cum ar fi vrut să i-o smulgă, iar ea l-a plesnit peste mână şi a râs, după care a fugit din cameră ca s-o citească în solitudine.

– Ce fel de veste? am întrebat eu.

Ulysses lăsase tava şi clondirul, de aceea mi-am turnat whisky în paharul golit de mine, după care i l-am întins lui Jamie.

– Cineva l-a văzut pe Manfred McGillivray, mi-a răspuns el. *Slainte!*

A golit paharul, apoi a părut mulţumit.

– A, da? Unde?

Ian a părut foarte puţin încântat auzind ştirea. Însă eu m-am simţit emoţionată.

– Într-un bordel, unde?

Din nefericire, informatorul lui nu putuse să îi spună locul exact în care se afla bordelul respectiv – probabil fusese prea beat în acele momente ca să ştie unde se afla, a remarcat Jamie cu cinism –, însă omul fusese sigur că asta se întâmplase în Cross Creek sau Campbelton. Şi, din nefericire, îl văzuse acolo în urmă cu câteva săptămâni. Se putea ca între timp Manfred să fi plecat de acolo.

– E totuşi un început, am spus cu speranţă în glas.

Penicilina era eficientă, chiar în cazurile mai avansate de sifilis şi chiar acum aveam în bucătăria de iarnă culturi promiţătoare.

– O să vin cu voi când mergeţi la închisoare. Iar după ce stau de vorbă cu Donner putem căuta bordelul acela.

Expresia de mulţumire de pe faţa lui Jamie a dispărut.

– Poftim? De ce?

– Eu nu cred că Manfred mai e acolo, mătuşă, a spus Ian, evident amuzat. În primul rând, mă-ndoiesc că are atâţia bani.

– Ei, asta-i bună! am făcut eu. Poate a spus unde locuieşte, nu? Pe de altă parte, vreau să aflu dacă a evidenţiat simptome clare.

În propriul meu timp, puteau trece zece, douăzeci sau chiar treizeci de ani după apariţia şancrului iniţial până să se instaleze simptomele clare de sifilis; însă în epoca aceea, sifilisul era o boală cu o evoluţie mult mai rapidă – victima putea muri în mai puţin de un an după ce se infecta. Iar Manfred dispăruse de mai bine de trei luni; doar Dumnezeu ştia când contractase boala.

Jamie a părut deosebit de lipsit de entuziasm privind ideea de a cerceta prin bordeluri, iar pe Ian asta îl interesa şi mai puţin.

– O să te-ajut să cauţi, s-a oferit el. O să vină şi Fergus cu noi, fiindcă ştie mai multe lucruri despre târfe – probabil că vor sta de vorbă cu el.

– Fergus? E aici?

– Da, a zis Jamie. Asta era cealaltă veste. În aceste momente îşi prezintă omagiile mătuşii mele.

– Bine. Dar de ce a venit?

– Păi, voi aţi auzit vorbindu-se la grătar, nu? Despre domnul Simms, tipograful, şi necazurile lui? Se pare că ele s-au înrăutăţit şi se gândeşte să vândă atelierul înainte ca vreun nenorocit să i-l incendieze cât el e înăuntru. M-am gândit că asta li s-ar potrivi mai bine lui Fergus şi Marsali decât munca de fermieri. De aceea am trimis vorbă să vină încoace şi să discute cu Simms.

– O idee sclipitoare! am comentat. Doar că… de unde va avea Fergus bani să cumpere atelierul?

Jamie a tuşit şi a părut să îmi evite privirea.

– Mda, în fine. Îmi închipui că se poate ajunge la o înţelegere. Mai ales că Simms abia aşteaptă să vândă.

– Am înţeles, am spus eu, resemnată. Nu cred că vreau să aflu amănuntele sângeroase. Însă Ian… m-am întors spre el, săgetându-l cu privirea. Departe de mine să vă dau sfaturi morale. Dar nu cumva şi repet – să nu le cereţi femeilor de moravuri uşoare să vă răspundă la întrebări profund personale. M-am făcut înţeleasă?

– Mătuşă, a exclamat Ian, prefăcându-se şocat, ce idee!

Însă pe faţa lui tatuată s-a lăţit un zâmbet.

Nume fals, menit să sugereze spiritul războinic (n. tr).

56

TĂVĂLIT ÎN SMOALĂ ŞI PENE

În cele din urmă, l-am lăsat pe Jamie să meargă singur la temniţă să-mi aranjeze întâlnirea mea cu Donner. Mă asigurase că totul va fi mai simplu fără prezenţa mea, iar eu, oricum, aveam câteva lucruri de rezolvat la Cross Creek. Ca de obicei, în afară de sare, zahăr, bolduri şi alte lucruri de uz casnic de care aveam nevoie, voiam să cumpăr neapărat coajă de chinină pentru Lizzie. Alifia cu ilex dădea rezultate în cazul crizelor de malarie, însă nu era la fel de eficientă precum coaja iezuitului pentru a le preveni.

Însă restricţiile impuse de britanici asupra comerţului îşi făceau efectul. Nu am găsit nici urmă de ceai, bineînţeles, mă aşteptasem; nu existase nici urmă aproape un an, dar nici zahăr, decât la un preţ exorbitant, iar boldurile din oţel nu se găseau nicăieri.

Am găsit totuşi sare. Cu jumătate de kilogram în coş, m-am îndreptat spre docuri. Ziua era caniculară şi umedă; departe de briza slabă dinspre râu, aerul stătea neclintit, apăsător şi lipicios ca melasa. Sarea se solidificase în pungile din pânză groasă, iar negustorul trebuise să desprindă bucăţi cu ajutorul unei dălţi. M-am întrebat dacă Ian şi Fergus aveau să se întoarcă după cercetările lor, pentru că aveam un plan în minte privind respectivul bordel şi femeile de acolo, însă mai întâi el trebuia descoperit.

Nu îi vorbisem lui Jamie despre ideea mea. Dacă avea vreun ecou, voi avea suficient timp. O stradă lăturalnică era umbrită datorită unor ulmi plantaţi astfel încât să se încline spre drum. Am păşit spre umbra binevenită a unuia şi m-am trezit la marginea cartierului la modă – cam zece case, cel mult – din Cross Creek. Din locul în care mă aflam, am văzut locuinţa modestă a doctorului Fentiman, evidenţiată de o mică şindrilă, decorată cu un caduceu. Doctorul nu era acasă când am bătut la uşă, dar servitoarea lui, o femeie tânără, curată şi nu tocmai atrăgătoare, cu ochii încrucişaţi, m-a primit şi m-a condus în camera de consultaţii.

Era o încăpere surprinzător de răcoroasă şi plăcută, cu ferestre mari şi cu o pânză groasă şi uzată pe podea, vopsită în pătrate albastre şi galbene, şi mobilată ca un birou, două scaune confortabile şi un şezlong pe care pacienţii se puteau întinde pentru a fi examinaţi. Avea pe birou un microscop, prin care m-am uitat cu interes. Era bun, dar nu se compara cu al meu, am gândit eu cu o oarecare mulţumire de sine.

Mă simţeam îndemnată de curiozitate să îi văd restul instrumentelor şi tocmai mă gândeam dacă scotocirea prin dulapuri ar fi reprezentat un abuz faţă de ospitalitatea doctorului, când el a apărut, purtat pe aripile brandy-ului.

Fredona ceva pentru sine şi-şi ţinea pălăria sub un braţ, iar geanta medicală, destul de ponosită, sub celălalt. Văzându-mă, le-a lepădat neglijent pe podea şi s-a grăbit să mă prindă de o mână, zâmbind larg. S-a aplecat spre mâna mea şi mi-a sărutat-o cu buze umede şi fierbinţi.

– Doamnă Fraser! Scumpă doamnă, sunt tare încântat să vă revăd! Sper că nu aveţi necazuri cu sănătatea!

Într-o oarecare măsură, mă pândea pericolul de a mă îmbăta de la aburii de alcool din răsuflarea lui, însă am păstrat o expresie cât mai amabilă posibil, ştergându-mi pe furiş mâna de rochie, în timp ce l-am asigurat că mă simţeam perfect, la fel ca membrii familiei mele restrânse.

– A, splendid, splendid! a exclamatt el, lăsându-se greoi şi brusc pe un scaun şi aruncându-mi un zâmbet până la urechi, arătându-şi molarii pătaţi de tutun.

Peruca mai mare decât s-ar fi cuvenit i se rotise într-o parte, ceea ce îl făcea să se uite pe sub ea ca un şoarece aflat sub capacul unei cafetiere, dar părea să fi observat. Splendid, splendid, splendid!

I-am luat cuvintele drept o invitaţie, de aceea m-am aşezat şi eu. Adusesem un mic dar ca să îl îmbunez pe bunul doctor, astfel că l-am scos din coş – deşi, socoteam pe bună dreptate că el era deja prea ameţit, astfel că trebuia să îmi acorde puţină atenţie înainte de a aborda adevăratul subiect al vizitei mele.

Cu toate astea, s-a arătat entuziasmat de darul meu – un glob ocular, pe care Ian cel Tânăr mi-l adusese după o încăierare la Yanceyville, pe care îl conservasem în grabă în spirt. Cum auzisem câte ceva despre gusturile doctorului Fentiman, socotisem că îl va aprecia. Aşa s-a şi întâmplat, astfel că el a repetat „Splendid“ de câteva ori.

În cele din urmă, s-a domolit, a clipit, a ridicat vasul spre lumină şi l-a rotit, uitându-se admirativ la el.

– Splendid! a zis el încă o dată. Va primi un loc extrem de onorabil în colecţia mea, vă asigur, doamnă Fraser!

– Ai o colecţie? am întrebat eu, mimând un interes deosebit, pentru că auzisem de ea.

– A, da, sigur că da! Aveţi amabilitatea de a o vedea?

Nu aveam cum să refuz, pentru că el se ridicase deja de pe scaun şi pornise împleticindu-se spre o uşă aflată în partea din spate a cabinetului. Aşa am ajuns la o încăpere destul de spaţioasă, ale cărei rafturi conţineau treizeci sau patruzeci de recipiente din sticlă, pline cu alcool şi un număr de obiecte care puteau fi descrise pe drept cuvânt drept „interesante“.

Acestea conţineau lucruri de la groteşti până la unele cu adevărat şocante. Unul câte unul, el a adus un borcan în care se găsea un deget mare de la un picior care evidenţia un neg de mărimea şi culoarea unei ciuperci comestibile, o limbă despicată – pesemne în timpul vieţii posesorului ei, pentru că cele două jumătăţi erau aproape sudate –, o pisică cu şase picioare, un creier cu malformaţii grave („extras de la un ucigaş care a fost spânzurat“, după cum m-a informat el cu mândrie.

– Nici nu este de mirare, am murmurat eu drept răspuns, gândindu-mă la Donner şi întrebându-mă cum ar putea arăta creierul *lui*, şi câţiva copii, probabil născuţi morţi, care prezentau unele diformităţi cumplite.

– Iar acum, *acesta,* a spus el, ridicând un vas cilindric, mare, cu mâini tremurătoare, este piesa cea mai preţuită din colecţia mea. În Germania

există un doctor renumit, un *Herr Doktor* Blumenbach, care deţine o colecţie de cranii renumită în întreaga lume şi el stăruie – ba nu, practic, *mă pisează,* vă asigur! – să mă despart de acest exponat.

„Exponatul“ era coloana vertebrală a unui făt cu două capete. De fapt, era fascinant. Pe de altă parte, era ceva ce ar fi convins orice femeie de vârsta procreării să jure că nu va face niciodată sex.

Chiar dacă era oribilă, colecţia mi-a oferit un prilej excelent pentru a-mi atinge adevăratul scop al vizitei.

– E cu adevărat uimitor, am spus eu, aplecându-mă ca şi cum aş fi dorit să examinez orbitele goale ale craniilor ce pluteau în alcool, care erau separate şi complet dezvoltate.

Coloana vertebrală se despărţise, astfel că acele cranii atârnau alături în lichid, având o culoare albă, fantomatică şi înclinându-se unul spre celălalt, astfel că se atingeau uşor, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret, despărţindu-se doar când o mişcare a vasului le făcea să plutească separat.

– Mă întreb ce provoacă un asemenea fenomen.

– A, un şoc groaznic, suferit de mamă, fără îndoială, m-a asigurat doctorul Fentiman. Femeile însărcinate sunt cumplit de vulnerabile la orice emoţie sau suferinţă, ştiţi. Trebuie să fie izolate şi ţinute departe de orice influenţe care le-ar putea face rău.

– Aşa zic şi eu, am murmurat. Dar să ştii că unele malformaţii, aceea, de exemplu, sunt urmarea sifilisului de care a suferit mama.

Aşa era; am recunoscut malformaţia tipică de pe falcă, craniul îngust şi aspectul scufundat al nasului. Copilul fusese conservat cu carnea pe oase şi stătea ghemuit în recipient. Judecând după lipsa părului, probabil că se născuse prematur; am sperat că, spre binele lui, nu se născuse viu.

– Sifi… sifilis, a repetat doctorul, legănându-se pe picioare. A, da. Da, da. Am primit creatura asta mică de la… ă…

Îşi dăduse seama cu întârziere că probabil sifilisul nu era un subiect potrivit pentru a fi discutat cu o doamnă. Despre creierele ucigaşilor şi copiii cu două capete se putea discuta, dar nu despre bolile venerice. În dulap era scrotul unui negru care suferise de elefantiazis; am observat că pe *acela* nu mi-l arătase.

– De la o prostituată? am întrebat înţelegător. Da, presupun că asemenea boli sunt obişnuite pentru astfel de femei.

Spre iritarea mea, s-a abătut de la subiectul pe care doream să îl discut cu el.

– Nu, nu. De fapt…

A aruncat o privire peste umăr, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzit, apoi s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit cu glas răguşit:

– Am primit specimenul de la un coleg din Londra, în urmă cu câţiva ani. Se afirmă că e copilul unui nobil străin!

– Vai, Doamne! am spus eu surprinsă. Ce… interesant!

În acel moment nepotrivit a sosit servitoarea cu ceai – un amestec revoltător de ghinde prăjite şi muşeţel, fierte în apă – şi, inevitabil, am continuat discuţia pe teme banale. M-am temut că ceaiul îl va trezi înainte

ca eu să îl readuc în direcţia dorită, însă, din fericire, pe tava cu ceai era şi o carafă cu vin de Bordeaux de calitate.

Aplecându-mă să admir borcanele lăsate la vedere pe birou, am făcut o nouă încercare să îl atrag într-o discuţie pe teme medicale. Cel mai apropiat de mine conţinea mâna unei persoane care prezenta un caz atât de avansat de contractură Dupuytren, încât ea era doar un nod de degete strânse. Aş fi dorit ca şi Tom Christie să vadă exponatul. După operaţie mă ocolise, dar, din câte ştiam, mâna lui era încă funcţională.

– Nu-i aşa că e remarcabilă diversitatea de suferinţe pe care le poate prezenta organismul uman? am spus eu.

A clătinat din cap. Descoperise starea în care îi era peruca şi a răsucit-o; trăsăturile stafidite de pe faţa lui mi-au sugerat un cimpanzeu cu un aer solemn – mai puţin vasele capilare sparte, care îi făceau nasul să semene cu un far.

– Remarcabilă, a repetat el, şi totuşi, la fel de remarcabilă este rezistenţa organismului la răni teribile.

Era adevărat, însă nu urma direcţia în care voiam să îl dirijez.

– Da, sigur. Dar…

– Îmi pare rău că nu pot să vă arăt un specimen – ar fi reprezentat o piesă importantă a colecţiei mele, vă asigur! Numai că, vai, domnul a ţinut să îl ia.

– Ce-a făcut?

La urma urmei, pe vremea mea, după operaţii, le făcusem cadou unor copii apendicele sau amigdalele puse în borcan. Am presupus că nu era întru totul absurd ca o persoană să păstreze un membru amputat.

– Da, uimitor din cale-afară.

Cu un aer meditativ, a luat o gură de vin.

– Era un testicul, sper că mă iertaţi că aduc vorba de aşa ceva, a spus el cu întârziere.

A ezitat un moment, dar, în cele din urmă, nu a rezistat ispitei de a descrie împrejurarea.

– Domnul suferise o rană la scrot, a adăugat, în urma unui accident foarte nefericit.

– Foarte, am spus, simţind un mic fior la baza coloanei vertebrale. Să fi fost misteriosul vizitator al Jocastei? Ca să am mintea limpede, evitasem să beau din vin, însă acum mi-am turnat puţin, simţind că am nevoie şi am urmat: A spus cum s-a petrecut incidentul nedorit?

– Da. Un accident de vânătoare, aşa a spus. Dar toţi spun asta.

A clipit spre mine, iar vârful nasului i s-a înroşit:

– În urma unui *duello*, a continuat. Isprava unui rival gelos, probabil!

– Probabil. Un *duello*? am gândit. Însă mai toate duelurile se purtau cu pistoale, nu cu săbii. Vinul era cu adevărat bun şi m-am simţit mai calmă. Şi… i-ai extras testiculul?

Cu siguranţă că da, dacă se gândise să îl adauge colecţiei lui înfiorătoare.

– Da, a răspuns el şi a fost cât pe ce să se cutremure compătimitor

amintindu-şi. Împuşcătura fusese neglijată grav; domnul a spus că se petrecuse cu câteva zile înainte. A trebuit să îndepărtez testicului rănit, dar, din fericire, l-am salvat pe celălalt.

– Sunt sigură că a fost mulţumit. *Împuşcătură? Doar nu…* am gândit eu. *Nu se poate…* şi totuşi… S-a întâmplat foarte recent?

– Mm, nu.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, încrucişându-şi vag ochii în efortul de a-şi aminti.

– A fost acum doi ani, primăvara, în mai. Probabil în mai.

– Nu cumva pe pacient îl chema Bonnet? Am rămas surprinsă că glasul îmi sunase degajat. Cred că am auzit că un anume Stephen Bonnet a fost amestecat într-un asemenea… accident.

– Păi, n-a vrut să îşi dea numele. Pacienţii fac adesea aşa dacă vătămarea ar putea da naştere unui sentiment de ruşine. În astfel de cazuri nu insist să le aflu numele.

– Dar ţi-l aminteşti.

M-am trezit pe marginea scaunului cu paharul de vin strâns între degete. Cu un oarecare efort, l-am aşezat pe birou.

– Mm.

La naiba! Îl apucase somnul. I-am văzut pleoapele începând să coboare. Un domn înalt, bine îmbrăcat. Avea un cal… foarte frumos.

– Mai vrei ceai, doctore Fentiman?

I-am întins cana, dorind să îl menţin treaz.

– Mai spune-mi ceva despre el. Operaţia trebuie să fi fost foarte dificilă.

În realitate, bărbaţilor nu le place să audă că extirparea testiculelor este o treabă simplă, dar aşa e. Deşi pacientul era conştient în timpul acelei proceduri şi probabil că asta sporise dificultatea.

Fentiman a devenit ceva mai animat când mi-a povestit cum a făcut operaţia.

– …şi bila trecuse *prin* testicul şi lăsase o gaură perfectă… Puteam să văd prin ea, vă asigur.

Era limpede că regreta pierderea unui asemenea specimen şi mi-a fost greu să-l conving să-mi spună ce mai făcuse domnul căruia îi aparţinea calul.

– Ei bine, asta a fost ciudăţenia. Calul, înţelegeţi? a repetat el confuz. Un animal splendid… cu păr lung, ca de femeie, atât de neobişnuit…

Un cal frizon. Doctorul îşi amintise că plantatorului Philip Wylie îi plăceau astfel de cai şi îi spusese asta pacientului, sugerându-i că, dacă nu avea bani – şi, în orice caz, nu va putea călări o vreme –, se putea gândi să îi vândă calul lui Wylie. Omul fusese de acord şi îl rugase pe doctor să îl caute pe Wylie, care se afla în oraş pentru sesiunile tribunalului.

Îndatoritor, doctorul plecase, lăsându-şi pacientul întins comod pe şezlong, după ce i se administrase laudanum. Philip Wylie se arătase foarte interesat de cal („Da, puteam pune rămăşag că da“, am zis eu, dar doctorul nu a băgat de seamă) şi venise în grabă să îl vadă. Calul era acolo, dar

pacientul dispăruse, plecând pe jos cât lipsise, şi luase şase linguri din argint, o cutie smălţuită de prizat tutun, sticla cu laudanum şi şase şilingi care, întâmplător, erau singurii bani pe care doctorul îi avea în casă.

– Nu înţeleg cum a reuşit, a comentat Fentiman, făcând ochii mari şi gânditori. În starea aceea!

Spre cinstea lui, părea mai afectat de starea pacientului decât de propria pierdere. Era un beţiv îngrozitor acest Fentiman, am gândit eu. Nu îl văzusem niciodată perfect treaz, dar nu era un doctor prost.

– Cu toate astea, a adăugat el cu un aer filozofic, totul e bine când sfârşeşte cu bine, nu-i aşa, draga mea doamnă?

Ceea ce însemna că Philip Wylie cumpărase calul la un preţ care îi acoperise pierderile, aducându-i şi un profit frumuşel.

Chiar aşa, am spus, întrebându-mă cum va primi Jamie vestea. El câştigase calul – pentru că sigur era vorba de Lucas – de la Philip Wylie la o partidă de cărţi dură la River Run, iar câteva ore mai târziu îi fusese furat de Stephen Bonnet.

Una peste alta, mi-am închipuit că Jamie va fi încântat că armăsarul ajunsese din nou pe mâini bune, chiar dacă nu erau ale lui. Cât despre vestea legată de Bonnet… „Penny-ul calp apare mereu“, fusese părerea lui cinică pe care o exprimase când, după ce Brianna îl împuşcase, cadavrul lui Bonnet nu apăruse.

Fentiman căsca fără să se mai ferească. Cu ochii lăcrimoşi, a clipit, s-a pipăit în căutarea unei batiste, apoi s-a aplecat să scotocească prin geanta medicală, care se răsturnase pe podea, aproape de scaunul lui. Îmi scosesem batista pe care i-am întins-o peste masă, când am văzut ceva ce mi-a stârnit interesul.

– Ce sunt acelea? l-am întrebat, arătând spre obiecte. Ştiam ce erau, desigur, dar voiam să aflu de unde le avea. Seringi, două la număr, mici şi frumoase, din alamă. Fiecare era alcătuită din două părţi: pistonul, cu mânere răsucite şi un tub cilindric, subţiat la capătul îngust într-un ac lung, cu capătul bont.

– Ăă… de ce… asta este…

A rămas cumplit de surprins şi s-a bâlbâit ca un şcolar prins fumând în spatele toaletei. Apoi i-a venit o idee şi s-a destins.

– Urechi, a afirmat el cu glas tremurat. Pentru curăţarea urechilor. Da, exact asta sunt, neîndoielnic. Irigator de urechi!

– A, la asta folosesc?

Am luat una dintre ele şi a încercat să mă împiedice, dar avea reflexele întârziate şi nu a reuşit decât să mă prindă de o încreţitură a mânecii.

– Ce ingenios! am exclamat eu, manevrând pistonul.

Era cam rigid, dar nu din cale-afară, mai ales când alternativa găsită de mine era o seringă încropită dintr-un tub din piele, la care se ataşa un colţ de şarpe cu clopoţei. Bineînţeles că acul bont nu slujea la nimic, dar ar fi fost simplu să fie tăiat la un unghi ascuţit.

– De unde le ai? Aş vrea să comand şi eu una.

S-a uitat îngrozit la mine şi a rămas cu gura căscată.

– Ă… chiar nu cred că… a protestat el neconvingător. În exact acelaşi moment, printr-un miracol perfect de proastă sincronizare, menajera a apărut în pragul uşii.

– A venit domnul Brennan. Soţiei lui i-a venit sorocul, a spus ea scurt.

– Vai!

Domnul Fentiman a sărit în picioare, a trântit capacul genţii lui medicale şi a înşfăcat-o.

– Scuzele mele, scumpă doamnă Fraser… trebuie să plec… o chestiune de mare urgenţă. Mă bucur că aţi venit!

A ieşit valvârtej, cu geanta strâns la piept, şi, în graba lui, călcându-şi pălăria. Cu un aer resemnat, menajera a ridicat pălăria strivită şi a lovit-o cu pumnul pentru a-i reda forma iniţială.

– Doamnă, doriţi să plecaţi acum? m-a întrebat ea, cu o intonaţie care dovedea clar că se cuvenea să ies, fie că voiam, fie că nu.

– Voi pleca, am zis, în timp ce mă ridicam. Dar spune-mi… i-am arătat seringa din alamă pe care o aveam în palmă. Ştii cumva ce e obiectul ăsta şi de unde l-a cumpărat doctorul Fentiman?

Mi-a fost greu să îmi dau seama în ce direcţie se uita, dar şi-a aplecat capul ca şi cum ar fi examinat-o, cu un interes mai redus decât dacă ar fi fost un capelin pescuit în urmă cu două zile, ce i se oferea spre cumpărare în piaţa de peşte.

– A, despre asta e vorba. Da, doamnă, e o seringă pentru penis. Cred că a primit-o de la Philadelphia.

– A, deci o seringă pentru penis. Am înţeles, am spus, clipind de câteva ori.

– Da, doamnă. Ca să trateze scurgerile sau sculamentul. Doctorul are mult de lucru cu bărbaţii care merg la stabilimentul doamnei Silvie.

Am inspirat adânc.

– Doamna Silvie, aaa. Şi ştii cumva unde este… stabilimentul ei?

– În spatele bodegii lui Silas Jameson, a răspuns ea, aruncându-mi pentru prima oară o privire, acum curioasă, ca şi cum s-ar fi întrebat ce fel de căpăţânos nu ştia măcar atâta lucru. Doamnă, mai aveţi nevoie de ceva?

– A, nu, am răspuns. E de ajuns, îţi mulţumesc!

Am dat să îi înapoiez seringa, dar apoi am simţit un impuls. La urma urmei, doctorul Fentiman avea două.

– Îţi dau un şiling pe ea, am propus, privind-o în ochiul care părea să fie îndreptat spre mine.

– S-a făcut, a spus ea pe dată.

S-a oprit un moment, apoi a adăugat:

– Dacă vreţi s-o folosiţi pentru omul dumneavoastră, cel mai bine ar fi ca mai întâi să fie beat-criţă.

Îmi îndeplinisem prima misiune, însă acum aveam de explorat o nouă posibilitate înainte de a declanşa un asalt asupra casei de proastă reputaţie a doamnei Silvie. Îmi pusesem în gând să merg la un producător de sticlă şi să îi explic, prin desene, cum să producă un corp din sticlă şi un piston pentru o seringă hipodermică, lăsându-i Briannei sarcina de a realiza un ac

ce putea fi ataşat la ea. Din păcate, singurul suflător de sticlă din Cross Creek putea produce orice fel de sticle, vase şi căni de folosinţă zilnică, iar după ce am aruncat o privire la ce avea de vânzare mi-am dat seama clar că cerinţele mele îi depăşeau cu mult priceperea.

Însă acum nu mai trebuia să îmi fac griji! Deşi seringile din metal nu aveau calităţile de dorit ale sticlei, prezentau un avantaj de netăgăduit, deoarece nu se puteau sparge – şi, deşi mi-ar fi priit un ac de unică folosinţă, puteam pur şi simplu să sterilizez tot după fiecare utilizare.

Seringile doctorului Fentiman aveau ace cu capete foarte groase şi boante. Era necesar să fie încălzite şi să se lungească mult pentru a le îngusta. Însă am socotit că orice prostănac care avea forţă o putea face. Apoi trebuia tăiat vârful din alamă la un unghi ascuţit, pentru a pătrunde în piele fără să provoace daune… O joacă de copil, am gândit eu bucuroasă, astfel că am fost cât pe ce să ţopăi pe aleea presărată cu nisip. Iar acum aveam nevoie de o doză sănătoasă de coajă de chinină.

Speranţele de a găsi aşa ceva mi s-au năruit însă când am intrat pe strada mare şi am văzut dugheana farmacistului Bogues. Uşa stătea deschisă, permiţându-le muştelor să intre, iar pragul ei, de obicei imaculat, avea nenumărate urme înnoroite de paşi, ceea ce mi-a sugerat că nu se ştia ce armată duşmană atacase dugheana. Impresia că au avut loc un atac şi un jaf mi-a fost întărită de ce am văzut înăuntru. Cele mai multe rafturi erau golite, presărate cu rămăşiţe de frunze uscate şi borcane sparte. Miranda, fiica de zece ani a familiei Bogues, veghea în lacrimi colecţia redusă de borcane şi vase şi o cochilie goală a unei ţestoase.

– Miranda! am exclamat. Ce s-a întâmplat?

Văzându-mă, s-a înseninat la faţă, iar buzele roz, coborâte, i s-au arcuit într-un zâmbet.

– Doamnă Fraser! Doriţi nişte unguraş? Ne-a mai rămas doar jumătate de kilogram şi e ieftin, doar trei firfirici treizeci de grame.

– Dă-mi treizeci de grame, am spus eu, deşi aveam o mulţime de asemenea plante în grădină. Unde-ţi sunt părinţii?

S-a întristat din nou, iar buza de jos a început să îi tremure.

– Mama e în spate, împachetează lucrurile noastre. Iar tata s-a dus la domnul Raintree să îl vândă pe Jack.

Acesta era calul de căruţă al farmacistului, dar şi animalul preferat al Mirandei. Mi-am muşcat buzele prin interiorul gurii.

– Domnul Raintree e un bărbat de treabă, am zis, străduindu-mă să îi ofer alinarea de care avea nevoie. Şi are o păşune frumoasă pentru cai, dar şi un grajd primitor; cred că Jack se va simţi fericit acolo. Va avea prieteni.

Ţinând buzele strânse, a dat aprobator din cap, dar două lacrimi mari i s-au rostogolit pe obraji. Aruncând o scurtă privire în spate ca să mă asigur că nu intra nimeni, am ocolit tejgheaua, m-am aşezat pe un butoi întors cu fundul în sus şi am tras-o pe fată în poala mea, unde ea s-a liniştit pe dată, ţinându-se de mine şi plângând, deşi nu a făcut niciun efort să nu fie auzită din locuinţa aflată în spatele dughenii. Am bătut-o pe spate şi i-am adresat câteva cuvinte liniştitoare, simţind faţă de ea o îngrijorare care depăşea

simpla compasiune. Era limpede că familia Bogues lichida afacerea. De ce?

Întrucât coboram de pe munte foarte rar, nu aveam habar ce politică făcea în prezent domnul Ralston Bogues. Nefiind scoţian, nu venise la grătarul organizat în onoarea Florei MacDonald. Dugheana fusese mereu prosperă, iar familia trăise în condiţii decente, judecând după hainele copiilor – Miranda şi cei doi fraţi mai mici ai ei aveau întotdeauna încălţări. Familia trăise acolo cel puţin de când se născuse Miranda, dacă nu chiar mai demult. Faptul că plecau aşa sugera că se întâmplase ceva grav ori urma să se întâmple.

– Ştii cumva unde plecaţi? am întrebat-o pe Miranda, care stătea pe un genunchi al meu, scâncind şi ştergându-şi faţa de şorţul meu. Poate că domnul Raintree vă va scrie ca să îţi spună ce mai face Jack.

Ea a părut să prindă puţină speranţă.

– Poate trimite o scrisoare în Anglia? Pentru că e groaznic de departe.

Anglia? Însemna că treaba era gravă de tot.

– A, cred că da, am spus eu, vârându-i câteva şuviţe de păr sub bonetă. Domnul Fraser scrie câte o scrisoare în fiecare seară pentru sora lui din Scoţia, şi Scoţia e mult mai departe decât Anglia!

– A, atunci, e bine. Părând mai fericită, a coborât din poala mea, după care şi-a netezit rochiţa. O să-i pot scrie lui Jack, ce părere aveţi?

– Sunt convinsă că domnul Raintree va citi scrisoarea ta, am asigurat-o. Deci ştii să scrii?

– Da, doamnă, a spus ea cu înfocare în glas. Tata zice că citesc şi scriu mai bine decât el când era de vârsta mea. Dar *şi* în latină. M-a învăţat să citesc toate numele plantelor ca să îi aduc ce voia – o vedeţi pe aceea? a arătat cu oarecare mândrie spre un borcan mare, din porţelan, împodobit elegant cu volute albastre şi aurii. *Electuary Limonensis*. Şi celălalt e *Ipecacuanha!*

I-am admirat priceperea, gândind că acum ştiu preferinţa politică a tatălui ei. Familia Bogues sigur era regalistă, dacă voiau să se întoarcă în Anglia. Îmi părea rău să îi văd plecând, dar cum ştiam ce se va întâmpla în viitorul imediat, m-am bucurat că măcar vor fi în siguranţă. Mai speram că Ralston va primi un preţ decent pentru dugheana lui; la scurtă vreme după aceea regaliştilor li se va confisca averea şi se vor socoti norocoşi dacă vor scăpa de întemniţare sau de ceva mai rău.

– Randy! N-ai văzut un pantof al lui Georgie? Am găsit unul sub dulap, dar… vai, doamnă Fraser! Vă rog să mă iertaţi, doamnă. N-am ştiut că sunteţi aici.

Privirea ageră a Melaniei Bogues m-a găsit imediat înapoia tejghelei, observând ochii înroşiţi ai fiicei ei, dar şi petele de umezeală de pe şorţul meu, însă nu a spus nimic, mulţumindu-se să o bată uşor pe umăr pe Miranda în trecere.

– Miranda mi-a spus că vă întoarceţi în Anglia, am vorbit eu, ridicându-mă şi ieşind cu delicateţe dinapoia tejghelei. Ne pare rău că plecaţi.

– Sunteţi prea amabilă, doamnă Fraser, a răspuns ea, zâmbind nefericită. Şi nouă ne pare rău că plecăm. Şi nu mă încântă deloc ideea

voiajului, vă asigur!

A spus-o cu emoţia pornită din inimă a cuiva care a mai făcut acea călătorie şi ar fi preferat să fie fiartă de vie decât să o repete. Am înţeles-o întru totul, pentru că o făcusem şi eu. Mai ales cu trei copii, doi dintre ei fiind băieţi sub cinci ani…

Imaginaţia mea nu a făcut faţă unei asemenea încercări. Am vrut să o întreb ce îi determina să ia o asemenea hotărâre capitală, dar nu am găsit calea potrivită să aduc vorba în faţa Mirandei. Se întâmplase ceva; era limpede. Melanie era agitată ca un iepure şi mai înspăimântată decât o impunea pregătirea bagajelor pentru trei copii. A continuat să arunce priviri peste umăr, ca şi cum s-ar fi temut că i-ar putea sări ceva în spinare.

– Domnul Bogues este cumva…? am început, dar m-a întrerupt o umbră care apăruse în cadrul uşii.

Ducând o mână la piept, Melanie a tresărit, iar eu m-am întors să văd cine venise. Cadrul uşii era ocupat de o femeie scundă şi durdulie, purtând o combinaţie foarte ciudată de straie. O clipă am crezut că e o indiancă, pentru că nu purta bonetă, iar părul ei negru era prins în cozi – însă apoi a intrat în dugheană şi am văzut că era albă. Ori, mai curând, roz. Faţa ei plină era arsă de soare, iar vârful nasului ca de mops avea o culoare roşiatică, aprinsă.

– Care dintre voi e Claire Fraser? a întrebat ea hotărât, uitându-se când la mine, când la Melanie.

– Eu sunt, am spus, stăpânindu-mi îndemnul instinctiv de a face un pas înapoi. Nu avea o atitudine ameninţătoare, însă radia o asemenea forţă fizică, încât m-am simţit intimidată. Cine eşti?

Am spus-o mai mult de uimire decât din lipsă de politeţe, iar ea nu a părut ofensată.

– Jezebel Hatfield Morrton, a răspuns ea, uitându-se la mine printre gene. Un om de la docuri mi-a zis că veneaţi încoace.

În contrast vădit cu accentul vag englezesc al Melaniei Bogues, vorbea cu asprimea pe care o asociem de obicei cu oamenii care au trăit în sălbăticie trei sau patru generaţii, adresându-se în acest timp nimănui, în afara ratonilor, oposumilor sau unei alte persoane.

– A… da, am comentat, pentru că nu avea niciun rost să neg realitatea. Ai nevoie de ceva?

Nu părea o fiinţă care să aibă nevoie de vreun ajutor; dacă ar fi fost mai sănătoasă, ar fi făcut să plesnească la cusături cămaşa bărbătească pe care o purta. Melanie şi Miranda se uitau la ea cu ochi dilataţi. Indiferent de ce se temea Melanie, nu domnişoara Morton era aceea.

– N-aş zice că am nevoie de vreun ajutor, a spus ea, pătrunzând în dugheană.

A înclinat capul într-o parte şi m-a examinat cu o expresie vecină cu fascinaţia:

– Mă gândeam că ştiţi pe unde se află sconcsul de Isaiah Morton.

Am simţit că rămân cu gura căscată, de aceea am închis-o imediat. Aşadar, nu mă confruntam cu domnişoara Morton, ci cu *doamna* Morton.

Prima doamnă Isaiah Morton, aşadar. Isaiah Morton luptase în cadrul companiei de miliţie conduse de Jamie în Războiul Reglementării, iar el vorbise despre prima lui soţie, transpirând rece în timp ce povestea.

– Cred că… cred că munceşte undeva în comitat, am spus. La Guilford. Sau la Paleyville?

În realitate, era vorba de Hillsboro, dar asta nu prea prezenta importanţă, deoarece în acele momente nu era la *Hillsboro.* Se afla în Cross Creek să preia un transport de butoaie pentru patronul lui, un distilator. Îl văzusem la atelierul dogarului cu mai puţin de o oră în urmă, însoţit de *a doua* doamnă Morton şi de copilul lor sugar. Jezebel Hatfield Morton nu părea genul de persoană care să accepte politicos asemenea lucruri.

A scos un sunet din gâtlej care îi trăda dezgustul.

– E un vulpoi şiret şi alunecos. Dar îl prind eu, nu vă faceţi griji! a zis cu o siguranţă care nu suna deloc bine pentru Isaiah.

Tăcerea era cea mai bună soluţie, dar nu m-am putut abţine, astfel că am întrebat-o:

– De ce ai nevoie de el?

Isaiah dovedea o amabilitate stângace, însă, văzând lucrurile cu obiectivitate, nu părea nicidecum genul de bărbat care să stârnească pasiunea unei femei, fără a vorbi de două.

– Am nevoie de el?

A părut amuzată de idee, apoi şi-a trecut mâna făcută pumn pe sub nasul înroşit:

– Nu am nevoie de el, a adăugat. Numai că niciun bărbat nu mă părăseşte pe *mine* pentru cine ştie ce curvă cu faţa albă ca zerul. Dacă-l prind, îi înfig capul într-un băţ şi îi bat în cuie fundul de uşa mea.

Rostită de altă persoană, o asemenea declaraţie ar fi putut fi considerată retorică. Însă, aşa cum vorbise doamna în chestiune, era o afirmaţie fără echivoc privind intenţia ei. Ochii Mirandei erau rotunzi ca ai unei broaşte şi aproape la fel arătau şi ochii mamei ei.

Jezebel H. Morton s-a uitat printre gene la mine şi, cu un aer gânditor, s-a scărpinat sub sânii mari şi căzuţi, făcând ca ţesătura cămăşii să i se lipească umedă de piele.

– Am auzit că i-aţi salvat viaţa la Alamance. I-adevărat?

– Ăă… da.

M-am uitat cu precauţie la ea, dorind să descopăr orice mişcare ameninţătoare. Bloca uşa, iar dacă se repezea spre mine puteam sări peste tejghea ca să ies pe uşa dinspre spaţiul de locuit al familiei Bogues.

Avea la ea un cuţit de înjunghiat porci, fără teacă. Era prins la o centură cu motive indiene şi scoici, care îndeplinea o sarcină dublă, susţinând un soi de kilt despre care am crezut iniţial că fusese la origini un jupon din flanel, tăiat la genunchi. Picioarele solide îi erau dezgolite, ca şi labele picioarelor. Avea un pistol şi un corn cu praf de puşcă prinse la centură, însă nu a făcut nicio mişcare care să sugereze că va duce mâna spre vreuna dintre ele, slavă cerului.

– Mare păcat! a spus ea, oarecum dezamăgită. Dar, dacă a murit, n-o

să am plăcerea de a-l ucide eu, de aceea cred că e bine. Nu vă îngrijoraţi deloc; dacă nu dau eu de el, o să-l găsească unul dintre fraţii mei.

Cum lucrurile păreau lămurite pentru moment, femeia s-a liniştit întru câtva şi a privit în jur, observând abia acum rafturile goale.

– Ce se-ntâmplă aici? a întrebat ea, manifestând interes.

– Vindem tot, a murmurat Melanie, încercând să o împingă pe Miranda în spatele ei ca s-o protejeze. Plecăm în Anglia.

– Chiar aşa? a întrebat Jezebel, care a părut oarecum interesată. Ce s-a întâmplat? L-au omorât pe omul tău? Ori l-au trecut prin smoală şi pene?

Melanie a albit la faţă.

– Nu, a spus ea în şoaptă.

Şi-a înghiţit cu greu nodul din gât, după care şi-a îndreptat ochii speriaţi spre uşă. Deci aceea era ameninţarea. Brusc, în ciuda căldurii sufocante, m-am simţit cuprinsă de un val de frig.

– Da? Ei bine, dacă vrei să ştii ce fac oamenii, mai bine te duci pe Center Street, a sugerat ea binevoitoare. Se pregătesc să prăjească pe *cineva*, asta-i cât se poate de sigur. Simţi mirosul de smoală în tot oraşul şi străzile mişună de oameni care ies din taverne.

Melanie şi Miranda au scos ţipete ascuţite în acelaşi timp şi au fugit spre uşă, trecând pe lângă Jezebel, care a rămas netulburată. M-am deplasat şi eu în aceeaşi direcţie şi am evitat cu greu ciocnirea cu Ralston Bogues, care a pătruns pe uşă exact la vreme ca să o reţină pe soţia lui, care devenise isterică.

– Randy, du-te şi ai grijă de fraţii tăi! a spus el cu glas calm. Linişteşte-te, Mellie, eşti în siguranţă.

– Smoală, a spus ea gâfâind şi agăţându-se de el. Ea a zis… a zis…

– Nu pe mine, a spus el, dar am observat că părul îi şiroia de sudoare, iar faţa îi era palidă şi umedă. Nu pe mine mă vor. Nu încă. E vorba de tipograf.

Cu gesturi blânde, a desprins mâinile soţiei de pe braţ şi a ocolit tejgheaua, aruncând o scurtă privire curioasă spre Jezebel.

– Ia copiii şi du-te la familia Ferguson, a spus şi a scos o puşcă de vânat păsări din ascunzişul de sub tejghea. O să vin cât de curând pot.

Apoi a luat cornul cu praf de puşcă şi o cutie cu cartuşe dintr-un sertar.

– Ralston! a şoptit Melanie, privind în acelaşi timp spre Miranda, care se retrăgea, şi, în ciuda glasului scăzut, rugămintea era la fel de fierbinte. Unde te duci?

Buzele lui Bogues au tresărit, dar nu i-a răspuns soţiei.

– Du-te la Fergusoni, a repetat el, cu ochii la cartuşul din mână.

– Ba nu! Nu, nu te duce! Vino cu noi, vino cu mine!

Disperată, l-a prins de un braţ. El a scuturat braţul şi a continuat cu îndărătnicie să încarce arma.

– Du-te, Mellie!

– Nu mă duc!

Precipitată, s-a întors spre mine:

– Doamnă Fraser, spuneţi-i dumneavoastră! Vă rog, ziceţi-i că n-are rost, niciun rost! Nu trebuie să se ducă acolo.

Neştiind ce să le spun, am deschis gura, dar n-am reuşit să mă hotărăsc.

– Mellie, nu cred că doamna Fraser va socoti că n-are rost, a vorbit Ralston Bogues, atent la ce avea în mână. Şi-a agăţat de umăr bareta cutiei cu gloanţe şi a armat puşca. Soţul doamnei îi ţine pe loc – şi e singur.

Apoi a ridicat ochii spre mine, a dat din cap şi a plecat.

Jezebel avea dreptate: mirosul de smoală plutea peste oraş. Acest lucru nu era în niciun caz neobişnuit vara, mai ales în apropierea depozitelor de pe docuri, însă duhoarea apăsătoare şi încinsă devenise ameninţătoare, arzându-mi nările. Făcând uitate smoala – şi spaima –, acum gâfâiam de efortul de a ţine pasul cu Ralston Bogues, care nu alerga, dar înainta cât de repede putea.

Jezebel avusese dreptate când spusese că oamenii ieşiseră năvalnic din taverne; un colţ din Center Street era ocupat de o mulţime agitată. Majoritatea bărbaţi, dar şi câteva femei vulgare, neveste de pescari şi slujitoare cu contract. Farmacistul a şovăit când i-a văzut. Câţiva au întors capetele spre el. Unul sau doi i-au tras de mânecă pe alţii şi au arătat cu degetul spre el. Pe feţele lor nu se vedeau expresii prietenoase.

– Pleacă de-aici, Bogues! a răcnit un bărbat. Nu e treaba ta, încă nu!

Un altul s-a aplecat, a ridicat o piatră de jos şi a aruncat-o spre el. Piatra a căzut cu un pocnet pe trotuarul din lemn, la vreun metru de Bogues, însă asta a atras atenţia altor oameni. O parte dintre ei s-a întors şi a pornit în direcţia noastră.

– Tată! am auzit o voce pierită venind din spatele meu.

M-am răsucit şi am văzut-o pe Miranda, care îşi pierduse boneta, iar codiţele îi curgeau pe spate; alergase după noi şi avea faţa roşie ca sfecla. Nu am mai stat pe gânduri. Am ridicat-o şi am întins-o spre tatăl ei. Luat prin surprindere, el a lăsat arma la pământ şi a prins-o de subsuori. Un bărbat s-a repezit să o ia de jos, dar m-am aplecat iute şi am pus mâna pe ea înaintea lui. M-am retras din faţa lui, ţinând-o strâns la piept, şi l-am înfruntat cu privirea. Nu îl cunoşteam, dar el mă ştia; şovăind, m-a măsurat din ochi, apoi a aruncat o privire peste umăr. Am auzit vocea lui Jamie; şi multe alte voci care încercau să câştige duelul verbal strigând. Încă respiram şuierător; nu am reuşit să înţeleg ce se spunea. Tonul era însă certăreţ; confruntare şi vărsare de sânge. Omul era nehotărât, s-a uitat la mine şi în jur, apoi s-a întors şi a revenit în mulţime.

Bogues avusese prezenţa de spirit de a-şi ţine strâns fata, care îl ţinea de gât, cu faţa îngropată în cămaşa lui. A aruncat o privire spre mine şi a făcut un mic gest, ca şi cum ar fi vrut să ia arma. Am clătinat din cap şi am strâns-o şi mai tare la piept. Patul ei era cald şi lipicios între mâinile mele.

– Du-o acasă pe Miranda! i-am spus. O să fac eu ceva.

Era încărcată şi armată. O singură împuşcătură. Nu puteam decât să le distrag atenţia oamenilor măcar un moment – iar asta putea fi de folos. Mi-am croit drum prin mulţime, ţinând arma cu ţeava în jos, având grijă să

nu risipesc pulberea, pe jumătate ascunsă în faldurile rochiei. Mirosul de smoală a devenit brusc mult mai pătrunzător. Un cazan cu smoală zăcea răsturnat în faţa tipografiei, iar balta fumegândă duhnea cumplit. Pe stradă se împrăştiaseră tăciuni încinşi şi fragmente de cărbune, iar oamenii călcau pe ele; un cetăţean corpolent, şi l-am recunoscut pe domnul Townsend, se străduia să stingă un foc înjghebat în grabă, împiedicând eforturile câtorva tineri de a-l reaprinde.

L-am căutat din ochi pe Jamie şi l-am văzut exact unde spusese Ralston Bogues că e – în faţa uşii tipografului, ţinând în mână o măturică mânjită de smoală şi cu ochii sclipind, gata de luptă.

– Ăla-i bărbatul tău? m-a întrebat Jezebel Morton, care mă ajunsese din urmă şi se uita cu interes peste umărul meu. Ce mare e, nu?

Pe faţada atelierului era împrăştiată smoală – dar şi pe Jamie. Un gogoloi prins în părul lui, câteva dâre roşii pe braţe, unde fusese lovit cu smoală încinsă. Cu toate astea, el zâmbea. Alte două mături mânjite de smoală zăceau pe pământ aproape de el, una ruptă – aproape sigur de capul cuiva. Cel puţin pentru moment se distra. Nu l-am văzut imediat pe tipograf, Fogarty Simms. Apoi la fereastră s-a ivit o faţă speriată, care a dispărut imediat când o piatră aruncată din mulţime a lovit tocul şi geamul a crăpat.

– Ieşi afară, laş nenorocit! a urlat un bărbat din apropiere. Ori vrei să te scoatem afumându-te?

– Afumaţi-l! Afumaţi-l!

Din mulţime s-au înălţat strigăte entuziasmate, iar un tânăr aflat aproape de mine s-a aplecat să ia o bucată de lemn încă aprinsă, provenind din focul împrăştiat. L-am călcat cu furie pe mână când a atins-o.

– *Dumnezeule mare!*

I-a dat drumul şi a căzut în genunchi, ducând mâna între pulpe, rămânând cu gura căscată şi gâfâind de durere.

– Vai, au, Iisuse!

M-am îndepărtat de el şi mi-am croit drum prin buluceală. Puteam ajunge îndeajuns de aproape de Jamie ca să îi dau arma? Ori asta ar înrăutăţi lucrurile?

– Dă-te din uşă, Fraser! N-avem nicio neînţelegere cu tine!

Am recunoscut vocea de om cultivat: Gerald Forbes, avocatul. Nu purta obişnuitul lui costum elegant, ci haine aspre, din material ţesut în casă. Aşadar, nu era vorba de un atac spontan. Venise pregătit pentru o treabă murdară.

– Hei! Forbes, vorbeşte pentru tine însuţi, dar *eu* am ceva de rezolvat cu el!

Era un bărbat corpolent, purtând un şorţ de măcelar, cu faţa roşie de indignare, care avea un ochi umflat şi învineţit.

– Uitaţi ce mi-a făcut! a fluturat o mână plinuţă spre ochi, apoi spre partea din faţă a hainelor, unde se vedea că o măturică încărcată de smoală îl lovise drept în piept.

A scuturat o mână făcută pumn spre Jamie:

– O să plăteşti pentru asta, Fraser!

– Da, dar o să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă, Buchan!

Jamie a făcut o fentă, ţinând mătura ca pe o lance. Buchan a scos un ţipăt şi s-a retras speriat, cu o expresie caraghioasă de alarmă, astfel că mulţimea a izbucnit în hohote de râs.

– Întoarce-te, domnule! Dacă vrei să ne jucăm de-a sălbaticii, mai ai nevoie de puţină smoală!

Pregătit să fugă, Buchan s-a întors, dar a fost blocat de mulţime. Jamie s-a repezit cu mătura şi l-a uns cu smoală pe turul pantalonilor. Buchan a făcut un salt când s-a simţit împuns în fund, ceea ce a declanşat alte râsete şi strigăte dispreţuitoare când el, ca să scape de atac, împleticindu-se, şi-a croit drum printre oameni.

– Mai vrea cineva să ne jucăm de-a sălbaticii? a strigat Jamie.

A vârât mătura în balta de smoală încă fierbinte şi a învârtit-o cu putere în faţa lui. Picăturile fierbinţi au zburat prin aer, iar oamenii au scos răcnete de spaimă şi s-au îmbrâncit ca să se ferească din calea lor, călcându-se pe picioare şi doborându-se. Am fost împinsă într-o parte şi m-am izbit tare de un butoi pe stradă. Era cât pe ce să mă prăbuşesc, dacă nu ar fi fost Jezebel, care m-a prins de un braţ şi m-a ridicat, fără a face vreun efort.

– Cam scandalagiu omul tău! a comentat ea, cu ochii la Jamie. Admir un asemenea bărbat!

– Da, am spus eu, frecându-mi cotul lovit. Şi eu. Dar câteodată.

Sentimentele acestea nu păreau a fi împărtăşite de toată lumea.

– Dă-ni-l, Fraser! Altfel, o să porţi pene ca el! Ai naibii conservatori!

Răcnetul s-a auzit din spatele meu şi, când m-am întors, am văzut că omul venise pregătit. Ţinea o pernă într-o mână, pe care o despicase deja, astfel că puful din ea zbura în jur la fiecare gest al lui.

– Treceţi-i pe toţi prin smoală şi pene!

M-am întors din nou spre locul din care răzbătuseră cuvintele şi am văzut un tânăr care deschidea larg obloanele de la etajul casei aflate de cealaltă parte a străzii. Încerca să îndese o saltea din puf pe fereastră, însă strădaniile lui erau împiedicate de soţia lui, care se simţea proprietară pe ea. Femeia i-a sărit în spinare şi a început să îl lovească peste cap cu o lingură plată, scoţând ţipete prin care îl condamna pentru faptă.

Un tânăr aflat aproape de mine s-a apucat să cotcodăcească, dând din coate ca o găină, spre amuzamentul prietenilor, care au început să îl imite, acoperind cu glasurile lor orice încercare de a se ajunge la o înţelegere raţională, deşi existau puţine şanse să se ajungă la aşa ceva.

Din partea cealaltă a străzii a pornit o scandare:

– Conservatorii! Conservatorii! Conservatorii!

Situaţia se schimba, în niciun caz în bine. Neştiind ce să fac, am ridicat puţin puşca de vânătoare, pentru că mi-am dat seama că trebuia să fac *ceva.* Încă un moment, şi oamenii aceia aveau să se năpustească spre Jamie.

– *Reste d’retour!* a strigat Jamie în franceză. *Oui, le tour!* Retrageţi-vă toţi!

Părea că strigă spre mulţime, dar se uita la Ian. Ce naiba făcea, m-am întrebat, apoi l-am zărit pe Fergus croindu-şi drum cu coatele ca să rămână pe loc în primul rând al mulţimii. Ian cel Tânăr, care fusese cât pe ce să ridice arma, a ezitat, dar a păstrat-o aproape de el.

– Are dreptate, staţi pe loc! am spus înfierbântată. Nu trage, încă nu!

Mi-am dat seama că o împuşcătură, pornită prematur, putea face mai mult rău decât bine. Mi-am amintit de Bobby Higgins şi de Masacrul de la Boston. Nu doream nicidecum ca un asemenea masacru să se petreacă la Cross Creek, mai ales avându-l pe Jamie în acea mulţime.

– Nu trag, dar nici n-o să-i las să îl atace, a bombănit Ian. Dacă se dau la el…

S-a întrerupt, însă el strânsese hotărât din fălci, după care am simţit mirosul pătrunzător al sudorii lui, cu toată duhoarea de smoală. Şi, slavă Cerului, a apărut un element care ne-a distras atenţia tuturor o clipă. Răcnetele de peste drum au făcut ca jumătate dintre oamenii din mulţime să se întoarcă pentru a vedea ce se întâmpla. Un alt bărbat – evident, proprietarul casei – apăruse la fereastră şi îl trăgea pe tânăr înapoi, dându-i pumni. Apoi cei doi, bătându-se, au dispărut, iar după câteva secunde zgomotele altercaţiei s-au stins, la fel ca ţipetele femeii, ceea ce a făcut ca salteaua din puf să atârne moale în fereastră, ca un deznodământ dezamăgitor, pe jumătate afară, pe jumătate înăuntru.

Scandările de „Conservatori!“ se stinseseră în timpul fascinaţiei stârnite de conflictul de la etajul casei de vizavi, însă crescuseră din nou, punctate de răcnetele celor care cereau ca tipograful să iasă şi să se predea.

– Ieşi afară, Simms! a răcnit Forbes.

Am observat că se înarmase cu o mătură curată şi se apropia de uşa tipografiei. Şi Jamie l-a văzut, iar buzele lui s-au arcuit în semn de ironie. Silas Jameson, proprietarul unei spelunci din oraş, se afla în spatele lui Forbes, ghemuit ca un luptător de greco-romane, cu un zâmbet feroce.

– Ieşi afară, Simms! striga şi el. Ce fel de bărbat îşi găseşte adăpost sub kiltul unui scoţian, ia spune? Jameson a zis-o destul de tare, astfel că l-a auzit toată lumea, care a izbucnit în râs, la fel ca Jamie.

– Deştepte vorbe! a strigat Jamie şi şi-a scuturat poalele kiltului spre Jameson. Tartanul ăsta a adăpostit mulţi oameni sărmani când a fost nevoie!

– Şi multe fete, pun rămăşag! a strigat un bărbat vulgar din mulţime.

– Ce părere ai? Îţi închipui că o am pe nevastă-ta sub kilt?

Respirând apăsat şi având cămaşa şi părul lipite de corp de sudoare, dar încă surâzând, Jamie şi-a ridicat poalele kiltului. N-ai vrea să vii s-o cauţi aici?

– Mai e loc şi pentru mine? a strigat imediat nevasta unui pescar.

Mulţimea se prăpădea de râs. Schimbătoare, ca în cazul oricărei mulţimi, dispoziţia se schimbase de la ameninţare la distracţie. Respirând tremurător, am inspirat, simţind picături de sudoare rostogolindu-se printre sâni. Jamie reuşea să stăpânească mulţimea, însă păşea pe o muchie de cuţit.

Dacă îşi pusese în minte să îl protejeze pe Simms – şi reuşise până în

acel moment – însemna că nicio putere de pe pământ nu îl putea face să îl predea mulţimii pe tipograf. Dacă îl voiau pe Simms – şi asta era evident –, trebuiau să treacă de Jamie. Şi *puteau* în orice clipă.

– Ieşi afară, Simms! a răcnit un scoţian din Lowlands. Doar n-o să te ascunzi la fundul lui Fraser toată ziua!

– Mai bine să am un tipograf în fund decât un avocat! a strigat Jamie, fluturând mătura spre Forbes drept ilustrare. Sunt mai mici, nu?

Asta i-a făcut pe oameni să hohotească; Forbes era foarte corpolent, în vreme ce Fogarty Simms era o stârpitură de om. Forbes s-a înroşit la faţă şi am văzut că oamenii au aruncat priviri şirete în direcţia lui. Forbes sărise de patruzeci de ani şi nu era căsătorit, astfel că se vorbea despre el…

– N-aş vrea nicidecum să am un avocat în fund, tocmai spunea Jamie cu glas ridicat şi fericit, arătând spre Forbes cu mătura. Ţi-ar fura rahatul şi ţi-ar cere bani pe un clistir!

Forbes a rămas cu gura căscată, iar faţa i s-a împurpurat. S-a retras un pas şi a lăsat impresia că strigă ceva, dar nimeni nu i-a auzit reacţia, pentru că vorbele lui au fost acoperite de hohotele de râs ale oamenilor din mulţime.

– Şi după aceea o să vi-l vândă drept pământ de flori! a răcnit Jamie în clipa în care a socotit că putea fi auzit.

Răsucind cu dexteritate mătura, l-a împuns pe Forbes în burtă cu coada ei. Mulţimea a izbucnit în hohote de bucurie, iar Forbes, care nu avea nicidecum stofă de luptător, şi-a pierdut cumpătul, şi l-a atacat pe Jamie, ţinându-şi mătura ca pe o lopată. Cum era evident că aştepta o asemenea mişcare nefericită, Jamie s-a tras într-o parte ca un dansator, i-a pus o piedică lui Forbes, şi l-a lovit peste umăr cu mătura mânjită, făcându-l să se prăbuşească în mormanul de smoală care se mai răcise, spre deliciul vulgar al oamenilor care umpleau strada.

– Uite, mătuşico, ţine!

Brusc, m-am trezit cu puşca de vânat păsări în mână.

– Ce înseamnă asta?

Luată cu totul prin surprindere, m-am întors şi l-am văzut pe Ian deplasându-se iute prin spatele mulţimii, făcându-i semn lui Fergus. După câteva secunde, neobservaţi de oamenii din mulţime, a căror atenţie fusese atrasă de Forbes, care se prăbuşise la pământ, cei doi au ajuns la casa de la fereastra căreia atârna salteaua din puf. Ian s-a lăsat pe vine şi a făcut mâinile scară şi, ca şi cum ar fi exersat mişcarea ani întregi, Fergus s-a urcat pe platforma improvizată şi s-a azvârlit în sus, izbind cu cârligul lui salteaua din puf. Cârligul s-a prins de ea; el a rămas suspendat şi s-a legănat un moment, apucându-se cu mâna teafără de cârlig pentru a-l împiedica să se desprindă de braţ.

Ian a sărit şi l-a prins pe Fergus de talie, trăgându-l în jos. Apoi pânza saltelei a cedat sub greutatea lor, iar Fergus şi Ian s-au rostogolit spre sol, iar o cascadă de pene de gâscă a curs peste ei, doar pentru a fi luată imediat de aerul umed şi răsucită într-un vârtej dement, umplând strada cu pene care s-au lipit de feţele oamenilor de pe stradă, luaţi prin surprindere. Aerul

părea să se fi încărcat de puf şi pene. Acestea erau pretutindeni, iritând ochi, nasuri şi gâtlejuri, prinzându-se de părul, genele şi hainele oamenilor. Mi-am şters un fulg de pe un ochi care lăcrima şi m-am grăbit să fac un pas înapoi, îndepărtându-mă de oamenii pe jumătate orbiţi care se împleticeau în jurul meu, răcnind şi ciocnindu-se unii de alţii.

Îi urmărisem pe Fergus şi Ian, însă când ne-a lovit pe toţi furtuna de pene şi fulgi, spre deosebire de ceilalţi oameni de pe stradă, eu m-am uitat în spate, spre tipografie, exact la vreme pentru a-l vedea pe Jamie întinzând braţele prin uşă, prinzându-l pe Fogarty Simms de un braţ şi scoţându-l dinăuntru ca pe nimic.

Jamie l-a îmbrâncit pe Simms, făcându-l să se împleticească, apoi s-a răsucit să înşface mătura să acopere evadarea tipografului. Ralson Bogues, care stătuse ascuns la umbra unui copac, a ieşit brusc de acolo cu o bâtă în mâini, şi a alergat în urma lui Simms să-l protejeze, uitându-se în spate şi fluturând bâta ca să descurajeze orice posibil urmăritor. Acţiunea nu scăpase cu totul nebăgată în seamă. Cu toate că atenţia celor mai mulţi oameni fusese distrasă de norul de pene şi fulgi cu care trebuiseră să se bată, câţiva dintre ei văzuseră ce se întâmpla de fapt şi dăduseră alarma, urlând ca nişte câini de vânătoare în timp ce încercau să iasă din mulţime pentru a porni în urmărirea tipografului fugar.

Dacă exista un asemenea moment… O să trag în aer, făcându-i pe toţi să se lase la pământ, oferindu-i lui Simms să se îndepărteze. Am ridicat cu hotărâre puşca şi am dus degetul spre trăgaci. Puşca mi-a fost smulsă din strânsoare cu atâta pricepere, încât o clipă nici nu mi-am dat seama că nu o mai aveam şi am rămas privindu-mi mâinile goale cu uimire. Apoi, din spate s-a înălţat un răcnet îndeajuns de tare ca să îi facă pe toţi cei aflaţi aproape să amuţească.

– Isaiah Morton! O să *mori*, băiete!

Puşca s-a descărcat cu un bubuit asurzitor aproape de o ureche şi norul de funingine m-a orbit. Înecându-mă şi tuşind, mi-am curăţat faţa cu şorţul, recăpătându-mi vederea la vreme ca să zăresc silueta scundă şi dolofană a lui Isaiah Morton la o stradă depărtare, fugind cât îl ţineau picioarele. Jezebel Hatfield Morton a pornit imediat după el, doborându-i pe toţi cei aflaţi în calea ei. A sărit agil peste Forbes, care, rămas pe mâini şi genunchi, părea ameţit şi era mânjit cu smoală şi pene, după care şi-a croit drum printre ce mai rămăsese din mulţime, alergând cu o viteză surprinzătoare pentru o femeie atât de masivă. Morton a dat un colţ şi a dispărut, urmărit de Furia nemiloasă aflată pe urmele lui.

Şi eu mă simţeam ameţită. Urechile încă îmi ţiuiau, dar am simţit o atingere pe braţ. Cu un ochi închis, ca şi cum nu era sigur pe cine vede, Jamie a coborât privirea spre mine. Spunea ceva ce nu am reuşit să înţeleg, dar gesturile pe care le făcea spre faţa mea – plus zvâcnetele elocvente ale colţurilor gurii – m-au lămurit foarte clar.

– Ha! am exclamat eu şi vocea mi s-a părut a suna subţire şi foarte îndepărtată.

Mi-am şters din nou faţa cu poalele şorţului.

– *Tu* vorbeşti?

Arăta ca un om de zăpadă pestriţ, având pete negre de smoală pe cămaşă şi smocuri albe, de puf de gâscă, prinse de sprâncene, păr şi de barba nerasă. A mai spus ceva, dar nu l-am auzit limpede. Am clătinat din cap şi mi-am vârât un deget într-o ureche, sugerând surzenia temporară.

A zâmbit, m-a prins de umeri, apoi a aplecat capul până când mi-a atins fruntea cu un pocnet slab. Am simţit că tremura vag, dar nu mi-am dat seama dacă din cauza oboselii sau a râsului. Apoi s-a îndreptat de spate, m-a sărutat pe frunte şi m-a luat de un braţ. Având părul ciufulit, Gerald Forbes rămăsese cu picioarele desfăcute în mijlocul străzii. Pe de o parte, era negru de smoală de la umăr până la genunchi. Îşi pierduse un pantof, iar câţiva oameni săritori încercau să smulgă penele de pe el. Jamie m-a condus într-un cerc larg pe lângă el şi a făcut semne politicoase din cap când am trecut prin dreptul lui.

Încruntat şi cu faţa schimonosită de dezgust, Forbes a ridicat ochii şi a spus ceva cu glas înfundat. Am socotit că era mai bine că nu l-am auzit.

Ian şi Fergus plecaseră cu majoritatea demonstranţilor să facă scandal în altă parte, fără îndoială. Eu şi Jamie ne-am retras la „Sycamore“, un han de pe River Street, să ne răcorim şi să ne aranjăm ţinuta. Veselia lui Jamie a trecut treptat cât am cules penele şi smoala de pe el, dar s-a potolit cu totul când a auzit povestea vizitei mele la doctorul Fentiman.

– Ce spuneai că *faci* cu ăsta?

Jamie tresărise uşor când îi povestisem despre testiculul lui Stephen Bonnet. Când am ajuns la descrierea seringilor pentru penis, a strâns picioarele instinctiv.

– Păi, se vâră capătul ca un ac şi apoi se pompează o soluţie precum clorură de mercur prin uretră, presupun.

– Prin… ăă?

– Vrei să-ţi arăt? l-am întrebat. Mi-am lăsat coşul la familia Bogues, dar mă duc să-l iau şi…

– Nu, a răspuns, s-a aplecat în faţă, şi-a aşezat coatele apăsat pe genunchi. Ce crezi, ustură rău?

– Aş zice că nu-i deloc plăcut.

S-a cutremurat.

– Aşa cred şi eu.

– Şi nu e cu adevărat eficient, am adăugat eu gânditoare. E păcat să treci prin aşa ceva şi să nu te vindeci. Nu eşti de aceeaşi părere?

Mă privea cu aerul temător al cuiva care tocmai şi-a dat seama că pachetul cu aspect dubios de lângă el ticăie.

– Ce…? a început el, iar eu m-am grăbit să închei.

– Deci nu te deranjează să îi facem o vizită doamnei Sylvie ca să aranjăm tratarea fetelor, nu?

– Cine e doamna Sylvie? a întrebat el bănuitor.

– Proprietara bordelului din oraş, am spus, inspirând adânc. Doctorul Fentiman mi-a povestit despre ea. Înţeleg că ar putea fi mai multe bordeluri în oraş, dar cred că doamna Sylvie ştie unde e concurenţa, dacă ea există, ca

să îţi spună…

Jamie şi-a trecut o mână peste faţă, trăgându-şi în jos pleoapele inferioare, astfel că aspectul injectat al ochilor lui s-a accentuat vizibil.

– La bordel, a repetat el. Vrei să mă duc la un bordel.

– Ei bine, dacă vrei, merg cu tine, bineînţeles. Deşi te-ai descurca mai bine singur. Aş face chiar eu asta, am adăugat cu răceală, dar bănuiesc că nu-mi va acorda atenţie.

A închis un ochi, privindu-mă cu celălalt, care era înroşit.

– A, cred că da. Deci asta ţi-ai pus în minte când ai insistat să vii în oraş cu mine, nu? a întrebat cu o oarecare amărăciune.

– Ei bine… da, am recunoscut. Deşi aveam mare nevoie de chinină. Pe de altă parte, am adăugat, dacă n-aş fi venit cu tine, n-ai fi aflat despre Bonnet. Sau despre Lucas, dacă tot veni vorba.

A zis ceva în gaelică şi am interpretat replica drept un indiciu că putea trăi fericit şi dacă nu ar fi aflat de cal şi de Bonnet.

– Pe de altă parte, eşti îndeajuns de familiarizat cu bordelurile, am spus eu. Ai avut camera într-unul, la Edinburgh!

– Da, am avut, a confirmat el, dar atunci nu eram însurat, adică eram, dar, în fine, îmi convenea la vremea aceea ca oamenii să creadă că…

S-a întrerupt şi s-a uitat rugător la mine.

– Englezoaico, vrei sincer ca toţi oamenii din Cross Creek să creadă că…?

– Păi, nu vor crede dacă merg cu tine, nu?

– Of, Doamne!

Şi-a lăsat capul în mâini şi şi-a masat scalpul cu vigoare, având probabil impresia că asta îl va ajuta să găsească vreun mijloc de a mă face să mă răzgândesc.

– N-ai niciun pic de compasiune faţă de bărbaţi? l-am întrebat. Doar n-ai vrea să auzi de vreun nefericit care să dea piept cu seringa doctorului Fentiman, doar pentru că tu…

– Atâta vreme cât nu mi se cere să o înfrunt eu, m-a asigurat el, ridicând capul, semenii mei au tot dreptul să plătească pentru păcatele lor, pentru că aşa merită.

– Mda, sunt înclinată să te aprob, am recunoscut. Dar nu e vorba doar despre ei. E vorba despre femei. Nu doar târfele; nu te gândeşti la soţiile, ci şi la copiii bărbaţilor care se infectează? Doar nu îi poţi lăsa pe toţi să moară de sifilis, dacă pot fi salvaţi. Ce zici?

Căpătase deja înfăţişarea unui animal hăituit, iar argumentele mele nu reuşeau să îmbunătăţească situaţia.

– Dar penicilina nu dă întotdeauna rezultate, a precizat el. Ce se-ntâmplă dacă nu le ajută pe târfe?

– E o posibilitate, am recunoscut eu. Dar între a folosi ceva ce s-ar putea să nu dea rezultate şi a nu încerca…

Văzând că încă părea nehotărât, am renunţat să fac apel la raţiune şi am recurs la cea mai eficientă armă pe care o aveam.

– Ce zici de Ian cel Tânăr?

– Ce-i cu el? a întrebat el cu precauţie, dar mi-am dat seama că vorbele mele îi evocaseră instantaneu o viziune. Ian nu era străin de bordeluri – din cauza lui Jamie, deşi neintenţionat şi involuntar.

– E băiat bun, a spus el cu convingere. N-ar…

– Ba s-ar putea, am zis eu. Şi ştii bine asta.

Nu aveam idee cum arăta viaţa privată a lui Ian, dacă avea aşa ceva. Dar avea douăzeci şi unu de ani, nu avea o drăguţă şi, din câte văzusem, era un mascul perfect sănătos. Aşadar… Am observat că şi Jamie trăsese, fără să vrea, aceeaşi concluzie. Fusese virgin când se căsătorise cu mine, la douăzeci şi trei de ani. Datorită unor factori ce nu puteau fi controlaţi de nimeni, înţelesese dorinţele carnale la o vârstă mult mai fragedă. Iar acea nevinovăţie aparte nu putea fi recâştigată.

– Hm, a făcut Jamie.

A ridicat prosopul, şi-a şters părul cu mişcări furioase, apoi l-a aruncat deoparte, şi-a strâns la spate coada groasă, umedă, întinzând cealaltă mână după şnur ca să şi-o lege.

– Dacă trebuie făcut ceva, să o facem repede, am propus, urmărindu-l aprobator. E preferabil să merg şi eu. Lasă-mă să-mi iau coşul şi cutia.

Nu mi-a răspuns, mulţumindu-se să se apuce cu un aer sumbru să se cureţe pentru a arăta prezentabil. Din fericire, nu purtase haina sau vesta în timpul confruntărilor de pe stradă, astfel că şi-a putut acoperi cu ele cămaşa murdară.

– Englezoaico, a spus el, iar eu m-am întors, descoperind că mă privea cu ochi injectaţi.

– Da. Ce e?

– O să plăteşti.

Stabilimentul doamnei Sylvie era o casă cu etaj cât se poate de obişnuită, mică şi neîngrijită. Şindrilele erau îndoite în sus la capetele acoperişului, conferindu-i casei un aer ciufulit şi surprins, arătând ca o femeie luată pe nepregătite, cu părul abia scos de pe moaţe.

Văzând veranda lăsată şi curtea năpădită de buruieni, Jamie a scos sunete dezaprobatoare din gâtlej, ca orice scoţian care se respecta, dar am presupus că e doar felul lui de a-şi arăta stinghereala.

Nu ştiam cum să mi-o imaginez pe doamna Sylvie – singura matroană pe care o cunoscusem fusese o emigrantă foarte elegantă din Edinburgh –, însă proprietara celei mai cunoscute case de toleranţă din Cross Creek era o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani, neatrăgătoare, amintind de coaja unei plăcinte şi având urechi extrem de proeminente. În realitate, un moment am crezut că era menajera şi doar salutul politicos al lui Jamie mi-a dat de înţeles că uşa ne fusese deschisă chiar de „doamna Sylvie“. I-am aruncat o privire bănuitoare lui Jamie, întrebându-mă în acelaşi timp dacă o cunoştea cumva, însă când m-am uitat din nou la ea, am observat rochia de calitate şi o broşă mare prinsă în piept. Şi-a mutat privirea de la Jamie la mine şi s-a încruntat.

– Putem intra? am întrebat eu şi chiar am intrat, fără să mai aştept răspunsul ei.

– Sunt doamna Fraser, iar el e soţul meu, am spus, făcând un gest spre Jamie, căruia deja i se înroşiseră urechile.

– Da? a întrebat doamna Sylvie precaut. Mda, asta va însemna o liră în plus, dacă sunteţi doi.

– Iertare… Vai!

Am simţit sângele inundându-mi faţa când, cu întârziere, mi-am dat seama ce sugerase ea. Şi Jamie a priceput pe dată şi s-a înroşit la faţă ca o sfeclă.

– E-n regulă, m-a asigurat ea. Nu e ceva obişnuit, bineînţeles, dar pe Dottie n-o s-o deranjeze, fiindcă e cam atrasă de femei, înţelegeţi?

Jamie a scos un mârâit slab, arătând astfel că fusese ideea mea, de aceea trebuia să duc lucrurile până la capăt.

– Regret, dar nu am precizat ceva, am spus, cu glas cât mai fermecător posibil. Noi… ăă… noi dorim doar să discutăm cu…

M-am oprit, căutând cuvântul potrivit. În niciun caz, „angajate“.

– Cu fetele, a intervenit sec Jamie.

– A, da, cu fetele.

– A, vă rog! şi-a plimbat ochii mici şi sclipitori de la mine la Jamie. Sunteţi metodişti, da? Ori baptişti ai Luminii Sclipitoare? Asta înseamnă *două* lire. Pentru deranj.

Jamie a pufnit în râs.

– Ieftin! a remarcat el. Ori e valabil pentru fiecare fată?

Buzele doamnei Sylvie au tresărit slab.

– A, pentru fiecare fată, desigur.

– Două lire pentru fiecare suflet? Mda, în fine, cine pune preţ pe mântuire?

Acum o tachina în mod vădit, iar ea – după ce stabilise că nu eram nici clienţi posibili, nici misionari care mergeau din uşă în uşă – era amuzată, dar se străduia să nu arate.

– Eu pun, a răspuns ea sec. O târfă cunoaşte preţul pentru orice, dar nu preţuieşte nimic, cel puţin aşa mi s-a spus.

Jamie a dat aprobator din cap.

– Da. Şi care e preţul pentru viaţa unei fete, doamnă Sylvie?

Expresia de amuzament i-a dispărut din ochi, care au rămas la fel de sclipitori ca până atunci, dar înspăimântători de prevăzători.

– Domnule, mă ameninţaţi?

S-a înălţat de spate şi a pus mâna pe un clopoţel care se afla pe masa de lângă uşă.

– Domnule, vă asigur că am protecţie. Vă sfătuiesc să plecaţi pe dată.

– Femeie, dacă voiam să-ţi fac vreun rău, nu mi-aş fi adus soţia să asiste la ce sunt în stare, a spus Jamie cu glas blând. Nu sunt chiar atât de pervers.

Mâna cu care strângea clopoţelul s-a destins.

– Aţi fi surprins, a spus ea. Atenţie, a adăugat, împungând cu degetul spre Jamie, nu mă ocup de asemenea lucruri, nici prin gând nu mi-ar trece, dar am văzut aşa ceva.

– Nici mie, a replicat Jamie, iar din glas i-a dispărut tonul de derâdere. Ai auzit cumva de un scoţian căruia i se spune *Mac Dubh?*

Expresia de pe faţa ei s-a schimbat; era evident că auzise. A rămas uimită, dar a avut prezenţa de spirit să păstreze tăcerea.

– Da, am auzit.

Privirea i s-a ascuţit.

– Dumneavoastră aţi fost, da?

El s-a înclinat cu un aer grav. Doamna Sylvie a strâns din buze o clipă, apoi a lăsat impresia că mă bagă din nou în seamă.

– V-a povestit? m-a întrebat ea.

– Nu cred, am spus, uitându-mă la Jamie.

El s-a străduit să îmi evite privirea.

Doamna Sylvie a râs scurt.

– Una dintre fetele mele a plecat cu un bărbat la „Broasca“, o speluncă rău famată din apropierea râului, şi lingura… şi s-a purtat rău cu ea. Apoi a târât-o în crâşmă şi a oferit-o bărbaţilor de acolo. Ea a spus că şi-a dat seama că va muri – ştiţi ce înseamnă să fii violată până mori?

Aceste vorbe îmi erau adresate mie pe un ton în care se amestecau superioritatea cu provocarea.

– Ştiu, am zis eu, foarte scurt.

Am simţit un fior neplăcut, iar palmele au început să îmi transpire.

– Însă acolo era un scoţian impresionant, care s-a opus acelei propuneri. Şi era singur faţă în faţă cu o mulţime de bărbaţi…

– Specialitatea ta, i-am spus încet lui Jamie, iar el a tuşit discret.

– …şi el a propus să se joace cărţi pentru fată. A făcut o partidă de brag şi a câştigat.

– Serios? am întrebat eu politicos.

Trasul pe sfoară la jocul de cărţi era alta dintre specialităţile lui Jamie, însă încercam să îl conving să nu mai trişeze, convinsă fiind că asta îi va aduce moartea într-o bună zi. Nici nu era de mirare că nu îmi povestise despre această aventură.

– Aşa că a luat-o pe Alice, a înfăşurat-o în mantie şi a adus-o acasă, lăsând-o la uşă.

S-a uitat apoi la Jamie cu o admiraţie vecină cu invidia.

– Aşa, deci. Aţi venit să vă plătesc pentru asta, da? Aveţi toate mulţumirile mele, deşi nu ştiu cât valorează ele.

– Foarte mult, doamnă! a spus el reţinut. Dar nu e vorba de asta. Am venit să-ţi salvăm fetele de lucruri mai rele decât violatori beţi.

Sprâncenele ei subţiri s-au arcuit în semn de întrebare.

– De sifilis, am spus eu răspicat.

A rămas cu gura căscată. În ciuda relativei tinereţi, doamna Sylvie era o persoană dificilă şi nu se lăsa convinsă cu una, cu două. Deşi teama de sifilis era un element constant în viaţa unei prostituate, după ce i-am vorbit de spirocheţi, nu am reuşit să o fac să înţeleagă, iar propunerea mea de a le face injecţii cu penicilină fetelor ei – se pare că avea doar trei – s-a lovit de un refuz ferm. Jamie a lăsat discuţia în contradictoriu să continue o vreme,

după care am avut impresia că ne lovim de un zid. În acel moment, el a abordat o altă cale.

– Soţia mea nu propune aşa doar din bunătatea inimii ei, înţelegi? a încercat el.

Între timp, ea ne invitase să luăm loc într-un salonaş dichisit, împodobit cu perdele dintr-o ţesătură cadrilată, şi s-a aplecat cu grijă în faţă, ca să nu suprasolicite îmbinările scaunului delicat pe care şedea.

– Fiul unui prieten a venit la soţia mea şi i-a spus că a luat sifilis de la o prostituată din Hillsboro. Ea a văzut semnele, nu există nicio îndoială că flăcăul are sifilis. Numai că el s-a speriat înainte ca ea să-l poată trata şi a fugit. De-atunci îl tot căutăm şi abia ieri am auzit că a fost văzut aici, în stabilimentul tău.

Instantaneu, doamna Sylvie a pierdut controlul asupra expresiei de pe faţă. Şi-a revenit după o clipă, dar mi-a fost imposibil să nu îi văd expresia de groază.

– Cine e? a spus ea cu glas răguşit. Un flăcău scoţian? Cum arată?

Jamie a schimbat o privire confuză cu mine şi l-a descris pe Manfred McGillivray. Când a încheiat descrierea, faţa tinerei matroane era albă ca varul.

– L-am avut şi eu, a zis ea. De două ori. O, Doamne!

A respirat adânc de câteva ori şi a ripostat:

– Dar era curat! L-am pus să mi-o arate, întotdeauna fac asta.

I-am explicat că, deşi şancrul se vindecă, boala rămâne în sânge şi reapare. La urma urmei, nu ştiuse că târfele contractau sifilis fără să evidenţieze semne premonitorii?

– Da, bineînţeles, dar nu se pot îngriji cum se cuvine, a zis ea cu glas în care se simţea încăpăţânarea. Eu procedez aşa întotdeauna şi la fel şi fetele mele. Chiar insist.

Mi-am dat seama că refuzul era categoric. În loc să recunoască faptul că probabil avea o infecţie ucigătoare, ea susţinea cu hotărâre că aşa ceva era imposibil şi probabil că peste câteva momente va hotărî să creadă cu tărie asta, apoi să ne invite să plecăm.

Şi Jamie şi-a dat seama.

– Doamnă Sylvie, a spus el, întrerupând vorbele ei de justificare.

Clipind, ea s-a uitat spre el.

– Ai cărţi de joc în casă?

– Poftim? A… da, sigur.

– Atunci, adu-le! a spus el, zâmbindu-i. Gleek92, loo93 sau brag, cum doreşti.

Doamna Sylvie i-a aruncat o privire lungă şi dură şi a strâns din buze. Apoi s-a destins puţin.

– Cărţi cinstite? a întrebat ea şi în ochi i-a apărut o sclipire discretă. Şi pe ce mizăm?

– Cărţi cinstite, a spus el. Dacă voi câştiga eu, soţia mea vă va face injecţii tuturor.

– Şi dacă pierdeţi?

– Un butoiaş din cel mai bun whisky al meu.

Măsurându-l printre gene şi calculându-şi şanse de câştig, a mai şovăit un moment. În părul lui Jamie încă se afla un bob de smoală şi mai avea fulgi de gâscă pe haină. Ochii lui albaştri trădau inocenţa. Femeia a oftat şi i-a întins mâna.

– S-a făcut, a spus ea.

– Ai trişat? l-am întrebat, prinzându-l de braţ ca să nu mă împiedic.

Se întunecase binişor, iar străzile din Cross Creek nu erau luminate decât de stele.

– Nici n-a fost nevoie, a spus el şi a căscat cu gura până la urechi. O fi o târfă bună, dar nu se pricepe la jocul de cărţi. Ar fi trebuit să aleagă loo; acolo e vorba mai mult de noroc, în vreme ce brag cere pricepere. Însă la loo e mai uşor să trişezi, a adăugat el clipind.

– Ce înseamnă târfă bună? am întrebat din curiozitate.

Nu mă gândisem niciodată la priceperile necesare profesiunii, dar presupuneam că existau câteva, dincolo de anatomia necesară şi de dorinţa de a o pune la dispoziţia unui bărbat.

A râs auzindu-mă, dar s-a scărpinat în cap cu un aer gânditor.

– Păi, e bine dacă femeii chiar îi plac sincer bărbaţii, dar nu îi ia chiar în serios. Şi îi place să se culce cu ei, iar asta e bine. Auu!

Călcasem pe o piatră şi îl strânsesem prea tare de braţ, într-o porţiune de piele în care în ziua aceea suferise o arsură din cauza smoalei încinse.

– A, iartă-mă. E rău? Am nişte alifie ca să te oblojesc, dar după ce ajungem la han.

– A, nu. Doar nişte băşici. Or să treacă.

Şi-a frecat braţul cu delicateţe, dar a făcut uitată durerea şi, prinzându-mă de braţ, m-a condus după colţ, spre strada mare. Hotărâserăm mai devreme că, dacă s-ar putea să întârziem, vom trage la hanul McLanahan’s King, în loc să batem drumul lung până la River Run.

Mirosul de smoală încinsă persista în partea aceea a oraşului, iar adierea serii făcea penele să se răsucească prin aer, aşternându-le în mici troiene pe marginea drumului; când şi când, câte un fulg îmi plutea pe lângă urechi ca un fluturaş care zbura încet.

– Mă-ntreb dacă încă oamenii culeg pene de pe Gerald Forbes, a spus Jamie, în vocea căruia am perceput un zâmbet răutăcios.

– S-ar putea ca nevasta lui să pună o velinţă peste el ca să-l folosească drept pernă, am sugerat eu. Ba nu, stai puţin, n-are nevastă. Vor trebui să…

– Spune-i cocoşel şi bagă-l în curte ca să slujească găinile! a sugerat Jamie, chicotind. Ştie să se cocoşească, deşi nu are cocoşel.

Jamie nu era beat – băusem o cafea slabă cu doamna Sylvie după ce făcusem injecţiile –, însă era cumplit de obosit; amândoi ne aflam în aceeaşi stare de epuizare, în care până şi cea mai nefericită glumă părea enorm de amuzantă, astfel că ne împleticeam, izbindu-ne unul de celălalt şi auzind glume din ce în ce mai proaste până când am început amândoi să lăcrimăm.

– Ce-i asta? a spus brusc Jamie, inspirând adânc şi trepidant pe nări. Ce arde?

Ceva mare; pe cer se vedea o strălucire, vizibilă peste acoperişurile caselor din apropiere, iar mirosul înţepător de lemn ars s-a aşternut peste cel mai greu al smoalei încinse. Jamie a pornit în goană spre colţul străzii, iar eu m-am ţinut aproape de el. Ardea tipografia domnului Simms, cu flăcări mari. Era evident că adversarii lui politici, privaţi de prada lor, hotărâseră să îşi verse amarul asupra clădirii.

Pe stradă se foiau oameni, ca mai devreme în acea zi. Am auzit din nou strigăte: „Conservatori!“, iar câţiva dintre ei aveau torţe în mâini. Alţii veneau în fugă pe stradă, spre locul incendiului, strigând şi ei. Am surprins răcnetul cuiva care a spus „Liberali blestemaţi!“, iar apoi, cele două grupuri s-au ciocnit, iar membrii lor s-au luat la pumni şi picioare.

Jamie m-a prins de braţ şi m-a împins spre locul din care veniserăm, după un colţ, ca să nu fim văzuţi. Inima îmi bătea neistovită şi rămăsesem fără suflare. Ne-am ghemuit sub un copac şi, gâfâind, am rămas acolo ascunşi.

– Ei bine, am spus eu după o scurtă tăcere, în care am auzit urletele protestatarilor, cred că Fergus va trebui să-şi găsească altă ocupaţie. Din câte ştiu, există dugheana farmacistului, care e ieftină, aşa cred.

Jamie a scos un sunet discret, nu tocmai un hohot de râs.

– I-ar merge mai bine dacă ar intra în afaceri cu doamna Sylvie, a spus el. Aceea e o afacere care nu ţine de politică. Hai, englezoaico, avem mult de mers ca să ocolim locul ăsta.

Când, în cele din urmă, am ajuns la han, l-am găsit pe Ian cel Tânăr agitându-se pe verandă, aşteptându-ne cu nerăbdare.

– În numele Fecioarei, *unde* aţi fost? ne-a întrebat el sever, într-un fel care mi-a amintit de mama lui. Unchiule Jamie, te-am căutat prin tot oraşul şi Fergus era convins că aţi fost prinşi în încăierarea de acolo şi ucişi.

A făcut semn din cap spre tipografie; flăcările scădeau, deşi lumina lor era îndeajuns de puternică pentru a-i vedea faţa, care etala o încruntare de dezaprobare.

– Am făcut fapte bune, i-a spus Jamie cu pioşenie în glas. Am vizitat bolnavii, aşa cum ne îndeamnă Iisus.

– A, da? a reacţionat Ian, destul de cinic. El a spus că va merge şi în temniţe. Mare păcat că nu aţi început de acolo!

– Poftim? De ce?

– Deoarece ticălosul de Donner a evadat, de aceea, l-a informat el pe Jamie, părând să simtă o plăcere sumbră pentru că aducea o asemenea veste proastă. A fugit în timpul încăierării de după-amiază. Temnicerul a venit să participe la distracţie şi a uitat uşa doar cu zăvorul tras. Jivina aceea a ieşit fără nicio problemă.

Jamie a inspirat adânc, apoi a expirat încet, tuşind vag din cauza fumului.

– Da, fie! a spus el. Aşadar, am pierdut atelierul de tipografie şi un hoţ – însă patru târfe se vor simţi mai bine. Englezoaico, ce părere ai, e un schimb cinstit?

– Târfe? a exclamat Ian, foarte şocat. Ce târfe?

– Ale doamnei Sylvie, am spus eu, privindu-l cercetător.

Mi s-a părut că privirea îi fuge într-o parte, chiar dacă discret.

– Ian! Sper că n-ai făcut asta!

– Ba sigur c-a făcut-o, englezoaico, a replicat Jamie pe un ton resemnat. Uită-te la el!

Pe faţa lui Ian a apărut o expresie de vinovăţie ca o peliculă de ulei pe apă, uşor de observat, chiar şi în lumina licăritoare şi roşiatică a focului pe cale să se stingă.

– Aşa am aflat despre Manfred, s-a grăbit Ian să se scuze.

S-a dus în josul râului, fiindcă vrea să găsească un vas care să-l ducă la Wilmington.

– Mda, şi noi am aflat asta, am spus eu iritat. Cine a fost? Doamna Sylvie sau vreuna dintre fete?

Mărul lui Adam din gâtul lui a trepidat de agitaţie.

– Doamna Sylvie, a şoptit el.

– Bun aşa! am spus. Din fericire, încă am nişte penicilină, dar şi o seringă nouă şi frumoasă. Treci înăuntru, Ian, ticălosule, şi dă-ţi jos pantalonii.

În acest timp, doamna McLenahan, care ieşise pe verandă să ne întrebe dacă voiam ceva de mâncare în acea seară, a auzit vorbele mele şi mi-a aruncat o privire uimită, însă mie nu-mi mai păsa de nimic.

Ceva mai târziu, stăteam în sfârşit întinşi în raiul unui pat curat, departe de răzvrătirile şi agitaţiile acelei zile. Întredeschisesem fereastra, iar până şi adierea cea mai slabă tulbura apăsarea aerului înfierbântat şi greu. Câteva picăţele cenuşii, pene sau cenuşă, au pătruns în cameră, răsucindu-se ca nişte fulgi de zăpadă spre podea.

Jamie a întins un braţ peste mine şi am putut distinge formele moi, de culoare verde-albăstrie, care acopereau mai tot antebraţul. Aerul era aspru din cauza fumului, însă mirosul de smoală zăcea precum o ameninţare dedesubtul lui. Oamenii care incendiaseră atelierul lui Simms – şi fuseseră cât pe ce să îl ardă de viu şi pe el, şi probabil pe Jamie – erau rebeli în devenire, oameni care se vor considera patrioţi.

– Englezoaico, îţi aud gândurile, a spus el paşnic, în pragul somnului. Ce se întâmplă?

– Mă gândeam la trecerea prin smoală şi pene, am răspuns eu şi încet şi foarte delicat i-am atins braţul. Jamie – acum e momentul.

– Ştiu, mi-a replicat el la fel de delicat.

Cântând ca nişte beţivani, câţiva oameni au trecut pe stradă cu torţe; lumina lor pâlpâitoare s-a scurs pe tavan şi a dispărut. Am simţit că Jamie o urmăreşte deplasându-se, ascultând în acelaşi timp vocile lor răguşite topindu-se de-a lungul străzii, însă nu a spus nimic şi după o vreme corpul lui masiv, care mă proteja, s-a relaxat, alunecând din nou spre somn.

– La ce te gândeşti? l-am întrebat în şoaptă, neştiind dacă el încă mă auzea.

Mă auzise.

– Englezoaico, mă gândeam că, dacă ai fi cât de cât libertină, ai deveni

o târfă perfectă, mi-a mărturisit somnolent.

– Poftim? am întrebat eu, foarte şocată.

– Dar mă bucur că nu eşti, a adăugat şi a început să sforăie.

Jocîn trei, folosind 44 de cărţi, foarte popular între secolele al XVI-lea şi al XVIII-lea (n. tr.).

Joc franţuzesc, în care se folosesc 52 de cărţi şi la care participă între 3 şi 8 persoane (n. tr.).

57

ÎNTOARCEREA PASTORULUI

4 septembrie 1774

În drum spre casă, Roger a ocolit pe departe Coopersville. Nu pentru că se temea de furia lui Ute McGillivray, însă nu dorea să aducă vreo atingere fericirii de a reveni acasă prin vorbe glaciale sau vreo confruntare. De aceea a ales un drum mai lung, care l-a făcut să urce în ocolişuri panta abruptă spre Ridge, trecând prin porţiuni în care pădurea reocupase drumul şi traversând mici pâraie.

Catârul lui a trecut plescăind prin ultimul pârâu de la baza potecii, după care s-a scuturat, azvârlind stropi de apă de pe burtă. Oprindu-se să-şi şteargă sudoarea de pe faţă, Roger a simţit o mişcare pe un bolovan mare de pe mal. Era Aidan, prefăcându-se că nu îl văzuse.

Roger l-a făcut pe Clarence să se oprească lângă copil şi l-a urmărit un moment, fără să spună nimic. Apoi a întrebat:

– Muşcă bine?

– Destul de bine, i-a răspuns Aidan, privind încordat spre firul undiţei.

Apoi a ridicat ochii şi a zâmbit cu gura până la urechi, a sărit în sus şi a întins ambele mâini, astfel că Roger l-a prins de încheieturile slăbănoage, urcându-l pe şa în faţa lui.

– Te-ai întors! a exclamat copilul, cuprinzându-l cu braţele şi lipindu-şi strâns faţa de pieptul lui Roger. Te-am aşteptat. Acum eşti pastor, da?

– Aproape. De unde ai aflat că o să mă-ntorc azi?

Aidan a ridicat din umeri.

– Te aştept de aproape o săptămână, păi, nu? Făcând ochii rotunzi şi întrebători, s-a uitat spre faţa lui Roger. Nu te-ai schimbat deloc.

– Aşa e, l-a asigurat Roger şi a zâmbit. Ce-ţi mai face burtica?

– E bine. Vrei să-mi vezi cicatricea?

S-a aplecat pe spate, apoi şi-a ridicat cămaşa mizeră ca să etaleze o cicatrice lungă de vreo zece centimetri, încă roşiatică pe pielea lui palidă.

– Bună treabă! a spus aprobator Roger. Acum, că te-ai vindecat, le porţi de grijă mamei şi micuţului Orrie, nu?

– A, da. Aidan şi-a umflat pieptul slăbănog.

– Aseară am dus acasă şase păstrăvi şi cel mai mare era cât mâna mea! a spus el, arătându-şi antebraţul drept ilustrare.

– Ei, fugi de-aici.

– Chiar aşa a fost! a spus Aidan cu indignare în glas, după care şi-a dat seama că e ironizat şi de aceea a zâmbit.

Clarence devenise neastâmpărat, pentru că voia să ajungă acasă, de aceea s-a mişcat în cerc, bătând cu copitele în pământ şi trăgând de frâu.

– Aş face bine să plec. Vrei să mergi călare cu mine?

Aidan a părut ispitit, dar a clătinat din cap.

– Nu. I-am promis doamnei Ogilvie că o anunţ imediat ce soseşti tu.

Auzind aceste vorbe, Roger s-a arătat surprins.

– Da? De ce?

– A născut săptămâna trecută şi vrea să boteze copilul.

– Da?

A simţit că îi tresaltă inima auzind asta, iar firicelul de fericire pe care îl purta în suflet a crescut puţin. Prima lui creştinare! Ori, mai curând, primul botez oficial, a gândit el, simţind o mică împunsătură în inimă când şi-a amintit de fetiţa familiei O'Brian, pe care o îngropase fără să îi ştie numele. Nu va putea oficia decât după ce era hirotonisit, ceea ce abia aştepta.

– Să-i spui că voi fi încântat să-i botez copilul, a zis el, coborându-l pe Aidan pe pământ. Să trimită după mine când va fi nevoie. Şi nu-ţi uita peştişorii! a zis el tare.

Aidan şi-a ridicat undiţa şi şirul de peşti argintii – niciunul dintre ei nu era mai mare de o palmă – şi a pătruns în pădure, lăsându-l pe Roger să îl întoarcă pe Clarence ca să pornească spre casă. A simţit miros de fum încă de departe. Mai înţepător decât cel de coş. După câte auzise pe drum în legătură cu evenimentele recente din Cross Creek, a avut o senzaţie de nelinişte, de aceea, îmboldindu-l cu călcâiele în coaste, l-a făcut pe Clarence să iuţească pasul. Simţind mirosul casei chiar prin fum, Clarence a primit sugestia cu bucurie şi a pornit la trap în susul pantei. Fum, amestecat cu o aromă de mucegai care i s-a părut cunoscută, se înteţea. Printre copaci se vedea o negură, iar când au trecut de desişuri şi au ajuns în luminiş, s-a înălţat neliniştit în scări.

Solidă şi purtând patina vremii, cabana era în picioare şi, uşurat, s-a lăsat greu în şa, făcându-l pe Clarence să icnească de nemulţumire. Fumul se ridica în jurul casei în fuioare groase, iar în mijlocul lor Brianna abia se vedea, îmbrăcată ca o musulmană, înfăşurată într-o broboadă. A descălecat, a inspirat cu gând să o strige, dar imediat a avut un acces de tuse. Cuptorul subteran era deschis, scuipa fum ca hornul iadului, iar abia în acel moment a identificat mirosul greu – pământ ars.

– Roger! Roger!

Brianna îl văzuse şi venea alergând, iar capetele broboadei şi fustele i-au fluturau în vânt când a sărit peste o moviliţă de iarbă tăiată, după care i s-a aruncat în braţe. A prins-o şi a reţinut-o, gândind că niciodată în viaţă nu avusese o senzaţie mai plăcută decât acum, când simţea gustul gurii ei, deşi mâncase ceapă la prânz.

Brianna s-a desprins din îmbrăţişare surâzând şi cu ochii umezi cât să spună:

– Te iubesc! după care l-a sărutat din nou. Mi-a fost dor de tine. Când te-ai bărbierit ultima oară? Te iubesc.

– Acum patru zile, când am plecat din Charlotte. Şi eu te iubesc. Totul e bine aici?

– Sigur. Ei, nu chiar. Jemmy a căzut dintr-un copac şi şi-a rupt un dinte, dar era de lapte, iar mama a zis că asta nu va afecta dintele permanent care o să-i iasă. Iar Ian s-a expus la sifilis, probabil, şi toţi suntem

dezgustaţi de el, iar tata a fost cât pe ce să fie trecut prin smoală şi pene la Cross Creek şi mama a împuns cu un ac ochiul mătuşii Jocasta, şi…

– Pfui! a făcut Roger instinctiv, simţind repulsie. De ce?

– Ca să nu plesnească. Şi eu am primit şase lire pentru comenzi de portrete! a încheiat ea triumfător. Am cumpărat sârmă fină şi mătase să fac paravane din hârtie şi suficientă lână ca să-ţi fac o mantie de iarnă. E verde. Însă lucrul cel mai important e că am întâlnit alt – în fine, o să-ţi povestesc mai târziu; e complicat. Cum te-ai descurcat cu prezbiterienii? E bine? Eşti pastor?

Roger a clătinat din cap, încercând să decidă la ce întrebare din cascadă să răspundă mai întâi, şi a ales-o pe ultima, doar pentru că şi-o putea aminti.

– Într-un fel. Ai primit lecţii de limbuţie de la doamna Bug?

– Cum adică într-un fel? Stai puţin! Îmi spui peste un minut. Trebuie să mai deschid puţin cuptorul.

A luat-o la fugă pe terenul desfundat spre gaura căscată a cuptorului. Hornul înalt, din cărămizi de lut se ridica la un capăt al cuptorului, amintind de o piatră de mormânt. Iarba tăiată, pârjolită după ce îl acoperise, era împrăştiată peste tot, iar impresia generală creată era aceea a unui mormânt enorm, fumegând, din care tocmai apăruse ceva mare, fierbinte şi fără îndoială demonic. Dacă ar fi fost catolic, probabil că şi-ar fi făcut cruce.

S-a apropiat precaut de marginea gropii şi a văzut-o pe Brianna îngenuncheată şi trăgând cu cazmaua alt strat de iarbă de pe cadrul făcut din beţe de salcie care se arcuia peste partea superioară a gropii. Prin fumul învârtejit, a distins nişte obiecte cu forme neregulate aşezate pe rafturile din lut care mărgineau groapa. Câteva păreau să fie boluri şi platouri. Însă majoritatea erau obiecte tubulare, lungi de jumătate de metru şi un metru, evazate şi rotunjite la un capăt, şi puţin îngustate la celălalt. Aveau o culoare roz-închis, dungate şi înnegrite de fum şi arătau ca o adunătură de falusuri fripte, idee ce i s-a părut deranjantă ca povestea despre ochiul Jocastei.

– Ţevi, a spus Brianna cu mândrie, arătând cu cazmaua spre unul dintre obiecte. Pentru apă. Uite, sunt perfecte! Adică vor fi, dacă nu crapă când se vor răci.

– Grozav! a răspuns Roger, etalând un entuziasm decent. Hei, ţi-am adus un cadou.

A băgat mâna într-un buzunar al hainei şi a scos o portocală, pe care Brianna a măsurat-o din ochi şi a scos un ţipăt de încântare, deşi s-a oprit o clipă înainte de a înfige unghia degetului mare în coaja ei.

– Nu, mănânc-o tu. Am una şi pentru Jem, a liniştit-o el.

– Te iubesc, a repetat ea, în timp ce sucul i se scurgea pe bărbie. Ce-mi zici despre prezbiterieni? Ce-au spus?

– A, în fine, în esenţă, e în regulă. Aveam titlu universitar şi ştiam suficient de bine latina şi greaca pentru a-i impresiona. Ebraica a cam scârţâit, dar, dacă mai învăţ între timp, reverendul Caldwell mi-a dat o carte.

S-a bătut cu palma peste un buzunar.

– Da. Te şi văd predicând în ebraică pentru alde Crombie şi Buchanan, a spus ea zâmbind. Şi? Ce altceva?

Pe o buză îi rămăsese o bucăţică de pulpă şi, dintr-un impuls, Roger s-a aplecat şi a sărutat-o, furând-o, şi a simţit mica explozie de dulceaţă şi astringenţă pe limbă.

– Da, m-au examinat în ceea ce priveşte doctrina şi înţelegerea ei şi am discutat mult. Ne-am rugat împreună.

S-a simţit oarecum sfios vorbindu-i despre asta. Fusese o experienţă remarcabilă, ca întoarcerea la un cămin despre care nu ştiuse că îi lipsea. Faptul de a-şi declara chemarea fusese o bucurie, mai ales că o făcuse de faţă cu oameni care o înţelegeau şi împărtăşeau…

– Prin urmare sunt pastor provizoriu al Cuvântului, a explicat el, cu ochii la vârfurile ghetelor. Înainte de a da împărtăşania trebuie să fiu hirotonisit, dar pentru asta trebuie să aştept până se ţine o Sesiune Prezbiteriană undeva. Până atunci pot predica, preda şi îngropa.

Brianna se uita la el zâmbind, dar puţin meditativ.

– Eşti fericit? l-a întrebat ea şi el a dat din cap, neputând vorbi în acel moment.

– Foarte fericit, a spus în cele din urmă, foarte încet.

– Bine, a şoptit ea şi a zâmbit ceva mai sincer. Înţeleg. Aşadar acum eşti căsătorit cu Dumnezeu, da?

Roger a râs şi a simţit că gâtlejul nu îi mai era iritat. Doamne, trebuia să facă ceva în privinţa asta; nu putea predica după ce bea în fiecare duminică. Asta i-ar scandaliza pe credincioşi.

– Da, aşa e. Dar sunt căsătorit în regulă cu *tine*, n-o să uit asta.

– Să vezi ce păţeşti dacă uiţi. Zâmbetul ei pornea acum din inimă. Cum *suntem* căsătoriţi… L-a privit direct în ochi şi el a simţit ceva vecin cu un şoc electric. Jem e la Marsali să se joace cu Germain. Şi până acum n-am făcut dragoste cu un pastor. Mi se pare cam păcătos şi depravat, nu crezi?

Roger a inspirat adânc, dar asta nu l-a ajutat; încă se simţea ameţit şi confuz, din cauza fumului, fără îndoială.

– *Cât de frumoasă eşti tu, draga mea, cât de frumoasă eşti!* a exclamat el, *şi patul nostru e verde. Rotundă-i coapsa ta, ca un colan, de meşter iscusit lucrat. Sânul tău e o cupă rotunjită, pururea de vin tămâios plină. Trupul tău e snop de grâu, încins frumos cu crini de câmp.* A întins o mână şi a atins-o delicat *Cei doi sâni ai tăi par doi pui de căprioară, par doi pui gemeni ai unei gazele.*94

– Serios?

– Aşa scrie în Biblie, a asigurat-o el cu gravitate. Aşa trebuie să fie, nu?

– Mai spune-mi ceva despre coapsele mele, a zis ea, însă înainte de a apuca, Roger a văzut o siluetă măruntă care ieşea în fugă din pădure, grăbindu-se spre ei. Aidan, acum fără peşti, şi gâfâind.

– Doamna Ogil… vie spune… veniţi acum! a spus el pe nerăsuflate.

A gâfâit puţin, revenindu-şi treptat pentru a transmite restul

mesajului.

Copila... Îi e rău şi vor s-o boteze dacă va muri.

Roger s-a atins cu mâna la celălalt buzunar; *Cartea Credinţei Comune,* pe care o primise la Charlotte, atârna liniştitor.

– Poţi? a întrebat Brianna, privindu-l îngrijorată. Catolicii… adică un laic poate boteza pe cineva, dacă e o urgenţă.

– Da, în cazul ăsta, da, a spus el cu mai mult suflu.

S-a uitat la Brianna, care era mânjită de funingine şi pământ şi avea rochia duhnind rău a fum şi lut ars, nu mirosind a ulei sfinţit şi aloe.

– Vrei să vii şi tu?

Ţinea foarte mult ca ea să spună da.

– N-aş vrea să scap o asemenea ocazie, l-a asigurat ea şi a lepădat broboada murdară, apoi şi-a scuturat părul, care a fluturat sclipitor în vânt ca un drapel.

Era primul copil al familiei Ogilvie, o fetiţă minusculă pe care Brianna, care avea experienţă ca mamă, a diagnosticat-o ca având colici cumplite, dar în rest era sănătoasă. Părinţii, înspăimântător de tineri – păreau să aibă în jur de cincisprezece ani –, s-au arătat patetic de recunoscători pentru tot: pentru cuvintele liniştitoare şi sfaturile primite, pentru promisiunea că vor fi vizitaţi de Claire (pentru că ei erau îngroziţi la gândul de a apela la ajutorul soţiei stăpânului lor, fără a mai vorbi de poveştile pe care auziseră despre ea), pentru medicamente şi hrană şi, mai presus de toate, pentru că Roger venise să le boteze copilul.

Pentru faptul că un pastor adevărat – fiindcă nu puteau fi convinşi altfel – venise în pustietate şi acceptase să aducă binecuvântarea Domnului asupra copilului lor, cei doi se simţeau copleşiţi de un asemenea noroc. Roger şi Brianna au rămas o vreme acolo şi au plecat când soarele începuse să coboare, înseninaţi de plăcerea de a face un bine.

– Sărmanii! a spus Brianna, a cărei voce tremura, pe jumătate din compătimire, pe jumătate amuzată.

– Sărmanii de ei! a aprobat-o Roger, împărtăşind sentimentele ei.

Botezul decursese frumos; copila, cu faţa violacee, care până atunci plânsese cu urlete, a tăcut când Roger a turnat apă pe capul ei chel şi a invocat ocrotirea cerului pentru sufletul ei. A simţit cea mai mare bucurie şi o imensă recunoştinţă umilă că i se îngăduise să oficieze ceremonia. Însă mai era un lucru, iar simţămintele lui erau încă împărţite între mândrie jenată şi groază profundă.

– Numele ei… a zis Brianna şi s-a oprit, clătinând din cap.

– Am *încercat*, doar îmi eşti martoră. Am spus Elizabeth. Mairi. Poate Elspeth. M-ai auzit!

– Ei, asta-i cum! a exclamat ea şi vocea i-a tremurat. Cred că Rogerina ar fi un nume *perfect.*

Apoi şi-a pierdut controlul, s-a aşezat pe iarbă şi a râs în hohote.

– Of, Doamne, sărmana fetiţă! a comentat el, străduindu-se în zadar să nu râdă. Am auzit de Thomasina şi chiar de Jamesina, dar… o, Doamne!

– Poate-i vor spune Ina, pe scurt, a sugerat Brianna, fornăind şi

ştergându-şi faţa cu şorţul. Ori îl pot rosti invers, Aniregor, şi-i vor spune Annie.

– Vai, m-ai liniştit! a replicat sec Roger, apoi s-a aplecat s-o ajute să se ridice în picioare.

Ea s-a rezemat de el şi l-a îmbrăţişat, încă vibrând de hohotele reţinute de râs. Brianna mirosea a portocală şi a foc, iar lumina soarelui care apunea i se unduia în păr. În cele din urmă, s-a oprit şi a ridicat capul de pe umărul lui.

– *Eu a iubitului meu sunt şi el este al meu*[95], a zis ea şi l-a sărutat. Te-ai descurcat bine, domnule reverend. Să mergem acasă!

Cântarea cântărilor, 7: 2, 3 (n. tr.).

Cântarea cântărilor, 7: 2, 3 (n. tr.).